

Giới thiệu Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới

Truyện Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới là một tựa tiểu thuyết full đặc sắc từ tác giả Tử Dạ Nguyệt. Ở tu chân giới Thẩm Tri là một ma tôn có thể nói là ai gặp cũng phải sợ, nhưng cuối cùng lại bại trong tay đối thủ một mất một còn, đáng ra nên hồn phi phách tán nhưng khi mở mắt ra lại thấy mình trong diện mạo còn bé.

Lập tức có một thứ tự xưng là hệ thống nhân vật phản diện nói cho hắn biết, hắn là nhân vật phản diện trong một cuốn sách, mà kẻ thù không đội trời chung với hắn chính là nhân vật nam chính.

Lần thứ hai bước vào tu chân dị giới, Thẩm Tri phát hiện, không chỉ riêng nam chính, dường như tất cả mọi người đều điên rồi.

Thẩm Tri: Vì sao đái ngộ kiếp trước và kiếp này lại khác nhau?

Hệ thống: Có thể vì kiếp trước khuôn mặt của ngươi bị hủy.

Mời bạn cùng đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Keng!”

Đi kèm theo một tiếng rơi chói tai, trong phút chốc tiếng sấm liên tục vang lên phía chân trời, mây gió kéo tới, ngọn núi đối diện bị chém ra làm đôi, khắp nơi đều là những nhánh cây đứt gãy, cát thổi đá lăn hoàn toàn che khuất tầm mắt.

“Khụ khụ...”

Cùng với tiếng ho khan suy yếu, từ trong khe hở của ngọn núi bị chém lộ ra một đôi tay, nếu như bỏ qua vết thương đan xen cùng gân xanh trên đó, đôi tay này đủ cho bất luận kẻ nào cũng phải khen một câu xinh đẹp. Đôi tay kia có hơi lung lay chống nhẹ lên tảng đá, ngay sau đó hiện ra thân hình một nam nhân.

Hắn cúi đầu lao đảo đi tới, dáng vẻ cực kỳ chật vật, tóc dài rối tung che đi ngũ quan, máu tươi đỏ rực nhỏ xuống dưới cằm, nhuộm vạt áo màu xanh trước ngực hắn thành màu nâu.

Cách đó không xa có một thanh kiếm gãy, nó bị chém ngọt ngay chính giữa đứt thành hai đoạn, mũi kiếm vừa vụn bị một đôi giày đen không dính chút bụi lạng lęg dẫm nát dưới chân.

“Ngươi thua.” Nam nhân khẽ đá văng mẩu kiếm gãy dưới chân, một tay cầm kiếm mà đứng, giọng nói lạnh lùng, ánh mắt rơi vào thân hình thảm hại kia, dường như chỉ đang nhìn một con kiến hôi nhỏ bé tầm thường. “Cho dù là Ma Tôn thì thế nào? Kết quả cuộc tranh đấu này đã được quyết định từ lâu, ngươi cần gì phải tự rước lấy nhục?”

“Ha~” Trong miệng kẻ xưng danh Ma Tôn phát ra một tiếng cười nhạo, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên gương mặt đó chỉ chút những vết sẹo cũ ngang dọc, kết hợp với đôi mắt vô cùng đen tối đúng là giống như lệ quỷ, lúc này trong mắt hắn lại tràn đầy giễu cợt, hừ lạnh một tiếng, “Thất bại chính là thất bại, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi xử trí, hà tất phải làm bộ làm tịch.”

“Không hổ là Ma Tôn, cũng rất có khí phách.” Nam nhân không thèm để ý đến dáng vẻ như ác quỷ của đối phương, nghiêng người đi đến gần hắn, đưa tay vạt qua trước mắt đối phương, giữa những ngón tay lộ rõ khớp xương là một chiếc vòng đeo tay bằng ngọc mực sắc (màu mực tàu), “Ngươi lần này một mình tới đây, là muốn lấy lại cái này thôi.” Nhảy bèn chú ý đến ánh mắt đối phương hơi chuyển động, nam nhân bỗng dừng cười chói mắt, tiện tay bóp chặt, chỉ thấy chiếc vòng ngọc sáng long lanh trong chớp lát hóa thành tro bụi, y nhẹ nhàng giơ bàn tay lên hất những vụn bột phấn cuối cùng đi, dường như không nhìn thấy sự hung ác trong ánh mắt đỏ ngầu của đối phương, tặc lưỡi thờ dài hai tiếng, giả vờ tiếc hận nói: “Đáng tiếc.”

“Không hổ là Vô Hoặc tiên quân đệ nhất đệ nhất tiên tông, ngay cả cả đánh bại Ma Tôn cũng không thành vấn đề.”

“Ha ha, mà đầu kia tự nhậm Ma Tôn tới nay, diệt bao nhiêu tông môn chính đạo của ta, rơi vào kết cục hôm nay thực sự khiến người ta sung sướng.”

Nhìn Ma Tôn bị thua, giờ khắc này các đạo tu giả ở xa quan sát trận chiến này đang nhao nhao vỗ tay sảng khoái khen ngợi, nâng kiếm lên muốn chém

cho cái tên ma đầu làm nhiều điều ác này một phát cuối cùng. Nhưng đến khi tới gần, rất nhiều lời chém giết trong miệng chưa kịp nói ra, đã thấy Ma Tôn nhún người một cái, bàn tay nắm lấy cổ nam nhân áo đen, khí tức trên người ngưng tụ lại, đúng là tư thế tự bạo, bọn họ nhất thời hoảng hốt, “Hắn muốn tự bạo! Chạy mau!”

“Àm!”

Một tiếng nổ cực lớn, khói bụi bốc lên cao, uy thế vĩ đại san bằng cả ngọn núi, trong nháy mắt kéo dài đến mấy trăm dặm, các tu giả chưa kịp chạy trốn vô tình bị cuốn vào. Bụi khói tán đi, chỉ còn lại một khoảng đất vắng hoe, trong mấy trăm dặm tìm không thấy vật sống.

Đang là cuối mùa thu, mưa nhỏ tí tách mang theo một chút hơi lạnh thấu xương, người đàn ông trung niên gầy gò trong miệng thấp giọng oán trách vài câu khi trời chết tiệt này, một tay cầm ô một tay mang theo đèn lồng, nhắc chân gỗ vài tiếng lên cánh cửa cũ nát, khung cửa có hơi lỏng lẻo phát ra vài tiếng ken két khó nghe.

Chờ giây lát, phát hiện trong phòng không có ai đáp lại, lão không nhịn được nhú mảy, cầm cán đèn kẹp vào khe hở ở cổ, vươn tay lại vỗ vài cái lên cửa.

“Thẩm quản gia? Có chuyện gì?”

Hồi lâu, trong phòng rốt cục phát ra một giọng nói non nớt, giống như mới vừa bị đánh thức còn có chút mệt mỏi.

“Tri thiếu gia, giờ Dần rồi.” Người đàn ông trung niên được xưng là Thẩm quản gia ngừng tay, thu lại vẻ buồn bực giữa hai lông mày, thấp giọng nói: “Giờ nào trường lão sẽ đến, mấy vị thiếu gia tiểu thư đều đã đến tiền sảnh chuẩn bị nghênh đón, ngài cũng nên dậy thôi.”

Truyền đạt xong tin tức, không muốn lưu lại chỗ tiểu thiếu gia không được sủng ái này, quản gia làm hết phận sự xoay người lần thứ hai đi vào màn mưa.

Bước chân ngoài cửa trong tiếng mưa càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy, trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng cười trào phúng khe khẽ.

Thẩm Tri xóc ra cái chân ở trên người có hơi cũ nát, trong đôi mắt đen nhánh chẳng còn chút mệt mỏi nào.

Hai tay hấn chống giường ngồi dậy, trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn không thích hợp khiến hấn hơi giật mình, đưa tay sờ một cái, ngoại trừ đau đớn bên ngoài cũng không tìm thấy vết thương, rừ đôi hàng mi đem đoạn ký ức này quét qua trong đầu một lần, Thẩm Tri mới chậm rãi dời đến mép giường, duỗi một chân liên chậm đến đôi giày trên mặt đất kia, đối với hấn hiện tại mới bảy tám tuổi mà nói, giày này ước chừng lớn hơn tấc dài, thực sự không vừa chân chút nào.

Không thèm để ý chút nào đưa chân xỏ vào giày, nghĩ đến lời quản gia vừa mới nói, Thẩm Tri đứng dậy cầm lấy chiếc áo khoác cũ treo ở bên mép giường, tùy ý gạt mái tóc dài có hơi xộc xệch trên đầu, nhặt chiếc ô rơi ở cửa lên không nhanh không chậm bước ra ngoài.

Ra đến cửa, Thẩm Tri bung ô mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào trên mặt ô có mấy vết rách, khung giá cũng bị đứt mấy gong, nhìn dấu vết hiển nhiên là do con người làm.

Trong cổ họng Thẩm Tri vang lên một tiếng cười không rõ hàm ý, thuận tay ném cái ô không thể dùng được sang một bên, bước qua cánh cửa, tiến vào trong màn mưa.

Trong toàn bộ Sơ Linh giới, Thẩm gia cũng xưng là một thế gia tu chân cổ xưa, truyền thừa lâu đời, gốc gác vững vàng, nhưng bây giờ lại chỉ có ba tên kim đan đại tu tọa trấn, thua kém rất nhiều so với hậu thế của thế gia quật khởi, mọi người nhắc đến, ai cũng thờ dài thối đời luôn đổi thay.

Khác với đa số tu giả chỉ ưa chuộng tìm một vị đạo lữ trọn đời, Thẩm Liệt gia chủ Thẩm gia thế hệ này tu vi không cao, lại phong lưu thành tính, sau khi chính thê qua đời, ý vào địa vị tu chân thế gia cao trọng đã nạp không ít thiếp thất.

Trong đó đại thiếu gia xuất từ chính thê, nhị thiếu tam thiếu cùng hai vị tiểu thư đều xuất thân bất đồng từ các thiếp thất Thẩm Liệt nạp về sau, chỉ có Thẩm Tri, do Thẩm Liệt trước đây ở trên phố cướp đoạt mẹ hấn khi nàng đã có thai, tuy hấn cũng được gọi là thiếu gia, nhưng thực chất lại chẳng có bất kỳ liên quan gì đến người một nhà này.

Chuyện này cũng là sau khi Thẩm gia diệt môn rất lâu, Thẩm Tri mới từ trong miệng Thẩm Vô Hoạch biết được, lúc đó hấn cũng không khiếp sợ, chỉ bùng tình, dù sao từ trước tới nay thái độ của Thẩm gia đối với hấn thực sự quá rõ ràng.

Thẩm Tri neho mắt ngẩng đầu lên, những hạt mưa không quá lớn lạnh như băng đập lên mặt hấn, ánh đèn yếu ớt từ căn phòng cách đó không xa rọi lên ngũ quan xinh đẹp mặc dù non nớt nhưng tinh tế không thể chê vào đâu được.

Đưa tay đặt lên trên trán, tiếp xúc với ngón tay lạnh như băng khiến hấn cuối cùng cũng có một chút chân thật.

Sau khi mẫu thân qua đời, trước khi hủy dung, cũng tốn mất một khoảng thời gian. . . Thẩm Tri nhìn về phía ngọn đèn trong con mưa rạng sáng, từng tia lệ khí quanh quẩn trên người không tiêu tan dường như biến mất, hoặc đã bị che giấu sâu hơn.

Thẩm Tri từ từ rừ đôi hàng mi, che giấu sắc nhọn trong mắt, lại trở thành tiểu thiếu gia Thẩm phủ đã từng mềm yếu dễ bắt nạt kia.

Tiền sảnh Thẩm phủ đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ Thẩm Tri ở bên ngoài, hai vị thiếu gia hai vị tiểu thư trong Thẩm phủ đều đã đến đông đủ, mấy người mỗi người ngồi tại vị, vừa nói chuyện lại vừa thi thoảng nhìn ra phía trước cửa.

“Tiểu dã chủng kia sao còn chưa tới?” Giọng nói của thiếu niên có hơi khàn khàn vang lên, trong lời nói không hề che giấu sự bén nhọn, “Nhị ca, ngươi nói có phải hôm qua hắn bị đánh hông rồi không?! Chẳng qua mới có mấy giây thôi mà.”

“Thẩm Ích, cẩn thận lời nói.” Thiếu niên tuần lã được gọi là nhị ca ngồi thẳng lưng, sắc mặt nghiêm túc, lúc này y đang cau mày lạnh lùng nói: “Bình thường ngươi bắt nạt hắn thế nào ta không quản, nhưng hôm nay hiếm hoi mới gặp mặt trưởng lão một lần, ngươi tốt nhất kiềm chế lại.”

“Hừ, không nói thì không nói, nhị ca từ lúc nào cũng học điệu bộ kia của đại ca rồi.” Nhìn sắc mặt Thẩm Khoát khó coi, Thẩm Ích sờ soạn vùng xương cụt dường như vẫn còn âm ỉ đau, không khỏi sợ run cả người, hừ một tiếng không cam lòng ngậm miệng lại.

Hai người vừa dứt lời, Thẩm Tri đứng lúc bước vào cửa. Hắn đi giày lớn hơn mấy cỡ, mang theo một thân hàn ý giống như vừa mới bị đông cứng, cơ thể hơi run rẩy, sắc mặt trắng bệch, một bước in một dấu giày ướt sũng vào căn phòng âm áp dễ chịu, do quần áo cùng giày cũ nát mà không vừa người, toàn thân lại bị dầm mưa ướt đẫm, hơn nữa bản thân Thẩm Tri vừa gầy vừa bé, hình tượng lúc này ngược lại giống như tên ăn mày đi lạc vào cung đình.

Tiếng cười nói trong phòng đột nhiên ngừng lại một lúc, ánh mắt Thẩm Tri đảo qua ghế trống bên trái vị trí thủ vị, ánh mắt hơi tối sầm lại. Thấy trong mắt mọi người đều là khinh thường hoặc cười nhạo, ngón tay co quắp nắm lấy góc áo ướt đẫm, bước chân di chuyển chậm rãi đi đến một góc, đầu cúi xuống, bóng tối vừa đứng lúc giấu đi âm u trong đôi mắt hắn.

Mấy người trong nhà hờ hững né tránh Thẩm Tri toàn thân nhếch nhác, thấy hắn sau khi đi vào trong góc, lại bắt đầu khao khát kiểm tra linh căn xong, tương lai bước vào cuộc sống tiên môn.

Nhưng Thẩm Ích trong số đó lại cố tình bới móc, bị Thẩm Khoát trừng mắt một cái, liền dừng ngay tâm tư lại, y ném cho Thẩm Tri ánh mắt hãy chờ đấy, lại quay đầu lại chân chừ một chút, hỏi Thẩm Khoát: “Nhị ca, hôm nay đại ca không trở lại sao?”

Nghe thấy câu hỏi như vậy, mọi người trong nhà nhao nhao dựng lỗ tai lên.

Trong mắt Thẩm Khoát lóe lên một tia hâm mộ rồi biến mất, trong lời nói không giấu nổi ghen tị, “Thẩm Vô Hoạch ở Tây Lam quốc xa xôi, và lại y đã sớm kiểm tra linh căn rồi, năm nay trực tiếp tham tuyển đợt chiêu mộ của Thừa Kiếm tông môn phái.”

“Nhị ca, ngươi gọi thẳng tên đại ca như vậy...”

“Làm sao? Ngươi có ý kiến?”

Thẩm Ích bị lãnh ý trong mắt Thẩm Khoát làm giật mình hoảng sợ, vội vàng che miệng phủ nhận, rất lo lại bị Thẩm Khoát đánh cho một trận. Một lúc lâu sau phát hiện Thẩm Khoát cũng không có ý định đánh y, rốt cục buông lỏng tay ra, ánh mắt lơ đãng đảo qua bóng người tầm thường trong góc kia, bốn mắt nhìn nhau, chạm đến con ngươi âm u như mực của đối phương, tim y bỗng nhiên đập mạnh một hồi, vô thức nín thở, mãi đến khi Thẩm Khoát gọi y, mới kinh hoàng mà bình tĩnh lấy lại tinh thần.

Thân làm người nhiều tuổi nhất ở đây, Thẩm Khoát đứng lúc bày tỏ sự lo lắng của mình, “Sắc mặt tam đệ trắng như vậy, có phải thân thể không khỏe?”

Lúc này, Thẩm Ích mới phát hiện trên lưng mình lạnh buốt, quần áo đúng là đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng, nhưng Thẩm Ích từ trước đến nay luôn lấy chuyện bắt nạt Thẩm Tri làm thú vui sao có thể thừa nhận mình bị một ánh mắt tầm thường nhìn cho hù dọa thành như vậy, xốc lại tinh thần, nói với Thẩm Khoát, “Ta không sao, chỉ mới nghĩ đến một lát nữa sẽ kiểm tra linh căn nên có hơi căng thẳng.”

Sau khi nghe xong Thẩm Ích nói vậy, trong lòng Thẩm Tri cười chế nhạo một tiếng, lần thứ hai rũ mắt xuống, nhưng lúc này bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói rõ ràng truyền vào trong lỗ tai.

[Hệ thống nhân vật phản diện đang kích hoạt, 3%... 17%... 56%... 100%, kích hoạt thành công.]

[Xin chào chủ nhân, ta là hệ thống nhân vật phản diện 013, toàn tâm toàn ý phục vụ ngài. Đang truyền tải cốt truyện, mời sau...] Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ngoài tiền sảnh gió rét, ánh nến trong phòng tối đi, hơn nửa ngọn đèn đều lóe lên mấy hồi rồi bị gió thổi tắt, đem thân hình Thẩm Tri lồng vào trong bóng tối u ám.

Dường như có cảm ứng, chư vị nữ tử họ Thẩm trong phòng đều đứng lên, đưa mắt nhìn ra trước cửa, ngay cả tiểu muội nhỏ tuổi nhất cũng sửa sang ngay ngắn lại quần áo, mở to mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa đen ngòm.

Không lâu sau, vài tên người ở mặc áo xanh nối đuôi nhau tiến vào, hai tay đặt bên hông, im lặng khom người đứng hai bên trái phải tiền sảnh.

Mọi người trong phòng nhất thời đều nín thở mà đợi.

“Theo người nói, Thẩm gia ta nhất định có thể phục hồi lại vinh quang ngày trước!”

Một tiếng cười sang sảng xuyên thủng màn đêm, là một vị lão giả râu tóc bạc trắng trắng kiện cao lớn, lão bước nhanh vào trong phòng, không khách khí chút nào ngồi xuống vị trí thủ vị giữa phòng, vẫy tay cho hạ nhân lui ra, bùng chén trà nóng một hơi uống cạn, quan sát bọn trẻ còn hơi mất tự nhiên một phen, gật đầu nói: “Không tệ không tệ, đều có linh căn, Thẩm Liệt, người thế mà sinh được mấy đứa con tốt.”

Lời nói này rơi vào trong tai mọi người, làm cho mấy vị thiếu niên thiếu nữ trong phòng đang hướng tới tiền đạo sắc mặt ửng đỏ, vẻ mặt có một chút kích động.

“Được trưởng lão khen ngợi, Thẩm Liệt không dám nhận.” Nam nhân bước vào cửa tuần mỷ nổi bật, hai tay ôm quyền hành lễ với lão giả đang ngồi, tiện đà nhượng mảy, háng giọng nói: “Mấy người các người, còn chưa hành lễ với đại trưởng lão.”

Lão giả vuốt chòm râu, nhìn từng tiểu bối hành lễ, cuối cùng ánh mắt rơi vào một thân hình gầy gò trong góc chưa hề động đậy, “Thằng bé này cũng là con trai người? Tại sao trên người lại ẩm ướt như thế?”

Theo ánh mắt của lão giả, Thẩm Liệt rốt cục chú ý đến Thẩm Tri tựa như hòa cùng một thể với bóng tối, thấy hắn không nhúc nhích, cá giận nói: “Thẩm Tri, còn không qua đây hành lễ.”

Nghe thấy phụ thân nổi giận, trong mắt mấy vị tiểu bối nhất thời tràn đầy sự hả hê, tên Thẩm Tri này gặp phải xui xẻo rồi.

Hồi lâu sau, ngay lúc Thẩm Liệt muốn tự mình tiến lên lời Thẩm Tri ra, bóng người trong góc tường rốt cục động đậy.

Chỉ thấy thân hình gầy gò dường như đứng không vững, cơ thể hơi lung lay chậm rãi bước ra chỗ sáng, lúc bước qua bàn trà còn vô tình hơi đụng vào góc bàn, bàn trà gỗ hồng tâm không hề lay động mà hắn thì lao đảo một cái suýt bị ngã.

Thấy tình huống này, mấy tiểu bối đều kim nén đến mức hai má đỏ bừng, không biết là người nào khi trước một tiếng, sau đó tại đây liên tiếp vang lên vài tiếng phụt cười, ngay cả Thẩm Khoát mới vừa xong vẫn duy trì nghiêm túc trong mắt cũng đầy ý cười.

Hai tay Thẩm Tri đề lên bàn trà ổn định thân hình, hơi cúi đầu, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đứa trẻ tám tuổi mà thân hình chỉ như lên sáu, quần áo trên người cũ nát không vừa còn mang theo hơi ẩm ướt, tóc ướt bù xù, sắc mặt trắng bệch, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra đứa bé này cực kỳ không ổn.

Thẩm Liệt chỉ nhìn thoáng qua liềm cau mày, chỉ trích: “Nhìn xem người tự biến mình thành cái đáng vạ lụi bại này, nói ra còn tưởng Thẩm phủ ta bạc đãi người.”

Trong giọng nói không có nửa điểm tội lỗi, nghiêm chỉnh tựa như bản thân chẳng nghĩ đến việc mình là cha của đứa bé này.

“Được rồi, người an tĩnh chút đi.” Lúc này đại trưởng lão lên tiếng cắt ngang Thẩm Liệt, ánh mắt của lão rơi vào trán Thẩm Tri, thần sắc chuyên chú, giống như đã phát hiện ra bảo vật gì đó, con mắt phát sáng, thở dài: “Linh cốt vốn có, đáng về kỳ tài tu chân, hiếm thấy, hiếm mà thấy được!”

Lời ấy khiến cho mọi người ở đây đều sững sốt, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tri đột nhiên biến đổi.

Mấy vị tiểu bối tràn đầy ghen tuông, ngay cả Thẩm Duyệt còn nhỏ tuổi cũng quăng cho Thẩm Tri một ánh mắt thù địch.

Thẩm Tri đương nhiên cũng nghe được lời của đại trưởng lão, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng không có mừng rỡ chỉ có trào phúng.

Ánh mắt dòm khỏi đỉnh đầu Thẩm Tri, trong lòng Thẩm Liệt tràn đầy phức tạp nói: “Đại trưởng lão, đúng là thật chứ?”

Đại trưởng lão nói: “Đương nhiên không phải là giả, hãy để cho ta nhìn lại.” Tay vẫy vẫy về phía Thẩm Tri, “Tiểu bối, qua đây một chút.”

Thẩm Tri nghe vậy tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt đại trưởng lão, lúc lão giả đưa bàn tay bao phủ huyết linh thiên của Thẩm Tri, ngón tay của y trong tay áo nắm thành quyền, mãi đến khi đối phương thả tay ra mới chậm rãi buông lỏng, lui ra phía sau mấy bước.

Nhìn quá trình kiểm tra linh căn kết thúc, ánh mắt Thẩm Liệt ngăm mong đợi, “Thế nào?”

“Haiz.” Đại trưởng lão thở dài, vẻ mặt đầy tiếc hận, “Đáng tiếc a, đáng tiếc.”

“Sao lại là đáng tiếc?”

“Đứa trẻ này toàn thân linh cốt vốn có không sai, linh căn cũng là băng linh căn cực kỳ thuần khiết, nhưng trong đó lại xen lẫn một cỗ linh căn khác, nếu

là linh căn nào đó còn tốt, nhưng lại là hỏa linh căn tương khắc, nếu như tu tiên chỉ có một con đường là bạo thể mà chết, xem ra cuộc đời này của hắn đã định trước vô duyên với tiên đạo.”

Nghe trưởng lão nói như vậy, vẻ mặt Thẩm Liệt ban đầu là vui vẻ, lập tức cả kinh, lúc nghe Thẩm Tri vô duyên với tiên đạo lại tràn đầy phức tạp, cuối cùng lại là khẽ thở dài một tiếng, nhìn qua giống như một người cha làm tròn bổn phận.

Thẩm Tri đem vẻ mặt của đối phương thu hết vào mắt, trong lòng giằng cọt, nét mặt lại làm ra vẻ co ro khúm núm, dường như không hiểu mọi người đang nói chuyện gì, thân thể run rẩy lui qua một bên.

Nếu đã định trước hắn vô duyên với tiên đạo, mọi người cũng chẳng còn quan tâm đến Thẩm Tri, mặc kệ hắn co ro vào trong bóng tối lần nữa.

“Thằng bé Thẩm Khoát này không tồi, song linh căn thủy mộc, coi như ở đại tông môn cũng là linh căn thượng phẩm...”

“Cảm ơn đại trưởng lão...”

Ở trong một góc không ai chú ý, lưng của Thẩm Tri lại dính lên mặt tường, lần thứ hai đem cốt truyện hoang đường mới vừa rồi hệ thống truyền vào trong đầu xem qua một lần.

Đây là kịch bản lấy Thẩm Vô Hoạch làm trọng tâm, kể về câu chuyện Thẩm Vô Hoạch làm sao từ một vị thiên chi kiêu tử đạt được cơ duyên không ngừng thăng cấp trong tiên giới, còn hắn Thẩm Tri, danh hiệu ở trong sách chỉ có hai chữ Ma Tôn, sau khi chết ở chương quyết chiến cuối cùng, trong miệng Thẩm Vô Hoạch chưa từng một lần nhắc đến tên hắn, trong sách cũng không nói đến suy nghĩ của Thẩm Vô Hoạch sau đó, chắc hắn có nhắc đến cũng chỉ là cười nhạo mà thôi.

Có phải nhân vật trong sách hay không Thẩm Tri cũng không thèm để ý, nếu đã không chết trong trận quyết đấu kia với Thẩm Vô Hoạch, kiếp này hắn đương nhiên cũng sẽ không đi lại con đường như kiếp trước, còn về hệ thống này, trong đầu Thẩm Tri chỉ có hai chữ – phiền phức.

[Giới thiệu cốt truyện xong rồi, ngươi có thể rời đi.]

[Thưa chủ nhân, hệ thống nhân vật phản diện ngẫu nhiên chọn nhân vật phản diện làm mục tiêu, phối hợp với nhân vật phản diện phản kích. Ngài là chủ nhân đầu tiên chưa từng mất đi ý thức tiếp nhận cốt truyện, hệ thống tặng cho nhân vật phản diện ngài một gói quà lớn.]

[Ta nói, để ngươi rời đi.]

Khí tức trên người Thẩm Tri thực sự quá kinh khủng, hệ thống có thần kinh bách chiến cũng sắp không chống đỡ nổi, bèn mê hoặc, [Di vật của mẫu thân bị cướp đoạt, dung mạo bị hủy, suốt đời cô khổ, khó khăn lắm mới bước lên ngôi vị Ma Tôn lại bị nam chính làm hại, tự bạo mà chết, ngài không muốn thay đổi tất cả những điều này sao?]

[Ta sẽ tự thay đổi tất cả, không cần ngươi nhúng tay.]

[Hệ thống có thể trợ giúp, nâng cao xác suất thành công của ngài.]

[Không cần.]

Thẩm Tri không thèm lay động trước sự mê hoặc của hệ thống, ngay từ kiếp trước hắn trải qua vô số bài học kinh nghiệm đã hiểu rõ, trên đời không có ai cho không nhau cái gì, cho dù là tên ăn mày muốn có được thức ăn cũng phải bỏ ra tôn nghiêm và nhún nhường, huống chi là trở thành trợ lực lâu dài cho hắn?

[Hệ thống sẽ tự động thoát ra khi nhân vật phản diện phản kích đến giới hạn 100%, thời gian này không có cách nào rời khỏi chủ nhân.]

Lúc này mấy vị tiểu bối Thẩm gia đã kiểm tra linh căn hoàn tất, trong đó Thẩm Khoát là thủy mộc linh căn, tư chất thượng đẳng, Thẩm Ích là kim hỏa thổ tam linh căn, hai vị tiểu thư là mộc khí thổ tam linh căn, đều là tư chất trung đẳng.

Thẩm gia rất nhiều năm đã không có nhiều văn bối có linh căn như vậy, huống chi phía trên còn có một Thẩm Vô Hoạch, nghĩ đến tương lai Thẩm gia sau này liên tục xuất hiện nhân tài, quả thực khiến cho Thẩm Liệt vui vẻ ra mặt, nói khách sáo với đại trưởng lão vài câu, phát tay với mọi người, khó mà có được vẻ mặt ôn hòa, “Trời không còn sớm, đều lui ra đi, hôm nay nghỉ ngơi trước, sáng sớm mai ăn xong bữa cơm đến tầng thư các, vì phụ cho các ngươi lựa chọn công pháp thích hợp.”

Nghe được Thẩm Liệt nói như vậy, Thẩm Ích tiến lên một bước nghi ngờ hỏi: “Phụ thân, ta nhớ trước khi tiên môn thu đồ đệ đều không cho tu luyện các công pháp, chúng ta không đi tiên môn tuyển chọn sao?”

“Các ngươi là con cháu Thẩm gia, tất nhiên là không cần phải đi tiên môn làm môn sinh thấp kém làm gì.”

“Còn đại ca? Vì sao hắn...”

“Hắn? Hắn không giống.” Thẩm Liệt cắt ngang lời chất vấn của Thẩm Ích, giận tím mặt lại, “Được rồi, đi xuống đi, không cần nhiều lời, đây là quy củ của Thẩm gia.”

“Từ nhỏ ngươi đã thiên vị Thẩm Vô Hoạch, bây giờ thậm chí một chút chỗ trống cũng không lưu lại cho chúng ta, chúng ta đều không phải là con của ngài

sao? Tại sao hấn lại không giống? Chẳng lẽ cũng do bà mẹ kia mất sớm...”

“Im miệng, lui xuống phía dưới!” Sắc mặt Thẩm Liệt trầm như mực, nếu không có đại trưởng lão ở đây, sợ rằng bàn tay của y đã vung lên mặt Thẩm Ích rồi.

Thẩm Ích bị dọa run cầm cập, lui về phía sau một bước, ngửa đầu muốn phản bác lại bị Thẩm Khoát kéo một cái, không cam lòng mà im miệng.

“Phụ thân, đại trưởng lão, chúng ta cáo từ trước.” Hành vi của Thẩm Khoát không thiếu chút cấp bậc lễ nghĩa nào, ánh mắt nhìn về bóng người trong góc, “Thẩm Trì, đi thôi.” nói xong, liền kéo Thẩm Ích bước ra khỏi cửa.

“Trẻ con tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngươi cần gì phải nổi giận như vậy?” Đại trưởng lão nâng chén trà lên, tiếng nắp chén chạm vào nhau vang lên tiếng thanh thúy, “Chẳng qua, tiêu tử Vô Hoặc kia, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Haiz, khi đó...”

Âm thanh sau lưng dần dần lùi xa, mưa đã ngớt, sắc trời quang đãng, trong không khí quanh quẩn mùi hương bùn đất.

Thẩm Trì bước qua hành lang uốn khúc, đi đến tiểu viện rách rưới của mình.

“Đứng lại.”

Thẩm Ích dẫn theo hai gã đầy tớ, đã đợi trên đường Thẩm Trì đi ngang qua một lúc, y vừa mới bị phụ thân khiển trách xong, từ trước đến nay y vốn không kìm nén được nóng nảy, nhu cầu cấp bách muốn tìm người trút giận, mà Thẩm Trì đã được xác định là vô duyên với tiên đạo đương nhiên trở thành đối tượng tốt của y.

Thẩm Trì cũng không thèm liếc mắt nhìn Thẩm Ích, vòng qua y tiếp tục đi về phía trước.

Sao có thể cho phép mình bị khinh thường như vậy, khuôn mặt Thẩm Ích nhất thời đen lại. Nó vung tay lên, hai gã đầy tớ bên người ngăn cản Thẩm Trì, Thẩm Trì không thể không dừng lại.

Một tay đẩy tên đầy tớ ngăn cản trước mặt ra, Thẩm Ích đứng cản ngay ở chỗ khe hở, đối diện Thẩm Trì. So với Thẩm Ích mười ba tuổi có dư, thân hình Thẩm Trì cực kỳ nhỏ bé, chiều cao của hấn chỉ vừa đến ngực y, nhìn từ trên cao xuống, trong lòng Thẩm Ích không khỏi dâng lên sáng khoái, “Tiêu đã chúng không cha không mẹ, thời điểm đại trưởng lão vừa mới nói ngươi trời sinh linh cốt rất vui vẻ hả. Chắc chắn, đáng tiếc, phế linh căn ha.”

Hai tên đầy tớ cũng cười cợt ríu rít lên tiếng theo. Thường ngày bọn chúng đương nhiên không dám giữa ban ngày ban mặt mà cười nhạo Thẩm Trì, bất luận thế nào Thẩm Trì cũng có danh là tiểu thiếu gia ở đây, là hạ nhân ở Thẩm phủ, vẫn phải duy trì vẻ ngoài khiêm nhường. Nhưng sau ngày hôm nay, trên dưới Thẩm phủ còn ai không biết Thẩm Trì chính là một tên phế vật không có tương lai, tất nhiên bọn chúng không cần khách khí nữa.

Nhìn Thẩm Trì không lên tiếng, Thẩm Ích chẳng hề cảm thấy không thú vị, ngược lại nhưn mảy vòng quanh Thẩm Trì quan sát một phen, tiện đà hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy chán ghét, “Lung uồn thật thẳng nhỉ, năm đó hồ ly tinh mẹ ngươi chỉ bằng gương mặt này vào cửa Thẩm gia ta, bây giờ bà ta chết rồi, nhưng ngươi lại kế thừa hình dáng của ả, đều giống nhau khiến người khác nhìn muốn ói. Thật không biết ngươi lấy đâu ra dũng khí, còn dám đứng trên địa bàn Thẩm phủ ta.”

“Ngươi bảo, nếu như ta xé nát khuôn mặt này của ngươi, cha còn có thể giữ tên phế vật này ở quý phủ sao?” Trong tay Thẩm Ích cầm một con dao găm, lưỡi dao màu bạc xinh đẹp tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, “Con dao này là pháp khí cha cực kỳ quý trọng, dấu vết nó lưu lại bất luận dùng phương pháp nào đều không thể loại bỏ, chỉ cần như vậy,” y nâng lưỡi dao găm làm bộ rạch một cái lên mặt Thẩm Trì, “Rạch nhẹ một cái lên gò má tron nhăn của ngươi, toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp này liền xong rồi! Ha ha ha!”

Nở nụ cười một lúc, ánh mắt Thẩm Ích do dự đảo một vòng trên khuôn mặt Thẩm Trì, đang chuẩn bị động thủ, đã thấy Thẩm Trì vốn nên bị y dọa sợ đến mất hồn mất vía bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhất thời y run tay một cái, con dao găm suýt chút nữa rơi xuống đất. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Không thèm để ý chút nào đến mũi dao bên mặt, Thẩm Trì chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi đen u ám đối diện với Thẩm Ích, “Di vật của mẹ ta ở đâu?”

Ánh mắt đối chọi nhau, sau lưng Thẩm Ích chợt lạnh toát, có chút sợ hãi lui về phía sau một bước, lưỡi dao trong tay trượt qua suýt nữa làm chính mình bị thương, cuống quýt cầm chắc con dao trong tay, y vẫn chưa hết sợ hãi nhìn về phía Thẩm Tri, lại thấy đối phương đã cúi đầu, sắc mặt tái nhợt khiến thân thể gầy yếu của hắn càng lộ ra vẻ đặc biệt yếu thế.

Thấy vậy, Thẩm Ích dè dặt sợ hãi trong lòng trấn định lại, trong bụng thầm nghĩ chính mình đa tâm, tiểu tử này còn chưa tròn tám tuổi làm sao có được ánh mắt như vậy, nhất định là mình bị phụ thân dọa sợ rồi, cho nên mới chấn kinh như thế.

Nghĩ vậy, bất mãn trong lòng Thẩm Ích với Thẩm Tri càng sâu hơn, trong tiềm thức vô tình quên mất ánh mắt kia của Thẩm Tri ở tiền sảnh, giọng tay hạ lệnh cho đầy tớ, “Giúp bốn thiếu gia chặn hắn! Tiểu đã chúng, hôm nay ta sẽ dạy dỗ người đáng ghét của một thằng con hoang nên có!”

Dòng chính và phụ của Thẩm gia phân chia cực kỳ nghiêm ngặt, Thẩm Tri đến cuối cùng vẫn có cái danh tiểu thiếu gia ở đây, mặc dù thường ngày bị đám người Thẩm Ích bắt nạt không ít, nhưng hạ nhân cũng không dám quá đáng khắt nghiệt với hắn, mà hai gã hạ nhân này mới do Thẩm Ích vừa rồi tìm đến ở ngoại viện giúp đỡ một lúc, nghe thấy Thẩm Ích phân phó, lúc này nhất thời hơi do dự.

Nhìn hai tên đầy tớ bất động, Thẩm Ích cá giận nói: “Lo cái gì? Không nghe bốn thiếu gia phân phó sao? Túm chặt nó cho gia!”

Hai gã đầy tớ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng biết hôm nay không thể làm việc tốt, quyết tâm tiến lên không chế hai tay Thẩm Tri vòng ra sau lưng.

Thẩm Tri vẫn cúi đầu như trước, giống như kẻ bị khống chế bây giờ không phải là mình, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, chẳng qua nguyên nhân chính là do hắn cúi đầu nên những người khác không thể nhìn thấy thần sắc của hắn, đều cho rằng hắn đang sợ đến choáng váng.

Dường như bất mãn với việc mình mới bị dọa lùi một bước, nhìn Thẩm Tri đang bị áp chế, Thẩm Ích cố ý bước lên trước hai bước, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tiểu phế vật, người...”

“Đi vật của mẹ ta ở đâu?” Ngay lúc Thẩm Ích muốn tiếp tục trở lại miệng lưỡi thoăn thoắt, Thẩm Tri yên lặng thật lâu bỗng ngắt lời y, lần thứ hai đưa ra câu hỏi không có lời giải.

Giọng nói của Thẩm Tri rất thấp, nghe không ra tâm tình, Thẩm Ích cũng chẳng thèm để tâm, cười xùy một tiếng, dùng mũi dao gác lên cằm Thẩm Tri, đùa cợt nói: “Người nói đi vật là cái vòng tròn nhỏ đen thui lùi kia sao? Haha, hôm qua ta thấy nó rất xứng với Tiểu Hắc, liền ném nó cho Tiểu Hắc chơi rồi, bây giờ chắc vẫn còn trong ổ chó đấy. Chắc chắn, chẳng qua có vẻ Tiểu Hắc cũng không quá ưa thích, quả nhiên là đồ vật của con đàn bà tiện, ngay cả chó cũng không thèm để ý!”

Thẩm Tri ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Ích, mặt không chút biểu cảm nói: “Người lặp lại lần nữa.”

Thẩm Ích vừa nói lời đắc ý đã xem nhẹ sự âm trầm trong giọng nói của Thẩm Tri, trên khuôn mặt tự nhận vô cùng anh tuấn dâng lên sự sáng khoái, “Ta nói, cái con tiện nhân... A~!”

Thanh âm vô cùng đắc ý im bặt, trên mặt Thẩm Ích truyền tới cảm giác đau đớn bất thành lời hét lên thành tiếng, phát hiện Thẩm Tri không biết làm sao thoát khỏi sự khống chế kìm kẹp của hai gã đầy tớ, cướp đi con dao trong tay Thẩm Ích, rạch một vết thương thật dài trên mặt y.

Vết rạch từ trên trán xuyên qua giữa lông mày kéo dài đến tận hàm dưới, máu tươi đầm đìa nhất thời nhuộm đỏ rực tầm mắt của y.

“Máu! Nhiều máu quá! Người đâu cứu mạng!” Rốt cục vẫn chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, Thẩm Ích sợ hãi muốn hét toáng lên, lại bị Thẩm Tri bóp cổ chỉ phát ra được tiếng rên khò khè đau đớn.

[Cảnh cáo, HP đang giảm, xin chủ nhân hành động hợp quy tắc, không được...]

[Câm miệng.]

Hệ thống làm như không nghe thấy, không quan tâm tiếp tục vang lên tiếng cảnh cáo trong đầu Thẩm Tri, Thẩm Tri biến sắc, động tác đâm dao xuống càng tăng nhiều hơn, khuôn mặt Thẩm Ích lại càng thêm đau khổ.

“Tam thiếu gia!”

Lúc Thẩm Tri đột nhiên gãy dựa thoát ra, hai gã đầy tớ còn chưa kịp phản ứng, hiện tại lấy lại tinh thần đã phát hiện khuôn mặt Thẩm Ích đầy máu tươi, chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ xuống ngay tại chỗ. Bốn chúng thân làm hạ nhân trong Thẩm phủ, nói cho cùng cũng có một tầng tu vi luyện khí, so với người thường phải mạnh hơn gấp mấy lần, bây giờ chẳng những bị một thằng nhóc chưa bao giờ tu luyện tránh thoát, lại còn ở ngay trước mặt chúng bắt tam thiếu gia, nhìn con dao trong tay Thẩm Tri, hai người nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Khôi phục lại tinh thần trong sợ hãi, Thẩm Ích đưa tay muốn đẩy ngón tay Thẩm Tri đang bóp cổ mình ra, nhưng phát hiện hai tay đối phương vốn nhỏ hơn so với mình lại cực kỳ vững chắc, gắt gao bóp chặt lấy cổ y, mặc cho y giãy giụa như thế nào cũng không ăn thua.

Cảm giác nghẹt thở khiến Thẩm Ích không có thời gian suy nghĩ, thiếu đường khí cực độ khiến trước mắt y hoàn toàn mờ hồ, cố gắng thè ra đầu lưỡi muốn hợp lấy không khí.

“Ta cho người một cơ hội nữa, nói cho ta biết câu trả lời.”

Ngay lúc Thẩm Ích cho là mình sắp mất mạng đến nơi, bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói êm ái, cổ họng lập tức được buông lỏng, hai chân

mềm nhũn nằm trên đất, không khí buổi sớm nhuộm lạnh kèm theo máu tươi một mạch tràn vào khí quản làm y ho khan sắc súa tê tâm liệt phế, “Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan như thổi ống bễ kéo dài một lúc lâu, rốt cục Thẩm Ích mới tìm về thần trí, máu tươi thấm vào trong mắt khiến y đau đớn, cũng không dám đưa tay gạt đi, trong mắt tràn đầy cảnh giác, y chẳng bao giờ nghĩ tới một thằng con hoang trôi gà không chặt lại lợi hại như vậy, chẳng những thoát khỏi hai tu giả luyện khí tầng một, thậm chí còn thân không biết quý không hay cướp đi con dao trong tay y.

Chẳng qua coi như tên tiểu dã chủng này có lợi hại đến mấy cũng chỉ là thằng nhãi con bảy tám tuổi, mà y Tam thiếu gia Thẩm gia cũng không phải thứ hèn nhát để mặc cho người ta tùy ý làm thịt.

Thừa dịp Thẩm Tri thả tay, Thẩm Ích bỗng nhiên lẩn ra phía sau, thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn, bất chấp bùn lầy bẩn thỉu trên người mình, một bên chống đỡ cơ thể chạy ra phía ngoài viện, một bên gào thét lạc giọng với hai tên đầy tớ dường như đang sợ ngây người: “Các người đang nhìn ché nhạo bổn thiếu gia sao? Còn không mau bắt nó lại?! Khụ khụ...”

Động tác của Thẩm Ích không chậm, nhưng hành động của Thẩm Tri còn nhanh hơn, lúc hai gã đầy tớ xông lên trước, hắn xoay người vọt ra sau Thẩm Ích, chân nhỏ gạt một cái đá vào đầu gối y, thừa dịp hai chân đối phương mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, một lần nữa chuẩn xác túm lấy cổ Thẩm Ích, mũi dao găm trên tay ưu nhả cắm vào khuôn mặt tuần tú đã bị phá hủy hơn nửa.

“Á!”

Thẩm Ích khàn giọng thét lên đau đớn, máu tươi nóng bỏng phun ra ngoài, nhuộm đỏ một bên ống tay áo Thẩm Tri.

“Tam thiếu gia!” Hai tên đầy tớ thấy vậy biết không thể do dự nữa, nếu như Thẩm Ích gặp chuyện không may, bọn chúng tuyệt đối không còn đường sống, nghĩ vậy, hai tên một trái một phải vurun tay tóm lấy Thẩm Tri, động tác cực kỳ mau lẹ, mang theo gió thổi vù vù quét theo hoa lá bên đường rơi đầy đất.

Dựa vào lực đạo này, nếu như bản thân Thẩm Tri không hề có tu vi bị tóm, xương vai chắc chắn sẽ bị bóp vỡ nát tại chỗ, thậm chí đe dọa đến tính mạng, chẳng qua hai kẻ bất chấp nhiều như vậy cũng chỉ một lòng muốn cứu tam thiếu gia từ tay Thẩm Tri.

Huống chi trong lòng chúng hiểu rõ, cho dù lúc này giết chết Thẩm Tri ngay tại chỗ thì cùng lắm chỉ phạm vào tội danh không tận lực bảo vệ chủ nhân, mà chủ nhân kia đương nhiên là tam thiếu gia Thẩm Ích. Theo đó, động tác hai người cũng càng không chút lưu tình nào.

Cảm thấy phía sau truyền đến sát khí, sắc mặt Thẩm Tri đanh lại, con dao trong tay dừng một lát, độ cong khỏe mỗi lập tức nhiều thêm một chút, ánh mắt nhìn Thẩm Ích càng thâm trầm. Ngay trước khi hắn chuẩn bị hành động, bỗng nhiên nghe thấy hệ thống mới vừa rồi vẫn im lặng lên tiếng lần nữa.

[Cảnh báo nguy hiểm, chủ nhân bị uy hiếp đến tính mạng, khởi động trang bị phòng hộ.]

Mắt thấy sắp chạm đến Thẩm Tri, trong mắt hai tên đầy tớ tràn đầy vui vẻ, nhưng chỉ một khắc sau đó, bọn chúng phát hiện dường như mình đụng phải một thứ hết sức vững chắc như bức tường, thân thể lập tức mất khống chế bay ra ngoài.

“Ồi!”

Hai tên va vào nhau lộn lạng vài vòng trên mặt đất, dòn dập phun ra một búng máu, đều bị thụ thương không nhẹ, hai tên chống đỡ ngồi dậy liếc nhìn nhau, đều thấy được kinh hãi trong mắt đối phương, mặc cho kinh mạch phế tạng truyền đến cảm giác đau đớn sâu sắc, hai tên lão đạo đứng lên chạy về phía ngoài viện, vừa chạy vừa la lên với Thẩm Ích: “Tam thiếu gia, chúng ta đi bẩm báo gia chủ!”

Thẩm Tri tựa như không bị hai tên kia ảnh hưởng chút nào, lại tiếp thêm một dao, động tác trên tay Thẩm Tri không nhanh không chậm, giống như đang nhàn nhả vẽ tranh trên mặt Thẩm Ích, nhìn ánh mắt oán độc của y, khỏe mỗi thậm chí lộ ra một chút vui vẻ, “Không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ không hủy đi con mắt của người, bằng không sau này người sẽ không thể nào soi gương được.”

“...” Sau khi hai tên đầy tớ rời khỏi, tuyệt vọng trong nháy mắt gần như bao trùm lấy Thẩm Ích, làm sao còn dám tiếp lời Thẩm Tri.

“Yên tâm, ta sẽ không giết người.” Thẩm Tri thấp giọng nói, dường như đang trấn an Thẩm Ích, ngay cả lực đạo vung dao tựa hồ cũng nhẹ hơn một chút.

Chẳng qua sự an ủi của Thẩm Tri hiển nhiên không hề có tác dụng, từng tiếng mũi dao đâm vào thịt như xé vải vang lên bên tai Thẩm Ích, ánh mắt bị máu tươi nhuộm đỏ nhìn đối phương không hề hoang mang, thậm chí trên mặt hắn còn có vẻ hưởng thụ, con người Thẩm Ích co lại, tim bị sợ hãi rút đầy, nếu không phải Thẩm Tri siết chặt giữ lấy cổ y, sợ rằng Thẩm Ích như đã bị rút sạch đầu khớp xương ngã tê liệt xuống đất.

Ta nói! Ta cho người biết vật kia ở đâu! Dưới đau đớn tột cùng và sợ hãi, Thẩm Ích rốt cục khuất phục, cuồng loạn hô to trong lòng, nhưng cổ họng y bị bóp chặt nên không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Chất lỏng ẩm áp chảy ra từ mặt Thẩm Ích, nhưng y bất chấp mất mặt, chỉ cầu xin Thẩm Tri có thể nhanh chóng dừng lại. Y chưa bao giờ cảm thấy hối hận như bây giờ, ban đầu chọn nơi này trong Thẩm phủ là chốn yên tĩnh nhất, nghĩ sẽ dạy bảo Thẩm Tri một phen, chẳng qua lại biến thành chính mình kêu trời trời không đáp, kêu đất đất chẳng hay.

“Tổng cộng tám mươi ba dao, không nhiều không ít.” Thẩm Tri rốt cục dừng tay lại, hài lòng buông cổ Thẩm Ích ra, lấy ánh mắt tán thưởng nhìn về thành quả của mình.

Lúc này trên mặt Thẩm Ích đã thành một đồng máu thịt be bét, Thẩm Tri khổng chế lực đạo vô cùng tốt, ánh mắt của y không hề có chút thương tổn nào, hai con mắt rực máu trắng to như chuông đồng trái lại có vài phần kinh người.

Nhưng Thẩm Tri chẳng sợ hãi chút nào, dưới ánh nhìn của Thẩm Ích chậm rãi nhếch môi lên, nở một nụ cười thuần lương rực rỡ với y, thấp giọng nói: “Đây là ta trả lại cho ngươi.”

Nhìn thấy Thẩm Tri mỉm cười, Thẩm Ích ngược lại hít một hơi lạnh, chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo như lưỡi của độc xà sắc sảo đang gãi vào cột sống của mình, nỗi sợ hãi trong lòng trong chốc lát đã nổ tung, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Hắn điên rồi!

“Lần cuối cùng, di vật của mẹ ta ở đâu?”

Một lần nữa nghe thấy câu hỏi này, Thẩm Ích không dám nói tiếp tục nói bậy, cổ họng run rẩy phát ra âm thanh: “Ta... Khụ khụ, hôm qua sau khi đoạt lấy, ta xuất phủ cầm nó đi dạo một vòng... Trờ về đã phát hiện nó... Bị mất trộm rồi.”

Một phía khác, hai tên đầy tớ lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến đại sảnh chỗ Thẩm Liệt, vừa chạy vừa hô: “Người đâu! Cứu mạng với! Tiểu thiếu gia nổi điên rồi!” Đăng bời: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tiếng hô của hai gã đầy tớ rất nhanh đã kinh động đến Thẩm Liệt đang trò chuyện say sưa với đại trưởng lão, y nhú mày, ngón tay siết chặt khiến chung trà va lên mặt bàn, nước trà nóng bỏng hắt đổ vào tay y, nhưng y lại tựa hồ không hề hay biết, tùy tiện xoa xoa bàn tay đỏ ửng, đứng dậy áy náy cười với trưởng lão nói: “Khuyến tử ngu dốt, xin tạm dừng câu chuyện với đại trưởng lão, văn bối đi một lát sẽ trở lại.”

Đại trưởng lão thu hồi ánh mắt từ trên chén trà, phát tay với Thẩm Liệt, “Đi đi, bọn trẻ hơi nghịch ngợm một chút, không có gì nghiêm trọng, đừng nên trách móc quá nặng nề.”

“Tạ ơn đại trưởng lão dạy dỗ.”

Vội vã cáo biệt đại trưởng lão, Thẩm Liệt mấy bước nhảy ra ngoài cửa, đi về phía nội viện truyền tới thanh âm của hai gã đầy tớ.

Đưa mắt nhìn Thẩm Liệt rời đi, đại trưởng lão ngồi một mình ở trong đại sảnh, chậm rãi nâng chén trà, ánh mắt âm trầm nhìn sương lạnh bắt đầu tỏa lên trong nước trà, thần thái chột buồm lỏng, vênh râu mỉm cười, thấp giọng nói: “Thẩm gia sắp chấm dứt rồi.”

Đáp án của Thẩm Ích nằm trong dự liệu của Thẩm Tri, hắn có chút ghét bỏ đưa mũi chân đá đá vào Thẩm Ích nằm co quắp trên mặt đất giả chết, đưa mắt nhìn ống quần y còn nhỏ xuống ít nước, thuận tay cầm dao găm còn dính máu thông thả chà xát lên vạt áo đối phương, lại nhìn về phía cổng tròn trong viện ở cuối con đường mòn bị hoa lá che đi hơn phân nửa.

Lúc này hoa đã tàn tạ, trên những nhánh cây tán loạn điểm lác đác mấy chiếc lá khô, lại liếc nhìn sang biệt viện khác tràn trề một màu xanh biếc.

Thẩm Tri giương mắt, chỉ thấy Thẩm Liệt vẻ mặt nghiêm nghị từ ngoài cửa bước nhanh vào nội viện, lúc nhìn rõ dáng dấp hai người trong viện bước chân chột ngừng lại, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hai gã đầy tớ theo sát sau lưng Thẩm Liệt thấy y đứng lại, vội vàng nhô đầu ra, sắc mặt thoáng chốc trắng nhợt, răng trên răng dưới va vào nhau lập cập, hai chân mềm nhũn ngồi sụp xuống sàn đá dưới đất.

Giờ phút này trên sân nhỏ hoang vắng đây là máu tươi, mà tam thiếu gia trước đó không lâu còn sinh long hoạt hổ đang nằm trên mặt đất không rõ sống chết.

Ánh mắt Thẩm Liệt lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Tri đang cúi đầu không nhìn ra thần sắc, lúc phát hiện ra trong tay đối phương đang cầm con dao kia trong mắt có chút kinh ngạc, kết hợp với lời hai gã đầy tớ nói dọc đường, trong lòng y lập tức hiểu rõ ở đây đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết bây giờ không phải thời điểm để truy cứu điều này.

Đem Thẩm Ích nằm dưới đất xoay người lên, cho dù là Thẩm Liệt đã trải qua không ít sóng gió cũng không khỏi hít vào một hơi thật sâu, trong mắt đầy hoảng sợ.

Vốn tướng mạo Thẩm Ích mặc dù không coi là quá đẹp, nhưng cũng được khen là đáng vẻ tuấn tú, tràn đầy phong thái.

Mà bây giờ khuôn mặt tuấn tú này đã hoàn toàn thay đổi. Người xuống dao tựa hồ không theo một trình tự quy tắc nào, khắp khuôn mặt Thẩm Ích là những vết thương nông sâu đan xen, máu tươi đầm đìa bên ngoài da thịt, ngoại trừ hai con mắt còn hoàn chỉnh, ngay cả trên mũi trên môi cũng có không ít vết thương rỉ máu, trông thấy mà ghê mình.

Những người khác trong Thẩm phủ nghe được tin tức lục tục chạy đến cũng phải cả kinh biến sắc, có người nhát gan thậm chí sắc mặt cứng đờ nôn mửa ngay tại chỗ.

Lúc này bọn họ rốt cục hiểu rõ hai gã đầy tớ một đường gào thét tiểu thiếu gia điên rồi là ý gì.

Máu liên tục chảy ra từ vết thương trên mặt Thẩm Ích, chỉ trong chốc lát, hay bàn tay Thẩm Liệt nâng đầu Thẩm Ích đã bị máu tươi nhuộm đỏ, chẳng qua cũng may Thẩm Ích còn hơi thở, thậm chí lúc Thẩm Liệt ôm nó còn mở mắt, không ngừng khàn giọng lên án hành vi phạm tội của Thẩm Tri với Thẩm Liệt, làm như hận không thể đem Thẩm Tri thiên đao vạn quả.

Đối với sự lên án của Thẩm Ích, Thẩm Liệt như mất diết tai ngơ, trầm giọng nói: “Ngươi làm sao biến thành như vậy bản thân ngươi hiểu rõ, có cừ oán tự mình báo thù, Thẩm gia ta không thể nuôi một kẻ yếu chỉ biết dựa vào người khác!”

Nhìn phụ thân không những không giúp mình, thậm chí còn buông lời dạy dỗ, trong lòng Thẩm Ích mặc dù hận thù muốn chết nhưng lại không thể không câm miệng, chỉ cắn răng đem cái tên Thẩm Tri này khắc sâu ở trong xương, đợi có cơ hội sẽ đem hân lộ da rút xương, máu thịt đầm đìa.

Cũng giống như ban sáng sau khi kiểm tra linh căn xong vậy, lúc này Thẩm Liệt cũng chưa từng liếc mắt nhìn Thẩm Tri, chỉ coi hân giống như không khí, khom người ôm lấy Thẩm Ích đi về hướng ngoại viện, một mạch đến cửa viện mới lạnh lùng nói: “Đưa nó nhốt vào địa lao.”

Nó trong miệng y là ai, tất nhiên không cần phải nhiều lời.

Thẩm Tri im lặng cong khóe môi, tầm mắt vừa lúc nhìn thấy Thẩm Liệt ôm ngang Thẩm Ích rảo bước biến mất ở đường mòn đầu kia.

“Không nghĩ tiểu thiếu gia này lòng dạ lại độc ác như vậy, hiện giờ trước mắt ta vẫn là một mảnh đồ tươi.”

“Lúc gia chủ vừa rồi ôm tam thiếu gia đi qua ta nhìn kỹ, trên mặt tam thiếu gia ít nhất bị rạch hơn mấy chục dao!”

“Ồi...”

Nhìn Thẩm Tri liếc qua, vẻ mặt mọi người đang vây xem giết này, nhao nhao né tránh ánh mắt Thẩm Tri, tản ra xung quanh.

Không đến một lát, trong tiểu viện cô tịch này chỉ còn sót lại Thẩm Tri cùng mấy tên hộ vệ thân hình to con, tu vi của bọn họ đều đang ở trên dưới luyện khí tầng sáu, trong Thẩm gia coi như tu vi trên trung bình.

Mấy tên hộ vệ vừa được Thẩm Liệt hạ lệnh liền bao vây Thẩm Tri. Người cầm đầu nhìn con dao găm trên tay Thẩm Tri còn chưa thu lại, không tiến lên cướp đoạt, thấy mọi người tản đi có chút lười nhác mà giọng tay lên nói: “Tiểu thiếu gia, mời cùng thuộc hạ đến địa lao một chuyến!”

Trên người vẫn dính máu của Thẩm Ích còn chưa đông lại, xung quanh cánh mũi Thẩm Tri tràn đầy mùi máu tươi đặc trưng, hương vị ngọt ngào khiến người ta say mê, nghe thấy hộ vệ nói, hân liếc mắt nhìn gã: “Dẫn đường.”

Thẩm Tri trước nay ở Thẩm phủ luôn tầm thường, còn chẳng phải là con của gia chủ, nếu không phải có cái danh tiểu thiếu gia, khả năng thân phận còn không bằng những hộ vệ như bọn họ.

Chẳng qua tiếc cho vị phu nhân kia, là một đại mỹ nhân tuổi còn trẻ như vậy đã qua đời, tiểu thiếu gia này vậy mà lại thừa kế dung mạo của vị phu nhân kia, nhưng lần này gây ra họa lớn như vậy, gia chủ từ trước đến giờ luôn bao che khuyết điểm, sợ rằng sau khi tam thiếu gia ổn định chính là ngày chết của Thẩm Tri rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hộ vệ dẫn đầu kia thả lỏng, hà tất phải tính toán với một kẻ sắp chết?

“Rầm rầm...”

Cửa đá có niên đại xa xưa dày cộm vang lên tiếng nặng nề kéo dài, địa lao đã lâu không mở tán ra một mùi cực kỳ ngọt ngào, lồi đi dài u tối như một cái miệng khổng lồ cắn nuốt lấy người, khiến người ta thấy mà sợ hãi.

Địa lao có thể nói là chỗ cấm địa thần bí nhất của Thẩm gia. Nghe đồn từ khi ban đầu Thẩm gia mới thành lập, chính là nơi giam giữ những kẻ trọng tội, tầng tầng lớp lớp pháp trận cấm chế bên trong, nếu không có lệnh thông hành, cho dù tu vi là nguyên anh trở lên cũng vô pháp toàn thân trở ra.

Trải qua hai đời, đây cũng là lần đầu Thẩm Tri đặt chân đến nơi đây.

Cuối lối đi là một cánh cửa nhỏ, trên cửa chỉ có một cái cửa sổ bé cỡ bàn tay, lấy chiều cao của Thẩm Tri tất nhiên là không thể nào với tới được.

Một thị vệ trong số đó mở cánh cửa ra.

“Mời vào! Tiểu thiếu gia.”

Trong không gian nhỏ đầy tối tăm u ám, chỉ có chút ánh sáng trong cây đuốc của hộ vệ, tia sáng màu cam sáng chập chờn kéo dài những cái bóng.

“Tiểu thiếu gia, trước hết ngươi đừng hoảng sợ ở chỗ này, chờ gia chủ xử lý tốt chuyện của tam thiếu gia, tự nhiên sẽ nhớ tới ngươi.” Nói đến đây, hộ vệ dẫn đầu kia tự hồ bản thân cũng không quá tin tưởng, không nhịn nổi cười một tiếng, vội vã ho khan hắng giọng một cái, lớn tiếng nói chuyện với mấy người bên cạnh, “Đi thôi, cái chỗ u ám chết tiệt này, thôi chết đi được!”

“Tiểu thiếu gia ngài yên tâm, ta trở về nhất định cầu xin gia chủ, để y thả ngươi ra.”

Nghe thấy âm thanh này, Thẩm Tri bỗng dừng ngẩng đầu, chỉ thấy một vị tiểu hộ vệ trong đội hộ vệ bên kia nháy mắt với hắn, nhìn mọi người xung quanh không có phản ứng, trong lòng biết là truyền âm, lại liếc nhìn y một lát rồi đi vào trong phòng.

Theo tiếng khóa kêu lên rảng rắc, ánh mắt lại rơi vào bóng tối.

Thẩm Tri lần mò đám cỏ khô vừa thấy ban nãy mà ngồi xuống, dựa lưng vào vách tường lạnh như băng, nếu có ánh sáng, nhất định có thể thấy được lúc này vẻ mặt của hắn cực kỳ thả lỏng.

Đời trước sau khi Thẩm Tri bị Thẩm Ích hủy dung, Thẩm Liệt chạy tới trực tiếp ném hắn phòng chứa củi hậu viện, so với địa lao lần này thật đúng là đãi ngộ khác biệt một trời một vực.

Nghĩ tới đây, Thẩm Tri rất có hứng thú giật giật chân mày.

Lúc này âm thanh hệ thống lại xuất hiện.

[Nếu chủ nhân có khó khăn, có thể nói với 013, 013 hết sức tận tụy phục vụ chủ nhân.]

[Không cần.]

[Bây giờ chủ nhân chưa bắt đầu tu luyện, tuổi thọ có hạn, xin chớ tiếp tục hành vi nguy hiểm, có bất kỳ nhu cầu gì có thể hiệp thương với 013.]

[Oh.]

[Chính như vừa nãy, lúc chủ nhân gặp nguy hiểm hệ thống có thể tự động thả ra lồng năng lượng, bảo vệ chủ nhân an toàn.]

[Ngươi nghĩ theo ta thì được cái gì?]

[013 là hệ thống nhân vật phản diện phản kích, cần phải thay đổi vận mệnh nhân vật phản diện, thu được mức độ phản kích, từ đó đạt được năng lượng.]

Đối với đáp án như thật như giả của hệ thống, Thẩm Tri từ chối cho ý kiến, lần nữa khước từ nó nói về đề nghị trợ giúp, đơn phương kết thúc cuộc đối thoại này.

Thẩm Tri khép hờ đôi mắt, trong đầu hiện ra cảnh tượng con đường mới đi qua. Từ lúc bắt đầu mở cửa địa lao, bọn họ tổng cộng đi qua năm đạo môn, mỗi đạo môn trên cửa đều khắc pháp trận rậm rạp chằng chịt, cộng thêm hành lang nhỏ này, tổng cộng trải qua sáu trăm năm mươi tám cái, trong đó có hai trăm mười sáu pháp trận đại khái do nhiều năm không cung cấp năng lượng đã mất đi hiệu ứng, những cái khác cũng vẫn duy trì uy lực rất tốt. Mà trong những pháp trận này, đại đa số là pháp trận có thực lực công kích mạnh mẽ, một số ít mê huyền trận cùng pháp trận trời buớc.

Thảo nào ngay cả tu giả nguyên anh kỳ cũng không trốn thoát khỏi nơi đây.

Thẩm Tri rất rõ, lấy tình trạng tu vi hiện tại của hắn lúc này, muốn rời khỏi nơi đây, cho dù hắn hiểu được từng đạo trận pháp cũng không có khả năng hoàn chỉnh đi ra ngoài.

Kế hoạch trước mắt, chỉ có tiến hành tu luyện trước.

Địa lao Thẩm phủ chủ yếu dùng để giam giữ người tu đạo, nơi đây hạn chế linh khí hoạt động, mà ma tu cần ám nguyên lực thì đầy đủ mười phần.

Vứt bỏ tạp niệm, Thẩm Tri ngũ tâm hướng thiên*, bắt đầu tụ khí.

*Là tư thế này nè:

Kiếp trước lúc Thẩm Tri bắt đầu tu hành tuổi đời đã vượt quá hai mươi, coi như đã khá lớn tuổi rồi, nhưng bằng một thân linh cốt, cũng chỉ dùng một canh giờ liền tìm được khí cảm, có thể nói là thiên tài trong ma tu.

Mặc dù cuối cùng khi đó bị bại bởi Thẩm Vô Hoạch tu vi cao hơn hắn một bậc, nhưng cũng không đến mức kiếp này ngay cả khí cảm cũng không tìm được.

Sau ba canh giờ, Thảm Trì mở mắt ra trong bóng đêm, trong mắt tràn đầy linh ý nói: “Người đã làm gì?”

[Thưa chủ nhân, đây là gói quà lớn mà hệ thống đã cam kết tặng cho nhân vật phản diện ngài.]

[Chính là khiến cho ta không cách nào tu ma?]

Tựa hồ bị sự rét lạnh trong hàm ý của Thảm Trì hù dọa, hệ thống trầm mặc một lúc, mới lần nữa lên tiếng.

[Nội dung gói quà lớn nhân vật phản diện là đem linh căn của chủ nhân từ từ tẩy sạch, lưu lại thuần linh thể mạnh mẽ nhất, để tương lai nhân vật phản diện phản kích.]

Thảm Trì đương nhiên biết rõ thuần linh thể là ý gì, nó là tư chất tuyệt hảo khiến vô số tâm trí người tu tiên hướng về. Đây cũng là điều kiện giúp Thảm Trì Vô Hoặc có thể nhiều lần đánh bại hắn, nguyên do tu vi trước sau luôn cao hơn hắn một bậc. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nếu kiếp trước Thảm Trì có bất kỳ lựa chọn nào khác, hắn cũng sẽ không chọn con đường tu ma này. Có thuần linh thể, có nghĩa là hắn càng có nhiều sự lựa chọn hơn.

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Thảm Trì chỉ hơi trầm ngâm, hỏi thêm lần nữa, [Người nghĩ dựa vào ta thì được cái gì? Nói cho rõ ràng, chúng ta mới có cơ hội hợp tác.]

[Giá trị phản kích, khi giá trị phản kích đạt đến 100%, 013 có thể thu được năng lượng.]

[Năng lượng để làm gì?]

[Mỗi hệ thống đều có chung một nguyện vọng là trở thành một cá thể độc lập, chỉ cần tích góp từng chút năng lượng là được, 013 sẽ có thể tạo nên một thân thể cho mình, trở thành một con người thực sự.]

[Còn cần bao nhiêu năng lượng?]

[Thưa chủ nhân, trước đây 013 từng theo hầu 3060 vị chủ nhân, ngài là vị thứ 3061, chỉ cần ngài phản kích thành công, năng lượng tích góp của 013 đạt đến max rồi.]

Sau khi nghe hệ thống nói xong, ngón tay của Thảm Trì thông dong gõ nhẹ xuống đầu gối để trước ngực, tiếng va chạm rất nhỏ trong không gian tĩnh mịch nơi đây có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Nếu hệ thống nói là sự thật, như vậy hợp tác cùng với nó cũng coi là hành vi cùng có lợi, hơn nữa hiện tại nó đã ở trong cơ thể mình rồi, tạm thời trong lúc này cũng không tìm được cách đuổi nó ra ngoài.

Tâm trạng Thảm Trì thay đổi nhanh chóng, rất nhanh sắc mặt đã thả lỏng, tra hỏi [Cần bao lâu?]

Hệ thống dường như không phản ứng kịp với sự thay đổi đột ngột của Thảm Trì, dùng một lát mới ý thức được vấn đề Thảm Trì hỏi là gì, [Bản thân chủ nhân chính là linh cốt thân thể, tẩy sạch linh căn chỉ cần ba tháng, trong lúc đó chủ nhân vô phương tu luyện bất kỳ công pháp nào. Đợi linh thể hoàn thành, chủ nhân có thể tự do lựa chọn phương thức tu luyện. Mời chủ nhân kiên trì đợi.] Tựa như sợ Thảm Trì trách cứ, lại tiếp tục bổ sung [Nếu như trong lúc này có bất kỳ nguy hiểm nào, hệ thống sẽ bảo vệ chủ nhân an toàn tính mạng, khẩn cầu chủ nhân chớ nên thù hận 013.]

Tuy âm thanh hệ thống không dao động, nhưng Thảm Trì lại cảm giác nghe được một chút tủi thân.

Không thèm để ý đến oan ức của hệ thống, Thảm Trì móc trong vạt áo ngực ra một cái hộp quẹt, quẹt vài cái lửa lóe lên, tầm mắt đen kịt liền rõ ràng.

Cái hộp quẹt này mới vừa rồi tiểu hộ vệ truyền âm kia trước khi đi len lén bỏ vào cho hắn, trừ cái đó ra còn có một túi giấy nhỏ ẩm áp, có điều trải qua mấy canh giờ, lúc này đã sớm lạnh như băng.

Theo tia sáng của hộp quẹt, Thảm Trì nhìn chăm chăm vào bao giấy nhỏ vừa bị hắn mở ra, ngăn người.

Đó là hai cái đùi gà nướng, tuy lạnh lẽo nhưng vẫn tỏa ra mùi thịt đặc trưng, chắc là tiểu hộ vệ dùng làm đồ ăn thêm. Chẳng qua đùi gà này nướng có hơi cháy khét, thảo nào lúc kín đáo đưa cho hắc khuôn mặt hộ vệ kia có chút đỏ.

Đem bọc giấy khếp lại lần nữa, Thẩm Tri tùy ý ném nó sang một bên, một tay cầm hộp quẹt, một tay cầm con dao găm đường như Thẩm Liệt đã quên thu lại, đi tới bên cửa.

Đây là một cánh cửa sắt không hề có gì đặc sắc, thâm niên lâu đời, bên trên còn phủ đầy những vết rỉ sắt màu đỏ, thậm chí đến gần có thể ngửi được một mùi rỉ sắt.

Nhưng Thẩm Tri cũng không cho rằng nó chỉ là một cánh cửa sắt đơn giản.

Trên cánh cửa này có chừng bảy mươi đạo pháp trận, mỗi đạo pháp trận đều ảnh hưởng đến một đạo khác, tuyệt đối là một vị thiên tài trên phương diện trận pháp mới có thể bố trí được một chuỗi pháp trận, chỉ cần chạm vào bất kì cái nào, thì sẽ khiến tất cả pháp trận cùng nhau khởi động, với năng lực hiện tại của hắc, nhất định xương cốt cũng chẳng còn.

Dưới tình huống không có bất kỳ tu vi nào, Thẩm Tri có thể thấy rõ hướng đi của những trận pháp này, với hắc mà nói đã là cực hạn, muốn phá bỏ thì phải đột phá, tất nhiên phải có tu vi nguyên anh trở lên mới có thể thử một lần, nhưng đối với Thẩm Tri hiện tại mà nói thì hiển nhiên là không có khả năng.

Còn đối với việc hệ thống vừa đưa ra lời hứa sẽ bảo vệ hắc, Thẩm Tri mặc dù không hoài nghi nhưng cũng không tin tưởng.

So với bất kỳ sức mạnh nào khác bên ngoài, hắc chỉ tin tưởng bản thân.

Nếu không còn cách nào khác để tăng cường sức mạnh, vậy dùng trí tuệ.

Kiếp trước Thẩm Tri từng thu được một trận pháp đại năng truyền thừa trọn đời, hơn nữa bản thân hắc đã nhiều năm nghiên cứu trận pháp, cũng từng tiếp xúc không ít với chuỗi pháp trận. Hầu như tất cả chuỗi pháp trận đều có chung một điểm, đó chính là chỉ có duy nhất một tâm trận.

Chỉ cần phá hủy được tâm trận, thì trận bị phá hủy.

Thoạt nhìn những đường nét linh lực trận pháp này cực kỳ lộn xộn hỗn tạp, ngay cả lúc này đây rất nhiều trận pháp đại năng cũng vô pháp trong khoảng thời gian ngắn phóng ra được mấy cái pháp trận, Thẩm Tri liếc mắt có thể nhìn ra nơi này có mười bảy cái pháp trận, đồng thời nắm rõ được hiệu quả riêng của từng cái, đủ thấy trình độ bề ngoài trận pháp.

Đáng tiếc ma tu bố trí pháp trận đều là sát trận, không giống với đạo tu khác sinh sát huyền mê đều có thể, điều này đối với Thẩm Tri mà nói coi như một sự đáng tiếc nho nhỏ.

Mà có thể làm lại từ đầu, mặc dù không biết do nguyên nhân nào tạo thành, nhưng Thẩm Tri rất quý trọng cơ hội lần này, còn những chuyện đã từng đáng tiếc, tất nhiên sẽ không xảy ra lần nữa.

Còn cái hệ thống thần bí này, Thẩm Tri nhún mày, tạm thời trước tiên cũng chỉ có thể giữ lại.

Thân hình Thẩm Tri thẳng tắp đứng ở trước cửa, giờ hộp quẹt lần lượt từng bước một nghiên cứu những pháp trận này.

Sau nửa khắc đồng hồ, ánh mắt Thẩm Tri có chút sáng lên, rốt cục xác định được tâm trận. Chỉ cần đem con dao trong tay hắc đâm vào trong đó, cánh cửa này sẽ không thể cản trở năng lực của hắc nữa.

Nhưng Thẩm Tri cũng không lập tức phá hỏng nó, mà giờ hộp quẹt lên, lui lại phía sau hai bước, nhìn xung quanh không gian nhỏ hẹp này một vòng, liền đứng tại chỗ bất động.

[Chủ nhân có gì cần trợ giúp, cứ việc nói cho 013.] Nhìn Thẩm Tri đứng lặng lẽ hồi lâu, hệ thống thân thiết mở miệng.

Thẩm Tri không nghĩ tới tâm trận kia sao lại cao như thế, lấy chiều cao hiện tại của hắc mới vừa qua ba thước, nếu muốn phá hư chuẩn xác tâm trận, tất nhiên phải va chạm vào cái cửa sắt này, đến lúc đó trận pháp khởi động, chỉ sợ rằng sau khi phá trận hắc cũng không trốn được một kiếp.

Nói tóm lại – hắc quá lùn.

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh hệ thống, sắc mặt Thẩm Tri hơi động, [Người có cách nào đem con dao này đâm vào góc dưới bên phải cửa sổ một tác không?]

[...]

[Trả lời ta.]

[Thưa chủ nhân, có thể.]

Sau khi hệ thống trả lời, Thẩm Tri chỉ cảm thấy có một hệ thống năng lượng khó giải thích từ vùng đan điền tuôn ra, theo kinh mạch rót vào trong tay hắc,

truyền vào con dao trên tay, lập tức con dao kia từ từ bay lên, vũng vàng đâm tới chỗ Thẩm Tri nói.

Khi dao đâm vào, Thẩm Tri dường như nghe thấy bụp một tiếng, nhìn lại thấy toàn bộ pháp trận trên cánh cửa đã mất đi hiệu lực.

Nghĩ đến năng lượng mới từ vùng đan điền của mình tuôn ra, Thẩm Tri như có điều suy nghĩ, dù sao chẳng nữa, tóm lại đã biết được chỗ nó nương nhờ rồi.

Mặc dù đã quyết định tạm thời hợp tác với hệ thống, nhưng lai lịch của nó quá mức thần bí, huống chi lại ký sinh trong cơ thể mình, Thẩm Tri không thể không đề phòng.

Hiển nhiên không biết vị trí của mình bị đã phát giác, hệ thống sau khi hoàn thành nhiệm vụ Thẩm Tri giao phó, lần thứ hai lên tiếng, [Chủ nhân, xin hỏi có cần rút dao găm ra không?]

[Ừm, tiện thể mở cửa ra.]

[Dạ.]

[Dừng lại.]

Ngay lúc hệ thống đem dao rút ra, chuẩn bị lần thứ hai sử dụng lực phá cửa, Thẩm Tri bỗng nhiên ngăn cản nó.

Cấp tốc đem con dao thu vào trong ống tay áo, Thẩm Tri đập tắt hộp quẹt, lui về trên đồng cỏ khô trong góc, lại ngồi xuống tựa vào vách tường, sau khi xác định không còn sơ hở nào liền ngồi cuộn tròn thu lu một góc.

“Lộc cộc...”

Tiếng bước chân vô cùng nhỏ đang từ xa đến gần.

Người này đi không nhanh không chậm, dường như mỗi bước chân đều chạm xuống một tâm điểm, có một sự nhịp nhàng lịch sự tao nhã rất tự nhiên. Chỉ nghe từ tiếng bước chân, người đang bước đến không hề có chút tu vi, nhưng có thể thẳng đường trong địa lao Thẩm gia như vậy, thân phận nhất định không thấp.

Người đến rõ ràng đang tìm kiếm gì đó, từng cánh cửa nhà lao bị mở ra, sau đó lại bị đóng vào, tuy người này đã hết sức không chế hạ thấp âm thanh phát ra nhưng không thể thoát khỏi lỗ tai Thẩm Tri.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng lại trước gian phòng Thẩm Tri.

“Rắc rắc” một tiếng, khóa cửa được mở ra.

Lúc khóa sắt bị đặt dưới đất khẽ vang lên một tiếng trầm lắng.

Ngón tay Thẩm Tri đặt lên trên cán con dao găm, thân thể căng thẳng, chỉ đợi người nọ có dị động liền phát động tấn công y.

Nhưng đã qua hồi lâu, trước sau cũng không thấy cánh cửa bị kéo ra. Hai người một kẻ ở trong một kẻ bên ngoài, nín thở trầm mặc, hai bên đối đầu giằng co.

Thẩm Tri luôn luôn có tính nhẫn nại, nhưng người ngoài cửa so với hắn cũng chẳng kém chút nào.

Một lúc lâu sau, nếu không đề ý đến mấy tiếng hít thở, Thẩm Tri suýt chút nữa cho rằng người ngoài cửa đã sớm rời đi.

Ba canh giờ sau, tay Thẩm Tri có hơi tê cứng.

Mà lúc này, người nọ rốt cục di chuyển.

Trong bóng tối, Thẩm Tri như một con dã thú ẩn nấp, nhìn chăm chăm về phía cánh cửa, chỉ đợi người nọ vừa tiến vào liền chớp lấy thời cơ.

Nhưng kỳ lạ là, cửa chỉ bị kéo nhẹ ra một cái khe nhỏ, người nọ dường như bị giật mình, vội vã chạy đi.

So với ưu nhã thận trọng lúc trước, tiếng bước chân rời đi của người này có vẻ cực kỳ vội vàng, Thẩm Tri thậm chí nghe được âm thanh loạng choạng lúc y bị vấp vào cánh cửa.

“...” Xây ra chuyện gì vậy.

[Người có thể nhìn thấy người vừa mới đến là ai không?]

[Thưa chủ nhân, không thể, 013 chỉ có thể nhìn được sự vật trong phạm vi tầm mắt của chủ nhân.] Hệ thống trả lời, làm như sợ Thẩm Tri chê nó vô dụng, dừng một lát lại bồi thêm một câu, [Thế nhưng 013 biết rất nhiều thiên tài địa bảo, có thể trợ giúp chủ nhân thu được rất nhiều cơ duyên.]

Cái thứ cơ duyên này, đối với đa số tu giả mà nói là thứ có thể gặp mà không thể cầu. Lần cơ duyên duy nhất của Thẩm Tri là truyền thừa được một trận pháp đại năng, mà hệ thống lại mở miệng nói ra cái từ “rất nhiều” này.

Thẩm Tri khép hờ mắt, không nói tiếp.

Sau khi xác định ngoài cửa không còn ai, rốt cục Thẩm Tri hơi buông lỏng thân thể. Thế nhưng hắn vẫn chưa thu hồi dao găm, hộp quẹt cũng không châm lửa lên nữa, chỉ chậm rãi đứng dậy, theo phương hướng trong trí nhớ lần mò chính xác đến chốt cửa.

Khóa cửa đã bị vị khách không mời mà đến vừa rồi mở ra, Thẩm Tri chỉ đẩy nhẹ, nó liền hơi vang lên một tiếng ken két, mở rộng ra ngoài.

Góc thông đạo xa xa có một ngọn đèn dầu trường minh, ánh sáng lóe lên chuênh choáng khiến địa lao có chút u ám, men theo tia sáng đó, Thẩm Tri có thể trông thấy hành lang dài trong địa lao này không có một bóng người.

Mà dưới chân hắn đang đặt một tấm lụa gấm màu trắng xòe ra, trên tấm lụa đặt một chiếc vòng tay ngọc mặc sắc vô cùng tròn bóng dưới tia sáng u ám, mặc dù ánh sáng mờ mờ, nhưng chữ “Tri” phía mặt bên trong kia ở trong mắt Thẩm Tri lại hết sức rõ ràng, vật ấy, chính vào ngày hôm trước lúc mẫu thân Thẩm Tri qua đời, là di vật Thẩm Ích cướp đi trong tay Thẩm Tri, mà thứ bên cạnh nó, chính là lệnh bài màu xanh có khắc hoa văn xanh thẩm phức tạp, cũng là lệnh thông hành nơi địa lao này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Sau khi xác nhận vật người nợ lưu lại không có vấn đề, Thẩm Tri cũng không lập tức rời đi mà xoay người trở lại gian nhà tù vừa nãy, đưa tay khép cửa lại.

Giờ mao hắn bị giam vào đây, hiện tại đã sáu canh giờ trôi qua, chính là giờ dậu.

(Giờ mao: 5-7h sáng, giờ dậu: 5-7 giờ tối.)

Thời tiết bây giờ dù đã cuối thu, nhưng hôm nay khí trời khá tốt, lúc này sắc trời còn chưa tối, nếu như đi ra cũng sẽ bị bắt lại lần nữa, cho nên hắn quyết định chờ thêm một lúc.

Mà lúc này, Thẩm phủ hiếm có người ghé thăm đột nhiên đại môn bị gõ.

“Rầm rầm rầm!”

“Ai vậy? Cửa sắp bị đập vỡ rồi, nhẹ tay chút!” Thẩm quản gia đang từ tiền viện đi qua ngang đầu nhìn thái dương đã ngả về tây, thầm nghĩ trẻ thể này rồi tại sao còn có người tìm đến, mấy hộ vệ ngoài cửa cũng không thấy thông báo một tiếng, “Chốc nữa nhất định phải khiến mấy tên tiểu tử gác cửa lười nhác mất mặt.”

Thẩm quản gia vừa lăm bắm vừa đi về phía cửa chính Thẩm phủ, trên đường còn cầm tẩu thuốc ở tay phải gõ một cái, sau đó kẹp lên nách trái, đưa tay mở cửa đại môn.

Lúc tay gần chạm vào cánh cửa bỗng nhiên lão hơi nhíu mày, tay khựng lại ở đó, ngay cả tẩu thuốc bảo bối của lão từ lúc nào rơi trên mặt đất cũng không phát hiện.

Từ nãy đến bây giờ, lão đều chỉ nghe thấy duy nhất tiếng đập cửa, trừ cái đó ra thì lặng yên không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở của người ở bên ngoài cũng không nghe được tí nào.

Thậm chí bọn hộ vệ hay nói xằng bậy ngoài cửa dạy dỗ mãi không sửa cũng im không một tiếng động.

Bất thường, tất cả đều có vẻ không ổn.

Rõ ràng mọi thứ đều trời yên biển lặng, nhưng lúc này Thẩm quản gia chỉ cảm thấy một cổ hàn ý từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, cúi xuống nhặt tẩu thuốc lên, xoay người chạy về hướng nội viện, thầm nghĩ phải nhanh báo cáo cho gia chủ.

Nhưng lão còn chưa kịp chạy nổi mấy bước, liền cảm giác trên cổ mát lạnh, lập tức phát hiện mình dĩ nhiên đang bay.

Không phải, không phải lão đang bay, mà là đầu của lão rời khỏi cơ thể, bị quăng lên thật cao, ánh mắt cuối cùng của lão là thấy đại môn Thẩm phủ sụp xuống cùng hai đội hắc y nhân nối đuôi nhau tiến vào, ngoài cửa là bốn gã hộ vệ giữ cửa mà lão cho rằng chúng rất cục đã im lặng.

Bởi vì... Bọn chúng đều chết hết.

Hắc y nhân cầm đầu vẩy kiếm lên, mũi kiếm mới nhuộm chút máu có vẻ càng sắc bén, y không để ý chút nào đưa chân đá nhẹ đầu người một cái lăn sang một bên, chỉ thấy nó như bánh xe lăn lông lốc trên nền đá xanh sạch sẽ rơi vào vũng bùn trong bồn hoa, lưu lại vết máu dài dưới đất.

Hắc y nhân này tiến vào Thẩm phủ như chỗ không người, phạm là nơi bọn chúng đi qua, khắp nơi là những phần thi thể sót lại, mùi máu tanh nồng nặc bao trọn lấy Thẩm phủ.

“Tổng cộng hai mươi người, tất cả đều là tu giả Kim đan kỳ, không biết bọn họ dùng cách nào mà đánh vỡ được hộ tống trận của Thẩm phủ.” Bên trong thư phòng, mặt mày Thẩm Liệt đều vô cùng lo lắng, “Thẩm phủ ta đã mấy trăm năm không tranh quyền thế, những kẻ này từ đâu mà đến?”

“Bây giờ nói những lời này đều vô ích, kẻ sách hiện giờ là làm thế nào để tránh được một kiếp này.” Một vị lão giả gầy gò cau mày.

Ngay lúc hắc y nhân bắt đầu tàn sát trắng trợn, hai gã đại tu Kim đan kỳ đang tiềm tu cũng lần lượt chạy tới, nhưng đối mặt với kẻ xâm nhập mạnh mẽ như vậy, cũng là hết đường xoay sở.

“Nếu như kiên quyết liều mạng, chỉ bằng ba người chúng ta hiện tại tu vi mới sơ kỳ Kim đan, không khác nào lấy trứng chọi đá.” Một vị trưởng lão khác mở miệng, vẻ mặt xám như tro.

Trong đó trấn định nhất là đại trưởng lão vỗ bàn một cái, bình tĩnh nói: “Gia chủ, người mau dẫn mấy vị tiểu bối theo mật đạo rời đi, lão phu tạm thời có thể ngăn chặn được một lúc.”

“Đừng! Gia chủ, người mang theo mấy đứa nhỏ rời đi trước, Thẩm gia tuyệt đối không thể đứt đoạn truyền thừa.” Hai vị trưởng lão khác tán thành.

Thẩm Liệt chần chừ một lát, nhưng cũng hiểu đây là an bài thỏa đáng nhất lúc này, quay ra vái ba vị trưởng lão một cái thật sâu, xoay người đi nhanh ra khỏi cửa.

Mật đạo của Thẩm phủ thông ra phía sau núi, Thẩm Liệt một tay cầm cây đuốc, một tay cầm kiếm đi ở đằng trước, theo phía sau lần lượt là Thẩm Khoát, Thẩm Ích mặt còn đang cuốn băng gạc, đi cuối là Thẩm Duyệt và Thẩm Gia.

Tựa như cảm giác được không khí có chút bất thường, cô nhóc nhỏ tuổi nhất vẻ mặt hoảng sợ, thấp giọng hỏi: “Cha, chúng ta phải đi đâu?”

“Duyệt Duyệt, đừng nói chuyện.” Thẩm Gia vội vàng che miệng Thẩm Duyệt, trong giọng nói cũng tràn đầy run rẩy, nghĩ đến lúc vừa nãy đi qua nội viện thấy chân tay cụt què rơi đầy đất, hiện tại trong cánh mũi của nàng dường như vẫn còn lưu lại mùi máu tươi đỏ, mà mùi máu tươi lại theo khoang mũi nhảy vọt tới dạ dày, cuối cùng hội tụ thành cuộn trào mãnh liệt tới sợ hãi, nặng nề mà dẫn xuống đáy lòng.

Mật đạo dài chưa đến một dặm lúc này dường như dài đằng đẵng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khó có thể phát hiện cùng tiếng bước chân lao đảo.

“Cha, Thẩm gia đã xong chưa?” Thẩm Ích bị băng đầy vãi xô phát ra âm thanh có chút nặng nề, “Ta vừa mới thấy được, chết rất nhiều người.”

Không giống như thường ngày giáo huấn Thẩm Ích, Thẩm Liệt trầm mặc hồi lâu mới nói: “Chỉ cần các người vẫn còn, Thẩm gia còn.”

Thẩm Ích hỏi: “Đại ca đâu?”

Không ai chú tới, lúc nghe câu hỏi của Thẩm Ích, mắt Thẩm Liệt có hơi sáng ngời, cái tên làm ánh sáng hy vọng trong mắt y ngưng tụ, y nói: “Sau khi chúng ta rời khỏi đây phải đi Tây Lam quốc tìm đại ca người, sau đó trở về để báo thù.”

Còn báo thù ra sao, như thế nào, Thẩm Liệt cũng không nói gì, chỉ là tốc độ dưới chân nhanh thêm một chút.

Cuối cùng, dường như Thẩm Liệt đã quên mất Thẩm Tri hiện tại đang bị y nhốt vào trong địa lao.

Nhưng Thẩm Ích lại nhớ kỹ, thế nhưng nó khao khát Thẩm Tri chết không có chỗ chôn, bất kể là bị kẻ xâm nhập giết chết hay chết đói trong địa lao, đều là kết cục nó vô cùng mong muốn nhìn thấy, đương nhiên sẽ không nhắc nhở Thẩm Liệt.

“Đi qua lối rẽ đằng trước liền ra ngoài rồi.”

Nghe được giọng nói Thẩm Liệt, vài tiểu bối đều thở phào một hơi, trong mật đạo này mặc dù không có mùi lạ, nhưng áp lực dồn nén, mỗi bước đi đều cảm thấy tim muốn nhảy lên một cái, treo lơ lửng không ngớt ở giữa không trung.

Sắc trời đã tối, chạng vạng hoàng hôn còn giữ lại một chút tia sáng, giữa bụi cỏ rừng cây vang lên tiếng âm thanh côn trùng, yên ả mà an bình.

Thời khắc nhìn lên bầu trời kia, tâm trí Thẩm Khoát vốn chừng chặc cũng không khỏi cúi đầu reo hò một tiếng, chứ đừng nói đến những tiểu bối khác.

Nhưng tiếng hoan hô của bọn họ cũng chỉ kéo dài trong nháy mắt, rồi tất cả đều tắc lại trong cổ họng, tiếp theo biến thành kinh sợ cùng tuyệt vọng.

Lối ra mặt đạo bí mật, đúng là có hơn mười hắc y nhân đang đứng coi chừng, nhìn thấy mấy người đi ra liền lặng lẽ không một tiếng động bao vây tầng tầng lớp lớp xung quanh bọn họ.

Thấy cảnh này, đồng tử của Thẩm Liệt co lại, hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, nhưng tay vẫn cầm kiếm ngăn ở trước người mấy đứa trẻ, lớn tiếng nói: “Rốt cục các ngươi là người phương nào? Thẩm gia ta không oán không thù với các ngươi, vì sao phải đuổi tận giết cùng?”

“Khà.” Tên áo đen cầm đầu cười xùy một tiếng, giọng nói âm u: “Thẩm gia chủ, ngài làm chủ nhà nhiều năm như vậy, chắc hẳn không thể nào không biết một câu, hoài bích có tội* đi!

*Mang ngọc mắc tội: người tài giỏi lại bị ghen ghét hãm hại.

Thẩm Liệt nắm chặt chuôi kiếm trong tay, trên trán đổ ra mồ hôi hột: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì.”

“Không cần ngại biện, ta đã sớm xác nhận vật kia ở trong tay ngươi, nếu không hôm nay cũng sẽ không tới xin tặng.” Hắc y nhân vung trường kiếm trên tay còn có vài giọt máu rơi xuống, cất cao giọng: “Ai nha, thật sự xin lỗi, mới vừa rồi ở trong phủ của ngươi thực sự quá nhiệt tình, tay tại hạ có hơi run, khả năng phương thức nghênh đón có chút không đúng, xin thứ lỗi.”

Do che mặt nên không ai có thể thấy rõ biểu cảm của hắc y nhân, nhưng cũng chẳng trở ngại được giọng nói của y phát ra có phần khinh thường Thẩm gia.

Nghe thấy người này nói như vậy, Thẩm Liệt lúc này tức giận đến xanh mặt, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong lòng gấp gáp suy tính đối sách.

Nhưng y có thể nhận ra, không có nghĩa là những người khác cũng có thể nhin.

Chỉ thấy Thẩm Ích đứng bên cạnh Thẩm Liệt bước lên phía trước một bước, cả giận nói: “Lũ đạo chích các ngươi! Lại dám đánh chủ ý lên Thẩm gia ta, cha ta tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi!”

Giống như vừa nghe được một truyện cười thú vị, hắc y nhân khẽ nở nụ cười, lập tức hơi nâng kiếm lên, còn chưa thấy rõ động tác của y, nhìn lại thanh kiếm trên tay đã chống lên cổ Thẩm Ích rồi, trong giọng nói còn mang theo ý cười, “Ngươi nói gã? Sẽ không tha cho chúng ta?” Sau đó bỏ qua Thẩm Ích toàn thân đang run lên, ra hiệu về phía Thẩm Liệt, “Thẩm gia chủ, ta muốn đáp án, ta nghĩ ngươi đã chuẩn bị xong rồi chứ.”

“Ta không biết ngươi muốn cái gì.” Thái độ Thẩm Liệt vẫn cứng rắn, dường như kẻ dưới kiếm của đối phương lúc này không có bất kỳ quan hệ gì với mình.

“Thật có chí khí, ngay cả sống chết của con trai mình cũng không để ý.” Hắc y nhân vừa cười một tiếng, kiếm trong tay nhẹ nhàng quơ quơ, “Xin lỗi, ta đây quả thực không chế không được tốt, chẳng qua hai cái tay này của nó, hẳn là không có tác dụng gì.”

“A!!! Cha, cứu ta!!!” Thẩm Ích hét lên thảm thiết như chọc thủng bầu trời, hai cánh tay chính tề đặt trên mặt đất, dưới ánh trăng mới nhú lộ vẻ cực kỳ âm u.

“Giọng nói cũng có hơi chói tai.” Hắc y nhân nhíu mày, quay ra lại thấy rõ một cái đầu lưỡi đang ngo ngoáy roi chính xác vào giữa hai cánh tay.

Y đúng là đã tui sống cắt xuống đầu lưỡi của Thẩm Ích.

Bao gồm cả Thẩm Liệt trong đó, chẳng ai nghĩ tới hắc y nhân kia lại ngông cuồng như thế, còn tàn nhẫn như vậy, nhìn Thẩm Ích mở to hai mắt thống khổ nhưng không cách nào kêu thành tiếng, mọi người đều thấy rợn hết cả tóc gáy.

Hai cô bé nước mắt lăn chã rơi, cũng không dám khóc thành tiếng, rất sợ sẽ giống như Thẩm Ích bị cắt đầu lưỡi.

Thẩm Liệt cắn răng, trong lòng biết hôm nay nếu không lưu lại một đáp án, sợ rằng kết cục tương lai của y chính là Thẩm Ích bây giờ, nuốt một ngụm nước miếng, mới nói: “Nếu như ta nói, ngươi sẽ thả chúng ra?”

“Ngươi nói trước đã, xem đáp án có thỏa mãn ta hay không.” Hắc y nhân miễn cưỡng đáp.

“Vật kia ở trên người Thẩm Vô Hoạch.” Thẩm Liệt cân nhắc một lát nói: “Chỉ có ta mới biết rõ làm sao lấy được vật kia.”

“Oh? Thẩm Vô Hoạch?”

“Đúng, y là con trai trưởng của ta.” Thẩm Liệt đáp, lập tức dường như vì biểu hiện y bán con cầu sinh không chút vô tình, nói bổ sung: “Chẳng qua y cũng không phải con trai ruột của ta, mà là nhặt được ở ven đường, lúc đó vợ khó sinh, trưởng tử mất sớm, để vợ không thương tâm, ta chỉ có thể đưa ra hạ sách này.”

Nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của hai người, Thẩm Gia vẫn chìm đắm trong sợ hãi rốt cục bạo phát, nằng nằng như điên cuồng mà nói: “Ngươi muốn lấy đồ thì đi tìm Thẩm Vô Hoạch, không liên quan gì đến chúng ta, hãy thả chúng ta ra!!!!”

Thẩm Duyệt phụ họa: “Đúng! Bây giờ Thẩm Vô Hoạch mới là người ngươi muốn tìm!”

Thẩm Khoát tuy vẫn không nói gì, nhưng thần sắc cũng mười phần chứng minh ý tán thành.

Trầm mặc trong giây lát, hắc y nhân dường như đang suy nghĩ lời nói của mấy người, sau đó gật đầu nói: “Ta nhớ kỹ rồi, là Thẩm Vô Hoắc.”

Chỉ thấy hắc y nhân khẽ vung vẩy thanh kiếm trong tay, chẳng qua lần này là đặt lên vai Thẩm Liệt, uy thế của Kim đan kỳ ép cho Thẩm Liệt chỉ mới vèn vèn Trúc cơ kỳ hầu như không thờ nổi.

“Ta cũng không biết lúc nào tay mình sẽ run, cho nên ngươi cũng nên nói sự thật cho ta biết, làm sao để lấy được vật kia!”

Trong chốc lát, khắp cả hậu sơn im như thóc.

Thẩm Liệt không nghĩ người này lại vô si như vậy, nhưng y cũng không còn cách nào, nửa thật nửa giả nói: “Là vật ta gieo ở trên người y, chỉ có thể đích thân ta thu hồi lại.”

“Thu thế nào?”

“Chỉ cần rút thiên linh cốt của y ra là được.” Dưới áp lực nên trả lời quá nhanh, Thẩm Liệt bỗng nhiên phát hiện ra mình buột miệng, vội vàng bồi thêm một câu, “Nhưng cần thủ pháp đặc thù và linh lực trong cơ thể ta mới có thể thành công.”

Thiên linh cốt, linh căn của mỗi người đều có cốt đầu, có thể nói linh căn thế nào, cũng gắn bó chặt chẽ với nó như thế. Vị trí phân bố thiên linh cốt ở trong cơ thể mỗi người khác nhau, nhưng đều có một điểm chung, trước khi tu bổ cơ thể đạt đến Nguyên anh kỳ, rút hết thiên linh cốt, liền tương đương với trực tiếp muốn lấy mạng người kia, thậm chí ngay cả hồn phách cũng bị giam giữ bên trong thiên linh cốt, vĩnh viễn không được luân hồi.

“Ngươi đem vật kia dung hợp vào thiên linh cốt của y, lấy thuần linh thể của y nuôi dưỡng, để tương lai có thể rút ra tăng trưởng tu vi.”

Thẩm Liệt liên tục gật đầu.

“Thực sự là ý kiến hay.”

Thẩm Liệt còn chưa kịp mở miệng khoe khoang câu tiếp theo, liền bị khuôn mặt của hắc y nhân đột nhiên áp sát vào yết hầu, tuy đã che mặt, nhưng vẫn khiến y có một cảm giác quen thuộc vô hình, lập tức tựa hồ nhớ ra điều gì, khuôn mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, “Vô...”

Thế nhưng rốt cục câu nói sau cùng Thẩm Liệt cũng không nói ra.

Cổ tay hắc y nhân khẽ động, chỉ thấy một tia ngân quang lóe lên, đầu Thẩm Liệt lăn xuống ngay dưới bên cạnh cánh tay Thẩm Ích, từ chỗ chém đứt chảy ra máu tươi bị mặt đất thấm hết, màu đất nâu nhạt vốn có biến thành màu đất nâu phi nhiêu, dưới ánh trăng màu bạc có vẻ vô cùng quý dị.

“Á!!!”

“Cha!!!”

Hắc y nhân đưa mắt nhìn đám trẻ con vì cái chết của Thẩm Liệt mà hoàn toàn không khống chế được sự oán độc trong mắt, lạnh giọng ra lệnh cho thuộc hạ bên dưới: “Đem bọn chúng xử lý đi.”

Đội tất cả yên tĩnh trở lại, hắc y nhân đột nhiên nhìn về phía một cây đại thụ cách đó không xa, đưa mắt liếc qua, vung tay lên, dẫn theo một đám thuộc hạ toàn bộ rút lui.

[Không phải ngươi nói thuật ẩn nấu sẽ không bị bắt luận kẻ nào phát hiện sao?]

[Xin lỗi chủ nhân, là 013 sơ xuất.] Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Lại nói lúc đó Thẩm Trì thấy thời gian không còn sớm, liền từ trong địa lao đi ra.

Vị trí địa lao vừa vận gần mặt đạo chỗ đám người Thẩm Liệt ra ngoài, lúc Thẩm Trì mới bước ra liền chứng kiến đám hắc y nhân nhanh chóng chạy tới,

cũng may những kẻ đó khi ấy đứng cách hần không gần, hần cũng ngay lập tức núp ở sau cây, mới không lập tức bị phát hiện. Mà lúc bọn chúng sắp rời đi chắc chắn bản thân mình đã bị bại lộ.

Ngay lúc Thẩm Tri dự định lần thứ hai sử dụng bí thuật che giấu khí tức, hệ thống chủ động đề xuất có thể cung cấp phương pháp bí mật.

Lúc đầu Thẩm Tri nghĩ không cần đến nên muốn cự tuyệt.

Chẳng qua sau khi hệ thống nhiều lần cam đoan tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm, mới theo nguyện vọng của nó, cho nó thử một lần.

Không để ý đến hệ thống xin lỗi, ánh mắt Thẩm Tri rơi vào chỗ vừa đặt mấy cỗ thi thể kia, lúc này đã trống rỗng.

Còn trùng trên núi không ngừng kêu hót, nếu như không có mùi máu tươi nhân nhát, thì khu rừng nhỏ sau núi này nghiêm nhiên trông có vẻ rất tĩnh mịch.

[Xin chủ nhân yên tâm, 013 vừa rồi đã kiểm tra qua, ngoại trừ người cầm đầu kia, những kẻ khác đều không phát hiện ra ngoài.]

[Ừ.]

Hệ thống lại trở về im lặng.

Thẩm Tri cũng không tức giận, trên thực tế mọi chuyện lại tương đối hoàn hảo, kẻ ẩn nấp vốn khôn lường, hần càng có tiếp thu những khuyết điểm, bản thân càng có thể kiểm soát được trong tay.

Trải qua khoảng thời gian thăm dò này, hần cơ bản có thể xác nhận, hệ thống này mặc dù lai lịch bí ẩn nhưng ít ra trước mắt không có uy hiếp với hần. Còn như về sau thế nào đợi lúc đó hãy nói.

Chính viện Thẩm phủ từ từ dâng lên ngọn lửa, khói môi Thẩm Tri cong lên.

Mặc dù không biết tại sao thời gian Thẩm phủ diệt môn so với kiếp trước sớm hơn rất nhiều, chẳng qua hành động vừa rồi của hắc y nhân rất hợp ý hần, còn tiết kiệm được cho hần đỡ phải động thủ phiền phức.

Còn về Thẩm Vô Hoạch cùng món đồ mà hai người kia nhắc đến, cũng từng biết được nội dung tình tiết từ chỗ hệ thống, Thẩm Tri hiểu rõ.

Thẩm Vô Hoạch thân là nhân vật chính trong sách, tất nhiên có chỗ bất đồng so với người thường, đầu tiên là thuần linh thể vạn năm khó gặp, và lại trong cơ thể y còn kèm theo thiên linh khí.

Trong truyền thuyết, có thiên linh khí liền đại biểu cho việc tu giả đó coi như không phải tu hành, tu vi cũng sẽ từ từ thăng tiến, tương đương với mỗi thời khắc đều đắm mình vào trong hồ linh khí dồi dào, đồng thời linh khí vĩnh viễn không khô kiệt.

Nhưng điều cực kỳ quan trọng là, thiên linh khí chỉ sau khi trải qua sự nuôi dưỡng của thuần linh thể mới có thể phát huy được hiệu dụng lớn nhất.

Sợ rằng chính bởi vì đem thiên linh khí gieo ở trong cơ thể Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Liệt vốn là kẻ rét lạnh như thể, con trai lớn ở trong miệng gã mới có “đôi đũa khác biệt” như vậy!

Trong sách vẫn chưa giải thích qua linh khí trong cơ thể Thẩm Vô Hoạch ngày đó từ đâu mà đến, chẳng qua nhìn từ miêu tả, có một khoảng thời gian rất nhiều kẻ thân bí không ngừng xuất hiện truy sát Thẩm Vô Hoạch, cho nên trước lúc Thẩm Liệt chết kiếp trước vẫn tiết lộ sự thật cho địch nhân.

Khi đó Thẩm Vô Hoạch đích thực là chặt vật không thôi, nguy cơ liên tiếp, nhưng bằng cơ duyên và vận khí, cuối cùng trở thành đệ tử thân truyền của Thừa Kiếm tông.

Có đệ nhất tiên tông che chở, những kẻ đuổi giết kia cũng vô kế khả thi, cuối cùng sau khi tu vi Thẩm Vô Hoạch tăng lên, liền phải bỏ mặc.

Mà lúc này rốt cục Thẩm Tri cũng minh bạch, khó trách đòi trước nhiều lần hần thua ở trong tay Thẩm Vô Hoạch.

Thuần linh thể cộng thêm thiên linh khí, với hần khi ấy chỉ có tư chất linh cốt, cho dù có đi trước ngàn vạn năm cũng chẳng thể ngăn nổi Thẩm Vô Hoạch.

Chẳng qua đó là đã từng, kiếp này thế nào, nên ra ngoài rồi hãy nói.

Lại nghĩ đến người áo đen vừa nãy, Thẩm Tri nhủ mảy, vừa rồi tuy ánh sáng vô cùng tối, nhưng ánh mắt của y lúc rời đi, lại không phải cái nhìn thờ ơ đứng nhìn của một kẻ sát nhân.

Đó là một loại thần sắc... phức tạp mà tạm thời Thẩm Tri không phân rõ được.

Thậm chí, nói có chút khó tin, bóng lưng lúc người nọ rời đi khiến hần có một loại cảm giác như chạy trời chết.

Vừa xong chữ cuối cùng âm thanh Thẩm Liệt nói ra quá nhỏ, động tác của hắc y nhân kia lại quá nhanh, giữa Thẩm Tri và đám người vẫn có chút khoảng cách, chưa kịp nghe rõ bằng không đã sớm đoán được thân phận kẻ áo đen rồi.

Giữa lúc Thẩm Tri đang suy tư trăm bề, chợt nghe thấy một hồi động tĩnh ở phía xa xa, theo ánh trăng, chứng kiến một bóng người màu đen lao đảo tới

gần, trước lúc Thẩm Tri có thể thấy rõ khuôn mặt y, người nọ liền quẹo vào hướng địa lao.

Thấy không kinh động đến người nọ, Thẩm Tri yên lặng không tiếng động đi vào chỗ sâu trong ngọn núi.

Ban đêm, ngọn lửa hừng hực ngút trời, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời thành Vinh Cẩm.

Thăng đến khi trời gần sáng, ngọn lửa kia mới dần dần dừng lại.

Bảy ngày sau.

Ánh mặt trời chậm rãi ló lên từ phương đông, cả thành thị sau một đêm yên tĩnh lại trở nên rộn ràng náo nhiệt.

“Bán bánh bao đây, bánh bao vỏ mỏng nhân thịt bánh lớn!”

“Son phần gia truyền! Khách quan không mua một phần cho phu nhân sao?”

“Hò lô mứt quả đây!”

Một thế gia tu chân giới bị hủy diệt dường như không mang đến bất kỳ ảnh hưởng nào cho tòa thành này, cho dù nó từng huy hoàng cỡ nào, đối với mục tiêu vì cuộc sống qua ngày của người phàm thế tục mà nói, tối đa lắm cũng chỉ là đảm lượn chén trà mà thôi.

“Tiểu nhị, cho một ấm trà Tây lam vân!”

“Được! Xin khách quan chờ một chút!”

“Trà của khách quan ngài, mời từ từ dùng!”

Trong tửu lâu huyền ảo tiếng người, chỉ có vài tên tiểu nhị vội vàng vàng, trên mặt trong bụng đều cười tươi như hoa, đại thế gia tu chân lớn nhất thành Vinh Cẩm bị hủy diệt khiến cho việc làm ăn của tửu lâu mấy ngày nay tăng gấp bội, thực sự là niềm vui khó có được.

“Khách quan, ngài đi một mình?”

Nhìn một người toàn thân che giấu trong áo choàng, nhưng vẫn thấy được là một đứa bé đáng người cực kỳ thấp nhỏ bước vào cửa, tiểu nhị đón khách có hơi nghi ngờ, nhưng mặt vẫn mỉm cười.

“Ừm, cho ta một nhả gian.”

Giọng nói non nớt dưới đầu bông đã chứng thực phỏng đoán của tiểu nhị, vốn định thốt lên lời cự tuyệt nhưng sau khi nhìn thấy thời bạc trong tay đối phương liền bỗng chốc biến thành tiếng chào hỏi nhiệt tình, xoay người vội vã đưa hắn lên lầu hai.

“Mời khách quan ngồi, đây là nhả gian cuối cùng trong tửu lâu của chúng ta rồi,” nhìn lên thời bạc, tiểu nhị ân cần dùng chiếc khăn trắng trên vai cẩn thận lau qua chiếc bàn bóng loáng một lần, mới lấy ra một cuốn sổ hơi ố vàng, nhiệt tình hỏi: “Khách quan muốn ăn gì, trong tiệm chúng ta có chính cống nhất thành Vinh Cẩm...”

“Một ấm trà Thu tử.”

“A?” Bỗng dưng nghe được lời căn dặn này khiến tiểu nhị giật mình, lập tức phản ứng lại, thấy đối phương không có ý gọi thêm thứ khác bèn dâng lên khuôn mặt tươi cười, “Được rồi, xin khách quan chờ một chút!”

Trà Thu tử là loại sản phẩm bản địa nổi tiếng ở thành Vinh Cẩm, mặc dù mỗi trà lâu tửu quán đều có nhưng lại rất ít người gọi, đơn giản là vì nó thực sự quá đắt.

Thu tử vốn là một loại hương liệu, hương vị cực kỳ thanh nhã, nhưng mùi vị của nó lại bất đồng, dùng búp lá Thu tử chế biến trà, mặc dù vốn có tác dụng thanh tâm trừ hỏa, nhưng cũng khiến người ta đắng khôn xiết.

Có thể là vì từ nhỏ Thẩm Tri chỉ có một loại trà này để uống, kiếp trước sau khi tu ma cũng đã nếm rất nhiều loại trà tu linh giới, dù mùi vị đều có, so với trà Thu tử tốt hơn nghìn vạn lần, nhưng sau cùng Thẩm Tri chỉ tình hữu độc chung với hương vị này.

Đắng, nhưng chân thực.

“Khách quan, Thu tử trà của ngài.” Đem khay đặt lên bàn, rót đầy một ly trà, tiểu nhị khom người lui ra phía sau, “Mời từ từ dùng, nếu khách quan có gì phản phó trực tiếp gọi tiểu nhân là được.”

“Ừm.”

Nhìn Thẩm Tri hiển nhiên không muốn nhiều lời nữa, khuôn mặt tiểu nhị treo một nụ cười tươi rời khỏi cửa, vui sướng ước lượng trọng lượng nén bạc nguyên chất trên tay, thời bạc lớn như vậy chỉ gọi một ấm Thu tử trà, còn dư lại cho y tối nay... Khả khả.

“Chuyện này của Thẩm gia không liên quan gì đến Mạc gia, ban đầu chúng ta đã bố trí xong, dự định ba tháng nữa tấn công, ngay cả nội ứng đều đã chuẩn bị tốt, đáng tiếc.”

“Hử? Nội ứng?”

“Ừ, bây giờ có nói cũng chẳng sao, nội ứng chính là đại trưởng lão Thẩm gia, chỉ là... Haiz.”

“Chẳng qua ta nghe đám người diệt môn Thẩm gia mấy ngày trước đều phí công vô ích, vật kia dường như còn đang ở trên người một trong hai vị thiếu gia.”

“Đại thiếu gia Thẩm gia ở Tây Lam quốc xa xôi, tiểu thiếu gia cũng đã mất tích vài ngày.”

“Mạc huynh, tin tức của ngươi lạc hậu rồi, nghe thấy gia tộc diệt môn, Thẩm đại thiếu gia này ngay từ mấy hôm trước đã trở lại thành Vinh Cẩm, lúc đó không biết sao để cho y đào thoát, bây giờ cửa thành đang được phong thủ nghiêm mật, y nhất định còn ở trong thành. Còn tiểu thiếu gia này, cũng chưa biết ẩn nấp ở đâu.” Người kia dừng lại một lát, giọng nói mang theo ý cười, “Chẳng qua nghe nói dung mạo tiểu thiếu gia rất kinh người, nếu muốn tìm hắn thì tìm bé nam đẹp mắt nhất là được, cơ mà đây cũng chỉ là tin vicia hè...”

Hoặc đã quên hạ cấm chế, hoặc không thèm để ý đến người phạm trong tử lâu này, hai vị tu giả phòng kế bên giọng nói không hạ thấp chút nào, lúc nghe thấy lời người thứ nhất, chân mày Thẩm Tri giật giật, rất hăng hái nghe hai người nói chuyện, cũng không ngạc nhiên khi thấy chính mình ở trọng tâm câu chuyện.

Chỉ là với lời đánh giá đó, ngược lại Thẩm Tri cũng không cho là đúng. Từ trước đến nay hắn không thèm quan tâm đến dung mạo, bằng không kiếp trước lúc tu hành tới độ kiếp vẫn giữ nguyên dáng dấp bề ngoài bị hủy hoại kia.

Con dao đó tuy là pháp khí, vết sẹo lưu lại sẽ không biến mất, nhưng ma tu khi tu tới Ma Anh kỳ có thể tự tái tạo lại cơ thể, Thẩm Tri hoàn toàn có thể đắp nặn lại dung mạo một lần nữa, nhưng hắn cũng không làm vậy.

Hắn cho rằng, thiên tư linh căn là điều quan trọng bậc nhất với người tu hành, thứ hai là nghị lực tâm tính, có được cả hai, chắc chắn sẽ đạt được đỉnh phong.

Mà dung mạo có dễ nhìn đi chẳng nữa chẳng qua cũng chỉ là xác thịt, so sánh với thực lực, quả thực không đáng giá nhắc đến.

Nghe thấy câu chuyện của hai người chuyển đề tài sang cô nương nhà ai xinh đẹp nhất, Thẩm Tri một hơi uống cạn sạch nước trà ấm áp trong chén, vị đắng quen thuộc lan ra trên đầu lưỡi, hắn đứng dậy co duỗi thân thể có hơi cứng ngắc, kéo đầu bông trên người, rồi khỏi tử lâu.

[Chủ nhân, có người bám theo ngài.] Âm thanh hệ thống mười phần rõ ràng, [Phía bên trái ba trượng, ở phía sau hai trượng, phía trước một trượng, có hai người.]

Thẩm Tri giống như không nghe thấy cảnh báo, đứng ở trước mặt một người bán mứt quả rong bên đường.

Người bán hàng rong nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu ca nhi, muốn một xâu mứt quả hồ lô không? Chỉ cần hai đồng tiền.”

Thẩm Tri giương mắt nhìn thứ màu đỏ tươi cắm trên cọc rom, gặt đầu, trả tiền đưa tay cầm một xâu.

[Chủ nhân, chỗ này rất nguy hiểm, đề nghị mau rời đi.] Hệ thống vẫn lái nhai như cũ.

[Im lặng.]

[...]

Thẩm Tri nhìn cái xâu trong tay lúc nhỏ từng nghe mẫu thân nói đến, nhưng trải qua một đời cũng chưa từng ném thử qua.

Ngoại trừ bề ngoài đẹp, thực sự không nhìn ra nó có gì đặc biệt cả.

Cảm giác người theo dõi xung quanh mình đang từng bước tới gần, Thẩm Tri thuận tay đưa nó cho một tiểu khất cái đang giương mắt chờ mong nhìn hắn, xoay mình đi vào hẻm nhỏ bên cạnh.

Trong tay bỗng dung bị nhét vào một xâu mứt quả bản thân mình trông thấy đã thềm từ lâu, tiểu khất cái khó nén nỗi mừng rỡ.

Nhưng nó chưa kịp vui mừng được bao lâu, liền thấy mấy người khí thế hung hăng đuổi đến bên này, nhất thời trong lòng căng thẳng, giương nanh múa vuốt giang hai tay chặn ở cửa hẻm nhỏ, lớn tiếng kêu lên: “Các người là ai? Muốn làm gì?”

“Cút!”

Nam nhân cầm đầu vung tay lên, đánh bay tiểu khất cái sang một bên, chỉ thấy nó bị đập mạnh vào vách tường con hẻm, trên trán ngay lập tức đổ máu.

“Tạo nghiệp chướng quá, đứa bé nhỏ như vậy cũng đánh, thật không biết là hạng người gì.”

“Mấy ngày nay các ngươi không phải là không biết, trong thành chúng ta không được yên ổn, haiz.”

....

Người đi đường chỉ trở cùng tiếng bàn luận giống như truyền từ thế giới khác đến, đầu óc tiểu khát cái hỗn loạn, chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn đồ ngấu.

Một lát sau, đầu óc tiểu khát cái không kêu vo ve nữa, nó chống đất ngồi dậy, cảm hận trừng mắt nhìn hướng đám nam nhân rời đi, sau đó đau lòng nhìn xâu nứt quả bị giẫm đạp trên mặt đất, nặng nề thờ dài, hy vọng ân nhân không có việc gì. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thảm Trì cấp tốc đi vào trong con hẻm, cuối cùng dừng lại ở một góc chân tường bám đầy dây leo, cây mây xanh rậm rạp quấn chặt mấy vòng quanh bức tường đá xanh, gió thổi qua, mơ hồ có thể thấy được phần gốc rễ màu nâu.

Đây hóa ra là một cái hẻm cụt.

[Chủ nhân, kẻ đuổi theo đang nhanh chóng tới gần, xin hỏi có cần hệ thống cung cấp trợ giúp hay không?]

[Không cần.]

“Bọc kín như vậy, thân hình nhỏ gầy, nhất định là vị tiểu thiếu gia Thảm gia kia không sai. Chờ lão tử bắt nó lại, được vạn lượng hoàng kim, sau này xem ai còn không đề lão tử vào mắt!”

“Đại ca anh minh.” Mấy tên tùy tùng liền vội vã nịnh hót.

“Tên tiểu tử kia đâu?” Quẹo sang, mắt thấy dây đã là phần cuối con hẻm, cũng không thấy bóng dáng tên tiểu tử kia đâu. Vạn lượng hoàng kim phút chốc bay khỏi tầm mắt, nam nhân to con cầm đầu hung hăng đá vào cây mây trên tường, lá dây leo màu xanh lớn chừng bằng bàn tay thoáng chốc rung lên xôn xao, giật giật cái chân vừa đá có hơi đau, gã thô lỗ nhìn xuống đất chửi thề một câu, “Mẹ nó xui xẻo quá!”

Nam tử gầy nhỏ bên cạnh nghi ngờ nói: “Ta tận mắt thấy nó đi vào trong con hẻm, hẻm này cũng chỉ có một con đường, tại sao tên tiểu tử kia lại không tìm thấy. Trừ phi nó biết... Bay.”

Đang nói, bỗng nhiên nam tử gầy gò ghen hống nhìn trần trời về phía trên tường rào: “Đại, đại, đại ca...”

“Không có việc gì thì đừng kêu la, ông đây đang bức đấy!”

Nam nhân to con giương mắt nhìn lên tường rào chẳng hề có thứ gì, nhìn nam tử gầy gò ngay cả lời cũng không thốt ra được, trong lòng vốn không vui, dẫn đến sắc mặt càng hung ác, lập tức đưa tay hung hăng đập một cái lên gáy đối phương, đánh cho nam tử gầy gò phải thối lui mấy bước, dựa vào tường không ngừng kêu đau đớn.

Ánh mắt mấy tên khác nhìn về phía nam tử gầy gò bị thương mà không giúp gì được.

“Lão tử Lâm Nhất Phương đâu gì cũng là bá chủ con phố này, bây giờ lại bị một thằng nhãi con trâu lừa, nói ra chẳng phải sẽ khiến người khác cười rụng răng?” Trong lòng nghĩ như vậy, nam nhân to con càng ngầm hận thù với Thảm Trì.

Lại một cước đá bay tảng đá, gã hừ lạnh một tiếng, “Đừng để cho lão tử gặp lại tiểu tử kia, bằng không lão tử sẽ cho nó đẹp mặt!”

“Đại, đại ca!” Ngay lúc Lâm Nhất Phương lửa giận ngút trời, lần thứ hai nghe được âm thanh cả kinh sợ hãi của đàn em bên cạnh, lại giơ tay lên đập thêm một cái.

Bất chấp kêu đau, nam tử gầy gò nhìn bốn phía dường như trong nháy mắt trở nên tối tăm, giọng nói run rẩy, “Ôi... Đại ca, có phải chúng ta gặp quỷ không?”

Huyền âm trận, nghĩa cũng như tên, dẫn âm khí xây nên ảo trận. Khác với ảo trận của tu tiên giả bình thường dựng nên chỉ có thể mê hoặc lòng người, huyền âm trận này vì lấy âm khí tích tụ, lực sát thương cực lớn, nếu không kịp thời tránh né, nhẹ thì âm khí bám thân, sinh ra tâm ma, nặng thì nổ tung xác

tại chỗ mà chết.

Bởi vì tu vi hiện tại của Thảm Trì không đủ, linh thạch tìm được ở Thảm gia cũng hữu hạn, trong lúc vội vàng vàng chỉ bố trí được một pháp trận nhỏ như thế.

Nhưng đối với mấy kẻ trên người hầu như chẳng có tu vi gì, trong đó Lâm Nhất Phương tu vi cao nhất cũng chỉ luyện khí tầng một, huyền âm trận này cũng dễ bọn chúng chịu nhiều đau khổ rồi.

Thảm Trì đứng ở trên bức tường cao, mặt không biểu tình nhìn mấy kẻ đang đau khổ gầy dựa trong trận, gạt khóe môi, nhanh nhẹn vịn lấy cây mây trên tường thoăn thoắt vài cái nhảy xuống tường, kéo đầu bông trên người nhanh chóng biến mất ở trong hẻm nhỏ.

Sau khi Thảm Trì rời đi, một bóng người thon dài dần dần hiện ra trong góc, chỉ thấy ngón tay y di chuyển, tựa như điểm mấy cái pháp quyết, hiệu ứng trận pháp kia liền biến mất không còn thấy tăm hơi đâu.

Trước mắt một lần nữa trở nên sáng sủa, mặc dù không biết vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy người đều có một loại cảm giác đã chạy thoát, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà bụng vết thương thấy rõ ở khắp cơ thể, trên mặt đều là vui mừng.

Xác định mấy tên đàn em đều còn sống khỏe mạnh, Lâm Nhất Phương lại gắt giọng quát: “Nhất định là tiểu tử thối kia giờ trò quý, nếu lão tử bắt được nó, nhất định phải chém nó thành trăm mảnh!”

“Ngươi nói ai?”

Ngon lửa trong lòng đang bốc lên hùng hục, Lâm Nhất Phương bỗng dưng nghe được một giọng nói cất lên, vô thức trả lời: “Mắc mớ đéo gì đến người...”

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, liền phát hiện trong miệng mình hơi lạnh, tiếp theo không nhận nổi ỏi mưa, thứ phun ra cũng khiến cho con ngươi của gã co rút, vừa hãi vừa sợ.

“Lười, đầu lười!”

Sau khi phát hiện thứ trên mặt đất là cái gì, mọi người ở đây ngược lại há hốc miệng, lúc này mới phát hiện dường như đột nhiên xuất hiện một nam tử xa lạ cao lớn, người này cực kỳ đẹp trai, nhưng vẻ ác lạnh trong mắt y cũng khiến cho mọi người đều run lên.

Vài tên đàn em chân run lấy bầy, miệng ngậm chặt, e sợ mình cũng đột nhiên bị cắt mất đầu lười.

Dĩ nhiên bị ám toán!

Kính hải qua đi, Lâm Nhất Phương ngậm chặt miệng, cầm cây kiếm trong tay chém về phía người kia.

Tuy gã chỉ có tu vi luyện khí tầng một, nhưng ở phạm thế cũng khó gặp đối thủ, mới trở thành bá vương nổi danh trên mấy con phố.

Mắt thấy trường kiếm sắp đâm vào trong cơ thể nam tử, trong mắt Lâm Nhất Phương không giấu nổi vui vẻ.

“Ha~”

Chỉ nghe thấy trong cổ họng nam nhân phát ra một tiếng cười lạnh.

Cũng chưa kịp thấy động tác của đối phương ra sao, đợi lúc mọi người lấy lại tinh thần đã thấy Lâm Nhất Phương quỳ trên mặt đất, một tay che miệng, từng dòng máu tươi từ cuống lưỡi của gã trào vào trong cổ họng, đồng thời theo khoang mũi khóe miệng ồ ạt chảy ra ngoài.

Mà cái chuôi kiếm pháp khí trong truyền thuyết kia, lúc này đã gãy thành mấy khúc nằm rải rác trên mặt đất, mũi kiếm từng bóng loáng cũng biến thành ảm đạm tối tăm.

Chạy, nhất định phải chạy!

Lúc này trong đầu Lâm Nhất Phương chỉ có duy nhất một ý niệm này, nhưng ngay lập tức gã phát hiện, thân thể gã tựa như đã không nghe theo mình sai khiến nữa, mặc cho gã gầy dựa thế nào cũng không thể mấy may hoạt động, chỉ có thể mở to mắt nhìn người nọ đi đến càng gần.

Dừng lại ở trước người Lâm Nhất Phương, giọng nói nam tử êm ái, “Ngươi vừa mới nói, muốn đem hân chém thành trăm mảnh?”

Lâm Nhất Phương đã không còn đầu lười, nói không ra lời, nhưng tuyệt vọng trong mắt gã đã hoàn toàn nói rõ sự sợ hãi của mình.

Lấy một con dao găm xinh xắn nâng cầm Lâm Nhất Phương lên, gã bị ép nhìn vào hai mắt đen nhánh của nam tử, từ đó thấy rõ đáng sợ và chặt vật lúc này của mình, mà giờ khắc này chính gã lại không dâng lên nổi nửa điểm tức giận, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Gã muốn tiếp tục sống! Gã còn chưa muốn chết.

Ngay sau đó, Lâm Nhất Phương phát hiện nam tử xòe bàn tay hướng về phía gã.

Đối lập với thân hình cao lớn, khớp xương ngón tay của nam tử hết sức rõ ràng, vô cùng thon dài, y nói: “Thứ đó, giao ra đây.”

Lâm Nhất Phương giật mình, nhất thời không phản ứng kịp.

“Viên đá trong tay ngươi, đưa cho ta.”

Lúc này Lâm Nhất Phương mới phát hiện, tay phải của gã thực sự nắm một viên đá màu trắng bạc lớn chừng bằng ngón tay cái, có thể là lúc mới vừa rồi quý xuống không cẩn thận cầm phải, từ nhỏ gã đã lớn lên ở phạm thế, cũng chưa từng thấy qua linh thạch, đương nhiên không biết nó làm bằng vật liệu gì, chỉ thấy viên đá góc cạnh rõ ràng, vô cùng xinh đẹp.

Tuy có thắc mắc, nhưng nghĩ đến cái mạng nhỏ, Lâm Nhất Phương vẫn nhanh chóng cầm viên linh thạch trong tay đưa cho nam tử.

Nam tử nhận lấy linh thạch giống như chiếm được món trân bảo, khuôn mặt trong nháy mắt dịu dàng hơn rất nhiều, trước tiên lấy ra một chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau khô hạt bụi dính trên đó, sau đấy lại nhìn qua mấy lần, mới trân trọng đem nó để vào trong vạt áo trước ngực.

Thấy nam tử như vậy, một tia hy vọng dâng lên trong lòng Lâm Nhất Phương.

Xác định đã cất xong thứ đồ, nam tử mới nhìn về phía Lâm Nhất Phương, nhu sắc giữa lông mày đã rút đi gần hết, y nói: “Ngươi đã nói muốn chém hấn thành trăm mảnh, bản quân hôm nay tâm tình tốt, liền ban cho ngươi lột da bóc xương là được.”

Nửa canh giờ sau, nam tử vung con dao trong tay, đá bay một cái đầu lâu trắng như tuyết ở dưới chân bay ra ngoài, giương mắt nhìn về phía mấy tên đàn em đang núp ở góc tường.

Ngay lúc này, đám đàn em tận mắt nhìn thấy lão đại của mình từ một người hoàn chỉnh bị nam tử kia hạ thủ từng bước biến thành máu thịt tách khỏi cơ thể, nhất thời chân mềm nhũn, thực sự đã không còn kiểm soát nổi la oai oái.

Thấy cảnh này, nam tử nhũn mày, không tiến lại gần. Y đem con dao trong tay ném về phía mấy người, “Sống sót, có thể rời đi.”

Nghe được lời ấy, mấy tên đàn em ban đầu lúc dao găm vừa mới ném tới còn nhao nhao tránh ra liền tựa như điên cuồng đỏ mắt xông đến cướp đoạt con dao.

Thảm Tri chưa đi bao xa, liền phát hiện trận pháp của mình đã bị phá, chẳng qua hấn cũng không vòng lại.

Huyền âm trận mặc dù với Thảm Tri mà nói chỉ là trận pháp cơ bản, nhưng nếu không có tu vi Trúc cơ kỳ căn bản không thể phá vỡ, nếu người nọ có năng lực phá nó, lấy tu vi hôm nay của Thảm Tri không khác nào tự chui đầu vào rọ. Hành động mất trí như vậy, đương nhiên Thảm Tri sẽ không làm.

Dường như đã khuất phục bởi trận pháp của Thảm Tri, đang chứng tỏ bất kỳ lúc nào cũng nghe lời phân phó, kể tiếp hệ thống lại không đưa ra lời trợ giúp Thảm Tri nữa.

[Xin chủ nhân chú ý, phía sau ba trượng có ba tên bám đuôi.]

[Ừ.] Thảm Tri rẽ vào một góc đường, hỏi [Vi sao cốt truyện phát sinh thay đổi?]

[Thưa chủ nhân, quyền hạn không đủ, 013 không có cách nào tra ra.]

[Làm sao thu được giá trị phản kích?]

[Chỉ cần chủ nhân thay đổi quỹ đạo đời trước, hoàn hảo sống đến cuối truyện thì coi như giá trị phản kích đạt tuyệt đối.] Nhìn Thảm Tri rốt cục bắt đầu chú ý đến vấn đề này, hệ thống phá lệ trả lời nhanh chóng. [Vi để nhiệm vụ hoàn thành tốt hơn, 013 kiến nghị chủ nhân sau khi hoàn thành thay đổi luân linh thể hãy tu tiên.] Sau khi nói xong dường như sợ Thảm Tri cảm thấy mạo phạm, lại bổ sung, [Nếu như chủ nhân cảm thấy tu ma tốt hơn, cũng có thể tu ma.]

[Có thể tu tiên.] Thảm Tri rũ mắt, dường như lơ đãng gạt chiếc vòng ngọc mặc sặc trên cổ tay, [Hiện tại bao nhiêu rồi?]

Dường như rất vui vẻ về quyết định tu tiên của Thảm Tri, âm thanh hệ thống có chút nhẹ nhàng, [Thưa chủ nhân, trước mắt giá trị phản kích là 3%.]

[Ừm, Thảm Vô Hoạch đâu?]

[Cốt truyện phát sinh sai lệch, hệ thống không cách nào từ trong cốt truyện phán đoán được phương hướng của nam chính.] Hệ thống lên tiếng, sau đó lại nhắc nhở, [Nam chính là mệnh mối chính của truyện, trước lúc kết thúc không có cách nào xóa bỏ, cũng xin chủ nhân không nên thử nghiệm.]

Chẳng biết có đem cảnh cáo của hệ thống nghe lọt hay không, Thảm Tri không để ý tới nó nữa.

Vạn lượng hoàng kim, đủ để cho bất luận lòng người phạm tặc nào lung lay.

Nhưng chẳng qua chỉ là tìm kiếm hai đứa trẻ, kẻ truy lùng hôm nay mới là vài binh sĩ quân nhân, tối đa cũng là tu sĩ luyện khí, Thảm Tri còn đủ sức ứng phó, nếu là tu giả có đẳng cấp cao hơn tham gia chỉ sợ sẽ khó khăn.

Trước ngày mai, hấn phải rời khỏi thành Vinh Cầm.

Vừa thoát khỏi truy lùng của mấy người, xác định phía sau không kẻ theo dõi, Thẩm Tri dừng ở trước một tòa tiểu viện đồ nát cách cửa thành không xa.

Bên trong là một nhóm tiểu khát cái đang đốt lửa nấu cháo loãng trong một chiếc nồi lớn, chúng cảnh giác nhìn vị khách không mời mà đến, “Ngươi là ai?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Chạng vạng, sắc trời tối dần.

Lăng mộ Thẩm phủ, một đồng đất nho nhỏ an phận ở một góc, bùn đất đắp bên trên vẫn còn mới mẻ, nghiêng nhiên là một ngôi mộ mới.

Thẩm Tri cầm con dao trong tay, khắc từng nét chữ lên một khối gỗ bia mộ trống không.

Rất nhanh, một hàng chữ xinh đẹp công phu ngay ngắn xuất hiện trên bia, là thể chữ cổ lúc còn sống Thẩm mẫu thích nhất. Dem bia dựng lên trước mộ phần, Thẩm Tri lui ra sau hai bước, hướng trước mộ quỳ xuống dập đầu ba cái rồi đứng dậy rời đi.

Thẩm Tri đi rồi, nam tử từng ở trong con hẻm kia liền xuất hiện trước phần mộ lẻ loi trơ trọi này, ánh mắt y rơi vào khối bia mộ đơn giản kia.

‘Mộ từ mẫu Tri Nguyên Gia – từ năm 2381, Thẩm Tri lập.’

Ánh mắt y một lần nữa do dự trên hai chữ Thẩm Tri này, nhiều lần vươn tay tựa hồ muốn chạm vào hai chữ đó, nhưng dường như lại sợ quấy rầy cuối cùng thu tay lại.

Hồi lâu, nam tử ở trước mộ quỳ xuống vị trí Thẩm Tri mới quỳ vừa nãy, cũng hướng bia mộ dập đầu ba cái, rồi xoay người đuổi theo hướng Thẩm Tri vừa mới rời đi.

Ban đêm, cửa thành bạo loạn.

Nguyên nhân phát sinh từ việc hộ vệ công thành đẩy ngã một ông lão, sau đó không biết ở đâu ra một đám ăn mày bắt đầu ồn ào, rất nhiều dân chúng trong thành nhao nhao ra xem náo nhiệt, tiếp theo đứng là đánh nhau, cục diện trong lúc nhất thời cực kỳ hỗn loạn.

Lực chú ý của mọi người đều đặt vào màn phân tranh, không ai để ý đến một thân ảnh nhỏ gầy từ trong khe hở xuyên ra khỏi cửa thành.

Sau ba canh giờ, cục diện hỗn loạn này mới dần dần dẹp loạn.

Trong tòa tiểu trạch viện kia, đám ăn mày thừa dịp hỗn loạn chạy thoát đang vây quanh đồng lửa, hài lòng đếm bạc trên tay, người cầm đầu rõ ràng là lão nhân mới bị hộ vệ kia đẩy ngã.

Thuận lợi ra khỏi thành, dọc đường Thẩm Tri vẫn không đi đường cái mà dọc theo thành hào đi vào một tiểu đạo bí ẩn.

Bầu trời đen nhánh đến nửa ngôi sao cũng không có, gió thổi ào ào xé rách lá vàng khô héo trên cây.

Trời sắp đổ mưa.

Thẩm Tri phui đi lá khô trên người mình, chậm rãi bước đi.

Những chuyện từng trải qua kiếp trước, kiếp này Thẩm Tri sẽ không lần nữa lựa chọn tu ma, nhưng hấn cũng không muốn tu tiên.

Đa số tính cách người tu ma rất cổ quái, hung ác thích chém giết, tùy ý mà làm, kết quả cuối cùng là phần lớn đều hôi phi yên diệt trong ma kiếp; mà người tu tiên cũng nhiều gông cùm xiềng xích, cái gọi là nhân quả báo ứng thuận theo thiên đạo, các loại quy tắc cứng nhắc, thực sự không phải điều Thẩm Tri mong muốn.

Nhưng nếu đã nói với hệ thống muốn tu tiên, kế hoạch bước kế tiếp Thẩm Tri đương nhiên là muốn đi tiên môn báỉ sư, về phần công pháp hấn sắp sửa

luyện tập, trong lòng hắn đã sớm xác định.

Đó là một môn công pháp kiếp trước hắn có được từ trong trận pháp đại năng truyền thừa, đáng tiếc công pháp này có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt với linh căn, chỉ có thuần linh thể chưa từng tu luyện qua bất kỳ công pháp nào mới tu luyện được. Dĩ nhiên kiếp trước Thẩm Tri không thể hủy bỏ ma đạo chuyển hướng tu luyện.

Kiếp trước Thẩm Tri từng xem qua không ít sách cổ tu tiên cùng công pháp tu ma, đều có khác biệt rất lớn so với công pháp đó, nói cách khác, đó là một hệ thống tu hành hoàn toàn mới, không phải tiên cũng chẳng phải ma.

Sắp tới môn phái chiêu thu đệ tử chỉ có Thừa Kiếm tông, ở Sơ Linh giới là đệ nhất tông môn, cũng chính là môn phái mà Thẩm Vô Hoạch đã bái nhập.

Nghĩ đến Thẩm Vô Hoạch, thần sắc Thẩm Tri lạnh đi rất nhiều.

Kiếp trước hai người mặc dù cùng xuất thân từ Thẩm gia, nhưng ngoại trừ Thẩm Tri vì thân phận tu ma mà đánh nhau với y mấy lần, đều kết thúc trong chiến bại, vẫn không có tiếp xúc gì thân mật.

Thắng làm vua thua làm giặc, cho dù chết trong tay Thẩm Vô Hoạch hắn cũng không thể nói gì được, nhưng Thẩm Vô Hoạch cuối cùng lại hủy đi di vật duy nhất mẫu thân để lại cho hắn.

Ngón tay Thẩm Tri đặt lên chiếc vòng ngọc hơi lạnh trên cổ tay, khỏe môi khẽ nhếch lên lạnh lùng.

Qua nửa đêm, gió yên tĩnh trở lại, ven đường xuất hiện một tòa miếu nhỏ bỏ hoang.

Cửa gỗ rách nát bám đầy bụi bặm vang lên tiếng kìn kịt khó nghe, lập tức lung la lung lay gạt sang hai bên, tro bụi không biết tích tụ bao lâu rơi ào ào xuống đất, theo ánh sáng yếu ớt của hộp quẹt, Thẩm Tri thấy trong phòng đăng đầy mạng nhện.

Thuận tay nhặt một cây gậy gỗ từng cái mạng nhện xuống, dùng hộp quẹt châm sáng hai ngọn nến cạnh điện thờ, ngay lúc này, hạt mưa tích trữ suốt một ngày rào rào rơi xuống, đập vào trên mái ngói nóc miếu nhỏ, vang lên tiếng lộp độp.

Gió lại nổi lên.

Nước mưa theo gió thổi bay vào cửa miếu nhỏ, nóc nhà nhiều năm không tu sửa cũng bắt đầu nhỏ nước chảy tí tách vào trong phòng, ngoại trừ trước điện thờ, trong chốc lát cả tòa miếu không còn chỗ đặt chân.

Ngọn nến bị con gió đầu tiên thổi tắt lịm, trong miếu một lần nữa rơi vào tối đen như mực.

Thẩm Tri khép lại cửa miếu, nhưng cũng không thấp lại nến nữa, mà theo trí nhớ đi ra phía sau bức rèm trong điện thờ.

[Chủ nhân, có người đến.]

Sau khi Thẩm Tri đứng vững trong bức rèm hệ thống mới lên tiếng nhắc nhở.

Ước chừng sau nửa nén hương, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, bước chân của người đó trong tiếng mưa cực kỳ nặng nề, nghe rất nhỏ nhưng có chút phù phiếm, giống như là bị thương không nhẹ.

Rõ ràng mùa này không có sương sét, lúc này trên bầu trời lại đột nhiên vang lên tiếng sấm.

Đánh oang oang một tiếng, cửa miếu nhỏ bị ầm ầm đẩy ra.

Nhìn xuyên qua tấm rèm, theo ánh sáng tia chớp, diện mạo người kia xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt Thẩm Tri, điều này khiến cho con mắt của hắn hơi trợn to.

Thẩm Vô Hoạch, tại sao y lại ở chỗ này?

Lúc này trên người Thẩm Vô Hoạch bị nước mưa dội ướt, vai trái tựa hồ còn bị thương, máu hòa tan ướt đầm nhỏ giọt ở vạt áo, Thẩm Tri ở cách xa cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi trên người y.

Trước khi vào cửa, Thẩm Vô Hoạch đưa tay phải ra, nắm chặt bả vai trái còn đang rướm máu, lại dầm thêm nước mưa một lúc, sau khi xác định máu đã không còn nhỏ xuống trước bậc cửa miếu mới bước vào trong, tiếp đó đưa tay khép cửa lại.

Gió mạnh một lần nữa bị nhốt ngoài cửa, nhưng mưa vẫn không ngừng nhỏ tí tách xuống.

Trên người Thẩm Tri đã bị nước mưa từ cái lỗ trên nóc nhà rò xuống làm ướt phân nửa, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích tí nào, chỉ nín thở ở trong bóng tối, chờ động tác tiếp theo của Thẩm Vô Hoạch.

Sau một nén nhang, hắn chợt nghe được tiếng động vật nặng rơi xuống đất – là Thẩm Vô Hoạch té xỉu.

Lại cách một khắc, Thẩm Tri mới chậm rãi đi ra từ sau bức rèm, một tay thuận tiện cầm lấy ngọn nến còn chưa đốt xong, tay kia cầm dao găm, về mặt

bình tĩnh dừng lại ở vị trí Thẩm Vô Hoạch mới ngã xuống, đưa chân khề đá hai cái, phát hiện đối phương cũng không động đậy, chỉ đem ngọn nến cầm trong tay đặt lên chỗ mặt đất hơi khô ráo, móc ra hộp quạt châm lửa cho nến.

Ánh lửa chiếu rọi, hai mắt Thẩm Vô Hoạch nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, máu tươi đang chảy ra ồ ạt từ vết thương trên bả vai y, nhuộm đỏ phiến đá dưới thân.

Thẩm Tri nhớ lại kiếp trước Thẩm Vô Hoạch từng bị rất nhiều tu tiên giả tiểu đạo bàn tán đánh giá là mỹ nam tử đệ nhất, chẳng qua từ trước đến nay Thẩm Vô Hoạch nói năng thận trọng, cho nên không có kẻ nào dám đề cập đến trước mặt y.

Lúc này đáng về Thẩm Vô Hoạch là thiếu niên mười lăm tuổi, diện mạo mặc dù có vẻ hơi non nớt, nhưng đủ thấy đường nét sau này cực kỳ tuấn tú.

Chẳng qua từ trước đến giờ Thẩm Tri không quá chú trọng đến tướng mạo, bằng không kiếp trước với đáng về người sợ quý sâu kinh người như vậy, hán cũng sẽ không dùng đến lúc chết.

Cho nên bây giờ hán đang suy nghĩ, thừa dịp lúc Thẩm Vô Hoạch mất ý thức có thể dùng con dao trong tay đâm vào tim y. Hán vẫn chưa quên hệ thống từng nói qua, trước khi cốt truyện kết thúc, không có cách nào loại bỏ nhân vật chính.

Là không có cách nào chứ không phải là không thể. Nói cách khác, bất luận hán dùng phương pháp nào đều không thể giết chết được nam chính.

Loại thiết lập cốt truyện này thực sự là... thú vị.

Nghĩ vậy, trước khi hệ thống kịp phản ứng, con dao trong tay Thẩm Tri cực kỳ nhanh gọn đâm vào trái tim Thẩm Vô Hoạch đang không chút phòng bị!

Ngay lúc con dao Thẩm Tri chuẩn bị đâm vào ngực Thẩm Vô Hoạch, liền thấy trên người y bỗng hiện lên một tầng bạch quang, giống như cái lồng bảo vệ, bên tai Thẩm Tri nghe thấy xoẹt một tiếng, con dao hán nắm trong tay đột nhiên bị văng ra, lực đạo chấn động khiến lòng bàn tay hán bị đau.

[Chủ nhân, ngài có sao không?] Hệ thống lên tiếng hỏi.

[Trên người y có cái gì?]

[Thưa chủ nhân, đây cũng là lý do nhân vật chính không có cách nào loại bỏ, năng lượng trên người y, 013 gọi là sự che chở của thiên đạo.]

Che chở? Lâm nhảm đọc lại từ này hai lần, Thẩm Tri lui ra phía sau hai bước, nhặt lên con dao rơi trên mặt đất, ngồi xuống chỗ khô ráo dưới điện thờ, lặng lẽ đợi mưa tạnh.

Còn như Thẩm Vô Hoạch toàn thân ướt đẫm đang không ngừng rỉ máu, cứ để cho thiên đạo che chở đi thôi.

Hệ thống hiển nhiên phát hiện tâm tình Thẩm Tri không dám làm phiền, sau khi giải thích xong liền không nói nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, tình trạng mưa vẫn không ngớt, tựa hồ còn rơi xuống lớn hơn.

Thẩm Tri đẩy cánh cửa mục nát, tính toán lại thời gian, khoảng cách đại lễ Thừa Kiềm tông nhận thu đồ đệ còn có hai tháng, mà từ nơi này đến Thừa Kiềm tông ít nhất cũng mất nửa tháng lộ trình, thời gian tựa hồ có hơi gò bó.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Thẩm Tri lại dựa vào điện thờ gắng gượng ngồi xuống, ánh mắt rơi vào người Thẩm Vô Hoạch nằm trên mặt đất cả đêm.

Lúc này vết thương của y đã không còn rớm máu, nhưng sắc mặt có chút tái xanh, nếu không phải lồng ngực hơi phập phồng thì thật giống một cỗ thi thể.

Đang lúc Thẩm Tri nghĩ như vậy, người nằm trên mặt đất bỗng nhiên chậm rãi mở mắt. Ánh mắt y nhìn lên lỗ thủng trên nóc nhà, thần sắc có chút mê man, mắt một lát mới từ từ đem ánh mắt hướng về phía Thẩm Tri.

“Tiểu, Tiểu Tri?”

Đây là câu đầu tiên Thẩm Tri nghe thấy đối phương nói, giọng nói của Thẩm Vô Hoạch vô cùng khàn đặc, còn mang theo chút non nớt thiếu niên.

Ngoài mẩu thân ra, đây là lần đầu tiên Thẩm Tri nghe thấy có người gọi hán như vậy, còn là một kẻ bị hán xếp vào dạng kẻ thù, điều này khiến cho Thẩm Tri liếc nhìn Thẩm Vô Hoạch nhiều hơn.

Lúc Thẩm Tri nhìn sang, chỉ thấy cánh tay Thẩm Vô Hoạch vừa mới gượng người dậy lại trượt xuống, ngã rầm một tiếng, vết thương bên vai trái mới ngừng đổ máu lại nứt ra lần nữa, không khí vốn mang theo mùi máu tươi lại nồng nặc hơn vài phần.

Trước khi có thể giết chết người này, Thẩm Tri cũng không tính làm quan hệ quá căng thẳng, đưa mắt nhìn y đang quay lưng về phía mình, tựa hồ đau đến mức run rẩy, lên tiếng hỏi: “Người không sao chứ?”

“Không, không có việc gì.” Giọng nói Thẩm Vô Hoạch dường như cũng có chút run rẩy, “Cảm ơn quan tâm.”

“Ừ.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoạch trả lời, Thẩm Tri nhàn nhạt đáp lại một tiếng, rồi không nói gì nữa. Do Thẩm Vô Hoạch đưa lưng về phía hắn, hắn không thấy rõ vẻ mặt của đối phương, chẳng qua hắn cũng không quá quan tâm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mãi nửa ngày, Thẩm Vô Hoạch rốt cục lần nữa chống đất ngồi dậy, vẫn là vẻ mặt thờ ơ mà Thẩm Tri quen thấy.

Dường như từ lúc Thẩm Tri bắt đầu ghi nhớ, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Vô Hoạch vẻ mặt của y đều thế này, giống như không để bất kỳ thứ gì vào mắt.

Thẩm Tri nghĩ lại bộ dạng bản thân từ năm tám tuổi nhìn thấy Thẩm Vô Hoạch cần phải biểu hiện như thế nào, nhưng ký ức thực sự có chút xa xôi, thêm nữa số lần hai người gặp mặt nhau ít đến đáng thương, mỗi khi nhớ lại cũng chỉ là đáng về hai bên tranh đấu lẫn nhau.

Một lát sau, Thẩm Tri quyết định không vướng mắc chuyện này nữa, chỉ đưa mắt nhìn lên đồng hồ cò cách đó không xa đã ước đoán.

Cảm giác Thẩm Tri không tiếp tục nhìn về phía mình nữa, Thẩm Vô Hoạch một mực cứng ngắc rốt cục hơi thả lỏng, dịch thân thể qua chỗ khô ráo một chút, tay phải hơi khó nhọc cởi bỏ chiếc áo bị vết máu thấm đến không nhìn ra màu gốc, đem nó ném sang một bên.

Lúc này trên người Thẩm Vô Hoạch chỉ mặc duy nhất một cái áo lót vốn nhìn ra nguyên bản phải là màu trắng, nhưng bây giờ đã bị nhuộm thành đỏ, do nước mưa cùng máu loãng khiến nó dính chặt trên người, thân hình thiếu niên thon dài cùng cơ bắp phơi bày rõ ràng không chút nghi ngờ.

Lúc này động tác của Thẩm Vô Hoạch dừng một lát, giương mắt nhìn về phía Thẩm Tri, phát hiện hắn vẫn chưa nhìn sang bên này, mới cởi bỏ một phần áo lót, lộ ra vết thương bên bả vai trái.

Không biết là do loại vũ khí nào đâm trọng thương, vai trái Thẩm Vô Hoạch đúng là bị tươi sống khoét đi một khối thịt ngay ngắn, do máu mưa, lại ở trong cái miếu nhỏ đồ nát nóc nhà bị dột nước một đêm, lúc này miệng vết thương dử tợn đáng sợ đã bị ngâm nước trắng bệch, những vùng da xung quanh cũng sưng vù lên một cục.

Vốn ban đầu vết thương đã ngừng chảy máu, nhưng do vừa rồi Thẩm Vô Hoạch lại té ngã khiến máu không ngừng chảy ra ngoài, thoát nhìn có hơi phát hoảng.

Nhưng ngay cả bản thân Thẩm Vô Hoạch cũng không nhú mày đến một lần, mặt không đổi sắc cắn một miếng vải trên tay áo lót, vừa xé vừa tự băng bó cho mình, chẳng qua suy cho cùng chỉ có một tay có thể cử động, động tác thoát nhìn cực kỳ cứng ngắc mà kỳ lạ.

Thấy vậy, Thẩm Tri xắn tay áo, đúng lúc lộ ra vẻ lo âu, hắn nói: “Cần giúp một tay không?”

Động tác của Thẩm Vô Hoạch cứng đờ, sau đó phun ra đáp án phủ định nằm trong dự liệu của Thẩm Tri, “Không cần.”

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch cũng không tính là quen thuộc, đã bị cự tuyệt, hắn liền an tâm mà ngồi tại chỗ, nhìn Thẩm Vô Hoạch bận rộn.

Chẳng qua hắn chỉ hơi nghi ngờ một chút, lúc Thẩm Vô Hoạch mới tỉnh lại thốt lên câu xưng hô kia, kiếp trước trước khi Thẩm gia huy diệt, số lần hắn gặp mặt Thẩm Vô Hoạch chẳng đếm nổi một bàn tay, nói trắng ra là chưa hề thấy qua, từ đâu mà y biết được nhũ danh này, còn gọi thuận miệng như thế?

Nếu không phải sau đó thái độ Thẩm Vô Hoạch thờ ơ, Thẩm Tri suýt chút nữa cho rằng Thẩm Vô Hoạch thực sự rất quen thuộc mình.

Sau khi băng bó đơn giản, vết thương của Thẩm Vô Hoạch đã không chảy máu nữa, chẳng qua do mất máu nhiều nên sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt.

Thẩm Vô Hoạch chưa bao giờ là người khéo ăn nói, mà Thẩm Tri càng bớt lời thì càng tốt, giống như đã tự ước định từ ban đầu, hai người ở trong tòa miếu nhỏ này chiếm mỗi bên một góc, cách nhau rất xa.

Tiếng sấm nổ vang lên ầm ầm, dường như mưa rơi không có ý định ngớt. Bên trong không gian không tính là lớn này nhất thời tràn ngập cảm giác xấu hổ khó có thể dùng lời diễn tả được.

Mà cho dù không có chuyện trọng sinh, hai người một từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, một người là con hoang bị vứt bỏ, so ra khác nhau một trời một vực, cho nên không có chuyện gì để nói.

Sau đó không lâu, cũng là Thẩm Vô Hoạch đi đầu phá vỡ sự yên tĩnh này, y dùng tay phải cuộn chiếc áo trên mặt đất thành một cục, cố gắng vắt khô nước, vừa nói: “Bây giờ Thẩm gia chỉ còn lại hai người ta và ngươi, tương lai ngươi dự định thế nào?”

Bỗng nhiên nghe được lời ấy của Thẩm Vô Hoạch, trong lòng Thẩm Trì có hơi cảnh giác, về mặt lại là có chút nghi ngờ đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch, phát hiện đối phương vẫn chưa nhìn mình, thần sắc lạnh lùng lui húi với quần áo, tựa như vấn đề vừa rồi chẳng qua chỉ là thuận miệng nhắc tới.

“Mẹ ta hy vọng ta có thể tu tiên, nhưng lần trước đại trưởng lão nói ta bằng hỏa song linh căn, không có cách nào tu tiên.” Thẩm Trì hơi cúi đầu, giọng nói có vẻ hơi suy sụp.

Đây cũng không phải hoàn toàn là giả vờ, kiếp trước trước khi Thẩm Trì nhập ma, từng vô số lần viếng thăm mấy tiên môn, nhưng những tiên môn này đều lấy linh căn làm lý do chế nhạo đùa bốn hấn một phen, còn chặn ngoài cửa, cuối cùng hẳn thực sự không còn lựa chọn nào khác, do số trời đưa đẩy chỉ có thể tu ma.

“Chớ nghe y nói bậy.” Thẩm Vô Hoạch chậm rãi vắt gần khô y phục trên người mình, “Ngươi là con cháu Thẩm gia ta, sao có thể vô phương tu tiên? Ngươi đã gặp ta cũng coi như hữu duyên, sau này hãy theo ta.”

“Có thật không?” Thẩm Trì ngẩng đầu, trong mắt mang theo lo lắng không yên.

Trước đây không phải Thẩm Vô Hoạch không nghĩ tới, Thẩm Trì có khả năng cũng trọng sinh quay về, đặc biệt là khi y biết khuôn mặt của Thẩm Ích bị hủy thì loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt, nhưng giờ khắc này trông thấy ánh mắt thấp thòm mà cực kỳ ngây thơ của Thẩm Trì, suy đoán lúc trước tan rã trong nháy mắt.

Tuy y không thể giải thích tại sao Thẩm Trì lại biết dùng trận pháp, nhưng nếu Thẩm Trì đã cùng y trở về, hẳn tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt như thế nhìn y, mà chắc chắn phải là chán ghét hận thù.

Suy nghĩ như thế, đôi mắt Thẩm Vô Hoạch có hơi tối đi.

Ở trong tầm mắt của Thẩm Trì, Thẩm Vô Hoạch gật đầu, nói quả quyết: “Tất nhiên là thật.”

Khi nhìn tới Thẩm Vô Hoạch, lúc này Thẩm Trì mới phát hiện màu mắt y vô cùng đen, có vẻ cực kỳ thâm thúy, mặc dù bây giờ y cũng lắm là thiếu niên mười lăm tuổi, nhưng so với Thẩm Khoát cùng trang lứa giả bộ trưởng thành mạnh mẽ, trông còn muốn chừng chạc hơn nhiều.

Nếu như kiếp trước không bị người này đùa giỡn qua nhiều lần, Thẩm Trì gần như đã tin lời y nói ban nãy là thật rồi.

Nhưng cho dù tin hay không, mặt ngoài Thẩm Trì vẫn gật đầu, nở một khuôn mặt tươi cười với Thẩm Vô Hoạch.

Dáng vẻ Thẩm Trì bây giờ chỉ là một đứa bé bảy tám tuổi, thậm chí so với bạn cùng lứa thoát nhìn nhỏ hơn một chút, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, khi cười lên khoe môi còn có một má lúm đồng tiền nhân nhật, có vẻ rất được người ta yêu thích, cho dù ai trông thấy cũng vô thức lộ ra ý cười.

Chẳng qua sắc mặt Thẩm Vô Hoạch cũng không thay đổi, thậm chí giọng nói mang theo chút lạnh nhạt: “Ngươi cứ theo bọn Thẩm Ích Thẩm Khoát, sau gọi ta là đại ca.”

Quả nhiên vẫn còn kiêu tính tình này, Thẩm Trì nghĩ như vậy, mặt ngoài ngoan ngoãn gọi: “Đại ca.”

[Đạt được nam chính giúp đỡ, độ phản kích + 5%, giá trị phản kích trước mặt đạt 8%, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng.] Hệ thống yên lặng cả đêm bỗng nhiên lên tiếng.

Cái gọi là độ phản kích tăng lên ngoài ý muốn khiến Thẩm Trì cảm thấy có hơi hoang đường, hẳn đặc biệt cho rằng từ đầu đến cuối chẳng qua là Thẩm Vô Hoạch giả vờ, mà thực tế cũng không thấy sự chân thành của Thẩm Vô Hoạch.

Điều này khiến hắn không khỏi hoài nghi, hệ thống này rốt cục căn cứ vào cái gì để quyết định số liệu?

Tạm thời buông xuống truy cứu với hệ thống, Thẩm Trì nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, “Đại ca trở về thành Vinh Cẩm khi nào?”

“Ba ngày trước, nghe nói Thẩm gia gặp chuyện không may liền về gấp.”

“Vậy ngươi còn muốn trở lại Tây Lam quốc không?”

“Không.”

Thật là nực cười, đại gia đình Thẩm gia này, cuối cùng sống sót chỉ còn lại hai người hắn với Thẩm Vô Hoạch, còn là người ngoài chẳng liên quan gì đến Thẩm gia.

Mà hai người này, giờ đây đang mượn danh nghĩa Thẩm gia để bầu víu quan hệ, thực sự là vô cùng hoang đường.

Chẳng qua những chuyện này vốn không phải điều Thẩm Trì tám tuổi nên biết, Thẩm Trì đương nhiên cũng sẽ không nói cho Thẩm Vô Hoạch.

“Ồ? Chỗ này có miếu nhỏ!”

Trong tiếng mưa bỗng nhiên vang lên một giọng nói thanh thúy của thiếu nữ, lần thứ hai đánh vỡ sự xấu hổ của hai người đang lan tràn trong phòng.

Phút chốc, một thiếu nữ xinh đẹp mặc chiếc váy đỏ lộng lẫy xuất hiện trong tầm mắt của hai người. Chỉ thấy nàng bước vào trong miếu, chân mày cau lại, con ngươi ướt át dường như mang theo móc câu quan sát một vòng từ trên cao xuống gian nhà cũ nát này, đôi môi đầy đặn đỏ tươi chê bai mà nhếch lên, “Cái tòa miếu nát này coi như thôi, lại còn có hai tên ăn mày.”

Lúc đêm qua Thảm Trì vào tòa miếu nhỏ trên người coi như còn sạch sẽ, nhưng khi ở sau bức rèm lại bị dính nước, hơn nữa trong miếu này tích đầy bụi dầy, trải qua một đêm hiện tại trên người cũng toàn là bụi, hần cúi đầu, duy chỉ có khuôn mặt sạch sẽ bị bóng tối che khuất, mới nhìn quả thực mười phần là đáng về ăn mày, càng không nói đến bản thân Thảm Vô Hoặc đã nằm trên mặt đất cả đêm.

Từ góc độ Thảm Trì nhìn sang, Thảm Vô Hoặc hơi cúi đầu tựa ở góc tường, vành môi lạnh lẽo tái nhợt, tóc xõa ẩm ướt che đi phân nửa khuôn mặt góc cạnh của y, bên cạnh là vũng nước chảy từ trên nóc nhà xuống sót lại, có một ít bọt nước còn bắn tung tóe lên người y, nhưng dường như y không cảm giác chút nào.

Ánh mắt Thảm Trì rời khỏi Thảm Vô Hoặc, hần lại ngẩng đầu nhìn nữ nhân còn đang không ngừng ghét bỏ tòa miếu nhỏ này, mặc dù không nhìn ra tu vi của nàng, nhưng từ việc nàng có thể hành tẩu trong mưa mà thân không bị ướt cũng có chút bản lĩnh, nói vậy sẽ không thấp hơn trúc cơ.

Tiếp theo Thảm Trì thấy được lệnh bài thân phận bên hông nữ nhân, mặc dù bây giờ sắc trời hơi tối, nhưng thị lực của hần vẫn thấy rõ ràng vài ký tự cổ khắc bên trên – Thừa Kiếm Tông.

Lúc Thảm Trì nhìn về phía nàng, nàng vừa lúc nhìn thấy hần, sau khi thấy rõ dung mạo của Thảm Trì, trong mắt nàng vụt qua một tia sùng sột.

Mới vừa rồi bước vào chỉ nhìn qua sơ lược, hơn nữa Thảm Trì còn cúi đầu nên chỉ coi hần là một tên nhóc ăn mày, không nghĩ tới tên ăn mày này lại dễ nhìn như vậy.

Đưa tay sờ lên khuôn mặt bóng loáng của mình, lại lần nữa cúi đầu nhìn Thảm Trì dường như đang xem thường mình, nữ tử giầy xéo hồng lẳng buộc ở cổ tay, ánh mắt lóe lên một tia độc ác.

“Sur muội, ngươi đừng đi nhanh như vậy!” Lúc này, ngoài cửa vang lên một tiếng hô trong trẻo mang theo chút bất đắc dĩ truyền vào tai mấy người, “Nếu không chúng ta thả ngựa này ra? Trời mưa suốt khiến chúng nó đi có hơi chậm.”

Chỉ thấy một nam tử mặc đồ trắng, hai tay mỗi bên nắm một cái dây cương, đang dắt hai con ngựa đi đến phía tòa miếu nhỏ này.

Do cơn mưa suốt đêm qua thấm xuống đất, đất bùn trên mặt đất cực kỳ xộp, móng ngựa in lại một dấu thật sâu trên bùn, mỗi khi rút lên sẽ văng ra không ít nước bùn, nhưng khi nam tử kia cột chắc dây cương ngựa rồi bước vào nhà, trên người cũng cực kỳ sạch sẽ khoan khoái, ngay cả nửa chút vết bẩn cũng không có.

“Mấy con này ta còn muốn dùng chúng nó phi xuyên cốc đấy, thả chúng nó đi ngươi cũng ta nhé!” Đột nhiên bị giọng nói cắt đứt khiến nữ tử đem lực chú ý chuyển sang người nam tử, ánh mắt quét ngang một cái, cũng có một chút đặc biệt phong tình.

Nam tử cười gượng một tiếng, giữa chân mày cũng không tỏ vẻ không vui mà ngược lại sinh ra chút cung chiều, “Được được được, tất cả nghe theo ngươi.” An ủi nữ tử một phen, lúc này mới phát hiện trong phòng còn có hai người khác, vội vàng chấp tay nói, “Chào hai vị, chúng ta là tu giả đi ngang qua, mưa này chẳng biết lúc nào mới có thể tạnh, hy vọng bọn ta có thể ở đây tránh mưa một chút, đợi hết mưa rồi sẽ rời đi.”

“Sur huynh ngươi nói dong dài với bọn chúng làm gì? Chẳng qua chỉ là hai tên ăn mày, nơi này cũng chẳng phải của bọn chúng, ta còn ghét bỏ chúng làm bẩn đấy.” Nhìn nam tử khách khí như vậy, nữ tử hồng y không thuận theo, trong miệng tràn đầy chán ghét, lập tức kéo bàn tay nam tử khua khoắng, gắt giọng, “Sur huynh ngươi đuổi bọn chúng ra ngoài đi, ta nhìn bọn chúng thấy khó chịu.”

Bỗng nhiên tiếp xúc với lòng bàn tay mềm mại của nữ tử, nam tử có hơi thất thần ngẩn ngơ, ánh mắt hơi lay động nhưng rất nhanh đã hồi phục lại tinh thần, nhìn hai người dường như vẫn không quan tâm đến lời nói của bọn họ vào mắt, thấp giọng quát lên với nữ tử: “Mọi việc đều có trước có sau, chỗ miếu thờ này hai vị đến trước, chúng ta đi vào sau phải là không đúng, ngươi cố tình gây sự như vậy, chẳng phải khiến cho người ta chê cười?”

Dường như không nghĩ tới sư huynh từ trước đến nay luôn thương yêu mình, mình nói gì đều nghe nấy lại quát lên, khuôn mặt nữ tử hồng y thoáng chốc trắng bệch, tức giận giậm chân bực tức nói: “Ngươi lại vì hai tên ăn mày mà quát ta! Ta không thèm để ý đến ngươi nữa!”

Nói xong nàng hung hăng tron mắt nhìn thẳng về phía Thảm Trì, hừ lạnh một tiếng, vung tay lên xuất ra một thanh phi kiếm, trong nháy mắt hóa thành một tia sáng màu đỏ biến mất trong màn mưa.

“Thực xin lỗi, là sư muội của ta quá mức tùy hứng, trở về ta nhất định dạy dỗ tốt lại nàng.” Nhìn nữ tử rời đi, nam tử áy náy nhìn về phía hai người.

“Không cần.” Mở miệng chính là Thảm Vô Hoặc từ lúc hai người xuất hiện vẫn luôn trầm mặc, y vẫn duy trì tư thế vừa nãy, giống như chưa từng động đậy, ngay cả mí mắt cũng không thấy chớp, nhưng con ngươi vốn đen nhánh kia ở trong bóng tối lại có vẻ hết sức tinh mịch.

Lúc này nam tử bỗng nhìn thật kỹ Thảm Vô Hoặc, không biết trông thấy gì đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Ta xem tư chất tiểu huynh đệ không tồi, đúng lúc tông của ta sắp tuyển đồ đệ, bằng không cùng ta trở về tông, ta trực tiếp tiến cử ngươi vào nội môn.” Nói xong lại sợ Thảm Vô Hoặc không tin, đưa tay tháo xuống đệ tử lệnh bên hông, “Ta là đại đệ tử đại nội môn thứ ba mươi bảy Thừa Kiếm Tông, đạo hiệu Vân Dục, lần này ra ngoài để rèn luyện.”

“Không cần.” Cũng không liếc nhìn tới đệ tử lệnh đối phương đưa tới, Thẩm Vô Hoạch cự tuyệt lần nữa, lập tức phát hiện ánh mắt Thẩm Tri nhìn tới, ngược lại nói với Thẩm Tri: “Ngươi muốn không?”

Khó mà gặp được một vị thuận linh căn trong truyền thuyết, Vân Dục đương nhiên không dễ dàng buông tha, ban đầu nghe Thẩm Vô Hoạch cự tuyệt còn có chút thất vọng, nhìn thấy tình thế có thể xoay chuyển, lại đem ánh mắt rơi vào Thẩm Tri, sau khi thấy rõ tướng mạo hấn ánh mắt y sáng ngời, tuy trên người Thẩm Tri dính không ít bụi, nhưng nhìn thế nào cũng không giống tên ăn mày.

Vân Dục trầm nghĩ, sư muội đánh giá như vậy chắc là do chưa thấy được tướng mạo của đứa trẻ này!

Giống như đột nhiên bị ném cho một câu hỏi kinh động, Thẩm Tri chớp mắt nói, “Ta cũng có thể đi cùng sao?”

Trong cốt truyện có một màn như thế, nam chính lâm nạn, gặp được hai đệ tử Thừa Kiếm tông xuất môn rèn luyện, do linh căn xuất chúng nên được phá lệ mang về tông môn, trở đệ tử thân truyền, nhưng tình huống khi đó không có hấn xuất hiện.

“Có thể... Ta giúp ngươi kiểm tra linh căn, nếu như ổn thì có thể.” Dưới ánh mắt hắc bạch phân minh của Thẩm Tri, Vân Dục nuốt nửa thốt ra câu trả lời khẳng định.

[Chủ nhân, khoảng cách hoàn thành thay đổi linh thể của ngài còn...]

[Sau này ta không hỏi, ngươi đừng lên tiếng.]

[Điểm số giá trị phản kích...]

[Muốn biết ta sẽ hỏi ngươi.]

[Dạ, chủ nhân.]

Cắt đứt gợi ý của hệ thống, Thẩm Tri dưới sự ngỡ ngàng của Vân Dục đưa tay phải ra.

Lòng bàn tay nho nhỏ có hơi bẩn, nhưng Vân Dục không ngại, khẽ nâng mu bàn tay Thẩm Tri lên, vạch lên mấy cái vào lòng tay hấn, ngay sau đó một tia ngân quang sáng lên trong lòng bàn tay Thẩm Tri có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng vẻ mặt cao húng còn chưa kịp biểu lộ ra hết, khuôn mặt Vân Dục lại cứng đờ.

Thẩm Tri vẫn về lòng bàn tay thả lỏng, hỏi Vân Dục: “Là không được phải không?”

Về mặt Vân Dục có chút xấu hổ, kỳ thực Thẩm Tri coi như là tam linh căn, thậm chí tứ linh căn, chỉ cần có thể tu luyện y cũng có thể làm chủ đưa hấn về, nhưng hấn lại đứng là bằng hóa phép linh căn từ xưa đến nay tuyệt đối không thể tu hành.

Chạm đến ánh mắt đầy mong đợi của đứa trẻ, Vân Dục hiện tại quả không đành lòng nói cho hấn biết sự thật.

Giữa lúc Vân Dục đau khổ suy nghĩ không biết nên mở miệng làm sao mới không tổn thương Thẩm Tri, hấn đã hơi cúi đầu lẩm bẩm nói: “Ta biết là không thể.”

“Không phải...”

“Ngươi không đuổi theo sư muội của mình sao?”

Nhìn Thẩm Tri suy sụp, Vân Dục gấp gáp vội mở miệng nỗ lực phủ nhận, lại chẳng biết Thẩm Vô Hoạch từ lúc nào đứng bên cạnh y ngắt lời, đột nhiên cả kinh mới nhớ đến sư muội vừa vội vàng bay đi, bèn hấp tấp cáo biệt hai người, “Nếu ngươi tới Thừa Kiếm tông, hãy đem miếng ngọc giản này giao cho thủ vệ canh cửa, y sẽ đưa ngươi tới gặp ta, mà ta thấy ngươi bị thương, bình đan được này mặc dù không phải thứ gì quá tốt, nhưng chữa chút thương tích ngoài da vẫn không phải vấn đề khó, ta đây liền cáo từ trước.”

Lưu lại một miếng ngọc giản cùng một bình đan được, Vân Dục liền ngự kiếm nhanh chóng biến mất khỏi tòa miếu đồ nát, hơi có kiểu chạy trốn chết.

Thẩm Vô Hoạch thuận tay đem mấy thứ Vân Dục lưu lại ném sang một bên, đi đến trước mặt Thẩm Tri.

Mặc dù thân hình mới chỉ mười lăm tuổi, nhưng Thẩm Vô Hoạch hiện tại cao hơn Thẩm Tri chừng hai thước, chiều cao của Thẩm Tri khó khăn lắm mới tới trước ngực y, khoảng cách gần như vậy, nếu muốn nhìn thấy mặt Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri phải ngẩng đầu lên thật cao mới có thể thấy được cằm y.

Thẩm Tri không ngẩng đầu, Thẩm Vô Hoạch nhìn mái tóc đen nhánh trên đỉnh đầu hấn, ngón tay di chuyển nhưng lại không có bất kỳ động tác gì, một lát mới nói: “Không cần để ý người vừa này, ta đã từng nói để ngươi theo ta, thì sẽ không bỏ ngươi lại.”

“Vâng! Cảm ơn đại ca.” Thẩm Tri gật đầu, lui về sau hai bước thoát khỏi phạm vi bao phủ của thân hình Thẩm Vô Hoạch, nói cảm ơn với y, thái độ không tính là thân mật.

Mặc dù Thẩm Vô Hoạch có hơi mất mát với sự lạnh nhạt của Thẩm Tri, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, trước lúc tám tuổi Thẩm Tri cũng không quen với y, coi như Thẩm Tri chỉ gặp qua mình được mấy lần, hôm nay tính như là lần đầu tiên gặp mặt một mình, có thể mở miệng gọi đại ca đã là rất không tệ rồi.

Trước đây Thẩm Tri ở Thẩm phủ trải qua cũng không được tốt, y cũng rất ít khi ở lại trong phủ, mỗi lần gặp đều lạnh nhạt, khó trách Thẩm Tri không muốn thân cận y.

Nghĩ vậy, Thẩm Vô Hoạch hơi cong khoe môi, nỗ lực nở một mặt mày tươi tắn với Thẩm Tri.

Bởi vì khoảng cách hơi gần, Thẩm Tri thấy rõ biểu cảm của Thẩm Vô Hoạch, đáng vẻ tựa hồ thoát nhìn rất là thống khổ, liền hỏi: “Đại ca, vết thương của người đau lắm hả?”

“... Cũng không.” Khôi phục lại vẻ mặt không biểu tình, Thẩm Vô Hoạch nhìn trời một lát, “Mưa nửa ngày nữa sẽ tạnh, sắp tới chỉ có Thừa Kiếm tông cử hành đại lễ thu đồ đệ, đi không?”

“Đi! Tuy bọn họ đều nói ta không thể tu tiên, thế nhưng ta muốn thử xem.”

“Được, mưa tạnh chúng ta liền xuất phát.”

Về chuyện vì sao trực tiếp vứt bỏ cơ hội vào tiên tông, Thẩm Vô Hoạch không nói lời nào, trong bụng Thẩm Tri mặc dù có chút kỳ quái nhưng cũng không hỏi, chỉ ngồi xuống chỗ vừa nãy của mình.

Lúc thanh tỉnh lại Thẩm Tri cảm thấy dưới thân hơi rung xóc, mơ màng mở mắt mới phát hiện hóa ra mình đang ngồi trên ngựa, bị một cánh tay mạnh mẽ ôm ở trong ngực, lưng dính sát vào lồng ngực ấm áp.

Nhận ra điều này khiến hắn có vẻ sợ hãi cả kinh, thân thể chợt cứng ngắc.

“Tỉnh rồi.” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Thẩm Vô Hoạch ở phía sau Thẩm Tri vang lên, lập tức một bàn tay to đặt lên trán hắn, “Người hôn mê đã hai canh giờ, bớt sốt rồi, sau khi đến thành trấn, đến lúc đó sẽ mua một ít thuốc cho người.”

Đội cánh tay trên trán dời đi, lúc này Thẩm Tri mới nhớ, suốt một đêm qua không ngủ được, lại thêm dính mưa, ban sáng liền có hơi choáng váng, về sau lúc mưa tạnh liền mất đi tri giác.

Rất cục đã quá coi trọng thân thể này.

Nhưng có một điều, lấy sự cảnh giác cao độ của Thẩm Tri, coi như hôn mê cũng không có khả năng không cảm giác được chút nào bị người ta di chuyển qua lại, nhưng Thẩm Vô Hoạch đúng là yên lặng không một tiếng động đưa hắn đặt lên ngựa, còn cười được mấy giờ cũng không khiến hắn thức dậy.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ, còn hệ thống, nó đã sớm nói qua chỉ có thể nhìn thấy thứ trong phạm vi tầm mắt của Thẩm Tri, Thẩm Tri cũng nhiều lần dò hỏi qua, phát hiện nó không nói dối, hỏi cũng vô dụng.

Khi hai người còn đang cưỡi ngựa thì trong lúc đó Vân Dục dắt theo ngựa chạy đến thành trấn ở gần đó, rốt cục cũng tìm được nữ tử hồng y rồi đi ban nãy.

Thấy nàng đưa lưng về phía y, không hề giống như thường ngày kiêu căng chửi bậy, không khỏi có hơi nghi ngờ một chút, “Sur muội?”

Nghe thấy Vân Dục đến, nàng đột nhiên kích động quát: “Không, không được tới gần!”

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Dục bị dọa cho hết hồn, tay vỗ vào bả vai nữ tử, để nàng xoay người lại, nhưng một màn trước mắt cũng khiến y hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy khuôn mặt vốn xinh đẹp không gì sánh được kia lúc này mọc chi chít đầy những cục mụn màu đỏ lớn chừng bằng ngón tay cái, máu mủ màu đỏ đang chảy ra trên những đầu mụn, đáng sợ hơn là, ngay cả da mắt của nàng cũng sưng phù lên không ít, khiến cho đôi mắt thu thủy trực tiếp biến thành hai cái khe nhỏ, cho dù Vân Dục đã thấy qua không ít cảnh tượng tàn khốc, thời khắc này cũng bị đáng vẻ kinh người của nàng làm cho cả kinh lùi lại hai bước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tiếng vỗ ngựa ở bên ngoài vang lên lộc cộc, dựa lưng vào lồng ngực ấm áp nở nang của Thẩm Vô Hoạch, trên đỉnh đầu hẳn là tiếng hít thở ấm áp, sau một lúc cứng người, Thẩm Trì di chuyển cơ thể, phát hiện mình bị cánh tay của Thẩm Vô Hoạch mạnh mẽ ôm ở trong lòng, con ngựa thì đang phi như bay, hẳn ngay cả cử động một cái cũng hết sức khó khăn.

Cảm giác được động tác của Thẩm Trì, Thẩm Vô Hoạch khẽ kéo lại dây cương, tốc độ ngựa từ từ chậm lại, “Khó chịu?”

Đầu chi khó chịu, quả thực Thẩm Trì sờn hết gai ốc.

Kiếp trước sau khi mẫu thân qua đời, ngoại trừ đánh lộn, Thẩm Trì chưa bao giờ tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với bất luận kẻ nào, huống chi Thẩm Vô Hoạch là người nguy hiểm như vậy.

Thẩm Trì siết chặt nắm tay trong tay áo, mới kiềm chế không rút dao găm ra.

“Nếu như sợ cưỡi ngựa, chúng ta có thể xuống dưới đi bộ.” Thẩm Vô Hoạch kéo dây cương, để ngựa dừng lại, sau đó Thẩm Trì lại nghe y nói “Ta cồng người.”

“Không cần.” Thẩm Trì vô thức cự tuyệt, lập tức cảm thấy thái độ của mình dường như quá mức gượng gạo, tiếp tục nói: “Đại ca, bả vai người bị thương không nhẹ đâu.”

“Người rất nhẹ...”

“...”

Cuối cùng kết quả tranh luận vẫn là cưỡi ngựa như trước.

Sau khi xác định Thẩm Vô Hoạch tạm thời an toàn, Thẩm Trì điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái một chút, ngáp một cái, ánh mắt có hơi mơ hồ.

Thẩm Vô Hoạch nhìn động tác của Thẩm Trì giống y như con mèo nhỏ, ổn định dây cương, lần thứ hai đem Thẩm Trì ôm vào ngực, “Nếu mệt thì ngủ thêm chút nữa, đến rồi ta gọi người.”

Thẩm Trì nghiêng đầu ngẩng lên nhìn y mỉm cười, đưa tay lau nước trên khóe mắt, ừ một tiếng, thần sắc dường như có chút mơ hồ.

Nhắm mắt lại, Thẩm Trì đầu còn chút nào mệt mỏi.

Trước đây sau khi nhận được cốt truyện, hẳn chỉ nhìn qua đại khái một lần, hơn nữa kiếp trước Thẩm Trì cũng chưa từng tiếp xúc qua với bọn họ, hôm nay trong lúc nhất thời không nghĩ đến thân phận của hai người ở trong miếu.

Bây giờ hẳn đem cốt truyện tỉ mỉ suy xét lại, phát giác địa vị của hai người kia quả thật không nhỏ.

Đại đệ tử thân truyền thứ ba mươi bảy Thừa Kiếm tông, thân phận như vậy bất kể đi đến tông môn thế gia nào đều có thể được đãi ngộ như thượng khách, cũng khó trách nữ tử kia lại kiêu ngạo như vậy.

Chẳng qua có một điểm Thẩm Trì hết sức hứng thú, trong cốt truyện thì cô gái kia tự hồ rất thích Thẩm Vô Hoạch, lại nhiều lần nỗ lực quyến rũ Thẩm Vô Hoạch nhưng không có kết quả. Theo lý mà nói đáng vẻ kia của nàng xem như đủ xinh đẹp, có thể nói là diễm lệ vô song, được vô số đệ tử Thừa Kiếm tông ngưỡng mộ bầu chọn, thân là thiên tư thân truyền cũng vô cùng tốt, nhưng Thẩm Vô Hoạch lại chưa bao giờ động tâm, chẳng lẽ y có bí mật gì khó nói?

Mà dường như đôi này thời gian địa điểm cùng hình tượng lúc gặp nhau cũng không được thích hợp, nữ nhân kia cũng không thèm coi trọng Thẩm Vô Hoạch, ngược lại phần lớn lực chú ý rơi vào người Thẩm Trì, lại một mực chắc chắn bọn họ là mấy tên ăn mày, thực sự là có chút tiếu nạo, nếu không thực ra Thẩm Trì có hứng thú nhìn lúc Thẩm Vô Hoạch bị quyến rũ có phải vẫn là bộ dạng thanh lãnh cao quý kia không.

Suy nghĩ qua đi, Thẩm Trì lại chuyển tâm tư về ánh mắt lúc rời đi của nữ tử kia, tuy nàng chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng Thẩm Trì từng thấy qua biết bao nhiêu ánh mắt, nàng lại không thèm che giấu chút nào, lúc này Thẩm Trì vẫn không thể quên tia sát ý trong mắt nàng ta.

[Nữ nhân kia vì sao muốn giết ta?] Thẩm Trì hiếm thấy đưa ra một nghi vấn.

Hệ thống kìm nén nửa ngày không lên tiếng nhanh chóng trả lời, [Bởi vì dung mạo của chủ nhân đẹp hơn nàng.]

[...]

[013 nói thật, dựa theo thiết lập nàng vốn là đệ nhất mỹ nhân Sơ Linh giới, trong cốt truyện từng nhiều lần có cơ hội lên làm nữ chính, tâm cao khí ngạo, ý vào dung mạo hoành hành ngang ngược, nhưng bây giờ chủ nhân xuất hiện, địa vị của nàng bị uy hiếp, cho nên...]

[Câm miệng.]

Hệ thống âm ức ngâm miệng lại.

Mấy trăm hộ gia đình ở đây gộp lại thành một trấn nhỏ Thanh Lâm.

Do buổi chiều lên đường, trải qua mấy canh giờ, lúc hai người đến ngoài trấn đã là hoàng hôn, các hộ trong trấn lúc đó thấp lên ánh nến, khói bếp lượn lờ bay lên, bị gió thổi tung bay thành mây mù bao quanh chân núi.

Sau cơn mưa lúc hoàng hôn, trong không khí mang theo một hơi ẩm ướt thơm tho, phiến đá ướt át trên mặt đất có không ít người đi ngang qua để lại dấu chân bùn.

Giữ chặt cương ngựa, con ngựa khẽ hí một tiếng, dừng lại trước cửa trấn.

Trên bảng hiệu trước cửa trấn có hai con chim hân hào đang đậu, nhìn thấy có người tới bên rừ lông vũ, cặp tốc vỗ cánh bay đi.

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch rơi vào mái tóc đen nhánh trên đỉnh đầu Thẩm Tri, vươn tay đặt trên bả vai hắn, vỗ nhẹ một cái, “Đến rồi.”

“Hử?” Thẩm Tri mơ mơ màng màng mở mắt, quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch.

Có lẽ bởi vì mới ngủ dậy, khuôn mặt Thẩm Tri có chút hồng hào, vốn ban đầu ánh mắt hắn có chút cảnh giác không yên mà lúc này đã biến thành phát sáng yếu ớt, khoe mắt còn mang theo một ít nước mắt, trong lòng Thẩm Vô Hoạch run lên, ánh mắt dò đi, giọng nói có chút cứng ngắc, “Xuống ngựa nào!”

Trong mắt của Thẩm Tri chỉ thấy Thẩm Vô Hoạch lạnh nhạt nhìn hắn một cái, lạnh giọng kêu hắn xuống ngựa, hắn lập tức vươn người ra, phản ứng này đối với Thẩm Vô Hoạch mà nói không thể bình thường hơn được, gật đầu đáp ứng một câu, hắn liền muốn học theo Thẩm Vô Hoạch nhảy xuống ngựa.

Nhưng khi chân đạp một cái, mãi đến lúc đuôi thẳng chân rồi vẫn không với tới bàn đạp, lúc này hắn mới ý thức được cơ thể hiện tại của mình, muốn xuống ngựa dường như có hơi khó khăn.

Thẩm Tri cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lấy thân hình hiện tại của hắn, độ cao từ lưng ngựa nhảy xuống tất nhiên sẽ bị thương, hơn nữa khả năng sẽ bị thương không nhẹ, nếu như con ngựa lại di chuyển còn có thể nguy hiểm đến tính mạng, việc mạo hiểm như vậy Thẩm Tri đương nhiên sẽ không làm.

Sau đó Thẩm Tri đưa mắt nhìn xuống bàn đạp, nếu như có thể giẫm lên đó rồi nhảy xuống, như vậy tỷ lệ bị thương sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Chẳng qua suy nghĩ thay đổi chỉ trong nháy mắt, đang lúc Thẩm Tri tìm kiếm góc độ chuẩn bị xuống ngựa, lại đột nhiên cảm thấy bên hông bị nắm lấy.

Hắn đúng là bị hai tay Thẩm Vô Hoạch nâng lấy thắt lưng, toàn bộ quá trình giống như ôm trẻ con từ trên ngựa xuống.

Tiếp theo Thẩm Vô Hoạch vẫn không để Thẩm Tri xuống đất, mà một tay nâng mông của hắn, lại đẩy một cái, để cho Thẩm Tri ngồi lên cánh tay trái của y.

Một chuỗi động tác liên tiếp này của Thẩm Vô Hoạch khiến cho Thẩm Tri chưa bao giờ bị người ôm qua có chút trở tay không kịp, lúc phản ứng lại thì hai tay đã khoắc lên cổ Thẩm Vô Hoạch, mà tay kia của Thẩm Vô Hoạch đã dắt con ngựa đi vào phía trong trấn.

Thẩm Tri nhìn về phía khuôn mặt không chút biểu tình của Thẩm Vô Hoạch, thân thể hơi xê dịch, giọng nói cất cao một chút, “Đại ca, ta có thể tự mình đi.”

Thẩm Vô Hoạch kéo cương ngựa, bước đi thong thả, “Người vừa mới bị trúng gió.”

“Ta đã khỏe rồi.” Cảm giác bộ phận phía sau bị siết chặt, toàn thân Thẩm Tri cứng ngắc.

Giọng nói Thẩm Vô Hoạch không thay đổi, “Người không có gãy.”

“...”

Lúc này Thẩm Tri mới phát hiện, dường như từ lúc hắn tỉnh lại đều đem sự chú ý đặt vào người Thẩm Vô Hoạch, hoàn toàn không phát hiện ra gãy của mình từ lúc nào không thấy, chỉ còn lại một đôi bít tất.

Thẩm Tri cũng không ngại dùng chân trần bước đi trên mặt đất, nhưng nếu đã có người khẳng khái làm thay, vậy thì tùy ý y đi, nghĩ thế, Thẩm Tri không gãy dựa nữa.

Mặc dù trên người còn mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt, nhưng bây giờ từ góc độ này Thẩm Tri có thể thấy, vết thương của Thẩm Vô Hoạch đã ổn rồi, nghĩ đến bình đan được Vân Dục lưu lại kia, Thẩm Tri cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Lúc trước Thẩm Vô Hoạch luôn ngồi quay lưng lại nên Thẩm Tri vẫn chưa phát hiện, lúc này hắn mới để ý, trên người đối phương có một mùi vị rất nhạt, cảm giác trong trẻo lạnh lùng như là từng bách trên đỉnh tuyết sơn vậy.

Kỳ lạ là, Thẩm Tri vốn không hề có ấn tượng gì với nó, nhưng hắn luôn cảm thấy có một cảm giác quen thuộc... giống như đã ngửi qua ở nơi nào.

Thấy Thẩm Tri không kháng cự nữa, những đốt ngón tay trắng bệch của Thẩm Vô Hoạch đang cầm dây cương rốt cục thả lỏng một chút.

Trên con phố chiều hoàng hôn bình yên, các cửa hàng ven đường đã đóng cửa, thi thoảng có một hai nhà ghé cửa lộ ra ánh nến lập lờ cùng tiếng cười

đũa, mùi thơm thức ăn từ phong bếp bay ra ngoài.

Thẩm Tri cảm thấy dạ dày có hơi đau.

Lúc này hắn mới ý thức được, dường như sau chén trà ngày hôm trước tựa hồ mình chưa từng ăn thêm thứ gì.

Sau khi tu hành có thể tự ích cốc, kiếp trước hắn đã có thói quen không ăn bất kỳ thứ gì, nhưng bây giờ cơ thể hắn chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, hai ngày không ăn thực sự sắp không chống đỡ nổi rồi.

Quán trọ Thanh Lâm

Ông chủ Triệu một tay gõ bàn tính lạch cạch, một tay cầm bút ghi thoăn thoắt trên cuốn sổ, sau đó liền cúi bẻ ném bút xuống bàn tính, lôi ra bầu rượu nho nhỏ bên hông nhấp một ngụm, lại cẩn thận liếm sạch vết rượu trên miệng bình, dùng nút chai đóng chặt xuống, “Ôi, làm ăn khó khăn ghê, thảo nào ông chủ trước lại dễ dàng đem nhà trọ này chuyển cho ta, ở đây mỗi ngày số vào chẳng bằng số ra, e rằng không trụ được bao lâu nữa.”

Ba mặt trấn Thanh Lâm đều là núi vắng vẻ hẻo lánh, quanh năm suốt tháng cũng không được mấy người khách, đều trách lão mới tới nơi này không hiểu sự tình, mơ mơ hồ hồ dùng hơn nửa số tiền tích góp mua lại nhà trọ duy nhất này, còn cho rằng mình chiếm được món hời, kinh doanh đến hai tháng trời cũng chưa được một mống khách, mắt thấy lại sắp đến kỳ phát lương tháng, nếu như còn không có khách chắc tháng sau phải đóng cửa rồi.

Ông chủ Triệu ngồi phía sau quầy trông mòn con mắt nhìn đường phố vắng tanh, dường như mỗi ngày đều cầu nguyện có người đến ở trọ, mắt thấy sắc trời ngày càng mờ, ngoài cửa ngay cả con mèo cũng không có, lại quay đầu nhìn vào ánh nến mới thắp trên quầy ngày người ra.

Lại không có khách, tháng sau đến cả ngọn nến cũng không mua nổi.

“Lộc cốc...”

Tiếng vó ngựa!

Có người đến!!

Thẩm Vô Hoạch vừa dắt ngựa vừa ôm Thẩm Tri dừng lại ở trước cửa nhà trọ duy nhất trong trấn.

Bảng hiệu cửa hàng này có chút bụi bẩn cũ kỹ, nhưng mấy chữ nhà trọ Thanh Lâm bên trên lại cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên là có người thường xuyên quét tước, cửa cũng lau rất sạch sẽ.

Lúc này sắc trời sắp tối sầm xuống rồi, cánh cửa nhà trọ mở lớn rọi ra vài tia sáng nhàn nhạt.

Thẩm Tri vừa dời mắt khỏi tấm bảng hiệu, lại thấy một người vóc dáng tròn vo nhưng tư thế linh hoạt hoàn toàn bất đồng bổng từ trong nhà trọ nhào ra, dừng chuẩn xác trước mặt hai người, nở một nụ cười nòng hậu nhìn thấy rằng nhưng không thấy mắt, “Khách quan, tới tìm chỗ ngủ trọ sao!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Trương Nhị, đi ra dắt ngựa!” Ông chủ Triệu hướng vào trong tiệm hét lớn, tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật trong phòng đập đầu xuống bàn, vang lên một tiếng cộp giòn tan.

“Hớ? Ôi! Đến đây!”

Ông chủ Triệu đập cho tiểu nhị còn đang mơ màng màng một chưởng, sai y dắt ngựa của khách ra chuồng, rồi dâng lên khuôn mặt tươi cười mời hai người vào trong nhà.

Dưới ánh nến màu cam, lúc này ông chủ Triệu mới thấy rõ dáng vẻ của bọn họ, không khỏi sửng sốt, nụ cười trên khóe miệng có hơi khựng lại.

Bởi vì vẫn chưa thay đổi quần áo bên ngoài, dáng vẻ hai người chật vật không chịu nổi, trên người Thẩm Vô Hoạch cũng không thiếu vết máu khô khốc, hơn nữa khuôn mặt y lạnh băng không biểu tình, thân hình cao, mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng nhìn vào cũng khiến người ta hoảng sợ.

Nhưng mang theo trẻ con, hẳn là không phải tới cướp, nghĩ vậy, ông chủ Triệu hơi an tâm một chút, chà xát bàn tay hơi ướt mồ hôi, dò hỏi: “Khác quan muốn ở trọ sao?”

Thẩm Vô Hoạch nói: “Một gian phòng hảo hạng.”

“Được.” Mặc dù hơi nghi ngờ hai người này có năng lực trả tiền hay không, nhưng ông chủ Triệu vẫn một bên đáp ứng, một bên xoay người lại quay hàng cầm chìa khóa.

Bên trong nhà trọ không lớn chỉ có duy nhất một ngọn nến trên bàn đã cháy hơn phân nửa, sắp đèn đụt thành từng dòng chen chúc chảy xuống, đọng lại trên bàn thành từng cục màu trắng.

Bám lấy cổ Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri nhìn sơ qua một vòng nhà trọ hai tầng này, nghe thấy lời Thẩm Vô Hoạch, quay mặt lại về phía y nói: “Hai phòng.”

Ông chủ Triệu nghe vậy động tác cầm chìa khóa cứng đờ, có hơi gian nan nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch.

Tuy nhìn đáng về bọn họ cũng không giống như ăn mày, mà càng giống như hai thiếu gia nhà giàu gặp nạn, nếu như bọn họ không mang theo tiền, thu lưu hai đứa trẻ này một đêm cũng không phải không thể, nhưng hai gian phòng thì lại có chút làm khó lão, nước trà đèn nến vô chán cũng đều cần tiền đó!

Thẩm Vô Hoạch quay đầu nhìn về phía Thẩm Tri, dưới ánh nến lập lòe thấy rõ sự kiên trì trong mắt đối phương khiến y phải giật mình, lập tức nghĩ ra mình với Thẩm Tri vốn không tính là quen thuộc, hẳn không muốn ở cùng y cũng phải, mặc dù trong lòng nuối tiếc nhưng cũng không làm khó hắn, gạt đầu với ông chủ, móc ra một nén bạc đặt lên quầy, “Hai gian phòng hảo hạng.”

Nhìn thấy thời bạc, mắt ông chủ Triệu sáng ngời lên, ngừng đầu xác định về mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn như trước không thay đổi, cực nhanh tay kéo thời bạc về phía mình, mỉm cười tùm tùm nói to: “Được rồi, hai gian phòng hảo hạng.”

Ông chủ ngoài ý muốn có được tiền tài lấy ra chìa khóa, mặt mày hồng hào đưa hai người lên lầu hai.

“Đại ca, ta muốn gian này.” Thẩm Tri nghiêng người sang, chỉ về phía cánh cửa cuối hành lang.

“Tiểu khách quan thật là tinh mắt, gian phòng này có hướng tốt nhất tiệm ta, cam đoan mới sáng sớm có thể thấy ánh mặt trời, chăn mền giường này đều là mới tinh.” Đẩy ra hai cánh cửa gỗ lim được trang trí hoa văn đơn giản, ông chủ Triệu khoe ra khuôn mặt tươi cười giới thiệu, tiếp theo ánh mắt rơi vào dáng vẻ chật vật của hai người, “Ta xem bộ dạng khách quan dường như gặp phải biến cố, dáng vẻ này cũng không tiện xuất môn, nếu như khách quan cần, ta có thể giúp các ngài đi mua một chút hành trang.”

Ông chủ Triệu nói chần chệch hoàn toàn mới cũng chẳng phải nói dối, dù sao từ khi lão tiếp nhận nhà trọ này cũng chưa từng tiếp đãi qua khách hàng nào, chẳng qua hướng tốt hay không cũng rất khó nói, nhưng Thẩm Tri thích, Thẩm Vô Hoạch đương nhiên sẽ không từ chối.

Ánh mắt rời khỏi căn phòng bày trí đơn giản, Thẩm Vô Hoạch nhìn ông chủ Triệu, tay phải lần thứ hai tung ra một nén bạc, “Mỗi người hai bộ, đa tạ.”

Thừa dịp Thẩm Vô Hoạch dời lực chú ý nói chuyện cùng ông chủ, Thẩm Tri đang ghé vào bả vai Thẩm Vô Hoạch híp mắt lại, ngón tay nằm ngoài phạm vi tầm mắt của hai người lặng lẽ chuyển động.

Cổ tay hắn bắt động, ngón tay búng búng, trong nháy mắt xuất ra mấy vạch thủ ấn xinh đẹp. Theo nhịp thủ quyết đánh ra, dường như có mấy sợi tơ vô hình yên lặng vô thức tiến vào phía sau tim Thẩm Vô Hoạch.

[Chủ nhân, xin không nên tùy ý tiêu hao HP...]

[Câm miệng.]

Ngắt lời hệ thống, ngón tay Thẩm Tri khẽ động, đầu ngón tay hắn như lóe lên chút lấm chấm đen, cho đến khi hai người nói chuyện với nhau xong, vừa lúc Thẩm Tri dừng động tác.

Không thèm để ý chút nào đến thái độ ngạo lạnh của Thẩm Vô Hoạch, sau khi được đối phương đáp ứng, ông chủ Triệu nhận lấy bạc y đưa, cáo biệt hai người bước lộc cộc xuống lầu.

Dường như Thẩm Vô Hoạch không cảm giác chút nào về động tác vừa rồi của Thẩm Tri, đem Thẩm Tri đặt lên giường ngồi, tìm ra đôi giày của nhà trọ cung cấp đặt dưới chân hắn, nói: “Nếu có việc thì gọi, ta ở ngay bên cạnh.”

Thẩm Tri vung vẩy đôi chân còn cách mặt đất một khoảng, liếc nhìn đôi giày được xếp ngay ngắn dưới đất, lập tức chuyển hướng về Thẩm Vô Hoạch nở một nụ cười vui vẻ, nhu thuận đáp: “Được, cảm ơn đại ca.”

Động tác của Thẩm Vô Hoạch dừng lại một lát, tiếp theo ừ lạnh nhạt một tiếng, coi như đáp lại Thẩm Tri.

“Đại ca.” Thẩm Tri sờ soạng túi áo, móc ra một mặt ngọc trụ chạm khắc hình rồng màu xanh ước chừng bằng ngón tay cái, hai tay nâng nó lên để trước ngực, ánh mắt sáng long lanh nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, “Đại ca, đây là bùa hộ mệnh mẹ ta để lại cho ta, tặng cho người.”

Nhìn miếng ngọc nho nhỏ ở trong lòng bàn tay Thẩm Tri, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch run rẩy, nhưng chưa lập tức nhận lấy, chỉ hỏi: “Vì sao?”

“Hở?” Thảm Trì ngẩng đầu, dường như có hơi nghi hoặc vì sao Thảm Vô Hoặc lại hỏi như vậy, mở to mắt nghiêm túc trả lời: “Mẹ ta bảo, on như giọt nước cũng phải báo đáp bằng sông biển, đại ca đã chăm sóc lúc ta sinh bệnh, đương nhiên phải tạ lễ.”

Không biết có phải ảo giác của Thảm Trì hay không, dường như hắn cảm thấy sau khi nói xong lời này, Thảm Vô Hoặc đã nở nụ cười? Chẳng qua khi hắn nhìn kỹ lại, phát hiện vẻ mặt đối phương vẫn là đáng vẻ thờ ơ kia.

“Ta sẽ giữ kỹ.” Thảm Vô Hoặc nhận lấy miếng ngọc trong tay Thảm Trì bỏ vào trong ngực, thản nhiên nói: “Nghỉ ngơi sớm đi.” Liền xoay người ra cửa, bước chân vô cùng bình tĩnh.

Thảm Vô Hoặc vừa mới đi, tiểu nhị liền đến gõ cửa, trong tay gã bưng một bát cháo nóng bốc khói, thấy Thảm Trì liền hơi ngẩn người ra, chưa từng nghĩ tới tiểu khách nhân này lại dễ nhìn như vậy, hoảng thần mất một lát mới nói: “Khách quan, cháo của ngài đây.”

Thảm Trì vẫn chưa gọi cháo, cũng chưa từng nói mình đói, còn như cháo này do người nào gọi, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Thảm Trì chỉ vào cái bàn ở giữa phòng, nói với tiểu nhị, “Để đó đi.”

Sau khi tiểu nhị rời đi, Thảm Trì vẫn duy trì vẻ mặt nhu thuận như ở trước mặt Thảm Vô Hoặc nhìn cánh cửa gỗ lim đơn sơ một hồi, sau khi xác nhận nó sẽ không bị mở ra nữa, khẽ môi hơi cong lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười xán lạn khiến người ta phải lạnh hết sống lưng.

Khuôn mặt tươi cười lóe lên rồi biến mất, rất nhanh Thảm Trì liền khôi phục bộ mặt không cảm xúc, tung nhẹ người một cái nhảy xuống mép giường, cũng không nhìn đến đôi giày Thảm Vô Hoặc vừa mới chạm qua kia, liền đi chân trần gặm xuống sàn gỗ có chút mát lạnh, bước đi thong thả đến cửa, vươn tay cài chốt lại.

Lúc then cửa chốt vào phát ra tiếng lạch cạch, suy nghĩ một lát, Thảm Trì lại lấy từ túi đựng đồ ra một viên linh thạch, sau khi bày xong trận pháp trong phòng, thần kinh vẫn luôn căng thẳng rốt cục mới buông lỏng một chút. Xoa bóp cánh tay có hơi ê ẩm, hắn đưa mắt nhìn bát cháo trên bàn vẫn còn nóng, cười xùy một tiếng đi vòng qua nó, xê dịch băng ghế đặt dưới bệ cửa sổ, sau đó xoay người lại thổi tắt ngọn nến, trong phòng thoáng chốc rơi vào một màu đen kịt.

Nhìn trong phòng Thảm Trì tối lại, Thảm Vô Hoặc mới về đến gian phòng của mình. Ngồi ở trước bàn, y đem miếng ngọc trong lồng ngực ra, cảm nó giờ lên trước mặt giống như nhặt được bảo bối, nhìn chăm chú một hồi lâu mới cẩn thận lấy ra một cái dây đỏ luồn qua nó, đeo sát ở trước ngực.

Sau khi từ biệt hai huynh đệ, ông chủ Triệu đi xuống góc cầu thang, vui sướng móc ra nén bạc Thảm Vô Hoặc đưa cho ước lượng, cái này tầm năm lượng đi, coi như mua cho hai người mỗi người hai bộ quần áo vải tốt nhất, cũng phải dư lại hai lượng bạc!

Cộng thêm một lượng bạc ở trọ vừa rồi... Ông chủ Triệu đưa bàn tay mập mạp vuốt ngực mình, hít một hơi thật sâu.

Xem ra, cho dù tiếp theo không có khách, nhà trọ này ước chừng cũng chống đỡ được hơn nửa năm!

Lau đi mồ hôi kích động trên trán, ông chủ Triệu trở lại trước quầy, mở ngăn kéo tủ ra, cẩn thận dè dặt đem hai thỏi bạc dùng túi đồ bọc vào, lại lấy ra bốn xu tiền nhét vào trong túi áo, mới khóa ngăn tủ lại, đem chìa khóa nhét vào trong túi, mới vừa đi ra hai bước, lại không yên tâm quay về, lấy một cái khóa từ trong ngăn tủ khác khóa thêm vào ngăn tủ vừa đựng tiền.

Cẩn dặn tiểu nhị trông cửa hàng, ông chủ Triệu mang theo đèn lồng bước ra cửa. Vì không phụ lòng năm lượng bạc này, lão vẫn quyết định đi làm phiên lão bằng hữu một chuyến, nhanh chóng mua quần áo mới về cho khách nhân.

“Tiểu nhị! Ở trọ!”

Ông chủ Triệu vừa ra khỏi cửa không lâu, Trương Nhị đang ngủ gà ngủ gật đột nhiên bị đánh thức lần thứ hai, ngẩng đầu dậy thấy một đám thiếu nam thiếu nữ đi vào trong nhà trọ, căn nhà vốn bé xíu thoáng chốc đứng chật chội hẳn lên.

Sau khi đứng vững trong phòng, thiếu niên cảm y tướng mạo thập phần phong lưu dẫn đầu phát tay ra hiệu, một thiếu niên thấp bé phía sau y tiến lên một bước, ném một nén bạc cho tiểu nhị trước mặt, “Cho năm gian phòng hảo hạng!”

Trương Nhị đưa mắt nhìn lên nén bạc, vẻ mặt khó xử, “Thật ngại quá khách quan, nhà trọ quá nhỏ, tổng cộng chỉ có sáu gian phòng hảo hạng, hôm nay có khách khác tới, chỉ còn dư lại bốn phòng, không biết mấy vị có thể thương lượng một chút để hai người chung một phòng? Phòng hảo hạng giường chiếu cũng rất rộng.”

Nghe được lời ấy, khung cảnh lúc này liền trở nên huyền ảo.

“Bốn gian thì làm sao đủ? Chúng ta có năm người mà!”

“Ta không có thói quen ở cùng với người khác.”

“Ta muốn ở một mình!”

Lại nói đến ông chủ Triệu mặc cả mãi rốt cục đem giá tiền giảm xuống, cắt đi một chuỗi tiền còn dư, khẽ ngậm nga ôm bốn bộ quần áo mới thong thả một mạch trở về nhà trọ, đang lúc trong lòng lão tính toán ngày mai có thể mua thêm cho nhà trọ mấy cái bàn mới, đột nhiên nghe được một hồi ồn ào, đúng là phát ra từ trong cửa tiệm, vội vã bước nhanh hơn.

Vừa mới vào đến cửa, lão liền trông thấy tiểu nhị mồ hôi chảy đầy mặt, chân tay luống cuống đứng ở trong góc, lập tức có mấy ánh mắt rơi vào người mình, ông chủ Triệu thân hình tròn vo chạy thẳng một mạch không khỏi chấn động, theo thói quen lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Mấy vị tới ở trọ sao?”

“Người chính là ông chủ nhà trọ này hả, trở về thật đúng lúc.” Thiếu niên cảm y ngồi trên ghế băng, một chân để xuống đất, một chân gác lên bắp đùi, vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói lại mang theo sự thản nhiên, thậm chí có hơi khinh miệt, “Nhóm chúng ta có năm người, muốn năm gian phòng hảo hạng, tiểu nhị nhà ngươi nói có người ở rồi, người để bọn chúng rồi đi dành ra một phòng cho chúng ta.”

Ông chủ bị làm khó xử, “Chuyện này...”

Thiếu niên đem bạc trên tay tung ra, “Chỗ này có mười lượng bạc, thuận tiện làm chi phí ở lại tối nay.”

Thấy bạc, hai mắt ông chủ Triệu sáng rực lên, nhưng sau khi nhìn một hồi liền đưa mắt rời đi, khuôn mặt nhăn nhúm lại, nhúc nhích nói: “Thực sự xin lỗi khách quan, là hai vị khách quan kia tới trước, mọi việc đều có trước có sau, ngài nói có đúng không?” Lúc nói những lời này, ông chủ Triệu giống như đã dùng đến khí lực cực lớn, lão cân nhắc mấy bộ quần áo mới trên tay, thờ dãi, không nhìn đến bạc trong tay những người kia.

“Người không muốn cũng không sao, chúng ta tự đi nói!”

Hiển nhiên hết sức bất mãn với câu trả lời của ông chủ, một giọng nữ bén nhọn vang lên, ông chủ Triệu còn chưa kịp ngăn cản, liền thấy mấy người lần lượt chậm rãi lên lầu.

Lúc này Thẩm Vô Hoạch mới đem miếng ngọc bỏ vào trong áo, chỉ nghe thấy cửa bị đập vang lên bùm bụp, nghĩ đến khả năng Thẩm Tri đã nghỉ ngơi, tiếng động vô cùng lớn này sẽ đánh thức hắn dậy, trong mắt y tràn đầy sương lạnh, tiến vài bước ra mở cửa, “Chuyện gì?”

Hành lang vốn không quá lớn vì mấy vị khách không mời mà đến nên có vẻ hơi chen chúc.

Đám người khí thế hùng hăng trong nháy mắt cửa mở ra, bị giọng nói lạnh lùng của Thẩm Vô Hoạch làm cho chấn động rùng mình đồng loạt lui ra sau một bước, lãnh ý từ đôi phương nhất thời khiến chân tay luống cuống, nhìn tuổi tác của Thẩm Vô Hoạch cũng không khác bọn họ là bao, nhưng cỗ khí thế trên người kia bọn họ so thế nào cũng thua kém.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ cầm đầu trắng bệch, siết chặt đôi bàn tay trắng mịn, giọng nói có hơi lắp bắp, “Ta, chúng ta...”

“Ta nói nhân vật ở lầu trên thế nào mà ông chủ lại chu đáo như thế, hóa chỉ là một tên ăn mày.” Giọng nói khinh bỉ vang lên ở phía hành lang, thiếu niên cảm y không biết từ lúc nào lại ra một cây quạt xếp nằm trong tay, khiến người ta đều cảm thấy lạnh thay cho hắn.

Mấy thiếu nam thiếu nữ đi lên trước xôn xao như ong đường cho hắn.

Ngay lúc Thẩm Vô Hoạch định đáp lời, ánh mắt lại đột nhiên lạnh run, thấy thiếu niên đang đứng vững trước mặt y ra, không thèm đếm xỉa tiếng kêu gào đằng sau, sai bước đến căn phòng thuộc về Thẩm Tri ở sát vách. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 13

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tay Thẩm Vô Hoạch dừng lại ở trước cửa, chần chờ một chút mới chạm vào cái chốt nhưng không dùng lực.

Khung cửa kêu kẹt một tiếng, thiếu niên cảm y đang nhe răng trợn mắt đỡ lấy cái hông đụng phải khung cửa bị đau, lớn tiếng hét lên với Thẩm Vô Hoạch: “To gan! Dám đẩy bản thiếu gia!”

Thẩm Vô Hoạch nhìn hắn một cái, nói: “Câm miệng.”

Vừa bị Thẩm Vô Hoạch nhìn, cỗ thiếu niên liền vô thức rụt vào, khuôn mặt tuấn tú tím đi như gan heo, không dám mở miệng nữa.

Hắn trực giác, nếu như nói thêm một chữ, khả năng sau đó không thể mở miệng được nữa.

Chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, cánh cửa bị khóa trong dưới tay của Thẩm Vô Hoạch chậm rãi mở ra.

Trong phòng không một ánh đèn, ánh trăng khuyết mờ lung nhật nhòa chiếu xuống đất, gió đêm sau cơn mưa thổi vào cửa sổ mát lạnh, chén cháo trên

bàn vẫn còn bốc hơi nóng, mọi thứ đều hài hòa không gì sánh được.

Chỉ ngoại trừ — không có một bóng người.

Đứng ở ngoài cửa, ánh mắt Thẩm Vô Hoặc rơi vào độc nhất cái ghế băng bên bệ cửa sổ, dừng một chút, vẫn cứ bước vào trong phòng.

Khi Thẩm Vô Hoặc bước một chân vào cửa, một cổ kính phong sắc bén từ bốn phía kéo tới, ngay sau đó cảnh sắc xung quanh chợt thay đổi, đúng là y đã ngã vào trong mê sát trận, Thẩm Vô Hoặc khẽ nhíu mày, cũng không hoảng hốt, vài bước tránh đi kinh phòng đánh tới, lập tức vươn tay đến một hướng chộp vào hư không, một tảng đá xinh đẹp phút chốc bay vào lòng bàn tay y, chính là linh thạch Thẩm Trì dùng làm tâm trận trước đó.

Góc cạnh linh thạch khẽ chạm vào lòng bàn tay, liếc nhìn ánh trăng khuyết ngoài cửa sổ, Thẩm Vô Hoặc cúi đầu thờ dài một tiếng, xoay người bước ra khỏi phòng, đập vào mắt là khuôn mặt lo lắng của ông chủ đang cầm quần áo trong tay chạy tới, y chỉ nói “trả phòng” rồi vội vã xoay người đi xuống lầu.

Thẩm Vô Hoặc rời đi một lúc lâu, thiếu niên cảm y vừa bị đẩy ra vẫn không nói một lời mới hỏi phục lại tinh thần, theo bản năng tránh né nói về Thẩm Vô Hoặc, hỏi: “Ông chủ, hiện tại căn phòng này có thể cho chúng ra rồi chứ.”

Ông chủ lau mồ hôi nói: “Có thể có thể, vị khách vừa xong đã trả phòng.”

Rất cục ổn định xong phòng ở, nghĩ đến vừa rồi bị mất mặt, thái dương thiếu niên cảm y lộ ra gân xanh, đóng cửa sầm một tiếng, một cước đem cây quạt giấy hàng ngày coi như bảo bối đập bay vào góc nhà, cuối cùng mới yên tĩnh lại một chút.

Thiếu niên hơi mập vẫn chưa từng lên tiếng trong đám người vừa rồi đến gõ cửa, ánh mắt đầu tiên rơi vào cây quạt ở góc tường, tiếp theo có hơi lo âu hỏi: “Tử Dịch huynh, người không sao chứ?”

“Không sao.” Mặc Tử Dịch cũng không thêm liếc đến y, “Người tự lo bản thân cho tốt là được, sáng mai xuất phát, đừng ngủ quá trễ.”

Sau khi đuổi người đi, Mặc Tử Dịch bỗng nhiên lóe lên linh quang, khó trách vừa nãy hắn phát hiện người kia nhìn có chút quen mắt, đó chẳng phải là Thẩm đại thiếu gia gần đây bị các gia tộc tìm kiếm khắp nơi hay sao?

Mới vừa leo lên ngựa, Thẩm Trì liền phát hiện ra trận pháp mình bố trí đã bị phá, có chút kinh ngạc ồ lên một tiếng, nhưng cũng không dừng lại, vung roi lên, mũi con ngựa phi ra một hơi, nhắc móng chạy ra ngoài trấn.

Ánh trăng lạnh thấu xương kéo dài cái bóng của Thẩm Vô Hoặc, y đứng ở trên đường phố vắng vẻ một hồi lâu mới bước chân đuổi theo hướng Thẩm Trì vừa biến mất.

Sau khi bị Thẩm Trì quát ngưng lại thì hệ thống mới một lần nữa lên tiếng, [Vi sao chủ nhân nhất định phải rời khỏi nam chính? Theo như tính toán thì chủ nhân ở cùng nam chính có thể nâng cao tốc độ hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa nam chính cũng không có địch ý với chủ nhân...]

Thẩm Trì hiếm thấy không tính toán với hệ thống tùy tiện lên tiếng, mà là hỏi ngược lại, [Vi sao biết được y không có địch ý với ta?]

[Từ phân tích hành vi của nam chính, thái độ y đối xử với chủ nhân được cho là thân thiện.]

[Ah.]

Không bóc mẽ sự lảng tránh trong lời nói của hệ thống, Thẩm Trì không trả lời nữa.

Trong cốt truyện, Thẩm Vô Hoặc được miêu tả từ bé đã bị diệt tộc, dốc lòng hướng đạo, là kiếm tu băng lãnh chính trực, mà ở kiếp trước Thẩm Trì nghe qua không ít đánh giá về Thẩm Vô Hoặc cũng đa số như vậy.

Nhưng trên thực tế, ở kiếp trước Thẩm Trì chỉ vờn vện tiếp xúc với Thẩm Vô Hoặc mấy lần, hắn phát hiện, Thẩm Vô Hoặc là một người cực kỳ thất thường, một khắc trước y có thể bình tĩnh với người khác, mà chớp mắt sau liền vịn đầu người ta xuống rồi.

Kiếp trước mấy vị hộ pháp bên người Thẩm Trì cũng ngã xuống như vậy.

Kiếp này Thẩm Vô Hoặc nhìn thì còn nhỏ, Thẩm Trì cũng không cảm giác được bất luận khí tức tu giả gì trên người y, nhưng nếu nán lại bên cạnh, Thẩm Trì luôn cảm thấy có một loại nguy cơ vô hình.

Hơn nữa, trận pháp hắn lưu lại vừa nãy đã bị phá, mặc dù không biết có phải Thẩm Vô Hoặc ra tay không, nhưng cũng đủ để chứng minh hắn lựa chọn rời đi là chính xác.

Sắc trời sáng dần, núi rừng cuối thu bao phủ một lớp sương mù mỏng manh, trong thành trấn cách đó không xa gà bắt đầu gáy, cả thành thị ngủ say suốt đêm bắt đầu bừng tỉnh.

Con ngựa chạy cả đêm ừ ừ cúi đầu hí nhẹ một tiếng, ngoan ngoãn dừng lại, Thẩm Trì vuốt ve bờm lông mềm mại của nó, cẩn thận từng tí đập chân nhảy xuống đất, sau đó kiễng chân lên cầm cương ngựa trên thân nó tháo xuống, vung roi ngựa trong tay, để nó chạy về hướng sâu trong rừng.

Ngồi trên xe ngựa thương đội đi đến Đông Nhạc quốc, Thẩm Tri ước lượng túi đồ trong tay một lát, cảm giác trống rỗng khiến cho hắn nhũn mảy, linh thạch mang đi từ Thẩm gia đã không còn nhiều lắm.

Thẩm gia tuy là một thế gia tu chân có lịch sử lâu đời gốc gác vững vàng, nhưng cho dù gốc gác vững vàng thế nào đi chăng nữa nếu suốt mấy trăm ngàn năm tiêu xài không kiểm soát, trên thực tế Thẩm gia cho dù không bị diệt môn, chỉ sợ cũng sẽ triệt để sụp đổ không xa.

Nghĩ đến lúc đó phá mấy tầng pháp trận, bước vào trông thấy cảnh tượng mật thất Thẩm gia, cho dù Thẩm Tri tự nhận kiến thức rộng rãi cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Trước đó, thực ra hắn chưa bao giờ nghĩ Thẩm gia lại... Nghèo như vậy.

Lác đác có thể đếm được mấy miếng linh thạch thượng phẩm, hơn mười mấy miếng linh thạch trung phẩm, hơn trăm miếng linh thạch hạ phẩm, tất cả những thứ này cộng lại, còn không bằng một phần quy định mà một đệ tử nội môn thuộc tông môn lớn được phát hàng tháng. Ngoài ra còn có vài món thậm chí vào lúc này Thẩm Tri cũng nhìn không thuận mắt, pháp khí hạ phẩm cùng một món pháp khí trung phẩm vô dụng, mà thứ hắn đưa cho Thẩm Vô Hoạch, cũng chính là món pháp trí trung phẩm đó.

Ở Sơ Linh giới, tu giả sử dụng linh thạch cũng giống như người phàm tục sử dụng vàng bạc làm tiền tệ, linh thạch có thể chia làm ba cấp hạ, trung, thượng phẩm cùng với linh thạch cực phẩm, trong đó mỗi một trăm khối linh thạch hạ phẩm bằng một khối linh thạch trung phẩm, cứ thế mà suy ra, hy hữu nhất là linh thạch cực phẩm dù có tiền cũng không mua được, linh thạch ngoại trừ dùng làm tiền tệ, tu giả còn có thể sử dụng linh khí trong đó để trợ giúp tu luyện.

Mà pháp bảo cũng phân chia từ thấp đến cao từ pháp khí, bảo khí, linh khí, tiên khí, thần khí, mỗi một loại đẳng cấp đều chia thành ba cấp thượng trung hạ phẩm, trong đó loại pháp bảo chứa đồ kém hơn loại pháp bảo phòng thủ, pháp bảo phòng thủ lại không bằng pháp bảo công kích.

Miếng ngọc trụ kia cũng là một kiện pháp khí phòng hộ, chẳng qua tối đa cũng chỉ có thể ngăn cản được một kích của tu giả luyện khí tầng mười, mặc dù không tính là vô dụng, nhưng cũng vô bổ.

Nghĩ lại biểu hiện lúc đó Thẩm Vô Hoạch nhận lấy miếng ngọc, Thẩm Tri từng có lần hoài nghi Thẩm Vô Hoạch đã phát hiện ra gì rồi.

Chẳng qua cho dù Thẩm Vô Hoạch có phát hiện hay không, chỉ cần ý nhận lấy cái mặt ngọc đó, ngồi dẫn cũng đã gieo, không uổng công cả một đường hắn bị ôm như đứa trẻ bình thường không thể tự lo liệu.

Thẩm Tri nhăn mày, hệ thống chỉ nói qua không có cách nào để giết nhân vật chính, lại chưa từng nói qua không thể khiến cho nam chính đánh mất thời vận.

Tru thiên nghịch thần trận, trận pháp trong truyền thuyết có thể hủy diệt thiên địa, Thẩm Tri cũng chỉ nghe qua miêu tả về uy lực của pháp trận này, nhưng bởi vì điều kiện xây trận quá mức hà khắc, dẫn tới hắn chưa bao giờ hoàn chỉnh được trận pháp.

Chẳng qua từ trong hệ thống trận pháp kia, Thẩm Tri đã tách ra thành một số trận pháp cỡ nhỏ, vừa này Thẩm Tri đã tiện tay hạ trên người Thẩm Vô Hoạch một trong những pháp trận đó, được xưng là – nghịch mệnh trận.

Nghịch mệnh, nghĩa cũng như tên, nghịch thiên đổi mệnh.

Cũng chính lúc đó Thẩm Tri dùng phương pháp kết ấn trận pháp thành công rót vào sau lưng Thẩm Vô Hoạch, tiếp đó mới có một màn tặng ngọc, mà nói đến on chẳng qua chỉ là lời vô căn cứ.

Tuy do kết trận vội vàng, hơn nữa Thẩm Tri cũng không điều động được nhiều năng lượng lắm, chỉ hoàn thành được một trận pháp cực nhỏ, nhưng cho dù Thẩm Vô Hoạch được hệ thống xưng là thiên mệnh chi tử, cũng ít nhất sẽ bị áp chế vận khí tầm năm ba tháng, mà từ cốt truyện thấy được con đường tu hành của Thẩm Vô Hoạch từ trước đến nay đều không ngừng trắc trở, cực kỳ dễ dàng thu hút phiền toái, nếu như không có vận khí, chắc hẳn không thể thoải mái được.

Đang lúc Thẩm Tri nghĩ như vậy, Thẩm Vô Hoạch bám theo Thẩm Tri ở phía xa xôi đang dễ dàng giải quyết một nhóm sơn tặc cản đường, lấy ra miếng ngọc quan sát tỉ mỉ, vuốt ve hồi lâu, lại cẩn thận nhét nó vào bên trong áo.

Trần Kim Tổ là một thành trấn nhỏ tọa lạc tại biên giới Minh Lang quốc, tiếp giáp với Đông Nhạc quốc, hơn nữa gần trăm năm nay quan hệ hai nước luôn hữu hảo, người đi tới trấn Kim Tổ đa số là thương nhân hai nước, bọn họ ở trên đường phổ sử dụng khẩu âm khắp nơi, hoặc trao đổi hoặc cò kè mặc cả, có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Sắc trời tối dần, đoàn xe chạy được nửa tháng từ từ dừng lại trước một nhà trọ ở trấn Kim Tổ.

Người đi tới đi lui trên đường đã sớm quen thuộc với đội tiểu thương quy mô như vậy, phu xe buông roi ngựa, hướng vào trong xe gọi một tiếng, “Tiểu công tử, qua trấn nhỏ này liền đến Đông Nhạc quốc, đêm nay chúng ta nghỉ tạm ở đây, sáng sớm mai lại xuất phát.”

Thẩm Tri đáp lại một tiếng, trùm đầu bông lên người, vén rèm bước xuống xe ngựa.

Đối với người kỳ lạ này thương đội đã sớm quen thuộc, tuy đồng hành nửa tháng, bọn họ cũng chưa từng thấy qua diện mạo của tiểu công tử này, chẳng qua mỗi người đều có một sở thích, Thẩm Tri đưa đủ lộ phí, tướng mạo thế nào bọn họ cũng chẳng thèm để ý.

“Ông chủ, năm gian phòng hảo hạng!”

Giữa lúc thương đội đang bàn chuyện nghỉ lại, linh sự bàn giao chìa khóa, Thẩm Tri liền nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc vang lên từ phía cửa nhà trọ, chính là đám thiếu nam thiếu nữ ở trấn Thanh Lâm lúc trước.

Tuy lúc đó Thẩm Tri chưa nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, nhưng vị thiếu niên dẫn đầu cố ý kéo dài âm cuối, mà giọng nói lại có vẻ cực kỳ đặc biệt trong mắt người khác, xác thực khiến người ta khắc sâu ấn tượng, làm cho hán vẫn ghi nhớ từ ngày đó đến tận bây giờ.

Chẳng qua, bọn họ cũng đã đến đây rồi, Thẩm Vô Hoạch ở đâu?

Ông chủ tươi cười vội vã cúi đầu chào mấy người, tạ lỗi nói: “Xin lỗi khách quan, mấy gian phòng cuối cùng vừa rồi đã được đặt hết.”

“Người nào đặt? Ta ra giá gấp đôi!”

“Thực sự xin lỗi, khách quan, mọi việc đều phải coi trọng trước sau mà...”

“Đừng có nói với bản thiếu gia cái câu trước sau này, hôm nay bản thiếu gia nhất định phải ở lại tiệm của ngươi!” Không nói đến thứ tự trước sau còn chẳng sao, nhắc đến từ này Mạc Tử Dịch liền tức giận, cầm bạc trong tay đập lên quầy, vang lên một tiếng cách cực lớn, “Có phải là bọn hán hay không? Hừ, vừa nhìn nhất định là bọn nghèo kiết hủ lậu, mang theo một đứa trẻ mặt mũi còn không cho ai thấy, như vậy, ta cho các ngươi gấp ba số bạc, các ngươi giao lại phòng cho ta.”

Ngón tay của y bất ngờ chỉ về phía đoàn người Thẩm Tri, trong đó người không thể trông thấy mặt là ai, tất nhiên vừa nhìn là hiểu ngay.

Hán tử đánh xe vẫn luôn đi cùng Thẩm Tri tính tình nóng nảy, nghe vậy liền tiến lên một bước, mở trừng hai mắt, “Mấy người các ngươi nhìn bề ngoài cũng không tệ mà sao lại không có gia giáo như thế?”

Vừa nói xong câu này, mấy người đi theo sau thiếu niên liền vỗ tung như tổ ong, “Ngươi nói cái gì hả?”

“Ta nói các ngươi không có gia giáo!”

“Lẽ nào Mạc thiếu nói không đúng sao? Đứa trẻ này nếu như muốn để người khác trông thấy thì còn che đậy kín như vậy làm chi?” Để nâng cao khí thế, tiểu thiếu niên gầy gò ưỡn ngực, cất cao giọng nói. Lời này vừa thốt ra, trong chốc lát toàn bộ ánh mắt trong nhà trọ đều tập trung trên người Thẩm Tri.

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường lễ giáng sinh]

Thẩm Tri lấy ra miếng ngọc: Tặng quà giáng sinh nè.

Thẩm Vô Hoạch: Vật đính ước của Tiểu Tri! Vui ghê

~Tác giả: Tiểu Tri sẽ không tặng ngươi thứ gì tốt đẹp.

Thẩm Vô Hoạch: Nếu như tâm trạng Tiểu Tri không tốt sẽ làm thịt ngươi đó. Đây là món quà đầu tiên Tiểu Tri tự tay tặng cho ta, phải tự mình cất giữ mới được!

Tác giả: ... Điện rồi.

~Thẩm Vô Hoạch: Tiểu Tri chán ghét ta, haiz...

Tác giả: Nói đúng ra hán muốn giết chết ngươi, thế nhưng không thể đánh chết được, cho nên mới muốn ngươi gặp xui xẻo, sở dĩ ngươi nên ném cái hoa tai kia đi, ta cho phép ngươi có thể bớt xui xẻo hai ngày.

Thẩm Vô Hoạch: Đừng mơ! Tiểu Tri tặng cái gì, dù chết cũng không vứt!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Bàn tay dưới áo khoác của Thẩm Tri đã đặt lên cán con dao găm, ánh mắt hắt rơi lên người Mạc Từ Dịch đang dương dương đắc ý xòe quạt, bóng tối che lấp đi khóe môi hơi nhếch lên, [Nam chính không được, vậy còn người này?]

Dường như bị câu hỏi của Thẩm Tri làm cho kinh sợ, hệ thống trả lời có chút lắp bắp, [Thưa, thưa chủ nhân, chỉ cần không ảnh hưởng đến đầu mối chính của cốt truyện là được, nhưng người này phía trước là vai phụ quan trọng, cho nên kiến nghị chủ nhân không nên mạnh động.]

[Ừ.] Trả lời lại, nhưng Thẩm Tri cũng không lập tức thu hồi con dao trong tay.

[Chủ nhân, trải qua tính toán tình vi của 013, để đạt được càng nhiều mức độ phản kích, ngoại trừ giết người, lúc này ngài còn có phương pháp tiến hành đáp trả mạnh mẽ khác với những người này.]

Thẩm Tri dường như cảm thấy hứng thú với đề tài này của hệ thống, [Có đề nghị gì?]

[Nếu như chủ nhân cần giúp đỡ cứu việc nói ra.] Âm thanh hệ thống dừng một lát, [Mặt khác, trải qua tính toán, hiện nay biện pháp tốt nhất chính là xóc áo choàng lên, dung mạo của chủ nhân chính là sự phản kích tốt nhất.]

[...]

Ở trong tầm mắt của mọi người, Thẩm Tri dường như đã bị dọa sợ choáng váng, vóc dáng nho nhỏ đứng lọt giữa đám người có vẻ cực kỳ bất lực, không ít người vây xem không khỏi sinh ra một loại cảm giác ức hiếp kẻ yếu, xông xáo dời mắt đi chỗ khác.

Ngay lúc này, Thẩm Tri liên cử động, chỉ thấy hắn đi đến trước mặt lãnh sự của thương đội, đưa tay về phía gã, “Chìa khóa của ta.”

Tầm mắt vừa dời đi của mọi người lần thứ hai bị hấp dẫn, cái tay chìa ra từ dưới áo choàng sẫm màu cực kỳ trắng trẻo tinh tế, là một đôi tay thuộc về trẻ nhỏ, tuy non nớt nhưng đủ để thấy rõ bàn tay này cần một khoảng thời gian dài sống trong nhung lụa.

Trước miễn bàn đến cái khác, chỉ bằng bàn tay đó đã đủ chứng minh hắn tuyệt đối không phải là hạng người có vấn đề không thể lộ diện như tên Mạc Từ Dịch kia đã nói.

Đại khái là cảnh tượng náo nhiệt nhìn chằm chằm Thẩm Tri vừa rồi có chút cảm giác tội lỗi, trong khoảnh khắc cả đại sảnh quán trọ bắt đầu xông xáo bàn luận.

“Có lẽ là tiểu công tử nhà ai xuất môn sợ bị đề ý đó!”

“Cũng chưa hẳn như vậy, ta nhìn bàn tay xinh đẹp như thế, giọng nói cũng thanh thúy, không chừng là một tiểu cô nương nha, đầu năm nay tiểu cô nương xuất môn phải chú ý một chút, nói không chừng còn bị kẻ xấu nhìn trúng.”

“Còn không phải sao, đây này, quần áo người ta mặc chỉnh tề, còn có kẻ mượn cơ bói móc cơ.”

...

Khách sạn này đều là những thô nhân quanh năm hành tẩu bên ngoài, tiếng thảo luận hết sức ồn ào, mà đều nói những lời có gai, vừa nói vừa có ý ám chỉ nhìn về phía mấy vị thiếu niên kia.

Từ nhỏ sống ở thế gia tu chân, được nuông chiều từ bé đến lớn, mấy vị thiếu niên đâu chịu nổi sự chỉ trích cùng nhục nhã như vậy, cộng thêm thực lực của đối thủ rất đông, muốn cãi lại cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể đỏ mặt trừng mắt nhìn đám người trước mặt.

Khuôn mặt anh tuấn của Mạc Từ Dịch vì bị rơi vào trung tâm chỉ trích lúc xanh lúc trắng, trên trán nổi lên gân xanh, cây quạt trong tay bị y bẻ gãy nát, y hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Tri, cũng không kịp duy trì giọng nói cao ngạo vốn có, cắn răng tức giận hỗn hển nói: “Người chờ đấy! Chúng ta đi!”

Đối với tình thế đột nhiên thay đổi, Thẩm Tri cũng có chút kinh ngạc. Chẳng qua Mạc Từ Dịch đột nhiên rời đi ngược lại có hơi phá vỡ kế hoạch ban đầu của hắn, có chút tiếc nuối đưa tay bỏ con dao vào ống tay áo, nhận lấy chìa khóa lãnh sự đưa tới, đi thẳng lên lầu.

Trước khi tu ma ở kiếp trước, Thẩm Tri đã ném trái không ít khổ cực, cộng thêm khi đó khuôn mặt bị hủy, có chút khó coi, bị đối xử thờ ơ trào phúng thậm chí bị nhục mạ đánh đập vô số lần không kể hết, chỉ bằng ánh nhìn đó quả thực không coi là gì.

Tự động quên đi lời bàn tán của người ngoài suy đoán hắn là tiểu cô nương, Thẩm Tri nói lên nghi vấn của mình, [Chẳng qua chỉ là một bàn tay mà thôi, vì sao thái độ của bọn họ lại thay đổi lớn như vậy?]

Hệ thống dường như ngay lập tức trả lời, [Bởi vì chủ nhân đẹp.]

[...]

Nghĩ không ra tay với đẹp có gì liên quan với nhau, Thẩm Tri đem đáp án không thể nào tin được của hệ thống ném đi, khóa lại cửa phòng, đem đầu bông màu xanh thẫm kéo xuống để sang một bên, lộ ra khuôn mặt không tí vết chút nào, chẳng qua tiếc là, lúc này trên gương mặt không chút biểu cảm.

Đối với bản thân vốn là người không coi trọng tướng mạo mà nói, Thẩm Tri đối với dung mạo kiếp trước của mình bị phá hủy đánh giá cũng chỉ hơi khó coi, trái ngược, bây giờ diện mạo hoàn hảo, chẳng qua hắn cũng chỉ cảm thấy thoát nhìn hơi thuận mắt một chút, cuối cùng mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, ở Thẩm gia hắn cũng không bởi do tướng mạo mà nhận được bất kỳ ưu đãi nào, ngược lại là một đồng phiền phức.

Thẩm Tri vẫn mặc áo choàng ngược lại không phải do vấn đề tướng mạo, lúc trước ở thành Vinh Cẩm bị người đuổi giết khá nhiều, sau khi ra khỏi thành thoát khỏi Thẩm Vô Hoạch, vừa lúc đến đầu mùa đông, do thói quen của tán tu, hắn mua y phục phần lớn tương đối phong phanh, cái áo choàng này ngược lại tương đối dày dặn, nên mới tạo thành hiểu lầm ngày hôm nay.

“Cốc cốc, tiểu công tử, là ta, ngài không cùng mọi người ăn cơm, ta tới đưa một chút cho ngài.” Cửa phòng bị gõ khe khẽ, một giọng nam thật thà chất phác từ sau cửa truyền vào.

Thẩm Tri tự tay tắt ngọn đèn trước mắt, đứng dậy mở cửa, chính là phu xe suốt dọc đường với hắn, Thẩm Tri mơ hồ nhớ lại người trong thương đội gọi y là A Vô, họ Hà, trên tay y bung một cái khay, trên đó bày năm sáu món đồ ăn cùng một chén cơm lớn, bên trên vẫn còn bốc hơi nóng, Thẩm Tri liếc nhìn cái khay lớn kia, bỗng nhiên hơi nhớ lại nửa tháng trước đã ăn một viên ích cốc đan, “Vào đi.”

Lúc ra mở cửa Thẩm Tri cũng không mặc áo choàng, nhưng nhìn hình thể đúng là tiểu công tử không sai, ánh mắt y rơi vào khuôn mặt Thẩm Tri, đôi mắt Hà Vô có chút ngây dại, Thẩm Tri chào hỏi cả nửa ngày mới hỏi phục lại tinh thần, có chút lắp bắp đáp: “Được, được...”

Thẩm Tri mới nhường cho Hà Vô một lối đi, lại thấy y mất một lúc lâu mới giống như như thường ngày cười ngây ngô với mình một tiếng, bước vào trong phòng.

Sớm đã biết tiểu công tử hắn là rất đẹp trai không phải sao? Hà Vô nghĩ như vậy, mỉm cười với Thẩm Tri, hít một hơi thật sâu, nhấc chân lên.

“Cẩn thận...”

Đồng thời lúc Thẩm Tri lên tiếng nhắc nhở, chân Hà Vô cũng chạm vào khung cửa vang lên bịch một tiếng, lập tức cái khay trên tay y nghiêng ngã, chén đĩa va vào nhau lạch cạch.

Hà Vô cả kinh, vội vã muốn đỡ khay, nhưng trọng tâm dưới chân chưa ổn định, rốt cục toàn thân ngã chổng vó lên trời, chén đĩa cũng loảng xoảng vỡ đầy đất.

Bị đồ ăn rau canh đổ đầy lên người, Hà Vô che mặt, đầu óc có phần choáng váng... Tại sao y có thể ngã sấp xuống được? Quá mức thất lễ rồi.

Nửa chén trà nhỏ trôi qua, mỡ động vật trong thức ăn rơi xuống bắt đầu đọng lại, người này vẫn còn nằm sấp dưới đất, toàn thân dính đầy nước đồ ăn, ngay cả trên đầu cũng có vài lá rau xanh, trong không khí là hỗn hợp mùi lạ của các loại thức ăn, Thẩm Tri nhíu mày, “Người còn định nằm trên mặt đất bao lâu nữa?”

Hà Vô đỏ mặt đứng dậy, đúng là so với lúc tranh cãi cùng người đi đường ban nãy còn muốn đỏ hơn mấy phần, “Xin, xin lỗi, tiểu công tử, ta liền đi lấy lại một phần cho ngài ngay.”

“Không cần, ta xuống bên dưới ăn, người kêu người đến quét dọn sạch sẽ cho ta.” Đưa mắt nhìn tàn cục dưới đất, Thẩm Tri xoay người phủ lên áo choàng, bước ra ngoài.

“Được, trước lúc ngài trở về nhất định sẽ thu dọn sạch sẽ.”

[Nguyên nhân y thất thố?]

[Bởi vì chủ nhân đẹp.]

[...]

Thẩm Tri cảm thấy, năng lực phán đoán của hệ thống này dường như đã rơi vào trong vòng tuần hoàn chết kỳ quái nào đó.

Trong hành trình nửa tháng kế tiếp, Hà Vô vẫn đánh xe cho Thẩm Tri như trước, nhưng lại nói ít đi rất nhiều, mỗi lần thấy Thẩm Tri, khuôn mặt vốn ngăm đen kia có thể đỏ bừng lên, ngay cả câu cũng nói không hết. Chẳng qua y cũng mới vào thương đội không lâu, không quá quen thuộc với người nào, tuy có kẻ nghi hoặc nhưng cũng không hỏi đến sự dị thường này.

Vào đến đường cái, xe ngựa chạy vô cùng bình ổn.

Nghiêng người dựa vào chiếc nệm dày ở chỗ ngồi trong xe ngựa, tay trái Thẩm Tri cầm một quyển du văn tạp ký, tay phải thì thoảng di chuyển lật trang sách, một chân gấp xuống dưới thân để trên nệm một chân buông thõng xuống, thi thoảng nhàn nhã lắc lư theo nhịp xe ngựa, có vẻ vô cùng thoải mái.

Sau khi kiểm tra ở cổng, đoàn xe chậm rãi chạy vào trong thành, vốn bên tai luôn thanh tịnh chợt huyền ảo ồn ào.

Thẩm Tri không nhanh không chậm lật tới trang sách cuối cùng, cất nó vào trong túi đựng đồ, lúc này xe ngựa vừa lúc dừng lại.

“Tiểu công tử, đến thành Kính Tiên rồi.”

Cách tắm màn xe, giọng nói Hà Võ có vẻ hơi nặng nề, chẳng qua có phải nguyên nhân do màn che hay không, thì chỉ có y mới biết được.

Thẩm Tri lên tiếng, kéo áo choàng lên rời khỏi xe ngựa.

Đứng trên đường phố tấp nập người qua lại, Thẩm Tri đem số tiền còn lại trả xong cho lãnh sự thương đội, hướng đến đôi mắt đang mong chờ nhìn hấn — gật đầu với Hà Võ một cái, liền đi tới phía đông thành.

Thành Kinh Tiên là thành đứng đầu ở Đông Nhạc quốc, cũng không thuộc sự cai quản của quốc gia này, có thể coi là một thành thị độc lập.

Có lời đồn rằng: “Bên trong thành Kinh Tiên toàn là thần tiên”, mặc dù không hoàn toàn là thật, nhưng cũng không hoàn toàn là giả, nó là thành thị lân cận nhất với Thừa Kiếm tông, mỗi năm đều có rất nhiều tu giả tới đây, hơn nữa linh khí dồi dào, cũng không thiếu tán tu chọn định cư bên trong thành Kinh Tiên này, vì thế trong thành còn có một Linh thị mở ra đặc biệt dành cho tu giả.

Kiếp trước Thẩm Tri đã tới thành Kinh Tiên này không ít lần, sớm đã quen thuộc hết đường, lộ tuyến của hấn lúc này chính là Linh thị ở phía đông thành.

Cách Linh thị còn có ba con đường, Thẩm Tri bỗng nhiên dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn về phía đám người khác.

Trông thấy Thẩm Tri dừng lại, Hà Võ đang nhìn ngó xung quanh ánh mắt sáng lên, vội vã đẩy ra đám người phía trước, chạy về phía Thẩm Tri bên này, hai tay y chống lên đầu gối, mặt đỏ tới mang tai, thở hổn hển đứng trước mặt Thẩm Tri, “Tiểu, hô... Tiểu công tử!”

“Còn có việc?” Thẩm Tri có chút ấn tượng với vị phu xe cao lớn thật thà chất phác này.

“Ta...” Bị Thẩm Tri hỏi, vốn Hà Võ đang xúc động vì đuổi kịp nhất thời ngăn người ra, đưa tay gãi ót, nửa ngày trời mới phun được một câu, “Tiểu công tử, ngài tới thành Kinh Tiên là tính đi cầu tiên sao?”

Thẩm Tri nhìn nam nhân tay chân luống cuống trước mặt, gật đầu ừ một tiếng, nói: “Nếu không còn việc gì khác, thì từ biệt ở đây đi!”

“Được... Được.”

Thẩm Tri đi rồi, Hà Võ mới có chút mất mát đứng ở giữa dòng người rộn ràng đông đúc, một lát sau bỗng nhiên vỗ đầu mình, y cư nhiên quên hỏi tên tiểu công tử!

Vội vã đuổi theo, nhưng nào còn thấy được bóng dáng Thẩm Tri.

Ở Sơ Linh giới, tu giả chủ yếu chia làm đạo tu và ma tu, trong truyền thuyết còn có yêu tu, trong đó mỗi hệ thống tu hành lại phân chia làm nhiều loại phương thức tu hành. Chỉ riêng tu tiên, hiện nay trong vài tông môn truyền thừa tương đối lớn bao gồm các loại đạo kiếm, thủ, pháp, phù, đan, cùng rất nhiều con đường khác.

Mà phương thức tu hành mỗi đạo đều bất đồng, đặc tính cá nhân cũng khác biệt rất lớn, ngoại trừ một số được đào tạo ở trong tông môn nhất định phải mặc đồng phục, thì tu giả lúc xuất môn đại đa số đặc lập độc hành.

Tiến vào trong phạm vi đông thành, người đi trên đường mặc trang phục kỳ lạ bắt đầu xuất hiện nhiều.

Tương đối mà nói, trang phục của Thẩm Tri lúc này có vẻ cực kỳ bình thường.

Trước mặt Thẩm Tri có người mặc bạch y rộng thùng thình, còn có bóng người giống như hồn ma đầu mũi chân lơ lửng, y cực kỳ linh hoạt bay lượn trong dòng người, chỉ nháy mắt liền mất ở đầu phố bên kia.

Mới vừa đi mấy bước, bên cạnh Thẩm Tri lại xuất hiện một người đầu đội mũ nồi lớn, có chòm râu bạch tuộc kỳ dị, trên cổ lão giả mặt đỏ còn đeo một chiếc vòng chuông lục lạc, thấy Thẩm Tri nhìn về phía lão, lão giả kia còn quay đầu nhìn hấn nhếch miệng cười, cười đến mặt mũi đầy nếp nhăn, giữa môi còn lộ ra hai cái răng thô trắng bóc.

“Oa!” Bên cạnh Thẩm Tri dường như là một kẻ rất có lòng hiếu kỳ, thiếu niên cầu tiên lén lút chạy vào Linh thành, trông thấy cảnh này, khoe môi trên khuôn mặt tròn vo nhếch sang hai bên, đúng là đã bị dọa sợ đến bật khóc nức nở, chộc cho tu giả xung quanh cười haha.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn thiếu niên kia, lại nghiêng mình đi sang bên cạnh chỗ quầy hàng đan dược của một tu giả mặt ngựa.

Bỏ ra hai miếng linh thạch hạ phẩm mua một lọ ích cốc đan, Thẩm Tri liền chuẩn bị rời khỏi đây, dù sao bây giờ trên người hấn cũng không có tu vi, tuy có cái gọi là hệ thống có thể giúp đỡ, nhưng cẩn thận vẫn là tốt nhất.

Mới vừa đi được mấy bước, Thẩm Tri lại phát hiện thiếu niên vừa lớn tiếng khóc ban nãy đang thút tha thút thít đứng ở sau lưng mình.

Thấy Thẩm Tri dừng lại, thiếu niên kia ợ một cái, cũng dừng lại, mở mắt thật to, làm bộ đáng thương nhìn Thẩm Tri, “Ta, ta không tìm ra đường.” Đăng bởi: admin

Chương 15

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Hà Vô mới vừa trở về thương đội, một phu xe khác trong miệng ngậm một cây cỏ đuôi chó, gác tay lên vai y, vẻ mặt chế nhạo, “Đi đâu đấy? Sao lại thất hồn lạc phách? Không phải là đi gặp tiểu tình nhân chứ.”

Đẩy cánh tay trên vai ra, khuôn mặt Hà Vô có hơi ửng đỏ, thấp giọng nói: “Đừng nói nhảm, ta chỉ đi ra ngoài mua chút đồ.”

“Oh—” Đây hàm ý ồ lên một câu, rốt cục cũng không tính là quen thân với Hà Vô, người nọ phì một tiếng nhỏ ra phần gốc cỏ đuôi chó bị nhai nát như xuống mặt đất, “Được rồi, nói nghiêm túc nè, lãnh sự bảo ta thấy ngươi trở về thì đến tìm lão.” Nói xong còn nháy mắt vài cái với Hà Vô.

“Được.” Hà Vô bước nhanh vào trong phòng, chợt dừng lại, nói với người kia: “Cảm tạ.”

“Cốc cốc.”

Lúc cửa bị gõ, trước mặt lãnh sự thương đội đang bày ra một quyển sổ sách, lão cầm trên tay cây bút từng chút từng chút kiểm tra, cũng không ngẩng đầu lên hô một tiếng: “Vào đi.”

Cánh cửa gỗ chạm hoa đồ đầy ra vang lên một tiếng kết khe khẽ, Hà Vô tiến vào phòng, nhìn lãnh sự đang tính sổ sách, liền cúi đầu đứng quy củ ở một bên.

Rốt cục kiểm tra xong dòng cuối cùng, lãnh sự ngẩng đầu, tựa lưng vào sau ghế ngồi, hai tay đan chéo đặt lên đầu gối, ánh mắt không khéo rơi vào trên người Hà Vô đang hơi cúi đầu, tựa như đang đánh giá điều gì, một lát mới mở miệng, “A Vô, đây là lần đầu tiên ngươi đi theo đội nhỉ?!”

“Đúng vậy, Kỳ lãnh sự.”

“Ừm, đoạn đường này mọi biểu hiện đều lọt vào mắt ta, tiểu tử không tồi, cố gắng kiên định.” Kỳ lãnh sự gật đầu, khen một câu, tiếp tục cầm một thỏi bạc đưa về phía Hà Vô, nhìn tỉ lệ ước chừng năm lượng, “Đây là thù lao hành trình lần này, ngươi cầm lấy, sau này làm cho thật tốt.”

“Đa tạ Kỳ lãnh sự.” Hà Vô giật mình, nhưng không lập tức thu lấy bạc, y định mở miệng cầu xin, giống như đang hạ quyết tâm gì đó, nói: “Kỳ lãnh sự, ta muốn xin thôi việc!”

Tựa như không nghĩ tới mình sẽ nghe được yêu cầu này, nụ cười trên khóe môi Kỳ lãnh sự cứng đờ, lập tức hỏi: “Tại sao?”

Hà Vô nhắm hai mắt, lớn tiếng nói: “Ta muốn đi cầu tiên!”

Kỳ lãnh sự nhú mày, “Nếu ta nhớ không lầm, ban đầu khi ngươi gia nhập, lúc ghi độ tuổi đã là hai mươi đi.”

Hà Vô hơi ghen, nhưng vẫn cố chấp nói: “Đúng vậy, thế nhưng tiên môn thu đồ đệ vẫn chưa từng nghe nói yêu cầu tuổi tác cần phải từ bao nhiêu trở xuống.”

“Nhưng ngươi phải hiểu rõ, tuổi càng lớn, linh căn càng mỏng manh, nhớ năm đó... Haiz, mà thôi mà thôi, mọi người đều có chí hướng khác nhau, ngươi nguyện ý thì cứ đi!” Kỳ lãnh sự phát tay, “Ngươi thôi việc ta phê chuẩn, nếu như không cầu tiên được, thương đội vẫn hoành hành ngươi.”

“Đa tạ Kỳ lãnh sự.” Về mặt Hà Vô cảm kích, chào Kỳ lãnh sự một tiếng liền xoay người muốn đi.

“Chờ đã, bạc của ngươi.” Kỳ lãnh sự nghiêng người đẩy thỏi bạc ra, “Đây là thứ ngươi nên được.”

“Cảm tạ ngài.” Hà Vô cầm lấy bạc đi về phía bắc thành, trên mặt y có chút ước ao, mấy ngày nữa Thừa Kiếm tông sẽ ở thành Kính Tiên cử hành đại điển tuyển đồ, đến lúc đó liền có thể nhìn thấy tiểu công tử!

Lại nói đến Thẩm Tri bên này vừa đi vừa nghỉ, vị thiếu niên phía sau hắn cũng nhắm mắt bắt chước đi theo, hai người lần lượt rời khỏi Linh thị, đứng ở trên con phố tập nập người qua lại.

“Ngươi có thể đi.” Thẩm Tri đứng lại.

Xung quanh không còn người ăn mặc kỳ quái nữa, thiếu niên kia hiển nhiên thờ phào nhẹ nhõm, nhìn tới Thẩm Tri, nhưng vẫn như con thỏ bị hoảng sợ mở to mắt, lắp bắp nói: “Được, được, cảm ơn ngươi.”

Nghe được đáp án, Thẩm Tri cũng không quan tâm y nữa, nhưng mà sau đó không lâu, hắn phát hiện người nọ vẫn đi theo mình, “Rốt cục ngươi có

chuyện gì?”

“Cái, cái này...” Hai tay thiếu niên không ngừng xoắn lấy góc áo, thần sắc khuôn mặt tròn trịa rất nhăn nhó, “Ta muốn xin hỏi một chút, người tu tiên đều sẽ... Có quái như vậy sao?” Thời điểm nói đến từ cổ quái này, sắc mặt y giống như mắc phải một cái xương cá, trong mắt còn có chút hoảng sợ.

“Đại tông môn có yêu cầu thống nhất về trang phục.” Ánh mắt rơi vào vạt áo nhăn nhúm của thiếu niên, Thẩm Tri khó có được lòng tốt giải đáp vấn đề của y, tùy tiện nói: “Còn gì không?”

“Không, không còn.” Tựa hồ bị giọng điệu lạnh ngắt của Thẩm Tri hù dọa, dáng vẻ thiếu niên lại làm bộ muốn khóc.

Không thèm nhìn đến y nữa, Thẩm Tri xoay người rồi đi.

“Ồi chào! Xin chờ một chút!” Thiếu niên kia lại xoay người đuổi theo, sai bước ngăn ở trước mặt Thẩm Tri, ấp úng nói: “Này, tên của ta là Chử Tư Lâm,” nói xong về mặt đầy mong chờ nhìn về phía Thẩm Tri, “Ta, ta còn chưa biết tên của ngươi đấy.”

Chử Tư Lâm... Nghe thấy tên này, Thẩm Tri đưa mắt nhìn thiếu niên mặt tròn nhiều hơn một chút, vẫn không nói cho hắn tên của mình, mà là đi vòng qua.

Lần này cuối cùng thiếu niên kia không dây dưa nữa, chỉ đứng ngây tại chỗ nhìn Thẩm Tri vòng qua y rồi đi, về mặt có chút thất thố, y nói gì sai sao?

Chử Tư Lâm, là một trong những nam phụ chính trong truyện, trời sinh thẹn thùng nhưng thiên tư cực cao, lần đầu chọn đồ đệ liền trở thành đệ tử thân truyền có địa vị tối cao trong số các đệ tử đời thứ ba mươi bảy của Thừa Kiếm tông, về sau là phụ tá đắc lực của nam chính.

Nghĩ đến Thẩm Vô Hoạch, bước chân Thẩm Tri dừng một lát, đột nhiên hỏi, [Người này hiện tại có quen biết Thẩm Vô Hoạch hay không?]

[Thừa ký chủ, nam chính cùng nam phụ trong một lần thi đấu giữa các đệ tử ở Thừa Kiếm tông mới quen biết.] Hệ thống đáp lại rất nhanh, sau đó tiếp tục nói, [Thông qua kiểm tra đo lường của hệ thống, nam phụ vẫn chưa thấy diện mạo chủ nhân, sau đó đi theo chủ nhân hỏi tên, dựa vào logic của loài người mà nói, thuộc về trùng hợp.]

Nghe thấy hệ thống phản hồi, về mặt Thẩm Tri dường như xẹt qua một tia hàm ý không rõ, nhưng ngay tức khắc khôi phục bình thường.

Gần đến đại diện tuyển đồ Thừa Kiếm tông mười năm mới tổ chức một lần, trong thành Kính Tiên nhất thời tràn ngập các nhân sĩ đến từ trời nam biển bắc, người cầu tiên từ trẻ đến trung niên, cho tới trẻ em bảy tám tuổi miệng còn hơi sữa, còn bao gồm một ít tán tu đến xem náo nhiệt, nhất thời khiến thành thị vốn đang thanh tịnh này bị lấp đầy.

Cho dù bất kể là cầu tiên giả hay tu tiên giả, đều tận lực thể hiện làm bộ tư thế thanh cao mà tới, động lòng người cũng nhiều, thị phi càng nhiều hơn.

Dọc hai bên đường đều là cửa hàng buôn bán, người đi trên phố đông vui rộn ràng, tiếng rao của người bán hàng rong, tiếng người mua mặc cả, tiếng người đi đường nói chuyện âm ỉ với nhau, tiếng chiêng trống từ lâu khai trương âm ỉ, nhiều âm thanh pha tạp cùng một chỗ truyền vào lỗ tai hết sức huyền ảo.

Thẩm Tri theo thói quen kéo ra một khoảng cách ngắn với người đi bên cạnh, theo dòng người tiến về phía trước.

“Ngươi đụng vào bản thiếu gia rồi, xin lỗi đi!”

Đột nhiên, một giọng nói cất cao âm cuối rất dễ nhận biết của thiếu niên vang lên bên tai Thẩm Tri. Ngay sau đó một cánh tay từ phía đám người vội vã đưa về phía tay hắn, dường như muốn bắt lấy Thẩm Tri.

Cánh tay Thẩm Tri rút lên, nhìn như trùng hợp không chút dấu vết tránh khỏi cánh tay đối phương đánh tới, gương mặt nhìn về phía người hắn “đụng phải”, trong bụng cảm thấy một câu thật là đúng dịp, chẳng qua hôm nay bên cạnh Mạc Tử Dịch cũng không có bốn gã người hầu, ngược lại có vẻ thanh tịnh rất nhiều.

Nhìn Thẩm Tri cư nhiên thoát khỏi lòng bàn tay mình, sắc mặt Mạc Tử Dịch hết sức khó coi, nghĩ đến lần trước Thẩm Tri ở quán trọ trấn Kim Tổ đã khiến y mất mặt, trong lòng lại càng phẫn nộ, lúc này lại chia tay ra, chộp tới thân thể gầy nhỏ của Thẩm Tri.

Động tác của Mạc Tử Dịch hết sức nhanh nhẹn, mắt thấy ngón tay sắp chạm vào cánh tay Thẩm Tri, trong mắt y đầy vui mừng, về mặt càng âm ngoan, tăng thêm lực đạo, giống như hận không thể bẻ gãy cánh tay Thẩm Tri.

[Nguy hiểm kẻ sát, mời chủ nhân kịp thời đưa ra phản ứng.] Bàn tay Mạc Tử Dịch gần ngay trước mắt, Thẩm Tri tựa hồ vẫn không nhúc nhích, hệ thống dường như lại có chút nóng nảy, [Không phải nguy hiểm đến tính mạng, hệ thống vô phương mở ra phòng hộ tự động.]

Không để ý đến hệ thống cảnh báo, trong đầu Thẩm Tri hiện lên cảnh tượng xung quanh, thoáng chốc liền có chủ ý, nhìn Mạc Tử Dịch đang nhào tới, ngón tay trong áo hắn khẽ động, một lá bùa nét vẽ hơi hột màu xanh trong nháy mắt lóe lên hóa thành hư không, tiếp theo dường như có một lực cản vô hình ngăn trở dưới chân Mạc Tử Dịch.

Bất kể ở nơi nào, thích xem náo nhiệt đều là bản tính của con người, lúc này mới trong chớp mắt, người đi đường xung quanh hai người đều dừng lại, khi những người vây quanh hiểu chuyện nhìn thấy Mạc Tử Dịch đánh về phía Thẩm Tri, đều tròn to mắt.

Mạc Tử Dịch dù chưa từng tập võ, nhưng có lẽ nguyên do xuất thân từ thế gia tu chân, từ nhỏ đã ăn không ít linh vật đan dược, lực đạo tất nhiên so với người bình thường lớn hơn rất nhiều, nếu như Thẩm Tri bị y bắt tại trận, hai cánh tay coi như không phể cũng tổn thương không nhẹ, điểm này cũng không ít người ở đây nhìn ra được.

Mặt khác đứa bé kia tuy khoác áo choàng, nhưng không khó để nhìn ra tuổi còn rất nhỏ, nói vậy chắc là đi cầu tiên, nếu như tay bị huy, khả năng sẽ không còn cơ hội, phải đợi lần tiếp theo đến mười năm, nghĩ thế, đám đông vây xem không khỏi vì đứa bé kia lau đi mồ hôi.

Có người tốt bụng lúc này muốn tiến lên ngăn cản một màn thương tổn trước mắt, nhưng bọn họ còn chưa kịp động thủ, liền trọn mắt há hốc mồm đứng ngây tại chỗ, tình cảnh màn kịch đảo ngược thực sự khiến người ta trở tay không kịp.

Nói đến giữa lúc Mạc Tử Dịch sung sướng gần như đã đắc thủ, đột nhiên trượt chân một cái, bởi hai tay vươn ra, trọng tâm liền mất thăng bằng, lao đảo một cái nhất thời ngã sang bên cạnh, va mạnh vào một đại hán đứng bên cạnh.

Gã đại hán kia rất cao lớn, tóc đỏ bện thừng, râu quai nón xia ra từ hai má, mặt sắc mày rậm, có vẻ cực kỳ hung hãn, bị Mạc Tử Dịch va vào, khuôn mặt nhất thời quét sang đuôi tay ra, Mạc Tử Dịch mới vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo liền bị xách lên treo giữa không trung như con gà con, đại hán hơi vung tay khiến cho y lắc trái lắc phải, lớn tiếng nói: “Tiểu tử, nguoi va vào đại gia rồi!”

Mạc Tử Dịch bị lắc đến hoa mắt váng đầu, lại bị giọng nói hung ác của đại hán dọa sợ mặt trắng bệch, “Ta, ta không phải cố ý!”

“Không phải cố ý? Nhiều con mắt nhìn vào như vậy, nguoi rõ ràng chính là cố ý va vào ông! Đụng vào ông đây hậu quả chính là gãy tay hoặc gãy chân, chọn một đi.”

Mạc Tử Dịch sợ đến muốn khóc, nhưng ngoài miệng lại tức giận, uy hiếp nói: “Ta, ta là đại thiếu gia Mạc gia đệ nhất thế gia tu chân! Nguoi không thể đối xử với ta như vậy!”

Chỉ thấy đại hán làm như tự động ẩn đi lời kêu gào uy hiếp của Mạc Tử Dịch, đưa mắt nhìn bốn phía một vòng, nhóm người bị tình thế đột nhiên thay đổi khiến cả kinh sững sờ nhất thời thanh tĩnh hiểu chuyện, xôn xao mở miệng phụ họa.

“Không sai, chúng ta tận mắt nhìn thấy rồi, chính là tên này va phải!”

“Đúng vậy!”

“...”

Sau khi nhận được câu trả lời, đại hán gật đầu, lần thứ hai xách lên Mạc Tử Dịch đầu óc còn đang choáng váng lắc qua vài cái, nhìn về phía Thẩm Tri lớn tiếng nói: “Tiểu tử kia, nguoi đi đi, tiểu tử này hiện tại thuộc về lão tử!”

Đại hán kia nói xong muốn đuổi Thẩm Tri rời đi, khuỷu tay to ra xung quanh đám người, lớn tiếng nói: “Tránh ra tránh ra nào! Có nhường đường cho người đi không?”

Có lẽ do vẻ mặt hung hãn của đại hán, trong phút chốc đám người liền tách ra một lối đi.

Rời ra ngoài, đám người lại đứng tùm tùm lại, Thẩm Tri nhìn thoáng qua ở giữa, đập vào mắt đều dày đặc bóng người, chỉ mơ hồ thấy được phần đầu của đại hán.

Đi được nửa con đường, phía sau vang lên mấy tiếng xương gãy răng rắc, kèm theo đó còn có tiếng Mạc Tử Dịch hét lên thảm thiết.

Thẩm Tri biết được cốt truyện từ chỗ hệ thống vẫn chưa đề cập đến tên của đại hán kia, nhưng kiếp trước Thẩm Tri biết già, đến lúc đại hán đã từ tiên đạo chuyển thành ma đạo, là đạo phủ nổi danh trong giới ma tu, lại chuyên giết ma tu, từ điểm đó có thể nhìn ra, tính cách người này cực kỳ ngay thẳng, hơn nữa vô cùng chán ghét có người đụng chạm vào gã, đặc biệt là ma tu hoặc người tâm địa bất chính, chỉ cần đụng tới gã, nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì hồn phi phách tán.

Chẳng qua không biết tại sao tu tiên giả như vậy cuối cùng lại dọa ma, chẳng qua hiện tại xem ra, coi như chưa từng dọa ma, tính cách người này cùng trong ấn tượng của Thẩm Tri cũng không sai biệt nhiều lắm.

[Nam phụ mất đi cơ hội vào tông môn, cốt truyện phát sinh khó xác định. Để cam đoan hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, mời chủ nhân sau này không nên tùy ý thay đổi nội dung tình tiết chính.]

[Ta chỉ làm y ngã một cái, nghiêm khắc mà nói vẫn chưa thể khiến cho y không vào được tông môn.]

[Xin chủ nhân chờ một lát.] Nói xong hệ thống liền yên lặng, nửa ngày sau mới lên tiếng, [Xin lỗi, chủ nhân, là hệ thống tính toán sai lầm, lần này cốt truyện thay đổi cũng không phải nguyên nhân chính do ngài, để bồi thường, hệ thống đem biếu tặng ngài một truyền tống phù ngẫu nhiên, mời kiểm tra và nhận.]

Đáp án của hệ thống khiến cho con người Thẩm Tri tối sầm đi, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, bước chân không loạn, theo dòng người bước ra ngoài phố.

Đại diện tuyển đồ, sắp tới rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

[Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm]

Thẩm Tri: Nếu nam phụ có thể gián tiếp giết chết không bị hệ thống phát hiện, còn Thẩm Vô Hoặc đâu nhỉ?

Thẩm Vô Hoặc: Muốn khóc~ Tiểu Tri lại muốn giết ta...

Hệ thống: Đừng sợ, coi như mượn dao giết người cũng không giết được người, người chính là nam nhân có vàng hào quang của nam chính.

Thẩm Vô Hoặc, Thẩm Tri: Cút! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ở Minh Lang quốc xa xôi, tại nơi núi sâu không biết tên.

Lúc này Thẩm Vô Hoặc đang dựa lưng ngồi trên thân cây, một chân hơi gấp trước người, một chân thoải mái buông xuống, động tác nhìn thập phần thanh thản. Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn lại, sẽ phát hiện hầu như y hiện tại vô cùng chật vật.

Quần áo sẫm màu toàn thân tràn đầy nếp nhăn, có thể nhận ra đã nhiều ngày chưa hề thay, mà phần giữa lông mày từ trước đến giờ luôn lạnh lẽo cũng lộ ra đôi chút uể oải.

Ban đầu khi Thẩm Tri rời đi y luôn một mạch theo hấn về hướng đông, nhưng ngay từ lúc lên đường đã có chút không yên ổn. Mới đầu là gặp cướp chặn đường, hơn nữa mấy đại thế gia liên hợp truy sát, lãng phí một ít thời gian, sau khi giải quyết xong những phiền toái không nhỏ đó, vừa định tiếp tục đuổi theo Thẩm Tri, lại không cẩn thận sa vào một trận pháp cổ xưa.

Trải qua hai đời, mặc dù Thẩm Vô Hoặc có nghiên cứu về trận pháp, nhưng căn bản mà nói y vẫn là một kiếm tu thuần túy, lúc trước có thể đơn giản phá bỏ hai trận pháp nhỏ của Thẩm Tri hoàn toàn là bởi cơ thể hấn ở ngoài trận pháp, và lại tu vi của bản thân hấn vượt qua năng lượng của hai trận pháp kia rất nhiều.

Nhưng trận pháp này bất đồng, từ phương thức bày binh bố trận xem ra, quy mô của trận pháp này ít nhất đã tồn tại hơn một nghìn năm lịch sử, kết cấu bên trong cực kỳ phức tạp, muốn đột phá không chỉ có yêu cầu về tu vi mà phương diện trình độ tiêu chuẩn đối với trận pháp cũng cực cao.

Thẩm Vô Hoặc vẫn về ẩn đường* có chút đau, nếu như Tiểu Tri ở chỗ này, cho dù không có tu vi cũng sẽ không mất đến một tháng mới có thể phá được trận.

* Là điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày

Nghĩ đến Thẩm Tri, y đưa tay vào trong áo lấy ra miếng ngọc trụ này, ánh mắt Thẩm Vô Hoặc nhu hòa đi rất nhiều.

Hình rồng uốn lượn trên miếng ngọc trụ xanh biếc nhỏ bé nhìn sống động như thật, được đặt nhẹ nhàng trên lòng bàn tay to của Thẩm Vô Hoặc, trông có vẻ đặc biệt sáng long lanh, từ lúc thấy cái hoa tai này, y liền đã nhìn ra, trên ngọc trụ ngoại trừ trận pháp hộ thân bên ngoài còn có một cỗ năng lượng khác.

Loại năng lượng này trong sách cổ được gọi là — áp chế.

Nghĩa cũng như tên, nó phụ thuộc vào pháp trận hoặc phù chú nào đó, có thể áp chế số phận một người. Mà trong miếng hoa tai này có hai phương thức trận pháp phối hợp vô cùng xảo diệu, có thể nói kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, nếu không đến một cảnh giới nhất định thuần thực sử dụng trận pháp thì tuyệt đối không thể chế tạo được trận pháp đại năng đến thế.

Tại lúc trông thấy hoa tai này, Thẩm Vô Hoặc liền xác nhận, Thẩm Tri cũng không phải vốn như y có chút cơ duyên, mà hấn cũng đồng dạng... Trọng sinh.

Đưa bàn tay khẽ nắm chặt lại, trong mắt Thẩm Vô Hoạch có chút đau khổ.

Kiếp trước y đối xử với Thẩm Tri như vậy, hơn nữa bất kể là do nguyên nhân nào, cuối cùng Thẩm Tri đều vì y mà chết, cũng khó trách hẳn lại phòng bị y, chỉ muốn thoát khỏi y.

Chẳng qua thật may mắn là hiện tại bọn họ đều còn sống, hơn nữa... Thứ kia cũng không theo tới. (Anh kết luận hơi bị sớm đó =)))

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Vô Hoạch cẩn thận từng li từng tí đem miếng ngọc cất sâu vào trong người, bất luận nó là cái gì, đây là lễ vật đầu tiên Tiểu Tri tự tay tặng cho y.

Lại đem hai miếng linh thạch lấy ra từ trong trận pháp của Thẩm Tri tỉ mỉ nhìn kỹ một lần, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch dịu dàng, nhưng trên mặt từ đầu đến cuối lại không chút biểu cảm.

Từ sau lần Thẩm Tri nói nụ cười của y kỳ lạ, Thẩm Vô Hoạch liền mua một chiếc gương đồng nhỏ cầm tay trong thị trấn, hơn một tháng phá trận này đã vô số lần “cười” với cái gương, nhưng dường như không có nửa điểm tiến triển.

Lúc này y mới nhớ lại, kiếp trước y sống mấy trăm năm, tựa hồ chẳng bao giờ từng cười.

... Luyện tập cười như thế nào so với tu kiếm khó hơn nhiều.

Thẩm Tri cười lên nhìn rất đẹp, Thẩm Vô Hoạch nhớ tới diện mạo Thẩm Tri hiện tại, lại hồi tưởng đến tướng mạo của hắn kiếp trước, ánh mắt thoáng chốc dịu đi, tuy trong mắt y bất luận Thẩm Tri như thế nào đều là đẹp nhất, nhưng dù sao y cũng không có khả năng dễ dàng buông tha kẻ đã thương tổn đến Thẩm Tri.

Tên Thẩm Ích kia, còn rất nhiều người khác, còn có... Chính bản thân y.

Phủi đi phiến lá dính trên người, Thẩm Vô Hoạch liếc nhìn bầu trời phía đông, sắc trời lúc này đã tương đối sáng, trên trời không có một gợn mây, còn mang theo màu hồng nhẹ nhàng.

Tuyệt sắp rơi.

Mà lúc này, thời gian Thẩm Tri rời đi đã được hơn một tháng.

Đại điển tuyển đồ của Thừa Kiếm tông diễn ra vào sáng tinh mơ, sắc trời mới hừng đã có rất nhiều nhân sĩ tề tụ tại quảng trường phía bắc thành Kính Tiên, đa số bọn họ đều một đêm không ngủ, nhưng thần sắc cũng không có nửa phần mệt mỏi, tinh thần phấn chấn nhìn lên khoảng trống trên tòa cao đài.

Tòa cao đài ước chừng dài hơn một người, nhìn tựa như bạch ngọc, cũng không phải bạch ngọc trong suốt trơn bóng, không biết là dùng chất liệu loại nào dựng thành, mười trượng vuông vức, thoạt nhìn trông trải mà rất trang nghiêm.

Thân hình nhỏ nhỏ của Thẩm Tri chen chúc trong đám người, một thân áo choàng đen hết sức gây sự chú ý. Ánh mắt hắn quét một vòng qua đám người, có điều vì vóc dáng thực sự có hơi nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy đủ loại vật áo sắc màu, nếu muốn nhìn mặt còn phải lần lượt ngẩng đầu.

Chẳng qua tình hình trước mắt xem ra, Thẩm Vô Hoạch còn vẫn chưa tới.

Lúc này cách đó không xa một người tựa hồ nhìn thấy cái gì, ánh mắt sáng lên, có chút khó nhọc đẩy đoàn người ra, gian nan tiến về phía trước.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn thấy được một thiếu niên không tính là quen thuộc nhưng cũng không xa lạ gì, chỉ thấy y xuyên qua đám người, mồ hôi đầm đìa mà dừng lại trước mặt mình, nụ cười có hơi nhếch nhếch lại có chút chờ mong, y nói: “Chào người, người còn nhớ ta không?” Nói xong rất sợ Thẩm Tri không nghĩ ra, vội vã bổ sung, “Ta tên là Chử Tư Lâm, lần trước đa tạ người đã dẫn ta ra khỏi con phố cổ quái kia.”

Nói đến lúc ở con phố kia, trên mặt y tựa hồ có chút nghĩ mà sợ.

[Để phản kích tốt hơn, kiến nghị chủ nhân cùng nam phụ giữ gìn mối quan hệ tốt.]

[Người không cần nhiều lời, ta tự có chủ trương.]

[Dạ, chủ nhân.]

Đàm luận xong cùng hệ thống, Thẩm Tri ôn hòa gật đầu ừ một tiếng với Chử Tư Lâm.

Nhìn thấy Thẩm Tri gật đầu, trên mặt Chử Tư Lâm nở một nụ cười thật tươi, con mắt híp thành hình trăng khuyết, hai má lộ ra má lúm đồng tiền nhân nhạ, đang muốn tiếp tục nói chuyện với Thẩm Tri lại đột nhiên ồ lên một tiếng, xòe bàn tay ra, con mắt tỏa sáng lấp lánh, “Tuyệt rồi!”

Ở giữa không trung bắt đầu rơi xuống những bông hoa tuyết li ti, nhẹ nhàng bay là tả trên người, thấm vào trên cổ mát lạnh.

Tuyết càng lúc rơi xuống càng lớn, đám người cầu tiên xôn xao cúi đầu co rúm lại, rất sợ gió tuyết thổi vào bên trong cổ, nhưng dù thế nào theo thời gian trôi qua, trên đầu trên người bọn họ cũng bị tuyết tan ra thành nước thấm ướt đầm.

Ngoại trừ một số nhóm tán tu đến xem náo nhiệt, cầu tiên giả có mặt tại đây phần lớn là thiếu niên chưa qua tu hành, phần đông đến từ gia tộc được nuông chiều từ bé, mắt thấy tuyết rơi đã hai canh giờ, từng người công buốt đến sắc mặt tái xanh môi tím bầm, muốn dầm chân sưởi ấm, lúc này đã sớm mất hết phong thái ban đầu.

“Thừa Kiếm tông này chính là đệ nhất tiên tông ở Sơ Linh giới, sao lại không đứng giờ như vậy?” Lúc này một thiếu niên ở trong đám người ngẩng cao nói to, dẫn tới một loạt hòa theo.

“Đúng vậy, đã nói giờ mọo tới, bây giờ đã là giờ tý rồi, để ta chờ không hai canh giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu.”

“Nếu chẳng phải mẹ ta kêu ta đi thử một chút, ta tuyệt đối không muốn nghĩ tới cái chỗ chết tiết này tham gia cái quái gì đại điển tuyển đồ. Hiện nay xem ra cái tông môn này tuyển đồ không giữ chữ tín, làm sao có thể chỉ dạy chúng ta tu tiên? Nghe nói qua hai năm nữa Chấp Phủ tông Minh Pháp tông đều sẽ thu đồ đệ, ta vẫn nên trở về kể cho mẹ ta đi đến hai tông đó thử xem!”

“Đừng rồi, cũng không phải chỉ đến Thừa Kiếm tông mới có thể thành tiên! Lâu như vậy còn chưa tới, không chừng đại tông đã quên mất chuyện thu đồ đệ này rồi.”

...

Sau một phen thảo luận, nguyên bản trên quảng trường chật ních người đã suy giảm không ít, hẳn là ngót đi sắp si một phần ba.

Chữ Tư Lâm mũi lạnh công đến đờ bưng, y đưa hai tay lên môi hà hơi, một bên chà xát đôi chân đông cứng, nhìn thấy nhiều người rời đi như vậy, ghé gần vào Thảm Trì thấp giọng nói: “Ta nghe nói phương pháp khảo sát tuyển đồ mỗi lần của Thừa Kiếm tông đều không giống nhau, ngược lại ta cảm thấy, chỗ này chính là một sách lược chọn người của Thừa Kiếm tông.”

Chữ Tư Lâm vừa nói ra, Thảm Trì không khỏi nhìn y nhiều hơn một lát, bây giờ tuổi tác của nam phụ chẳng qua mới chỉ mười một mười hai tuổi, có thể lý giải được như vậy quả thực không coi là đơn giản, hẳn gật đầu nói: “Thảm Trì.”

“Hà?” Bị lời nói của Thảm Trì khiến cho sững sốt, Chữ Tư Lâm mở to hai mắt nhìn, có chút ngây người, sau đó mới phản ứng được Thảm Trì đang nói ra tên mình, ngay cả động tác hai tay đang đặt bên mép hà hơi vù vù cũng không tiếp tục, khóe miệng kéo sang hai bên, sau đó càng nhếch lớn hơn, cuối cùng biến thành một nụ cười xán lạn thấy rằng không thấy mắt, y nói: “Thảm Trì, ta lên là Chữ Tư Lâm.”

“Ừ.” Ánh mắt Thảm Trì dừng một chút tại nụ cười quá mức xán lạn trên mặt đối phương, kiếp trước hẳn từng mấy lần thấy qua người này, chẳng qua đều là khi đối phương tu luyện được mấy trăm năm, lúc đó Chữ Tư Lâm là phụ tá đắc lực của Thảm Vô Hoạch, quả thực là ung dung hữu lễ, không hiện rõ vui giận, cũng không ngờ y lại có lúc... Nhiệt tình như thế này.

Cũng không trách Chữ Tư Lâm phản ứng như vậy, đây là lần đầu tiên y một mình xuất môn, vừa vào thành Kính Tiên liền vô ý đi nhầm vào Linh thành, bản thân bị dáng vẻ kỳ dị của mấy người trong đó làm sợ mất hồn mất vía, lại bị lão giả mặt đỏ râu bạch tuộc cười nhạo, nhất thời sợ đến phát khóc.

Lúc đó mọi người xung quanh đều cười ha ha, chỉ có Thảm Trì không chế nhạo y, mặc dù thái độ vô cùng lãnh đạm, nhưng vẫn đưa y từ trong “hố ma” ra ngoài.

Có thể nói, Thảm Trì ở trong lòng y chính là mẫu người ân nhân cứu mạng, chỉ tiếc rằng ân nhân này không muốn nói cho y biết tên.

Bây giờ lại từ chính miệng Thảm Trì biết được tên của hắn, y nào có thể không vui?

Dưới nụ cười ngây ngô của Chữ Tư Lâm, lại một canh giờ nữa trôi qua, số người trên quảng trường lại thưa thớt đi không ít, những người còn lại đếm ra không đủ phân nửa số ban đầu, trên người bọn họ không ngoài suy đoán đều phù một tầng tuyết, buốt đến nổi mặt không còn chút máu.

Thảm Trì chà xát hai tay dưới áo choàng, lúc này nó đã bị đông cứng gần như không còn tri giác, nước tuyết thấm vào áo choàng khiến quần áo trên người y ướt nhẹp, sau đó lại bị gió lạnh thổi qua, một lần nữa ngưng tụ thành băng, cảm giác như trên người được khoác một lớp áo giáp bằng băng, lạnh thấu xương cốt.

Đến cuối trưa, đầu giờ mùi, trên quảng trường chỉ còn dư lại một phần ba số người.

Thảm Trì đột nhiên có cảm giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở phía chân trời xuất hiện một đạo kiếm quang màu bạc.

Đạo kiếm quang kia càng lúc càng gần, cuối cùng rơi vào trên đài chính giữa quảng trường, nhưng là năm kiếm tu thanh y, bọn họ đều mi thanh mục lãng, tóc cột thành búi, mặc dù trời đông giá rét như thế vẫn chỉ một thân áo mỏng màu xanh. Những bông tuyết tựa hồ như có mắt tránh đi mấy người này.

Chỉ thấy tu giả dẫn đầu ném lên không trung một tấm ngọc phù, mọi người liền cảm thấy trên người như có cơn gió mát lướt nhẹ, trong chốc lát quần áo trở nên khô ráo, toàn thân như có dòng nước ấm chảy qua, còn chưa kịp kinh sợ lại phát hiện chẳng biết từ khi nào tuyết đã ngừng lại, đều trở mắt đứng nhìn lên những vị tu giả phía trên đài, trong chốc lát giống như gặp được thần linh. Lại nghĩ đến sau này mình cũng có thể trở thành người như vậy, không nén nổi tâm tư một lòng hướng tới.

Khó tin sờ soạng quần áo vật dụng khô ráo trên người mình, Chữ Tư Lâm đưa tay vỗ vỗ mặt, có hơi đau, tay ấm lên, y ngo ngác nhìn về phía Thảm Trì hỏi: “Tại sao làm được như vậy nhỉ?”

Thẩm Tri ngẩng đầu nhìn lên “bầu trời” trên đầu, vừa rồi Vân Dục ném ra tấm ngọc phù, kỳ thực chính là một đạo trận pháp, loại trận pháp này tương tự với trận pháp phòng hộ, nhưng so với trận pháp phòng hộ lại chu toàn hơn, ví dụ như công năng hong khô quần áo, bất luận thế nào thì trận pháp phòng hộ phổ thông cũng không làm được.

Nghe nói Thừa Kiếm tông có cổ thư bí mật toàn diện nhất tu chân giới, trong đó hẳn là ghi chép rất nhiều những trận pháp như thế này nhỉ. Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Tri không khỏi nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Chỉ thấy tu giả dẫn đầu giơ tay lên một cái, tựa như có một cỗ áp lực vô hình đè xuống mọi người, hiện trường thoáng chốc lặng ngắt như tờ, ngay sau đó y mở miệng, “Ta là đại đệ tử Thừa Kiếm tông đời thứ ba mươi bảy, đạo hiệu Vân Dục, hôm nay chúng ta tới chậm, để cho chư vị đợi lâu rồi.”

Giọng nói của Vân Dục không lớn không nhỏ, lại truyền rõ ràng vào lỗ tai mỗi người.

“Tư thái người này thật hiền ngang.” Chử Tư Lâm thấp giọng nói với Thẩm Tri.

Thẩm Tri đáp lời: “Từ xưa đến nay, thế giới này chính là cường giả vi tôn, hiện tại y mạnh hơn so với chúng ta, tư thái cỡ này có gì kỳ lạ?”

Chử Tư Lâm không tin, “Nhưng không phải thời xưa bậc thánh giả nói, chỉ có đáng về khiêm tốn, mọi lúc luôn giữ vững tâm tiến, mới có thể không ngừng tiến bộ sao?”

Thẩm Tri liếc y một cái, nói: “Cắt câu lấy nghĩa chính là tối kỵ.”

Sau khi Vân Dục dứt lời vẫn chưa lập tức thu hồi uy áp mà tăng thêm rất nhiều, đám người cầu tiên trên sân mới thờ phào nhẹ nhõm lại cảm thấy trên người giống như nặng tựa ngàn cân, nhất thời bị ép đến không thở nổi.

Chỉ một thoáng, vốn đám người cầu tiên đứng thẳng tắp vì sự có mặt của tu giả Thừa Kiếm tông nay đã quỳ gối hoặc nằm, ngã đầy đất, còn đứng tận lực chống đỡ lác đác không có mấy người.

Chử Tư Lâm ngoan cố hỏi vì sao lại bị Thẩm Tri làm cho nghẹn họng, dốc hết sức mới khiến cho mình gần như không quỳ xuống.

Đối với áp lực đột nhiên tới, Thẩm Tri đã sớm có dự liệu, nhưng dù thế nào thân thể hần cũng không tránh khỏi lão đảo.

Cơ thể Thẩm Tri hiện tại còn chưa tròn tám tuổi, không nói đến vẫn chưa có bất kỳ nền tảng tu luyện nào, hơn nữa từ lúc hần có trí nhớ ở Thẩm gia đến nay chưa từng chân chính được ăn một bữa cơm no, cho nên mới gầy nhỏ như vậy. Cho dù Thẩm Tri trọng sinh một lần, dưới tình huống không được tu luyện, cũng không thể đột nhiên thay đổi tình trạng cơ thể được, cho nên đến bây giờ tuy độ nhạy bén của hần cực cao nhưng phương diện thực lực cũng có chút chưa đủ.

Thân thể lão đảo một lát, Thẩm Tri ngừng thở, một chân hướng ra ngoài ra sức dịch chuyển, trọng tâm thân thể xoay thành hình tam giác, hai chân bám xuống đất, lưng thẳng tắp.

Vân Dục hiển nhiên còn nhớ rõ đứa trẻ đặc biệt xinh đẹp trong tòa miếu kia, lúc mới chạm đất, y ở trên đài liếc mắt liền phát hiện Thẩm Tri, tuy hần vẫn mặc áo choàng che đi hơn nửa khuôn mặt, nhưng tu vi của y là Kim đan, che giấu kiểu đó đương nhiên không gạt được, chẳng qua ngược lại y thấy hơi kỳ lạ, vị huynh trưởng thoát nhìn rất che chở đứa trẻ này vì sao không thấy tầm hơi đâu.

Không đợi ngẫm nghĩ, sau khi Vân Dục nói ra những lời kia, liền căn cứ theo quy tắc tuyển đồ lần này phóng ra uy áp, nhìn Thẩm Tri chỉ lão đảo một cái rồi đứng vững vàng, trong bụng càng thêm kinh ngạc.

Tuy uy thế chỉ có Trúc cơ kỳ, nhưng chuyển đổi thành sức nặng cũng chừng năm mươi kg (nguyên gốc cân TQ là 100), trong đó còn bao gồm tâm lý khiếp sợ, coi như thân thể thanh niên khỏe mạnh cũng không nhất định có thể thành công đứng vững, nhưng Thẩm Tri chẳng qua mới là một đứa trẻ tám tuổi, thể mà chỉ lão đảo một cái.

Nếu như hần không có băng hỏa linh căn, dĩ nhiên là một hạt giống tiên đạo tốt hiếm thấy.

Trong bụng thờ dài một cái, Vân Dục thu hồi uy thế, nói với mọi người: “Làm kiếm giả, chỉ có tuân thủ chủ định, chuyên cần luyện tập không nghỉ, mới có thành tựu. Dựa theo quy củ thu đồ của tông môn, bây giờ các chư vị còn đứng có thể tiếp tục tham gia vòng kiểm tra tiếp theo.”

Đây cũng không phải Vân Dục nói bừa, từ lúc giờ mẹo tuyệt bắt đầu rơi bọn họ đã đến hiện trường, thậm chí vài tên gây kích động cũng là người bọn họ

an bài đi vào, chính là để kiểm tra tâm tính những cầu tiên giả này như thế nào.

Bây giờ dưới áp lực của y vẫn có thể đứng, còn đứng được yên ổn như vậy, đám người kia bất luận tâm tính hay nghị lực đều đã qua cửa.

Lúc này cầu tiên giả trên sân chưa đầy năm trăm, phần lớn là thiếu niên mười bốn đến mười chín tuổi, so với đám người đông vui rộn ràng ban đầu quả thực chênh nhau một trời một vực.

Nghe thấy Vân Dục mở miệng, tất cả đều ngẩn ra, ngay sau đó không nhin nổi khề reo hò.

“Ai ui... Đau quá! Không hổ là đệ nhất tông, kiểm tra cũng đáng sợ như vậy.” Chử Tur Lâm đưa tay đâm vào cánh tay và chân, “Thẩm Tri, ngươi không sao chứ? Ngươi cũng thật lợi hại, ngươi còn chưa đầy tám tuổi đó, ta nếu như bằng tuổi ngươi khẳng định không thể chống đỡ lâu như vậy.”

“Không có việc gì.” Gật đầu một cái với Chử Tur Lâm đã sớm cất tiếng bi thương rên rỉ đau đớn, không để ý đến sự sùng bái trong lời nói của y, Thẩm Tri khẽ di chuyển tứ chi hơi cứng ngắc, bởi vì vừa rồi căng thẳng quá độ, bắp thịt khắp người đau như bị xé rách.

Kiếp trước hắn từng nghiên cứu qua, trong rất nhiều tông môn, chỉ có lúc gia nhập Thừa Kiếm tông đều sẽ không kiểm tra linh căn đầu tiên.

Đối với một kiếm tu mà nói, quan trọng nhất chính là nghị lực, ngộ tính, tâm tính, căn cốt, ngược lại linh căn chỉ là thứ yếu, trong lịch sử không phải chưa từng xuất hiện tình huống kiếm tu ngũ linh căn thành tiên.

Mặc dù với tiêu chuẩn thu đồ nghiêm khắc của Thừa Kiếm tông, nhưng chỉ cần thông qua vài kiểm tra ban đầu, nhập môn chính là chuyện vãn đã đóng thuyền. Cuối cùng đến linh căn, chính là phân chia đệ tử nội môn ngoại môn.

Mới vừa nãy kiểm tra tâm tính cùng nghị lực đã qua, mấy hạng mục còn lại đương nhiên không làm khó được Thẩm Tri.

Kiếp trước có thể từ trong cảnh ngộ ác liệt như vậy qua khoảng thời gian mấy trăm năm ngắn ngủi leo lên vị trí Ma tôn, ngộ tính của Thẩm Tri tất nhiên là không kém, mà bản thân hắn chính là thân linh cốt, căn cốt càng là thượng đẳng, vượt qua kiểm tra nhập môn Thừa Kiếm tông, tuyệt đối không là vấn đề.

Đúng như Thẩm Tri nghĩ, kiểm tra kế tiếp là căn cốt.

Hạng mục này cũng không hao phí mất thời gian, chỉ cần đám người cầu tiên giả đưa tay cho Vân Dục sờ nắn xương cốt là được.

Một tên đệ tử đứng ở bên đài nói với đám người cầu tiên rằng: “Đều xếp thành từng hàng, từng người tới.”

“Nhị phẩm, căn cốt thượng cấp, qua.”

“Tam phẩm, căn cốt bậc trung, qua.”

“Ngũ phẩm, căn cốt kém, không qua.”

“Lục phẩm, căn cốt kém, không qua.”

...

Theo lời Vân Dục nói ra, có người vui mừng có người ưu sầu, thông qua thì vô cùng chờ đợi kiểm tra tiếp theo, không thông qua về mặt như đưa đám rồi đi, trong chốc lát đám người cầu tiên giả còn chờ đằng sau vừa chờ mong vừa sợ hãi, khuôn mặt mỗi người đều đỏ ra mồ hôi.

Thẩm Tri cùng Chử Tur Lâm xếp hàng cuối cùng, về mặt cũng coi như buông lỏng, xếp hàng ước chừng một khắc đồng hồ, liền đến trước mặt Vân Dục.

Chử Tur Lâm đứng ở phía trước, y run lấy bầy vron tay, ngón tay của y có hơi tròn nhưng lại trắng trẻo mềm mại, chỉ thấy ngón tay Vân Dục để ở cổ tay y, lòng bàn tay, xương ngón tay nhẹ nhàng rạch một cái, “Nhất phẩm, căn cốt cực tốt, qua.”

Nghe thấy Vân Dục báo ra kết quả, những người xung quanh đều cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Chử Tur Lâm thoáng chốc thay đổi sắc, đây chính là cầu tiên giả đầu tiên ngày hôm nay có căn cốt cực tốt.

Chử Tur Lâm không khỏi vui vẻ ra mặt, gật đầu cổ vũ Thẩm Tri, đưa tay ra hiệu đừng sợ, mới nhảy xuống dưới đài.

“Chúng ta lại gặp mặt.” Trên mặt Vân Dục nở nụ cười, ôn hòa nói với Thẩm Tri, “Ta còn chưa biết ngươi tên là gì?”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn đối phương, vron bàn tay đặt lên chiếc bàn trước mặt Vân Dục, nói “Thẩm tri.”

“Thẩm Tri, tên này không tồi, không cần phải lo lắng, nếu ngươi vượt qua kiểm tra, ta nhất định sẽ không từ chối ngươi nhập môn.” Vân Dục vẫn cười ôn hòa, đưa tay kiểm tra căn cốt cho Thẩm Tri, y lặp lại động tác ba lần giống như với Chử Tur Lâm vừa rồi, nhưng vẫn chậm trễ chưa thông báo cho Thẩm Tri biết căn cốt như thế nào.

Thời gian im lặng lâu dài khiến lòng người bên này không khỏi chú ý, thấp giọng nghị luận, thoáng chốc trên sân vang lên một mảnh xì xào.

Về mặt Chữ Tư Lâm càng thêm lo lắng, Thảm Tri sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?!

Nhưng ngược lại Thảm Tri vẫn duy trì động tác đưa tay, giống như không hề mệt mỏi, tùy ý Vân Dục kiểm tra nhiều lần.

Vân Dục nhủ mảy càng lúc càng sâu, bởi vì yêu cầu làm đệ tử thân truyền, thêm nữa bị thuần linh thể của Thảm Vô Hoặc khiến cho khiếp sợ, lần trước y chỉ tra xét linh căn của đứa nhỏ này, lại chưa từng phát hiện, Thảm Tri đúng là thân linh cốt nghìn năm khó gặp.

Nghĩ đến đây, trong mắt Vân Dục tràn đầy xoắn xuýt, nhưng càng thấy tiếc hận nhiều hơn, căn cốt như vậy, mà trời lại sinh một bộ băng hòa phế linh căn, kỳ thực coi như Thảm Tri là thủy hòa linh căn, hoặc đứt khoát là ngũ linh căn kém nhất, cũng không đến mức khiến cho Vân Dục thất vọng như vậy. Mà hẳn lại đứt khoát là băng hệ dị linh căn cùng hòa linh căn, hai cái linh căn này chênh lệch thực sự quá lớn, hoàn toàn không cách nào cân bằng.

Đề nén trong lòng đang sôi trào, Vân Dục nói: “Cực phẩm, căn cốt tuyệt hảo, qua.”

Một lời này, mọi người liền ồ lên.

Đám người cầu tiên mới ban nãy vì bản thân thông qua mà đắc chí lúc này trần trần nghẹn họng nhìn Thảm Tri đang từ từ bước xuống đài, trong lòng tràn đầy ước ao đố kỵ. Chỉ có Chữ Tư Lâm dường như lúc biết căn cốt của hắn còn tốt hơn mình thì hưng phấn, nhìn Thảm Tri đi xuống trong phút chốc đã lên đến bên cạnh hắn, không ngớt nói chúc mừng.

Đưa mắt nhìn thiếu niên hưng phấn mặt đỏ tới mang tai, Thảm Tri nói: “Cảm tạ. Còn nữa, không nên cao hứng quá sớm.”

Nghe được lời ấy, giọng nói thiếu niên đang hết sức phấn khởi chợt ngưng lại, vẻ mặt có chút ngây ngốc, “Hả?”

“Còn một lần kiểm tra cuối cùng, sau khi thông qua các ngươì chính là đệ tử của Thừa Kiếm tông rồi.”

Lúc này trên sân còn dư lại không đến hai trăm người, nghe được lời này, con mắt họ đều sáng lên, ắt chứa đầy mong đợi.

Vài tu giả tại trước mặt mỗi cầu tiên giả đặt ra một cái bàn, bên trên lần lượt bày giấy và bút mực.

Vân Dục vung tay lên, chỉ thấy trên đài bất ngờ xuất hiện một tảng đá lớn, mặt trước tảng đá nổi lên một chữ “Kiếm” rất to, chữ viết vô cùng đại khí, ngòi bút sắc bén, chỉ liếc một cái liền như có áp lực nặng nề đánh tới trước mặt.

“Nói cho ta biết, các ngươì từ trên chữ này nhìn thấy điều gì, viết trên giấy, tính theo thời gian một nén nhang.”

Vân Dục dứt lời liền vung tay lên, nén nhang trong lư hương trước đài liền bốc lên khói xanh lượn lờ.

Sau khi nghe rõ yêu cầu, đám cầu tiên giả hoặc tính toán trong lòng, hoặc chau mày, nhưng bất luận thế nào trước sau đều gờ bút lên, bắt đầu vùng dậy múa bút thành văn.

Vân Dục lại một lần nữa đưa mắt nhìn lên ngươì Thảm Tri, chỉ thấy ánh mắt hắn rơi vào trên tảng đá kia, nhưng trước sau vẫn không viết, mà tiểu thiếu niên bên cạnh hắn cây bút vẫn chưa từng dừng lại. Mắt thấy đã qua phân nửa nén nhang rồi, trước mặt đứa bé kia vẫn là một tờ giấy trắng, chắc là sẽ không sao chứ? Ánh mắt Vân Dục lóe lên một vẻ lo âu.

Một đệ tử nhìn thấy ánh mắt Vân Dục vẫn thủy chung đặt vào ngươì đứa bé mặc áo choàng kia, không khỏi có chút ngạc nhiên, truyền âm nói: “Đại sư huynh, ngươì biết đứa bé kia sao?”

“Ừ, gặp một lần.”

“Thời gian sắp hết, đứa bé nhỏ như vậy, có thể kiên trì đến đây xác thực không dễ, nhưng thật đáng tiếc.”

“Ta ngược lại không cho là vậy, mặc dù hắn chưa đầy tám tuổi nhưng tâm tính cứng cỏi hiếm thấy, tuyệt đối không thể đi tới tình cảnh như vậy rồi vứt bỏ.” Sau khi Vân Dục nói ra những lời này, ngay cả chính y cũng không khỏi giật mình, trong lòng rõ ràng, chính y kỳ thực cũng không quá tin tưởng Thảm Tri sẽ hoàn thành kiểm tra lần này, nhưng y vẫn vô thức phản bác lại đệ tử kia, điều này là vì sao?

“Đại sư huynh nói vậy, là ta vọng đoán rồi.”

Mắt thấy hương chỉ còn dư lại một phần tư, rốt cục Thảm Tri thu hồi lại ánh mắt, đầu tiên hắn tỉ mỉ đem trang giấy mở rộng rồi đề xuống, để cho nó dán vào mặt bàn, sau đó tay phải cầm lên chiếc bút lông sồi lớn nhất bên cạnh nghiên mực, đem bút thấm ướt ở trong nghiên mực, chậm rãi hạ xuống tờ giấy.

Ngón tay thuộc về trẻ con hết sức tinh tế, cán bút lớn bị hắn nắm lại giữa ngón tay, tỏ ra có mấy phần gượng sức, nhưng góc độ Thảm Tri hạ xuống vẫn vô cùng ổn định.

Dưới tầm mắt của đệ tử kia, một chữ thật lớn dưới động tác của Thảm Tri, bùng bùng hiện trên mặt giấy.

Thấy được chữ này, vẻ mặt đệ tử kia nghi ngờ, sờ cảm một cái, nhìn về phía Vân Dục, đã thấy con ngươì Vân Dục đúng là đã co rút mạnh, ngập tràn ngạc nhiên.

“Đinh — đinh — đinh—”

Ba tiếng chuông vang lên.

“Hoàn tất trả lời, mời chư vị dùng bút!”

— — —

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm]

Thẩm Vô Hoắc: Văn Dục kia, sờ vào tay Tiểu Tri thế nào?

Tác giả: Đại khái... Trái, phải, trái, phải, không đúng, y không có sờ đâu! Thật đấy!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nghe thấy tiếng chuông kêu vang, đám người cầu tiên đã có dự tính mà đặt bút xuống, có người sắc mặt trắng bệch tràn đầy hoang mang, nhưng đa số vẫn ngừng bút, chẳng qua trên sân vẫn có vài thiếu niên tựa hồ chưa viết xong, bóp cây bút trong tay đến gắt gao, nỗ lực viết xuống đáp án cuối cùng.

“Thí sinh thứ năm hàng đầu tiên phía bắc, thí sinh thứ bảy hàng thứ ba phía bắc... Thí sinh thứ ba hàng mười lăm phía nam.” Đệ tử Thừa Kiếm tông trên đài liếc nhìn một vòng, liền tiếp báo ra mười mấy người, “Thời gian quy định chưa ngừng bút, xem như bị loại.”

Nghe được lời ấy, mọi người ồ lên một loạt, một bên thấy may mắn chính mình đã sớm dừng bút, lại nhìn đám người cầu tiên bị điểm danh bằng ánh mắt đồng cảm.

Những người bị điểm danh vẻ mặt đều u ám, chẳng qua có thể đi tới đây đều không phải là hạng người tâm tính không vững chắc, trong lòng biết rõ mình đã vi phạm quy tắc, cũng thuận theo sự chỉ dẫn của mấy vị tu giả rời khỏi trường thi.

Lại hơn mười người rời đi, bây giờ số lượng cầu tiên giả lúc đầu sắp si 5000 người biến thành dư lại có 150 người, mà từ trước đến nay Thừa Kiếm tông chỉ chiêu thu tám mươi đệ tử.

Nói cách khác, 150 người còn lại, trong khảo nghiệm ngộ tính lần này còn phải rời đi gần một nửa.

Trong lúc phê duyệt bài thi, nhóm thí sinh đang chờ đợi đều là lo sợ bất an, dù sao đề thi cũng chỉ là một chữ, tất cả mọi người còn không cách nào xác nhận đáp án của mình có chính xác hay không.

Chữ Tư Lâm lau đi mồ hôi trên trán, ánh mắt thấp thỏm không yên liếc nhìn các tu giả trên đài, cổ họng y có hơi khô khan, thấp giọng hỏi Thẩm Tri: “Người có nắm chắc có thể thông qua kiểm tra không?”

“Ừm.” Thẩm Tri đứng rất thẳng, nhưng ánh mắt trong áo choàng nhắm lại, dáng vẻ giống như ngủ như không.

Chữ kia vừa rồi viết lên bài thi mặc dù không cần linh lực chống đỡ, nhưng mỗi nét hần đều hao phí cực lớn tâm sức trên đó, hơn nữa đợt kiểm tra trước thể lực và tinh lực đều đã tiêu hao, lấy tình trạng cơ thể trước mắt của hắn, bất luận từ phương diện nào mà nói đều đã đến cực hạn rồi.

Bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này, hoàn toàn là dựa vào ý chí chống đỡ từ trước đến nay của hắn.

Hiển nhiên không nghe được một lời trong lời nói của Thẩm Tri, Chữ Tư Lâm kinh ngạc đưa mắt nhìn hắn, đang muốn hỏi kỹ, lực chú ý đột nhiên bị động tác của mấy vị tu giả trên đài hấp dẫn.

Chỉ thấy mấy tu giả mới phân làm năm tổ phê duyệt bài thi đang sôi nổi vây quanh chỗ đại sư huynh cầm đầu kia, ánh mắt mỗi người nóng bỏng nhìn lên một trang giấy, mặc dù không nghe được âm thanh, nhưng có thể thấy được bọn họ thảo luận vô cùng kịch liệt, còn thi thoảng nhìn xuống dưới đài, hồi lâu mới giải tán.

Biểu hiện của chúng tu giả khiến cho đám người cầu tiên ở dưới đài đợi tuyên bố đều treo một hơi thở, nhưng bởi vì bọn họ đứng ở rất xa, cộng thêm có người che chắn, đều không thấy rõ được bài thi trên đài, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, chỉ có thể mơ hồ suy đoán chính một phần bài thi đã khiến cho các tu giả thảo luận.

Suy đoán này làm cho mấy vị thiếu niên xuất thân từ thế gia tu chân đối với lần kiểm tra này đã định liệu kỹ lưỡng, biểu tình trên mặt càng thêm kiêu ngạo vài phần.

Lúc này bên đây có một thiếu niên cao gầy chừng mười bốn mười lăm tuổi từ trong đám người đi ra, đứng ở trước mặt Thẩm Tri, y hơi cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống thân hình nhỏ gầy của Thẩm Tri, giọng nói có hơi lo lắng, “Mới vừa rồi thời điểm làm bài thi ta đã chú ý đến ngươi, dường như ngươi chưa từng viết cái gì, chắc là sẽ không sao chứ? Chẳng qua không ngại, tuổi ngươi còn nhỏ, năm nay chưa được mười năm sau còn có thể tới, chỉ với tuổi này ngươi có thể đi đến đây cũng đã rất khá.”

Chữ Tư Lâm nhủ mày, lời người này ban đầu nói có gì không đúng lắm, làm sao càng nghe càng chói tai nhỉ? Dường như trong ngoài lời nói đều chế nhạo Thẩm Tri không qua kiểm tra.

“Đường tu hành, quyết định ở tính.”

Trong lúc Chữ Tư Lâm đang suy tư xem không đúng ở chỗ nào, chỉ nghe thấy Thẩm Tri nói vậy.

“Ý của ngươi là chúng ta trả lời rất nhiều, ngược lại là cử chỉ xúc nổi?” Thiếu niên cao gầy tựa hồ bị lời nói của Thẩm Tri làm cho tức giận nở nụ cười, y nhếch miệng lên khinh miệt, “Không nghĩ tới ngươi tuổi còn nhỏ nhưng lại rất có chí khí.”

“Đa tạ.” Giọng nói Thẩm Tri ôn hòa, nói xong còn ngáp một cái, lúc này nửa con mắt cũng không thèm nhìn đến thiếu niên kia.

Hiển nhiên không nghĩ tới Thẩm Tri chẳng những không phản bác lại mình, còn không thèm đếm xỉa nói lời cảm tạ. Thiếu niên kia còn chưa kịp mở miệng châm chọc trong nháy mắt ghen lại trong cổ, vẻ mặt thân mật ngụy trang bên ngoài cũng không diễn nổi nữa, y phát tay, hừ một tiếng, “Không phải ý vào cái căn cốt tuyệt phẩm sao? Đợi có kết quả rồi, xem tiểu tử ngươi cuồng vọng thế nào!”

Sau khi thiếu niên rời đi, Thẩm Tri ngược mắt lên, mặt không biểu tình nhìn bóng lưng tức giận hỏn hển của y, một lát sau mới tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng sau nửa canh giờ, vài tên tu giả đem bài thi chia làm hai phần, cuối cùng Vân Dục cầm trong tay một cuộn thẻ tre, y đem thẻ tre mở ra, “Bên dưới ta đọc đến tên thí sinh nào mời bước ra khỏi hàng.”

“Trần Thiên Lợi, Chu Kỳ Văn... Trương Ngọc Hằng...”

Theo số tên Vân Dục đọc lên ngày càng nhiều, vẻ mặt những người còn lại càng thêm hoang mang, con mắt nhìn chăm chăm lên mặt thẻ tre trên tay y, hận không thể đem nó nhìn chòng chọc ra một cái lỗ, xem cho kỹ xem bên trong có tên của mình hay không.

“Trương Trì Dương, Chữ Tư Lâm...”

Nghe thấy tên mình, Chữ Tư Lâm nhất thời lo âu nhìn Thẩm Tri, tên y đã là thứ bảy lần, còn lại có năm suất nữa, nếu như vẫn không có tên Thẩm Tri...

“Chữ Tư Lâm, mời bước ra.”

Chữ Tư Lâm hiển nhiên rất muốn lưu lại bên cạnh Thẩm Tri cùng nhau chờ kết quả, mãi đến khi Vân Dục lần thứ ba gọi tên, nét mặt y còn có chút do dự, lúc này y đột nhiên cảm giác trên lưng truyền đến một lực đẩy mạnh, cổ lực đạo kia mặc dù không tính là lớn nhưng lúc này lực chú ý của y đang quanh quẩn trên Vân Dục cùng Thẩm Tri, nhất thời lơ đãng bị đẩy một cái lao đảo lao vào trong đám đệ tử đã qua khảo nghiệm.

“Ha ha ha!”

Thấy rõ tình trạng lúng túng của Chữ Tư Lâm, một tràng cười thiện ý vang lên từ đám thí sinh, Chữ Tư Lâm sờ soạng đầu, đỏ mặt mỉm cười cùng mọi người, nhưng ánh mắt lại từ đầu đến cuối không rời khỏi Thẩm Tri.

Hắn có thể thông qua... Nhi.

Nghĩ đến vừa rồi Thẩm Tri đáp lại câu nói của thiếu niên kia, Chữ Tư Lâm đem sự thiếu khăng định trong lòng xóa bỏ, nở một nụ cười thật tươi với Thẩm Tri.

Thẩm Tri đưa tay hơi vén áo choàng, ánh mắt cũng không lưu lại trên nụ cười quá mức xán lạn kia của Chữ Tư Lâm, chỉ hơi di chuyển cổ tay có chút ê ẩm.

“Viên Liệt, Mục Khúc Chỉ, Bạch Quảng, Dương Thiên Hòa.”

Trong bốn cái tên kế tiếp đều chưa xuất hiện Thẩm Tri.

Chỉ còn một suất cuối cùng.

Đám người cầu tiên không được gọi đến tên đều đỏ mặt hôi hột, tim vọt lên tận cổ, lúc trước bọn họ dưới uy áp của Vân Dục không ngã xuống, nhưng bây giờ thân kinh bắt đầu căng thẳng, lão đảo muốn ngã, dường như đáng về tùy thời đều có thể ngã xuống.

Ngược lại Thẩm Tri vẫn hơi cúi đầu, tựa hồ không hề quan tâm chút nào mình có thông qua hay không, Chữ Tư Lâm nuốt một ngụm nước miếng, cuối

cùng vẫn quyết định tin tưởng Thẩm Tri.

Mặc dù hai người quen biết nhau không lâu, thậm chí ngay cả dáng dấp đầy đủ của Thẩm Tri cũng chưa từng thấy, nhưng y vẫn vô thức cảm giác Thẩm Tri không phải người chỉ biết nói mạnh miệng như vậy.

Bởi rằng áo choàng phủ kín, Vân Dục cũng không nhìn thấy rõ ràng biểu tình của Thẩm Tri, chỉ cảm thấy hiện tại hắn thật bình tĩnh, trong bụng không khỏi càng thêm tán thưởng đứa bé này, nhưng tiếp theo nghĩ đến phần bài thi hắn giao lên kia, trong miệng thấy hơi đắng.

Chẳng qua nếu đứa bé đã lựa chọn con đường này, đồng thời thành công vượt qua kiểm tra, vậy y tự nhiên giữ lời, dành cho hắn quyền lợi nhập môn.

Còn về sau như thế nào, thì để sau này hãy nói đi.

“Thẩm Tri.” Tâm trí suy nghĩ chỉ trong giây lát, Vân Dục đọc lên tên người cuối cùng, khép lại thẻ tre, “Trên đây chính là những thí sinh thông qua kiểm tra.”

Thẩm Tri cũng không ngoài ý muốn với kết quả này, hắn kéo áo choàng, dưới tầm mắt đủ sắc thái của mọi người, là thí sinh cuối cùng thông qua kiểm tra, không nhanh không chậm bước ra hàng ngũ.

“Ta không phục! Dựa vào cái gì tiểu tử này có thể qua kiểm tra? Trên bài thi rõ ràng hắn chưa từng viết cái gì! Lẽ nào chỉ dựa vào thân căn cốt sao? Điều này không công bằng!”

Lúc này một thiếu niên cao giọng bỗng chốc phá vỡ đám đông, truyền vào tai mọi người.

Mà người lên tiếng chính là thiếu niên cao gầy mới vừa rời mình trào ám phúng* Thẩm Tri không có khả năng thông qua kiểm tra, lúc đầu y tràn đầy lòng tin về mình, coi như còn dư lại suất cho người cuối cùng, y cũng chắc chắn người kia là mình.

*Biểu hiện khen ngợi nhưng thực ra đang có ý châm chọc người ta.

Nhưng cái tên tiểu tử mặc áo choàng cổ quái này dĩ nhiên đoạt đi vị trí của y!

Lúc này vừa vặn, thiếu niên vừa hô xong, các đệ tử bên này thông qua kiểm tra của Thừa Kiếm tông coi như ổn trọng, chẳng qua ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tri phức tạp hơn rất nhiều, mà bên kia không thông qua cũng nổ tung trong chốc lát, người lên án công khai ngày càng nhiều.

Tất nhiên nghe được tiếng kêu gào sau lưng, Thẩm Tri ngáp một cái, bước chân cũng không có nửa phần dừng lại.

[Chủ nhân, để hoàn thành nhiệm vụ phản kích tốt hơn, kiến nghị ngài lúc này là thời cơ tốt nhất để đáp trả mạnh mẽ lại nghi ngờ của đám người kia.] Hệ thống bị im miệng hồi lâu lúc này mới lên tiếng.

Nghĩ đến những phương thức giải quyết lần trước hệ thống này nói ra, trong bụng Thẩm Tri không khỏi sinh ra nghi vấn về công năng của hệ thống, chẳng qua vẫn hỏi, [Có đề nghị gì?]

[Kiến nghị chủ nhân chứng minh thực lực của chính mình, 013 có thể tạm thời cung cấp cho chủ nhân bất luận đạo cụ gì.]

Ánh mắt khép hờ của Thẩm Tri lóe lên một tia sắc bén, [Coi như ta cần thần khí người cũng có thể tìm đến cho ta?]

[Đúng vậy, chủ nhân, chẳng qua chỉ có thể tạm thời, sử dụng xong cần phải thu về.]

Nghe hệ thống nói xong, trong lòng Thẩm Tri lại một lần nữa đánh giá một phen.

Thần khí, là pháp bảo nhất đẳng trong truyền thuyết cao hơn so với tiên khí, trải qua hai đời, Thẩm Tri tối đa chỉ nghe được trong truyền thuyết, kiếp trước mơ hồ có nghe đồn, nói Thẩm Vô Hoạch có một kiện thần khí, mà trong cốt truyện hệ thống đưa cho cũng quả thực xác nhận điểm này.

Đó là một thanh kiếm, đồng thời cũng là pháp bảo bản mệnh của Thẩm Vô Hoạch.

Nhưng khiến Thẩm Tri khó hiểu là, hắn từng cùng Thẩm Vô Hoạch nhiều lần giao thủ, mặc dù mỗi lần đều bại trong tay Thẩm Vô Hoạch hoặc thủ hạ, nhưng cũng không đến mức thảm bại. Trên thực tế, từng có khá nhiều lần hắn đã thương Thẩm Vô Hoạch, càng có lần suýt chút nữa lấy mạng của y, mà trong chiến đấu hắn cũng chưa từng thấy qua Thẩm Vô Hoạch sử dụng chuôi thần khí trong truyền thuyết này.

Kiếp trước Thẩm Tri không rõ lắm Thẩm Vô Hoạch có thần khí hay không, cũng chẳng để ý lắm, cho dù kiếp này nắm được cốt truyện xong, phản ứng đầu tiên của hắn chính là Thẩm Vô Hoạch khinh thường hắn, mới có thể cắt đi không cần thần khí, không muốn cùng hắn chân chính quyết đấu.

Vì thế Thẩm Tri đặc biệt tốn một ít thời gian, đem trí nhớ về cảnh tượng nhiều lần giao chiến với Thẩm Vô Hoạch trong kiếp trước cùng tình cảnh cốt truyện đề cập đến, lọc ra từng cái.

So sánh hai bên, Thẩm Tri phát giác ngoại trừ trận chiến cuối cùng, trước đó đối chiến tuy kết quả đại thể là giống nhau, đều là hắn thua, nhưng bất đồng chính là, trong cốt truyện hắn thất bại thảm hại, và lại mỗi lần đều bị thương không nhẹ vội vàng thoát thân, mà chuyện kiếp trước của hắn chính là mặc dù hắn không thắng nổi Thẩm Vô Hoạch, chung quy lại có thể đã thương được y, đồng thời dưới phần lớn tình hình... Thẩm Vô Hoạch bị thương còn nghiêm trọng hơn so với hắn.

Còn nguyên nhân trong đó, tạm thời Thẩm Tri còn chưa thể đưa ra kết luận chính xác, nhưng trước mắt hắn có thể khẳng định rằng, dựa vào điểm Thẩm Vô Hoặc hủy đi di vật của mẹ hắn, trừ khi hắn có lý do không thể chối từ, hắn cùng với Thẩm Vô Hoặc, kiếp này đã định trước không thể cả hai cùng tồn tại.

Coi như không thể giết, hắn cũng không muốn có nửa điểm liên quan đến y.

[Xin hỏi chủ nhân, có cần giúp đỡ hay không?]

Thoát ra từ trong tâm tư, Thẩm Tri dừng một chút, chỉ trả lời, [Thánh giả nói, quân tử ái khẩu, không tước ái vũ.]

*Quân tử nói năng phải thận trọng, tựa như không tước yêu quý lông vũ của mình.

[Chủ nhân nói chí phải.]

Thẩm Tri cùng hệ thống nói chuyện với nhau chẳng qua chỉ mấy hơi thở, trong lúc thời gian vừa vặn hắn đứng vào đội ngũ đệ tử tương lai, nhìn thấy Thẩm Tri qua đây, những đệ tử kia dường như trông thấy bệnh dịch, xông xáo xô dịch sang bên cạnh, mà Chử Tư Lâm vội vã tiến tới góp mặt, tự tay muốn vỗ vai Thẩm Tri, lại vô vào khoảng không, y thu tay về không ngại mà cười nói: “Chúc mừng chúc mừng, ta biết là người nhất định sẽ thông qua! Người nọ nhất định đồ kị người nên mới nói như vậy, người không cần để trong lòng.”

Né tránh bàn tay của Chử Tư Lâm, Thẩm Tri gạt đầu, khoe môi hơi cong lên, “Cảm tạ.”

Nhìn về mặt Thẩm Tri ở dưới lớp áo choàng che nửa hơi hiện lên ý cười, ánh mắt Chử Tư Lâm dao động, sau đó mới nói: “Không, không cần khách khí.”

Đội Thẩm Tri dời ánh mắt đi chỗ khác, Chử Tư Lâm đưa tay vỗ lên khuôn mặt có chút hơi nóng của mình, một lúc lâu sau rút cục mới khôi phục bình tĩnh.

Nói chuyện xong, thấy đối phương không ngần ngại hỏi vì sao, Thẩm Tri tiếp tục hơi cúi đầu nhắm mắt dưỡng thần, dường như lúc này kẻ mà những người đó lên án công khai không phải hắn.

Trong lúc tiếng phê phán ngày càng nghiêm trọng, khi những người bị loại đang khuếch trương nỗ lực tiến lên làm to chuyện, thì một hồi uy thế đột nhiên đè lên trên đám người đang gây rối kia, trong phút chốc trên sân chợt yên tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, Vân Dục nhìn về phía thiếu niên đầu tiên gây chuyện kia, “Chính người đưa ra nghi ngờ đầu tiên.”

Vừa bị Vân Dục nhìn, ánh mắt thiếu niên cao gầy chợt lóe lên, lập tức lớn tiếng nói: “Đúng!”

“Nguyên nhân.”

“Ta không phục! Toàn bộ quá trình làm bài thi vừa rồi ta không thấy hắn viết, nhưng dựa vào cái gì hắn thông qua?”

“Ah? Như vậy, người đi lên.” Vân Dục vẫy tay với thiếu niên, ý bảo y lên trên đài, sau đó lại nhìn một vòng xung quanh mọi người, “Ngoài ra ai còn có nghi ngờ, cũng cùng nhau đi lên.”

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đài liền đứng hai ba mươi người, phần lớn là những kẻ bị loại, chỉ có một hai đệ tử tương lai.

“Đây cũng là nguyên nhân các người không thông qua.” Vân Dục chỉ vào tảng đá lớn màu xanh kia, “Nhìn kỹ chữ này, nói cho ta biết, các người nhìn thấy gì? Nếu như người đưa ra nghi ngờ đầu tiên, người tới trước.”

Thiếu niên cao gầy bị Vân Dục chỉ đích danh vốn đang trừng mắt nhìn Thẩm Tri dưới đài, chỉ bước lên một bước, con mắt nhìn chằm chằm vào chữ “Kiểm” kia.

Mới vừa rồi đứng ở xa, y chỉ cảm thấy chữ này đại khí hào hùng, nhưng bây giờ đứng gần, cảm giác đè nặng hoàn toàn bất đồng, chỉ cần nhìn vào chữ kia, y liền thấy trong lòng giống như bị một ngọn núi đè ép, ghim cho y không thở nổi, muốn nhấc chân chạy nhưng không di chuyển được, chỉ có thể đứng tại chỗ kim nén mặt đỏ bừng bừng, mãi đến khi Vân Dục mở miệng lần nữa cho y lui, rút cục mới thở nổi.

“Chúng ta là kiểm tra ngộ tính.” Thấy mọi người đều quan sát hoàn tất, Vân Dục lần thứ hai mở miệng, “Mới vừa rồi các người đứng cách tảng đá kia một khoảng cách, cho nên đa số đáp án đều khá mơ hồ, sở dĩ đó chính là tiêu chuẩn chúng ta lựa chọn ra tám mươi thí sinh.”

Mặc dù trong lòng hiểu rõ đáp án của mình khẳng định không thể qua, nhưng thiếu niên cao gầy vẫn chưa từ bỏ ý định, tự tay chỉ xuống dưới đài, “Vay hắn thi sao? Vừa rồi ta đã đứng ở sau hắn làm bài thi, toàn bộ quá trình không thấy hắn làm bài.”

Ngón tay của y hướng đến chỗ dưới cùng, bất ngờ chính là Thẩm Tri.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Vô Hoặc: QAQ ta thực sự không có ý đánh Tiểu Tri! Ta làm sao cam lòng đánh Tiểu Tri được!

Thẩm Tri: Haha, thế bất lưỡng tập. (Lời thề: ám chỉ cừu hận sâu sắc không thể cùng nhau tồn tại)

Ps: “Quân tử ái khẩu, không tước ái vũ” xuất phát từ ‘Thuyết uyển tạp ngôn’ của Lưu Hưong, đại ý nói quân tử phải chú trọng lời nói có thích hợp hay không, tựa như không tước yêu quý lòng vũ của mình. Ở đây Tiểu Tri dùng để ví von Thừa Kiếm tông, chung quy càng là tông môn lớn càng chú trọng uy tín. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thiếu niên cao gầy lớn giọng chất vấn truyền vào trong tai mọi người, trong nháy mắt trên trăm ánh mắt liền tập trung trên người Thẩm Tri, trong đó có hoài nghi, mừng thầm, bình thản... Đây đủ các loại tâm tình. Đặc biệt khi phát hiện Thẩm Tri so với bất kỳ ai ở đây đều thấp hơn rất nhiều, thậm chí còn không bằng cao hơn một đứa trẻ tám tuổi, trong lòng càng coi thường hơn.

Lúc này duy chỉ có Chữ Tư Lâm đứng bên cạnh Thẩm Tri, vẻ mặt phẫn nộ, siết chặt nắm tay, mặt đỏ tới mang tai tựa như chính bản thân y bị người khác xem thường vậy.

[Xin hỏi chủ nhân, thực sự không cần hệ thống cung cấp trợ giúp sao?] Hệ thống dường như có chút nóng nảy.

[Không cần.]

Thẩm Tri lần thứ hai đưa ra đáp án cự tuyệt, đưa tay kéo lại ống tay áo Chữ Tư Lâm tựa hồ dự định xông ra tranh luận, ngăn trở động tác kế tiếp của y, chậm rãi đưa mắt nhìn lên đài.

Đúng lúc này, Văn Dục giơ tay lên rồi để thấp xuống, cắt ngang lời chất vấn tiếp theo của thiếu niên kia, nét mặt y không không may mắn thấy phẫn nộ hay lúng túng do bị nghi ngờ, chỉ nở một nụ cười thành khẩn, “Theo người nói, là kiểm tra tuyển đồ của Thừa Kiếm tông ta đang đánh giá bất công?”

Thừa Kiếm tông ở trong giới đạo tu từ trước đến nay đều là tông môn quyền uy nhất, nghe thấy Văn Dục hỏi như vậy, thiếu niên kia hiển nhiên chần chừ một lát, nhưng cuối cùng vẫn đưa ra câu trả lời khẳng định, “Đúng vậy!” Y tuyệt đối không tin, y cũng chưa từng đưa ra được đáp án đề thi mà đứa trẻ nhỏ như vậy có thể hoàn thành, mà toàn bộ quá trình y chưa từng thấy hắn động bút, nghĩ tới đây, trong lòng y càng xác nhận kết luận của mình hơn mấy phần, thậm chí cảm thấy Văn Dục vừa rồi chính là đang cố ý hù dọa mình, “Hơn nữa, trước lúc kiểm tra căn cốt người còn bắt chuyện với hắn, ta có lý do hoài nghi các người quen biết trước!”

Lời này của thiếu niên giống như một viên đá lớn rơi vào trong hồ nước yên tĩnh, khơi dậy lên gợn sóng lớn, mọi người khi thì nhìn Thẩm Tri, khi thì nhìn Văn Dục, trong lòng đều đang đánh giá lần kiểm tra này của Thừa Kiếm tông có còn công bằng như trước không.

Thấy mọi người tựa hồ cũng bị mình thuyết phục, khoe mẽ thiếu niên cao gầy hơi cong lên, lộ ra một nụ cười ác ý với Thẩm Tri.

“Rất có đạo lý.” Văn Dục vẫn mỉm cười, trong mắt cũng không có nửa phần không vui, y thông thả ung dung cầm cuốn thẻ tre ban nãy tùy ý đặt lên bàn, mới chuyển sang thiếu niên đang chờ giảng co. “Xưa nay đề thi cho đại diện tuyển đồ của Thừa Kiếm tông đều phải được ghi chép vào hồ sơ chung của các đệ tử, theo lý mà nói thì không giao cho bất kỳ người nào xem.”

Thiếu niên cao gầy ban đầu rất có lòng tin bị ánh mắt hàm chứa ý cười của Văn Dục nhìn lướt qua, vô thức nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng không kìm lòng được lùi lại nửa bước.

Không đề ý đến chi tiết này, Văn Dục hắng giọng tiếp tục nói: “Người đều đã nói Thừa Kiếm tông ta có tồn tại công bằng hay không, làm đệ tử Thừa Kiếm tông, ta tất nhiên là sẽ không ngồi yên phớt lờ được.”

Dứt lời, Văn Dục hơi vung lên bàn tay để cạnh hông, liền xuất hiện một xấp giấy có chữ viết, rõ ràng chính là bài thi vừa thu hồi từ trong tay mọi người.

Nhìn động tác của Văn Dục, đệ tử Thừa Kiếm tông vừa thấy qua những bài thi này đều cả kinh.

“Đại sư huynh!”

“Đại sư huynh...”

Trước khi mấy người nói hết lời, Văn Dục giơ tay lên ngăn cản các đệ tử tiếp tục nói tiếp.

Đệ tử đầu tiên trông thấy đáp án kia của Thẩm Tri nhìn về phía thiếu niên cao gầy, ánh mắt có chút lo lắng “Nhưng mà...”

“Sư đệ yên tâm, ta tự có chừng mực.”

“Dạ, đại sư huynh.”

Chột dạ!

Thiếu niên cao gầy vẫn luôn chú ý đến biểu hiện của mọi người mừng thầm trong bụng, trong lòng đối với việc Thẩm Tri vẫn chưa giải bài thi lại ăn chắc hơn vài phần.

Từ lúc Vân Dục vừa nói ra căn cốt cực phẩm của Thẩm Tri, y liền chú ý tới hắn. Y là thủy mộc song linh căn, từ nhỏ ở gia tộc được cho là thiên tài bồi dưỡng, vừa rồi kiểm tra chẳng qua chỉ là tư chất nhị phẩm, tên thiếu niên lớn hơn một chút kia tư chất nhất phẩm cũng cho qua, mà đứa trẻ nhỏ như vậy lại là cực phẩm... Dựa vào cái gì!

Vốn ban đầu không biết làm sao, nhưng lúc kiểm tra ngộ tính vừa vặn y đứng ở phía sau Thẩm Tri, thi thoảng đưa mắt nhìn, lại hoàn toàn không trông thấy hắn động tới bút, thế này mà cũng có thể thông qua, tuyệt đối là người chấm thi gian dối!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt thiếu niên cao gầy không khỏi tăng thêm vài phần đắc ý.

Vân Dục một tay nâng lên chồng bài thi, hỏi thiếu niên kia: “Ngươi nghĩ tìm được bài thi của hắn sao?”

“Nhớ được.”

“Ngươi xác định chứ?”

Vân Dục hỏi lại lần nữa khiến thiếu niên cao gầy càng chắc chắn là bọn họ chột dạ, y không chút do dự đáp: “Ta xác nhận!”

“Tốt.” Không biết có phải ảo giác hay không, nghe được lời khẳng định của thiếu niên, nụ cười trên mặt Vân Dục tựa hồ tăng thêm một chút, y vươn đôi tay đang nhàn rỗi vẫy vẫy xuống dưới đài, “Thẩm Tri, mời đi lên một chút.”

Nghe thấy tiếng gọi của Vân Dục, Thẩm Tri cũng không hốt hoảng.

Bất kể là nghe đồn hay là tận mắt nhìn thấy, ngay cả trong cốt truyện đều miêu tả, vị đại sư huynh Thừa Kiếm tông này là người vô cùng công chính, nếu muốn đưa bài thi của hắn cho người khác xem, tất nhiên phải hỏi ý kiến hắn.

Dưới ánh mắt của đám đông, Thẩm Tri bình tĩnh sửa lại ống tay áo choàng, tiếp theo đi lên trên đài, nhưng lúc còn cách hai bước đột nhiên dừng lại.

Lúc Thẩm Tri đi về phía trước, Chử Tư Lâm vô thức nhắc chân đuổi theo, y hiển nhiên không ngờ tới Thẩm Tri lại đột nhiên dừng lại, cũng vội vàng dừng bước, nhưng trọng tâm không vững dẫn tới chột ngã ngựa ra đằng sau, rầm một cái ngã chổng vó.

Sở dĩ Thẩm Tri quay người lại chính là vì dáng vẻ Chử Tư Lâm ngã người té trên mặt đất nghe răng trợn mắt, hắn dừng một chút, hỏi: “Có chuyện gì?”

Chử Tư Lâm vốn vẫn luôn tò mò diện mạo gương mặt bị che hơn nửa của Thẩm Tri ra sao, nhưng xuất phát từ tôn trọng, y vẫn chưa từng hỏi Thẩm Tri, lúc này té ngã một cái, ánh mắt thấp hơn nhiều so với Thẩm Tri, ngẩng đầu lên vừa vặn có thể thấy rõ diện mạo của hắn.

Y chưa bao giờ nghĩ tới, vị tiểu ân nhân này đáng vẻ dĩ nhiên... Đẹp như vậy.

Chử Tư Lâm nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt có chút đăm chiêu, thậm chí đã quên mất trả lời câu hỏi của Thẩm Tri.

“Không phải ngươi chột dạ đến nỗi ngay cả đài cũng không dám lên chứ?!” Nhìn Thẩm Tri chậm chạp không lên đài, thiếu niên cao gầy mỉm cười với hắn, “Chắc chắn, nhìn đồng bọn ngươi xem, có phải đáng vẻ của ngươi quá xấu xí mới hù dọa người ta, chắc là thế rồi, cũng chẳng bỏ dậy nổi kia.”

Thiếu niên vừa nói, còn hướng về phía Thẩm Tri lắc đầu xua tay, khinh miệt trong giọng nói tất nhiên không cần nói cũng biết.

“Ngươi mới xấu xí!” Nghe được lời ấy, Chử Tư Lâm không nằm được nữa, phất chốc nhảy dựng lên, che khuất trước người Thẩm Tri, hét lớn về phía thiếu niên cao gầy: “Ta sinh ra trên thế gian hơn mười năm, chưa từng thấy người nào ghê tởm như ngươi!”

Thiếu niên từ trước đến nay quen được xu nịnh nhất thời bị tức đến xanh mét mặt mày, giọng nói cũng chột cất cao, “Ngươi...!”

“Yên lặng!”

Sắc mặt Vân Dục nghiêm túc gõ bàn một cái, đốt ngón tay cùng mặt bàn chạm vào nhau vang lên âm thanh giòn tan, giống như tiếng chuông trầm ngâm nặng nề va vào trong não người.

Thiếu niên đang cao giọng chuẩn bị khoác lác bị nghẹn lại ở cổ, trong chốc lát sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng, dường như bất kỳ lúc nào đều có thể tắt thở.

Xuyên qua đám người vây xem, Thẩm Tri ung dung bước lên bậc thang, đứng ở giữa trung tâm trò hề này, nhìn về phía Vân Dục.

Vừa nãy ánh mắt Vân Dục vẫn còn nghiêm túc, lại nở một nụ cười với Thẩm Tri.

“Vị thí sinh này, tên là...”

“Quảng Thành Dân.” Nhìn Vân Dục không nói ra tên của mình, thiếu niên chen miệng, báo tên xong sắc mặt tối sầm, trong lòng biết đại sư huynh Thừa Kiếm tông này rõ ràng khinh thường y, bằng không làm sao có thể cố ý làm bộ không nhớ rõ tên y được.

Vân Dục lại dường như chẳng thấy có chỗ nào không ổn mỉm cười với thiếu niên, tiếp tục nói với Thẩm Tri, “Đúng vậy, Quảng Thành Dân, y hoài nghi người vẫn chưa làm bài, muốn đọc bài thi của người, không biết ý người thế nào?”

Thẩm Tri nhìn vào hai mắt Vân Dục lộ ra ý cười hiền lành không chút giả bộ nào, lại nhìn về phía thiếu niên cao gầy mà Vân Dục gọi là Quảng Thành Dân, gật đầu đáp ứng, “Có thể.”

“Còn nhớ được chữ ‘Kiếm’ vừa rồi khiến người có cảm giác gì không?” Sau khi được chấp thuận, Vân Dục vẫn chưa lập tức lấy ra bài thi của Thẩm Tri ngay, mà lại hỏi về vấn đề này.

Nghe thấy câu hỏi, những thiếu niên vừa rồi tụ tập một đám trên đài nhìn chữ kia ở khoảng cách gần sắc mặt đều hơi trắng bệch, nhất là Quảng Thành Dân, tựa như rơi vào trong hồi ức kinh khủng lắm, chẳng qua ngoài miệng y lại đáp rất nhanh: “Nhớ kỹ.”

“Tốt lắm.” Vân Dục ý vị không rõ mà đáp một tiếng, từ trong xấp bài thi lựa ra một tờ.

Sau khi Thẩm Tri đáp lại hai từ kia, liền giống như mọi việc chẳng liên quan gì đến mình, khoanh tay tùy ý đứng ở một bên, nghe được câu trả lời khẳng định của Quảng Thành Dân đáp lại Vân Dục, trong mắt có chút sáng tỏ.

Xem ra vị đại sư huynh này, tựa hồ vẫn có chút khác biệt so với lời đồn đãi, chỉ ít còn xa mới được thiện lương như vậy.

Quảng Thành Dân tuy nóng lòng xác minh phỏng đoán của mình là chính xác, nhưng trước khi nhìn vào nội dung tờ giấy trên tay Vân Dục, vẫn không quên quay đầu thoáng nhìn về phía Thẩm Tri, chẳng qua y lại phát hiện lực chú ý của đối phương dường như căn bản không đặt trên người y, sắc mặt nhất thời khó coi vài phần, hừ lạnh một tiếng, mới dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người đứng trước mặt Vân Dục, nhìn về phía tờ giấy đã được để trên bàn kia, chính là bài thi lúc trước Thẩm Tri đã nộp lên.

Vốn những người đứng một bên vây xem đang chờ kịch vui Quảng Thành Dân nghiệm chứng xong xuôi với Thẩm Tri, thấy y muốn tiến lên nghiệm chứng đáp án, thần kinh đều căng thẳng, không chớp mắt nhìn chăm chăm sắc mặt y, nín thở mà đợi.

Khoảng cách giữa người vây xem trên đài với Quảng Thành Dân tương đối gần, mặc dù Vân Dục lựa chọn góc độ đặc biệt nên không thấy rõ trên tờ giấy kia viết cái gì, nhưng bọn họ lại có thể thấy rõ ràng thần sắc Quảng Thành Dân từ khinh thường ban đầu biến thành vô cùng khinh miệt, khóe môi y trào phúng nhếch lên càng lớn, nhưng rất nhanh y liền hơi sững sờ, ánh mắt khiếp sợ, lập tức giống như phải hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm lắm, con người co rút mạnh, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trên trán đổ ra lấm tấm.

Mặc dù như thế nhưng y vẫn không di chuyển chút nào, con mắt vẫn vững vàng nhìn thẳng chòng chọc lên tờ giấy kia.

Một hơi thở trôi qua, hai hơi thở trôi qua, sau một chén trà, Quảng Thành Dân vẫn đứng trước tờ giấy đó, không có nửa điểm nhúc nhích.

Theo thời gian từng giờ từng phút trôi qua, đám người dưới đài ở xa không thấy rõ bắt đầu nghị luận âm ỉ, thậm chí có người hoài nghi Vân Dục động tay động chân, định trụ tên thiếu niên kia.

Vài đệ tử Thừa Kiếm đã xem qua chữ kia cũng đều âm thầm quay đầu nhìn Quảng Thành Dân bằng ánh mắt thương hại, muốn nói lại thôi mà đưa mắt nhìn về mặt đại sư huynh vẫn hiền lành cũ không biến hóa, cuối cùng lại chẳng nói nên lời.

Quảng Thành Dân cũng không phải không muốn dời mắt đi, mà là căn bản y không thể, cũng không dám dời đi.

Trong quan niệm của Quảng Thành Dân, Thẩm Tri nộp lên chính là một tờ giấy trắng, coi như y nhìn sai đi, dù không phải giấy trắng thì đứa trẻ nhỏ như vậy có thể viết ra được đáp án gì hay? Cho nên lúc đầu y ôm một thái độ khinh miệt coi thường mà nhìn tờ giấy này.

Mà trên thực tế, đúng như y nghĩ, trên tờ giấy này ngoại trừ một chữ “Đạo” duy nhất ra, thật sự chẳng có gì khác.

“Đạo?” Đám người câu tiên ai ai không biết tu tiên chính là tu đạo, haha, lại còn ở kiểm tra ngộ tính viết một chữ không có ý nghĩa như vậy, tuy y thừa nhận chữ này quả thực viết đại khí mỹ quan, nhưng chỉ bằng chữ này mà qua kiểm tra, thực sự là nực cười.

Nhưng y còn chưa kịp mở miệng cười nhạo, lập tức bị nghẹn ở cổ.

Khi lần thứ hai nhìn về phía chữ này, Quảng Thành Dân tựa hồ cảm giác trước mắt mình xuất hiện một con đường cực kỳ quanh co, y vượt qua trăm cay nghìn đắng rốt cục đi ra khỏi đường vòng, nhưng mà chớp mắt tiếp theo trước mặt lại xuất hiện một tòa núi cao không nhìn thấy đỉnh, núi này không ngừng di chuyển về phía y, sau đó nặng nề đè lên trên người y.

Y nhỏ bé như vậy, dường như chỉ là một con kiến hôi bị núi cao đè xuống dưới, cũng không còn cơ hội bò ra ngoài nữa.

Trong lúc Quảng Thành Dân cảm giác mình sắp bị đè chết, ngọn núi kia bỗng nhiên biến mất, y thoát lực, đặt mông ngồi trên mặt đất, lúc này y mới phát hiện, tuy trời đổ tuyết dày nhưng toàn thân y lớp trong lớp ngoài dĩ nhiên bị ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vân Dục thu bài thi kia về, cười với Quảng Thành Dân hỏi: “Còn thắc mắc gì không?”

Quảng Thành Dân ngồi dưới đất thở hổn hển, nhưng không lập tức trả lời vấn đề của Vân Dục, Vân Dục cũng không nôn nóng, kiên nhẫn chờ đợi.

“... Ta tâm phục khẩu phục.” Một lát sau, Quảng Thành Dân lên tiếng, y chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Tri, trong mắt chưa tan đi sự hoảng sợ cùng vui mừng sống sót qua tai ương, cũng không còn sự khinh miệt lúc trước, y hít sâu một hơi, giọng nói khàn đặc, “Ta muốn biết, hàm nghĩa của chữ kia là gì? Còn nữa.. Rốt cục sao ngươi lại làm được?”

Bởi vừa rồi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Quảng Thành Dân cùng tờ giấy trước mặt y, không ai phát hiện từ khi Quảng Thành Dân bắt đầu quan sát tờ giấy đó, Thẩm Tri liền đi sang bên cạnh hai bước, tựa ở trên cái bàn vừa rồi các tu giả Thừa Kiềm tông duyệt bài thi, đáng vẻ cực kỳ buồn ngủ.

Tận mắt trông thấy thái độ thiếu niên cổ chấp phách lối thay đổi, những người nghi ngờ vây xem cũng nghe lọt thắc mắc của Quảng Thành Dân, đều vênh tai chuẩn bị nghe Thẩm Tri giải thích.

— —

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường không chịu trách nhiệm]

Thẩm Vô Hoặc: Tác giả, đã lâu ta không thấy Tiểu Tri rồi!

Chữ Tư Lâm: Ta cảm thấy Tiểu Tri thật xứng với ta, thanh mai trúc mã thật xứng đôi, ngươi tiếp tục làm người qua đường đi!

Vân Dục: Ừ, Tiểu Tri thật đáng yêu.

Quảng Thành Dân: Đúng vậy, còn rất lợi hại.

Thẩm Vô Hoặc: = Ⅲ = Tác giả ngươi cút ra đây!

Tác giả: Ô? Có người gọi? A, cảm tạ mìn của Mộ Dung Họa Lâu!

Thẩm Vô Hoặc: ... Đáng lòng.

— —

Lời của Editor: Ở chương 5 tác giả từng đề cập tới chiều cao của Tiểu Tri vượt qua ba thước, nghĩa là tầm 1m1. Chiều cao này chỉ bằng đứa trẻ 5-6 tuổi. Mấy năm ở Thẩm gia Tiểu Tri đã bị suy dinh dưỡng nặng. ..(CD)I(CD)

Hơn nữa đại sư huynh Vân Dục là người rất phúc hắc, tuy nhiên cả đời chỉ phúc hắc với duy nhất một người còn lại thì vẫn khá nghiêm chỉnh.

Ps: Tui cũng không rõ Mộ Dung Họa Lâu là ai, kiểm baidu thấy là tên một nữ chính ngôn tình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Mới vừa rồi đại sư huynh đã hỏi qua ngươi, cảm giác về chữ ‘Kiếm’ kia, ngươi có còn nhớ kỹ, ngươi đáp ‘có’.”

Đây là lời đầu tiên Thẩm Tri nói ra với thiếu niên từ khi y bắt đầu âm ỉ tới giờ, giọng nói của hắn còn mang theo cảm giác trẻ con, có vẻ vô cùng trong trẻo.

Quảng Thành Dân dừng một chút, trong lòng so sánh cảm giác của y về hai chữ “Kiếm” cùng “Đạo” của Thẩm Tri, thoáng chốc hiểu ra, nhìn về phía Thẩm Tri trong mắt sinh ra kinh hãi.

Từ lúc vừa nảy ý nhìn tới, chữ “Đạo” kia của Thảm Trì cũng chữ “Kiếm” trong đề thi, tuy hình dáng ý nghĩa khác nhau, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác hiệu quả giống như nhau, thậm chí từ chính cảm nhận của y, chữ kia của Thảm Trì gây cho y áp lực còn lớn hơn.

Chỉ ít nhìn xong chữ “Kiếm” y còn có thể đứng vững. Mà bây giờ, y còn đang xụi lơ trên mặt đất, trong lòng còn bị chữ “Đạo” kia đè nặng nhấn chìm.

Đem cuộc đối thoại của hai người nghe lọt vào tai, mọi người vây xem trong bụng mặc dù có chút khó hiểu, nhưng lại minh bạch, Thảm Trì cũng không phải không làm bài thi theo lời phỏng đoán lúc trước của Quảng Thành Dân, ngược lại hẳn chẳng những trả lời mà đáp án kia còn tương đối xuất sắc.

Bằng không, thiếu niên cao gầy cũng sẽ không có biểu hiện như lúc này.

Sống ở thế gia, tính khí Quảng Thành Dân không coi là tốt, thậm chí có thể nói có chấp chi biết mình, kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng, mà khi y sinh ra đã định trước y sẽ kiêu ngạo phách lối như vậy, thế mà y lại ở cái đại điển tuyển đồ này năm lần bảy lượt bị sỉ nhục, từ trước tới giờ luôn kiêu ngạo chưa từng bị thách thức như vậy.

“Ta có thể biết diện mạo của ngươi không?” Thiếu niên bị sỉ nhục trầm mặc hồi lâu, chỉ khăn giọng hỏi, giọng nói của y vô cùng cứng nhắc, mới nghe còn thấy có lãnh ý.

Bởi vì bây giờ y hơi cúi đầu, người khác không phát hiện lúc này trong mắt y không còn nửa điểm kiêu ngạo, chỉ có y tự mình biết, y chỉ đơn thuần muốn thấy người làm cho mình thất bại thậm chí đến cùng có diện mạo thể nào.

Thảm Trì vẫn chú ý Quảng Thành Dân, lúc đầu hẳn cho là y sẽ tiếp tục chất vấn hoặc thẳng thắn xông lên cùng hắn đánh một trận, đột nhiên nghe được câu hỏi này không khỏi ngẩn người.

Mà lời Quảng Thành Dân vừa nói ra, mới ban này lực chú ý của mọi người vẫn tập trung ở màn giảng cơ này nhất thời đem quan tâm chuyển tới dáng vẻ của Thảm Trì.

Lúc này mới ý thức được, tựa hồ từ khi mới bắt đầu, đứa trẻ này vẫn chưa từng lộ ra diện mạo.

Một kẻ bị loại từ biểu hiện của Quảng Thành Dân nhìn ra Thảm Trì nhất định là thông qua kiểm tra chưa xốt nói: “Hon phân nửa là đáng đáp quá xấu mới không dám gặp người.”

“Ta thấy không phải đâu, không chừng là quá đẹp nên sợ gây phiền toái.” Có kẻ mở miệng, tuy nói lời như bảo vệ nhưng giọng nói lại tràn đầy giễu cợt.

“Khí trời lạnh như thế, ta lại cảm thấy hẳn sợ lạnh nên mới phải che kín như vậy...”

“Hahahaha...”

Phỏng đoán của người cuối cùng chọc cho mọi người xôn xao cười to.

[Người trần luôn cảm thấy đáp án sai là chính xác nhất.] Hệ thống dường như có hơi cảm khái.

[...]

Thảm Trì không khỏi đưa mắt nhìn kẻ đưa ra phỏng đoán kia, đó là một tiểu cô nương mặc lam y mặt đào mắt hạnh, lúc này nàng đang đứng ở chỗ thí sinh đã thông qua, bị mọi người cười đến đỏ bừng cả mặt.

Quảng Thành Dân lại dường như không hề nghe thấy mọi người nghị luận, chỉ ngẩng đầu chuyên tâm nhìn chằm chằm Thảm Trì, từ góc độ của y đại khái có thể thấy đường nét mơ hồ nửa dưới khuôn mặt của đối phương dưới lớp áo choàng, sáng sủa như thế, y liền đã rõ, Thảm Trì cũng không phải như y cười nhạo lúc trước xấu xí không thể gặp người.

Ngược lại, diện mạo đối phương phải là khá dễ nhìn.

Vân Dục đứng ở bên cạnh, ánh mắt của y cũng đồng dạng rơi lên người Thảm Trì, dự định nếu như Thảm Trì có hành vi không muốn, y liền mở miệng ngăn cản thiếu niên tiếp tục âm ỉ kia xuống dưới.

Dù sao cho đến giờ, y vẫn còn nhớ kỹ vị đại ca thiên phú dị bẩm kia của Thảm Trì, ngộ nhờ Thảm Vô Hoạch đến lúc đó phát hiện Thảm Trì ở Thừa Kiếm tông bây giờ bị người ta bắt nạt, không muốn gia nhập vào Thừa Kiếm tông nữa thì sao? Nghĩ thế, về mặt Vân Dục không khỏi nghiêm túc hơn, mà thần sắc các đệ tử Thừa Kiếm tông bên cạnh y chú ý đến động tác của đại sư huynh cũng rung rùng mình theo.

Giữa lúc mồm mép mọi người bắt nhất, thậm chí có người nóng ruột hận không thể lột đi áo choàng của Thảm Trì xác minh phỏng đoán của mình, dưới ánh nhìn chằm chằm phía dưới, Thảm Trì dứt khoát giờ tay đem mũ áo choàng hất về sau một cái.

Hiển nhiên không nghĩ tới Thảm Trì lại dứt khoát như vậy, không chỉ là đám đồng vây xem cùng Quảng Thành Dân, ngay cả Vân Dục cùng mấy tu giả cũng cả kinh.

Dù sao hầu như ở trong quan niệm của tất cả mọi người, người lại tự che kín mình như vậy hoặc là có nỗi niềm khó nói, hoặc chính là đáng về quả thực nhìn không ra người, mà bất kể là nguyên nhân nào, bọn họ đều cho rằng Thảm Trì không phải sẽ dễ dàng lộ ra diện mạo như vậy.

Thậm chí ngay cả Văn Dục từng gặp Thẩm Tri, nhìn thấy động tác của hắn cũng không che giấu nổi sự sốt, y đương nhiên biết rõ tướng mạo Thẩm Tri không dính nổi bất kỳ quan hệ gì với chữ xấu, nhưng nếu Thẩm Tri đã che đậy kín như thế, vậy khẳng định có chút nguyên nhân, y cũng đều chuẩn bị xong bất cứ lúc nào mở miệng giải vây cho Thẩm Tri.

Nhưng cố tình, Thẩm Tri chẳng những vén mũ áo choàng lên, động tác còn quả quyết như vậy...

Sau kinh ngạc ngẩn ngui, hiện trường lâm vào một hồi trầm mặc lâu dài.

Nhất là Quảng Thành Dân khoảng cách hơi gần Thẩm Tri, lúc Thẩm Tri bắt đầu động tác liền nín thở, bây giờ càng kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Từ lúc ban nãy mới chỉ trông thấy đường nét y liền biết rõ dáng vẻ Thẩm Tri hẳn rất đẹp, nhưng y vẫn chưa nghĩ tới, dáng vẻ hắn lại... Xinh đẹp như vậy, Quảng Thành Dân ở trong đầu tìm kiếm nửa ngày, lại chỉ tìm ra một từ như thế để hình dung.

Phần lớn ngũ quan Thẩm Tri giống mẹ, Tri Nguyên Gia xưa nay được nuôi dưỡng ở trong khuê các, lại là con gái một thế gia, ở Sơ Linh giới tất nhiên không coi là nổi danh, nhưng riêng từ việc năng đã mang thai mà vẫn được Thẩm Liệt từ trước đến nay chỉ yêu mỹ nhân coi trọng, đồng thời nhiều năm không vút bỏ, đủ thấy dung mạo nàng tuyệt sắc cỡ nào.

Tương đối, ngũ quan mặt mày Thẩm Tri đều kén chọn những nét tinh xảo đẹp đẽ nhất, tuy vẫn còn non nớt nhưng lại đủ để khiến bất kỳ người nào từng gặp đều ca tụng.

Nhưng cho dù như vậy, thực ra cũng không đủ khiến cho tất cả những người thấy rõ diện mạo của hắn phải kinh ngạc đến mức không còn lời nào diễn tả, chẳng qua trùng hợp vừa nãy có quá nhiều người trong lòng nhận định Thẩm Tri vốn nên xấu xí không tả nổi mới phải mặc áo choàng, dưới hai hướng so sánh đối lập mới có cảnh tượng như vậy.

Thẩm Tri nhìn về phía Quảng Thành Dân lúc này đang không khỏi dờ dẫm, nét mặt tỏ vẻ nghi ngờ, “Còn có việc gì sao?”

Thực ra lúc vén lên áo choàng, Thẩm Tri vẫn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, với hắn mà nói, tất cả nhan sắc đều là hư ảo, bất luận tướng mạo ra sao với hắn mà nói đều giống nhau, chỉ có thực lực cực hạn mới là điều hắn truy cầu suốt đời,

Cho nên, coi như kiếp này hắn cũng bị hủy đi khuôn mặt thì hôm nay vẫn sẽ hành động như vậy.

Chẳng qua phản ứng của mọi người lại khiến cho hắn hơi nghi ngờ một chút.

Gần như trong nháy mắt lúc hắn vén lên áo choàng, vốn những ánh mắt còn mang theo chút địch ý đặt ở trên người hắn đều biến mất trong phút chốc, thậm chí còn có số lượng không ít ánh mắt chuyển biến thành thân thiện cùng nhiệt liệt.

Kiếp trước ngoài mẫu thuẫn đã sớm qua đời của Thẩm Tri, thời thơ ấu những ánh mắt kẻ khác tiếp xúc với hắn luôn luôn là khinh thường, khinh bỉ, đủ loại tâm trạng tiêu cực ghét bỏ, trong đó ánh mắt hữu hảo nhất hắn nhận được chính là thương hại.

Mà thương hại, chính là cảm xúc Thẩm Tri chán ghét nhất.

Chỉ có kẻ yếu mới cần thương hại.

Khi đó hắn đã nghĩ, nhất định phải khiến mình trở thành cường giả, mà sức mạnh chính là biểu tượng của kẻ mạnh.

Không nghi ngờ gì Thẩm Tri đã thành công, một mạch leo lên vị trí Ma tôn, khiến cho tất cả những kẻ thương hại và khinh thường đều hóa thành kính nể với hắn, thậm chí một đạo trở thành hình tượng mà đầu khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mặt.

Có thể nói, cái chết của hắn là chuyện vui được mọi người tu chân giới hoan nghênh, như vậy xem ra, Thẩm Vô Hoặc lại làm chuyện thật tốt.

Lại nghĩ tới Thẩm Vô Hoặc, Thẩm Tri khẽ nhủ chân mày, có thể nói trong tất cả kẻ thù của hắn, chỉ có Thẩm Vô Hoặc lúc nhìn thấy mặt mình chẳng bao giờ lộ ra tâm tình khác, như là sợ hãi, chán ghét, đồng tình, giống như chưa từng có. Từ đầu đến cuối, Thẩm Vô Hoặc đều lãnh tĩnh như vậy, chưa bao giờ ở trước mặt hắn bộc lộ mấy may biểu cảm.

Nếu không có trận chiến cuối cùng, Thẩm Tri thậm chí có lần mơ hồ hoài nghi Thẩm Vô Hoặc ôm thái độ hảo hữu với hắn.

Chẳng qua hiển nhiên là hắn suy đoán sai.

Nhưng hôm nay những người có mặt tại đây thần sắc đột biến, cũng quả thực khiến Thẩm Tri có chút khó hiểu, [Nguyên nhân thái độ bọn họ đột nhiên thay đổi?]

[Thừa chủ nhân, bởi vì dáng vẻ của chủ nhân đẹp.] Hệ thống một lần nữa phun ra đáp án tiêu chuẩn của nó, dường như cố kỵ đến hậu quả mấy lần trước sau khi trả lời như vậy khiến Thẩm Tri bỏ mặc, nó bổ sung, [Bảng thống kê rõ ràng, nhân loại đối với đồng loại có tướng mạo đẹp sẽ ôm độ thiện cảm càng cao, mà độ thiện cảm liền quyết định thái độ của bọn họ với đồng loại. Chẳng qua bây giờ chủ nhân bị giới hạn tuổi tác, chỉ có thể khiến bọn họ sinh ra tâm tình hữu hảo, bằng không với tướng mạo của chủ nhân vô cùng có khả năng làm cho rất nhiều người nhất kiến chung tình với ngài.]

Nhất kiến chung tình là cái gì đương nhiên Thẩm Tri biết, thế nhưng đối với hắn?

Thẩm Tri không khỏi cảm thấy có chút nực cười, nếu nói là sợ hãi thật ra có thể đáng tin hơn một chút.

Một lát sau, Quảng Thành Dần mới hồi tỉnh lại, hít vào mấy ngụm khí lớn, ánh mắt di chuyển đến đôi mắt Thẩm Tri, chần chờ một lát sau đó mới mở miệng, “Ta...”

Theo lời Quảng Thành Dần thốt ra, mọi người mới tỉnh con mơ, đồng thời đem ánh mắt dời đến trên người Quảng Thành Dần, chẳng qua thần sắc xem cuộc vui vừa nãy biến thành chỉ trích, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, Thẩm Tri đối diện với y từ một kẻ có tội biến thành người bị hại, lập trường chuyển biến nhanh chóng quả thực làm người ta ngẹn họng nhìn trân trối.

Chẳng qua khiến mọi người khiếp sợ là, khi bọn họ cho rằng Quảng Thành Dần sẽ còn tiếp tục nói nữa thì phát hiện y lại đột nhiên đứng lên, chột đây ra đám đông vây quanh mình, vuron người nhảy xuống đài, cái đài này cách mặt đất chừng năm thước, mà y còn nhảy xuống vội vàng, đúng là lão đảo một cái liền trực tiếp té xuống, cánh tay tiếp xúc với mặt đất vang lên tiếng kêu răng rắc, không nghi ngờ gì đã bị gãy, nhưng may là y rất nhanh dùng tay kia chống đỡ thân thể bò dậy, ôm cánh tay lão đảo chạy ra khỏi trường thi.

Sau khi Quảng Thành Dần rời đi, mọi người trên đài xôn xao vây quanh bên người Thẩm Tri, ngơ ngác một lời ta một lời thoải mái bắt chuyện với hắn.

“Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

“Người mới bắt nạt ngươi vừa rồi chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân xấu xa, ngươi không cần để ý.”

....

[Đuổi đi kẻ khiêu khích, lần đầu tiên thay đổi hình tượng trong mắt mọi người, giá trị phản kích tăng 2%, mời chủ nhân tiếp tục cố gắng.] Âm thanh hệ thống có phần nhẹ nhàng.

Nhìn thiếu niên vừa rồi còn ngang ngược không ai bì nổi chạy trốn chết, còn có đám người thái độ bỗng dưng thay đổi rất nhanh, còn nghe hệ thống thông báo, Thẩm Tri nhất thời có loại cảm giác đặt mình vào trong một trò hề hoang đường.

“Chư vị còn có vấn đề gì khác không?” Giọng nói Vân Dục vẫn ôn hòa như cũ, nhưng cũng không che giấu cường thế mà phân ra khoảng cách giữa Thẩm Tri cùng đám đông, “Nếu như không có, liền mời các thí sinh chưa qua tự rời đi.”

Thẩm Tri liếc nhìn Vân Dục, phát giác đối phương cũng đang quay đầu nhìn mình, Thẩm Tri đúng lúc nở một nụ cười cảm kích với y, sau đó mới cúi đầu xuống.

Vân Dục ngơ ngẩn, lại nhìn đỉnh đầu tóc đen nhánh của Thẩm Tri, mới dời ánh mắt sang chỗ khác, trong bụng đặc biệt thỏa mãn, tướng mạo đẹp, chú trọng lễ tiết, căn cốt rất tốt, ngộ tính cũng hiếm thấy trên thế gian, ngoại trừ linh căn, xem ra bất luận phương diện nào đứa trẻ này cũng là một mầm non cực tốt.

Nếu như linh căn... Không biết nghĩ tới nơi nào, trong lòng Vân Dục khẽ động, con mắt hơi phát sáng lên.

Thẩm Tri lần thứ hai trở lại hàng ngũ thí sinh thông qua, lần này không có ai tránh né hắn nữa, ngược lại đều nở nụ cười tỏ vẻ hữu hảo, thậm chí không ít người xôn xao đi lên tự giới thiệu bản thân.

Vân Dục nhìn xung quanh mọi người một vòng, thấy tất cả đều an tĩnh lại, ôn hòa nói: “Thông qua kiểm tra ngày hôm nay, sau này các ngươi chính là một thành viên Thừa Kiểm tông ta, cuối cùng là đệ tử nội môn hay ngoại môn, điểm ấy còn cần thông qua kiểm tra linh căn. Chẳng qua nếu là đệ tử ngoại môn cũng không nhất định phải lo lắng, mỗi ba năm trong tông đều sẽ cử hành một lần kiểm tra vào nội môn, chỉ cần đệ tử ngoại môn đạt được Trúc cơ kỳ đều có thể tham gia, thông qua kiểm tra liền có thể tiến vào nội môn.”

Nghe thấy mình đã là đệ tử Thừa Kiểm tông, Chử Tư Lâm vừa nãy lại đứng bên cạnh Thẩm Tri khuôn mặt hưng phấn, nhưng ngay sau đó lúc nghe thấy khả năng bị chia làm ngoại môn, lại không khỏi căng thẳng thêm mấy phần, “Nói vào ngoại môn, tài nguyên khẳng định không tốt bằng nội môn, thứ nhất ba năm được Trúc cơ là chuyện căn bản không thể, mà nói còn phải tham gia vào kiểm tra nội môn?”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn thiếu niên không ngừng lải nhải bên tai mình, nói: “Không cần lo lắng, ngươi sẽ vào nội môn.” Chẳng những vào nội môn, sẽ còn được một vị đại tu Hóa thân coi trọng, thăng làm thân truyền.

Hiển nhiên không ngờ tới Thẩm Tri chẳng những để ý tới mình, còn nói lời khẳng định dám chắc, Chử Tư Lâm có chút ngạc nhiên, cười toe toét ngây ngô nói: “Cảm ơn ngươi, có ngươi nói như vậy ta liền yên lòng hơn nhiều.”

Hầu như tất cả phản ứng của mọi người đều như Chử Tư Lâm, trong lúc nhất thời ai ai cũng đều thì thầm với nhau, trong mắt đều là lo lắng không yên.

Thấy vậy, Vân Dục vừa ý mỉm cười, giang tay ra, trong lòng bàn tay bỗng dưng vung ra một mảnh lá cây xanh biếc, mảnh lá cây này ước chừng lớn bằng ngón cái, óng ánh trong suốt, đẹp đẽ khiến người ta không dời mắt, chỉ thấy y tiện tay ném đi cái lá, nó thể mà dường như lại phồng lên, trong nháy mắt biến thành một con thuyền khổng lồ, “Mời chư vị lên thuyền xanh, chuẩn bị trở về tông.”

Chử Tư Lâm mặc dù sinh ra ở thế gia, nhưng chưa từng thấy qua pháp bảo phi hành lớn như vậy, sau khi lên thuyền xanh còn không ngừng nhìn ngó xung quanh, trong mắt tràn đầy ca ngạo, “Quả nhiên không hổ là tông môn đệ nhất, đẳng cấp pháp bảo này tuyệt đối ở trên bảo khí!”

Thấy mọi người đều đã vào chỗ, ngón tay Vân Dục bung lên, mấy đạo pháp quyết đánh ra, thuyền xanh từ từ bay lên không.

Bởi kiểm tra dây dưa tốn không ít thời gian, lúc này sắc trời đã hoàng hôn, chẳng biết tuyết đã rơi từ lúc nào, phủ dày trên mặt đất đã gần đến nửa thước, lọt vào trong tầm mắt đều là một mảnh trắng mù mịt.

Theo thuyền xanh lên không, thành Kính Tiên dần dần lui lại thành một bức tranh phác họa, trong thời khắc tiến vào mây, Thẩm Tri đột nhiên có cảm giác như vậy, ánh mắt một lần nữa rơi xuống chỗ bọn họ vừa mới bay lên không trung.

Chẳng qua do quá xa, Thẩm Tri chỉ có thể mơ hồ thấy trong bóng đêm mông lung, một thân hình u tối một mình đứng ở trên sân rộng, trông có vẻ đặc biệt hoang vắng.

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường]

Hệ thống: Lần này chủ nhân hẳn đã ý thức được sức mạnh giá trị nhan sắc vô cùng lớn đi.

Thẩm Tri: Quả thực sai lầm

Tác giả: Thẩm Vô Hoạch! Nếu ngươi còn không xuất hiện đại sư huynh sẽ hạ thủ vi cường, ồ, ngươi xuất hiện rồi!

Thẩm Vô Hoạch: ... Ta chính là bóng đen đó? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thuyền xanh phá mây, biển sao choáng ngợp, nửa vầng trăng khuyết lơ lửng, ban đầu mới thấy cảnh này, tiếng thán phục của mọi người vang lên bên tai không dứt.

Chữ Tư Lâm rất nhanh thu hồi ánh mắt khỏi khoảng trời sao, vô thức nhìn về phía Thẩm Tri bên cạnh, gò má tinh xảo nổi bật dưới ánh trăng mờ nhạt khiến y hơi ngẩn ra, lúc này mới ý thức được vừa rồi Thẩm Tri không đội lại mũ áo choàng nữa.

Nhận ra được ánh mắt của Chữ Tư Lâm, Thẩm Tri quay đầu nhìn về phía y, “Có chuyện gì?”

Nhìn lên bị phát hiện, mặt Chữ Tư Lâm đỏ lên, nhất thời chân tay luống cuống lắp bắp nói: “Ta, ta muốn hỏi ngươi, lúc trước khi kiểm tra ngươi có nói với ta ‘cắt câu lấy nghĩa’ là ý gì?”

Trước lúc kiểm tra Chữ Tư Lâm cũng không có thời gian để suy nghĩ vấn đề này, bây giờ đã qua xong xuôi, vấn đề lại dấy lên trong lòng y, chẳng qua ban đầu y dự định tự mình từ từ suy nghĩ, lúc này bị Thẩm Tri làm cả kinh mới buột miệng nói ra.

Mặc dù Chữ Tư Lâm hiện tại cũng chỉ mười một mười hai tuổi, nếu so với Thẩm Tri còn cao nhiều hơn một cái đầu, Thẩm Tri chỉ nhìn y một cái rồi thu hồi ánh mắt, nghe được câu hỏi liền trả lời: “Lúc đó ngươi bảo thánh giả từng nói tư thái khiêm nhường, phương khả đắc tiến thị bất giả, nhưng ngươi có từng nghe qua đoạn sau của câu này?”

“Hả?” Chữ Tư Lâm có chút mê man, từ nhỏ y đã nghe những lời này mà lớn lên, đúng là chưa bao giờ biết nó còn có đoạn sau.

“Thánh giả nói: đại đạo luôn thay đổi, thánh giả duy nhị tam hĩ, ta như bụi trần, chỉ có tư thái khiêm nhường, mới có thể tiến bộ. Nhưng bụi trần vô cùng nhỏ bé, tất phải giữ nguyên thủ ban đầu, tiến vào tranh đấu, mới có thể đắc đạo.” Lúc đọc lên hai câu này, ánh mắt Thẩm Tri có chút xa xăm, “Lời này trích từ.”

(Ý nói thế sự luôn thay đổi, con người vốn nhỏ bé, luôn cần khiêm tốn, học hỏi, tranh đấu, giữ vững ý chí mới có thể đắc đạo.)

Giọng nói Thẩm Tri cũng không lớn, xen lẫn vào trong tiếng thảo luận của nhóm thanh niên hưng phấn, cũng không gây sự chú ý của người khác.

Chữ Tư Lâm tất nhiên là nghe thấy Thẩm Tri nói, mặt y đỏ lên, đột nhiên hối hận đem quyền điển lục thật dày kia ném sang một bên, “Ngươi đã xem xong hết rồi sao?”

Thẩm Tri liếc nhìn Chữ Tư Lâm ừ một câu, liền không nói thêm gì nữa.

ghi chép lại phần lớn lịch sử Sơ Linh giới, chừng hơn một nghìn quyển, trăm vạn chữ, trong đó bao gồm rất nhiều nguồn gốc thế gia tiên môn, tuy nói cũng không tường tận nhưng vì nó bao trùm rất rộng, gần như tất cả thế gia tu chân sẽ chuẩn bị làm bộ sách vỗ lòng cho hậu đại.

Mà sống ở Thảm gia, Thảm Trì đương nhiên không có loại đãi ngộ này. Nhưng bộ điển tịch đó, kiếp trước lúc Thảm Trì sáu tuổi đã ghi lại toàn bộ, mà mỗi một chữ trong đó đều xuất phát từ miệng Trì Nguyên Gia.

Khoảng cách giữa thành Kính Tiên với Thừa Kiếm tông cũng không xa, hơn nữa tốc độ thuyền xanh cực nhanh, sau gần nửa canh giờ, mọi người liền phát hiện thuyền xanh dừng lại.

Dưới ánh trăng mờ lung, mọi người chỉ có thể nhìn rõ đường nét tổng thể tòa núi cách đó không xa, đỉnh núi đồ sộ nguy nga cao chót vót trong mây, chỉ mơ hồ thấy được số ít ánh đèn trên đỉnh núi, gió núi từ dưới chân thổi qua, dạ ứng kêu vang, quả thực khiến cho người ta ca tụng cảm thán.

“Hiện tại trước mắt các ngươi chính là Thừa Kiếm tông.” Vân Dục cao giọng nói với các đệ tử, “Bởi sắc trời đã tối, ta tiện giới thiệu một chút về các phong của Thừa Kiếm tông cho các ngươi, ngày mai sẽ tiến hành kiểm tra linh căn.”

(Phong = đỉnh núi, ngọn núi)

Lúc Vân Dục nói đến kiểm tra linh căn, ánh mắt dừng lại một chút trên người Thảm Trì, “Ngọn núi cao nhất đối diện các ngươi bây giờ chính là chủ phong Thừa Kiếm tông, tên là Thương Linh phong, bốn tòa núi đông tây nam bắc bên cạnh tên hiệu là Xích Nhạn phong, Linh Nguyên phong, Minh Kiếm phong cùng Bất Quy nhai, Xích Nhạn phong là nơi tu hành của đệ tử ngoại môn, đợi các vị lên đến Kim đan thì có thể được tuyển chọn đồng bạn của mình. Còn về Bất Quy nhai ở phía bắc, chính là cấm địa nội môn, khuyến cáo chư vị không nên tùy ý đặt chân tới chỗ này.”

“Vì sao?” Có người ngờ vực. Cùng lúc với câu hỏi của y, hầu như tất cả mọi người đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía Vân Dục.

Vân Dục không trả lời ngay vấn đề của thiếu niên kia, mà hỏi vặn lại: “Vì sao ngươi lựa chọn gia nhập vào Thừa Kiếm tông?”

Thiếu niên kia dường như bị hỏi khó, một lát sau mới đáp, “Vì thành tiên.”

“Vì sao thành tiên?”

“Chỉ có thành tiên mới có thể được trường sinh!”

“Tốt.” Vân Dục cười gật đầu, tiếp theo nói với các đệ tử: “Bất Quy nhai, trọng điểm ở chỗ bất quy, ngươi đã muốn trường sinh, vấn đề này không nên hỏi nữa. Kế tiếp ta giới thiệu với các ngươi một chút về Vệ phong...”

(Bất quy = không trở lại)

Câu trả lời không nhân nhượng của Vân Dục đã khiến cho đám tân đệ tử sắc mặt trắng nhợt, nhất là đám nghe con vừa rồi nghe Vân Dục nói xôn xao muốn thử, lập tức liền bỏ đi ý niệm trong đầu, ti mi nghe y tiếp tục nói.

Tuy kiếp trước Thảm Trì biết rất nhiều chuyện về Thừa Kiếm tông, cũng đã từng lên vào trong, càng từ chỗ hệ thống biết được không ít địa thế của Thừa Kiếm tông trong cốt truyện, nhưng lại chưa bao giờ quang minh chính đại đứng ở chỗ cao quan sát qua đệ nhất tông này.

Phóng tầm mắt tới, tông môn cổ xưa này vốn khoác lên một chiếc khăn che mặt thần bí, rốt cục ở trước mắt hần dần vén lên một góc.

Cuối cùng Thảm Trì đem ánh mắt đặt vào đỉnh Xích Nhạn phong, so với ngọn núi cao nhất, Xích Nhạn phong còn thấp hơn một tầng, diện tích cũng tương đối rộng lớn hơn so với chủ phong, mà ở trong đó, chính là mục đích lần này hần đến Thừa Kiếm tông.

“Không cần phải lo lắng, biểu hiện của ngươi tốt như vậy, linh căn lại tuyệt hảo, nhất định sẽ không để cho ngươi vào ngoại môn.” Thấy Thảm Trì vẫn nhìn Xích Nhạn phong, Chữ Tư Lâm thì thoáng nhìn về phía hần cho là hần sợ đi vào ngoại môn, thấp giọng an ủi.

“Đúng vậy, nghĩ đến đáng về kẻ vừa nãy chạy trốn chết, liền cảm thấy thật buồn cười.”

“Đúng, ngươi nhất định không có vấn đề, chẳng qua đến tột cùng ngươi đã viết chữ gì vậy, dĩ nhiên lợi hại đến thế.”

...

Nhìn Chữ Tư Lâm đang an ủi Thảm Trì, các thiếu niên bên cạnh cũng đồng thời nhao nhao thấp giọng an ủi hần.

Nghe thấy mọi người “an ủi”, Thảm Trì gạt mình, rốt cục bọn họ từ đâu biết được mình sợ vào ngoại môn?

Ngày thứ hai.

Bình minh rạng sáng, một đám tân đệ tử tạm thời an trí ở Xích Nhạn phong liền bị vài tiếng chuông đánh thức.

Thảm Trì đẩy cửa ra, múc một thùng nước trong giếng giữa sân, sau khi rửa mặt xong liền rời đi.

Lúc Thảm Trì đến chỗ tập hợp, Vân Dục đang cùng một nam tử đáng vẻ trung niên cười nói trò chuyện, nhìn thấy Thảm Trì qua đây, liền nói với hắn: “Đêm qua ngủ ngon giấc không?”

“Đa tạ sư huynh, tốt.” Thảm Trì gật đầu đáp, lập tức quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên, “Vị này là?”

“Đây là chương sự ngoại môn, đạo hiệu Thanh Nghiêm” Vân Dục giới thiệu với Thảm Trì, vừa nhìn về phía Thanh Nghiêm, “Thảm Trì, đệ tử khóa này mới thu.”

Coi như y từng gặp qua vô số người cũng chưa từng thấy ai nhìn đẹp như Thảm Trì, thảo nào Vân Dục sư thúc lại cố ý tới bàn giao mình chăm sóc tốt cho hắn, trong lòng nghĩ như vậy, Thanh Nghiêm mỉm cười hiền lành với Thảm Trì, lại khách khí vài câu mới rời khỏi.

Rất nhanh các đệ tử đã lục tục đi tới, mỗi người đều mắt nhắm mắt mở ngái ngủ, hiển nhiên đêm qua ngủ không được tốt.

Chữ Tư Lâm ngáp một cái, loạng chà loạng choạng mà đứng bên cạnh Thảm Trì, nhìn trên mặt Thảm Trì không có nửa điểm nhập nhèm, không khỏi có chút kinh ngạc, “Người không lo lắng sao? Tối qua ta suy nghĩ cả một đêm, đến canh năm mới mơ màng thiếp đi.”

“Vì sao phải lo lắng?” Thảm Trì quay đầu nhìn về phía đối phương, vẻ mặt hơi nghi ngờ một chút.

Tuyết đầu mùa vừa qua, ánh nắng mặt trời tươi mới rọi trên gò má Thảm Trì, phủ lên ngũ quan tinh tế của hắn một tầng ánh sáng mỏng manh, bất ngờ hắn ngoảnh đầu lại, đôi mắt đen nhánh trong suốt hơi nghi hoặc.

“Aizz...” Bao gồm cả Chữ Tư Lâm, vừa rồi ánh mắt mọi người tụ lại trên người Thảm Trì đều gây người một hồi.

Một lát sau, Chữ Tư Lâm háng giọng một cái, sắc mặt đỏ ửng, “Bởi vì, bởi vì sợ bị phân ra ngoại môn.”

Thu hết biểu hiện của mọi người vào trong mắt, Thảm Trì trả lời, “Người lo lắng, kết quả sẽ thay đổi sao?”

“Không, không thể.”

“Nếu không thể thay đổi, vậy cần gì phải lo lắng? Huống hồ đệ tử ngoại môn chẳng phải cách ba năm đều có cơ hội vào nội môn hay sao? Chỉ cần chăm chỉ tu luyện, tất nhiên sẽ có một ngày lên Trúc cơ kỳ, vào nội môn chẳng qua chỉ là sớm hay muộn, hay là người vào ngoại môn thì không phải tu luyện?”

Nói xong Thảm Trì cũng không nhiều lời nữa, từ trước đến nay hắn không thích lo sợ không đâu, nói nhiều với Chữ Tư Lâm như vậy, cũng xem y từng mấy lần che chở cho mình.

Chữ Tư Lâm sau khi nghe xong liền thả lỏng thân thể, thần sắc trấn định hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía Thảm Trì sinh ra vẻ kính nể, y nói: “Ta biết rồi, cảm ơn người.”

Kỳ thực không chỉ riêng Chữ Tư Lâm, một đám bên cạnh nghe lời Thảm Trì đều không khỏi rơi vào trầm tư, thoáng chốc bùng tỉnh. Biết rõ không thể thay đổi, lại cứ lo lắng chẳng qua là tự tìm phiền não, đứa bé nhỏ như vậy còn hiểu được đạo lý, chính mình lại chẳng ngộ ra.

Nghĩ thế, nhận định của bọn họ đối với Thảm Trì ngoại trừ dung mạo đẹp ra càng thêm xem trọng hơn.

Dưới sự chỉ dẫn của Vân Dục, mọi người ngồi thuyền xanh đi đến Thương Linh phong.

So với Xích Nhạn phong rừng núi ngang dọc, thế núi gồ ghề rối loạn, phòng ốc chỉ xây dựng rải rác, Thương Linh phong thân là chủ phong có vẻ bằng phẳng hơn rất nhiều, lầu gác đình đài trải rộng trên đỉnh núi, theo thế núi trùng điệp chọc thẳng lên mây trời, ở giữa là một quảng trường rộng lớn, bên trên có rất nhiều đệ tử nội môn mặc lam y đang thân luyện, phía cuối quảng trường là mấy trăm bậc thềm bằng ngọc nối liền với một tòa đại điện nguy nga trang trọng.

Lần đầu diện kiến, chúng đệ tử đều thần phục một hồi, mắt nhìn nơi nơi.

Vừa đáp xuống đất, linh khí nồng đậm như tinh hoa tụ lại xung quanh, trong lòng Thảm Trì có chút kinh ngạc, linh khí ở Xích Nhạn phong có thể xem như chủ phong ở tông môn thông thường đã theo không kịp rồi, không nghĩ tới độ nồng đậm ở Thương Linh phong này còn vượt qua gấp trăm lần.

Dựa vào loại nồng độ này xem ra, bên trong Thương Linh phong chỉ ít ần chứa hai linh mạch hai vạn năm trở lên.

Có căn cơ này, cũng khó trách Thừa Kiềm tông có thể trở thành đệ nhất đại tông tiên tu ở Sơ Linh giới.

Trong lúc Vân Dục dẫn một đám tân đệ tử vào Thương Linh phong, trong điện hơn mười mấy đại tu Thừa Kiềm tông đang tụ lại một chỗ, mà trước mặt bọn họ, cũng chính là bài thi kiểm tra ngộ tính lần này của Thừa Kiềm tông.

“Tốt! Tốt! Chữ này viết tốt! Ha ha, hay cho một chữ đạo!” Vốn khung cảnh đang yên tĩnh bị một tiếng ca ngợi đánh vỡ, chính là Minh Lệ trưởng lão từ trước đến nay luôn ăn nói thận trọng.

“Minh Lệ sư thúc, thực sự có thí sinh hợp ý người?” Có thể thấy Minh Lệ khen ba tiếng tốt, xác thực khiến cho người ta kinh ngạc.

“Ý định ra đề lần này của ta, muốn để cho các tân đệ tử có thể ngộ ra gian nan của kiếm đạo, tốt nhất biết khó mà lui, không ngờ lại có người có thể

hoàn toàn lĩnh ngộ, ngược lại đáp trả cho cho ta một cái tát.” Nói đến đây, Minh Lệ chẳng những không có nửa phần ảo não, trong mắt còn tràn đầy cuồng nhiệt, “Đại đạo tuy khó, riêng ta không sợ! Hahaha! Ta ngược lại muốn xem một chút là ai có thể viết ra được chữ này!”

Từng xem qua đáp án bài thi kia, trong lòng chư vị đại tu đều hơi động, xem ra lần này Minh Lệ trưởng lão từ trước đến nay không thu đồ có thể phá lệ.

“Đại sư huynh.”

“Đại sư huynh.”

...

Lúc Vân Dục dẫn các tân đệ tử đi qua quảng trường, các đệ tử nội môn xôn xao thi nhau hành lễ, Vân Dục gật đầu lại với từng người, liền dẫn mọi người đi tới tận cùng đại điện.

Sau khi đợi mọi người đi qua, các đệ tử nội môn bắt đầu nghị luận.

“Xem ra lần này đại sư huynh chiêu tân rất thuận lợi, vừa vặn tám mươi người, chỉ không biết bao nhiêu có thể vào nội môn. Đúng rồi, các người có thấy đứa bé ở sau lưng đại sư huynh không?”

“Ta cách có hơi xa nên bị che khuất, làm sao vậy?”

“Diện mạo quả thực dễ nhìn.”

“Hừ, có thể đẹp bằng Vân Nhiều sư tỷ không?”

“Đó là tất nhiên.” Đệ tử mở miệng đầu tiên đáp lại như đinh đóng cột, “Chẳng qua đáng tiếc là một bé trai.”

“Ha ha ha...”

Nghe được câu cuối cùng, chúng đệ tử cười ầm lên, chỉ xem người nọ nói như một chuyện tiểu lâm, tản ra tiếp tục luyện công, ngược lại không phải bọn họ không muốn tin, chỉ là hình tượng đệ nhất mỹ nhân Thừa Kiếm tông của Vân Nhiều thực sự quá ăn sâu vào lòng người, bây giờ bỗng nhiên có người nói một bé trai còn đẹp hơn nàng, thực sự quá nực cười.

Tên đệ tử kia bị mọi người chế nhạo có chút không cam lòng tức giận cầm kiếm xoay người, bỗng nhiên phát hiện nhân vật chính bọn họ mới đàm luận đang đứng ở cách đó không xa, cũng không biết đã nghe được bao nhiêu, nghĩ đến khả năng đối phương đã nghe thấy toàn bộ, không khỏi có chút run chân, run rẩy nói: “Vân, Vân Nhiều sư tỷ.”

Nữ tử hồng y mang mạng che mặt liếc nhìn đệ tử kia, cất bước đi vào trong đại điện.

Đi theo phía sau Vân Dục, mọi người vừa tiến vào trong điện, đập vào mắt là mấy chục cột đá khổng lồ xếp thành hai hàng đâm thẳng lên mái vòm, trên mỗi một trụ đá đều điêu khắc một loạt hoa văn phức tạp, trang nghiêm mà sang trọng, khiến cho một loạt tân đệ tử mới bước vào mở to hai mắt nhìn.

Trong điện đã có mười mấy vị tu giả đang đợi, thấy rõ biểu cảm các thiếu niên, vẻ mặt họ đều mang theo nụ cười thân thiện, chỉ có điều trong đó có một vị tu giả sắc mặt lạnh thấu xương, cực kỳ nghiêm túc, biểu tình không khác gì Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Trì không khỏi nhìn thêm một cái.

Chủ vị là một lão giả râu tóc bạc phơ mặc y sam màu nâu thoạt nhìn rất có vẻ tiên phong đạo cốt, Vân Dục dừng trước mặt lão mấy bước, khom người hành lễ, “Bái kiến chương môn, đệ tử mới thu đều đã mang về.”

“Bái kiến chương môn!”

Nhìn Vân Dục hành lễ, các thiếu niên cũng tự bắt chước hành lễ theo, nhất thời trong đại điện âm thanh liên tục nối tiếp nhau.

Thấy cảnh này, Vô Đàm vuốt râu mỉm cười, “Haha, các vị hữu lễ, Vân Dục sư đệ thật khổ cực.” Lập tức nói với mọi người, “Hoan nghênh chư vị tới gia nhập Thừa Kiếm tông, mời các vị theo hàng lối thứ tự tiến lên kiểm tra linh căn.”

Cho nên ngay cả mở đầu cũng không nhắc tới một câu, trực tiếp tiến vào chủ đề chính, các thiếu niên mới thả lỏng một chút trong lòng lại dâng trào lần thứ hai.

— — —

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường dài vô biên]

Thẩm Vô Hoạch: Ta lên sàn cái nổi gì?

Tác giả: Ta nhấn mạnh trình bày một chút, là Thẩm Trì đang nhớ người, người mới có cơ hội xuất hiện! Khụ khụ, xin hỏi Minh Lệ, muốn nhận Thẩm Trì làm đồ đệ sao?

Minh Lệ: Nhận.

Tác giả: Nếu như Tiểu Trì không thể tu tiên?

Minh Lệ: Vậy cũng nhận.

Tác giả: Vì sao?

Minh Lệ: Người hỏi quá nhiều.

Thẩm Trì: Hỏi ta đi.

Tác giả: Tiểu Trì này, người nguyện ý làm đại đệ tử đầu tiên của Minh Lệ trưởng lão chứ?

Thẩm Trì: Không muốn.

Tác giả, Minh Lệ: ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Kiểm tra linh căn cùng kiểm tra căn cốt khác nhau, đối lập với căn cốt đã định hình, linh căn vốn có nhiều loại khả năng hơn, nếu không có tình huống đặc thù, để kết quả chuẩn xác thì tông môn thu đồ đều sẽ chọn dùng trắc linh thạch để tiến hành đo lường.

Lúc này bên điện đã đặt một khối đá hình thoi cao chừng bằng một người, thoát nhìn hết sức tầm thường, nhưng lúc này hầu như tất cả thiếu niên trong sân đều hồi hộp nhìn chăm chăm vào nó, tựa như đưa mắt nhìn lên thì trên đầu có thể nở hoa vậy.

Hiện tại Vân Dục đang đứng cạnh trắc linh thạch, hành lễ một cái với chưong môn cùng các vị trưởng lão, rồi chuyển hướng sang phía các đệ tử, “Bên dưới ta gọi đến tên đệ tử nào, mời theo thứ tự đi lên kiểm tra.”

“Trần Thiên Lợi.”

Một thiếu niên gầy gò ước chừng mười bốn mười lăm tuổi từ trong đám đông đi ra, khả năng do quá căng thẳng, hai chân tự vấp vào nhau, quả nhiên ‘Ồ!’ một tiếng, lộn nhào một mạch xuống chân Vân Dục, té ngã như chó gặm bùn.

“Phụt...”

Mấy tiếng cười vang lên trong đám đông, làm bầu không khí căng thẳng không dứt trong điện thuyên giảm một chút.

Nghe thấy mọi người cười, thiếu niên kia tự hờ chính mình cũng thấy buồn cười, đỏ mặt đứng lên gãi ót, tự mỉm cười ha ha hai tiếng, nhìn về phía Vân Dục.

Sắc mặt Vân Dục vẫn như cũ, “Xin đem hai bàn tay đặt lên giữa trắc linh thạch.”

Nghe vậy, thiếu niên đưa mắt nhìn khối đá nguyệt sắc trước mặt, sau đó đem bàn tay vừa nhào xuống dưới đất cọ xát vào góc áo, mới chậm rãi vươn cánh tay ra, tay y có hơi run rẩy, sau khi đặt lên tảng đá mới thở phào một cái.

Khi bàn tay thiếu niên đặt lên, chỉ thấy một luồng ánh sáng hai màu một vàng một nâu theo dưới hai tay thiếu niên dần dần khuếch tán ra, trong lúc mọi người đang kinh thần, liền trải rộng bề ngoài cả khối trắc linh thạch.

“Kim thổ song linh căn, tư chất trung thượng, nội môn.” Vân Dục thông báo, đệ tử bên cạnh y cầm một miếng ngọc giản, dường như đang ghi chép lại.

Nghe thấy kết quả, mọi người không khỏi quay đầu nhìn y bằng ánh mắt đầy hâm mộ.

Thiếu niên vô cùng vui mừng mà đứng ở hàng thuộc về đệ tử nội môn, vẻ mặt hưng phấn.

Lúc này lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người kiểm tra tiếp theo, Thẩm Trì thu hồi ánh mắt, chuyển hướng về phía mấy vị trưởng lão trên đài, đúng lúc đụng phải một ánh mắt lạnh lùng, Thẩm Trì giật mình cúi đầu hỏi hệ thống, [Y là ai vậy?]

[Thừa chủ nhân, vị kia là Minh Lệ trưởng lão, trong cốt truyện là sư tôn của nhân vật nam chính. Lúc này trong truyện Minh Lệ trưởng lão đang gặp nam chính chỉ bảo tu hành, người vẫn chưa xuất hiện trong đại điển thu đồ lần này.]

[Úm]

Nói cách khác, sau khi Thẩm Vô Hoạch trực tiếp cự tuyệt lời chiêu mộ của Vân Dục, vẫn chưa đuổi kịp mà đến đại điển thu đồ Thừa Kiếm tông, xem ra trước đây đưa cho Thẩm Vô Hoạch miếng ngọc trụ kia, có vẻ vẫn có mấy phần hiệu quả.

Thẩm Tri nhìn về phía ghế ngồi của trưởng lão, một đám trưởng lão cũng đang nhìn hắn, lén lút trao đổi bằng thần niệm.

“Đứa bé này đáng về không tệ.”

“Nếu linh căn không có trở ngại, ta sẽ thu hắn.”

...

Thấy rõ Thẩm Tri bị nhìn đến liền ‘sợ hãi’ cúi đầu, tất cả trưởng lão xôn xao quay đầu nhìn Minh Lệ trưởng lão trách cứ.

Minh Lệ: “...”

Cũng không biết giữa các trưởng lão xảy ra chuyện gì, Vân Dục lần lượt đọc tên đệ tử. Trong số các đệ tử kiểm tra vừa rồi, đa số là nhị tam linh căn, còn có một vài tứ linh căn, đơn linh căn chỉ có đúng một người, lại bởi vì cửa ải ngộ tính mà chưa được chọn làm thân truyền.

Rất nhanh số lượng đệ tử chưa qua kiểm tra ngày càng ít, chỉ còn sót lại lác đác vài người, giọng nói Vân Dục vẫn như trước không nhanh không chậm, “Chữ Tư Lâm”

Chữ Tư Lâm liếc nhìn Thẩm Tri, thấy hắn đang cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, hít một hơi thật sâu đi tới trắc linh thạch.

Chỉ thấy bàn tay y vừa tiếp xúc với trắc linh thạch, nó liền tỏa ra một luồng ánh sáng màu xanh gần như chói mắt, hắn đã chiếu sáng trung một góc đại điện, thật lâu sau mới dịu xuống.

“Một hệ đơn linh căn, tư chất thượng đẳng.” Vân Dục chỉ đọc lên hai câu này, vẫn chưa thông báo là nội môn hay ngoại môn, mà là nhìn về phía chư vị đại tu.

Một nữ tử thanh y dịu dàng bước lên trước, nói với Chữ Tư Lâm: “Ta tên Vô Nguyệt, trú tại Nhạc Thanh phong, chủ tu pháp đạo, ngươi có nguyện bái ta làm thầy, theo ta tu hành?”

Nghe thấy nữ tử nói, mọi người đều cả kinh.

Ở Thừa Kiếm tông chỉ có đại năng Hóa thần trở lên mới có thể tự mình sở hữu độc lập động phủ vệ phong, đồng thời mỗi người chọn lựa đệ tử thân truyền, mà địa vị của đệ tử thân truyền cũng cao hơn một tầng so với đệ tử nội môn, ngoại trừ tài nguyên tu luyện tông môn cung cấp, còn có các loại tài nguyên sư phụ thân truyền dành riêng cho, cộng thêm có sư phụ thân truyền đặc biệt chỉ dạy, đệ tử nội môn càng không bì kịp chứ đừng nói đến đệ tử ngoại môn.

Nghĩ thế, ánh mắt mọi người nhìn Chữ Tư Lâm nhất thời tràn đầy ao ước.

Hiển nhiên không ngờ rằng chuyện tốt như thế lại rơi trên người mình, Chữ Tư Lâm có hơi choáng váng, đứng là vô thức nhìn về phía Thẩm Tri.

Chú ý tới ánh mắt xin giúp đỡ của Chữ Tư Lâm đặt trên người mình, trong lòng Thẩm Tri có chút khó hiểu, chẳng qua vẫn gật đầu với y, trong cốt truyện Chữ Tư Lâm chính là được tiền giả này thu, hôm nay bái nhập làm học trò của nàng cũng không có gì không ổn.

Sau khi trông thấy Thẩm Tri gật đầu, Chữ Tư Lâm giống như rót cục đã tìm được chủ ý, thốt ra một câu ‘nguyện ý’.

Mấy đệ tử kế tiếp đều có thành tích nổi trội, tư chất thượng đẳng, có ba người được chọn làm thân truyền, một người vào nội môn, chỉ còn lại Thẩm Tri là chưa bị gọi tên.

“Thẩm Tri.” Rót cục Vân Dục đọc lên tên người cuối cùng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Thẩm Tri cất bước đi tới trước trắc linh thạch.

Cái chữ này chính là do hắn viết? Minh Lệ nhìn lên kí tên ở góc nhỏ trên tờ bài thi, lại đem ánh mắt rơi vào chữ “Đạo” thật to kia, một lát mới nhìn về phía cậu bé đứng trước trắc linh thạch tuổi còn nhỏ mà xinh đẹp đến khó tin, ánh mắt sâu thẳm.

Lúc nhìn thấy Thẩm Tri vươn tay, Vân Dục không khỏi có hơi lo lắng, xem chút nữa mở miệng ngăn cản động tác của Thẩm Tri, nhưng cũng may y kiểm chế đúng lúc, mặc dù như thế, khuôn mặt vốn lộ ra nụ cười của y cũng nghiêm túc hơn rất nhiều, không khó để nhìn ra sự lo lắng trong mắt Vân Dục.

Theo bàn tay Thẩm Tri đặt lên, vầng hào quang màu bạc lớn tỏa ra dưới tay Thẩm Tri, trong ngân quang, ánh sáng lửa đỏ nổi theo sau, khiến mọi người

trên chủ vị còn chưa kịp mở miệng thán phục đã nghẹn lại trong cổ, ánh đỏ cùng bạc bóng mắt đường như muốn xuyên thấu cả tòa đại điện, duy trì ước chừng sắp si nửa chén trà nhỏ rồi từ từ biến mất.

Tĩnh lặng.

Vốn trong đại điện còn có tiếng nói chuyện rất nhỏ với nhau đột nhiên trở nên lặng yên không một tiếng động, các tân đệ tử không rõ nội tình kinh sợ ánh sáng lóa mắt chiếu rọi vừa nãy, các tu giả hiểu rõ nội tình trong mắt đầy than tiếc.

Băng hệ dị linh căn cùng hòa linh căn lẫn vào nhau nhiều năm khó gặp, không thể không nói là chuyện đáng tiếc. Điều này cũng trực tiếp quyết định con đường tu tiên vô vọng của Thẩm Tri.

“... Băng hòa song linh căn.”

Lúc nói ra mấy chữ này, cổ họng Vân Dục có chút khô khốc, tuy đã sớm biết kết quả như thế nhưng y vẫn không nhẫn tâm nhìn về mặt Thẩm Tri.

Lần đầu tiên gặp nhau ở trong miếu đồ nát, Thẩm Tri đã từng biểu hiện ý đồ muốn tu tiên, bây giờ lại thêm nghìn dặm xa xôi đi tới Thừa Kiếm tông, còn trải qua mấy vòng kiểm tra trước, đồng thời đạt được thành tích phi phàm, tuy nhiên lại bị kiểm tra linh căn sau cùng phủ định hoàn toàn, thực sự có chút quá mức bất công.

Nghĩ thế, Vân Dục chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Chẳng qua trong truyền thuyết đã từng có người từng thay đổi linh căn, Vân Dục nghĩ đến lúc trước từng đọc qua ghi chép trong một bộ sách cổ bị thiếu, trong lòng không khỏi dâng lên một chút hy vọng.

Thẩm Tri nhắm nghiền hai mắt từ lúc hào quang vừa mới bắt đầu sáng lên, thẳng đến khi nó dần dần nhạt đi mới mở mắt, kiểm tra này kiếp trước hắn đã từng làm qua không biết bao nhiêu lần, đây cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc, sau khi hào quang tan hết, thu tay về, lộ ra một khuôn mặt tươi cười với Vân Dục, hỏi: “ Sư huynh còn chưa nói ta là ngoại môn hay nội môn đâu.”

Nghe thấy câu hỏi ngây thơ của Thẩm Tri, bao gồm cả nhóm đại tu và chương môn trong đó đều không đành lòng một hỏi, đặc biệt là các trưởng lão mới nhìn thấy bài thi của Thẩm Tri, về mặt càng thương tiếc.

Nhưng băng hòa song linh căn, bất luận tu hành phương pháp nào đều là thể chất đã định trước bạo thể mà chết, bọn họ thực sự bất lực.

Mặc dù có chủ ý, nhưng dựa theo quy định, đệ tử tư chất hơi kém đều thu vào ngoại môn, nhìn ánh mắt Thẩm Tri, Vân Dục đành nhẫn tâm, mở miệng nói: “ Ngoại...”

“ Người có nguyện bái ta làm thầy?”

Hai chữ ngoại môn Vân Dục còn chưa nói ra hết, một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên vang lên từ chỗ ngồi của các trưởng lão, đây cũng là Minh Lệ trưởng lão vừa rồi vẫn chưa từng mở miệng.

Các vị đại tu ở đây, ngoại trừ vài trưởng lão theo phép tắc tới để dự lễ, đều có đại năng Hóa thân có ý thu đệ tử thân truyền, trong đó không thiếu người đang nhìn trộm Thẩm Tri căn cốt cùng ngộ tính cực tốt, nhưng đều vì mấy chữ băng hòa linh căn mà lùi bước, bây giờ lời Minh Lệ vừa nói ra khiến chúng đại tu đều sững sốt, ngạc nhiên nhìn về phía y.

Tuy trước đó đã suy đoán lần này Minh Lệ có thể sẽ quyết định thu đồ đệ, nhưng điều này đã vượt ra ngoài tất cả dự liệu của mọi người, một lần nữa xôn xao quay đầu nhìn về phía Thẩm Tri, muốn xem xem đứa trẻ này có điểm đặc biệt nào khác.

“ Lê nào Minh Lệ trưởng lão yêu thích đệ tử có dung mạo tuyệt hảo?”

“ Ừm, đáng vẻ đứa bé này quả thực khiến người ta yêu thích.”

“ Minh Lệ trưởng lão không phải chỉ nhìn về ngoại con người đâu, trước đây không phải y cự tuyệt Vân Nhiêu thỉnh cầu bái sư sao? Hơn nữa y cũng biểu hiện ra rất tán thưởng chữ viết của đứa bé kia, có lẽ là nhìn trúng ngộ tính của hắn mới đúng.”

“ Nhưng băng hòa linh căn rõ ràng là thể chất vô phương tu tiên, coi như thu làm đệ tử cũng không dám dạy hắn luyện tập tiên pháp như thế nào, chẳng lẽ Minh Lệ trưởng lão có sở thích đặc biệt gì sao?”

Trong lúc nhóm đại tu đang dùng thần thức giao lưu khí thế ngất trời, đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lẽo, kinh sợ quay lại phát hiện đúng là Minh Lệ, vội vã im miệng, ngồi nghiêm chỉnh ra dáng tiên sư.

Các tân đệ tử cũng không hề hiểu rõ về phương diện linh căn lúc này nhìn về phía Thẩm Tri trong mắt tràn đầy ước ao, nhưng nghĩ tới ánh hào quang vừa nãy sáng như vậy, ánh mắt cũng không có bao nhiêu tâm tình đố kỵ, đương nhiên, đáng vẻ Thẩm Tri cũng thực sự khiến người ta không sinh ra nổi cảm giác thù địch.

Hiển nhiên không ngờ Minh Lệ lại nói ra lời ấy, Thẩm Tri phút chốc ngừng đầu nhìn đối phương, lại phát hiện tuy mặt y vô cảm nhưng trong mắt mang theo chân thành, điều này cùng ánh mắt lãnh tức lúc trước hắn đối diện hoàn toàn bất đồng.

Người này biết rõ hấn là phé linh căn, vì sao vẫn muốn thu hấn làm đồ đệ?

Ngay sau đó Thảm Tri thấy được một góc giấy trắng trên bàn trước mặt Minh Lệ, trong lòng có chút sáng tỏ.

Nghe đồn Minh Lệ tiên quân Thừa Kiếm tông rất yêu thích người có ngộ tính cực cao, cả đời dù không thu học trò cũng không muốn thu một tên ngu xuẩn làm đệ tử, cho đến bây giờ đã là đại thừa kiếm đạo, cách tiên đạo chỉ còn một bước ngắn, cũng chưa thu được đồ đệ, mà trong cốt truyện, Thảm Vô Hoặc chính là đệ tử duy nhất của y.

Suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, Thảm Tri tỏ vẻ do dự, “Vừa rồi Vân Dục sư huynh nói ta vào ngoại môn.”

Nghe thấy Thảm Tri mở miệng, Vân Dục có hơi gấp gáp, rất sợ Minh Lệ trưởng lão không đề cập tới việc thu đồ đệ nữa, dù sao bất luận nói về phương diện nào, Thảm Tri theo Minh Lệ so với đi ngoại môn đều tốt hơn.

Mà Minh Lệ tựa hồ đã hạ quyết tâm, đứng dậy đi đến trước mặt Thảm Tri, “Nếu ngươi đồng ý, sau này chính là đệ tử của ta.”

Thân hình Minh Lệ cao lớn, đúng là so với Thảm Vô Hoặc trước kia Thảm Tri thấy còn cao hơn một chút, bây giờ chiều cao Thảm Tri vừa đến phần eo của y, Thảm Tri nhìn thẳng lên chỉ có thể nhìn thấy đai lưng thuần trắng sạch sẽ đơn giản của đối phương.

Sau khi Minh Lệ nói ra lời này, trong điện nhất thời yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Thảm Tri, lặng lẽ chờ câu trả lời của hấn.

“Ta muốn đi ngoại môn.” Một lát sau, Thảm Tri nói ra đáp án khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ khó hiểu.

Minh Lệ tựa hồ cũng không nghĩ tới Thảm Tri lại cự tuyệt y, nhưng thần sắc cũng không buồn, chỉ hỏi: “Vì sao?”

Thảm Tri kiên định nói: “Lúc trước trưởng lão trong nhà đã nói linh căn của ta không tốt, Vân Dục sư huynh cũng từng nói như vậy, nếu ta bái ngoại làm thầy chính là liên lụy người, cho nên ta muốn tự mình tu luyện đến Trúc cơ, chứng minh bản thân có thực lực vào nội môn.”

Thảm Tri vừa nói ra lời này, mọi người vốn còn đối với hấn “không biết suy xét” mà sinh ra chút tức giận thoáng chốc biến thành khích lệ cùng thương tiếc, đặc biệt sau khi thấy hấn nói xong còn hơi cúi đầu, tựa hồ có chút suy sụp, càng không nhịn được nghĩ muốn tiến lên an ủi một phen.

[Chúc mừng chủ nhân thu được ‘Quần chúng sùng ái’, độ phản kích tăng 1%.]

Thảm Tri rõ ràng nghe thấy được vẻ hưng phấn trong âm thanh hệ thống, [Đó là cái gì?]

[Đồng thời thu được tâm tình thương tiếc của trăm người trở lên, liền đạt được thành tựu ‘Quần chúng sùng ái’.] Hệ thống giải thích.

[...]

[Để độ phản kích tăng nhanh hơn, kiến nghị chủ nhân đồng ý thỉnh cầu thu đồ của Minh Lệ trưởng lão, công lược sư tôn của nam chính có thể trợ giúp nâng cao giá trị phản kích.]

Còn đang đắm chìm trong cái gọi là “thương tiếc”, sắc mặt Thảm Tri vô cùng không tốt, [Im miệng.]

[... Dạ, chủ nhân.]

“Được.”

Thảm Tri mới kết thúc trò chuyện cùng hệ thống, liền nghe được câu trả lời khẳng định của Minh Lệ, không khỏi ngẩng đầu nhìn y, lại phát hiện lúc này đối phương đang ngồi xổm trước mặt hấn, ánh mắt vừa vặn nhìn thẳng vào mình, hai người cách nhau rất gần, thậm chí Thảm Tri ngửi thấy hương trúc nhàn nhạt trên người y. Cũng vì thế, hấn càng thấy rõ sự chân thành trong mắt đối phương.

“Ba năm, nếu như trong vòng ba năm ngươi đạt tới Trúc cơ, thông qua kiểm tra nội môn, liền làm môn đệ của ta.” Minh Lệ nói, “Nếu như ngươi vẫn chưa lên Trúc cơ, ta tự mình tới đón ngươi, đến lúc đó ngươi không thể cự tuyệt ta nữa, trở thành đệ tử quan môn* của ta, ngươi có bằng lòng hay không?”

*Đệ tử cuối cùng.

Ngụ ý, bất luận thế nào Thảm Tri đều phải trở thành đệ tử của y.

Mấy chữ đệ tử quan môn Minh Lệ vừa nói ra, đám đông càng kinh hãi hơn.

Tại Sơ Linh giới, bất kể là tu giả môn hệ nào, đều cực kỳ thận trọng khi thu đồ đệ, dù sao mỗi một đệ tử đều là mặt mũi của tu giả, đặc biệt là thu đệ tử quan môn, càng phải thận trọng cẩn thận, nhưng ngược lại, Minh Lệ lại qua loa nói ra muốn thu đứa trẻ băng hỏa song linh căn này làm đệ tử quan môn. Các đại tu vốn ôm thái độ bầy phần kinh ngạc ba phần xem cuộc vui đứng ngồi không yên.

“Minh Lệ trưởng lão, xin hãy nghĩ lại! Hiện nay ngài ngay cả thủ đồ cũng không thu, liền thu đệ tử quan môn, thực sự có chút không ổn, huống chi đứa bé này tuy ngộ tính rất cao, căn cốt hiếm thấy nhưng linh căn của hấn...”

“Chương môn không cần lo lắng, ta tự có quyết đoán.” Minh Lệ ngắt lời tiếp theo của Vô Đàm, nhìn về phía Thẩm Tri lần nữa, giống như đang đợi đáp án của hắn.

Điều kiện hậu đãi như vậy, giả sử rơi vào bất kì người nào, e rằng đều bị làm cho đỏ mắt, nhưng đặt lên người Thẩm Tri, lúc này hắn là không có ai cảm thấy đề nghị này có nửa điểm không thích hợp, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tri đều là chờ mong.

Đệ tử duy nhất sao?

Thẩm Tri lướt qua ánh mắt vô cùng kỳ lạ của mọi người, nhìn về phía Minh Lệ, cho dù từ phương diện nào, đề nghị của đối phương cho hắn mà nói quả thực không có bất kì chỗ hại, thậm chí vì hắn suy tính đủ thứ, như vậy căn bản hắn cũng không có lý do cự tuyệt.

Hơn nữa dựa theo kế hoạch của Thẩm Tri, ba năm dĩ nhiên là đủ rồi.

Bởi vì trong vòng trăm năm tiếp theo đối phương sẽ phi thăng, Thẩm Tri cũng không biết nhiều tin tức về Minh Lệ lắm, ngoại trừ yêu cầu thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc ra, trong cốt truyện cũng chỉ nói đơn giản vài câu, ngoài ra chính là thiên tài kiếm tu nghìn năm khó có được, cả đời chỉ dốc lòng theo đuổi kiếm đạo.

Từ những phương diện này xem ra, Thẩm Tri cũng không bài xích Minh Lệ, thậm chí vô cùng tán thưởng y, chỉ ít, thái độ của hai người về mặt sức mạnh đều nhất trí.

Nếu như trở thành thầy trò với y, nói vậy cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hướng chỉ trong cốt truyện mặc dù Thẩm Vô Hoặc có thể trở thành đệ tử của người nọ, nhất định có yếu tố vận khí, mà kiếp này có thể y không nhất định có được vận khí này.

Nghĩ thế, Thẩm Tri gật đầu trả lời: “Được.”

Sau khi có được đáp án, trong lòng bàn tay Minh Lệ xuất hiện một miếng ngọc khấu nguyệt sắc hình răng nanh, bên trên xỏ một đoạn dây nhỏ màu đen, trên đoạn dây cài một chiếc chuông bạc ám sắc vô thanh, y đem ngọc khấu đặt vào lòng bàn tay Thẩm Tri, nói: “Vật này cho ngươi, dùng làm lễ vật gặp mặt.”

Tặng xong ngọc khấu, Minh Lệ thẳng thắn quay sang hơi gật đầu với người ngồi ở ghế chủ vị, liền đứng dậy biến mất ở trong đại điện.

Động tác của Minh Lệ thực sự quá nhanh, Thẩm Tri còn chưa kịp phản ứng thì chỉ còn thấy một bóng lưng tiêu sái của đối phương rời đi.

[Chúc mừng chủ nhân thu được linh khí x2, thu được tán thưởng của Minh Lệ tiên quân, độ phản kích tăng 1%.]

Thẩm Tri nắm miếng ngọc khấu này trong tay, cảm giác lạnh như băng truyền đến từ trong lòng bàn tay. Hiện nay khí tu của tu giới suy thoái, không nói đến linh khí, coi như bảo khí nhất đẳng cấp thấp cũng có thể dẫn tới các tiểu môn phái đánh nhau tàn nhẫn, mà Minh Lệ xuất thủ chính là hai kiện pháp bảo linh khí, có thể nói thực không hổ là thủ tịch trưởng lão đệ nhất đại tông sao?

Sự tình đã định chắc, sau khi chương môn lần thứ hai giới thiệu sơ lược một lần tình hình nội môn cho các đệ tử, một người đàn ông trung niên trẻ tuổi bước vào, chính là chương sự ngoại môn Thẩm Tri vừa mới thấy qua sáng nay, y phe phẩy ống tay áo, khom người hành lễ, “Thanh Nghiêm bái kiến chương môn, bái kiến chư vị trưởng lão cùng sư thúc.”

Ánh mắt Vân Dục dừng lại một chút trên người Thẩm Tri đang đi vào đội ngũ đệ tử ngoại môn, mới quay sang nói với đội ngũ đệ tử ngoại môn rằng: “Mỗi đệ tử ngoại môn theo chương sự Thanh Nghiêm đi đến Xích Nhạn phong.”

Đội chư vị đệ tử đều đã theo chương sự ngoại môn rời đi, Vân Dục mới ra khỏi đại điện, vừa bước đến cửa liền tựa như có cảm ứng dừng bước chân, ánh mắt nhìn về phía cây cột bên ngoài điện, “Người nào?”

Nữ tử hồng y từ sau cột đi ra, thấp giọng kêu lên với Vân Dục: “Sư huynh.”

“Sư muội?” Thấy là Vân Nhiêu, Vân Dục thở phào nhẹ nhõm, giọng nói mềm mại hơn, “Vết thương của ngươi còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, sao lại xuất hiện?”

“Ta không sao, sư huynh, chính là quá buồn bức mới ra ngoài một chút.” Vân Nhiêu sờ soạng khuôn mặt dưới tấm khăn che, ngón tay mơ hồ còn cảm giác được chút lồi lõm, lại như nghĩ tới điều gì, con mắt khép hờ xẹt qua một tia sáng, lập tức giương mắt cong cong nhìn nhìn Vân Dục, “Sư huynh, trong các tân đệ tử lần này có người nào kỳ lạ sao? Lúc ta mới tới thấy các sư đệ thảo luận rất kịch liệt.”

Vân Dục vẫn chưa hoài nghi lời Vân Nhiêu, dịu dàng nói: “Chúng đệ tử lần này đều rất ưu tú, trong đó còn có mấy hạt giống tốt được chọn làm thân truyền, sư muội hỏi như vậy, là có hứng thú muốn làm người chỉ dẫn cho tân đệ tử nào sao?”

Ở Thừa Kiếm tông, mỗi một tân đệ tử thân truyền nhập môn đều sẽ có một vị đệ tử thân truyền tu vi trên Kim Đan làm người chỉ dẫn, bây giờ tu vi của Vân Nhiêu ở Trúc cơ viên mãn, mặc dù chưa đến Kim đan, nhưng có Vân Dục đảm bảo, cũng coi như đạt yêu cầu.

Vân Nhiêu nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói: “Tốt lắm, ta muốn được làm người chỉ hướng cho đứa bé đẹp nhất kia.”

Nghe thấy đáp án của Vân Nhiêu, Vân Dục hơi kinh hãi. Y tất nhiên biết được vài ngày trước sau khi rèn luyện trở về, do lúc ấy gặp Thẩm Trì cùng Thẩm Vô Hoạch xong dung mạo mới bị hủy hết, Vân Nhiêu hết sức hoài nghi là bọn họ giả trò quý, âm định ý cực lớn với huynh đệ hai người.

Y lớn lên từ nhỏ cùng Vân Nhiêu, tất nhiên hiểu được tính nết đối phương, bây giờ nàng lại chủ động nói muốn làm người chỉ hướng cho Thẩm Trì... Trong đầu hiện ra dáng vẻ đứa bé kia, Vân Dục vô ý thốt ra: “Đứa trẻ kia được Minh Lệ sư thúc tổ bổ nhiệm làm đệ tử thân truyền, sớm muộn gì cũng là sư thúc của chúng ta, dựa theo bối phận người và ta cũng không đủ tư cách làm người chỉ hướng cho hắn.”

Vân Nhiêu kéo khăn che mặt, tựa hồ có chút kinh ngạc với đáp án này, giật mình một lát mới nói: “Ta biết rồi, sư huynh còn có việc, ta về đây.”

Nhìn bóng lưng đỏ rực của đối phương, trong lòng Vân Dục hơi nghi hoặc một chút, tiểu sư muội hôm nay dường như có chút không giống?

Đang lúc Vân Dục nghĩ mãi không thông, bỗng nhiên một tia sáng xanh bay về phía y, y đưa tay tiếp nhận, là một miếng ngọc giản màu xanh, đọc xong nội dung bên trong ngọc giản, sắc mặt y vui vẻ, vội vã ngự kiếm bay ra ngoài sơn môn.

“Thẩm Trì, quê nhà chúng ta còn rất nhiều...”

“Đừng nghe hắn nói, Thẩm Trì, ta mới vừa...”

Chúng đệ tử ngoại môn cùng nhau đáp xuống một vùng đất gần như bằng phẳng nhất Xích Nhạn phong, Thẩm Trì bước lên hai bước, hơi kéo dài chút khoảng cách với đám đệ tử ngoại môn dọc đường đi vô cùng nhiệt tình, rốt cục cảm thấy lỗ tai thoáng thanh tịnh một lát.

Thấy được biểu hiện của Thẩm Trì, Thanh Nghiêm thân làm quản sự ngoại môn gật gù trong lòng, đứa trẻ này chỗ nào cũng tốt, chỉ là rất hay xấu hổ, dọc đường đi cũng không thấy nói nửa câu, chẳng qua nhóm đệ tử ngoại môn này lại rất yêu mến đồng môn. Sau khi đưa ra phán đoán, Thanh Nghiêm nở một nụ cười hòa ái về phía Thẩm Trì đang “thẹn thùng”, tiện đà hắng giọng một cái, thấy lực chú ý của mọi người đã quay lại, mới nghiêm túc nói: “Nếu các vị đã vào ngoại môn Thừa Kiềm tông ta, như vậy có mấy điều thỉnh chư vị chú ý.”

“Một, hôm qua lúc nhập môn Vân Dục sư huynh đã nói qua với các người, không được đặt chân lên Bát Quy nhai.”

“Thứ hai, tiền tiêu hàng tháng của đệ tử ngoại môn là 100 khối linh thạch hạ đẳng, hai khối linh thạch trung đẳng, một lọ ịch cốc đan, ba ngày đầu mỗi tháng là ngày đệ tử ngoại môn đến lĩnh, xin mọi người chớ nên quên. Sau đó đến chỗ ta lĩnh đệ tử lệnh, mỗi tháng dựa vào đệ tử lệnh đi đến Uẩn Quảng Các lĩnh tiền tiêu hàng tháng.”

“Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, mời chư vị lắng nghe cẩn thận!”

Bởi vừa rồi các đệ tử ngoại môn nghe thấy dĩ nhiên mình cũng có nhiều tiền tiêu hàng tháng mà hơi xôn xao, đột nhiên bị Thanh Nghiêm cất cao giọng làm cả kinh, còn bị uy thế của Trúc cơ hậu kỳ đè nặng, nhất thời cảm như hèn.

Ngón tay thu vào trong áo của Thẩm Trì khẽ động, rốt cục chủ đề chính đã tới.

“Nói vậy các vị cũng đã thấy, Xích Nhạn phong địa hình phức tạp, thế núi gồ ghề, phòng ốc phân bố cực kỳ lộn xộn.” Nói đến đây, giọng nói Thanh Nghiêm dừng một chút, ánh mắt do dự lướt qua mọi người một vòng, “Đây đều là kiệt tác của các sư huynh sư tỷ của các người, cho nên, chuyện thứ nhất các người ở Thừa Kiềm tông cần phải làm, là tự xây dựng một chỗ ở cho mình.”

Thanh Nghiêm vừa dứt lời, đệ tử trong hàng thoáng chốc nổ tung.

“Nhưng chúng ta lại chẳng có công cụ gì, xây nhà thế nào?”

“Căn bản đây là chuyện không có khả năng!”

“Vi sao đệ tử ngoại môn không có chỗ ở?!”

“Ta...”

“Yên lặng!” Nghe hết oán giận của mọi người vào tai, Thanh Nghiêm nhăn mày, trên khuôn mặt gầy guộc tràn đầy uy nghiêm, “Đây là quy củ từ trước của Thừa Kiềm tông ta, nếu như mỗi vị công tử tiểu thư các ngài được nuông chiều từ bé nhận thấy không chịu nổi khổ cực này, thì sớm nói với ta một tiếng, ta vẫn có thể đưa các người xuống núi được.”

Lời vừa nói ra, lặng ngắt như tờ.

“Được rồi, chư vị còn có ý kiến gì, cứ việc nói ra.” Thấy mục đích đã đạt được, giọng nói Thanh Nghiêm hòa nhã đôi chút.

Vừa nãy bị y làm cho chấn động, các thiếu niên sợ bị tổng ra khỏi tông môn nào còn dám có nửa câu oán hận, nhao nhao lác đầu.

“Nếu các vị không còn ý kiến, vậy thì mời mọi người tự tản ra, nhân đây ta nhắc nhở một câu, Xích Nhạn phong tuy là lãnh địa của đệ tử ngoại môn, các người có thể xây dựng chỗ ở ở bất kỳ nơi nào, nhưng trong rừng núi có rất nhiều yêu vật linh thú, cực kỳ nguy hiểm, tốt nhất không nên tùy ý xông vào. Mặt khác cách ba ngày có một bài giảng ngoại môn, do đệ tử thân truyền tông môn phụ trách, hy vọng chư vị có thể tham gia đúng giờ.” Thanh Nghiêm tổng kết lại như vậy, rồi nhìn về phía Thẩm Trì đứng bên cạnh, nói: “Thẩm Trì, xin mời theo ta.”

Lúc này Thẩm Tri đang tính toán kế hoạch tiếp theo, nghe thấy Thanh Nghiêm bắt chuyện, cũng không lộ vẻ hoảng loạn, vài bước tiến lên theo phía sau y đi đến một sơn lộ khác.

Sơn đạo này là một trong vô số điều bình thường nhất của Xích Nhạc phong, mặc dù không tính là nguy hiểm, trên mặt đất lại đều là đá vụn, nếu như sơ sẩy một cái rất dễ ngã xuống dưới, không chết cũng mất lớp da.

Có lẽ nhớ tới Thẩm Tri còn nhỏ, Thanh Nghiêm bước đi cũng không nhanh, đi đến một chỗ rẽ, liền ngừng lại bên cạnh một tảng đá lớn, xoay người nói: “Ngươi là đệ tử thân truyền của Minh Lệ trưởng lão, có thể không cần tự xây dựng phong ốc, ta sẽ giúp ngươi an bài một chỗ ở.”

Vẫn chưa ngờ tới Thanh Nghiêm lại mở miệng nói lời này, trong lòng Thẩm Tri có chút hoang mang, nhưng vẫn chưa đem tâm tình đó biểu hiện lên mặt, hân hướng Thanh Nghiêm cảm kích nói: “Cảm tạ Thanh Nghiêm quán sữ, thế nhưng nếu ta vào ngoại môn, đương nhiên muốn tuân thủ quy củ ngoại môn.”

Đã có sẵn chỗ ở đương nhiên là tốt, nhưng đó không phải mong muốn của Thẩm Tri.

Khoảnh khắc ánh mắt dừng lại trên mặt Thẩm Tri, Thanh Nghiêm rốt cục xác nhận lời của hắn không phải là giả, trong mắt không khỏi tán thưởng nhiều hơn, “Không tồi! Tuổi còn nhỏ, chí khí cũng không nhỏ!” Y lấy ra từ trong tay áo một cái ngọc giản giao cho Thẩm Tri, “Còn đây là luyện khí pháp cơ sở của Thừa Kiếm tông, thứ này dùng để giảng dạy nội môn, nhưng người khác dạy chung quy không bằng tự mình lĩnh hội, bài giảng nội môn ngươi không cần thiết phải đi, có gì không hiểu cứ trực tiếp hỏi ta, chúc ngươi sớm lên Trúc cơ. Được rồi, đi đi.”

Thẩm Tri thu lại ngọc giản, nói với Thanh Nghiêm: “Đa tạ quán sữ.”

Thấy rõ thân hình nho nhỏ biến mất sau sơn đạo, Thanh Nghiêm thở dài thật sâu, buổi sáng Vân Dục đã nói qua với y chuyện đứa bé này có băng hòa linh căn, thời xưa băng hòa linh căn cũng không gọi là phế linh căn, mà là nghịch linh căn.

Phàm là thân nghịch linh căn, không thể nào cân bằng linh lực trong cơ thể, tới đa tu tới Kim đan kỳ sẽ bị bạo thể mà chết.

Y chẳng biết tại sao Minh Lệ trưởng lão lại nhìn trúng đứa bé này, nhưng với tính cách của Minh Lệ trưởng lão hẳn sẽ không hại hắn đâu.

Thẩm Tri giẫm lên đá vụn sơn đạo trở lại hướng cũ, lại phát hiện hơn bốn mươi đệ tử ngoại môn nhưng chỉ tản đi được một hai người, bọn họ mỗi người đang trông ngóng, vừa rồi lúc Thẩm Tri đi qua sơn đạo, rõ ràng thấy ánh mắt bọn họ sáng ngời, đáng vẻ đều là thờ phào nhẹ nhõm.

Đầu tiên mọi người nhìn ra sau lưng Thẩm Tri, phát hiện không có ai theo, xác nhận Thẩm Tri chỉ trở về một mình, liền vây xúm lại quanh hắn.

Trước đây tuy những người này nhiệt tình với hắn, nhưng lại chưa bao giờ làm ra động tác khác thường, dưới sự né tránh tận lực của Thẩm Tri, khoảng cách giữa hai bên cũng chưa từng gần quá hai thước, nhưng bây giờ mấy chục người đột nhiên bao bọc vây quanh hắn, thậm chí có người suýt chút nữa áp vào thân thể hắn.

Thẩm Tri vô thức lui lại một bước, đưa tay co rút vào trong ống tay áo, tay nắm vào khoảng không, lúc này hắn mới nhớ sau khi nhập môn vì không muốn khiến cho người khác khả nghi, đã đem dao găm thường ngày đặt trong ống tay áo thu vào túi đựng đồ.

Trong lúc Thẩm Tri dự định rút dao găm trong túi đựng đồ ra, các thiếu niên vừa rồi cũng không nhích lại gần nữa, chỉ mồm mép tép nhảy.

“Thẩm Tri, ngươi không sao chứ? Quán sữ kia có bắt nạt ngươi không?”

“Ngươi nọ vừa nhìn đã thấy chẳng phải tốt lành gì, gã muốn bắt nạt ngươi, chúng ta cùng đi đánh gã.”

“Ngươi định tính xây phòng ở chỗ nào? Có cần chúng ta giúp một tay không?”

...

Thẩm Tri: “...”

Vất vả lắm mới đuổi được các thiếu niên tựa hồ quá mức phấn khích, nhìn đáng vẻ bọn họ lưu luyến không rời vừa đi vừa quay đầu lại.

Thẩm Tri ở trong lòng hô lên, [Đi ra.]

[Dạ, chủ nhân, 013 hết lòng phục vụ ngài.]

[Phân tích hành vi vừa rồi của những người đó.]

[Bẩm báo chủ nhân, nguyên nhân hành vi vừa rồi của những người đó đã tìm được, xin hỏi có cần đọc ra không?]

[Ừ.]

[Theo hệ thống phân tích, từ dung mạo, hành vi cùng yếu tố tình cảm cá nhân và độ hảo cảm tích lũy đến mức độ nhất định, hành vi nhân loại đối đãi với người mình hảo cảm sẽ phát sinh một ít biến hóa. Như là hữu hảo, sùng bái, tình yêu, các loại tình cảm bề ngoài sẽ phát sinh tùy biến.]

[...]

[Có điều chủ nhân yên tâm, do nhân tố tuổi tác, những người này sinh ra hảo cảm với ngài tạm thời cũng sẽ không biến thành tình yêu. Mà đạt được càng nhiều người thân thiện với chủ nhân càng trợ giúp hoàn thành nhiệm vụ lớn hơn, mời chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

Kết thúc cuộc đối thoại với hệ thống, Thảm Trì đẩy ra lùm cây trước người, đi vào hướng trong rừng, mấy thiếu niên vừa rồi lặng lẽ đi theo sau hần hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đều đã nghĩ đến cảnh cáo ban nãy của Thanh Nghiêm, trong mắt tràn đầy lo lắng, lập tức muốn tiến lên ngăn cản Thảm Trì tiếp tục tiến về phía trước.

Động tác của mấy người không thể nói là chậm, nhưng bọn họ tìm khắp bên ngoài rừng một lần cũng không thấy bóng dáng Thảm Trì, đành phải mất công mà quay về.

Sau khi thoát khỏi truy lùng, Thảm Trì thuần thục xuyên qua cánh rừng.

Khu rừng rậm này cũng không đáng sợ như Thanh Nghiêm nói, mặc dù đích thực có không ít yêu vật linh thú, nhưng chỉ cần dựa theo lộ tuyến đã định sẽ không mấy may nguy hiểm, con đường này kiếp trước Thảm Trì từng lên vào Thừa Kiếm tông gạt hái được một số ít.

Từ rất sớm trước kia, Thảm Trì đã biết Xích Nhạn phong có một chỗ cực kỳ thần bí.

Ngay từ lúc nói rõ với hệ thống chính mình sẽ tu tiên, Thảm Trì liền đem ánh mắt đặt vào Xích Nhạn phong ngoại môn Thừa Kiếm tông, khi đó hần từng tính toán, coi như cuối cùng hệ thống lừa hần, thể chất của hần vẫn chưa biến thành thuần linh thể, không có cách nào tu luyện công pháp mới, vậy hần cũng có thể ở chỗ này tiếp tục tu ma.

Theo chân Thảm Trì càng đi vào sâu, mới vừa rồi trên đỉnh ngọn cây còn thi thoảng chiếu xuống ánh mặt trời loang lổ từng bước bị rừng rậm hoàn toàn ngăn cách, chỉ còn dư lại một chút tia sáng đủ để người ta thấy rõ đường, trong không khí tràn ngập mùi lá cây mục nát dung hợp cùng bùn ẩm ướt, xa xa tựa hồ có tiếng đã thú gào thét từng bước tới gần.

Thảm Trì tay nắm dao găm, chém đứt răng rắc những cây mây ngăn trở trước người, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước.

Ước chừng sau gần nửa canh giờ, bầu trời trên ngọn cây dần dần sáng lên, mà cánh rừng ngày càng thưa thớt, cảm giác được âm thanh dã thú cùng áp lực mọi lúc đã bị quét sạch, trong gió tràn ngập một cổ hương cỏ hoa nhàn nhạt.

Hoàn toàn rời khỏi rừng cây, trước mắt ngập tràn ánh sáng, phần cuối cánh rừng chính là một mảnh hồ nhỏ màu xanh gọn sóng lăn tăn.

Thảm Trì dừng ở một bụi cây hoa nhỏ màu tím lam đằng trước hồ đông đưa theo gió, khom người ngồi xỏm xuống đất, vurun tay phải ngất nó lên từ mảnh đất bùn xốp.

Động tác của Thảm Trì không coi là hòa nhã, nhưng những bụi hoa nhỏ này lại tựa hồ không chịu một chút ảnh hưởng nào, hai mảnh cánh hoa mềm mại vẫn phe phẩy lên kể ngón tay Thảm Trì.

[Chúc mừng chủ nhân đã thu được cỏ tử quy.] Hệ thống nhắc nhở, [Xin chủ nhân chú ý, gần đây có tồn tại trận pháp.]

Cỏ tử quy ở Sơ Linh giới không hiếm thấy, nhưng cũng không tính là phổ biến, nó là một loại cỏ kết giới, xưa nay sinh trưởng ở bốn phía đại hình pháp trận, chu kỳ một trăm năm, mà cỏ về ngoại trừ báo trước phụ cận có cỏ trận thì chẳng còn tác dụng gì. Nhưng Thảm Trì lại không cho là vậy, kiếp trước hần nghiên cứu qua không ít pháp trận, thậm chí cũng tự mình sáng tạo nhiều pháp trận độc đáo, mà trong rất nhiều thử nghiệm, hần đã từng dùng đến cỏ tử quy.

Sự thực chứng minh, hể những lúc xây dựng trận pháp, đem cỏ tử quy đặt vào tâm trận cùng các điểm trận, như vậy uy lực trận pháp đó ít nhất có thể nâng cao hơn gấp hai lần.

Thảm Trì không nhanh không chậm đem từng bụi cỏ tử quy xung quanh đây nhổ hết lên, lúc rút ra còn cố ý dùng dao găm trên tay đào xới trên mặt đất một lúc, lại thuận thế đè xuống, mảnh đất trong nháy mắt liền khôi phục thành dáng vẻ chưa được đụng đến.

Không lâu lắm, trong túi đựng đồ của Thảm Trì đã nhiều hơn mấy trăm bụi cây cỏ tử quy còn tản ra mùi bùn đất thơm tho thuộc về hoa cỏ.

Làm xong việc này, Thảm Trì lau đi mồ hôi trên trán, đưa mắt tị lại trên mặt hồ đang dậy sóng dập dòn, lúc này chính là buổi trưa, ánh mặt trời bị tầng tầng đám mây che lại, mặt hồ vẫn là một mảnh xanh lam, mặt hồ phản chiếu mây trời, có vẻ yên tĩnh bình yên.

Thảm Trì quanh quẩn dạo một vòng ven hồ, lập tức ánh mắt tập trung vào một điểm trên mặt hồ, khóe môi hiện lên độ cong vui mừng, liền hơi lui về phía sau hồ một bước, sau đó nhảy lên, đứng là đã nhảy vào hồ.

Theo Thảm Trì nhảy xuống, trong hồ không nổi lên tí ti bọt nước nào, tựa như hần đã bị thể giới kia nuốt sống.

Trong lúc Thảm Trì tiến vào rừng rậm, Văn Dục ngự kiếm dừng ở trước sơn đạo tông môn, thấy rõ một thân hình thon dài, mỉm cười tiến lên vài bước nghênh đón, “Ta biết là người sẽ đến.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Vô Hoặc người tới quá muộn! Sư phụ bị Tiểu Tri đoạt đi rồi!

Thảm Vô Hoặc: Đúng là Tiểu Tri của ta, Tiểu Tri muốn gì liền được cái đó, Tiểu Tri bị người quăng đi đâu rồi?

Tác giả: Mất tích~

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Sơn môn Thừa Kiếm tông cực kỳ đơn giản, một khối cự thạch cao chừng ba trượng chính là cột mốc của môn phái, lui về sau tảng đá là một cầu thang dài hẹp hướng thẳng lên đỉnh núi, lúc này mây mù trên núi chưa tan, phần cuối cầu thang kia ẩn mình trong mây, khiến người ta vừa thấy đã khiếp sợ.

(3 trượng = tầm 10 mét)

Trước mặt Thảm Vô Hoặc là tảng đá lớn ghi hai chữ “Thừa Kiếm”.

Theo y biết, hai chữ này từ lúc Thừa Kiếm tông lập tông đến nay vẫn đứng thẳng ở đây, cách đây chừng mấy vạn năm rồi, thoát đưa mắt nhìn hai chữ này viết cực kỳ bình thường, ngoại trừ khiến người ta khen ngợi một câu bề ngoài đại khí thì chẳng có chỗ nào nổi trội.

Kiếp trước Thảm Vô Hoặc đã sớm biết hai chữ này tuyệt đối không đơn giản, đã từng nhiều ngày ở trước tảng đá ngộ đạo, cả một đời cũng chỉ vờn vờn nhìn thấu chín thành ý trong đó, một thành cuối cùng dù thế nào cũng không hiểu.

Trải qua hai đời, Thảm Vô Hoặc một lần nữa đứng ở trước cửa ngọn núi này, rốt cục nhìn thấu hai chữ kia.

Kiểm giả, sát khí dã.

Kiểm chi đạo giả, lợi kỳ nhận, tàng kỳ phong, vi tiểu đạo; ngụ kỳ hình, minh kỳ ý, vi trung đạo; nhược dục đắc kiểm đạo đại thành, duy hữu phá trừ tâm chướng, trăm thiên phá đạo!

(Kiểm của đạo giả, lưỡi sắc bén, ẩn dấu mũi nhọn, vi tiểu đạo; dáng vẻ ngụ ý, thấu đạt ý nghĩa, vi trung đạo; nếu muốn đại thành kiểm đạo, chỉ có loại bỏ tâm chướng, chém thiên phá đạo).

Khẩu khí thật là lớn, quả không then là đệ nhất tông môn quyết đoán.

Đề xuống rung động trong lòng, Thảm Vô Hoặc thở phào thoải mái, y lại lần nữa nhận thức nhiều hơn một tầng về đệ nhất tông môn y ở mấy trăm năm từ kiếp trước.

Sau khi biết thiếu niên thần sắc lạnh lùng này đến tìm Vân Dục sư huynh, vài tên đệ tử hộ tông rất khách khí với Thảm Vô Hoặc, thấy y im lặng chỉ đứng nhìn tảng đá, cũng không quấy rầy. Chẳng qua thi thoảng ánh mắt nhìn về phía sơn đạo xác nhận bọn họ vẫn có nghi ngờ về Thảm Vô Hoặc.

Vân Dục thân là đại sư huynh đại đệ tử đời thứ ba mươi bảy Thừa Kiếm tông, uy danh cực kỳ sâu, mà trên người Thảm Vô Hoặc mặc dù có vài phần khí thế, nhưng cũng không có khí tức của tu giả, dáng vẻ thế nào cũng không giống có dính líu quan hệ với đại sư huynh.

Nhưng rất nhanh, mấy đệ tử hộ tông phát giác bọn họ đã nhìn lầm, ngọc giản đưa tin truyền ra chẳng qua thời gian chỉ một chén trà nhỏ, Vân Dục liền vội vã phi xuống dưới, thậm chí bất chấp cả quy định không thể ngự kiếm trên đường xuống núi y vẫn luôn tuân theo như đệ tử nội môn, trực tiếp ngự kiếm xuất hiện trước sơn môn, có thể tưởng tượng Vân Dục coi trọng người này cỡ nào.

Đặc biệt là lúc thốt lên câu “Ta biết là người sẽ đến”, càng khiến cho chúng đệ tử vốn đối với Thảm Vô Hoặc có ba phần lễ đạo nhất thời biến thành vô cùng hữu hảo.

Thấy rõ Vân Dục dừng lại, chúng đệ tử hộ tông xôn xao hành lễ.

“Đại sư huynh.”

“Đại sư huynh.”

“Không cần đa lễ.” Vân Dục cười ôn hòa gật đầu, nói với mấy người: “Vị tiểu huynh đệ này tới tìm ta, các người không cần đề phòng y.”

“Dạ, đại sư huynh.”

Thẩm Vô Hoặc mới thu lại tầm mắt từ trên tảng đá lớn, liền vừa lúc thấy rõ Vân Dục ngự kiếm đi xuống, nghe giọng nói đối phương làm như chắc chắn y sẽ tới, không khỏi nhìn đối phương nhiều hơn một chút, đợi mọi người bắt chuyện hoàn tất mới nói: “Khi đó người nói dẫn ta nhập môn, còn giữ lời?”

Vân Dục vui vẻ, vội vàng trả lời: “Đó là đương nhiên.” Sau đó lại nói, “Chẳng qua đại diện Thừa Kiếm tông thu đồ đệ đã kết thúc, nếu như người muốn nhập môn, cần phải chờ lên tọa thiên giai này.” Nói xong, ánh mắt Vân Dục nhìn về phía Thẩm Vô Hoặc có chút lo lắng không yên, rất sợ Thẩm Vô Hoặc mở miệng cự tuyệt, tuy là vô cùng hy vọng Thẩm Vô Hoặc có thể nhập môn, nhưng quy củ tông môn Vân Dục không thể không tuân thủ.

(Tọa thiên giai nằm na là bậc thang lên trời.)

Kỷ thực nếu như trước đây Thẩm Vô Hoặc cùng mình trở về tông, Vân Dục cũng có thể trực tiếp dành một vị trí cho y, cho dù hôm qua Thẩm Vô Hoặc đến, mình vẫn có thể đem y tiến nhập vào, nhưng cố tình khi chiều sinh hoàn tất, tông thạch ghi chép xong kết thúc mới đến, muốn nhập môn thì chỉ còn một đường thiên giai là có thể đi.

Thẩm Vô Hoặc nhìn thoáng qua thiên giai trong miệng Vân Dục, nói: “Có thể.”

“Nếu như muốn bỏ cuộc, người cứ trực tiếp gọi tên ta.” Trước khi Thẩm Vô Hoặc đi, Vân Dục đột nhiên gọi y lại.

“Sẽ không.” Thẩm Vô Hoặc chưa từng quay đầu, vài bước lướt qua mấy tên đệ tử hộ tông, đi về hướng thiên giai.

Vân Dục không biết ý tứ của Thẩm Vô Hoặc là sẽ không bỏ cuộc hay là gì khác, chỉ lo lắng nhìn theo bóng lưng đối phương. Y đương nhiên không hy vọng Thẩm Vô Hoặc buông tha, mà thiên giai vốn dành cho đệ tử nội môn sau trúc cơ kỳ hành tẩu, Thẩm Vô Hoặc chẳng qua chỉ là một người phạm không có tu vi, nguy nan trong đó khó có thể tưởng tượng được.

[Phát hiện linh thảo cấp ba cao cấp.]

[Phát hiện linh thảo cấp hai cao cấp.]

[Phát hiện linh thảo chưa rõ.]

Sau khi Thẩm Tri nhảy xuống hồ, âm thanh hệ thống liền bắt đầu điên cuồng thông báo tới.

Thẩm Tri vừa nghe thấy âm thanh hệ thống, vừa giơ tay lên sửa sang lại quần áo không hề ẩm ướt, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt rơi trên đầm nước to lớn trước mắt, [Câm miệng].

Âm thanh hệ thống hơi ngừng.

Lúc này Thẩm Tri đang đứng ở trong một trận pháp không gian kỳ lạ, kiếp trước Thẩm Tri từng nghiên cứu qua không ít trận pháp, nhưng cũng chưa từng thấy không gian nào chân thật như vậy, thay vì nói đây là một pháp trận, chẳng bằng bảo nó là một loại bí cảnh nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn lên vách núi không thấy được đỉnh, một thác nước từ trên vách đá đổ xuống giữa mây mù, ào ào chảy thẳng xuống dòng sông bên dưới, tạo thành một đầm nước ngay chân vách núi. Trong đầm nước dưới thác có một mỏm đá, bây giờ đã bị mài mòn vô cùng trơn bóng, dòng nước ào ào vỗ thẳng lên đá, bắn ra bọt nước va trúng những bụi hoa sen bên cạnh vừa mới nở rộ như lung lay sắp gãy.

Rìa đầm mọc lên rất nhiều kỳ hoa dị thảo, những cây này chính là linh thảo ban nãy hệ thống nói tới, mà linh bảo, đương nhiên là ở dưới đầm nước này.

Linh bảo cùng pháp bảo khác nhau ở chỗ một cái là tự nhiên, một cái là do con người luyện chế thành, phần lớn linh bảo là phôi, ví dụ như linh tủy có thể làm tài liệu luyện khí, cũng có nhiều linh bảo có thể trực tiếp sử dụng làm vũ khí, chẳng qua đều cực kỳ hiếm thấy.

Đẳng cấp các loại linh bảo và linh thảo đều chia làm bảy cấp, trong đó cấp bảy thấp nhất, cao nhất là cấp một, mỗi cấp phân ra làm cấp cao, trung, thấp. Ở đây cư nhiên có nhiều loại linh thảo như vậy, có thể nói chính là một bảo địa.

Kiếp trước Thẩm Tri cũng đi lạc vào nơi đây, chẳng qua do tới vội vàng, chỉ biết nơi này có không ít linh thảo và ẩn chứa nồng độ linh khí vô cùng kinh người, cùng với cái thác nước dường như sẵn có này.

Mà mục đích lần này hấn đến đây cũng vì thác nước.

Vô luận là tu tiên hay tu ma, điều kiện thiết yếu muốn nhập môn trước tiên đều là tụ khí, cũng chính là cảm ứng phương thức hoạt động của linh khí thiên địa, mà kiếp trước Thẩm Tri thu được cái pháp quyết đặc biệt khác lạ kia, tầng thứ nhất của nó là luyện thể.

Luyện thể, là đem trong ngoài thân thể nguyên bản một lần nữa triệt để luyện thành, cái này tương tự như phật kinh tẩy tủy các tu giả thường nói, chẳng qua lại không có nửa điểm liên quan, lần này Thẩm Tri đã lựa chọn thác nước này.

So với bất luận phương thức luyện thể nào khác, có thể làm cho một người thoát thai hoá cốt toàn diện nhất, ngoại trừ vô khổng bắt nhập phong, chính là lưu chi bất tận thủy.

Mà dùng gió luyện thể, nếu như người thao túng không tốt, vô cùng có khả năng bị thổi đi, huống chi Thẩm Tri cũng không có sẵn vùng đất có gió mạnh để lựa chọn, cho nên hẳn liền chọn Thừa Kiếm tông, đây cũng là lý do ngay từ đầu hắn đã hạ quyết tâm vào ngoại môn.

Minh Lệ đột nhiên xuất hiện cũng không nằm trong dự liệu của Thẩm Tri, chẳng qua lại có thể thu được niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi quan sát hết tiểu bí cảnh này, Thẩm Tri vẫn chưa di chuyển bất kỳ vật phẩm nào trong đó, chỉ bước mấy bước ngồi xuống một tảng đá bên bờ đầm, hắn lấy ra miếng ngọc khẩu trong tay áo lúc trước Minh Lệ tặng hắn, ngọc khẩu nguyệt sắc ước chừng to bằng ngón tay cái của hắn, chiếc dây nhỏ sẫm màu có vẻ cực kỳ tinh mỹ.

Ngọc khẩu này hiển nhiên là một pháp bảo linh khí phòng thủ, nhìn đẳng cấp cũng phải là linh khí trung phẩm, loại pháp bảo này bây giờ ở trong Sơ Linh giới vốn khan hiếm pháp bảo dĩ nhiên chính là món ngon trong mắt bất kỳ kẻ nào, dù sao bây giờ nó coi như không nhận chủ, chỉ cần để ở trên người cũng có thể ngăn cản chỉ ít ba lần một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên anh viên mãn, quả thực tương đương với việc giúp người ta sinh ra mấy cái mạng.

Bây giờ Minh Lệ đã sớm bước vào Đại thừa kỳ, chỉ thiếu chút nữa là được thành tiên, tất nhiên cảm vật ấy vô dụng, nhưng nó đối với Thẩm Tri hiện tại thân không có nửa điểm công lực mà nói cũng là cực kỳ đáng quý.

Ngay sau đó Thẩm Tri nhìn về phía cái chuông vô thanh này, nó ước chừng chỉ bằng phân nửa đầu ngón tay út Thẩm Tri, hình dáng một vòng khép kín, nhìn kỹ liền có thể phát hiện bên trên điêu khắc rất nhiều văn lộ nhỏ xíu, đáng vẻ nhỏ nhắn mà tinh xảo, lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Tri đã kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Nếu không phải thấy rõ trên nó có pháp trận không gian, hắn căn bản không nghĩ tới một cái chuông nhỏ như vậy lại là một kiện vật phẩm trữ vật.

Dù sao hiện tại ở Sơ Linh giới, phạm là vật phẩm trữ vật, phần lớn là túi trữ đồ, tay áo càn khôn, đai lưng trữ vật... các loại vật phẩm mà bản thân liền có dung lượng nhất định, cao cấp hơn một chút là vòng tay trữ vật, nhẫn càn khôn, cũng chưa từng thấy qua có thể đem pháp bảo chứa đồ làm thành kích cỡ tương đương cái chuông nhỏ này.

Hơn nữa Thẩm Tri vô thức cảm thấy, thứ này do chính Minh Lệ tự tay làm ra.

Đem cốt truyện trong đầu hồi tưởng lại một lần, Thẩm Tri vẫn chưa phát hiện ra manh mối của vật này, ngược lại hỏi hệ thống, [Minh Lệ có từng đưa vật đó cho Thẩm Vô Hoạch không?]

[Thưa chủ nhân, vẫn chưa. Trong cốt truyện nam chính không ở chung với sư tôn nhiều lắm, ngoại trừ những vật cần thiết như linh thạch đan dược, Minh Lệ vẫn chưa từng trợ giúp được mấy lần.] Hệ thống trả lời rất nhanh.

Thẩm Tri đáp lại, rồi đem chiếc chuông này nâng lên trước mắt nhìn hồi lâu, xác nhận nhìn không ra ngoại trừ không gian trận còn cạm bẫy nào khác, cắn rách ngón trỏ bên phải, nhỏ một giọt máu tươi rơi lên chuông, trong nháy mắt bị vô ngoại hấp thu.

Thoáng chốc một không gian ước chừng mười trượng vuông xuất hiện ở trong đầu Thẩm Tri.

Số lượng đồ vật bên trong rất nhiều, mà chủng loại lại rất ít — mấy lọ đan dược, một cái ngọc giản, cùng với linh thạch đếm không hết, trong đó linh thạch thượng phẩm chiếm đa số, lại còn có hơn vạn khối, cực phẩm xếp thứ hai, sau đó là trung phẩm hạ phẩm, chất đầy tràn cả không gian này, quả thực hào phóng làm cho người khác trở mắt.

Thẩm Tri không để ý đến linh thạch đan dược, chỉ đem cái ngọc giản ra ngoài. Khác với ngọc giản thanh bạch mà những tu giả khác thường dùng, miếng ngọc giản này dùng hồng ngọc chế thành, màu sắc cực kỳ bất mắt.

(thanh bạch = xanh + trắng)

Ngọc giản nhị sắc thanh bạch muốn xem cần ý niệm, mà ý niệm là sau khi tu giả tụ khí, cũng chính là năng lực có được sau khi tiến nhập vào luyện khí kỳ, nếu như người bình thường cường chế xem, cực kỳ tổn hại tinh lực, thậm chí sẽ giảm bớt tuổi thọ ở một mức nhất định.

Hồng ngọc giản lại khác, giống như điển tịch thông thường bằng giấy, bất luận kẻ nào cũng đều có thể xem, đồng thời không gây hao tổn nửa điểm linh lực, chỉ là chi phí chế tạo vô cùng cao, ghi chép được một miếng hồng ngọc giản cần thần niệm tương đương không chỉ gấp mấy trăm lần miếng ngọc giản thanh bạch cùng nội dung.

Trong ngọc giản là một bộ công pháp tên là , nghĩa như tên, là công pháp riêng biệt định chế cho tu giả bằng hệ dị linh căn. Nó tổng cộng chia làm mười tám tầng pháp quyết, lác đác chỉ mấy ngàn chữ, nhưng văn tự rất tinh diệu, từ luyện khí đến đại thừa thăng tiên, đều đầy đủ bên trong.

Kiếp trước Thẩm Tri gặp qua không ít công công pháp tu tiên thượng phẩm, tất nhiên biết được bộ công pháp này hay, sợ rằng so với công pháp thượng phẩm kia còn cao hơn một nấc. Hơn nữa Minh Lệ cũng không giống như những sư giả tông môn mà hắn biết, chung quy đợi sau khi tu vi của đệ tử tấn cấp mới cung cấp cho pháp quyết.

Thẩm Tri một mạch đọc xong pháp quyết, lập tức phát hiện ở cuối cùng còn có vài câu Minh Lệ nhấn lại.

“Trước Trúc cơ, ngươi tạm dùng trước công pháp này tu luyện, qua ba năm sau, vì sư tảo linh căn cho ngươi.”

[Chủ nhân, khoảng cách thay đổi hoàn thành tuần linh thể còn có mười lăm ngày.] Hệ thống đúng lúc lên tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: [Tiểu kịch trường]

Tác giả: Vô Hoặc, cảm giác chính thức xuất hiện thế nào?

Thẩm Vô Hoặc: Ha ha.

Tác giả: Xin hỏi Minh Lệ, làm sao người có thể nhanh chóng đem nhiều đồ như vậy đồng thời nhét vào trong chuông còn kịp khắc cả ngọc giản? Có phải phát huy tốc độ độc thân N trăm năm của người không?

Minh Lệ: Cút.

Tác giả: Tui thân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ánh mắt Thẩm Trì dừng lại trên hai chữ vì sư một lát, mới chuyển tới tẩy linh căn.

Tẩy linh căn, nghĩa như tên, liền đem tạp linh căn yếu thế trong cơ thể tu giả loại bỏ.

Ở Sơ Linh giới, hầu như tất cả các tông môn lúc thu đệ tử, yếu tố đầu tiên nhìn đến phần lớn là linh căn, mà trong đó, cũng chỉ có Thừa Kiếm tông dường như một mình làm một kiểu.

Chẳng qua phương thức Thừa Kiếm tông thu đệ tử nhìn thì đơn giản, nhưng cũng ẩn giấu huyền cơ, người không có linh căn cho dù vượt qua kiểm tra ban đầu, đồng thời qua được mấy vòng, cũng tuyệt đối không có cơ hội thông qua kiểm tra ngộ tính.

Chỉ ít kiếp trước Thẩm Trì từng xem qua không ít lần các phương thức chiêu tân của Thừa Kiếm tông, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói Thừa Kiếm tông thu được bất kỳ đệ tử nào không có linh căn.

Đúng là có người trời sinh từ nhỏ đã khác biệt với mọi người. Có linh căn và không có linh căn trong người từ lúc mới sinh đã có một khoảng cách không thể nào vượt qua, đây cũng chính là nguyên nhân Thừa Kiếm tông đem kiểm tra linh căn đặt ở vị trí cuối cùng.

Dù sao Thẩm Trì là phế linh căn dường như cũng giống thiên linh căn, đều là nghìn năm khó gặp.

Linh căn có thể nói là một trong những tiền đề tu hành trọng yếu nhất của tu giả, linh căn phổ biến chia ra làm năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ, trong đó đơn linh căn là ưu tú nhất, song linh căn thứ hai, cứ thế lui lại phía sau. Dị linh căn chia làm ba loại là lôi, băng, phong, đơn hệ dị linh căn lại được xưng là thiên linh căn, đều là kỳ tài tu hành hiếm thấy.

Thế nhưng dị linh căn nếu kết hợp cùng linh căn phổ thông lại vô cùng có khả năng biến thành phế linh căn, ví dụ như lôi thủy, phong kim, băng hỏa, chính là phế linh căn cực kỳ hiếm thấy, dù sao dị linh căn xưa nay vốn ít, có thể kết hợp dị linh căn cùng linh căn phổ thông thì càng hiếm.

Kiếp trước Thẩm Trì đã từng nỗ lực đi tìm phương pháp đem loại bỏ một linh căn trong cơ thể mình, cũng tìm qua được một ít ghi chép, nhưng hầu như toàn bộ phương pháp đều chỉ thích hợp với linh căn phổ thông, mà trong cơ thể hắn cũng không hề có cách nào.

Mấy nhóm thuộc tính nghịch linh căn căn bản mà nói không có khả năng cân bằng, nhưng cố tình khi tổ hợp lại với nhau lại luôn đan xen một thể, căn bản không có cách tách ra.

Đúng là lúc đầu Thẩm Trì nghe hệ thống nói sẽ đem trừ bỏ hòa linh căn đồng thời đổi thành thuần linh thể cho hắn, căn bản chỉ có kinh ngạc.

Mà bây giờ Minh Lệ dĩ nhiên nói thẳng ba năm sau sẽ tẩy linh căn cho hắn, Thẩm Trì hầu như vô thức đem ngọc giản cầm trong tay ném đi.

Mọi người đều biết, mỗi một tu giả suốt đời đều có một cơ hội để tẩy linh căn, nhưng hầu như chưa bao giờ có người làm như vậy.

Đầu tiên, linh căn vốn là trời sinh, nếu nói phải thay đổi, cần trải qua vô số trắc trở, xác suất thành công lại cực thấp, nếu như thất bại, vô cùng có khả năng chẳng những linh căn lúc trước khô bảo toàn, còn trở thành thân thể không linh căn.

Còn nữa, tẩy linh căn vô cùng tốn kém, không nói đến linh thảo linh bảo đan dược cao cấp, còn cần một đại tu độ kiếp có lực khổng chế chân nguyên cực cao không ngừng rót chân nguyên vào trong cơ thể tẩy linh giả, cuối cùng sau bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành công, còn nếu đại tu kia trong lúc đó bị gián đoạn, thì vô cùng có khả năng thất bại trong gang tấc, thậm chí dẫn tới tu vi của đại tu thụt lùi.

Mà điều đó, chỉ mới là phương pháp tẩy linh căn phổ thông.

Bất luận từ phương diện nào mà nói, Minh Lệ cũng không giống như người chỉ biết nói suông, Thẩm Tri có chút tin tưởng y có biện pháp tẩy linh căn cho mình.

Thế nhưng, dựa vào cái gì?

Phương thức tẩy linh căn cho tu giả bình thường đã phiền phức lại nguy hiểm như vậy, chứ đừng bàn về linh căn băng hòa của hắn.

Lễ vật thu đồ đệ lúc trước, Thẩm Tri có thể miễn cưỡng tin tưởng rằng Minh Lệ thấy người tài mà vui, coi trọng chữ viết kia của hắn, nhưng liên quan đến tẩy linh căn...

Thẩm Tri trầm mặt, đem ngọc giản trong tay cùng ngọc khẩu thu vào.

Mặc dù hắn chẳng qua chỉ là tục nhân mới bước chân vào tu chân giới, nhưng cũng không phải nơi cho phép bất kỳ kẻ nào ham muốn, mà hắn tuyệt đối không tin lại có kẻ đối với một người chưa từng gặp mặt, thậm chí ngay cả biết cũng không lại đối xử tốt như vậy.

Mà lúc này khoảng cách thời gian hệ thống thông báo còn có nửa tháng, coi như lưu lại đây cũng vô dụng, ngược lại dẫn tới hoài nghi của người khác, nghĩ thế, Thẩm Tri đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, đứng dậy rời khỏi tiểu bí cảnh này.

Mặc dù Thẩm Tri lưu lại trong tiểu bí cảnh không đầy một giờ, nhưng cộng thêm thời gian lên đường mất hai canh giờ, lúc này sắc trời đã dần dần chuyển tối, bầu trời vốn trong xanh phủ lên một lớp màu xám, trên mặt hồ xanh gợn sóng lẫn lẫn cũng nhiễm chút thâm trầm.

Mỗi một đỉnh núi Thừa Kiếm tông đều có khí hậu khác nhau, Xích Nhận phong danh xưng bốn mùa như xuân, nhưng tình hình trước mắt có vẻ như sắp muốn mưa.

So với lúc đi vào, lúc ra ngoài Thẩm Tri chọn đường xa hơn một chút, ra khỏi rừng sắc trời đã tối mù, nhưng cũng may mưa chưa rơi xuống. Ven rừng có ánh đèn lóe lên, còn mơ hồ có tiếng người nói chuyện với nhau, nghe giọng nói Thẩm Tri nhận ra là mấy người buổi chiều nay tự dừng theo dõi mình.

“Vừa xong lúc ta đi qua Uẩn Quảng Các, nghe sư huynh nội môn nói có người đang leo lên thiên giai.”

“Ồi... Chính là thiên giai trong truyền thuyết chỉ cần leo lên là trực tiếp vào nội môn Thừa Kiếm tông?”

“Người nọ chắc là đã tới chậm, chẳng qua ngược lại ta cho rằng y chẳng bằng đợi thêm mười năm sau chiều tân hỷ trở lại, trong truyền thuyết chưa bao giờ có người thành công thử thách leo lên thiên giai.”

“Không phải đâu, mẹ ta nói rõ ràng gần ngàn năm qua Thừa Kiếm có một người đã thông qua thiên giai nhập môn.”

“Hò, là ai?”

“Chính là lúc hôm nay chúng ta kiểm tra linh căn, là Lệ trưởng lão muốn thu Thẩm Tri làm thân truyền, hơn nữa ta còn nghe nói y là lõi linh căn đấy.”

“Cái này thì không rõ lắm, ôi chào! Vẫn mau mau đi tìm xem Thẩm Tri ở đâu, trời đã tối rồi, một lúc nữa khả năng trời mưa sẽ nguy hiểm.”

Nghe thấy hết tiếng nói chuyện của đám đông, lúc biết được có người trèo lên thiên giai, đáng vẻ Thẩm Vô Hoạch chợt lóe lên trong đầu Thẩm Tri một cái rồi biến mất, mà rất nhanh hắn liền quên đi sạch sẽ.

Theo như Thẩm Tri biết, linh căn của Minh Lệ đúng là lõi linh căn, cùng một kiểu với Thẩm Vô Hoạch, thảo nào hai người kiếp trước có thể thành thầy trò, mà có thể trong ngàn năm tu tới đại thừa kiếm đạo, cho dù trên phương diện nào Minh Lệ cũng đều coi là thiên tài.

Chẳng những là thiên tài, Minh Lệ còn là một võ sĩ, kiếp trước Thẩm Tri mới vừa có chút thành tựu, Minh Lệ đã phi thăng, nhưng hình tượng võ sĩ vẫn lưu truyền qua trăm năm, cuối cùng gần như không có tông môn nào không bị y lãnh giáo qua.

Có thể cùng với một người như vậy làm thầy trò, Thẩm Tri đương nhiên nguyện ý. Nhưng thái độ của đối phương lại tựa hồ có hơi... Quá nồng hậu chu đáo rồi, điều này không khỏi khiến cho Thẩm Tri cảnh giác.

Trầm tư chốc lát, Thẩm Tri nói với hệ thống, [Có tài liệu chi tiết về Minh Lệ không?]

[Thưa chủ nhân, Minh Lệ tiền quân trong cốt truyện phi thăng quá sớm, cũng không có tài liệu cận kề. Xin chủ nhân không cần lo lắng, hệ thống vẫn chưa kiểm tra thấy dị thường, thiết lập của Minh Lệ tiền quân thuộc phạm vi bình thường.]

Mắt thấy mưa đã rơi xuống, mấy thiếu niên đều có chút gấp gáp, bọn họ rất yêu mến Thẩm Tri, nhưng tìm lâu như vậy cũng không thấy bóng dáng, không khỏi có chút bức dọc.

“Trời mưa, hẳn có thể đã trở về rồi, chúng ta cũng trở về thôi.”

“Đúng vậy, cũng tới rồi, cho dù hẳn nhỏ tuổi ham chơi cũng nên trở về.”

“Vậy các người về trước, ta đi tìm một lúc nữa.”

Hạt mưa mỏng manh dày đặc xuyên qua cánh rừng thưa thớt rơi lên người, có một chút cảm giác lạnh lẽo, Thẩm Tri kéo ống tay áo có hơi nhăn nheo, đi về phía thiếu niên đang tìm kiếm lung tung không có chủ đích.

Thiếu niên kia mặc một cái áo bông màu xanh, búi tóc dựng thẳng, mắt to mày rậm mười phần linh lợi, lúc này y đang che chắn chiếc đèn lồng trong tay, vừa nhìn quanh bốn phía, xoay người lại vừa lúc thấy Thẩm Tri đi ra từ trong rừng, bất chấp đang che chở đèn lồng, chạy mấy bước đi đến trước mặt Thẩm Tri, “Thẩm Tri người đây rồi! Trời mưa, mau trở về thôi.”

Thẩm Tri ngược nhìn khuôn mặt đối phương đầy nước mưa, đáp lại được, lập tức hỏi: “Người tới tìm ta?”

“Đúng vậy, lúc trước thấy người đi vào rừng, Thanh Nghiêm quân sự từng dẫn dò bên trong nguy hiểm, trời lại sắp tối, chúng ta lo lắng người gặp chuyện không may liền đến xem, chẳng qua mấy vị sư đệ vừa rồi thấy mưa nên đi về trước.” Không may may đề cập đến chuyện đã tìm kiếm một giờ, thiếu niên đưa tay gãi ót cười ha hả không ngừng, “Ta tên là Trương Ngọc Hằng, người gọi tên ta là được, tương lai người thành thân truyền rồi, chúng ta còn phải gọi người sư thúc tổ đây.”

Trong lúc thiếu niên đang nói, hạt mưa dọc theo đèn lồng chảy vào chao đèn, ánh lửa vốn yếu ớt thoáng chốc vụt tắt.

Vốn bìa rừng còn chút tia sáng triệt để rơi vào bóng tối.

“A—!”

Thiếu niên sợ tới hét lên, chấn động khiến Thẩm Tri đau tai, “Câm miệng!”

“A!” Nghe thấy Thẩm Tri lên tiếng, Trương Ngọc Hằng vô thức che miệng, mở to mắt nhìn vị trí Thẩm Tri, trong mắt vẫn không giấu được sự sợ hãi bóng tối.

Trên người Thẩm Tri cũng không có hộp quẹt, hơn nữa bây giờ trời đang mưa, coi như đốt mồi lửa cũng sẽ tắt, cũng may nhãn lực Thẩm Tri không tệ, có thể miễn cưỡng thấy vật trong bóng tối, hẳn xem xét phương hướng, nói với Trương Ngọc Hằng: “Đi theo ta.”

Đi được mấy bước, cảm thấy đối phương vẫn chưa theo tới, Thẩm Tri quay đầu lại phát hiện khuôn mặt khuôn mặt đối phương đang mù mờ run cầm cập, “Làm sao vậy?”

“Ta, ta không nhìn thấy, ta sợ bóng tối.” Thiếu niên thân hình cao to đáp lời.

Lúc Thẩm Tri dắt thiếu niên lảo đảo trở lại sân trước phòng ở tạm mới xây, trên thân hai người đều dính đầy bùn nhão, trông thấy ánh sáng, Thẩm Tri đưa mắt nhìn bàn tay bị đối phương cầm đến gắt gao, “Người có thể buông tay.”

“Ah.. À!” Thiếu niên vội vã buông tay Thẩm Tri, trong mắt đều là thẹn thùng, “Cảm ơn người, còn có xin lỗi, vừa rồi hại người ngã nhào một cái.” Người lớn như thế còn để một đứa bé dẫn đường mới dám đi, Trương Ngọc Hằng có hơi đỏ mặt.

[Chúc mừng chủ nhân, thu được tình bạn chân thành của vai phụ trung kỳ, độ phản kích tăng 0,5%.]

[...]

Thẩm Tri trở lại tiểu viện đã tá túc cả đêm hôm qua, hẳn đứng lại ở trước cửa phòng một lát mới đưa tay đẩy cửa, tiến lên trước hai bước, dừng lại trước cái bàn duy nhất trong phòng, run rẩy cầm lấy hộp quẹt thấp lên ngọn nến trên bàn, ánh nến hơi lập lờ một chút, sau đó chiếu sáng cả không gian.

Dưới ánh nến màu cam, trên bàn bắt gặp nhiều hơn một tờ giấy trắng, kiểu chữ tiểu triện phía trên linh hoạt mà tao nhã.

“Hôm nay huynh người đã đến tông, muốn nhập môn, tông thạch đã đóng, chỉ đành tuân thủ môn quy đợi leo lên thiên giai bên ngoài. Ta trông coi, thấy được chớ lo lắng. Vân Dục ghi lại.”

Rốt cục người này từ đâu biết được hẳn với Thẩm Vô Hoạch có quan hệ rất tốt?

Thẩm Tri đưa mắt nhìn tờ giấy xong, liền đem nó ném sang một bên, đi thay quần áo trên người đã ướt đầm.

Trải qua một ngày, lúc này Thẩm Vô Hoạch mới leo được nửa đường thiên giai, hiện tại nét mặt y tuy không quá biểu cảm, nhưng cũng có chút thờ ơ ra hồn hèn, cộng thêm bây giờ trời tối đen, vẫn còn mưa, hầu như mỗi bước đều bị trượt một cái, nhưng lúc y tựa hồ sắp ngã xuống vách núi thì lại giảm được lên đường chính, khiến cho Vân Dục ở chỗ bí mật quan sát tìm lúc lên lúc xuống, rất sợ y thực sự sợ ý ngã xuống, phí hoài hết công sức.

Trong lúc dưới chân Thẩm Vô Hoạch bị hẫng, chỉ chút nữa là rơi xuống vách núi, đã thấy tay y thuận thế túm một nhát, đúng là vừa lúc chụp được một sợi dây leo trên vách đá dựng thẳng, đứng vững gót chân.

Thấy Thẩm Vô Hoạch rốt cục đứng vững, trái tim Vân Dục vừa rồi còn lo lắng rốt cục hạ xuống, nhưng thấy tình hình ngay sau đó lại khiến cho mất y bỗng nhiên trọn to.

Ngay phía trên sườn núi Thẩm Vô Hoạch đang treo, một khối cự thạch chừng ba người ôm mới hết đang rời khỏi vách đá, bất thành linh rơi xuống chỗ y đứng.

Lúc này sắc trời đen kịt, mây may không chút ánh sáng, nước mưa khiến sơn đạo trơn trượt, Thẩm Vô Hoạch tựa hồ không hề cảm giác được nguy hiểm đang cận kề. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Do cự thạch từ trên không rơi xuống, coi như lúc này Thẩm Vô Hoạch tiến lên phía trước vài bước, e rằng cũng không thể tránh khỏi.

Mất thấy khoảng cách cự thạch rơi xuống càng lúc càng gần vị trí Thẩm Vô Hoạch, Vân Dục nhắm hai mắt, ngón tay bắt đầu thao tác.

Coi như bỏ lỡ một thân thuần linh thể kỳ tài tu hành thật đáng tiếc, y cũng không nỡ nhìn thấy một thiếu niên ưu tú vô tội chết ngay trước mắt mình, với tư chất của Thẩm Vô Hoạch, coi như không ở Thừa Kiếm tông, đi đến bất kỳ tông môn nào cũng sẽ vô cùng được hoan nghênh.

Nhưng ngay lúc pháp quyết của Vân Dục gần như hoàn tất, Thẩm Vô Hoạch đột nhiên hành động.

Vân Dục hầu như vô thức cắt đứt pháp quyết, sau đó cả kinh, cũng không kịp nhắc tay làm lại pháp quyết lần nữa, từ góc nhìn của y, cự thạch kia rầm một cái va lên sơn đạo chật hẹp, bàn đá sơn đạo chọt hõm vào, cự thạch kia vừa vụn vụn ở giữa vách đá sơn đạo.

Trong nháy mắt đầu óc Vân Dục có phần trống rỗng, bắt đầu ngự kiếm bay đến chỗ cự thạch rơi xuống.

Thẩm Vô Hoạch mới từ trong khe hở cự thạch đi ra, liền thấy được Vân Dục cùng kiếm xuất hiện ngay trước mắt y trên vách đá, do xung lực khá lớn, mấy bụi cỏ dại trên vách núi bị ép hết vào trong đá.

“... Có chuyện gì?”

Bị giọng nói lạnh lẽo của thiếu niên đột nhiên vang lên làm rung mình, Vân Dục giật mình bừng tỉnh, thấy rõ Thẩm Vô Hoạch còn nguyên vẹn đứng cạnh tảng đá lớn, trong lòng dào dạt may mắn, bất chấp vỗ lên áo dính đầy nước bùn, hỏi: “Người không sao chứ?”

Thẩm Vô Hoạch nói: “Không sao.”

Vân Dục nghe vậy vẫn chưa khẳng định, nhìn Thẩm Vô Hoạch một vòng từ trên xuống dưới, rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm, chân mày giãn ra, “May mắn người không việc gì, bằng không Thẩm Tri nhất định sẽ lo lắng.”

“Hử?” Đột nhiên nghe thấy tên Thẩm Tri từ miệng người này, Thẩm Vô Hoạch tựa hồ giật mình.

“Trước đây lúc mới gặp, người cự tuyệt lời mời của ta vào tông phần lớn nguyên nhân chính là vì đệ đệ người đi!” Giọng nói Vân Dục có tám phần chắc chắn.

Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa trả lời, Vân Dục tiếp tục nói, “Ta thấy tình cảm hai người rất tốt, chỉ là chẳng biết vì sao thất lạc, Thẩm Tri tới Thừa Kiếm tông, ta liền nghĩ người cũng sẽ tới, quả nhiên. Người cũng không cần lo lắng, tuy hiện tại Thẩm Tri vào ngoại môn, chẳng qua lại được Minh Lệ trưởng lão quyết định chọn làm đệ tử thân truyền, tất nhiên sẽ không bị người khác bắt nạt.” Vân Dục vẫn chưa nói lời nào về chuyện bản thân mình từng tìm người chăm sóc Thẩm Tri trên mọi phương diện.

Dù sao y thân làm sư huynh, Thẩm Tri tuổi lại nhỏ như vậy, chăm sóc hần nhiều một chút cũng là nên làm.

Không biết có phải ảo giác của Vân Dục không, lúc y nói đến tình cảm huynh đệ của bọn họ tốt, trong mắt Thẩm Vô Hoạch tựa hồ xẹt qua một chút bất đắc dĩ, nhưng khi nhìn kỹ lại, trong mắt đối phương cũng không có nửa điểm ưu tư, còn như biểu cảm... Ngược lại từ đầu đến cuối không tỏ vẻ gì.

Tương đối im lặng đến khó hiểu, Vân Dục cảm thấy có chút xấu hổ, đem kiếm cắm ở trong vách đá rút ra, mỉm cười với Thẩm Vô Hoạch, “Người đã không sao, liền tiếp tục lên thiên giai đi, ta sẽ không quấy rầy nữa.”

“Đa tạ.”

Phía sau vang lên một tiếng cảm ơn, chân Vân Dục đạp phi kiếm chợt run rẩy, suýt chút nữa ngã bở chừng.

Khó khăn lắm mới thăng bằng ngoạn đầu lại, phát hiện Thẩm Vô Hoặc đã tiến lên phía trước được một khoảng, không khỏi lắc đầu, trên mặt không giấu nổi tiểu ý, hai huynh đệ này đều thật có ý tứ.

Thẩm Vô Hoặc đưa tay lau đi bọt nước trên mặt, lúc này trên người y đã ướt đẫm, quần áo vốn được xem là rộng thùng thình vừa vặn dính sát vào người, vừa nhìn đã cảm giác có chút khó chịu, y đưa tay sờ lên vị trí trước ngực, ngọc trụ lớn bằng ngón tay cái mang theo chút cảm giác mát lạnh, ánh mắt y nhu hòa mấy phần, tiếp tục cất bước đi lên trên.

Ban đầu Vân Dục còn tưởng rằng trước đó chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh y liền phát hiện, Thẩm Vô Hoặc dường như hết sức... Xui xẻo.

Phạm là nơi y đi qua, luôn thi thoảng có chút đá rơi, phát sinh các loại chuyện thềm đá nứt vỡ, thậm chí ngay cả tiên hạc thường ngày nổi danh ôn hòa dịu ngoan cũng chống lại Thẩm Vô Hoặc, luôn đạp nước về phía thân thể y.

Nhưng mặc dù như thế, Thẩm Vô Hoặc tựa hồ cũng không có nửa điểm chịu ảnh hưởng, mỗi lần đều có thể chuyển nguy thành an, phương thức y dùng cực kỳ đơn giản hữu hiệu, tốc độ phản ứng cũng cực nhanh, ngược lại làm Vân Dục mở rộng tầm mắt. Điều này không khỏi khiến Vân Dục có chút đồng tình với đối phương, thậm chí hơi hoài nghi, lẽ nào cũng bởi vì xui xẻo như vậy nên mới thất lạc em trai.

Đến ngày thứ ba, mưa rớt cực cũng đã ngừng, hiếm có người khiêu chiến thiên giai, và lại lâu như vậy cũng không thấy thất bại, không thiếu đệ tử ngoại môn nghe tin mà đến.

Nhìn dáng vẻ mọi người mới thấy đã hoảng, Vân Dục đứng trông coi hồi lâu cuối cùng cũng cảm thấy biểu hiện của mình lúc trước không tính là quá mất mặt.

Xích Nhạn phong, bìa rừng phía sau núi.

Trương Ngọc Hằng bước chân giẫm lên cây khô, đưa tay che đầu, mồ hôi đổ ra như mưa, chợt nhớ tới tin tức nghe được sáng nay, giống như lơ đãng nhìn về phía Thẩm Trì, nói: “Hôm nay là ngày thứ ba người nọ leo lên thiên giai, nghe nói y sắp lên đến đỉnh rồi, rất nhiều các đệ tử đều đi vây xem, Thẩm Trì, ngươi muốn đi xem không?”

Tựa hồ bị Trương Ngọc Hằng kích lệ, hệ thống đề nghị liên tục hai ngày bị cự tuyệt lần nữa lên tiếng, [Để hoàn thành nhiệm vụ phản kích tốt hơn, kiến nghị chủ nhân nên đi kiểm tra tiến độ của nam chính.]

Thẩm Trì dứt khoát vung dao trong tay tước sạch sẽ vỏ cây khô, nhìn về phía Trương Ngọc Hằng, “Đi thì thế nào?”

“Thì là...” Từ ngày đó sau khi được Thẩm Trì đưa về, Trương Ngọc Hằng đều cực kỳ tôn sùng mỗi lời nói hành động của Thẩm Trì, nghe thấy Thẩm Trì hỏi ngược lại, cho rằng hẳn không muốn đi, vội nhẹ lên bọt nước trong lòng bàn tay, cười ngây ngô một tiếng, “Cùng đi xem nào nhiệt chẳng bằng trước tiên xây xong phòng ở đã.”

Thẩm Trì nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn đối phương một lúc, sau đó mới thu hồi dao găm, “Đi thôi.”

“Hả?” Về mặt Trương Ngọc Hằng mù mờ.

“Đi xem”

Lúc này ở tận cùng thiên giai đã có không ít người đứng xem, bọn họ thi thoảng thốt lên một tiếng kinh ngạc, thật ra biểu cảm so với Thẩm Vô Hoặc lúc này đang leo trên thiên giai còn phong phú hơn rất nhiều.

“Y chính là người leo lên thiên giai đó!” Đứng ở đỉnh núi đối diện, xa xa trông thấy rõ thân hình thon dài, Trương Ngọc Hằng cảm thán một tiếng, đôi mắt có hơi tỏa sáng, “Y cũng thật là lợi hại, dĩ nhiên treo cao được như vậy rồi!”

Ánh mắt Thẩm Trì rơi lên người Thẩm Vô Hoặc, nghe thấy lời Trương Ngọc Hằng cảm thán, ừ một tiếng.

Hắn chưa bao giờ từng cảm thấy Thẩm Vô Hoặc là một người vô năng, kiếp trước có thể đạt được thành tựu như vậy, tất nhiên không phải chỉ dựa vào vận khí.

Tựa như có cảm ứng, Thẩm Vô Hoặc vẫn chưa từng quan tâm đến những người vây xem lúc này bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phương hướng Thẩm Trì.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong nháy mắt, trên đầu Thẩm Vô Hoặc chợt xuất hiện một bóng đen — lại một tảng đá trên vách núi sắp rơi xuống đầu y. Nhưng dường như Thẩm Vô Hoặc không hề có cảm giác gì về nó, mắt thấy Thẩm Vô Hoặc sẽ bị đập phải, vốn lúc đầu các đệ tử tràn đầy lòng tin với y về lần khiêu chiến này không khỏi thót tim, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên hỗ trợ.

Cách quá xa, Thẩm Trì không thấy rõ thần sắc trong mắt đối phương, liếc mắt một cái rồi dời tầm nhìn, hướng về phía Vân Dục đang đi tới gần hắn.

Nếu trước đây hấn trừ tính rời khỏi Thẩm Vô Hoạch, vậy hấn cũng chuẩn bị xong để hai người sẽ không gặp lại nhau, thậm chí dự định trở mặt, chẳng qua hệ thống kỳ quái cũng chưa khấu trừ 5% giá trị phản kích.

Thấy Thẩm Trì không tiếp tục nhìn về phía mình, Thẩm Vô Hoạch mới quay ra đối phó với tảng đá trước mắt, may mà tảng đá này cũng không đặc biệt vĩ đại, y chỉ khó khăn dịch một bước sang bên cạnh, liền hoàn toàn tránh thoát.

Vốn những người vây xem đang nom nớp lo sợ nhất thời thò ra một hơi, không lâu sau nữa, Thẩm Vô Hoạch sẽ đến điểm kết thúc rồi.

“Bái kiến đại sư huynh.” Thấy Vân Dục qua đây, Trương Ngọc Hằng liền vội vã hành lễ.

Có chút ấn tượng với thiếu niên cao lớn này, Vân Dục gật đầu với y, “Chào Trương sư đệ.” Lập tức nhìn về phía Thẩm Trì, ngữ khí ôn hòa, “Ồ ngoại môn đã quen thuộc chưa? Thử ta lưu lại cho ngươi lúc trước đã xem rồi chứ.”

“Rất quen thuộc, cảm tạ.” Thẩm Trì đưa mắt nhìn Vân Dục, “Đã thấy, y sẽ thông qua.”

Nghe vậy, Vân Dục cười nói: “Haha, đoạn đường này của huynh trưởng ngươi quá gian nan, khó có được ngươi lại tin tưởng y như vậy.”

Nhìn Vân Dục, Thẩm Trì nói: “Không phải ta tin tưởng y, mà là y nhất định sẽ qua.” Nếu như ngay cả khảo nghiệm ấy Thẩm Vô Hoạch cũng không thông qua, vậy thì không phải là Thẩm Vô Hoạch hấn biết trước kia rồi.

Lời nói lần thứ hai kiên định của Thẩm Trì khiến Vân Dục nhận định kết luận hai huynh đệ này quan hệ rất tốt, trong lúc y dự định tiếp tục mở miệng, lại phát hiện Minh Lệ mấy năm khó gặp dĩ nhiên đi tới.

Lẽ nào nhìn thấy người cũng giống mình trèo lên thiên giai, Minh Lệ trưởng lão động lòng?

Vân Dục chưa nghĩ xong, liền phát hiện đối phương đứng là không hề liếc mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch, ngược lại đi qua phía bên mình.

Đối với vị không hổ được xưng là đệ nhất trưởng lão Thừa Kiếm tông, Vân Dục hiển nhiên là cực kỳ tôn kính, nhìn thấy đối phương càng lúc đến gần, mặc dù biết rõ y không phải đến tìm mình, nhưng lại có chút không khỏi hoảng hốt.

“Bái kiến Minh Lệ trưởng lão.” Vân Dục cuống quýt vội vàng hành lễ, trong mắt tràn đầy kính nể.

“Ừ.”

“Bái kiến Minh Lệ trưởng lão.” Thẩm Trì hành lễ theo.

Tuy đã đáp ứng ba năm sau sẽ bái Minh Lệ làm vị sư, nhưng ít ra hiện tại hai người chưa phải là quan hệ thầy trò, Thẩm Trì vẫn như trước gọi Minh Lệ là trưởng lão, ngược lại cũng không có gì không ổn.

“Ừ.” Minh Lệ gật đầu với Thẩm Trì, giọng nói mặc dù không dao động, nhưng cũng không hề lạnh nhạt như đối với những người khác, “Ngươi theo ta qua đây.”

Hôm nay Minh Lệ vẫn mặc một thân bạch y như trước, phong thái lạnh lùng cao ngạo, Thẩm Trì vô thức ngắm nhìn Thẩm Vô Hoạch trên sơn đạo đối diện, lần thứ hai cảm thấy hai người này thực sự có một số đặc điểm tương tự, rất nhanh Thẩm Trì liền kìm nén sự nghi hoặc, đi theo phía sau Minh Lệ về phía xa xa.

Đi được không xa, phía sau vang lên một hồi hoan hô, nói vậy là Thẩm Vô Hoạch đã leo lên được thiên giai rồi.

Thẩm Trì không quay đầu lại, Minh Lệ lại càng từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn qua Thẩm Vô Hoạch, hai sư đồ tương lai một trước một sau, bóng lưng có vẻ cực kỳ hài hòa.

Thẩm Vô Hoạch phải đi bùn cát trên người, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai bóng lưng kia cho đến khi bọn họ biến mất, mới nói với Vân Dục, “Ta phải chăng đã thông qua kiểm tra?”

“Đúng vậy, dựa theo quy định tông môn, ngươi đã là một thành viên đệ tử nội môn.” Vân Dục chưa kịp trả lời, một giọng nói khác chen vào, cũng chính là Vân Đàm chương môn Thừa Kiếm tông, “Vân Dục, mang theo vị tân đệ tử này tới Vân Thiên Các, tiến hành kiểm tra linh căn.”

“Dạ, trưởng môn sư thúc.” Vân Dục gật đầu với Thẩm Vô Hoạch, “Xin mời.”

Vân Thiên Các chính là tên chủ điện của Thương Linh phong, lúc Thẩm Vô Hoạch theo Vân Dục đến nơi đã không ít đại tu đang chờ, thậm chí so với mấy ngày trước đây còn nhiều hơn vài vị trưởng lão, Thẩm Vô Hoạch đếm, Thừa Kiếm tông tổng cộng chỉ có mười hai vị trưởng lão, ngoại trừ Minh Lệ, đúng mười một vị có mặt, hấn là so với đại hội tu chân còn hoành tráng hơn.

Đối với tình cảnh này, Vân Dục cũng cả kinh, đặc biệt ánh mắt các trưởng lão như lang như hổ, càng khiến cho y áp lực tăng gấp bội, chẳng qua Vân Dục rất nhanh liền lấy lại tinh thần, hành lễ với từng người, liền dẫn Thẩm Vô Hoạch đi về phía trắc linh thạch.

Không ngoài ý liệu nhìn ánh tím sáng lên, qua một chén trà nhỏ, Thẩm Vô Hoạch thu tay về, nhìn về phía chư vị trưởng lão vẫn chưa nói gì.

Sau khoảnh khắc yên tĩnh, trong điện bắt đầu lớn tiếng xôn xao lên.

“Thảm Vô Hoặc phải không, không biết ngươi có ý định tới Khai Hoa phong của ta.”

“Ngược lại ta cảm thấy ngươi tương đối thích hợp với Minh Dương phong.”

“Lời ấy sai rồi, ta cho là...”

Có năng lực có kiên nhẫn leo lên thiên giai, tâm tính tất nhiên không kém, hơn nữa còn là đệ linh căn nghìn năm khó gặp, còn thêm thuần linh thể, người này tương lai nhất định phi phàm, các vị trưởng lão rất ít thu đồ đệ nhất thời tranh luận không ngớt.

Mấy lần nỗ lực nói chen vào thất bại, trên mặt Vô Đàm đều là bất đắc dĩ, nở một nụ cười hòa ái với Thảm Vô Hoặc, lập tức mạnh mẽ lên giọng, “Chư vị trưởng lão xin bình tĩnh chờ nóng này! Tu giả chúng ta từ trước đến nay tuân theo nhân quả, thuận theo thiên đạo, nếu chư vị đều muốn thu vị tiểu hữu này làm đồ đệ, như vậy vẫn bối có đề nghị này, thay vì tranh chấp khiến người ta chê cười, không bằng để cho vị tiểu hữu này lựa chọn người hợp duyên làm thầy, thế nào?”

“Có thể.” Các vị trưởng lão tranh luận một phen cũng không có kết quả xôn xao đình chiến.

“Như vậy mời tiểu hữu ở trong số các trưởng lão chọn ra một vị làm ân sư thân truyền thôi.”

Nghe vậy, các trưởng lão về lại chỗ ngồi lần thứ hai nhìn Thảm Vô Hoặc đầy chờ mong.

Kiếp trước tiếp xúc không ít cùng những trưởng lão này, nhưng Thảm Vô Hoặc lại chưa bao giờ phát hiện biểu cảm của bọn họ lại... Phong phú như vậy.

Ánh mắt bắn khoản đảo qua một vòng giữa các trưởng lão, Thảm Vô Hoặc dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người không nhanh không chậm giờ tay lên.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nói đến sau khi Minh Lệ gọi Thảm Trì rời khỏi đám người vẫn chưa lập tức mở miệng, chỉ mang theo hấn đến trước núi Thương Linh phong, trong lúc đó Thảm Trì thấy rõ không ít kiểm quang bay đến Vân Thiên Các.

Hắn đếm từng đạo một, không nhiều không ít, vừa đúng mười một đạo.

Vài ngày trước Vân Dục từng nói qua với các tân đệ tử, chỉ có lúc trưởng lão trong môn đang phát sinh việc gấp mới có thể ngự kiếm tại chủ phong, những người còn lại như nhau chỉ có thể sau khi rời khỏi chủ phong bằng hộ trận mới được ngự kiếm.

Thấy phương hướng của hai người càng lúc càng xa chủ điện, Thảm Trì nghiêng đầu mở miệng hỏi: “Minh Lệ trưởng lão, các trưởng lão khác đều đi xem tân đệ tử kiểm tra linh căn, ngươi không đi sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Thảm Trì, bước chân Minh Lệ dừng một chút, trả lời, “Trước đây ta đã nói qua thu ngươi làm đệ tử quan môn, ngươi đã nhận lời, vậy ta đương nhiên sẽ không nuốt lời.”

Kiếp trước Minh Lệ thu Thảm Vô Hoặc hoàn toàn là trùng hợp, kiếp này tình cờ thu đồ đệ cũng không coi là ngoài ý muốn, nhưng Thảm Trì vẫn vô thức cảm thấy lời nói của Minh Lệ có chút kỳ lạ, “Vì sao ngươi nhất định phải thu ta làm đồ đệ?”

Minh Lệ trả lời: “Chúng ta có nhân quả.”

“Nhân quả gì?”

Minh Lệ trầm mặc giây lát, đáp: “Việc này ngươi không cần hỏi nhiều, sau này ngươi tự sẽ biết được.”

Lúc này hai người một trước một sau rời khỏi hộ trận chủ phong, hiểu được vấn đề này đối phương sẽ không nhiều lời, Thảm Trì thay đổi câu hỏi, “Minh Lệ trưởng lão, hôm nay ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

“Có một vật muốn đưa cho ngươi.” Minh Lệ đưa mắt nhìn Thẩm Tri, ánh mắt ngưng lại một lúc mới sử dụng phi kiếm, “Đi lên thôi.”

Kiểm của Minh Lệ một màu ánh bạc, thân kiếm sạch sẽ, trên chuôi kiếm khắc mấy đường hoa văn đơn giản có vẻ cực kỳ bình thường, nhưng lại vô cùng tương xứng với hình tượng của y, có lẽ lo lắng Thẩm Tri sẽ ngã xuống, lúc này thân kiếm phóng to ra gấp đôi, xem ra vô cùng rộng rãi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Tri ngồi phi kiếm của người khác, nhưng lại có một chút mới mẻ, dù sao kể từ kiếp trước sau khi hắn tu hành tới ma anh, để cho tiện bất cứ lúc nào đối chiến với kẻ khác, liền chưa sử dụng qua phi kiếm. Thuyền xanh của Văn Dục lúc trước mặc dù cũng là pháp bảo phi hành, nhưng cùng phi kiếm là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Minh Lệ phi kiếm đi không nhanh không chậm, vừa vặn cho phép Thẩm Tri quan sát kỹ một lần tỉ mỉ đại cảnh của Thừa Kiếm tông.

Hai người trên thân kiếm đều không mở miệng nữa, nhưng lại có vẻ hết sức hài hòa.

Núi non uốn khúc trùng điệp, rừng rậm chập chùng xanh biếc, sương mù bay nhẹ nhẹ, ánh mặt trời xuyên thấu qua mây bao trọn mấy ngàn ngọn núi Thừa Kiếm tông tựa như ảo mộng.

Tiên hạc xuyên mây, hót vang trầm bổng lượn sát qua hai người, bay liệng một vòng rồi vọt lên bầu trời cao xanh biếc.

Phi kiếm dừng lại trên một vách đá dựng đứng nguy nga.

Với Thẩm Tri mà nói, đây là một mỏm núi cực kỳ xinh đẹp, ngập tràn quái thạch lởm chởm, khắp nơi là vách đá dựng đứng, ngay cả cây cối cũng có vẻ cực kỳ đặc sắc, trên cây khô uốn cong có một bầy đại điều đen nhánh đứng dàn hàng, thấy có người đến, kêu quác quác mấy tiếng, đột nhiên giương cánh nhào về phía hai người, hàm răng của chúng nó cực kỳ sắc nhọn, dưới ánh mặt trời ở đây không coi là sáng rõ cũng phản chiếu lấp lánh.

Kiếp trước mặc dù Thẩm Tri chưa từng thấy qua loài chim này, nhưng từ khi thể trên người bọn chúng xem ra, mỗi một con chỉ ít hần đều có tu vi Kim đan, động tác chúng nó đánh tới thật quá nhanh, hiện tại Thẩm Tri đương nhiên không có năng lực né tránh.

Lúc này Minh Lệ tiến lên phía trước nửa bước, chắn trước người Thẩm Tri, tay thuận thế vung lên, đám đại điều khí thế hung hăng vô thanh vô tức mà hóa thành bột phấn, ngay cả tiếng rên rỉ sau cùng cũng không kịp lưu lại.

Tính toán một chút phương hướng hai người mới hạ xuống ban này, Thẩm Tri lập tức có phán đoán về nơi này, hắn hỏi Minh Lệ: “Nơi này là Bất Quy nhai sao?”

Minh Lệ gật đầu với Thẩm Tri, coi như đã trả lời vấn đề của hắn, tiếp theo nói: “Đi theo ta.”

Trong lòng đoán không ra trưởng lão thần bí này sắp làm gì, Thẩm Tri lẳng lặng đi theo phía sau y, [Hệ thống]

[Dạ, chủ nhân, xin hỏi có gì phân phó?] Hệ thống nhanh chóng phản ứng như thường lệ.

[Khi đó ngươi nói có thể đảm bảo tính mạng của ta trong lúc thay đổi linh căn, nếu như dưới tay một tu giả Đại thừa thì sao?]

[... Xin lỗi, lấy năng lực hiện tại của 013 khả năng không làm được.] Âm thanh hệ thống tựa hồ có chút sa sút.

[Ừm.] Nghe thấy hệ thống trả lời, Thẩm Tri cũng không thất vọng, trong lòng đưa ra một đánh giá mới đối với năng lực của hệ thống này.

Mãnh thú to lớn trong Bất Quy nhai trông thấy người lạ, mỗi một con đều nhìn chòng chọc vào hai sư đồ tương lai đang không vội mà đến, chỉ đợi đối phương lộ ra một chút sơ hở liền lộ ra bộ mặt hung ác.

Nhưng bất kể chúng nó lợi hại thế nào, chung quy vẫn chạy không thoát khỏi một chiêu của Minh Lệ.

Thẩm Tri chỉ cần đi theo phía sau Minh Lệ, không rút khỏi lộ trình, còn lại cũng chẳng phải làm gì.

Cách thức Minh Lệ chém giết thú dữ cực kỳ dứt khoát, cũng không cho đối thủ lưu lại bất kỳ đường sống nào, mà kiếm pháp của y, Thẩm Tri luôn cảm thấy có chút quen thuộc, dường như hắn đã gặp qua ở nơi nào.

Đã thấy qua ở đâu nhỉ?

Tinh tế nhìn kỹ động tác của đối phương, Thẩm Tri một lần nữa tìm kiếm từ ký ức của bản thân, đang lúc hình ảnh trong trí nhớ sắp hiện lên trong đầu, Minh Lệ lên tiếng.

“Đến rồi.”

Giọng nói thanh lãnh triệt để cắt đứt tâm tư Thẩm Tri, hắn giật mình, nhưng cũng không tức giận, nếu đã có thể nghĩ đến, vậy sau này nhiều thời gian hơn, hắn không thể nào không nghĩ ra được.

Lúc này hai người đã đến sau núi Bất Quy nhai, nơi này cũng là một vách núi nguy hiểm, liếc mắt nhìn xuống chỉ thấy một vực sâu không đáy, trên vách đá dựng đứng gió lớn gào thét vọt qua, đập cho mấy thân cây khô không lá trên sườn dốc rung lên rã rạc.

Thẩm Tri đứng ở bên vách núi, gió lớn điên cuồng thổi tới, mặc dù trong lòng hắn đã sớm có chuẩn bị, nhưng cuồng phong đủ để cuốn đi tu giả Kim đan kỳ vẫn suýt chút nữa thổi bay hắn đi, đúng lúc này, một bàn tay phủ lên vai hắn.

Sau đó, áp lực cuồng phong mang đến biến mất không còn một mảnh.

Minh Lệ vươn tay kia, “Đưa tay cho ta.”

Thẩm Tri nghe vậy vươn tay phải ra đặt lên tay trái của đối phương, bàn tay Minh Lệ thon dài, các khớp xương nổi rõ, mặc dù cuộc sống sinh hoạt giáo dục của Thẩm Tri ở Thẩm gia có khắc khe nhưng cũng chưa từng bị sai khiến làm việc nặng, hơn nữa bây giờ tuổi còn quá nhỏ, ngón tay càng tỏ ra trắng trẻo tinh tế, bàn tay Minh Lệ to sấp xỉ gấp ba lần tay Thẩm Tri, lòng bàn tay hai người nắm vào nhau, có vẻ cực kỳ hài hòa.

So sánh với bàn tay Thẩm Tri quanh năm mang theo một cảm giác mát lạnh, bàn tay Minh Lệ khô ráo mà ấm áp, giữa những ngón tay truyền tới sự trôi buộc khiến Thẩm Tri không tự chủ giật giật ngón tay, vô thức muốn tránh thoát, nhưng rất nhanh đã kiềm chế được.

Kiếp trước và kiếp này từ nhỏ đến lớn, Thẩm Tri chẳng bao giờ cùng bất kỳ người nào dặt tay, mà Tri Nguyên Gia mẫu thân hắn là một người cực kỳ tuân theo quy củ, cho dù đối với con trai mình cũng không thường có cử chỉ thân cận, mà sau khi Thẩm Tri có ký ức, lúc bà cực kỳ vui vẻ nhiều nhất chỉ nhẹ nhàng ôm lấy hắn, cứ vừa chạm liền tách ra, mà tình huống hai tay nắm chặt giống như vậy, Thẩm Tri còn chưa bao giờ trải qua.

Mà Thẩm Tri dung túng Minh Lệ như vậy, ngược lại không phải vì y là sư tôn tương lai của hắn.

Với nhãn lực của Thẩm Tri, đương nhiên nhìn ra được người nào có ác ý với mình, người nào là thiện ý thuần túy, từ lúc Thẩm Tri mới đáp ứng đề nghị thu đồ của Minh Lệ, đã nhìn ra đối phương không có chút ác ý nào với mình, đồng thời người này từ đầu đến cuối đều dùng một loại thái độ tương đối bình đẳng mà đối đãi hắn.

Mặc dù sinh ra một chút cảnh giác với sự vung tay xa hoa của đối phương, nhưng Thẩm Tri cũng không cho rằng đối phương thiết yếu phải hại hắn.

Dù sao với tu giả Đại thừa kỳ mà nói, năng lực hôm nay của hắn còn không bằng một con giun đất, cho dù lấy tính mệnh của Thẩm Tri cũng chỉ mất công bấm ngón tay.

Bàn tay Minh Lệ duỗi ra khoảng không phía trước một chút, ngón tay bung lên, ở trong tầm mắt của Thẩm Tri biến ra từng sợi tơ vàng tuyệt đẹp, dung nhập vào vực thẳm bên dưới vách núi.

Cùng với những sợi tơ này rớt xuống, rất nhanh Thẩm Tri phát hiện phối hợp cùng nó hắn là một trận pháp cực kỳ không lồ.

Vấn lộ trận pháp này như ẩn như hiện, bao trùm khắp cả Bất Quy nhai, mặc dù có một chút ngăn cách, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm giác cực kỳ thiêng liêng và trang nghiêm. Mà Thẩm Tri mặc dù đã thấy qua vô số trận pháp nhưng lại hoàn toàn xa lạ với loại trận pháp này, thậm chí ngay cả chức năng của nó như thế nào đều không đoán được, chỉ có thể nhận định nó cực kỳ nguy hiểm.

Trận pháp khổng lồ như vậy tại sao lại xuất hiện ở nơi này bên trong đệ nhất tông được?

[Có ghi lại trận này không?]

[Thưa chủ nhân, trận này trong cốt truyện vẫn chưa xuất hiện, vì vậy hệ thống cũng không ghi lại.]

“Trận này chính là nguyên nhân Bất quy nhai được gọi là bất quy.” Sau khi Minh Lệ kết thúc thủ quyết, quay sang giải thích với Thẩm Tri, “Trận này do tiên nhân thời kỳ thượng cổ bày ra, vô cùng phức tạp, nếu chẳng may bị cuốn sâu vào trong đó, không phải là Đại la Kim tiên, thì chỉ còn một đường thân tử đạo tiêu, hồn tiêu phách táng.”

Dứt lời, dường như sợ Thẩm Tri lo lắng, Minh Lệ lại nói: “Chẳng qua không cần lo lắng, vì sư tất nhiên sẽ không hại người.”

Đây là lần thứ hai Minh Lệ tự xưng vì sư, lần đầu tiên chính miệng tự nói ra hai chữ vì sư này.

Thẩm Tri gương mặt nhìn y một lát, phát hiện lúc này vẻ mặt đối phương vẫn lãnh tĩnh như cũ, không có mảy may tâm tình, tựa hồ lời vừa mới nói ra chẳng qua là chuyện rất hiển nhiên.

Đúng lúc này, Thẩm Tri chợt nhớ ra đoạn trí nhớ mình vừa mới quên.

Đó là lúc kiếp trước Thẩm Tri vừa bắt đầu nhập môn tu ma, đối với con đường tu ma dốt đặc cán mai, người trong ma đạo cũng không giống như tu giả tiên đạo, cho dù mang đầy địch ý cũng phải khách khí một phen. Tương phản, ma đạo vốn là cá lớn nuốt cá bé, Thẩm Tri lúc còn là một tiểu ma Tụ khí kỳ suýt nữa chết trong tay thủ hạ đại ma tu khác, may mắn được một người đi qua qua cứu.

Lúc đó hắn khẳng khái bái người nọ làm thầy, hắn còn nhớ rõ người nọ do dự hồi lâu mới đáp ứng, từ nay về sau liền là sư đồ với nhau.

Dưới sự chỉ bảo của người nọ, mới qua thời gian một năm rưỡi, hắn liền tu tới Ngưng nguyên kỳ, tương đương với Kim đan kỳ tiên tu, cùng lúc đó người nọ liền biến mất.

Hắn tìm rất lâu cũng chưa từng thấy một chút tung tích của người nọ, hơn nữa dường như có người ở trong cản trở, hắn dần dần quên đi hết thầy về

người kia, thắng đến cuối cùng, hấn phí hết tâm tư cũng chỉ nhớ kỹ người kia có hai đặc trưng. Thứ nhất, phương thức dùng kiếm, thứ hai, là một tiên tu giả.

Người nọ dùng kiếm thích đem ngón cái hơi buông lỏng, lúc thu kiếm cổ tay sẽ hơi run khe khẽ, tốc độ lúc hạ kiếm cùng thu kiếm luôn ngang bằng, cực kỳ nhanh gọn.

Ban đầu sau khi phát hiện Thảm Vô Hoặc cũng có thói quen tương tự, hấn đã hoài nghi người nọ là Thảm Vô Hoặc, cho nên sau lần đầu Thảm Vô Hoặc tìm hấn, lại cùng y đánh qua không ít lần, sau đó càng đánh càng phát giác có thể mình nhận lầm người rồi.

Thảm Trì nhớ tới đáng về Minh Lệ vừa rồi dùng kiếm, hơi cúi thấp đầu, theo lý mà nói, trí nhớ của hấn từ trước đến nay khá tốt, ngay cả hơn một nghìn quyển kiếp trước mẫu thân giảng cho hấn cũng nhớ kỹ không bỏ sót một chữ, hấn không rõ vì sao bản thân lại quên người nọ, thậm chí cho đến lúc hấn là Đại thừa ma đạo, cũng chưa từng nghĩ lại.

Nếu như chỉ tính thời gian, lúc đó hấn so với bây giờ lớn hơn mười mấy tuổi, Minh Lệ trong trăm năm phi thăng, cũng coi như khá chuẩn, thậm chí thói quen tương tự Thảm Vô Hoặc, cũng có thể giải thích là học được từ chỗ Minh Lệ, dù sao hai người kiếp trước chính là quan hệ thầy trò.

Như vậy Minh Lệ có phải vị sư tôn kiếp trước của hấn hay không?

Tâm trạng thay đổi rất nhanh, Thảm Trì lập tức phát hiện Minh Lệ đã phá vỡ một chỗ trong đạo pháp trận kia rồi.

“Đi.”

Theo Minh Lệ lên tiếng, Thảm Trì phát hiện mình đang bay lên trời, đúng là bị bàn tay Minh Lệ ôm vào trong lồng ngực, hai người chọt rơi vào khe hở trận pháp kia.

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường.

Thảm Trì: Minh Lệ có phải sư tôn kiếp trước của ta không?

Minh Lệ: Các ngươi có đoán cũng không đoán được.

Thảm Vô Hoặc: Ta lại bị Tiểu Trì vút bỏ rồi, Tiểu Trì bị người ta dắt tay đi, Tiểu Trì bị người ta ôm rồi QAQ

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Không lâu lắm, hai người liền rơi vào một khoảng sương mù dày đặc.

Minh Lệ vẫn chưa buông Thảm Trì ra, mà là một tay cầm kiếm, một tay kia ôm Thảm Trì tiến về phía trước.

Thảm Trì ở trên bờ vai Minh Lệ nhìn qua xung quanh, lại thấy trong phạm vi tầm mắt đều là sương mù mông lung, hoàn toàn không thấy rõ được vật gì, hấn kéo vạt áo Minh Lệ, “Minh Lệ trưởng lão, ta muốn xuống tự mình đi.”

Nghe thấy yêu cầu của Thảm Trì, bước chân Minh Lệ hơi dừng một chút, “Nơi này nguy hiểm trùng trùng, sai lầm một chút hài cốt liền không còn, ngươi có thể làm được không?”

“Ừm, ta muốn tự mình đi!” Thảm Trì hơi cất cao giọng nói một chút, có vẻ vô cùng kiên quyết.

Từ lúc bắt đầu chứng kiến tình hình chung của trận pháp này, Thảm Trì liền chưa từng coi khinh nó, tất nhiên biết được lời Minh Lệ không phải giả, nhưng đề nghị lần này của hấn cũng không phải có ý gây rối.

Tuy dưới chân Minh Lệ đi vô cùng trôi chảy, nhưng Thảm Trì lại có cảm giác bước chân y không hề thoải mái.

Trải qua hai đời, Thảm Trì đương nhiên biết đối với một tu giả mà nói, tầm quan trọng cỡ nào của việc giữ hai tay được tự do ở trên trận đạo. Nếu Minh Lệ đúng là vị sư tôn kiếp trước của hấn, hấn đương nhiên không thể kéo chân y lại, nếu y không phải, vậy hấn cũng không muốn tiếp xúc với y quá nhiều.

Cuối cùng Minh Lệ vẫn thả Thảm Tri xuống đất, nghiêm túc nói: “Nơi này áp chế hoàn toàn thần thức, ta có lẽ không thể ngoảnh lại chiếu cố người, người hãy nhớ hướng ta đi, ngàn vạn lần không được dịch ra một bước.”

Thảm Tri nghiêm túc gật đầu: “Dạ.”

Nghe vậy, Minh Lệ gật đầu với Thảm Tri, lại đưa mắt nhìn hắn, thu hồi kiếm, hai tay lật về phía Thảm Tri kết ra mấy đạo ấn.

Thảm Tri chỉ cảm thấy đầu ngón tay Minh Lệ vô thanh vô tức bắn ra một vệt sáng dung nhập vào trong cơ thể hắn, lập tức hắn liền phát hiện cơ thể nhẹ bẫng, phạm vi có thể nhìn thấy cũng từ nguyên bản hai bước biến thành khoảng một trượng, “Cảm ơn Minh Lệ trưởng lão.”

Ban đầu mỗi khi đi được một bước, Minh Lệ đều phải quay đầu liếc nhìn Thảm Tri, phát hiện bất luận tốc độ ra sao, Thảm Tri đều có thể từng bước giảm chuẩn xác lên vết chân của y, Minh Lệ gật đầu với hắn xong liền không quay lại nhìn nữa.

Có lẽ do nhiều hơn một tay, xem ra Minh Lệ so với lúc này ung dung hơn nhiều, thân hình y cực cao, nguyên bản mỗi bước đi đều bằng ba bước của Thảm Tri, lúc này bước chân lại hẹp lại, vừa vặn đủ để Thảm Tri theo kịp.

Giẫm lên vết chân đối phương, Thảm Tri đột nhiên cảm thấy cho dù người này không phải vị kia kiếp trước, cũng sẽ là một sư giả không tồi.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi sương mù, trước mặt đột nhiên sáng sủa thông thoáng.

Đây là một thung lũng bốn bề là núi, bầu trời trong trẻo xanh thẳm, cánh rừng xa xa khuất trong sương mù, còn có thể nghe rõ tiếng chim rừng hót véo von. Nước chảy róc rách trong núi tụ thành dòng suối nhỏ, chảy xuyên qua thung lũng, hai bên bờ đầy những cây ăn quả không biết tên kết trái đỏ rực to bằng nắm đấm, tỏa ra mùi thơm, gió thổi qua khiến mùi hương càng thêm ngào ngạt vài phần.

Minh Lệ dừng bước, vung tay lên, Thảm Tri chỉ cảm thấy mùi hương trên cánh mũi trong nháy mắt tán đi, tinh thần nhất thời sáng tỏ, lúc này hắn mới phát hiện bản thân không tự chủ được tiến lên nửa bước về phía cây quả. Liền đưa mắt nhìn những trái cây chín mọng kia nhiều hơn một chút.

Thấy Thảm Tri tựa hồ có hứng thú với những trái cây đó, Minh Lệ mở miệng giới thiệu, “Đây là một loại tiểu bí cảnh truyền lại từ thượng cổ, những cây ăn trái này tên là Cô.”

Cây Cô có được ghi chép trong, nghe đồn thời kỳ thượng cổ các thế lực tiên giả đều không ngừng phân tranh, có người liền sử dụng nó chế thành đan dược phân tán ra khỏi mê trận lẫn vào trong lều của thế lực đối địch, mê mẩn thần trí đối phương, do đó mới một lưới bắt hết kẻ địch.

Nhưng theo tiên giả thời cổ phá giới đối đãi, Sơ Linh giới không còn tồn tại cây Cô nữa, xem ra chỗ này thực sự là một di tích tiên nhân thượng cổ lưu lại.

Nếu tính theo bảy cấp linh thực, những cây Cô này có thể xem là cao cấp bậc nhất, nghìn năm khó có được.

Sau khi hiểu rõ, Thảm Tri rất nhanh liền dời mắt khỏi những cây này, mặc dù hắn cảm thấy hứng thú với chúng, nhưng hắn cũng minh bạch, lấy thực lực hiện tại của mình, tất nhiên không có khả năng sống sót khi vật xuống bất luận một quả nào.

“Nếu người thích, đợi lúc ra ngoài ta sẽ hái cho người một ít.”

Lời nói của Minh Lệ vang lên bên tai Thảm Tri, Thảm Tri bỗng dừng ngẩng đầu, lại bởi do nguyên nhân góc độ, chỉ có thể thấy được gò má lạnh lùng không dao động của đối phương, cũng không thấy rõ hiện tại thần sắc của đối phương thế nào.

Hình dung lại ghi chép về cây Cô, cho dù là tiên nhân cũng không thể hoàn toàn chống lại mê hoặc của nó, mà Minh Lệ bây giờ chẳng qua là Đại thừa kỳ, coi như khoảng cách thành tiên chỉ còn một bước, mà một bước này lại cách nhau một trời một vực.

Nhưng chớp mắt khi Minh Lệ vừa mở miệng, Thảm Tri rốt cục cảm thấy đối phương nhất định sẽ thành công, mà loại cảm giác tín nhiệm này khiến cho Thảm Tri không khỏi sợ hãi kinh ngạc, vô thức muốn lui về phía sau một bước, nhưng lại nghĩ đến hiện tại hai người đang ở trong bí cảnh khắp nơi tràn ngập nguy cơ, bước chân lập tức dừng lại.

Sắc mặt Minh Lệ vẫn như cũ, dường như chưa phát hiện ra Thảm Tri lại nổi lên lòng phòng bị, nhìn đến một phương hướng, nói với Thảm Tri: “Đi theo ta.”

Thảm Tri gật đầu, thần sắc vẫn bình thường không có bất kỳ khác biệt.

Đi lên dọc theo dòng suối, trên đường Thảm Tri thấy qua không ít sinh vật cổ, có giống loài ăn cỏ dịu dàng, cũng có mãnh thú dữ tợn xảo quyệt, chỉ là không biết Minh Lệ dùng cách gì, những sinh vật kia chỉ coi hai người như không hề tồn tại, tùy ý bọn họ đi xuyên qua rừng cây Cô.

Tận cùng rừng cây là một sơn động cao chỉ bằng một người, nước suối theo khe chảy ra từ trong động.

Đến nơi này rồi, khuôn mặt Minh Lệ vốn không quá mức biểu cảm lại nghiêm túc hơn rất nhiều, y thuận tay lấy ra một viên linh thạch, ném vào trong nước, chỉ thấy viên linh thạch cực phẩm được xưng là không có bất kỳ tạp chất gì trong nháy mắt bị nhuộm đen kịt, sau đó giống như mực rơi vào nước tan ra trong dòng suối, không đến hai hơi thở dòng suối này lại khôi phục trong suốt như cũ.

Thấy vậy, Thảm Tri không khỏi nhớ đến lá cây vừa rồi trôi bồng bềnh trong khe nước, cùng với những động vật uống nước bên dòng suối, khi đó nước

suối tựa hồ cũng không có gì khác thường.

“Nước này tên vô tuyền, nghĩa là không thể chạm vào.” Đường như nhìn ra Thảm Trì không hiểu, Minh Lệ giải thích, “Vừa có tên là suối nguồn linh hộ, thường xuất hiện ở vị trí có thiên địa linh bảo, miễn là cách xa nơi nguồn suối ba trượng, sẽ hóa thành nước suối bình thường, mà ở trong phạm vi này chạm vào bất kỳ giọt nước nào, đều bị hóa thành hư ảo.”

Linh bảo? Thảm Trì đột nhiên nghĩ tới hệ thống, hẳn nhớ lúc phát hiện ra linh bảo linh thảo trong tiểu bí cảnh ở Xích Nhạn phong, âm thanh hệ thống liên không dứt đoạn, nhưng lần này từ khi tiến nhập vào cổ bí cảnh đến giờ, linh thảo linh bảo xuất hiện vô số kể, nó đứng là chưa phát ra một tiếng.

Thảm Trì gọi nó một tiếng trong lòng, hiềm thấy vẫn chưa đáp lại, dường như hệ thống đột ngột biến mất vậy.

Nếu như thực sự không thấy nó, Thảm Trì ngược lại cũng tự do, dù sao bất luận kẻ nào phát hiện có một ý thức khó hiểu không biết tên tiến nhập vào trong cơ thể mình, đều sẽ cảnh giác, coi như những ngày qua biểu hiện của nó ngoan ngoãn nghe lời không gì sánh được, Thảm Trì cũng chỉ tương đối mặc cho nó nói tự do một chút.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Thảm Trì lại không cho là nó sẽ vô thanh vô tức rời đi.

Chỉ là không biết cuối cùng phải làm thế nào mới có thể triệt để đuổi nó ra khỏi thân thể, còn như độ phản kích mà hệ thống nói, đối với Thảm Trì chẳng qua chỉ là sự lựa chọn áp chót.

“Không cần lo lắng, mọi chuyện đều có ta ở đây.”

Giọng nói Minh Lệ truyền đến khiến Thảm Trì cả kinh, thậm chí suýt cho rằng đối phương đã phát hiện ra hệ thống trong cơ thể hắn, còn chưa kịp gác lại tâm tư, liền thấy Minh Lệ khẽ khom người, vươn cánh tay nâng lên hông của hắn, thẳng đến khi Thảm Trì đã ngồi vững vàng trên khuỷu tay của đối phương.

Liên tiếp hai lần bị người ôm như vậy, trên mặt Thảm Trì mặc dù vẫn chưa biểu hiện ra có gì không ổn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút lúng túng, mà khi nhìn vào cái cửa động đen kịt kia, ngược lại hắn chẳng thể nói ra lời cự tuyệt.

Vóc người Minh Lệ so với nam tử bình thường cao hơn một chút, cái cửa động này y phải hơi khom người mới có thể đi vào, thêm nữa không thể đứng vào dòng nước bên dưới, phạm vi hoạt động của y nhất thời nhỏ đi rất nhiều.

Toàn thân bị Minh Lệ ôm vào trong lòng, đôi tay Thảm Trì ôm lấy cổ đối phương, trong mắt là một màu đen kịt, tiếp theo hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, sau đó giác quan liên linh hoạt hơn rất nhiều, ngoại trừ tiếng dòng nước cuộn cuộn, còn có tiếng tim đập khe khẽ vững vàng của Minh Lệ, còn cả tiếng hít thở mỏng nhẹ thanh sạch của đối phương, giữa cánh mũi tràn ngập hương vị lá trúc thanh đạm.

Thảm Trì khó hiểu, tuy khí tức cùng mùi vị trên người hoàn toàn bất đồng với Thảm Vô Hoặc, nhưng vừa rồi lúc mới bị ôm, hắn lại không khỏi nhớ đến Thảm Vô Hoặc.

Có lẽ trên cơ thể hai người có cùng nhiệt độ? Thảm Trì nhú mày, vô thức bác bỏ suy nghĩ này.

Tiếng nước suối dần dần trở nên rề rà, Thảm Trì mở mắt ra, chỉ thấy ở khúc ngoặt xa xa phát ra chút ánh sáng.

Qua góc quẹo, đập vào mắt là một sơn động khô ráo mà rộng lớn.

Trên bốn vách sơn động lóe lên ánh sáng bạc li ti, thoát nhìn như ánh sao, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện, chúng nó là từng chút từng chút điểm sáng mà tạo thành một hình vẽ, bởi điểm sáng có chút lác đác, mới thấy có vẻ cực kỳ không có quy luật, ánh sáng vừa rồi Thảm Trì nhìn thấy chính là phát ra từ nó.

Chính giữa có một cái hồ nhỏ dị thường, bên trong rót đầy nước sạch, dòng suối bên ngoài chính là chảy ra từ nơi đây. Trong phía xa hơn chính là đầu nguồn thực sự của dòng suối, ánh mắt mới liếc tới, vẻ mặt Thảm Trì bỗng nhiên khẽ động, hơi mở to mắt, quay đầu nhìn Minh Lệ.

“Bích họa khắc lại lịch sử phát triển một thế lực thời kỳ thượng cổ, tên là Tích Liệt.” Minh Lệ đặt Thảm Trì xuống đất, giới thiệu cho hắn.

Tích Liệt là một thế lực cực kỳ ưa chuộng hòa bình, xưa nay không tranh quyền thế, thế nhưng trong tộc xuất hiện kẻ phản bội, tuôn ra tin tức trong tộc có thiên địa chí bảo, nhất thời bị các tộc chinh chiến, khổ không thể tả.

Đồng thời tộc Tích Liệt cũng chính là chủng tộc được đề cập qua trong đã sử dụng Cổ quả luyện đan chế ra khối giết địch, từ đó về sau bọn họ liền lập Cổ là thần thụ.

Mà tiểu bí cảnh này, chính là di tích tộc Tích Liệt lưu lại.

“Vật ta muốn đưa cho ngươi ở chỗ này.” Qua quýt kể lại chuyện xưa với Thảm Trì, Minh Lệ tiến lên mấy bước, dừng lại ở chỗ đầu nguồn, nói: “Qua đây.”

Thảm Trì nghe vậy, ánh mắt hơi lưỡng lự nhìn về phía Minh Lệ cùng đầu nguồn một thoáng, đề xuống khiếp sợ trong lòng, bước đến chỗ y.

Đó là một hạt châu nhỏ xanh lam lớn chừng bằng ngón tay cái, nó được đặt trong một cái hốc giữa suối nước, không biết có phải do ảnh hưởng của nó,

nước suối không ngừng trào ra từ hốc, liền tạo thành cái hồ nhỏ trong hang động.

“Đưa tay ra đây.” Minh Lệ nói.

Nhưng Thảm Trì cũng không đưa tay ra ngay, mà hỏi: “Đây là cái gì?”

“Một vật nhỏ mà thôi, ta thấy nó thú vị, liền đưa cho ngươi.” Minh Lệ nói qua loa, ánh mắt mang theo trấn an, “Không phải sợ, vật ấy cho ngươi không hại.”

Đâu chỉ là không hại... Ánh mắt Thảm Trì một lần nữa rơi trên hạt châu kia, chân chừ một chút, vẫn là đưa tay ra.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: Ta không muốn nói gì, chỉ muốn vẽ vòng vòng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tay Thảm Trì được Minh Lệ nắm trong lòng bàn tay, theo Minh Lệ đưa vào thăm dò cái hốc này, dòng nước mát mẻ vừa vặn không chạm vào tay hai người, lúc sắp chạm đến đáy nước, hạt châu màu xanh kia dường như có linh tính, tỏa ra lam quang chói mắt, bắt đầu chuyển động tán loạn, nỗ lực tránh khỏi truy tung của hai người, mà tay kia của Minh Lệ lúc này đã kết thúc pháp quyết, hóa thành một vết kim quang bay về phía hạt châu.

Đạo kim quang kia thoáng chốc biến thành một tấm lưới, giam cầm hạt châu lại bên trong hốc, dường như biết mình đã vào đường cùng, hạt châu càng tỏa hào quang mãnh liệt hơn, giằng giằng nỗ lực muốn phá bỏ trói buộc của Minh Lệ.

Đúng lúc này, Minh Lệ cảm tay Thảm Trì hướng về phía hạt châu nắm lấy.

Tiểu châu màu xanh lam lớn chừng bằng ngón tay cái đã nằm chuẩn xác giữa lòng bàn tay Thảm Trì, may mắn là thế, Thảm Trì cũng có thể cảm giác được nó không cam lòng, nếu không có nắm tay của Minh Lệ vẫn phũ lên tay hắn, sợ rằng nó đã trốn thoát khỏi bàn tay mình.

Minh Lệ không ngừng xuất thủ, khuôn mặt vốn lạnh lùng càng thêm nghiêm túc, đôi môi mỏng hơi động, hiển nhiên là đang niệm quyết pháp.

Từ đầu đến cuối, tay kia của Thảm Trì nắm hạt châu cũng không cảm giác được áp lực quá lớn.

Là báu vật lưu lại từ thời thượng cổ, Thảm Trì đương nhiên không thể khinh thường hạt châu này, nếu muốn thu phục, chắc chắn phải yêu cầu thực lực rất cao, cho nên hắn cũng không phải chịu áp lực, mà tất cả áp lực này đều bị người phía sau hắn gánh chịu.

Thảm Trì có thể cảm giác được nắm tay Minh Lệ đang phũ lên tay mình có chút run rẩy, một giọt nước trên trán rơi lên khóe môi, có chút mặn, trong mắt Thảm Trì bỗng nhiên có chút mê man.

Sở dĩ hắn lại vươn tay, bởi vì kiếp trước hắn từng gặp qua hạt châu này, hơn nữa hắn chính là chủ nhân cuối cùng của nó, có thể nói, tu vi của hắn có thể tiến bộ nhanh lại ổn định như vậy, vẹn vẹn mấy trăm năm liền bước vào Đại thừa ma đạo, trừ một thân linh cốt trời sinh, có phần nửa công lao đều thuộc về nó.

Kiếp trước Thảm Trì cũng không biết vì sao nó lại xuất hiện, nói chính xác hơn, hắn đã triệt để quên mất nó từ đầu đến, chỉ biết nó vẫn luôn ở trong đan điền của chính mình.

Ngay lúc tinh thần Thảm Trì có chút mờ lung, Minh Lệ bỗng nhiên mở miệng, “Ngưng thần tĩnh khí, đem lực chú ý tập trung vào lòng bàn tay, cảm ứng hướng đi của nó.”

Nghe vậy, Thảm Trì tĩnh hạ tâm lai, ý thức tụ ở lòng bàn tay, lúc này hạt châu vốn gãy dựa kịch liệt đã ôn thuận rất nhiều, giống như sợ bị Minh Lệ dày vò nhiều lần, nó ừ ừ yếu xiu cọ xát vào lòng bàn tay Thảm Trì, đúng là có một loại cảm giác tui thân khó hiểu.

Ngón tay Thảm Trì nhẹ nhàng khép lại, nó lập tức run lên, truyền đến cho Thảm Trì một tín hiệu hữu hảo, sau đó rút cục hóa thành lam quang trên tay Thảm Trì dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, Thảm Trì chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên thanh sạch, dường như ngũ giác đều nâng cao một thành, chẳng qua vì bây giờ hắn không có tu vi, không cách nào quan sát bên trong, cũng không rõ viên châu này đến cuối cùng là rơi vào nơi nào trong cơ thể.

Trong lúc Thảm Trì nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện từ lòng bàn tay Minh Lệ truyền đến một dòng năng lượng ôn hòa.

Thảm Trì bất ngờ cả kinh, hắn rõ ràng nhớ kỹ Minh Lệ là lõi linh căn, mà trong các thuộc tính thì thuộc tính lõi đích xác là cuồng bạo nhất, nhưng Minh Lệ lại có thể đem nó áp chế ôn thuận như vậy, xác thực ngoài dự đoán.

Mặt khác nó cũng chứng minh thực lực của đối phương quả rất kinh người.

Theo nguyên chân của Minh Lệ xâm nhập, hướng đi kinh mạch trong cơ thể Thảm Trì đều lọt vào trong mắt hắn.

“Những thứ này chính là kinh mạch của ngươi, sau này lúc tu hành bất kể là linh lực hay chân nguyên cũng nhất định phải vận hành đi qua kinh mạch.” Giọng nói thanh lãnh của Minh Lệ vang lên trong tai Thảm Trì, “Chẳng qua hiện nay ngươi chưa luyện khí, ta chưa thể nói tí mĩ từng cái, bây giờ trước tiên cho ngươi xem qua linh châu này ở nơi nào.”

Ý thức theo chân nguyên của Minh Lệ xuyên qua rất nhiều kinh mạch, cuối cùng dừng ở trong đan điền, chỉ thấy một hạt châu nhỏ màu xanh nhạt chiếm cứ ở trung tâm nội phủ Thảm Trì, thấy được ý thức hai người tới, lam quang lấp lánh nhảy nhót, Thảm Trì có thể cảm ứng rõ được trọn vẹn niềm vui của nó.

Sau khi ý thức lui đi, Thảm Trì hơi nhú mày, hắn nhớ rõ kiếp trước hạt châu này nên không có linh tính mới đúng.

“Vật ấy là Xích linh châu, chính là linh bảo do thiên địa linh khí thời thượng cổ tích tụ thành, sau này có thể trợ giúp hấp thu linh khí lúc tu hành, bây giờ đã sinh ra một chút linh thức.” Minh Lệ dường như có thể đoán được Thảm Trì đang suy nghĩ gì, giải đáp đúng lúc, “Chẳng qua không cần lo lắng, bây giờ nó đã nhận ngươi làm chủ nhân, sau này sẽ trung thành với ngươi.”

Thảm Trì đương nhiên hiểu rõ lõi Minh Lệ không phải là giả, phạm là linh vật thiên địa sau khi nhận chủ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện phản bội chủ nhân, càng chớ bàn luận về đổi chủ.

Kiếp trước hắn làm thế nào chiếm được linh châu này nhỉ? Thảm Trì ngẩng đầu nhìn về phía Minh Lệ, “Vậy trong tình huống nó mất đi linh thức thì sao?”

Hiển nhiên thu phục Xích Linh châu cũng không dễ dàng, lúc này sắc mặt Minh Lệ có chút tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi lấm tấm, có điều chính y ngược lại không để ý, chỉ nhìn Thảm Trì đáp, “Chỉ có chủ nhân của nó mới có thể cưỡng ép xóa đi linh thức, chẳng qua nếu làm vậy, đẳng cấp của linh bảo chỉ ít phải hạ trên ba cấp.” Tựa hồ không muốn nói nhiều về đề tài này nữa, “Mất đi linh châu phù hộ, pháp trận này duy trì không được bao lâu nữa, ra ngoài thôi.”

Đúng như lời Minh Lệ nói, bản thân linh châu này chính là tâm trận của pháp trận, sau khi mất đi nó, toàn bộ tiểu bí cảnh liền bắt đầu rung chuyển.

Động tác của Minh Lệ hết sức nhanh nhẹn, lúc đá bụi bắt đầu rơi xuống trong sơn động, một tay y bế Thảm Trì lên, liền lao ra bên ngoài động.

Lúc hai người lần nữa trở về đỉnh Bất Quy, cuồng phong trên vách đá đã ngưng lại, Thảm Trì dường như còn nghe thấy một tiếng răng rắc, bí cảnh cổ xưa dưới vách núi triệt đổ sụp đổ.

Minh Lệ té xuất phi kiếm, “Ta đưa ngươi trở về Xích Nhạn phong.”

Lúc này một nửa Xích Nhạn phong đã bao phủ trong ánh chiều tà, vắng vắng đầu đó tiếng sơn ung đang chậm rãi bay về tổ.

Thảm Trì nhảy xuống phi kiếm, lộ ra khuôn mặt tươi cười với Minh Lệ, “Đa tạ Minh Lệ trưởng lão.”

“Không cần.” Ánh mắt Minh Lệ dịu dàng mấy phần, đưa tay lên vẫy vẫy với Thảm Trì, nói: “Trở về thôi.”

Thảm Trì đưa mắt nhìn Minh Lệ buông tay xuống, mặc dù động tác của y rất tự nhiên, nhưng vừa rồi góc độ Minh Lệ giơ tay lên lại hết sức quen thuộc, dường như hắn đã thấy qua ở đâu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt Thảm Trì hơi tối sầm lại, đột nhiên nói: “Sur tôn.”

“Hử?”

Nghe thấy Minh Lệ đáp lại theo bản năng, trong lòng Thảm Trì run lên mãnh liệt, vội vàng lui về sau một bước nói: “Ta đi trước.”

Quá giống

Vừa rồi trong nháy mắt Minh Lệ đáp lại hắn, dường như bóng người mơ hồ kia trong trí nhớ cùng Minh Lệ đã xếp chồng lên nhau, ký ức vốn đã lãng quên bất chợt hiện ra, cùng lúc dâng lên một cảm giác khó hiểu như túi thần bị vút bỏ.

Lúc Thảm Trì phản ứng lại, hắn cũng đã chạy đi mất.

Chỉ có Thảm Trì tự mình biết, khi đó sau khi người nọ biến mất, hắn đã tìm y bao lâu, mà lúc phát hiện bản thân đã quên mất đáng đáp đối phương, hắn đã mệt mỏi thế nào.

Mãi đến cuối cùng chỉ còn dư lại một ấn tượng mơ hồ, hắn đã theo bản năng tìm kiếm, tìm đến cuối cùng chính hắn cũng không biết mình đang đi tìm ai.

Mà bây giờ lại xuất hiện một người giống với người nọ như vậy, làm sao không khiến hấn khiếp sợ.

Chẳng qua tuy trong lòng hoài nghi, nhưng Thẩm Tri cũng không kích động hỏi ra các câu hỏi như vì sao vút bỏ hấn, cho dù đối phương thực sự là Minh Lệ, vậy y sống lại một đời cũng không phải là vị sư tôn kiếp trước kia của hấn nữa, về phần nhân quả y nói... Có lẽ chẳng qua chỉ là một lý do mà thôi. Dù sao nếu nói kiếp trước có nhân quả thì còn có dấu vết mà lần theo, nhưng lần này bất luận giải thích thế nào cũng không thông.

Nghĩ đến khuôn mặt Minh Lệ lúc tiễn mình trở về còn có chút tái nhợt, Thẩm Tri không khỏi có chút phiền não.

Buổi sáng sau khi trở về liền không tìm thấy Thẩm Tri, Trương Ngọc Hằng đứng đợi đã lâu trên con đường Thẩm Tri về nhà, trông thấy bóng dáng Thẩm Tri vội vã chào đón, vừa vẫy tay vừa gọi, “Thẩm Tri! Người đã về rồi!”

“Ừ.” Lúc này nét mặt Thẩm Tri đã khôi phục bình tĩnh, nói với Trương Ngọc Hằng: “Có chuyện gì sao?”

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì, là ta thấy người lâu như vậy chưa trở về, có chút không yên.” Trương Ngọc Hằng mỉm cười ngây ngô, “Người đã không sao, ta sẽ không quấy rầy nữa, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Tri đáp lại, liền hướng vào trong sân viện.

“Ồi! Đúng rồi!” Đường như nhớ ra gì đó, Trương Ngọc Hằng lại gọi Thẩm Tri, lập tức thần thần bí bí nói: “Người biết không! Thiếu niên buổi sáng leo lên thiên giai cũng đến ngoại môn rồi, nghe nói y còn là thiên linh căn đấy! Có điều thoát nhìn rất lạnh lùng, bây giờ thiên tài đều như vậy sao?” Sau khi nói xong đôi mắt Trương Ngọc Hằng còn lấp lánh nhìn Thẩm Tri.

Nghe thấy đối phương nhắc đến Thẩm Vô Hoạch, bước chân Thẩm Tri dừng một chút, “Ừm, đã biết.”

Không thềm để ý chút nào đến thái độ lãnh đạm của đối phương, Trương Ngọc Hằng mỉm cười nhìn theo Thẩm Tri rồi đi, mới quay đầu trở lại chỗ mình ở, đi được một đoạn xa, y chợt vỗ gáy một cái, “Ái chà, quên nói cho Thẩm Tri bởi vì ngoại môn tạm thời không có nơi cư trú cho nên đã an bài cho người kia ở trong viện của hấn.”

Lại nghĩ, Thẩm Tri được người ta yêu thích như thế, nhất định có thể sống chung tốt đẹp với người nọ, cũng liền yên tâm hơn rất nhiều.

Mà đồng thời trong lúc Trương Ngọc Hằng nghĩ như vậy, Thẩm Tri đã dừng trước cửa viện.

Khi tay hấn vươn ra phía trước, cánh cửa chợt vang lên tiếng ken kết bị mở từ bên trong — trong sân có người.

Thẩm Tri thu bàn tay về, chỉ thấy cánh cửa gỗ bình thường nhưng tinh tế đột nhiên được mở ra từ phía trong, một thân hình thon dài quen thuộc xuất hiện ở trước mặt hấn, cũng chính là Thẩm Vô Hoạch vừa rồi Trương Ngọc Hằng mới nói.

“Trở về rồi.” Sắc mặt Thẩm Vô Hoạch như cũ, giọng nói cũng giống như trước lạnh như băng.

Ánh mắt Thẩm Tri dừng lại trên khuôn mặt Thẩm Vô Hoạch, nhưng hoàn toàn không thấy rõ rốt cục y đang suy nghĩ điều gì, suy tính đủ kiểu, trên mặt Thẩm Tri không mấy may lộ ra, rất tự nhiên gật đầu với Thẩm Vô Hoạch, nét mặt còn có vài phần nghi ngờ, “Đại ca, sao người lại tới đây?”

Vẫn chưa lập tức trả lời câu hỏi của Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch nghiêng người mở rộng cánh cửa, “Vào thôi.”

Thẩm Tri do dự trong chớp mắt, mới rào bước tiến vào viện từ, đi theo phía sau Thẩm Vô Hoạch đến hướng phòng ở. Mới vừa đi được mấy bước, Thẩm Tri liền phát hiện tiếng bước chân vốn cực kỳ nhẹ của Thẩm Vô Hoạch lại có chút nặng nề, rồi nghĩ đến về mặt không giọt máu của y lúc mở cửa vừa rồi, không khỏi cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng nghĩ đến Thẩm Vô Hoạch liên tục ba ngày leo lên thiên giai, sắc mặt trắng bệch là hiển nhiên, cũng liền không suy nghĩ nhiều về vấn đề này nữa, nhưng nghĩ ngờ vẫn chôn vào đáy lòng.

Chẳng qua Thẩm Tri cũng không cho rằng Thẩm Vô Hoạch sẽ như lời Trương Ngọc Hằng báo nhập ngoại môn, lúc trước hấn đã thấy mười một vị trưởng lão rầm rộ tiến đến Vân Thiên Các, như vậy với tư chất của Thẩm Vô Hoạch, tất nhiên thân phận đệ tử thân truyền là không thể nghi ngờ.

Hiện tại Thẩm Vô Hoạch xuất hiện ở trước mặt hấn, nói vậy hấn tới để tìm mình, cũng không biết là tính sổ hay làm gì.

Chẳng qua dù sao đi chăng nữa, Thẩm Tri đều không sợ.

Hai người một trước một sau đi vào phòng, Thẩm Tri vô cùng tự nhiên tìm chỗ ngồi xuống, bước chân Thẩm Vô Hoạch dừng một chút, đưa mắt nhìn ghé trông bên cạnh Thẩm Tri, cuối cùng vẫn ngồi xuống chỗ bên kia cách xa hơn một chút.

Thoáng chốc trầm mặc, hai người đồng thời nhìn về phía đối phương.

“Người...”

“Đại ca...”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: Thật muốn cùng Tiểu Trì ngồi chung một chỗ! Thế nhưng dường như Tiểu Trì không thích ta QAQ đau lòng.

Thảm Trì: Không phải người tới tìm ta tính sổ sao? Ít nhất phải đánh một trận trước.

Thảm Vô Hoặc: Tiểu Trì lại đây tùy ý đánh! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Hai người lại một lần nữa rơi vào trong trầm mặc, Thảm Trì nhìn chăm chăm bàn trà đối diện một lúc, phát hiện Thảm Vô Hoặc tựa hồ không có ý mở miệng nữa, nghiêng đầu nhìn về phía y, “Đại ca?”

Thảm Vô Hoặc rất tự nhiên dời ánh mắt lên người Thảm Trì, “Sao thế?”

“Vừa rồi có người nói người đến ngoại môn, là thật sao?” Thảm Trì ngẩng mặt lên, biểu cảm có chút ngây thơ.

“Ừ.” Dưới tầm mắt của Thảm Trì, Thảm Vô Hoặc lạnh mặt gật đầu.

Nghe thấy Thảm Vô Hoặc nói như vậy, ban đầu vẻ mặt Thảm Trì là vui vẻ, sau đó chuyển qua lo lắng, “Đại ca, người không giống như ta, linh căn ta không tốt cho nên mới tới ngoại môn, thế nhưng thiên tư của người rất cao, nghe nói có rất nhiều trưởng lão muốn thu người làm đệ tử, ở ngoại môn chẳng phải tri hoãn người sao?”

Phía chân trời còn lưu lại ánh chiều tà cuối cùng, nắng chiều xuyên qua khung cửa chiếu vào trong phòng, vừa lúc rơi lên người Thảm Trì, khi hấn ngẩng đầu lên, dường như trong mắt có ánh sáng đang lay động, Thảm Vô Hoặc thất thần trong giây lát, nhưng rất nhanh liền che giấu đi, đáp lại: “Sẽ không tri hoãn.”

Câu trả lời của Thảm Vô Hoặc khiến Thảm Trì giật mình, hấn tất nhiên có thể nhìn ra được Thảm Vô Hoặc không nói đùa, nhưng nếu nói Thảm Vô Hoặc vì hấn mà tới ngoại môn, hấn cũng không tin.

Nhưng ngay sau đó, Thảm Trì nghe được Thảm Vô Hoặc mở miệng lần nữa, y nói: “Trước đây không cần thận đề người lạc đường là huynh không đúng, ta đã nhận lời sẽ không bỏ rơi người, đương nhiên làm được.”

“...” Thảm Trì tròn mắt nhìn Thảm Vô Hoặc bình tĩnh không lay động, thậm chí mơ hồ thấy được vẻ mặt đầy áy náy, từ trong con người đen nhánh của đối phương thấy rõ được hình bóng của mình, cùng với... Chân thành tha thiết.

Sự phát hiện này gần như khiến Thảm Trì hít vào một ngụm khí lạnh, hấn chẳng bao giờ nghĩ tới bản thân lại chứng kiến được loại tâm tình này trong mắt Thảm Vô Hoặc, kiếp trước hai người đánh qua nhiều trận như vậy, coi như kiếm của hấn đâm vào tim đối phương, hấn cũng chưa bao giờ thấy được Thảm Vô Hoặc từng nhăn mặt hay cau mày, chứ càng chớ bàn đến ánh mắt dao động, nhưng bây giờ hấn tự nhiên thấy được ưu tư rõ ràng như vậy trong mắt Thảm Vô Hoặc.

Hơn nữa lúc trước vết tích hấn cố tình rời đi rõ ràng như vậy, đối phương tự nhiên còn băn khoăn đến lời hứa hẹn đó, thậm chí ôm đồn toàn bộ lỗi lầm lên người mình.

Nếu như kiếp trước có người ở thời niên thiếu nói chuyện với hấn lại cả tin và thủ tín như vậy, Thảm Trì tất nhiên sẽ cười đến rụng răng, nhưng bây giờ đối phương lại đang ngồi trước mặt hấn... Cùng vẻ mặt chân thành nhìn vào mình, mới nghĩ đến đã có chút rợn hết cả tóc gáy.

Tâm trạng Thảm Trì thay đổi rất nhanh, nét mặt cũng lộ ra biểu cảm mong đợi, hấn nói với Thảm Vô Hoặc rằng: “Nhưng mà ta hy vọng đại ca có thể làm đệ tử thân truyền.”

Thảm Vô Hoặc nhìn về phía Thảm Trì, “Vi sao?”

“Bởi vì ta hy vọng đại ca sẽ lợi hại nhất!” Trong mắt Thảm Trì tràn đầy hứng khởi, “Như vậy sau này đại ca mới có thể bảo vệ được ta! Hơn nữa bây giờ ta ở ngoại môn vô cùng tốt, có Thanh Nghiêm quản sự ở đây, sẽ không có người bắt nạt ta.”

Nghe thấy lời nói của Thẩm Trì, ngón tay Thẩm Vô Hoặc giấu trong áo có hơi run rẩy một chút, trầm mặc giây lát mới nói: “Được, ta sẽ trở nên lợi hại nhất.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Thẩm Trì xán lạn hơn rất nhiều, gật đầu mạnh ù một tiếng, lập tức dường như nhớ ra điều gì, nhảy xuống băng ghế bùng ầm trà bên cạnh lên, “Đại ca, ta đi pha nước trà cho ngươi!”

Nhìn bóng dáng Thẩm Trì biến mất ngoài cửa lớn, Thẩm Vô Hoặc vốn ưỡn thẳng lưng lại có chút gập xuống, y tựa lưng vào ghế ngồi, ánh hoàng hôn triệt để che đi biểu cảm của y dưới bóng tối, kết hợp với khuôn mặt vốn có chút tái nhợt, thoát nhìn toàn thân có một cảm giác chán nản khó hiểu, một lúc lâu, y thở dài một hơi, đứng lên sửa sang lại vạt áo có chút xộc xệch, lưu lại một tờ giấy rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi Thẩm Vô Hoặc rời đi, Thẩm Trì lần nữa trở lại căn phòng không một bóng người, lúc này trên tay hắn rồng tuếch, nào có nửa điểm đáng đáp tích cực pha trà như lời mới nói.

“Vi huynh đương nhiên thủ tín, cáo từ, đừng nhớ mong. Vô Hoặc lưu lại.”

Giấy bút đều do lúc trước Thẩm Trì dùng xong thả ở trên chiếc bàn nhỏ trong góc phòng, tờ giấy ước chừng bé bằng bàn tay Thẩm Trì, chiều rộng bình thường cũng đủ viết xuống năm ba chữ, nhưng mấy câu chữ đó dưới tay Thẩm Vô Hoặc lưu trên giấy, cho dù chữ rút nhỏ đi mấy phần, cũng có một loại cảm giác hình thành đại khí tự nhiên.

Ánh mắt Thẩm Trì dừng lại lúc quét qua hai chữ thủ tín, vốn định đem tờ giấy kia tùy ý ném đi, đột nhiên tay dừng lại động tác.

[Hệ thống.]

Lại một lần nữa hô hoán hệ thống ở trong ý thức, vẫn không thấy tăm hơi nó đâu, không có bất kỳ lời đáp lại nào, Thẩm Trì nhớ lần cuối cùng nói chuyện với hệ thống là khi cùng với Minh Lệ ở núi Bất Quy, sau khi tiến nhập vào bí cảnh thượng cổ kia liền không một tiếng động, giống như chưa hề từng tồn tại.

Nếu nói lúc tiến nhập bí cảnh thượng cổ nó bị trận pháp áp chế, vậy sau khi đi ra thì sao? Thẩm Trì nhớ lại những nơi từng trải qua trong tiểu bí cảnh, dường như cũng không có chỗ nào không ổn, cuối cùng hắn đem lực chú ý bỏ vào hạt châu đang ở trong cơ thể mình.

Mặc dù lời Minh Lệ nói vân đạm phong khinh, nhưng Thẩm Trì cũng biết được, linh bảo đã sinh ra linh thức, rõ ràng đã không thể xưng là linh bảo nữa.

Linh bảo được chia làm bảy cấp, phần lớn để sử dụng làm tài liệu luyện đan, có thể dùng trực tiếp làm pháp bảo cũng rất hiếm, mà bất đồng chính là, chỉ cần linh bảo sinh ra linh thức, sẽ trực tiếp tấn cấp làm pháp bảo, mà loại pháp bảo này, đẳng cấp ít nhất là trên linh khí, sau đó dựa vào bấy nhiêu năng lượng ẩn chứa bên ngoài cùng với công năng cao thấp, có thể chia làm linh khí, tiên khí, thậm chí là thần khí.

Mà viên Xích Linh châu, từ thời kỳ thượng cổ liền được bộ tộc tôn sùng là chí bảo, qua nhiều năm tháng lại sinh ra linh thức, bất luận từ phương diện nào mà nói, nó đều không chút nghi ngờ có thể xưng là tiên khí, thậm chí là — thần khí.

Kiếp trước hạt châu này theo Thẩm Trì từ hai mươi mấy tuổi cho đến chết, vẫn luôn ở trong cơ thể hắn, cho nên hắn tất nhiên hiểu rõ sự lợi hại của nó.

Người ta nói tu ma chính là tiêu dao chi đạo (con đường tu luyện không bị ràng buộc), nhưng chỉ có ma tu chân chính mới biết, cho dù coi như bọn họ lúc tu hành tận lực không chế bản thân cũng khó mà duy trì chủ tâm, cho nên nói ma tu là tiêu dao chi đạo, chẳng bằng bảo là sát lục chi đạo.

Đa số ma tu đều lạc lối trên con đường này, cuối cùng dẫn tới thân tử đạo tiêu, hoặc tâm ma dây dưa, nói chung đều vô duyên với thiên đạo.

Nhưng Thẩm Trì lại cực kỳ may mắn, một mạch thanh tịnh tu tới Đại thừa, nửa điểm bình cảnh cũng chưa từng gặp qua, hơn nữa dường như bị mê hoặc, đúng là hắn chưa bao giờ nghĩ ngờ đến nguồn gốc linh châu trong cơ thể mình.

Nếu như không có lần này được Minh Lệ đưa tới sơn động kia, khả năng hắn đều không nhớ nổi nó.

Tĩnh tâm lại, những điểm kỳ lạ ở kiếp trước dần dần hiện lên, Thẩm Trì đem các loại bí ẩn từng bước từng bước kiểm kê ra.

Đầu tiên, trí nhớ của hắn từ trước đến nay không kém, tại sao hết lần này tới lần khác quên mất một người?

Sau đó, chính là nguồn gốc hạt châu này.

Nghĩ đến theo như lời Minh Lệ, chỉ có chủ nhân mới cường ép xóa đi linh thức của Xích Linh châu, mà hành vi này có thể khiến đẳng cấp linh bảo chỉ ít giảm xuống ba cấp, dựa theo đẳng cấp của Xích Linh châu kiếp trước, ít nhất linh khí phải trên thượng phẩm, tiến lên ba cấp nữa, liền chỉ có thần khí.

Mà chủ nhân trước của nó... Thẩm Trì vô thức nghĩ tới người nọ.

Nhưng trong tiềm thức Thẩm Trì lại cảm thấy, cũng không phải là người nọ xóa đi một phần ký ức của mình, mà do một sức mạnh cực kỳ thần bí.

Thẩm Trì đã từng nghiên cứu qua rất nhiều điển tịch về một loại nhiếp hồn, cần nhắc trong lịch sử tu chân, chưa bao giờ có một phương pháp nhiếp hồn nào khiến người ta không hề nhận ra mà từ từ quên mất ký ức, hơn nữa từ trước đến nay nhiếp hồn được gọi là tà thuật, đối với thụ thuật giả cũng chịu thương tổn rất cao, mà Thẩm Trì cũng tin tưởng, người nọ tuyệt đối sẽ không sử dụng thuật pháp như vậy với hắn.

Từ khi bắt đầu gặp gỡ Minh Lệ, Thẩm Tri liền phát hiện đoạn ký ức kiếp trước bị lãng quên bắt đầu dần dần sáng tỏ, ngoại trừ vẫn không nhớ nổi cụ thể đáng về bề ngoài của đối phương, những đặc điểm còn lại tựa hồ như cùng Minh Lệ trùng khít với nhau.

Sở dĩ mới có câu “Sur tôn” kia để thử thăm dò, đương nhiên kết quả cũng tính là hài lòng.

Nhưng trong lúc Thẩm Tri bước đầu xác nhận Minh Lệ chính là vị sư tôn hắn đã gọi hơn một năm ở kiếp trước, hắn lại thấy được chữ viết của Thẩm Vô Hoắc.

Thẩm Tri lục lại dưới bàn lấy ra một cây nến thấp lên, giơ tờ giấy lên trước mắt tỉ mỉ nhìn kỹ hồi lâu, cuối cùng thậm chí còn đưa tay ra so sánh xuy xét đến mấy lần, nhưng càng xem càng nhũn mảy chặt hơn, sau một hồi mới gấp nó làm hai bỏ vào trong túi đựng đồ.

Mười mấy ngày tiếp theo, Thẩm Tri đã dựng một căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh hồ nước ở sâu phía sau núi Xích Nhạn phong.

Hắn phát hiện viên Xích Linh châu này hiển nhiên sử dụng tốt hơn nhiều so với đời trước, chỉ ít kiếp trước nó cũng sẽ không chữa khỏi miệng vết thương trên cơ thể hắn.

Mãi đến lúc Thẩm Tri xây xong căn nhà, hệ thống cũng chưa từng xuất hiện, nhưng Thẩm Tri lại biết rõ, nó cũng không biến mất khỏi cơ thể mình, bởi vì — thuần linh thể đã chuyển đổi thành công.

Trong chốc lát, vốn vẫn luôn bị bài xích ngoài cơ thể, Thẩm Tri lại vô cùng cảm giác được linh khí tràn trề như dòng nước được khơi thông, vọt tới nhảy nhót xung quanh hắn.

Nếu không phải Thẩm Tri chưa bắt đầu tu luyện, không thể tự mình hấp thu linh khí vào cơ thể, chỉ sợ chúng đã sớm chui vào trong cơ thể hắn.

Thảo nào thuần linh thể là thể chất tu giả ham muốn nhất.

Khoảnh khắc Thẩm Tri đứng tại chỗ không khỏi có chút cảm thán, riêng chuyện thuần linh thể có khả năng hấp thu năng lượng, xem như uy năng đã bằng kiếp trước hắn trời sinh linh cốt cộng thêm Xích Linh châu đôi chủ rồi, hơn nữa Thẩm Vô Hoắc còn có thiên linh khí, chẳng trách mình đánh không lại y.

Và lại, Thẩm Tri đột nhiên ý thức được, kiếp trước lúc Thẩm Vô Hoắc cùng mình tranh đấu, dường như ngoại trừ sử dụng pháp bảo bản mệnh, thậm chí y chẳng bao giờ cần phải phát huy ra toàn bộ thực lực của mình.

Không nói đến Thẩm Vô Hoắc đạt được những cơ duyên kia, chỉ cần ở một nơi dư thừa linh khí như Thừa Kiếm tông để tu hành, cộng thêm loại thể chất này, hơn nữa có thiên linh khí được xưng là linh khí dùng mãi không cạn tương trợ, Thẩm Vô Hoắc chỉ ít còn cao hơn hắn trên hai tiểu cảnh giới.

Đại thừa sơ kỳ cùng Đại thừa mật kỳ, tuy đều là một đại cảnh giới, nhưng khoảng giữa đó cũng khác nhau một trời một vực. Chẳng cần nói đến gì khác, chỉ cần bàn đến trận chiến cuối cùng của hai người, từ lúc bắt đầu đến kết thúc, hai người ước chừng triển đấu sắp si mấy ngàn hiệp.

Nếu như cả hai ở đẳng cấp tương đương dưới tình huống đó đương nhiên là bình thường, nhưng nếu khi ấy Thẩm Vô Hoắc là Đại thừa mật kỳ, rõ ràng có thể trong mười hiệp đánh bại hắn, nhưng Thẩm Vô Hoắc không làm vậy, chẳng những không làm, trong lúc đó còn bị hắn cho vài chương, cuối cùng tuy nét mặt vẫn chưa biểu lộ ra, nhưng Thẩm Tri tin rằng khi ấy Thẩm Vô Hoắc tuyệt đối cũng không quá dễ chịu.

Đem tất cả nghi ngờ dường như đã không thể giải thích vứt bỏ hết, Thẩm Tri một lần nữa tiến vào trong pháp trận dưới cái hồ nhỏ kia.

Tiếng thác nước vẫn đình tại như trước, hoa sen trong đầm thi nhau nở rộ, tỏa ra hương sen nhàn nhạt, bên trong chốn tiểu bồng lai này vẫn là một mảnh sinh cơ dồi dào.

Thẩm Tri đứng ở bờ đầm một lúc lâu, cởi áo xuống, cất bước dọc theo tảng đá trong đầm đi qua phía thác nước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thân hình Thẩm Tri so với trẻ em cùng lứa tương đối nhỏ hơn một chút, sau khi cởi áo ra càng lộ vẻ vô cùng gầy yếu, cũng khó trách bảy tám tuổi vẫn có thể bị người ta một tay ôm lên. Tuy nói tướng mạo thể nào Thẩm Tri cũng không thêm để ý, nhưng đối với thân thể nhỏ gầy như bây giờ chắc chắn hắn cực kỳ không vừa lòng.

Thác nước đổ xuống bắn ra từng mảnh bọt nước trắng xóa, bọt nước này đập vào tảng đá trong đầm sau đó bắn tung tóe rất mạnh ra bên ngoài, khiến cho mỗi bước đi của Thẩm Tri đều hết sức gian nan, nhiều lần suýt chút nữa bị bọt nước đập văng vào trong đầm.

Trước đây Thẩm Tri đã từng nghiên cứu qua, thác nước nơi này vô cùng khác biệt so với bên ngoài, ngay cả sức nén bên ngoài bọt nước cũng mạnh hơn rất nhiều so với thác nước thông thường, càng đi về phía trung tâm áp lực càng lớn, có vẻ hết sức đặc biệt.

Khoảng cách giữa tảng đá với đầm nước còn có hai trượng, trên làn da vốn trắng nõn của Thẩm Tri cũng bị bọt nước bắn lên đỏ ửng, trên mặt trên người cũng không biết là mồ hôi hay nước đầm.

Dường như không mấy may cảm nhận được đau đớn trên người truyền đến, bước chân Thẩm Tri ổn định, cất bước tiếp tục đi vào phía trung tâm.

Thẩm Tri nỗ lực hết sức tiến vào cột nước bên rìa thác nước, dưới sự chênh lệch rất lớn, vốn mỗi giọt nước được xưng là khởi nguyên của vạn vật lại đều giống như mũi kim đâm vào trên người hắn, làn da mới ban nãy phỉm hồng đã bắt đầu rỉ ra tơ máu, không bao lâu chính là da tróc thịt bong.

Nhưng dường như Thẩm Tri hoàn toàn không có cảm giác, hắn đứng ở dưới nước, hơi hít mất nhìn về phía trung tâm cột nước một lát, sau đó liền ngồi ngay ngắn lên tảng đá, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện.

Trong, tu tiên thông thường chia làm tám cảnh giới Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, Nguyên anh, Hóa thân, Dung hợp, Độ kiếp, Đại thừa, mỗi một cấp bậc chia làm bốn đẳng cấp tiền, trung, hậu, viên mãn, sau Đại thừa viên mãn chính là phi thăng lên tiên giới.

Trương tự, cảnh giới mà tu cũng chia làm tám cảnh giới là Tụ khí, Đoán thể, Ngưng nguyên, Ma anh, Ly thức, Hợp thể, Ma kiếp, Đại thừa, mỗi cảnh giới bốn đẳng cấp, sau Đại thừa viên mãn là phi thăng ma giới.

Mà so với tu tiên cùng tu ma, Thẩm Tri càng nghiêng về hệ thống môn công pháp được xưng là tu thần.

Ti mi so sánh với cách phân chia cảnh giới tu hành của tiên ma, hiện tại phần công pháp Thẩm Tri muốn luyện này chỉ chia làm năm đẳng cấp, tách làm Thiên Địa Huyền Hoàng tứ cảnh, mỗi cảnh giới cửu trọng, cảnh cuối cùng chính là Thần cảnh, tương đối mà nói đẳng cấp phân chia thô sơ giản lược hơn mấy phần.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân Thẩm Tri cố ý tu hành công pháp này.

Vị lưu lại trận pháp đại năng truyền thừa kia từng nói: “Tu giới hỗn loạn, chúng tu pha tạp, nếu tùy ý phát triển như vậy, trong vòng vạn năm e rằng Sơ Linh không còn nữa. Sống ở Sơ Linh, bản thân ta không thể làm ngơ, nếu không ai nguyện, ta đương nhiên làm, tội lỗi muôn đời, ta nguyện một mình gánh chịu.”

Trong Sơ Linh sử cũng có ghi chép liên quan đến vị đại năng kia, có lẽ do xuất phát từ sợ hãi, có vài phần suy đoán khá hàm hồ, chẳng qua cũng xác thực rằng từng có một người như vậy đã tiến hành đại thanh tẩy tu giới, tu giới hôm nay chỉ còn lại tiên tu ma tu, đã không còn tung tích yêu tu quỷ tu nữa, chính là do lần thanh trừ kia tạo thành.

Mà theo ghi chép về tu giả đó, lúc ấy y chẳng qua mới ở tam cảnh.

Do truyền thừa thời kỳ thượng cổ lưu lại quá ít, về sau Sơ Linh giới lại quá mức hỗn loạn, giờ đây Thẩm Tri cũng không dám xác định rốt cục phần công pháp này là gì, nhưng hắn có một điều hẳn đoán không sai, đây đúng là một phần bí quyết tu thần.

Truyền thừa Sơ Linh giới thừa thớt, truyền lại đến ngày nay, mọi người đều biết tu tiên tu ma, cũng ít có ghi chép nào về chuyện trên cảnh giới tiên ma. Nhưng thực ra Thẩm Tri có một chút ấn tượng, hắn từng xem qua trong một bản điển tịch không trọn vẹn nữa câu thể này: “Trên tiên ma, chính là thần, thần có thể...”

Mặc dù không biết được nội dung phía sau là gì, nhưng nếu đã ở trên tiên ma thì tất nhiên phải lợi hại hơn so với tiên ma, mà Thẩm Tri xưa nay tôn sùng sức mạnh nhất, nếu không phải công pháp này yêu cầu tư chất rất cao, e rằng kiếp trước hắn cũng đã bỏ ma chọn thần.

Nói cách khác, sở dĩ Thẩm Tri lựa chọn môn công pháp này, nguyên nhân quan trọng nhất chính là — nó rất lợi hại.

Thẩm Tri thở ra một hơi, lúc này trong mũi ngoài vị nước mát lạnh còn có một mùi máu tươi.

Dòng nước mạnh mẽ như mài dao, dường như điên cuồng xé rách hết thủy, làn da vốn tinh tế trắng nõn của Thẩm Tri từng tắc từng tắc nứt nẻ, máu tươi mới từ trong cơ thể chảy ra liền bị dòng nước phăng phăng cuốn đi, lập tức vết thương lại bị dòng nước tiếp theo xé rách lớn hơn nữa, không tới nửa khắc, thậm chí có thể thấy rõ nguyên bản mạch máu ẩn dưới da thịt, khiến người ta trông thấy mà phát hoảng.

Cùng lúc đó, dường như cảm giác được chủ thể thụ thương, vốn Xích Linh châu luôn an tĩnh nằm trong đan điền cũng rục rịch, liên tục không ngừng tỏa ra lam quang, muốn chữa khỏi những vết thương này, lại bị Thẩm Tri quát bảo ngưng lại, chỉ đành nôn nóng quay về làm bé ngoan đứng im tại chỗ cũ.

Vùng giữa lòng mày Thẩm Tri cũng không nhú lại một lần, đem công pháp ti mi quét qua một lần trong đầu, chống đỡ trọng lực của thác nước, có phần khó nhọc xoay người bày ra tư thế ngũ tâm hướng thiên.

Hoàng cảnh cửu trọng, đoán kinh luyện thể.

Nghĩa cũng như tên, trước tiên môn công pháp này yêu cầu tăng cường độ thân thể đến một điểm giới hạn, mới có thể nhập môn.

Ngay từ đầu, do ảnh hưởng của phương thức tu hành riêng biệt của ma công kiếp trước, Thẩm Tri vẫn chưa tìm được phương thức vận hành công pháp này, vì thế hắn tiến hành thử nghiệm trên mọi phương diện, cuối cùng phát hiện, công pháp này dĩ nhiên cũng không cần giống như tiên ma đem tất cả năng lượng cất giữ ở trong đan điền nội phủ, mà lấy toàn bộ năng lượng phân tán ở khắp các ngõ ngách trong cơ thể, bao gồm cả nội tạng huyết nhục kinh mạch, thậm chí là lông tóc cũng có thể trở thành nơi cất chứa năng lượng.

Bởi vậy thoát nhìn, so với tiên ma tu giả, môn công pháp này lại có phần theo một con đường khác.

Mà sở dĩ ngay từ đầu hắn liền yêu cầu đoán kinh luyện thể, vì trong lúc hấp thu năng lượng, kinh mạch thể chất càng cường hãn thì năng lượng có khả năng chứa đựng càng nhiều, mà đó cũng là nguyên nhân vì sao sau khi tiên tu ma tu tu hành đều nghĩ mọi cách để mở rộng kinh mạch của mình.

Ước chừng ba canh giờ sau, rốt cục Thẩm Tri mới bước đầu tìm được then chốt của môn công pháp này, mà lúc này thân thể hắn đã không còn đáng vẻ vốn dĩ non nớt trắng trẻo nữa, đặc biệt là sau lưng và vai bị dòng nước xối thẳng, máu thịt càng thêm mơ hồ, lộ vẻ cực kỳ đáng sợ.

Cùng với mặc niệm pháp quyết không ngừng, Thẩm Tri chỉ cảm thấy một tia khí cảm mát rượi dần dần dâng lên ở nơi được dòng nước gột rửa, khí cảm này cực kỳ nhỏ bé, nếu không phải hắn tập trung chú ý chỉ sợ cũng đã bỏ qua mất nó.

Qua khỏi đầu kế tiếp liền đơn giản hơn, sau khi Thẩm Tri nắm được tia khí cảm kia, lấy nó làm dẫn, tại nơi cơ thể tiếp xúc với dòng nước dữ càng tập hợp thêm nhiều năng lượng, mà theo những năng lượng đó hội tụ, miệng vết thương trên cơ thể hắn bắt đầu dần dần khép lại, tuy rằng bị rách ra lần thứ hai rất nhanh, nhưng đau đớn thấm thía cũng giảm bớt rất nhiều.

Thẩm Tri tâm niệm hợp nhất, không ngừng ở giữa dòng nước trùng kích tập trung hấp thu năng lượng, từ bên ngoài nhìn vào, lúc này trên người hắn chông chát vết thương, nhưng về mặt lại cực kỳ suy tư, đứng là đã tiến vào trạng thái nhập định mà tu giả gọi là có thể gặp mà chẳng thể cầu.

Nếu vị lưu lại trận pháp đại năng truyền thừa kia ở đây, chỉ sợ cũng phải kinh hô một tiếng thiên tài, mặc dù Thẩm Tri mất rất nhiều thời gian mới tìm ra, nhưng trong tu thần sử cũng hiếm người nào có thể trong vòng một ngày tiến nhập vào Hoàng cảnh tầng một.

Mà cho dù tu thần giả có thể trong vòng một ngày tiến nhập vào Hoàng cảnh tầng một, cũng rất ít người lúc này có tiến vào trạng thái nhập định.

Phần lớn tu thần giả nhập môn đều chọn phương pháp giống như Thẩm Tri, mà phương pháp này cực kỳ đau đớn, có thể chịu đựng được hay không thì khó nói, ngàn khó vạn khổ tìm được năng lượng sơ dẫn đã vô cùng may mắn, đâu còn mang theo nỗi tâm tư dư thừa để tiếp tục tu hành.

Mà Thẩm Tri sống lại một đời, thống khổ lớn hơn nữa kiếp trước cũng đã từng trải qua, trên phương diện tâm tính cũng không cần nhiều lời, cho nên mới có thể xuất hiện tình cảnh như vậy.

Thẩm Tri cảm giác mình đã chìm vào trong một thế giới thần kỳ, hắn có thể trông thấy rõ ràng mỗi tác máu thịt cùng gân cốt của chính mình, chúng đang ở dưới dòng nước mạnh mẽ tẩy rửa từng tầng từng lớp, sau đó trong cơ thể hắn sinh ra năng lượng mới trùng kiến lại từng tác, vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Sau mỗi một lần trùng kiến, chúng sẽ càng trở nên bền chắc hơn, mà hạt châu trong đan điền của hắn càng giúp tăng nhanh thời gian vòng tuần hoàn.

Thời gian nửa năm một thoáng đã qua.

Trong nửa năm này, vốn Minh Đường trưởng lão do xếp hạng tu vi chỉ đứng giữa trong đám trưởng lão mà hết sức khiêm tốn bắt đầu vùng lên uy vũ mạnh mẽ, hầu như tất cả mọi người trong Thừa Kiếm tông đều biết lão thu được một đệ tử thiên tài tuyệt thế mới hai tháng đã lên trúc cớ, mỗi khi trông thấy ánh mắt hâm mộ của những trưởng lão khác, lão liền cảm thấy sức mạnh thập phần dồi dào, càng hận không thể đem tất cả tài nguyên sở hữu đều đưa đến trước mặt đồ nhi ngoan nhà mình.

Thế nhưng tên đệ tử này cũng không khỏi quá mức lãnh đạm, lâu như vậy, thậm chí ngay cả một khuôn mặt tươi cười cũng không thấy, quả thực cùng Minh Lệ giống y như đúc một khối băng.

Minh Đường trưởng lão mang theo khuôn mặt nhiệt tình mà bị ruồng bỏ thời dài thờ ngẩn rời khỏi động phủ của đồ nhi nhà mình, sau đó lại mang về mặt đắc ý bay đi Dư Lan phong, lão phải kể lể về đồ đệ thiên tài nhà mình cho Minh Lệ mới được!

Sở dĩ lựa chọn làm thân truyền của Minh Đường, Thẩm Vô Hoạch hoàn toàn xem trọng tính cách khiêm tốn đồng thời sẽ không xen vào chuyện của người khác, nhưng sau khi bá sự, y mới phát hiện dường như người này có hơi cực kỳ... Hoạt bát.

Đưa mắt nhìn đối phương dời đi, Thẩm Vô Hoạch mặt không biểu tình đem một đồng linh thạch linh quả linh thảo gom vào trong túi trữ vật, đứng dậy đi ra ngoài động phủ.

Xích Nhạn phong, giảng học đường.

Giọng nói thiếu nữ thanh thúy có vẻ vô cùng êm tai, một thân hồng y càng khiến cho ngũ quan nàg vốn xinh đẹp động lòng không gì sánh được, làm rất nhiều đệ tử bên dưới nghe giảng trong mắt toàn là si mê.

“Hôm nay giảng đến đây thôi, mời chư vị trở về tu luyện cho tốt.” Dưới tầm mắt lưu luyến của mọi người, Vân Nhiều ra hiệu kết thúc, thu hồi ngọc giản cùng mấy quyển điển tịch trên bàn, vội vã rời khỏi giảng học đường.

Rời xa khỏi tầm mắt mọi người, nụ cười thân thiết trên khuôn mặt Vân Nhiêu nhất thời tan biến, chỉ còn dư lại khuôn mặt nôn nóng, nàng vờn ngón tay trắng mảnh của mình đặt lên khuôn mặt trắng nõn trơn bóng, lưu luyến hồi lâu, đột nhiên bắt đầu lầm bầm độc thoại, “Thay đổi mục tiêu công lược được không? Giá trị nhan sắc của nam chính thế giới này cũng là số một số hai, hẳn là phù hợp với tiêu chuẩn công lược, huống hồ bây giờ mục tiêu công lược chẳng qua là một tiểu thí hài, lại còn xuất quỷ nhập thần, ta dạy học hơn phân nửa năm cũng không thấy bóng dáng hắn. Tuy nói là phải bồi dưỡng hình thành, thế nhưng tối thiểu cũng phải đến để cho ta bồi dưỡng chứ.”

*Tiểu thí hài: chỉ trẻ con để mông trần, ở TQ có nhiều nơi trẻ em ở tuổi nhập học không mặc quần, thuận lợi đi vệ sinh, để lộ mông nhỏ ra ngoài.”> Từ này dung hình dung tuổi tác của trẻ em. Ngoài ra còn biểu thị xem thường, ám chỉ đối tượng ngây thơ không hiểu chuyện.

“Cái gì? Nam chính làm sao lại khó coi? Người không biết có bao nhiêu tiểu cô nương môn phái mền mộ y đâu.”

“... Được rồi được rồi, vậy còn Minh Lệ trường lão đâu?”

“... Quên đi, ta tiếp tục tìm hắn đây, thật không biết tiểu thí hài này đang ở chỗ nào, trong cốt truyện căn bản không có người này, thậm chí ngay cả Vân Nhiêu được xưng là đệ nhất mỹ nhân cũng không sánh bằng, haiz, tìm không ra hắn thì không xoát được độ hảo cảm lại biến thành kẻ xấu xí rồi.”

Dứt lời, Vân Nhiêu có chút ừ ừ, phối hợp cùng khuôn mặt diễm lệ lại có vẻ vô cùng điềm đạm đáng yêu, đột nhiên nàng chợt ngừng đầu, nhìn về phía chỗ sâu trong rừng cây xa xa, quát lên: “Người nào ở đó?!”

— — —

Các nàng ạ, hôm qua lap chan của tui bị hỏng, giờ mới sửa được mà đăng bài (ᵀ_<)°。

Về phần thân thế của Minh Lệ cùng cha mẹ Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch sau này tác giả sẽ đề cập tỉ mỉ không bỏ sót người nào, xin mời chú ý theo dõi (=ᵀωᵀ=)

Về phần Vân Nhiêu, vốn từ nữ phụ ngôn tình mà từ nay sẽ trở thành hủ nữ đam mỹ =)))) bản thân cô nàng cũng có 1 câu chuyện thú vị riêng của mình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Vân Nhiêu cầm kiếm trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong rừng cây, ánh mắt lóe lên một đường sắc bén.

Bản thân nàng chỉ là một người đi làm bình thường, xảy ra tai nạn xe cộ bị hệ thống trói buộc đi đến tu chân giới. Còn xuyên thành một nữ nhân nghe đâu là người có khả năng nhất trở thành nữ chính của thế giới này, vốn tưởng rằng sẽ công lược nam chính, tiến lên đỉnh cao nhân sinh, lại đột nhiên bị hệ thống báo cho mục tiêu công lược là một thằng nhóc chưa đầy tám tuổi, nguyên nhân là... Bởi vì đáng yêu và hắn đẹp.

Đây là cái lý do quái gở gì? Hiện đại chú trọng nhan sắc cho qua, chẳng lẽ đến tu chân giới cũng chú trọng nhan sắc?

Khó khăn lắm mới tiếp nhận được lý do này, đem khuôn mặt mỹ lệ bị hủy lỗi lốm nát bét tạm thời mượn dùng tích phân khôi phục nguyên hình, lòng ngập tràn vui vẻ chờ mong dùng thân phận sư tỷ để bồi dưỡng, nhưng lại bị Vân Dục cho biết thân phận đối phương là sư thúc tương lai của mình, không có tư cách làm người chỉ hướng cho Thẩm Tri.

Cho nên Vân Nhiêu chuyển sang cách khác, tiếp nhận nhiệm vụ giảng dạy đệ tử ngoại môn, nhưng mỗi ngày nàng nhìn trăng ngắm sao cũng không trông thấy Thẩm Tri đâu, nếu như mấy ngày tới còn không tiến triển, e rằng nàng lại một lần nữa đối mặt với khuôn mặt bị hủy người không ra người quý không ra quý lúc mới xuyên qua kia.

Vừa nghĩ đến điều này, nàng thấy vô cùng sốt ruột nên mới xảy ra chuyện to tiếng oán giận hệ thống, không ngờ lại bị người khác nghe thấy, nàng liền quyết định, bất luận là người nào từ trong rừng bước ra, đều phải cho đối phương một kích trí mạng trước khi kịp mở miệng!

Thế nhưng người bước ra từ trong rừng lại khiến nàng chấn động cả kinh, đúng là sư thúc nữa làm rớt chuỗi kiếm đang cầm trên tay, ghen hờn trở mặt nhìn nói: “Sư, sư thúc?”

Tại sao nam chính lại ở chỗ này? Trong cốt truyện rõ ràng nói Thẩm Vô Hoạch sau khi nhập môn chuyên tâm trầm mê tu hành, trước ba năm căn bản không ra khỏi nội môn, mà trong cốt truyện cũng không có cái nhân vật Thẩm Tri này, rốt cục đã xảy ra nhầm lẫn gì vậy?

Trong lúc Vân Nhiêu đang suy tư không tìm ra lời giải, Thẩm Vô Hoạch đã đi tới trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Người vừa mới đang nói chuyện với ai?”

“Không có, ta tự lầm bầm.” Tâm tư nhanh chóng quay lại, Vân Nhiêu trả lời như vậy, lập tức cong môi nở một nụ cười vô cùng diễm lệ với Thẩm Vô Hoạch, giọng nói uyển chuyển, “Thẩm Vô Hoạch sư thúc tới Xích Nhạn phong có câu chuyện?”

“Ừ.” Thẩm Vô Hoạch gật đầu, “Nếu như người không còn việc gì hãy rời đi trước, ta còn có việc chưa làm xong.”

“Đạ, sư thúc.” Mặc dù hết sức tò mò rốt cục Thẩm Vô Hoạch có chuyện gì, nhưng Vân Nhiêu cuối cùng chột dạ, sợ Thẩm Vô Hoạch hỏi chuyện vừa rồi lần nữa, vội vã cáo từ.

Thẩm Vô Hoạch nhìn chằm chằm bóng lưng hồng diễm kia, một lần nữa nhảy lên trên cành cây vừa đứng, đối diện với rừng sâu, ngồi xếp bằng xuống.

Một trận gió thổi qua, lá cây bị thổi vang lên xào xạc, xuyên qua kẽ lá có thể mơ hồ thấy được hồ nước xanh biếc đằng xa xa, căn nhà gỗ nhỏ nằm lặng lẽ một mình bên hồ, Thẩm Vô Hoạch nhìn vô cùng chăm chú, nửa canh giờ trôi qua, ngay cả mắt cũng chưa từng chớp một cái.

Mãi đến khi rời khỏi phạm vi Xích Nhạn phong, Vân Nhiêu mới có chút thở phào một hơi, ngược lại không phải nàng không muốn động thủ với Thẩm Vô Hoạch, chỉ là làm một người thường xuyên đọc tiểu thuyết, biết rõ quy tắc nhân vật chính không thể chết, đối nghịch cùng nhân vật chính kết cục thể nào hần mọi người đều biết.

Ngay sau đó nàng không khỏi cảm thán, nhân vật nam chính này quả nhiên lãnh cảm giống y như trong sách, chẳng phải đều nói thiếu niên dễ bị cái đẹp hấp dẫn nhất sao? Một mỹ nhân như nàng mỉm cười với y, thế mà ánh mắt cũng không động một cái.

Có điều trong cốt truyện nam chính từ trước đến nay không phải là người thích xen vào việc của người khác, nếu vừa xong không hỏi thêm nhiều nữa, nói vậy chắc là y không phát hiện ra điều bất thường của nàng nhỉ.

Nghĩ như thế, Vân Nhiêu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức nàng liền thấy được một người bình thường hiếm khi gặp mặt xuất hiện ở trước mặt mình, nhìn lên khuôn mặt người kia lạnh như băng, trong lòng nàng không khỏi run rẩy, liền vội vàng hành lễ nói: “Vân Nhiêu bái kiến Minh Lệ sư thúc tổ.”

“Ừm.” Minh Lệ nhìn nàng, gật đầu nói: “Đi theo ta.”

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Thẩm Tri cũng tỉnh lại từ trong nhập định, đứng lên từ giữa dòng nước hơi động dậy vài cái, các đốt ngón tay hồi lâu chưa từng nhúc nhích vang lên tiếng kêu tí tách, cảm giác thân thể sung mãn sức lực làm cho hắn không nhận được cười to một tiếng, chỉ cảm thấy sự suy yếu vẫn quanh quẩn trên người từ khi trọng sinh đến nay đã không còn tồn tại.

Dòng nước như kim châm lúc trước vẫn không ngừng gột rửa lên thân thể Thẩm Tri, nhưng lại không thể mấy may thương tổn được hắn, toàn bộ vết thương lúc trước đã khép lại, lộ ra làn da trắng muốt như ngọc, Thẩm Tri nhéo nhéo cánh tay mình, phát hiện cảm xúc vẫn chưa có bất kỳ thay đổi gì, nhưng mà thực tế bây giờ ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng không thể đâm được vào thân thể hắn chút nào.

Nhìn từ đẳng cấp, bây giờ hắn đã là Hoàng cảnh tầng ba, năng lượng trong cơ thể cũng không tính là nhiều, ước chừng chỉ có thể so sánh với cảnh giới Luyện khí viên mãn, thăng lên Hoàng Kỳ tầng bốn mới coi như chính thức nhập môn thần đạo.

Thẩm Tri nhìn về phía dòng nước dồn dập ngay chính giữa phía dưới thác nước, mục tiêu bước kế tiếp của hắn là ở nơi đó.

Nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Tri vẫn chưa lập tức hành động, mà từng bước một rời khỏi đầm nước.

Lấy ra bộ y phục đã mặc lúc trước, tay vừa mới xỏ vào áo, Thẩm Tri hơi sững sờ, tay áo hơi dài trước kia đúng là ngắn đi một đoạn, hắn đã ở chỗ này tu luyện bao lâu? Dĩ nhiên cao hơn nhiều như vậy.

Thẩm Tri lật lại túi đựng đồ, lại không thể tìm được quần áo vừa người, ngay cả áo choàng ngày trước mặc vào quá dài cũng ngắn hơn rất nhiều, qua quýt khoác lên người một bộ y phục, sau đó rời khỏi tiểu bí cảnh này.

Lúc này đang là giữa trưa, bầu trời có chút u ám, gió thổi thành vòng tròn trên mặt hồ, lá cây rừng cách đó không xa đan xen vào nhau, ma sát phát ra tiếng rì rào, đám lung linh thảo Thẩm Tri trồng ở bên hồ lúc tiến nhập pháp trận giờ đây đang mặc sức đung đưa đón gió.

Những lung linh thảo này Thẩm Tri trồng thời điểm đang dựng nhà, chính là để tránh cho mình sau khi đi ra không rõ thời gian.

Sinh mệnh lung linh thảo rất mạnh, ở tu giới chẳng qua chỉ là một loại linh thảo cấp bảy thấp nhất, chu kỳ sinh trưởng là ba năm, mỗi một bụi cây đều có thể phát triển cao đến ba thước, bây giờ độ cao của chúng nó mới một thước, nói cách khác, thời gian lần này Thẩm Tri bế quan là một năm.

Đẩy ra cánh cửa nhỏ căn nhà gỗ đơn giản, tay Thẩm Tri đột nhiên dừng lại một chút, bởi nghĩ cũng sẽ không dành nhiều thời gian ở nơi này, lúc trước cũng chẳng chuẩn bị thêm đồ trang trí bài biện trong nhà, chỉ đặt duy nhất một cái bàn chính giữa, ngay cả ghế ngồi cũng không có một cái, thế nhưng phòng ngủ lại kê một chiếc giường lớn.

Mặc dù lúc này không có gì thay đổi, nhưng trong phòng cũng không dính một hạt bụi, hiển nhiên là bị người ta hạ bùa chú khử bụi.

“Thẩm Trì, Thẩm Trì! Ngươi ở đâu?”

Trong lúc Thẩm Trì từ phòng ngủ đi tới, đột nhiên nghe thấy gọi ồm ồm của thiếu niên từ bên rừng cây đằng xa truyền đến, cũng chính là Trương Ngọc Hằng lại cao hơn một cái đầu.

Thấy rõ Thẩm Trì quả nhiên mở cửa căn phòng, ánh mắt y sáng lên, giống như đang bay từ bên bìa rừng tới, hoặc có lẽ bởi quá kích động, trong lúc đó mấy lần suýt chút nữa vấp phải cành khô trên mặt đất, vất vả lắm mới đi đến trước cửa, vừa vặn nghe thấy âm thanh Thẩm Trì từ cửa đi ra, y vô cùng kinh ngạc, liền va vào khung cửa bên cạnh, căn nhà gỗ vốn không được kiên cố lắm bị đụng phải rung lên một cái.

“Ngươi không sao chứ?” Nhìn thiếu niên trực tiếp lao vào trên khung cửa, Thẩm Trì cảm thấy thật có ý tứ.

Nghe thấy câu hỏi của Thẩm Trì, đầu óc Trương Ngọc Hằng vẫn còn hơi choáng váng, bụng chỗ bị đụng đau khiến nước mũi nước mắt tuôn rơi ồ ồ lên tiếng, lộ ra hai hàng răng trắng xóa như tuyết, “Không, không có việc gì.”

Không nói còn tốt, kết quả y vừa mở miệng, hai cái răng cửa vừa rồi còn rất ổn lạch cạch rơi trên mặt đất.

Nhìn chằm chằm vào hai chiếc răng đang phơi mình trên đám bùn nâu.

Trương Ngọc Hằng: “...”

Thẩm Trì: “...”

Lúng túng đem răng của mình nhặt lên, khuôn mặt Trương Ngọc Hằng đỏ bừng, nhìn trước ngó sau cũng không dám nhìn vào mắt Thẩm Trì, “Một năm này cũng không thấy ngươi, chắc ngươi đi tu luyện nhỉ, Minh Lệ trưởng lão tới đưa đồ đặc qua, Thanh Nghiêm quản sự để ta cầm tới cho ngươi.”

Nói xong Trương Ngọc Hằng lấy ra một cái túi trữ vật trong túi áo trước ngực, dùng tay không có nắm răng đưa cho Thẩm Trì, “Giao cho ngươi.”

Bởi thiếu đi hai cái răng cửa, Trương Ngọc Hằng nói chuyện có chút lộn giọng, Thẩm Trì suýt nữa nghe không hiểu y đang nói cái gì, nhưng may mà động tác tay chân của đối phương hết sức rõ ràng, mà mấy từ Minh Lệ trưởng lão phát ra cũng rất dễ nghe, nhận lấy túi trữ vật vô cùng tinh xảo trong tay đối phương, Thẩm Trì gật đầu với y, “Cảm tạ.”

“Không... Không cần khách khí.” Nghe thấy Thẩm Trì nói lời cảm tạ, Trương Ngọc Hằng vội vã đáp lại, lúc này mới lần đầu tiên thấy rõ dáng vẻ hiện tại của Thẩm Trì, trong mắt có chút kinh ngạc.

Hiện tại Thẩm Trì so với một năm trước cao hơn rất nhiều, ngũ quan vốn tinh tế tỉ mỉ thoảng này nở hơn một chút, mặc dù cũng biến hóa không lớn, nhưng có lẽ bởi nguyên nhân do tu hành khiến hân tăng thêm một tầng khí thế, có vẻ lại càng đẹp hơn rồi.

Thấy đối phương không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vào mình, Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn về phía y, “Còn có việc sao?”

Trương Ngọc Hằng chột hoàn hồn, lắc đầu nói: “Không, không có. Ta cáo từ trước đây.”

“Cáo từ.”

Giống như là bị hù dọa, sau khi cáo từ, Trương Ngọc Hằng liền chạy thẳng ra hướng ngoài ven hồ, chạy mấy bước đột nhiên tựa hồ nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói: “Giờ mời Vân Nhiêu sư tỷ sẽ đến dạy học một lần cuối cùng, ngươi có muốn tới nghe một chút không?”

Vân Nhiêu? Nghe được tên này, Thẩm Trì gật đầu.

Trở lại trong phòng, Thẩm Trì đem túi trữ vật giơ lên trước mắt, chỉ thấy trên miệng túi có mấy đạo phù chú vô cùng khó phát hiện. Phù chú cùng trận pháp ở một phương diện nào đó khá là tương tự, mặc dù Thẩm Trì không tinh thông, nhưng cũng có nghiên cứu vài phần, mấy đạo phù chú này hiển nhiên là dùng để chọn chủ.

Nói cách khác, trừ hân ra, bất kỳ người nào khác cũng không thể mở được cái túi trữ vật này.

Thẩm Trì đem ý thức thăm dò vào túi trữ vật, sắc mặt nhất thời trở nên có chút kỳ lạ.

Lần này Minh Lệ vẫn tặng linh thạch gì đó đếm không hết, các loại đan dược phẩm giai quý báu, cùng với... Y phục, rất nhiều y phục.

Từ trang phục mùa hè đến trang phục mùa đông, cầm bảo đến đoan đá*, từ nhỏ đến lớn, các màu đều có, đủ loại kiểu dáng lấp lờn túi trữ vật, hơn nữa Thẩm Trì phát hiện, chất liệu những y phục này mặc dù mỗi loại không giống nhau, nhưng đều hết sức đặc biệt, tất cả đều in lên không ít pháp trận, hầu như mỗi một món đều có thể gọi là pháp bảo phòng thủ, lại không thiếu đẳng cấp ở trên linh khí.

Chỉ mới nhìn từ số lượng, Thẩm Trì cảm thấy coi như mỗi ngày mặc một bộ, mặc đến hơn một nghìn ngày cũng không hết, huống chi những thứ này đều là pháp bảo, nếu không tận lực phá hỏng, mỗi một bộ cũng đủ để mặc khá lâu rồi.

Thẩm Trì thậm chí hoài nghi không biết có phải Minh Lệ đã chuẩn bị xong toàn bộ y phục đời này của hân.

Đoản đả với cảm bào

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Xin hỏi Minh Lệ, có phải đã chuẩn bị hết y phục đời này cho Tiểu Trì rồi không?

Minh Lệ: Đồ đệ của ta, chút đó làm sao đủ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chân Giới

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thẩm Trì tùy ý lấy ra một bộ y phục nhỏ nhất mặc lên người, tầm nhìn rơi vào độ dài vừa vặn trên tay áo, hần vô thức đưa ống tay áo lên tìm kiếm, ánh mắt chợt ngưng lại một hồi.

Chỉ thấy ở vị trí ống tay áo dùng sợi tơ cùng màu với vải vóc thêu lên một loạt ám văn nho nhỏ, thoát nhìn giống như chữ viết, Thẩm Trì cũng không biết nó có ý nghĩa gì, nhưng hần vô cùng khắc sâu ấn tượng đối với chữ viết này.

Kiếp trước hần từng vô tình thấy qua vị trí đồng dạng trên quần áo của sư tôn hần mặc... Cũng có hình vẽ này.

Minh Lệ chính là sư tôn, Thẩm Trì lại một lần nữa xác nhận.

Nhưng cảm giác quen thuộc Thẩm Vô Hoạch đem lại cho hần làm thế nào cũng không gạt đi được.

Giảng học đường, các đệ tử ngoại môn ngồi ngay ngắn vây quanh đệm hương bồ chủ vị, chờ đợi đến giờ nghe bài giảng cuối cùng.

Kể từ lúc giảng học đường bắt đầu, Trương Ngọc Hằng liền ngậm chặt miệng, chống nửa người nhìn ra ngoài cửa, mắt thấy giờ mùi sắp tới, giữa hai lông mày càng thêm vô cùng sốt ruột.

Tư chất Trương Ngọc Hằng mặc dù không tính là tốt nhất, nhưng rất biết làm người, tính tình cởi mở, rất được các đệ tử ngoại môn hoan nghênh, thấy y trông tròn con mắt nhìn chăm chăm phía cửa, có người không khỏi trêu ghẹo nói: “Trương sư huynh, Văn Nhiều sư tỷ còn chưa tới đâu, ngươi nôn nóng cũng vô ích.”

“Đúng vậy, Trương sư huynh, chúng ta đều rất luyện tiếc Văn Nhiều sư tỷ, thế nhưng cũng không có nôn nóng như ngươi đâu.”

“Bầu giờ ngươi đã là Luyện khí tầng bốn rồi, khoảng cách đến Trúc cơ không xa, chờ vào nội môn muốn gặp Văn Nhiều sư tỷ chẳng phải là chuyện quá đơn giản? Haha.”

Luyện khí kỳ chẳng qua chỉ là khởi đầu tu hành, thậm chí ngay cả nhập môn tiên tu cũng không tính, chỉ có bước vào Trúc cơ, mới xem như chân chính tiến nhập ngưỡng cửa tu tiên, đệ tử bình thường có thể trong vòng mười năm tiến nhập Trúc cơ kỳ đã coi như cực kỳ lợi hại rồi. Bây giờ Trương Ngọc Hằng mặc dù đã là Luyện khí tầng bốn, nhưng khoảng cách đến Luyện khí tầng mười viên mãn còn quá mức xa xôi, huống chi từ cô chí kim, bao nhiêu người cả đời dừng lại ở Luyện khí viên mãn không thể tiến thêm.

Đối với một tu giả bình thường mà nói, dưới tình huống không có cơ duyên đan được, muốn lên Trúc cơ quá khó khăn.

Nói xong tên đệ tử ngoại môn kia dường như cũng bị chính mình chọc cười, trong chốc lát trong giảng đường vang lên tiếng cười liên tục.

Chỉ có tiến vào nội môn mới có thể giành được nhiều tài nguyên hơn, mới có tiền đồ tốt hơn, Trương Ngọc Hằng siết chặt nắm tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Đúng lúc này, Trương Ngọc Hằng nhìn ra phía ngoài cửa lần nữa, thấy rõ người ở xa xa đi tới, ánh mắt sáng lên, liền vội vàng đứng dậy mặt mày hớn hở ra ngoài nghênh đón, ngay cả chuyện thiếu mất hai cái răng cửa cũng quên bồng, hé miệng mỉm cười.

Thấy Trương Ngọc Hằng háng hái như thế, các đệ tử ngoại môn sớm đã ngồi xong cũng không khỏi ngẩn cổ ra, sau khi thấy rõ dáng vẻ người tới, sắc

mặt không khỏi đều vui vẻ, cùng nhau đứng lên theo Trương Ngọc Hằng.

Lúc mới nhập môn mọi người đều có ấn tượng vô cùng tốt với Thảm Trì, dáng vẻ đẹp, tính cách cũng phi thường tốt, thậm chí để chứng minh bản thân đã vào ngoại môn, rất có cốt khí, điều này khiến cho tất cả mọi người hết sức bội phục, chẳng qua kể từ lúc vào ngoại môn đến giờ, dường như Thảm Trì đã biến mất, nhưng Thanh Nghiêm quân sự cũng không lo lắng, bọn họ cũng chẳng thể nào tìm được, thêm nữa cường độ tu luyện lớn, lâu ngày sẽ đem sự thúc tương lai không tính là quen thuộc này quên bống mất.

Hôm nay Thảm Trì một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mọi người, thật ra khiến cho tất cả đều có chút kinh hi.

“Hừ.”

Trong lúc tất cả mọi người đã ra khỏi cửa, trong giảng đường yên lặng vang lên một tiếng hừ lạnh.

Lúc này trong giảng đường còn dư lại ba đệ tử một nữ hai nam, tiếng hừ này chính là do thanh niên mập kia phát ra, hiện tại thân thể y hơi nghiêng ngả, miến cưỡng ngồi lên đệm hương bồ, tựa hồ có hơi nổi nóng, đem nút buộc dưới vạt áo nới lỏng, lộ rõ ra phần quai hàm hai cằm béo phì, khuôn mặt to ừng đỏ càng khiến vẻ mặt thêm bóng loáng.

(Đệm hương bồ)

Hai đệ tử kia hiển nhiên nghe thấy lời của y, nhưng cũng không phụ họa, chỉ nghiêm túc đọc nội dung giảng dạy hôm nay.

Tên mập tự mình làm mất mặt, lần thứ hai phát ra tiếng hừ hừ khinh thường, cố hết sức bẻ đôi chân to béo lên trên đệm hương bồ, đem tư thế ngồi xòe ra, tựa hồ nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị tựa như ảo mộng.

“Thảm Trì, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không tới!” Trương Ngọc Hằng dùng giọng nói lọt gió tiến đến nghênh đón Thảm Trì, trên khuôn mặt anh tuấn là nụ cười khờ khạo ngay thẳng.

“Ha ha ha...”

Đi theo phía sau Trương Ngọc Hằng, các đệ tử ngoại môn mới vừa rồi còn nghi ngờ vì sao hôm nay y không nói một lời, lúc này nghe được giọng nói, còn chưa kịp chào hỏi Thảm Trì thoáng chốc liền cười lên ha ha, tiếng cười so với lúc giễu cợt Trương Ngọc Hằng ban nãy lớn hơn nhiều lắm.

Tựa hồ đã ý thức được chỗ không ổn, khuôn mặt Trương Ngọc Hằng đỏ lên, vội vàng bịt miệng, tiếng cười của mọi người lại lớn hơn.

Ánh mắt Thảm Trì dừng lại một chút trên thiếu niên đang đưa tay che miệng, cũng không khỏi nở một nụ cười, “Vào đi thôi.”

Các thiếu niên mới vừa xuống khỏi đệm hương bồ còn chưa kịp chào Thảm Trì nhanh chóng xúm lại, người một câu ta một câu hỏi han hán.

“Sự thúc, một năm nay ngươi đi đâu?”

“Sự thúc tu hành có thuận lợi?”

...

Nghe thấy tiếng xưng hô này, Thảm Trì ngẩng đầu lên liếc nhìn mọi người, nói: “Bây giờ đều là ngoại môn, các người gọi tên ta cho tiện.” Tuy đã xác nhận thân phận Minh Lệ, nhưng hiện tại trên danh nghĩa Thảm Trì vẫn chưa chính thức bái nhập, bây giờ những người này gọi hắn là sư thúc nhưng lại có mấy phần quái dị.

“Hừ, đúng đó, xưng hô sư thúc sớm như vậy, nếu như đến lúc đó Minh Lệ trưởng lão không thu ngươi, chẳng phải mất mặt sao?”

Trong lúc bầu không khí đang khí thế ngất trời, một tiếng khinh thường không chút nào che giấu đột nhiên vang lên, âm thanh trong giảng đường bỗng chốc bị ngưng trệ.

Một lát sau, có đệ tử thấp giọng, lặng lẽ chỉ vào thanh niên mập mạp vừa cất lời kia nói: “Sư thúc người chớ để ý hắn, người này là đệ tử ngoại môn khóa trước, tên là Lục Nhận, đã nhập môn mười năm rồi chỉ có Luyện khí tầng bốn, y đó kị người đấy.”

“Còn nữa, hiện tại y tới nơi này nghe giảng, hoàn toàn là vì ngắm Vân Nhiều sư tỷ, chắc chắn, cũng chẳng nhìn xem Vân Nhiều sư tỷ có từng liếc mắt qua y không.”

Giọng nói của các đệ tử tuy giảm thấp xuống, nhưng lúc này trong giảng học đường vô cùng an tĩnh, tuy tu vi Lục Nhận thấp, nhưng cũng có thể nghe thấy rõ tiếng mọi người bàn luận, sau khi nghe xong ánh mắt y đột nhiên ráo hoảnh, trên trán nổi lên gân xanh, cũng không thể ngồi yên nữa, khó nén nổi tức giận mà đứng dậy.

Đa số tất cả đệ tử ngoại môn tại đây đều mười bốn mười lăm tuổi, phần nhiều là thiếu niên thân thể đơn bạc, mà Lục Nhận nhập môn hơn mười năm, đã chừng hai mươi tuổi, cộng thêm thân hình khá cao, đứng vững vàng lại có thêm vài phần khí thế, chỉ thấy y đầy đặn đệ tử ngoại môn vây xung quanh Thảm Trì ra, trực tiếp đứng trước mặt hắn, nói: “Lẽ nào ta nói không đúng sao? Minh Lệ trưởng lão há có thể coi trọng một tên đệ tử phế linh căn? Đừng tưởng rằng dung mạo người đẹp, mọi người đều thích nói chuyện với người, Minh Lệ trưởng lão cũng không phải là một người chỉ nhìn vào tướng mạo! Mà các người,” vừa nói y vừa nhìn về phía các đệ tử ngoại môn xung quanh, “Trung lai chưa biết ra sao hiện tại đã gọi là sư thúc đúng là nực cười

cờ nào!”

“Oh.” Nghe thấy Lục Nhận kết luận như đinh đóng cột, Thẩm Tri nghiêng đầu một cái, dưới ánh mắt vô cùng tức giận của đối phương ung dung sửa sang lại vạt áo lúc vừa mới ngồi xuống không để ý, sau đó nở một nụ cười thật sâu với y.

Bình thường biểu cảm Thẩm Tri đều là thần nhiên, mà nay bỗng nhiên mỉm cười, càng khiến cho mọi người không khỏi yên tĩnh, ngay cả hai đệ tử ở phía xa ban nãy lúc Thẩm Tri xuất hiện không có cảm giác hứng thú lắm cũng không khỏi ngẩn ngơ.

“Mới vừa rồi là ai nói sư thúc cười?”

Trong lúc Lục Nhận đang thất thần, bỗng nhiên một giọng nữ trong trẻo như tiếng sấm vang lên bên lỗ tai, vẻ mặt y không khỏi thất thần căng thẳng, vô thức nhìn về phía cửa, phát hiện chính là thân ảnh hồng y diễm lệ kia, mờ mờ trên trán lập tức cháy xuống, “Vân, Vân Nhiều sư tỷ.”

Thấy rõ Vân Nhiều vào cửa, chúng đệ tử hoàn hồn cũng liền vội vàng hướng đến hành lễ.

“Bái kiến Vân Nhiều sư tỷ.”

“Chào sư tỷ.”

Qua một năm này, Vân Nhiều thỉnh thoảng đến ngoại môn dạy học, đệ tử ngoại môn cũng hết sức quen thuộc nàng, đều biết vị sư tỷ này không chỉ có vóc người cực kỳ xinh đẹp, nội dung giảng dạy cũng mới lạ hứng thú, vừa nghĩ đến hôm nay đã là bài giảng cuối cùng, trong lòng có vài phần không nỡ nên hôm nay mới tới sớm như vậy, nhưng hiện tại bọn họ lại vô thức nhìn về phía Thẩm Tri.

Cũng không thèm để ý đến chuyện mình bị làm ngơ, Vân Nhiều gật đầu với mọi người, sau đó đi đến trước mặt Thẩm Tri, khom người chấp tay hành lễ, “Vân Nhiều bái kiến tiểu sư thúc.”

Thấy rõ thái độ của Vân Nhiều với Thẩm Tri, đám đệ tử ngoại môn kinh ngạc vạn phần, vừa rồi bọn họ xưng hô “sư thúc” xác thực là có chút yếu tố vui đùa, nhưng Vân Nhiều thân là đệ tử thân truyền bản môn mà cũng gọi như vậy, thân phận tương lai của Thẩm Tri liền thực sự xác thực.

Lục Nhận vừa rồi còn nói năng oai phong càn trọng mắt há mồm, khuôn mặt hết đỏ lại trắng, cuối cùng dừng lại ở sắc mặt xanh lét khó coi, y chẳng thể nghĩ tới một nữ tử kiêu ngạo giống như Vân Nhiều dĩ nhiên lại cung kính như vậy với Thẩm Tri.

Nhìn lên nữ tử diễm lệ trước mắt không còn nửa điểm tung hoành ngang ngược, thậm chí tràn đầy cung kính này, trong lòng Thẩm Tri hơi nghi ngờ một chút.

Trong cốt truyện tính khí Vân Nhiều luôn luôn điều ngoa, chẳng qua nàng cũng có tư cách đó, ý vào thân phận đệ nhất mỹ nhân tu chân giới, không biết giành được bao nhiêu người mến mộ, một đường tu đồ như cá gặp nước, có điều nàng lại đơn phương ái mộ Thẩm Vô Hoạch, mặc dù nhiều lần bị thất bại trước y, vẫn kiêu ngạo như cũ không thay đổi, vậy mà hôm nay nàng lại ở trước mặt hắn cung kính có phần khúm núm nữa.

Nghĩ lại trạng thái của cô gái này khi nhìn thấy ở căn miếu đỏ nát lúc trước, trong lòng Thẩm Tri có chút hoài nghi có phải Vân Nhiều bị đoạt xá* rồi không, dù sao tính nết một người vô luận thế nào cũng sẽ không thể đột nhiên thay đổi nhanh như vậy.

*Chính là đoạt xác hoàn hồn.

Suy nghĩ lướt qua trong thoáng chốc, thấy Vân Nhiều vẫn duy trì tư thế hành lễ, Thẩm Tri giơ tay lên một cái, “Không cần đa lễ.”

Được Thẩm Tri cho phép, Vân Nhiều đứng lên, dịu dàng nói với hắn: “Tiểu sư thúc, người ngồi trước đã, sau đó mới bắt đầu giảng dạy.” Rồi quay sang Lục Nhận vẻ mặt đang hết sức khó coi, giọng lạnh xuống nói: “Đệ tử Thừa Kiềm tông ta thiên tư có thể không tốt, tu vi có thể thấp, nhưng quyết không thể mất đi gốc rễ tu hành, ta hiểu rõ người tu hành hơn mười năm tu vi chưa từng tiến triển cũng gấp gáp, nhưng đây không phải lý do người có thể trào phúng tiền bối nội môn, môn quy quy định, bất kính tôn trưởng chính là lỗi nặng, tiểu sư thúc chính là đệ tử thân truyền Minh Lệ trưởng lão tự quyết định, như vậy người liền do Minh Lệ trưởng lão tiến hành xử trí.”

Thấy Vân Nhiều dĩ nhiên đem mình liệt vào danh sách vi phạm môn quy, Lục Nhận lập tức luống cuống, liền mở miệng nói: “Ta vẫn chưa bắt kính bẻ trên, vốn hắn chưa nhập thân truyền, sao có thể là bề trên?”

“Bất kính đệ tử của bản tọa chính là bất kính bản tọa, người còn có lời muốn nói?”

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh túc từ ngoài cửa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Giọng nói Minh Lệ bỗng nhiên vang lên, khiến cho giảng học đường vốn còn có chút âm thanh thoáng chốc nghe được cả tiếng kim roi, chúng đệ tử cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Chỉ chớp lát, một thân hình cao lớn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt mọi người.

Minh Lệ vẫn luôn mặc một kiểu bạch y, toàn thân thanh lãnh, những nơi y đi qua đều lặng ngắt như tờ.

Lục Nhận đứng ở sau lưng mọi người sắc mặt cực kỳ khó coi, y làm sao cũng không nghĩ ra dĩ nhiên gặp phải Minh Lệ trưởng lão ở Xích Nhạn phong, xem ra dường như là vội tới làm chỗ dựa cho Thẩm Tri.

Đội Minh Lệ tới gần, đám đệ tử ngoại môn đồng thời hành lễ nói: “Bái kiến Minh Lệ trưởng lão!” hành lễ xong liền nhao nhao lui qua hai bên, lộ ra Thẩm Tri ở giữa.

Minh Lệ cũng không thèm liếc mắt nhìn đến Lục Nhận, trực tiếp dừng ở trước mặt Thẩm Tri, thấy quần áo vừa vắn trên người hắn, trong mắt xẹt qua một tia hài lòng.

“Bái kiến Minh Lệ trưởng lão.” Thấy rõ Minh Lệ tới gần, Thẩm Tri dừng một chút, mặc dù gần như đã xác nhận thân phận Minh Lệ, nhưng hắn cũng không lập tức đổi cách xưng hô.

Cũng không phải oán giận đối phương kiếp trước vứt bỏ hắn, ngược lại, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đối phương cũng coi là ân nhân của hắn, kiếp trước nếu như không có sư tôn, sợ rằng Thẩm Tri đã chết trong tay ma tu từ lúc mới nhập ma đạo, nào còn có Ma tôn tồn tại sau cùng.

Nghe thấy cách xưng hô của Thẩm Tri, Minh Lệ cũng không ngại, gật đầu, giọng nói phát ra khe khẽ, “Không cần đa lễ.” Lập tức quay sang Lục Nhận hỏi: “Bất kính bề trên, theo môn quy làm như thế nào?”

“Nhẹ thì cắt tiền tiêu hàng tháng trong ba năm, nặng thì hủy bỏ tu vi, trục xuất khỏi sư môn.”

Lập lại nội dung môn quy, Lục Nhận vừa rồi còn nói năng rất oai phong lộ ra gương mặt béo mập đã trở nên trắng bệch, đôi chân vốn không coi là vững vàng nhất thời run như cây sậy, y nhìn chăm chăm đệm hương bồ dưới chân, siết chặt nắm tay, Minh Lệ trưởng lão xưa nay đều bé quan, mấy ngày gần đây mới xuất quan, rất ít khi quan tâm đến những việc vặt vãnh rồi thế này, nên không biết sẽ đối với y thế nào... Đây?

Tuy là nghĩ như vậy, y cũng không nhịn được lui về phía sau hai bước, nỗ lực lợi dụng những người khác tới che khuất thân thể khổng lồ của mình, nhưng hiển nhiên hiệu quả không quá tốt.

“Đã là như thế,” Minh Lệ lạnh giọng xuống, “Vân Nhiêu sư diệt, người này liền để người giao cho chương môn xử trí.”

Vân Nhiêu từ khi Minh Lệ vừa đến liền tự động cầm khẩu, đột nhiên nghe thấy đối phương gọi tên mình, thân thể tựa hồ khẽ run rẩy, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, miệng cũng lập tức trả lời: “Dạ, sư thúc tổ.”

Minh Lệ ừ một tiếng, nói với Thẩm Tri: “Đi theo ta.”

Bài giảng hôm nay xem ra đã không còn cách nào tiến hành tiếp, Thẩm Tri gật đầu với Minh Lệ, đáp lại lời.

Hai thầy trò tương lai người trước người sau rời đi, chúng đệ tử mới vừa rồi cảm như hén thoáng chốc thờ phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi bắt đầu thảo luận.

“Minh Lệ trưởng lão thật đáng sợ, sau lưng ta đều bị ướt đầm mồ hôi rồi.”

“Đúng vậy, rõ ràng một chút uy thế y cũng chưa từng phóng ra, mà ta suýt chút nữa không đứng vững.”

“Lần này Lục sư huynh thăm rồi, Minh Lệ trưởng lão đều đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện tốt, trừ ba năm tiền tiêu hàng tháng không phải chuyện nhỏ đâu. Chẳng qua vừa nãy y nhìn thẳng vào mắt Minh Lệ trưởng lão dĩ nhiên chân không mềm, thực sự là lợi hại.”

...

Vân Nhiêu đề tay xuống, ngăn lại mọi người còn đang tùy ý thảo luận, “Bài giảng hôm nay tạm kéo dài đến ba ngày sau, mời chư vị trở về trước, tu luyện chăm chỉ, sau ba ngày nữa ta cùng với đại sư huynh cùng nhau dạy học.”

Mặc dù Thẩm Tri rất đẹp nhưng đến cùng vẫn chỉ là con nít, hơn nữa còn là một bé trai, lực hấp dẫn đối với những thiếu niên này sao có thể bằng Vân Nhiêu đại mỹ nhân, và lại hôm nay dĩ nhiên chính mắt trông thấy Minh Lệ trưởng lão rất ít khi xuất hiện, chuyến đi này coi như đã không tệ, vốn mọi người đối với bài giảng này tràn đầy tức nuối sau khi nghe Vân Nhiêu nói như vậy, thậm chí có cả đại sư huynh sẽ đến, càng thêm cao hứng, trăm miệng một lời đáp: “Dạ, Vân Nhiêu sư tỷ.”

“Lục Nhận, mời đi theo ta.” Vân Nhiêu chuyển sang thanh niên mập vẻ mặt đang trống rỗng, trong mắt nàng tràn đầy thờ ơ với việc giải quyết công sự này.

Lúc giữa trưa trời hơi u ám bây giờ đã giống như sắp sập xuống, chính là thời điểm sắp mưa, son ung kêu lên vài tiếng quang quác nóng nẩy, đập cánh bay về tổ.

Trời lại muốn mưa.

Minh Lệ đi không nhanh cũng không chậm, vừa đủ để tu vi như Thảm Trì hiện tại vẫn có thể theo kịp.

Đường núi Xích Nhạn phong hơi gấp ghenh nhấp nhô, đá vụn ma sát với lòng bàn chân vang lên tiếng sột soạt, lúc này ở đây không nghe được mây may một tiếng gió nào.

Xuyên qua con đường nhỏ quanh co, hai người dừng lại ở một đỉnh đài xây cao trên gò đá.

Từ trên đài cao nhìn xuống, núi non xanh biếc trùng điệp, phòng ốc ẩn mình trong rừng cây, ngoại trừ nơi Thảm Trì ở phía sau núi, ba mặt còn lại của Xích Nhạn phong đều hiện ra ngay trước mắt, bức hoành thư trên đỉnh đề ba chữ “Vân Đạo Đình” rồng bay phượng múa, hai bên hoành thư là trụ cột bằng gỗ lim khắc hai câu đối “Vân thương sinh đạo đồ lộ hiểm hà cự, khán ngô bối chấp kiếm phá thiên dĩ hoàn.” (Hỏi trăm họ đường tu đạo sợ gì gian khổ, hãy xem thế hệ chúng ta cầm kiếm phá trời.)

Người viết hiển nhiên là vô cùng tự tin, thậm chí là người cuồng vọng, ánh mắt Thảm Trì dừng lại trên hai chữ phá thiên, trong lòng không khỏi sinh ra một chút hứng thú với vị thư giả không biết tên này.

Trên mái hiên tứ giác chênh lên cao cao, một góc mái hướng thẳng lên trời, cùng hai câu đối tương phản vô cùng ngông cuồng, có vẻ hết sức hài hòa.

Dường như trông thấy ánh mắt Thảm Trì dừng lại trên câu đối trong đình tương đối lâu, Minh Lệ nói: “Vân Đạo Đình xây từ ngàn năm trước, lời tựa của Nguyên Dự tiên bối, y là đệ tử đời thứ ba mươi tư Thừa Kiếm tông, bây giờ đã quy ẩn, nếu người muốn gặp, đợi bái nhập thân truyền xong ta dẫn người đi gặp y.”

Thế hệ thứ ba mươi tư, đúng là bối phận cao hơn so với lứa Minh Lệ, Minh Lệ gọi y là tiền bối cũng không có gì không ổn. Kiếp trước mặc dù Thảm Trì đã từng không ít lần giao đạo với Thừa Kiếm tông, nhưng thật ra ngay cả thế hệ thứ ba mươi lăm, cũng chính là thế hệ tu giả Minh Lệ đều rất ít tiếp xúc qua, bây giờ nghe được lời Minh Lệ nói, thực ra lại có chút vui vẻ, hẳn đã từng nghe nói tu giả lãnh đời xưa nay có không ít kiến thức tu hành hết sức thú vị, nghĩ vậy, Thảm Trì đáp: “Được.”

Trong đình bày ra một bàn cờ, quân cờ hai màu trắng đen được sắp lung tung bên bàn, đúng là một thế tàn cục.

Kiếp trước Thảm Trì cũng không nghiên cứu nhiều về phương diện chơi cờ, có thể miễn cưỡng xem hiểu chẳng qua là vị sư tôn của của hắn yêu thích nó, sau khi sư tôn mất tích, Thảm Trì từng thử nghiên cứu qua chơi cờ thế nào, nhưng quá nhiều chuyện vụn vặt, đến khi chết cũng chỉ giữ nguyên ở giai đoạn mới học.

Kiếp này nếu có cơ hội, thật ra có thể học lại.

Lúc Thảm Trì nhìn về phía bàn cờ, Minh Lệ vừa lúc nhìn hắn, thấy hắn dời mắt đi mới mở miệng, nét mặt rất chi bình thường, “Nếu như muốn học đánh cờ, hôm khác ta dạy cho người. Vươn tay ra đây.”

Nghe vậy, Thảm Trì cũng không kinh ngạc, vươn tay từ trong ống tay áo, đưa tới trước mặt Minh Lệ.

Thảm Trì không cho rằng thay đổi linh căn của mình có thể giấu diếm được Minh Lệ, còn sự tồn tại của hệ thống, hắn cũng không xác định đối phương có rõ hay không, dù sao ngay cả bản thân hắn cũng không cách nào cảm ứng được chính xác hệ thống tồn tại ở nơi nào, càng chớ nói đến người khác.

“Băng linh căn, thuận linh thể.” Ngón tay Minh Lệ điểm nhẹ vài cái lên lòng bàn tay Thảm Trì, sau khi nắm được thể chất hiện tại của hắn, tiếp theo sắc mặt trở nên có phần nghiêm túc, “Phương thức tu hành hiện tại của người đến từ đâu?”

“Đây là một công pháp từ trận pháp đại năng truyền thừa.” Lúc nói ra lời này, Thảm Trì giương mắt nhìn về phía Minh Lệ, thắc mắc hỏi: “Ta thấy nó hết sức đặc biệt, liên tu nó, môn công pháp này có vấn đề gì sao?”

“Cũng không.” Minh Lệ lấy ra một quân đen trên bàn cờ, trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Phương thức vận hành công pháp này ta chưa từng thấy qua, mà nhìn ra được nó cũng không gây hại cho người, nhưng loại phương thức tu hành này có lẽ ta không cách nào hướng dẫn người được, hai năm sau người còn nguyện ý bái ta làm thầy?”

Minh Lệ vẫn chưa truy cứu tại sao thể chất Thảm Trì lại thay đổi, thậm chí cũng không hỏi một năm nay Thảm Trì ở nơi nào, chỉ xác nhận công pháp này đối với hắn có hại hay không, bây giờ còn lo lắng bản thân không cách nào chỉ dẫn cho mình, Thảm Trì nghĩ đến cảnh tượng bái sư hầu như giống với kiếp trước, trong lòng không khỏi run rẩy, tầm nhìn dừng ở trên ánh mắt không quá mức biểu cảm của Minh Lệ, xác định nói: “Ta nguyện!”

“Tốt.” Chân mày Minh Lệ mới hơi nhăn lại thoáng buông lỏng, “Nói vậy người cũng biết, phương thức tu hành này của người tính dung nạp vô cùng mạnh mẽ, chờ người tu hành đến cảnh giới cao hơn, thì có thể tu hành được những công pháp khác.”

Vừa rồi Thảm Trì xuất quan mới biết được sự thật này lại bị Minh Lệ một lời vạch trần, hắn không thể không kinh ngạc, “Dạ, đệ tử biết.”

“Hãy ghi nhớ tham thi thâm, chuyện linh căn của người, nếu như có người khác hỏi, cứ thoái thác lên ta.”

Thẩm Tri chưa hề thấy Minh Lệ lại nhiều lời như vậy, đã đồng thời suy tính tới toàn bộ các vấn đề của hắn, cũng đưa ra cả phương án giải quyết. Hơn nữa Thẩm Tri cũng có dự định sau khi phần công pháp này ổn định sẽ tu hành phần công pháp mà Minh Lệ đã đưa, cho dù sau khi Minh Lệ nói ra những lời này, hắn cũng chưa từng buông tha suy nghĩ đó.

Hắn cũng chưa quên, trong cơ thể mình còn có một thứ tên là hệ thống, mà hệ thống từng không chỉ một lần kiến nghị qua mình tu tiên.

“Người về trước đi, hai năm sau ta ở nội môn chờ người.”

“Đạ.”

“Chờ đã.”

Trong lúc Thẩm Tri chuẩn bị rời khỏi đình, bỗng nhiên sau lưng một lần nữa vang lên giọng nói của Minh Lệ, hắn vừa quay đầu lại, liền thấy một kiện vật phẩm màu xanh bay về phía mình, vội vàng vươn tay tiếp được, phát hiện ra là một cây dù che mưa.

Thấy Thẩm Tri thuận lợi đón được cây dù, Minh Lệ lần nữa nói: “Đi thôi.”

Thẩm Tri mới cầm cây dù bước đi không xa, từng giọt nước từ trên bầu trời rơi xuống, mở chiếc dù trong tay, Thẩm Tri quay đầu lại, trong màn mưa, một thân ảnh thanh thiên đứng ở trên tiêu đình cao cao, vừa liếc mắt, hắn nuốt chút nữa buông lỏng cây dù trong tay... Thẩm Vô Hoạch? Định thần lại, rõ ràng là đáng về Minh Lệ.

Thực sự không thể trách Thẩm Tri nhìn lầm, quả thật là khí chất thân hình cùng sở thích mặc bạch y của hai người đích thực rất giống, thậm chí tính cách còn có vài phần như nhau.

Nếu không phải bây giờ Thẩm Vô Hoạch mới chỉ mười sáu tuổi, còn là một thiếu niên, hơn nữa tu vi cũng tuyệt đối không có khả năng đến Đại thừa kỳ như Minh Lệ, bằng không Thẩm Tri tuyệt đối sẽ cho rằng Minh Lệ chính là Thẩm Vô Hoạch giả trang.

Nước mưa dội xuống đem những tảng đá trên sơn đạo cọ rửa càng thêm sạch sẽ, cũng đem mặt đất đánh thành bùn nhão, nếu không cẩn thận dẫm phải sẽ lao đảo một cái.

Dưới chân Thẩm Tri ung dung, giống như không bị cơn mưa to này ảnh hưởng một chút nào, từng bước một đi tới sườn dốc sau núi, tiện thể hướng đến căn nhà gỗ nhỏ của mình.

“Thẩm, tiểu sư thúc!” Trương Ngọc Hằng ở con đường phía bên rừng xa xa phát tay với Thẩm Tri, trên mặt trên người bị dính nước mưa thấm ướt, thấy Thẩm Tri qua đây, hí mắt khoe ra hai hàng răng trắng bóng.

Ánh mắt Thẩm Tri dừng một chút trên hàm răng hoàn chỉnh của đối phương, nói: “Có việc?”

“Hai cái răng này là vừa rồi Vân Nhiêu sư tỷ đã cho ta đan được chữa lành.” Trước tiên giải thích lý do về răng, Trương Ngọc Hằng tiếp tục nói: “Đúng rồi, tên mập vừa xong đã bị trục xuất khỏi sư môn rồi! Minh Lệ trưởng lão thật là lợi hại! Ha ha, về sau khẳng định không có người nào dám bắt nạt người nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Sau khi nói xong tin tức mới nghe được từ miệng người khác, Trương Ngọc Hằng lau đi nước mưa trên mặt, từ trong túi áo lấy ra một cái túi trữ vật, mỉm cười có chút áy náy, “Buổi trưa đi quá vội vàng, quên mất không đưa, đây là tiền tiêu hàng tháng một năm qua của người, Thanh Nghiêm quân sự đặc biệt phê chuẩn ta mang tới. Đã bị ướt, thế nhưng trong túi cũng không bị nước vào, vẫn còn khô.”

“Đạ tạ.” Thẩm Tri liếc nhìn cái túi đựng đồ đơn giản kia, đưa tay tiếp nhận, nói với thiếu niên cao lớn còn đang cười ngây ngô, “Đi theo ta.”

Trương Ngọc Hằng so với Thẩm Tri cao hơn ước chừng hai cái đầu, bước chân hiển nhiên cũng lớn hơn so với Thẩm Tri, mà trong mắt y Thẩm Tri đi cũng không tính là nhanh, nhưng bây giờ chính y là Luyện khí kỳ tăng bốn đi theo phía sau Thẩm Tri lại có chút mệt mỏi, ban đầu y còn cảm thấy là ảo giác của mình, nhưng rất nhanh y liền phát hiện không đúng, bất luận y bước nhanh hơn bao nhiêu, cuối cùng vẫn cách Thẩm Tri trước mặt mấy bước, hơn nữa Thẩm Tri bước đi cũng quá ung dung.

Phát hiện này khiến cho Trương Ngọc Hằng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, lúc đầu y kết giao với Thẩm Tri, ngoại trừ diện mạo đối phương đẹp, hành động làm người ta kính nể, cũng mang theo vài phần đồng tình, tuy y không phải quá hiểu rõ về băng hòa linh căn, thế nhưng mấy chữ phệ linh căn này lại như sấm bên tai.

Không nói đến tính nguy hiểm của phép linh căn khi tu hành, chỉ riêng độ khó tu hành cũng khiến người ta chùn bước.

Nhưng hiện tại tu vi của Thẩm Tri lại tuyệt đối ờ trên y! Nghĩ đến đây, Trương Ngọc Hằng vốn một năm lên đến Luyện khí tầng bốn có chút kiêu ngạo trong khoảnh khắc biến mất không sót lại chút gì.

Sau khoảnh khắc bị đả kích, tiếp theo Trương Ngọc Hằng liền sinh ra cảm giác lo lắng về việc Thẩm Tri tiến cảnh nhanh như vậy, nghĩ đến người trước mắt này có thể sẽ bạo thể mà chết, nhất thời đứng không vững, nhìn Thẩm Tri đứng bên cạnh căn nhà nhỏ ven hồ, hỏi: “Tiểu sư thúc, bây giờ tu vi của ngươi là tầng thứ mấy rồi?”

Trong nháy mắt Trương Ngọc Hằng mở miệng, Thẩm Tri liền thấy rõ tâm tư của y, hỏi lại: “Ngươi lo lắng ta sẽ bạo thể mà chết?”

Cho rằng Thẩm Tri hiểu lầm ý mình, Trương Ngọc Hằng vội vã xua tay, gấp gấp nói: “Ta, ta...”

“Không cần phải lo lắng.” Thẩm Tri gấp cây dù vào, đẩy cửa ra, “Minh Lệ trưởng lão có biện pháp, vào đi.”

Nghe Thẩm Tri nói như vậy, Trương Ngọc Hằng nhất thời yên tâm, không chỉ riêng y mà hầu như trong lòng các đệ tử ở Thừa Kiếm tông đều đã thần thoại hóa Minh Lệ, phạm là chuyện liên quan đến bốn chữ Minh Lệ trưởng lão, không có chuyện gì là không làm được.

Nghĩ đến sự tôn trọng lai của Thẩm Tri chính là Minh Lệ, về mặt Trương Ngọc Hằng lóe lên một tia ước ao rồi biến mất, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Thẩm Tri vào cửa.

Thẩm Tri bảo: “Sau khi hết mưa ngươi hãy rời đi.”

Nghe xong lời Thẩm Tri, mặt mày Trương Ngọc Hằng hớn hờ gật đầu, hơi có chút cảm giác thụ sủng ngược kinh, sau đó lại nghe hắn nói: “Trong thư phòng bên trái ngươi có tám ván gỗ, ngươi giúp ta làm mấy cái ghế dài cùng một cái bàn học đi, trước lúc mưa tạnh vừa vặn có thể làm xong.”

Trương Ngọc Hằng gãi gãi cái ót đã ướt sũng, mỉm cười đáp ứng Thẩm Tri, đúng là tỏ ra hết sức cao hứng.

Có lẽ do kiếp trước làm Ma tôn hơi lâu, vừa rồi Thẩm Tri theo thói quen sử dụng ngữ khí mệnh lệnh, nhưng Trương Ngọc Hằng lại không tức giận chút nào, ngược lại là đáng vẻ rất vui, khiến cho Thẩm Tri hiếm thấy có chút kinh ngạc nhìn y một cái, sau đó gật đầu, “Hong khô nước trên người ngươi rồi hãy vào.”

“Dạ! Cảm tạ tiểu sư thúc quan tâm!” Trương Ngọc Hằng lớn tiếng đáp.

“...”

Động tác của Trương Ngọc Hằng vô cùng nhanh nhẹn, sử dụng tám gỗ làm ra một tủ sách, bốn cái ghế dựa, sáu cái ghế dài, thậm chí còn thêm hai cái bàn trà nhỏ, tuy bề ngoài đều không coi là tinh mỹ, nhưng cũng kiên cố vững chắc.

Làm xong hết chỗ này, vừa lúc mưa tạnh.

Thẩm Tri ôm một quyển điển tịch tựa ở góc phòng xem, lúc Trương Ngọc Hằng đi ra, vừa vặn lật xong trang cuối cùng.

Vừa đúng lúc Trương Ngọc Hằng ôm hai cái ghế dài dựng phải tầm mắt Thẩm Tri, buông lỏng tay vuốt chút nữa rơi trên mặt đất, vội vã ổn định, một lát sau mới tiếp tục nhìn về phía Thẩm Tri, nở một nụ cười với hắn, “Tiểu sư thúc, ta đã làm xong, ngươi đến xem thử?”

“Không cần, ngươi làm tốt.” Thẩm Tri thu hồi ánh mắt từ trên hai cái ghế băng, mở một cửa sổ bên gian phòng, sau cơn mưa bầu trời trong veo như được gột rửa, chiếu sáng trung cả căn phòng vốn có chút mờ ảo, hắn quay sang Trương Ngọc Hằng, “Trời tạnh, ngươi có thể đi.”

Nghe thấy hai chữ làm tốt từ miệng Thẩm Tri thốt ra, trong mắt Trương Ngọc Hằng đầy mừng rỡ, lại nghe được lệnh đuổi khách của Thẩm Tri, đem ghế cất xong cũng không làm phiền nữa, chấp tay trả lời: “Dạ, tiểu sư thúc, ta đây cáo từ trước.”

“Chờ đã.” Trương Ngọc Hằng vừa đi ra cửa hai bước, Thẩm Tri gọi y lại, giọng tay ném đi, “Cái này cho ngươi, tính là thù lao.”

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Tri, Trương Ngọc Hằng vô thức quay đầu, chỉ thấy một vật cấp tốc bay về phía mình, vô thức tiếp được, y nhất thời cả kinh, đây đúng là cái túi trữ vật vừa rồi mình đưa cho Thẩm Tri.

Tiền tiêu hàng tháng cả năm của đệ tử ngoại môn chính là một ngàn hai trăm miếng linh thạch hạ phẩm, sáu mươi miếng linh thạch trung phẩm.

Nghĩ thế, đôi tay Trương Ngọc Hằng có chút run rẩy, “Cái này quá quý trọng...”

“Cho ngươi cứ cầm.”

Trương Ngọc Hằng còn muốn tiếp tục nói gì, lại phát hiện đối phương đã đóng cửa, muốn gỡ lại sợ Thẩm Tri cảm thấy mình phiền chán, cuối cùng chỉ chân thành nói tiếng cảm ơn liền rời đi, mà hiện tại y xác thực rất cần linh thạch.

Mãi đến khi trở lại chỗ ở của mình, thần sắc Trương Ngọc Hằng vẫn mơ mơ hồ hồ, nắm trong tay túi trữ vật vẻ mặt cười ngây ngô.

Ở Sơ Linh giới, linh thạch cũng không phải chỉ có thể sử dụng làm tiền tệ.

Bởi thể chất có hạn, cơ thể hấp thu linh khí xung quanh thường có rất nhiều hạn chế, linh căn càng hỗn tạp việc hấp thu linh khí của tu giả càng trắc trở, mà đối lập, bên trong linh thạch cũng ẩn chứa linh khí, phần linh khí này lại có sẵn, không cần tu giả tận lực dẫn dắt chất lọc cũng liền có thể hấp thu, đại đa số tu giả đang tu hành bước đầu đều cần linh thạch phụ trợ, điều này ở tu giới hiện nay đã thành thông lệ.

Càng là môn phái lớn thì khả năng cung cấp linh thạch cho đệ tử càng nhiều, cho nên mới có rất đông người chen chúc vỡ đầu cũng muốn tranh một suất vào môn phái lớn.

Linh thạch trong mắt những tu giả khác cực kỳ quan trọng nhưng đối với Thẩm Tri mà nói, ngoại trừ chỉ sử dụng như tiền tệ cũng không làm vào việc gì khác, thuận linh thể vốn là thể chất linh khí tự nhiên tụ hội, căn bản không cần linh thạch phụ trợ, càng chớ bàn đến trong cơ thể hẳn còn có một Xích Linh châu, cho dù bên ngoài nửa điểm linh khí cũng không có, nó cũng có thể không ngừng liên tục cung cấp linh khí cho hắn.

Cho nên Thẩm Tri mới có thể dễ dàng đem túi trữ vật kia ném cho Trương Ngọc Hằng như vậy.

Sau khi Trương Ngọc Hằng rời đi không lâu, căn nhà của Thẩm Tri lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến, chỉ thấy người nọ cao lớn thô kệch, một thân y phục đệ tử nội môn, mở miệng liền quát: “Người trong phòng, đi ra!”

Nói đến sau khi Thẩm Tri đi rồi, Minh Lệ vẫn đứng chấp tay tại chỗ như trước nhìn chằm chằm về hướng Thẩm Tri rời khỏi, qua một hồi mới quay người sang, ngồi xuống bên bàn cờ quân đen, trong tay cầm một quân cờ hồi lâu hạ xuống trên bàn cờ.

Chỉ xê dịch một chút, nguyên bản quân trắng đang ở thế cực áp đảo nhất thời xoay chuyển, quân đen ngổn ngang như một cự lang ngủ đông đã lâu trong nháy mắt thanh tỉnh, đặng đặng sát khí, chỉ đợi quân trắng khẽ động liền đem chúng nuốt vào trong bụng.

Kế tiếp, không ngờ đã hình thành nên một thế tàn cục mới, chẳng qua ưu thế vừa rồi đã xoay chuyển.

Không nhìn vào bàn cờ nữa, Minh Lệ giương mắt nhìn về phía ngoài đình, “Tôi một ván.”

Minh Lệ vừa dứt lời, bên đình mới vừa rồi không có vật gì đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn đứng ở trong mưa, toàn thân không có mây may phòng hộ, nước mưa dọc theo vật áo chảy vào cổ lộ ra những đường nét thâm thúy, đôi mắt bị mưa xối ướt có vẻ cực kỳ tinh mịch.

Người này chính là Thẩm Vô Hoạch rất lâu chưa từng xuất hiện.

Liếc nhìn Minh Lệ, nước mưa trên người Thẩm Vô Hoạch trong nháy mắt biến mất, y bước vào trong đình, tự tại ngồi xuống bên cạnh bàn, thuận tay kẹp lên một quân cờ trắng đặt lên bàn cờ, quân trắng hạ xuống bình thường, nhưng ở trên bàn cờ lại có cảm giác cực kỳ khí phách, ưu thế vừa rồi của quân đen lại biến mất.

Minh Lệ cũng không giận, lại hạ quân đen, người tới ta đi, hai người tương đối có chút ý vị tranh đoạt, đúng là trực tiếp đem một ván cờ chết sống lại.

Mưa to dần dần ngớt đi, mái đình vẫn nhỏ nước xuống tí tách, trên những lá cây thông thấp nhỏ bên đình còn đọng bọt nước, lộ ra một màu xanh biếc lạ thường.

Hai người từ lúc bắt đầu chơi cờ liền chưa từng nói câu nào, bên trong đình chỉ có tiếng hạ cờ lách cách rất nhỏ, xem ra cực kỳ an tĩnh.

Một lần nữa hạ xuống một quân, Thẩm Vô Hoạch đột nhiên nhú mày, đứng lên nói: “Có việc, đi trước.”

Minh Lệ cũng không ngăn cản, liếc nhìn ván cờ, đem quân cờ đen trong tay thu lại, quay đầu nhìn về phía bóng người điếm lệ ở xa xa đang nhanh chóng tiến đến chỗ này.

“Bái kiến sư thúc tổ.” Trông thấy Minh Lệ, Vân Nhiêu khom mình hành lễ, “Đệ tử đã đem người nọ giao cho chương môn xử trí, hiện tại đã bị trục xuất khỏi tông môn.”

Minh Lệ gật đầu, đặt xuống một bình sứ vào chỗ ghế trống bên bàn cờ, “Ba năm.”

Thấy được bình sứ, ánh mắt Vân Nhiêu sáng lên, nhanh chóng thu vào ống tay áo, “Đa tạ sư thúc tổ!” Sau khi nhận lấy bình sứ, vẻ mặt của nàng thoải mái hơn rất nhiều, “Đệ tử cáo lui trước.”

Tựa như sau lưng có ác quỷ đuổi theo, Vân Nhiêu trực tiếp ngự kiếm bay trở về động phủ của mình, vẻ mặt mới lạnh xuống, hung hăng đạp chân vào ba khối đá cao bên cạnh động phủ, ra sức đạp nó lăn lông lốc vài vòng, “Hệ thống chết tiệt! Minh Lệ chết tiệt!”

Nghĩ đến Minh Lệ, Vân Nhiêu không khỏi sợ run cả người, tại sao nàng lại xui xẻo như vậy, lần đầu tiên độc thoại chẳng những bị nam chính nghe được, còn bị Minh Lệ bắt ngay quả tang, không chỉ như vậy, nàng còn chẳng có một chút chí tiến thủ, dĩ nhiên dưới uy thế của đối phương không tự chủ được nói ra hết chuyện hệ thống cùng xuyên việt.

Mà không tìm đường chết thì sẽ không phải chết, mục tiêu công lược trong miệng nàng chính là đệ tử nội đình của Minh Lệ, lúc đó nàng liền thỉnh thịch một cái, thầm nghĩ xong rồi, chẳng những bại lộ nhiệm vụ, khả năng còn đắc tội Minh Lệ.

Quả nhiên, lúc đó hệ thống liền muốn xóa bỏ Vân Nhiêu, may mắn Minh Lệ tạm thời chế trụ hệ thống trong cơ thể nàng, nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện, trước kia dựa vào hệ thống để tạm thời khôi phục dung mạo một lần nữa nàng biến thành đáng về quái dị lúc mới xuyên qua.

Mà Minh Lệ cũng biểu thị, y có thể áp chế hệ thống trong thời gian không lâu.

Trong lúc đang tuyệt vọng, Minh Lệ lấy ra một viên thuốc, lúc đó y nói: “Thuốc này tạm thời có thể áp chế một ý thức thể khác trong cơ thể ngươi, nhưng chỉ có thể duy trì ba tháng.”

Vì mạng sống, Vân Nhiêu tất nhiên là không chút do dự đem thuốc đó nuốt vào, sau khi uống xong, nàng phát hiện chẳng những mất đi liên lạc với hệ thống, thậm chí mặt của nàng cũng duy trì ở thời điểm xinh đẹp nhất.

Đây vốn nên là chuyện tốt, nhưng ngay sau đó nàng liền phát hiện, bởi vì đan dược này cực kỳ ít ỏi, đồng thời tác dụng chỉ tồn tại trong thời gian có hạn, nàng tựa hồ đã đem chính mình bán cho Minh Lệ.

Còn về Thẩm Tri... Bây giờ nàng lấy lòng còn không kịp, nào còn dám công lược.

Lại đem viên đá vô tội kia đá lăn vài vòng, Vân Nhiêu mới tỉnh táo lại, lấy ra một viên đan dược trắng muốt trong chiếc bình lớn bằng ngón tay út bỏ vào trong miệng.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Ai nói ta là Minh Lệ? Ta rõ ràng đẹp trai hơn y, chơi cờ cũng lợi hại hơn hẳn!

Minh Lệ: Hừ.

Thẩm Tri: Đáng vẻ không giống, giọng nói không giống, vị đạo không giống, tuổi tác không giống, chiều cao tương tự, linh căn tương tự, cảm giác tương tự.

Thẩm Vô Hoạch: QAQ Tiểu Tri ngươi không nên tùy tiện nhận bừa người nha!

Thẩm Tri: ...

Vân Nhiêu: Hừ hừ hừ cho tới bây giờ chưa từng thấy ai xuyên việt lại xui xẻo như ta, ta muốn khiếu nại ta muốn về lại nhà! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Rống lên vài tiếng ở ngoài cửa cũng không được đáp lại, Vân Dương tỏ ra hơi nghi ngờ một chút, ban nãy y có ý chờ Trương Ngọc Hằng rồi đi mới xuất hiện, tiểu tử kia hẳn phải chưa ra khỏi cửa, sao hơn nửa ngày còn không đáp lời.

Chẳng lẽ là khinh thường y?

Nghĩ thế, khuôn mặt vốn không dễ nhìn của Vân Dương nhất thời đen lại, ngay lập tức tiến lên mấy bước, không thèm đoái hoài làm bộ nữa, giơ chân lên đập vào cửa!

Vậy mà lúc này cánh cửa vốn đang đóng chặt đột nhiên mở ra từ bên trong, lực đạo vừa phóng ra ngoài thoáng chốc vô lực, thân thể Vân Dương chợt nghiêng ngã, lao đảo một cái đụng rầm vào trên khung cửa.

Mà khung cửa được cho là kiên cố kết hợp với cánh cửa đồng thời đập vào trên mặt tường bằng gỗ phía sau, vang lên tiếng ầm ầm thật lớn.

Ngay từ lúc mở cửa, Thẩm Tri liền lui về phía sau mấy bước, đợi sau khi Vân Dương ổn định thân mình, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ nghi ngờ, mới hỏi: “Ngươi có chuyện gì?”

Thấy được Thẩm Tri, vẻ mặt không kiềm chế nổi cơn giận của Vân Dương thoáng chốc cứng đờ, những lời ra đến khóe miệng nhất thời nghẹn lại trong cổ họng, một lát sau mới lần nữa gập mép nói: “Ngươi chính là Thẩm Tri? Ta là đại ca Lục Nhận, đạo hiệu Vân Dương.”

“Lục Nhận?” Thẩm Tri suy nghĩ một lát, cũng không hề có ấn tượng gì về cái tên này, nhìn đại hán trước mặt hỏi: “Y là ai vậy?”

Hiển nhiên không ngờ rằng Thẩm Tri lại đưa ra câu hỏi này, Vân Dương ngẩn người, nhìn đáng về Thẩm Tri hoàn toàn không hiểu, thậm chí suýt nữa cảm giác mình có tìm lộn người hay không. Lập tức nghĩ đến lời đệ đệ nhà mình trước khi bị phế tu vi trực xuất khỏi tông môn, sắc mặt lại biến đổi, cả giận nói: “Không nghĩ tới tuổi tác người nhỏ mà lại mưu tính như vậy, nếu không phải người bày tính, đệ đệ ta làm sao lại bị trực xuất khỏi tông môn?”

Trí nhớ của Thẩm Tri rất tốt, nhưng cũng không hay nhớ kỹ đến những người và sự việc không quan trọng, nghe thấy mấy chữ bị trực xuất khỏi sư môn, Thẩm Tri mới nhớ đến lời Trương Ngọc Hằng nói lúc trước, trong đầu lóe lên, “Người nói đến tên mập kia?”

“...”

Tính cách Vân Dương từ trước đến nay luôn hấp tấp, lúc này bị Thẩm Tri làm ghen không nói ra lời, nhất thời có phản tức giận thở gấp, con giận vốn đã tiêu tan phần nửa sau khi trông thấy đáng về Thẩm Tri lại bắt đầu bùng lên, bắt chấp mở miệng, “Người có dám chấp nhận đánh với ta một trận?”

Sau khi nói xong nhìn vào thân thể nhỏ bé của Thẩm Tri, có lẽ tự thấy có chút ý lớn hiếp nhỏ, dường như cảm giác hơi mất mặt mũi, y lại nói: “Nể tình thời gian tu hành của người vẫn còn ngắn, ta sẽ nhường người trước ba chiêu, nếu ta thua sẽ không tìm người làm phiền nữa, nếu người thua, phải tạ lỗi với đệ đệ ta, cũng để Minh Lệ trưởng lão mời đệ đệ ta trở về!”

Ánh mắt Thẩm Tri bình thản nhìn vào đại hán trang nghiêm nhưng đang tức giận hờn hển trước mặt, hẳn có thể nhìn ra hiện tại tu vi của đối phương ước chừng là Trúc cơ sơ kỳ, mà hán chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn mới nhập môn được một năm, tuy được Minh Lệ trưởng lão quyết định chọn làm thân truyền, nhưng mọi người lại đều biết là phế linh căn, chỉ mới một năm, khả năng tu được mấy phân tu vi? Có thể đối mặt với hán nói ra những lời trên, đủ nhìn thấu được tâm tính kẻ này.

Xem ra từ phương thức chiêu thu đệ tử của Thừa Kiếm tông lần này, đệ tử mới nhập môn tâm tính đều vẫn còn không tệ, nhưng hiển nhiên lòng người khó dò, cho dù là tiên môn đệ nhất cũng vô pháp chi phối.

Dường như bị ánh mắt của Thẩm Tri làm có phần chột dạ, Vân Dương hừ một tiếng, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thế nào? Sợ à? Trực tiếp chịu thua cũng được đấy.”

Thẩm Tri làm biếng nhìn đáng về đặc ý của y, nâng tay phải lên, bốn ngón tay nắm vào, chỉ duy nhất một ngón trỏ hướng lên trời, đặt ở trước mắt chậm rãi đưa ra, khoe môi thờ ơ nhếch lên, “Chẳng bằng như vậy, một chiêu, người cho ta một chiêu, nếu ta đánh bại người, người liền rút khỏi Thừa Kiếm tông, nếu ta thua, chẳng những xin lỗi huynh đệ người, còn đem tiền tiêu hàng tháng trong ba mươi năm kế tiếp giao toàn bộ cho người, thế nào?”

Tiền tiêu hàng tháng của đệ tử thân truyền! Đây chính là gấp mười lần đệ tử nội môn!

Nghe thấy yêu cầu của Thẩm Tri, trong mắt Vân Dương lóe lên một tia tham lam, nét mặt cũng giả vờ suy tính, một bộ dáng lo nghĩ cho Thẩm Tri, “Người tu hành vừa mới một năm, nếu như một chiêu có phần quá không công bằng với người, vẫn là ba chiêu đi.”

Dường như tên huynh trưởng này so với đệ đệ còn dối trá nhiều hơn, trong lòng Thẩm Tri cười lạnh một tiếng, chẳng qua hôm nay y đã tới cửa, ngược lại vừa lúc có thể giúp hán kiểm tra qua năng lực của công pháp mới, nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Tri nhìn về phía Vân Dương không khỏi nóng bỏng hơn mấy phần, “Khi nào ứng chiến?”

Không biết có phải ảo giác hay không, lúc ánh mắt Thẩm Tri rơi trên người mình, đúng là Vân Dương cảm thấy có chút cảm giác sồn gai ốc, lập tức nhìn lại, nhưng phát hiện trong mắt đối phương chỉ mang theo chút nghi ngờ, một đôi tròng mắt đen trong veo sạch sẽ.

Chẳng lẽ là y suy nghĩ nhiều?

Rất nhanh, Vân Dương liền đề xuống cảm giác tội ác ý lớn hiếp nhỏ trong lòng, y biết lấy thân phận nội môn đệ tử tu hành hơn mười năm công bố khiêu chiến với Thẩm Tri là đệ tử ngoại môn mang phế linh căn mới tu hành được một năm, cho dù y có nhường ba chiêu, thắng cũng sẽ khiến người ta khinh thường, huống chi còn đánh cược tiền tiêu hàng tháng ba mươi năm của Thẩm Tri, y tất nhiên không dám để người khác biết chuyện này, giả vờ trầm tư suy nghĩ một lát, nói: “Bây giờ ngay tại đây.”

“Được. Ta người cùng lập lời thề thiên đạo.”

Thiên đạo chính là đạo chí cao của tu giả, mà lời thề thiên đạo có thể coi là lời thề nghiêm khắc nhất với họ, nếu như tu giả phản bội lại lời thề thiên đạo, liền tương đương với khả năng không thể thành tiên.

Hai người một trước một sau đi tới ven hồ, cự ly cách căn nhà Thẩm Tri một khoảng cách mới dừng lại.

“Ta, Thẩm Tri, thề với thiên đạo, hôm nay cùng Vân Dương đánh một trận, nếu thua sẽ tạ lỗi với Lục Nhận, sau này tiền tiêu hàng tháng trong ba mươi năm tặng cho Vân Dương, nếu làm trái liền bị tâm ma quán thân, tu vi cả đời không tiến thêm được.” Thẩm Tri chỉ tay thề với thiên đạo, nhìn vào Vân Dương, “Tới phiên người.”

Nghe thấy lời thề của Thẩm Tri, Vân Dương có chút do dự, nhưng nghĩ đến tiền tiêu hàng tháng trong ba mươi năm của đệ tử thân truyền, huống chi y căn bản không thể nào thua, ánh mắt liền kiên định vùng lên, “Ta, Vân Dương, thề với thiên đạo, hôm nay cùng Thẩm Tri đánh một trận, nếu thua sẽ tự nguyện hủy bỏ tu vi, rời khỏi Thừa Kiếm tông, nếu làm trái liền bị tâm ma quán thân, tu vi cả đời không tiến thêm được.”

Hai người tuyên thệ xong, đứng đối mặt nhau.

Một lát sau, Thẩm Tri giơ tay lên.

“Chờ đã!” Thấy Thẩm Tri tự hồ ngay lập tức tiến lên xuất chiêu, Vân Dương vội vã lên tiếng, “Vũ khí của ngươi đâu?”

“Vũ khí?” Thẩm Tri giật giật lông mi, giơ bàn tay lên, “Đây không phải à?”

“... Tốt lắm rồi.” Vân Dương nhìn lòng bàn tay non nớt xinh xắn của Thẩm Tri còn chưa lớn bằng ba phần tay y, trong lòng bật cười một tiếng, quả nhiên là một đứa trẻ, ngay cả món vũ khí cũng không có.

Trông dáng vẻ đối phương như đã nắm chắc phần thắng khiến cho Thẩm Tri thêm mấy phần không thú vị, hẳn tương đối thích lực lượng tương đương nhau, người tới ta đánh, nhưng người trước mắt này tâm tính tỏ ra không đoan chính, hiển nhiên không phải là một đối thủ tốt.

Chẳng qua từ trước đến nay Thẩm Tri không có thói quen khinh thường đối phương, liền giơ tay đánh về phía phần bụng dưới của Vân Dương.

Một chương này của Thẩm Tri tốc độ cũng không nhanh, trong mắt Vân Dương chính là chậm rì rì không có nửa điểm lực đạo, điều này khiến cho y suýt chút nữa cười ra tiếng, lẽ nào thằng nhóc này đem trận ước chiến xem như trò chơi của con nít sao?

Thế nhưng lời thề thiên đạo đã được lập, bất luận Thẩm Tri có nguyện ý hay không, tiền tiêu hàng tháng trong ba mươi năm đều là của y rồi!

Trong lúc Vân Dương đang tính toán làm sao sử dụng số đan dược linh thạch nhiều hơn, công kích của Thẩm Tri cuối cùng cũng đến.

Vân Dương tận mắt nhìn thấy một chương này không có bất kỳ gian trá thủ đoạn nào nhẹ bẫng đập vào người mình, vừa chạm liền tách ra, mà linh khí hộ thể của y tựa hồ cũng không động chút nào, càng chớ bàn luận đến thương tổn trên thân thể.

Nhìn bàn tay Thẩm Tri thu lại, rồi lui ra phía sau vài bước, dáng vẻ đã hoàn thành xong công kích, Vân Dương nhất thời liền không nhịn được cười phá lên, “Ha ha ha ha... Tiểu tử kia, ngươi đánh người sao không sử dụng lực hả? Ha ha ha...”

Thẩm Tri một lần nữa thu hồi bàn tay đặt vào trong tay áo, tựa như không hề nghe thấy lời chế nhạo của đối phương, trong lòng đếm đến năm.

“Một, hai, ba, bốn, năm.”

Số năm vừa dứt, tiếng cười ngông cuồng vang vọng ven hồ im bật.

Vân Dương ban nãy cười thờ không ra hơi đột nhiên ôm lấy phần bụng, sắc mặt đột ngột trắng bệch, ngũ quan vốn xưng là có ba phần anh tuấn nhẩn nhúm lại, nét mặt vụn vẹo, trên trán đổ ra mồ hôi hột chỉ chít.

Tình trạng này cũng không duy trì liên tục trong bao lâu, chỉ thấy một chân y gấp lại, sau đó ôm phần bụng quỳ phịch xuống, lập tức ngã lăn ra mặt đất, cả một đại nam nhân cuộn tròn lại, trong miệng âm ỉ vang lên tiếng kêu đau lạc giọng.

Bởi vì mưa mới tạnh không lâu, ven hồ tràn đầy nước bùn, động tác này của Vân Dương càng khiến cho toàn thân y biến thành tượng đất, trên mặt trên đầu toàn là bùn, nhưng dường như y không hề phát hiện, chỉ không ngừng co quắp, hiển nhiên đã đau đến mức cực hạn.

Một chương vừa xong của Thẩm Tri chỉ là một trong rất nhiều chiêu thức của công pháp tu hành, lấy tu vi Hoàng cảnh tầng ba của hắn hiện giờ, cũng chỉ có thể xuất ra một chiêu này, nhưng hiệu quả lại có vẻ vô cùng thú vị.

Ban nãy lúc đánh ra một chương kia, Thẩm Tri có thể cảm giác rõ rệt được lòng bàn tay mình xuyên thấu qua lồng linh khí của đối phương, trong đầu xuất hiện quý tích vận hành kinh mạch trong cơ thể của y, hẳn chỉ nhẹ nhàng dùng năng lượng trong cơ thể gây một cái vào trong kinh mạch, giống như làm với mồi dẫn lửa, khiến cho linh lực đối phương dần dần sa vào trong hỗn loạn.

Vốn tu vi Trúc cơ kỳ hiện tại của Vân Dương cùng tu vi của Thẩm Tri không tương xứng, một chiêu này của Thẩm Tri sẽ không dễ dàng thành công như vậy, cho dù thành công Vân Dương cũng không thể thống khổ đến thế, nhưng vừa khéo Vân Dương lại có chút coi thường thực lực của Thẩm Tri, khinh địch quá mức triệt để.

Sau lần này, nếu như Vân Dương muốn tiếp tục tu luyện, trước tiên ắt phải đem linh lực cực kỳ rối loạn trong cơ thể hoàn toàn chuốt lại, mà điều này hiển nhiên không phải chuyện dễ làm.

Mà Thẩm Tri hiển nhiên lựa chọn công kích vùng bụng đối phương, kỳ thực cũng không phải vì nơi này ở gần đan điền, mà là... Mức độ nâng cao tay lên của hắn vừa vặn mới đến phần bụng đối phương.

Tuy qua một năm này chiều cao Thẩm Tri tăng lên không ít, nhưng cũng chỉ ngang hàng với các bạn cùng lứa, chẳng qua vẫn là đáng về tám chín tuổi, thực sự quá lùn.

Thẩm Tri đưa tay phui đi chút nước bùn nhàn nhạt bắn lên quần áo lúc Vân Dương ngã xuống, lại đưa mắt nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, ghét bỏ mà nhíu mày, lập tức nói với Vân Dương: “Chưa phân thắng bại, còn muốn đánh nữa?”

Vân Dương đang đau đớn gãy dựa như bị khoan thấu xương hơn nửa ngày mới phản ứng được, cố gắng thở ra mấy hơi rồi cục cục tìm được khí lực nói

chuyện, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ừ... Không, không đánh! Ta... Chịu thua.”

Đối với địch nhân không đánh nghiêm túc như vậy khiến Thẩm Tri có hơi thất vọng, kiếp trước không phải hắn chưa từng trải qua đau đớn do kinh mạch bị đảo ngược, nhưng hiển nhiên sẽ không đau đớn đến nỗi không tài nào nhúc nhích, tu tiên giả bây giờ đều quá mức yếu đuối, một chút sức chịu đựng như thế cũng không có.

Đối chiến với Thẩm Vô Hoạch vẫn hơn.

Trong lúc suy nghĩ như vậy, Thẩm Tri đưa mắt nhìn thấy một thân hình quen thuộc từ bên hồ trong rừng bay tới. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 36

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thấy Thẩm Vô Hoạch tới gần, Thẩm Tri có chút kinh ngạc, “Đại ca?”

Thẩm Vô Hoạch nhìn về phía Thẩm Tri, “Có bị thương không?”

Thẩm Tri chỉ vào kẻ đang nằm co rúm trên mặt đất, “Không có, vừa rồi ta mới võ nhẹ y một chương, y liền gục.”

Cũng không lập tức nhìn về phía Vân Dương, Thẩm Vô Hoạch nhìn qua một lần Thẩm Tri từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận hắn không sao, ánh mắt mới chậm rãi rơi vào kẻ đang co rúm kia, trong mắt lóe lên một tia lãnh ý, “Người này cứ giao cho ta xử lý.”

Giống như cảm giác được nguy hiểm, thân thể Vân Dương vốn đã yên ổn hơn rất nhiều lập tức run rẩy.

“Vừa rồi y nói đánh thua thì sẽ tự động rời khỏi tông môn.” Thu hồi ánh mắt từ trên người Vân Dương, Thẩm Tri lại nói: “Đại ca, hôm nay tới có chuyện sao?”

“Ừ, cho người cái này.” Thẩm Vô Hoạch đưa cho Thẩm Tri một vật, “Từ nay về sau ta có thể phải bế quan một thời gian, còn tên này, người không cần phải lo lắng.”

Trên tay Thẩm Vô Hoạch là một cái hộp cổ xưa lớn chừng bằng bàn tay, Thẩm Tri không đoán ra là vật gì, dùng một lát liền đưa tay tiếp nhận, “Cảm ơn đại ca.”

Thấy Thẩm Tri tiếp nhận vật trong tay, thần sắc Thẩm Vô Hoạch buông lỏng, xách Vân Dương từ dưới đất lên, vốn Vân Dương so với y còn trắng kiện hơn mà vào tay y cuối cùng lại giống như một con gà con, không có chút lực phản kháng nào, “Ta đi trước.”

Tiếp theo Thẩm Vô Hoạch tung người vài cái liền biến mất ở đằng xa.

“...” Nhìn bóng lưng của đối phương, Thẩm Tri có chút khó hiểu, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, ban nãy trước khi hắn tiếp nhận cái hộp, Thẩm Vô Hoạch tựa hồ có hơi căng thẳng?

Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa đi xa mà chỉ ẩn náu vào bên trong cánh rừng, giờ một chương đánh ngắt xiù người xách trong tay, thấy Thẩm Tri vào phòng đóng cửa lại, sau khi không nhìn thấy bóng dáng đối phương đâu nữa, lại ngưng một hồi lâu mới rời khỏi.

Sau khi kiểm tra xong bề ngoài chiếc hộp vô cùng dị thường của Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri mới mở nó ra, vang lên một tiếng hơi lạch cạch.

“Ồ?”

Chỉ thấy trong hộp là một miếng ngọc trụ kỳ lân xanh biếc, không nói về màu sắc, thật ra có vẻ giống y hệt miếng mà trước kia hắn từng tặng cho Thẩm Vô Hoạch, đều lớn bằng ngón cái, chẳng qua ngọc trụ mà Thẩm Vô Hoạch tặng cho Thẩm Tri hiển nhiên tinh xảo hơn nhiều lắm.

Luận đẳng cấp, thứ Thẩm Tri tặng cho Thẩm Vô Hoạch chỉ là một pháp khí trung phẩm cấp thấp, mà miếng ngọc trụ này lại là linh khí thượng phẩm thứ thiệt.

Trong trí nhớ của Thẩm Tri hiển nhiên không hề có ấn tượng về thứ này, nhưng trong cốt truyện hệ thống đưa cho, vật ấy chính là bảo vật Thẩm Vô Hoạch có được dưới cơ duyên xảo hợp. Hắn từng không ít lần nghiên cứu về thừa ban đầu lúc Thẩm Vô Hoạch mới tu hành, cuối cùng ngọc này bị hủy trong tay một gã thủ hạ Hợp thể kỳ đại năng ma đạo, cũng chính do nó, Thẩm Vô Hoạch mới có thể sống sót dưới tay thủ hạ ma tu Hợp thể kỳ đó.

Nhưng hôm nay Thẩm Vô Hoắc lại đem pháp bảo hộ mệnh này tặng cho hắn.

Sau khi xác nhận Thẩm Vô Hoắc vẫn chưa hạ các loại pháp thuật nguyên rửa lên ngọc trụ này, trên mặt Thẩm Tri bắt đầu nghi ngờ, tại sao Thẩm Vô Hoắc lại đối xử với hắn tốt như vậy? Hay chẳng lẽ là chuyện gia tộc chỉ sót lại hai người bọn hắn sống nương tựa lẫn nhau? Nhưng chẳng qua hắn chỉ là đứa con ghê Thẩm Liệt nhân tiện nhặt về, điểm này chắc chắn Thẩm Vô Hoắc đã biết được từ lúc nhỏ.

Cuối cùng Thẩm Tri kết luận sự khác thường của Thẩm Vô Hoắc là do thiếu niên đơn thuần.

Thẩm Tri thuận tay đóng nắp hộp, thu vào trong túi trữ vật, vật ấy hắn không dùng, nhưng cũng sẽ không trả lại cho Thẩm Vô Hoắc, thật ra hắn muốn nhìn một chút, không có pháp bảo này, Thẩm Vô Hoắc còn có thể suôn sẻ như trong cốt truyện miêu tả hay không.

Chẳng qua Thẩm Vô Hoắc cũng không hổ là nhân vật chính, chỉ hơn một năm thăng lên Trúc cơ trung kỳ, nếu như hắn không nỗ lực, có thể sau này sẽ lại không theo kịp y. Cho dù hiện tại sát ý của Thẩm Tri với Thẩm Vô Hoắc đã tiêu tan không ít sau khi hắn biết được Thẩm Vô Hoắc kiếp này khác với kiếp trước, nhưng Thẩm Tri tuyệt đối sẽ không cho phép mình rút lui phía sau đối thủ quá nhiều.

Thẩm Tri lại muốn trở lại trong trận pháp, tiếp tục bế quan tu luyện còn chưa hoàn thành.

Một ngày sau, Vân Dương quỳ gối trước Thương Linh phong, thỉnh cầu phế công lui tông, nội môn nhất thời đều chấn động.

Qua hai ngày, tại giảng học đường Xích Nhạn phong, các đệ tử ngoại môn đã tề tụ trong phòng.

“Có nghe nói không? Nội môn có một sư huynh tên Vân Dương, tự mình lui tông.”

“Hả? Đây là lần đầu tiên có người tự nguyện lui tông, trước đây kẻ nào chẳng kêu khóc muốn lưu lại, hơn nữa còn là đệ tử nội môn, tu vi tối thiểu cũng trên Trúc cơ, lui rất đáng tiếc, vì sao y lại lui tông?”

“Cái này thì không rõ lắm, thế nhưng ta lại nghe được một việc, qua đây, xích lại gần vào.”

“Cái gì?”

“Nghe nói y là đại ca của một tên từng là đệ tử ngoại môn, chính là... Lục Nhận, gã mập luôn tới nghe Vân Nhiêu sư tỷ giảng bài, chẳng phải trước đó không lâu đã đắc tội với Thẩm, tiểu sư thúc sao?”

“Ồi...”

Sau khi nghe xong, chúng đệ tử ngoại môn đều đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ thật may mắn bản thân không đắc tội với Thẩm Tri, cũng nhìn về phía Trương Ngọc Hằng có quan hệ tốt nhất với Thẩm Tri bằng ánh mắt hâm mộ.

Trong lúc Trương Ngọc Hằng như đang ngồi trên chông, Vân Nhiêu chợt xuất hiện, ngay phía sau nàng chính là Vân Dục một thân thanh y, thanh cao như ngọc.

Sắc mặt chúng đệ tử ngập tràn sùng kính, cùng kêu lên: “Bái kiến đại sư huynh, bái kiến Vân Nhiêu sư tỷ!”

Bài giảng cuối cùng kéo dài hai canh giờ, giảng chính vẫn là Vân Nhiêu, Vân Dục chỉ giải thích nghi vấn.

Sau cùng, trong lúc Vân Nhiêu tuyên bố tiết học kết thúc, đột nhiên một tên đệ tử giơ tay lên, “Đại sư huynh, xin hỏi Vân Dương sư huynh thực sự lui tông sao?”

“Đúng vậy, tên của y đã bị xóa bỏ khỏi tông thạch.” Chuyện này trong tông môn cũng chẳng phải bí mật, Vân Dục cũng không né tránh.

“Vậy do y đã đắc tội Thẩm Tri nên mới lui tông sao?”

“Tin tức này là người nghe người nào nói xằng bậy? Vân Dương sư đệ tự nói tư chất nông cạn, tiên đồ vô vọng, vô phương đoạn tuyệt nhân quả, chỉ đành lui tông.” Nét mặt Vân Dục vẫn ôn hòa không thay đổi, nhưng giọng nói lại giảm thấp xuống vài phần, “Nếu các người cũng muốn lui tông, hiện tại có thể tự mình nói với ta, ta sẽ bẩm báo lại chương môn.”

Sau đó không còn người đặt câu hỏi nữa, hai người một trước một sau rời khỏi giảng học đường, trở lại Thương Linh phong, Vân Dục gọi Vân Nhiêu lại, “Sư muội, gần đây người có chỗ không khỏe?”

Về mặt Vân Nhiêu có chút giật mình, “Tại sao sư huynh lại cảm thấy như vậy?”

Sắc mặt Vân Dục nhu hòa rất nhiều, “Lúc trước người vốn yêu thích hoạt động nội môn, một năm qua ngoại trừ giảng dạy ở ngoại môn, cũng hiếm thấy người xuất môn, nếu như trong tu hành gặp chuyện khó khăn cứ tới hỏi sư huynh.”

“Dạ, đa tạ sư huynh quan tâm.”

Xoay người, sắc mặt Vân Nhiêu có phần phức tạp, tính khí đại sư huynh này thật tốt giống như trong sách nói, nàng không gây âm ỉ còn lo lắng nàng đã

xảy ra chuyện gì.

Nhớ tới tính cách của nguyên chủ cổ thân thể này, sắc mặt Vân Nhiêu tối sầm, bước đi dưới chân nhanh hơn một chút, lại vừa vận dụng phải Thảm Vô Hoặc, trong nháy mắt trông thấy bộ mặt lạnh lẽo của đối phương, nhất thời sinh ra hoài nghi về trình độ thường thức của nguyên chủ, người này đẹp thì đẹp, nhưng đáng vẻ cứ như một khối băng, làm sao nàng dám hạ thủ được? Dĩ nhiên còn nỗ lực bò lên giường, đây không phải là tìm đường chết sao?

Vẫn là Thảm Trì tốt hơn, nhưng lại nghĩ đến sự tôn mặt lạnh của đối phương, Vân Nhiêu sợ run cả người, nàng hoài nghi mình chính là một kẻ xuyên không giả mạo chẳng.

Hành lễ đệ tử với Thảm Vô Hoặc xong, Vân Nhiêu liền vội vã rời đi, nàng quyết định vẫn nên chăm chỉ tu luyện, sớm ngày lên đến Nguyên anh kỳ, tẩy tủy phạt mao*, triệt để giữ được gương mặt xinh đẹp, dù sao mặt mày cũng là ưu điểm duy nhất của cổ thân thể này...

*Tiền nhân rửa sạch bụi trần, thoát thai hoá cốt.

Kiểm tra nội môn Thừa Kiếm tông ba năm một lần sắp đến, phạm là đệ tử ngoại môn Trúc cơ kỳ đều lắm le, mà các đệ tử ngoại môn chưa đến Trúc cơ cũng vô cùng hưng phấn, vậy lại một chỗ chờ kiểm tra bắt đầu.

Đột nhiên có người hỏi: “Tiểu sư thúc có đến kiểm tra nội môn không?”

“Thảm Trì? Hắn không phải là phế linh căn sao? Hai năm trước ta chẳng thấy được tu vi trên người hắn.”

“Cũng đúng, coi như hắn là linh căn bình thường cũng không có khả năng trong vòng ba năm thăng lên Trúc cơ kỳ, dù sao không phải ai cũng là thiên tài giống như Vô Hoặc sư thúc được, huống chi hắn vẫn ở ngoại môn.”

“Chẳng qua hắn chính là đệ tử nội môn Minh Lệ trưởng lão tự quyết định, Minh Lệ trưởng lão từng nói coi như hắn không lên được Trúc cơ kỳ, cũng sẽ thu hắn làm đồ đệ, chắc chắn, dung mạo đẹp thật là bất đồng.”

Khoảng thời gian Lục Nhận Vân Dương lui tông đã qua hai năm, nỗi sợ hãi về Thảm Trì vốn lưu lại trong lòng mọi người cũng đã tan biến, trong lúc bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tị, một giọng nam thanh thản đột nhiên vang lên: “Tiểu sư thúc nhất định sẽ tới!”

Tiểu đệ tử gầy đét bên cạnh vẻ mặt nôn nóng kéo y một cái, “Trương sư huynh, người nhỏ giọng một chút.”

Nhưng Trương Ngọc Hằng bất chấp người nào ngăn cản, giọng nói gần từng chữ vang lên mạnh mẽ, “Hơn nữa hắn chẳng những sẽ đến, còn có thể thành công vượt qua kiểm tra!”

“Phụt...”

“Ha ha ha ha ha!”

“Vị tiểu sư đệ này thật ra có vài phần đáng yêu.”

Vốn các đệ tử Trúc cơ đang lặng lẽ chờ đợi kiểm tra bắt đầu cười đến mức nghiêng ngả trước sau, trong ngoài lời nói đều khinh thường Thảm Trì, Trương Ngọc Hằng nhất thời mặt đỏ gay, “Các người không biết gì về thiên phú của tiểu sư thúc, hắn kiểm tra nhất định tốt hơn các người!”

Các đệ tử đạt đến Trúc cơ ở đây không người nào là không tu hành mười mấy hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm trở lên cũng có mấy người, đa số bọn họ chỉ nghe qua Thảm Trì mang phế linh căn, còn là đệ tử nội định của Minh Lệ trưởng lão, còn lại thì hoàn toàn không biết, nghe Trương Ngọc Hằng nói năng kiêu ngạo như vậy, lại thấy nhóm tân đệ tử lộ ra không ít biểu tình tán đồng, mặc dù trong lòng coi khinh, nhưng cũng sinh ra vài phần hiếu kỳ với Thảm Trì.

Cho dù như thế, tiếng cười của bọn họ cũng càng tăng thêm.

Khuôn mặt Trương Ngọc Hằng đều là bất bình, lúc này đã nghĩ muốn tiến lên tranh luận cùng bọn họ, lại bị vài đệ tử ngoại môn bên cạnh kéo về.

Vất vả lắm mới giã ra được ràng buộc của mọi người, Trương Ngọc Hằng vừa mới định mở miệng, lại phát hiện mình bị một cổ uy thế phong tỏa lại, rốt cục nói không nên lời, mà tiếng cười nhạo ban nãy cũng im bật.

Thảm Vô Hoặc một thân bạch y xuất hiện trên đài mặt mọi người, lạnh lùng nói: “Ta là người phụ trách kiểm tra lần này của tông môn, đạo hiệu Vô Hoặc.”

Nghe thấy Thảm Vô Hoặc giới thiệu, chúng đệ tử ngoại môn bỗng chốc tròn to mắt, Thảm Vô Hoặc, chính là Thảm Vô Hoặc kia?!

Gần ba năm nay trong môn phái đã loan truyền về Thảm Vô Hoặc vô cùng kì diệu, được xưng là thiên tài tu hành có tư chất cao nhất nối tiếp Minh Lệ trưởng lão, ban đầu mới hai tháng đã lên Trúc cơ, huyền thoại ba năm lên Kim đan, tốc độ lên Kim đan này so với Minh Lệ mất năm năm ròng rã thời đó còn nhanh hơn đến hai năm!

Và lại Thảm Vô Hoặc còn thông qua thiên giai nhập môn, chỉ bằng vào điểm này, đã đủ khiến cho mọi người ngược nhìn, càng chớ bàn luận đến cái khác.

Tầm mắt Thẩm Vô Hoạch dừng một chút trên mấy người ban này cười cợt lợi hại nhất, “Đồng môn sĩ nhục lẫn nhau, phải làm thế nào?”

Ánh mắt Trương Ngọc Hằng sáng lên, vội vàng nói: “Bẩm sư thúc, quy định tông môn điều thứ ba mươi bảy, đồng môn phải giúp đỡ lẫn nhau, không được chỉ trích nhạo báng, nếu vi phạm, phạt tiền tiêu hàng tháng nửa năm.”

“Ừm.” Thẩm Vô Hoạch nhẹ giọng đáp, thản nhiên nhìn về phía hơn mười tên đệ tử ngoại môn đã đỏ đầy mồ hôi lạnh, sau khi nghe được lời Trương Ngọc Hằng nói sắc mặt càng trắng bệch hơn, “Các ngươi muốn làm thế nào?”

Dưới tầm mắt của Thẩm Vô Hoạch, chúng liền hoảng sợ giống như có độc xà bò lên ăn mòn xương cốt, ngay cả hô hấp cũng đều ngưng lại, trong lúc bọn chúng cảm giác mình không còn sống được bao lâu nữa, bỗng nhiên phát hiện mình có thể động, vội vã cao giọng nói: “Đệ tử cam nguyện bị phạt!”

Mà lúc này Thẩm Vô Hoạch đang giương mắt nhìn về phía cuối xa xa con đường nhỏ, trong mắt toát lên vẻ mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trong khoảnh khắc, phía cuối sơn đạo xuất hiện một bóng người, thân hình so với tất cả mọi người ở đây đều thấp hơn rất nhiều, y sam nguyệt sắc thanh sáng chỉnh tề, đến gần mới nhận ra là một thiếu niên chừng mười tuổi.

Mọi người ở đây đều không phải hạng kiến thức nông cạn, dù sao tu giới có rất nhiều người xinh đẹp, ngoại trừ một số người có sở thích đặc biệt, đa số đều là ngũ quan cân đối, da dẻ nhẵn nhụi, mỗi người một vẻ, nhưng sau khi thấy rõ dáng vẻ người đi tới đều đồng loạt ngăn ngại, hẳn là không tìm ra nửa điểm mà chỉ trích được.

“Thẩm Trì!” Trương Ngọc Hằng là người đầu tiên gọi tên.

Thì ra hẳn chính là Thẩm Trì? Các tu giả chưa từng gặp qua Thẩm Trì bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhất thời tin thêm vài phần về suy đoán của một người vừa này nói do tướng mạo nên hẳn mới được Minh Lệ trưởng lão chiêu thu làm đệ tử.

Mà hơn mười tên tu giả vừa rồi còn phát ngôn bừa bãi cười nhạo cũng nhìn Thẩm Trì không chớp mắt đang tới gần, thực ra bọn chúng muốn biết, rốt cục là dạng người gì đã hại chúng đánh mất nửa năm tiền tiêu hàng tháng.

Ánh mắt giống như lơ đãng đảo qua trên người đám đệ tử ngoại môn, Thẩm Trì giương mắt nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch trong mắt không chút biểu cảm.

Hắn vừa mới tới gần liền phát hiện hóa ra Thẩm Vô Hoạch cũng ở đây, còn đứng ở trên đài, hiển nhiên là người phụ trách kiểm tra lần này. Ban này khi mới chạm mặt, hẳn tự hồ trông thấy Thẩm Vô Hoạch nhìn về phía mình trong mắt xẹt qua tâm tình mừng rỡ, chỉ có điều có thể vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ.

Thẩm Trì ở xa xa giờ tay lên hành lễ với Thẩm Vô Hoạch, liền đi đến bên cạnh Trương Ngọc Hằng.

Trương Ngọc Hằng thấp giọng hỏi, “Tiểu sư thúc, tu hành thế nào? Có thấy tờ giấy ta để lại cho ngươi không? Cũng may ngươi đã tới, những tên này cư nhiên dám coi thường ngươi, chờ tu vi của ta cao lên nhất định phải cho chúng mất mặt!”

Thẩm Trì đưa mắt nhìn thiếu niên cao to đang căm phẫn trào dâng, “Tu hành rất thuận lợi, cảm ơn tờ giấy của ngươi.”

Kỳ thực sau khi Thẩm Trì xuất quan không ngừng trông thấy những tờ giấy, còn có vài tờ truyền tấn phù, đều được gửi từ Minh Lệ, Thẩm Vô Hoạch, Văn Dục, còn có một cái dĩ nhiên là của Văn Nhiều.

Đối với Văn Nhiều lấy lòng khó hiểu, Thẩm Trì có chút cảnh giác, chẳng qua trước khi đối phương không có hành động khác thì cứ tạm thời gác lại.

Sau khi thấy Thẩm Trì hành lễ xong không để ý tới mình nữa, bắt đầu nói chuyện cùng một người thiếu niên cao lớn, Thẩm Vô Hoạch hơi ngăn ra, ánh mắt một lần nữa chuyển tới trên người chừng mười tên đệ tử, “Nếu các ngươi cam nguyện bị phạt, vậy ta sẽ bảo đảm chuộc môn.”

“Dạ, Vô Hoạch sư thúc.” Các đệ tử đáp lời, không biết có phải ảo giác của bọn chúng hay không, dường như cảm thấy nhiệt độ quanh mình càng lạnh hơn một chút.

Thẩm Vô Hoạch đưa mắt nhìn Thẩm Trì đang trò chuyện vui vẻ với thiếu niên, lạnh lùng nói: “Người kiểm tra đã đến đủ, mời chư vị cùng ta đi tới nơi kiểm tra.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoặc gọi người, Trương Ngọc Hằng lên tiếng cười nói với Thẩm Tri. “Tiểu sư thúc, người nhất định có thể thông qua kiểm tra!”

“Ừ.”

“Hiện tại ta đang ở Luyện khí tầng bảy! Ba năm sau liền có thể tới nội môn tìm người!” Đôi mắt Trương Ngọc Hằng sáng lên.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn thiếu niên này một lát, bước chân đi theo Thẩm Vô Hoặc.

Khác với kiểm tra thu đồ đệ thiên hình vạn trạng, kiểm tra nội môn Thừa Kiếm tông mỗi lần đều giống nhau, cùng tiến hành ở bên trong sơn cốc Thiên Sơ phong.

Thiên Sơ phong nằm ở dãy núi phía tây bắc Thừa Kiếm tông, diện tích Thiên Sơ phong cũng không lớn, nhưng vùng sơn cốc phía đông lại là nơi cây cối dày rậm nhất Thừa Kiếm tông, về phần diện tích cụ thể bao nhiêu cũng không ai có thể nói rõ, dù sao nghe nói thần niệm của đại tu Hóa thần kỳ đều không cách nào hoàn toàn bao phủ được nó.

Mà đẳng cấp yêu thú trong sơn cốc Thiên Sơ phong đa số ở trên dưới Trúc cơ, Thừa Kiếm tông nuôi dưỡng rất nhiều linh thú trên Trúc cơ cũng không sử dụng nhiều lắm, đa số đệ tử bình thường ghét bỏ quá xa mà từ chối tới đây tu luyện, nếu nơi đây không dùng làm chỗ kiểm tra, hầu như chưa từng có người muốn đến.

“Oa!”

Chúng đệ tử từ trên pháp bảo phi hành nhìn xuống dưới, chỉ thấy cây cối trùng điệp, cánh rừng bao la mênh mông bát ngát, thỉnh thoảng có thể thấy được đàn chim bay ra, ước chừng mới nhìn rõ rừng cây vang động một chút.

Mặc dù đã sớm nghe nói về sơn cốc Thiên Sơ phong, thậm chí có không ít đệ tử đã từng tham gia kiểm tra của tông môn, nhưng giờ phút này vẫn không khỏi có chút khó nắm chắc.

Thẩm Tri phóng tầm mắt nhìn tới, rất nhanh liền đem phương hướng của rừng cây trước mắt ghi tạc trong đầu.

Không biết có phải vừa khéo, Thẩm Vô Hoặc ngự pháp bảo phi hành chờ đám đông lượn quanh sơn cốc Thiên Sơ phong một vòng mới dừng lại, lúc này Thẩm Tri vừa vặn đem trọn thông tin mảnh rừng nhỏ ghi tạc trong đầu.

Những đệ tử đã tham gia kiểm tra đợt trước cũng là lần đầu tiên đem cả mảnh sơn cốc hoàn chỉnh đập vào mắt, trong lòng trong mắt đều là thán phục.

“Kiểm tra lần này yêu cầu các người trong vòng mười ngày đem về vật phẩm tương ứng, liền coi như đã hoàn thành kiểm tra.” Tại lối vào trong rừng, Thẩm Vô Hoặc mở miệng nói: “Phẩm cấp yêu thú trong rừng ở đây đều là trên dưới Trúc cơ, cao nhất là Trúc cơ mật kỳ, còn tăng thêm vài hộ pháp Nguyên anh trông chừng, chư vị không cần lo lắng tính mạng mình, nếu vị nào nửa đường muốn bỏ cuộc, hãy châm lửa đạn báo hiệu, sẽ có hộ pháp đến nơi cứu viện.”

Xong xuôi, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện hơn bảy mươi miếng ngọc giản màu xanh, chỉ thấy Thẩm Vô Hoặc vung tay lên, ngọc giản này liền bắt đầu xoay tròn xung quanh, “Xin mọi người lần lượt rút ra ngọc giản nhiệm vụ, mỗi một ngọc giản có nhiệm vụ khác nhau, mỗi chư vị lựa chọn thật trọng.”

Trong lúc Thẩm Vô Hoặc lên tiếng, chúng đệ tử đều nín thở mà đợi, giờ đây nhìn thấy những ngọc giản này không khỏi biến sắc.

“Vô Hoặc sư thúc, năm trước không phải nhiệm vụ đều giống nhau sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Người đã nói từ năm trước, vậy bắt đầu từ năm nay, chính là quy củ này.” Thẩm Vô Hoặc lạnh giọng trả lời, “Mời chư vị tiến lên rút ra nhiệm vụ.”

Thẩm Tri dẫn đầu lên trước, thấy được Thẩm Tri, ánh mắt Thẩm Vô Hoặc nhu hòa hơn mấy phần, nhưng rất nhanh liền khôi phục nghiêm nghị, nhìn về phía các đệ tử chưa di chuyển.

Các đệ tử trăm mối suy tư đột nhiên phục hồi lại tinh thần, dưới tầm mắt của Thẩm Vô Hoặc không cảm lòng nổi sợ run cả người, sau đó may mắn không dám dừng lại, lưu loát tiến lên lựa chọn nhiệm vụ của mình.

Đem ngọc giản nhiệm vụ xem qua một lần, Thẩm Tri liền cất nó đi, chờ Thẩm Vô Hoặc tuyên bố khi nào bắt đầu kiểm tra.

Chỉ thấy những đệ tử khác lần lượt tới chọn nhiệm vụ hoặc là mặt mày hớn hờ, hoặc là đăm chiêu ủ dột, không ít người thậm chí bắt đầu tự trao đổi nhiệm vụ mình chọn được là gì.

Thẩm Tri thu hồi ánh mắt từ phía các đệ tử đang oán giận nhiệm vụ khó qua, trong lòng cười nhạo một tiếng, vừa rồi Thẩm Vô Hoặc chỉ nói mỗi nhiệm vụ bất đồng, nhưng cũng không bảo từng nhiệm vụ chỉ giới hạn cho một người.

Đúng như Thẩm Tri suy nghĩ, sau khi rút ngọc giản hoàn tất, Thẩm Vô Hoặc mở miệng lần nữa, “Mặt khác, ta nhắc nhở chư vị một câu, nhiệm vụ chỉ tương quan với ngọc giản, nhưng không nhận định cùng người nào. Nói cách khác, các người chỉ cần mang ngọc giản cùng vật phẩm nhiệm vụ tương ứng trở về, coi như đã thông qua kiểm tra.”

“Điều này không công bằng! Rõ ràng người để cho chúng ta ngẫu nhiên rút ra nhiệm vụ! Hiện tại nhiệm vụ đều đã bị người bên cạnh biết, bây giờ người mới nói nhiệm vụ chỉ tương quan với ngọc giản, chẳng phải là khiến chúng ta bại lộ?”

“Ta có từng yêu cầu các người đem nhiệm vụ báo cho người khác biết?”

“...”

“Tu giới vốn là nơi cường giả vi tôn, nếu các người cảm thấy nhiệm vụ này quá khó khăn, thì hãy tự động rút lui.”

Lời Thẩm Vô Hoạch vừa dứt, đám người thoáng chốc rơi vào yên tĩnh, đệ tử ban nãy còn đang khoe khoang nhiệm vụ của mình đơn giản ra sao thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, nắm chặt ngọc giản trong tay, sợ bị người bên cạnh đoạt mất, mà đệ tử rút được nhiệm vụ khó khăn, ánh mắt nhìn về phía mấy tên đệ tử vừa rồi khoe khoang vô cùng lợi hại nhất thời thay đổi ý vị.

“Nhớ kỹ, chỉ có mười ngày, bây giờ mời các vị vào rừng.”

Ánh mắt lúc Thẩm Vô Hoạch nói chuyện một mực hướng đến Thẩm Trì, nhưng Thẩm Trì lại dường như cảm thấy hứng thú hơn với khu rừng này, vẫn chưa nhìn về phía y. Dứt lời, chúng đệ tử mỗi người một tâm tư trước sau tiến vào rừng, trong đó không ít đệ tử vừa rồi oán giận nhiệm vụ quá khó theo thật sát phía sau đệ tử có nhiệm vụ đơn giản.

Trong đó còn có không ít người bước chân lẻ nhè, đôi mắt thỉnh thoảng liếc về phía Thẩm Trì, hiển nhiên là không có ý tốt.

“Tiểu Trì.”

Thẩm Trì đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gọi vang lên bên tai, chính là Thẩm Vô Hoạch truyền âm, bước chân hắn dừng một chút, quay đầu về phía Thẩm Vô Hoạch lộ ra vẻ nghi ngờ.

Thấy Thẩm Trì dừng lại, mấy đệ tử chạy tới bìa rừng liếc nhau, vẫn cứ tiến vào trong rừng.

Lúc này ngoài rừng chỉ còn lại huynh đệ hai người.

Thẩm Vô Hoạch dừng một lát, cuối cùng chỉ phát tay, “Đi thôi, ta chờ người ở đây.”

Trước khi vào rừng, khóe mắt Thẩm Trì liếc về phía Thẩm Vô Hoạch vừa rồi đứng chấp tay, bóng dáng có vẻ hơi cô tịch khó hiểu.

Hừ, vì sao Thẩm Vô Hoạch lại có loại cảm giác này.

Hiện tại Thẩm Vô Hoạch đã hoàn toàn trút bỏ non ớt của ba năm về trước, thế rồi Thẩm Trì nghĩ đến nam nhân ngông cuồng tự đại này ở kiếp trước, hắn mới xóa bỏ đi kết luận vừa rồi.

Địa đồ về mục tiêu nhiệm vụ trong ngọc giản rất thô sơ, do Thẩm Trì mới đem địa hình sơn cốc Thiên Sơ nhìn qua một lần, lúc có được ngọc giản liền biết mình phải đi hướng nào.

Nhưng chưa đi được bao xa, liền có vài tên chặn đường khí thế hung hăng vây xung quanh hắn, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tiểu tử, thức thời thì đem ngọc giản nhiệm vụ giao ra đây!”

Thời gian hai năm, tu vi của Thẩm Trì đã lên tới Hoàng cảnh tầng sáu, dựa theo hắn nhận định sơ bộ, điều này tương đương với tu vi Trúc cơ mật kỳ, thậm chí là Trúc cơ viên mãn, mà hôm nay các đệ tử ngoại môn chờ ở đây tham dự kiểm tra nội môn, toàn bộ đều là Trúc cơ sơ kỳ.

Trúc cơ sơ kỳ cùng Trúc cơ mật kỳ, tuy đều cùng một đẳng cấp nhưng sự chênh lệch lại khác nhau một trời một vực. Mà kiểm tra nội môn này, vốn trừ tính cho đệ tử ngoại môn Trúc cơ sơ kỳ, cho nên Thẩm Trì cũng không lo lắng bản thân không thể nào qua được kiểm tra.

Chẳng qua có lẽ nguyên do công pháp, chỉ nhìn từ khí tức trên người Thẩm Trì, cũng chỉ có thể nhìn ra tu vi hiện tại của hắn tối đa mới Trúc cơ sơ kỳ, thậm chí khí tức còn có chút bất ổn, giống như cổ rót đan được vào để nâng cao tu vi.

Tự cho là mình đã thấy rõ nội tình của Thẩm Trì, vài tên đệ tử ngoại môn trong mắt tràn đầy khinh thường, lạnh lẽo chờ Thẩm Trì khóc nức nở giao ra ngọc giản.

Mà ngay sau đó một khắc, bọn chúng liền phát hiện Thẩm Trì cư nhiên biến mất ngay dưới mí mắt mình.

“Người đâu?”

Sáu bảy tên đang đứng ở chỗ này, dĩ nhiên lạc mất một thằng nhóc Trúc cơ kỳ không ổn định, mọi người nhất thời hoảng hốt, nhìn ngang nhìn dọc rất sợ có tu giả khác tu vi cao hơn ở gần đây.

Vừa rồi Thẩm Trì chỉ thừa dịp bọn chúng không chú ý mà nhảy lên thân cây trên đầu mấy người, chẳng qua mấy tên này khá là thú vị, ngay cả dưới đất cũng giẫm đạp giày xéo, lại không nghĩ đưa mắt nhìn lên trên đầu mình.

Ngay từ lúc bọn chúng xuất hiện, Thẩm Tri liền phát hiện mấy tên này đúng là mười mấy kẻ trong mắt có ý vị bất minh ở chỗ tập hợp lúc trước.

Mấy tên tìm một hồi lâu cũng không phát hiện ra Thẩm Tri, trong lúc bọn chúng dự định đi ra xa hơn để tìm kiếm, Thẩm Tri liền từ trên cây nhảy xuống, con dao trong tay đặt ở giữa lưng thanh niên cầm đầu, hắn nói: “Đem ngọc giản nhiệm vụ của các ngươi giao ra đây.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tiếng trẻ con trong trẻo khiến cho mọi người nhất thời cả kinh, quay đầu lại trông thấy Thẩm Tri ở ngay phía sau mình, nhìn hắn nắm trong tay một con dao găm đặt ở giữa lưng một tên, đầu tiên là sững sốt, sau đó lại không hẹn mà cùng nhau cười phá lên, bầu không khí vốn nghiêm túc nhất thời phá vỡ.

“Ha ha ha ha ha!”

“Tiểu tử này... Ha ha ha...”

Tiếng cười rung trời, chim rừng vỗ cánh phản phật đập ồ bay ra, xuyên qua cành lá vọt thẳng lên trời.

Một tên trong số đó cười đến không thở nổi, đột nhiên cảm thấy trên trán mát lạnh, gió tay gạt một cái, phát hiện đúng là bị phản chim rút trúng, sắc mặt không khỏi cứng đờ, hung hăng vẫy tay, “Mẹ nó thật xúi quẩy.”

“Nghe nói xuất môn bị phản chim rút phải sẽ xui xẻo, Tào sư huynh ngươi cẩn thận một chút ha ha ha!” Thấy tên kia bị rút trúng, những tên khác cười càng lớn hơn.

Nam tử được gọi là Tào sư huynh hừ lạnh một tiếng, tiện đà quay đầu nhìn về phía Thẩm Tri, sắc mặt hết sức khó coi, “Tiểu tử, mau khăn trương đem ngọc giản nhiệm vụ giao ra đây, bằng không cẩn thận lát nữa kiếm của ta đã thương ngươi.”

Thẩm Tri nhú mày, đem cán dao cầm trong tay đẩy về phía trước một cái.

Thanh niên sau khi phát hiện mình bị Thẩm Tri chế trụ sau lưng về mặt vẫn đầy nhàn nhã dương dương tự đắc, đột nhiên ý cảm thấy một cỗ áp lực đang nhào về phía mình, lấy tu vi sắp si Trúc cơ trung kỳ của y, đúng là suýt chút nữa quỵ xuống tại chỗ, trên trán đổ mồ hôi chi chít, cảm giác đau đớn sau lưng càng thêm mãnh liệt, sắc mặt không khỏi hoảng hốt, thầm nghĩ lần này đã chọc phải nhân vật lợi hại, vội vã lớn tiếng hét lên: “Tất cả các ngươi im miệng cho ta!”

Dường như sợ hãi uy nghiêm của tên này, mấy người vốn đang âm ỉ rất kịch liệt thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

“Tiểu, tiểu sư thúc, có chuyện thì cứ nói từ từ, hà tất phải động dao?” Khóe môi thanh niên cứng ngắc nhếch lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười nịnh hót quái gở, “Thật là không phải, bởi mấy năm nay nhiều lần tham tuyển kiểm tra nội môn đều không thông qua, chúng ta có chút nôn nóng, ban nãy rút được nhiệm vụ quả thực quá khó khăn, mới có thể đưa ra hạ sách này, đại nhân ngài rộng lượng, hãy bỏ qua cho chúng ta lần này đi.”

“Tàng sư huynh, ngươi nói với hắn những lời này làm chi? Chẳng nhẽ mấy người chúng ta còn có thể không bằng hắn sao?” Đệ tử họ Tào mở miệng lần nữa.

“Im miệng!”

Lần thứ hai quát bảo mọi người ngưng âm ỉ, sắc mặt thanh niên trắng bệch chờ đợi Thẩm Tri đáp lại, những người khác có thể không biết, nhưng hiện tại y quả thực sợ hãi Thẩm Tri ra tay. Thực ra ngoại trừ mũi dao đang chế trụ sau lưng, Thẩm Tri cũng không trói buộc y nửa phần, chỉ cần y tiến lên phía trước một bước liền có thể triệt để thoát khỏi uy hiếp của Thẩm Tri.

Mà hiện tại tu vi của y là Trúc cơ sơ kỳ viên mãn, gần tiến đến trung kỳ, Thẩm Tri nhìn qua chỉ là Trúc cơ sơ kỳ đáng vẻ còn có chút phù phiếm, nhưng chính vì điều này, từ đầu đến giờ y đã hết lần này đến lần khác cũng không thể thử nghiệm thành công.

Cho nên, có khả năng nhất chính là, Thẩm Tri căn bản không phải phệ linh căn trong truyền thuyết, thậm chí hắn còn che giấu tu vi!

Nghĩ đến điểm này, y không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Mười tuổi, ba năm tu vi đã tới Trúc cơ trung kỳ, đây quả thực mới nghe lần đầu, hơn nữa Thẩm Tri còn là đệ tử nội định của Minh Lệ trưởng lão, cho dù

lần kiểm tra này có qua hay không, tương lai bọn chúng thấy hẳn đều phải gọi hẳn một tiếng sư thúc, ý thức được tình hình, đầu óc thanh niên vốn ngu muội do không qua kiểm tra chợt tỉnh táo lại, trong đầu chỉ còn lại hai chữ... Xong rồi.

Những tên khác lại tỏ ra rất khó hiểu về hành vi của thanh niên, dĩ nhiên lại sợ một thằng nhóc cao chưa đến bả vai mình, theo quy tắc kiểm tra lần này, cho dù bọn chúng cướp bóc Thảm Trì thì thế nào, không phải nói cường giả vì tôn sao?

“Đem mấy thứ giao ra, đan bảo hiệu, ta sẽ thả các ngươi đi.” Đây hứng thú nhìn biểu hiện của mấy người này, Thảm Trì lần thứ hai mở miệng.

Nếu không phải hẳn còn muốn tu hành ở Thừa Kiếm tông, e rằng con dao trong tay đã không chỉ đặt ở sau lưng tên này, chẳng qua... Dường như cũng không quy định lúc tranh đoạt không thể đả thương người, nghĩ thế, ánh mắt Thảm Trì sáng rực lên.

Các đệ tử vốn có phần không kiên nhẫn nghe được lời ấy, nhất thời cao giọng quát: “Ngạo mạn!”

Giọng nói mọi người cùng đan xen một chỗ có vẻ hết sức huyền ảo, Thảm Trì nhủ mảy, hơi cất cao giọng nói, “Không bằng như vậy, nếu các ngươi đánh thắng ta, ta liền đem ngọc giản nhiệm vụ giao cho các ngươi, nếu các ngươi thua, phải lưu lại đây cùng với một cánh tay phải, thế nào?”

Lời này vừa nói ra, tiếp theo lại là một trận cười sặc sụa, tên đệ tử họ Tào đáp rằng: “Không cần nói chỉ một cánh tay phải, coi như cả hai cánh tay cũng có thể cho ngươi, ha ha ha ha, thực sự chẳng ra làm sao!”

Lúc nói xong câu cuối cùng, mấy người lại bò lăn ra cười.

Thời gian đám người này tiến vào Trúc cơ kỳ cũng chẳng phải mới mấy năm, nhiều năm qua tu vi chưa từng tiến triển, chút tâm tính xem như thuần lương khi mới nhập tông cũng dần dần bị mài mòn, trở nên xốc nổi bất kham, cho nên mới phát sinh tình huống luôn xem thường người khác.

“Được.” Ánh mắt dừng lại trên người mấy tên này, Thảm Trì cười đến híp cả mắt, vẻ mặt có chút nóng lòng muốn thử.

Mấy tên đệ tử đứng đối diện với hẳn không khỏi giật mình, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần, nắm chặt kiếm, thầm nghĩ thế mà suýt chút nữa trúng phải mỹ nhân kế.

“Ta không tham gia, ta nguyện lưu lại ngọc giản cùng đan bảo hiệu.” Giữa lúc hai bên đang giằng co, cục diện ở thế hết sức căng thẳng, thanh niên bị Thảm Trì uy hiếp đột nhiên mở miệng, vừa nói y vừa lấy ra ngọc giản, lui về phía sau đưa Thảm Trì, tay kia nhanh chóng móc ra đan tín hiệu, một luồng pháo hoa thanh sắc phóng lên trời cao, sau đó nom nớp lo sợ hỏi: “Có thể, có thể thả ta không?”

Thảm Trì nhận lấy ngọc giản trong tay y, nói: “Tay phải.”

Thanh niên vốn đang cố gắng thuận theo nghe thấy yêu cầu này, sắc mặt trở nên giận dữ, “Ngươi đừng khinh người quá đáng!”

“Tiểu tử xem chiêu!”

Cùng lúc đó, những tên còn lại cầm kiếm đằng đằng sát khí bao vây Thảm Trì lại.

“Ah.”

Thấy vậy, Thảm Trì nở một nụ cười thành tiếng, cũng không nói lời vô ích, thu lại dao găm, nghiêng người tránh thoát thế tiến công đang đến trước mặt, hẳn vung tay đánh lên, vừa hạ xuống, cánh tay của thanh niên liền đồng thời bị chém rụng, ngay lập tức máu tươi phun ra bắn vào mặt hai tên đang tấn công tới.

“A!!!” Đột nhiên mất đi hai cánh tay, thanh niên kêu đau thảm thiết.

Hai tên bị máu đỏ tươi trước mắt làm cho mê muội nhất thời sững sốt, nhưng Thảm Trì cũng không mấy may dừng lại, dồn lực vào cánh tay, nhảy lên một cái mạnh mẽ tiếp cận sát hai người, gạt ra thế kiếm của đối phương, giờ tay chém xuống, lại thêm mấy cánh tay rơi rụng.

Năm tên còn lại thấy tình hình không ổn, sau một kích không trúng liền lui về phía sau mấy bước, mà lúc này mấy cánh tay vừa vụn rơi xuống dưới chân bọn chúng, thấy cánh tay vẫn còn đang động đậy, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, kẻ này rốt cục làm thế nào vậy?

Nhìn từ tu vi, cảnh giới Trúc cơ của Thảm Trì cũng không ổn định, làm sao có được tốc độ nhanh như vậy?

Không đến nửa chén trà nhỏ, Thảm Trì liền đem mấy người còn lại giải quyết triệt để, hơn mười cánh tay lung tung rơi trên mặt đất, các đệ tử nằm lăn lộn kêu lên đau đớn, cục diện có vẻ vô cùng hỗn loạn.

Quên mất để cho bọn chúng lấy ngọc giản ra trước, Thảm Trì đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, lập tức tiến lên, trong tầm mắt cảm nhận đến xương tủy của bọn đệ tử từng bước đem túi đựng đồ của chúng thu vào, sau đó mang toàn bộ đan tín hiệu châm lửa, mới nhảy lên rời đi.

Một lát sau, hộ pháp tông môn phụ trách an toàn kiểm tra lần này chạy tới, thấy đồng hồ độn đầy đất tỏ ra hơi kinh ngạc một chút.

“Hộ pháp, ngài cần phải làm chủ cho chúng ta, chúng ta chẳng qua là thấy tiểu sư thúc còn nhỏ tuổi, muốn đồng hành cùng hẳn, nếu gặp nguy hiểm phát sinh cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, nhưng hẳn chẳng những không cảm kích, ngược lại còn đả thương chúng ta như vậy.”

Sau khi nghe xong mấy người khóc lóc kể lể đổi trắng thay đen, vài hộ pháp Nguyên anh từ khi bắt đầu kiểm tra vẫn luôn một mực chú ý đến mấy tên đệ tử cực kỳ khác biệt này, trong lòng từng dâng lên vài phần đồng tình với bọn chúng trong nháy mắt tan biến hoàn toàn, “Trong số các người có không ít tư chất thượng giai, có biết tại sao lại bị phân ở ngoại môn không?”

“Aizz... Vì sao?” Hộ pháp chẳng những không nói muốn làm chủ cho bọn chúng, còn hỏi đến vấn đề này, các đệ tử vốn đang chìm đắm trong đau đớn chột cả kinh, mấy người bọn chúng phần lớn là tư chất song linh căn, theo lý mà nói nên trực tiếp vào thẳng nội môn, nhưng cổ tình lại bị phân đến ngoại môn.

“Lúc Thừa Kiếm tông chiêu thu tân đệ tử, nghị lực, ngộ tính, tâm tính, căn cốt đều là tiêu chuẩn tuyển chọn, chỉ cần bốn hạng này ưu tú, cho dù là tam linh căn cũng có thể vào nội môn, mà người có tâm tính tương đối bạc nhược, coi như tư chất đơn linh căn cũng trước tiên phải ở ngoại môn rèn luyện một thời gian, đợi lên Trúc cơ mới tiến hành kiểm tra lần thứ hai.”

“Nói vậy các người cần phải biết được, đệ tử ngoại môn Thừa Kiếm tông không có đồng phục, không có đạo hiệu, cũng không được ghi tên vào tông thạch, cách trăm năm lại tiến một nhóm đệ tử xuống núi, trong đó nguyên nhân đa số là bởi tâm tính quá kém, mà nhìn từ biểu hiện ban nãy của các người, Thừa Kiếm tông ta vốn chẳng lo thiếu người, ta sẽ bấm rõ chuông môn, không cần chờ đến kỳ hạn trăm năm sẽ tiễn các người xuống núi trước.”

Chẳng hề quan tâm phía sau lưng xảy ra chuyện gì, Thẩm Tri cũng không gấp hoàn thành nhiệm vụ, tùy ý đem ngọc giản nhiệm vụ của những tên đó trong túi trữ vật lật ra xem, phát hiện trái ngược với nhiệm vụ của hắn, mấy mục nhiệm vụ này quả thực khó hơn rất nhiều, chỉ từ vị trí mà nói, cũng tới gần phía sâu nhất bên trong sơn cốc Thiên Sơ phong.

Bất luận núi rừng nơi nào đều có một đặc tính, càng đi sâu vào bên trong đẳng cấp yêu thú càng cao, sơn cốc Thiên Sơ phong tuy đẳng cấp yêu thú đều ở trên dưới Trúc cơ, nhưng đẳng cấp cao nhất cũng là Trúc cơ trung kỳ, Trúc cơ sơ kỳ chống lại Trúc cơ trung kỳ không khác nào tự tìm đường chết.

Cho nên đối diện với mấy nhiệm vụ hiển nhiên là không thể hoàn thành, mấy tên kia mới có thể làm ra hành vi như vậy, nhưng bọn chúng rõ ràng đã chọn sai đối tượng đầu tiên rồi.

Thẩm Tri ném đi cái ngọc giản trong tay, chẳng qua cũng thật vừa khéo, tất cả đám người kia dĩ nhiên đều chọn phải nhiệm vụ khó khăn, chẳng lẽ là Thẩm Vô Hoạch ra tay?

Tiếp theo Thẩm Tri lại lần nữa gặp qua vài tên chặn đường tương tự, đáng tiếc lợi hại nhất cũng chỉ tiếp được ba chiêu dưới tay hắn, hầu như hoàn thành nhiệm vụ không chút lắt léo nào.

Thu hồi lại nội đan yêu thú nhiệm vụ yêu cầu, lúc Thẩm Tri ngẩng đầu lên không khỏi bị kinh động, một mảnh cây cối rừng rậm vừa rồi thế mà trở nên trống trải quang đãng, biến thành một khoảng đất bằng phẳng mênh mông, mùi lá khô mục quanh quẩn bên mũi cũng biến thành hương linh thảo ngây ngất, phía xa xa đúng là một mảnh linh thực.

Từ xa nhìn lại, các loại linh thảo chia làm vài mảnh vườn thuốc rất có quy luật, ở bên rìa phân bố rất nhiều cây linh quả kết trái đỏ thẫm, từ phía Thẩm Tri nhìn sang có thể thấy trong đó bao gồm không ít cây linh thảo linh quả cấp ba trở lên, mà nhìn niên đại dường như đa số đều đã hơn một ngàn năm, từ phương thức sinh trưởng xem ra những linh thực này cũng không có mấy may vết tích bị ngắt qua.

Mảnh linh thực này hiển nhiên có người trông.

Thẩm Tri vẫn chưa manh động, chỉ đứng tại chỗ ngắm nhìn một hồi, xung quanh mảnh vườn này bố trí vài lớp pháp trận, những pháp trận này sắp đặt cực kỳ tinh diệu, nếu không phải Thẩm Tri đứng lúc dẫm nát bên rìa ngoài cùng huyền trận, mà huyền trận này nguyên do thời gian quá lâu mới có chút tổn hao, thì hắn căn bản không thể phát hiện ra được mảnh linh địa.

Chẳng qua nhìn từ mức độ hao mòn của huyền trận, mảnh linh thực này đã là vật vô chủ rồi.

Hiện tại còn có hai ngày chính là thời hạn kết thúc kiểm tra, mà pháp trận ở đây tuy niên đại đã lâu nhưng bởi bố cục cực kỳ lớn, lấy tu vi của hắn bây giờ muốn phá vỡ cũng không phải chỉ mất một ngày, hơn nữa nơi đây ít người ghé đến, hiện giờ hắn cũng không cần những linh thực này ngay. Nghĩ thế, Thẩm Tri nhìn lại dấu vết mấy pháp trận dưới chân không thể xét kỹ, thủ pháp bày trận của huyền trận này vô cùng quái dị, Thẩm Tri tìm sắp si nửa canh giờ mới đem các trận điểm bù cho đủ.

Xác định chỉ do năng lượng trận pháp không đủ, Thẩm Tri lấy ra hơn mười miếng linh thạch thượng phẩm, sau khi lưu lại ấn ký của mình lên tâm trận, tiếp tục thả vào mỗi trận điểm một miếng linh thạch.

Sau khi tất cả ổn thỏa, Thẩm Tri lui về phía sau một bước, cảnh tượng trống trải vừa rồi thoáng chốc khôi phục thành rừng rậm thăm thẳm.

Ghi lại đại khái phương hướng nơi này, Thẩm Tri phi thân lao ra ngoài rừng.

Khu rừng này thực sự quá lớn, lại có lệnh cấm bay, vô phương ngự kiếm, các đệ tử chỉ có thể chạy ra, dựa theo tính toán ban đầu của Thẩm Tri, hai ngày vừa đủ để hắn ra ngoài.

Nhưng lúc này đây dựa thêm một hồi, cũng khiến cho thời gian vốn có phần căng thẳng càng thêm cấp bách hơn. Đăng bởi: admin

Chương 39

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Kiểm tra tông môn ngày thứ mười, bên ngoài sơn cốc Thiên Sơ phong.

Ánh chiều tà chiếu rọi cả núi rừng thành màu vô quýt rực rỡ, chim bay về tổ, một nửa vầng trăng ló ra từ sau đỉnh núi.

“Còn có nửa canh giờ, các người nói Thẩm, tiểu sư thúc có thể kịp thời đi ra không?” Một gã đệ tử hoàn thành nhiệm vụ đi ra đầu tiên thấp giọng hỏi người bên cạnh, có lẽ do kết cục của hơn mười tên đệ tử lúc trước, khi y nói ra tên Thẩm Trì đã nhanh sửa miệng.

“Theo ta thấy, nhiệm vụ lần này không tính là đơn giản, tuổi tác tiểu sư thúc lại nhỏ như vậy, lúc trước ta còn từng gặp hắn trong rừng một lần, nhìn tình hình nhiệm vụ của hắn còn phải đi sâu vào trong rừng một chút, khi đó dường như còn có người bám theo phía sau hắn, lúc ấy ta còn muốn nhắc nhở hắn kia mà, nhưng do hắn đi quá nhanh.”

“Không sao, cho dù hắn không thông qua chẳng phải chúng ta cũng phải gọi hắn là tiểu sư thúc sao?” Lại có người nói xen vào, “Chẳng qua Minh Lệ trưởng lão dường như không có mặt, không biết có phải trong đó đã xảy ra biến cố gì?”

Lời vừa nói ra, hơn mười tên đệ tử ở đây mới phát hiện, dường như ngoại trừ vài hộ pháp cùng Thẩm Vô Hoạch, vốn Minh Lệ trong truyền thuyết ôm kỳ vọng cực lớn về Thẩm Trì dĩ nhiên không có mặt.

Chẳng lẽ Minh Lệ đổi ý?

Cũng đúng, mặc dù không biết Thẩm Trì làm thế nào trong ba năm lên được Trúc cơ kỳ, nhưng hắn chính là trường hợp gian nan nhất trong truyền thuyết, ngay cả phế linh căn cũng không có khả năng tẩy linh căn, có thể lên đến Trúc cơ kỳ đã là vạn hạnh, Minh Lệ trưởng lão không có khả năng thu một đệ tử không có chút tiền đồ như vậy.

“Hôm qua lúc ta đi ra, Vô Hoạch sư thúc vẫn đứng ở đó chưa từng nhúc nhích, có phải y đang chờ người nào không?”

Trong lúc mọi người đang thảo luận sôi nổi, đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, giương mắt đã thấy Thẩm Vô Hoạch đang nhìn qua đây, vội vã im miệng ngoan ngoãn đứng sang một bên, cũng may bọn họ chưa nói gì vượt quá giới hạn.

Thẩm Vô Hoạch lại đem ánh mắt trở lại trong rừng, thân hình y thẳng tắp, một nửa mặt lấp ở trong bóng tối, nửa còn lại không chút biểu tình tỏ ra vô cùng lạnh lẽo.

Còn có nửa khắc đồng hồ, trong rừng lần lượt xuất hiện mấy tên đệ tử, mà vẫn như trước không thấy bóng dáng Thẩm Trì, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm về hướng rừng cây, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn về mặt Thẩm Vô Hoạch, lại thấy khuôn mặt y từ đầu đến cuối không một chút biểu cảm.

Nhìn phía chân trời xa xôi còn sót lại vài rặng mây đỏ, một gã hộ pháp chấp tay với Thẩm Vô Hoạch, “Thời hạn lập tức sẽ đến, Vô Hoạch sư thúc, xin hỏi có cần tập hợp các đệ tử không?”

Thần sắc Thẩm Vô Hoạch không chút thay đổi, nói: “Vẫn còn nửa chén trà nhỏ.”

Đúng lúc này, chợt nghe thấy xa xa trong rừng vang lên một hồi huyền ảo, mọi người liền cả kinh, vội vã đưa mắt nhìn vào trong rừng.

Tốc độ di chuyển của người nọ vô cùng nhanh nhẹn, chỉ mới chớp mắt liền từ xa trong rừng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, sau khi nhìn thấy rõ dáng vẻ người nọ, quần chúng ồ lên, hóa ra đúng là Thẩm Trì mà họ vẫn cho rằng không có khả năng đi ra.

Trong đầu bọn họ chỉ có duy nhất một câu: Điều đó không có khả năng.

Cũng không phải bọn họ coi thường Thẩm Trì, mà là các đệ tử từ trong rừng sơn cốc Thiên Sơ phong đi ra không người nào là không bị thương ít nhiều, nhưng Thẩm Trì toàn thân sạch sẽ, sắc mặt hồng hào, mãi đến lúc xuất hiện ở trước mặt mọi người, đa số họ đều chưa lấy lại được tinh thần.

Người đầu tiên Thẩm Trì trông thấy là Thẩm Vô Hoạch, kỳ thực cũng không phải hắn cố tình để ý tới y, chỉ là Thẩm Vô Hoạch quá mức khiến người ta chú ý, kiếp trước hay kiếp này, xưa nay đều như vậy.

“Keng keng keng...” Tiếng chuông hoàn tất kiểm tra vang lên.

Lúc này phía chân trời còn sót lại một rặng mây đỏ, trời nổi lượn lờ quanh núi, không biết có phải do ánh chiều tà, về mặt Thẩm Vô Hoạch tựa hồ cũng nhiều hơn một tầng âm áp, nhất là đôi tròng mắt đen vốn dĩ như điểm mực tàu, đúng là toát lên nhu hòa lạ thường.

Thẩm Tri nhìn thoáng qua, lại vô thức dời đi ánh mắt, trong nháy mắt nhìn lại phát hiện đối phương vẫn là đáng vẻ băng lãnh không dao động kia, nào có đưa điểm ôn nhu.

Tại đây bao gồm Thẩm Tri, ước chừng có khoảng hai mươi người vượt qua kiểm tra, Thẩm Tri thoáng liếc mắt, phát hiện dường như những kẻ từng bóỉ móc hần cùng với hơn mười tên đệ tử dùng ánh mắt quái lạ nhìn hần lúc bắt đầu kiểm tra, tất cả đều không có ở chỗ này.

Những kẻ bóỉ móc hần thì cho qua, hơn mười tên đệ tử ngoại trừ mấy kẻ lúc mới vào rừng kia, những tên còn lại cũng chưa từng chạm mặt qua hần, không gặp được một người nào.

Nghĩ đến ngọc giản nhiệm vụ hần có được từ trong tay mấy kẻ đó, Thẩm Tri lại nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch lần nữa, không nghĩ tới thừa đầu Thẩm Vô Hoạch tu hành lại... Bao che khuyết điểm như thế?

Chẳng qua Thẩm Tri cũng không muốn “Nợ” bắt luận kẻ nào, nhất là Thẩm Vô Hoạch.

Tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra ánh mắt của Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch nhìn về phía chúng đệ tử nói: “Kiểm tra kết thúc, mời chư vị chờ ở đây, một lát nữa sẽ có người tới đón các ngươi vào nội môn.”

Thẩm Vô Hoạch vừa dứt lời liền thấy Vân Dục đập kiếm mà đến, “Bái kiến Vô Hoạch sư thúc.” Đầu tiên y hành lễ với Thẩm Vô Hoạch, sau đó lại quay sang Thẩm Tri, đột nhiên sùng sốt ồ lên một tiếng, ngay sau đó bình tĩnh, trong mắt tràn đầy mừng rỡ, “Chúc mừng tiểu sư thúc đã thông qua kiểm tra.”

“Đa tạ.” Thẩm Tri gật đầu trả lời, đối với sự kinh ngạc vừa rồi của Vân Dục hần cũng không khó hiểu, trước đây Vân Dục có thể ở ngôi miếu đồ nát liếc mắt liền nhận ra Thẩm Vô Hoạch thuần linh thể, vậy dĩ nhiên cũng nên nhận thấy được tư chất hiện tại của hần.

Vân Dục cũng không hỏi nhiều, chỉ qua chúc mừng Thẩm Tri, rồi mới lại quay sang nói với Thẩm Vô Hoạch: “Vây ta đưa các đệ tử đi, tiểu sư thúc giao lại cho người.”

Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa mở miệng, chỉ nghiêng người quay sang chỗ Thẩm Tri, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía khoảng đất trống cách đó không xa, chỉ trong chớp mắt, nơi vốn không một bóng người đột nhiên hạ xuống một thân ảnh lãnh túc.

Không nhìn ngoại hình, thân hình người đến khá tương đương với Thẩm Vô Hoạch, nếu không phải khuôn mặt thực sự khác nhau, hai người quả thực giống như đang tự soi gương. Chẳng qua tương đối mà nói, có lẽ do nguyên nhân tu vi, khí tràng trên người vừa mới tới cường đại hơn nhiều so với Thẩm Vô Hoạch, vừa hạ xuống đất liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Các đệ tử đang chuẩn bị rời đi bỗng nhiên cả kinh, lập tức vui vẻ hành lễ thật sâu với người vừa đến, lớn tiếng nói: “Bái kiến Minh Lệ trưởng lão!”

“Miễn lễ.” Minh Lệ khẽ vuốt cằm, sau đó đi mấy bước về phía Thẩm Tri, đưa tay ra nói: “Vi sư tới đón người.”

Một lần nữa nghe được danh hiệu Minh Lệ tự xưng, trong lòng Thẩm Tri bỗng dưng run lên, đúng là vô thức nắm lấy tay đối phương.

“Ồ...” Thấy vậy, những người vây xem trong mắt ngập tràn kinh hãi, không ít người không nhận được dụi mắt, chỉ sợ là mình nhìn lầm, Minh Lệ trưởng lão luôn luôn chưa từng thân thiết cùng ai, cư nhiên lại chủ động đưa tay về phía người khác?

Chỉ có Vân Dục, ban đầu sau khi hết khiếp sợ, liền xoay mặt nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, lại phát hiện về mặt đối phương vẫn vô cảm như cũ, không khỏi giật mình, theo lý mà nói bất kỳ đại ca nào trông thấy đệ đệ mình thân mật cùng người khác như vậy đều nên có chút biểu hiện mới đúng.

Lẽ nào lúc trước y suy đoán tình cảm hai huynh đệ này rất tốt là sai lầm? Không có khả năng, tuy nói thoát nhìn Thẩm Tri không quá thân cận với Thẩm Vô Hoạch, nhưng Thẩm Vô Hoạch đích thực là rất thích Thẩm Tri, nếu không phải vậy thì mỗi lần Vân Dục nói đến Thẩm Tri y sẽ không nghiêm túc lắng nghe như vậy, hơn nữa mấy năm nay, ngoại trừ bề quan, Vân Dục còn nhiều lần thấy được Thẩm Vô Hoạch chạy đi ngoại môn.

Nhất định là Thẩm Vô Hoạch đã sớm điều tra qua Minh Lệ trưởng lão, nên mới yên tâm như thế, cuối cùng Vân Dục tự suy đoán ra một kết luận như vậy.

Độ ẩm bàn tay Minh Lệ giống như trong ấn tượng của Thẩm Tri, Thẩm Tri quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, “Đại ca, ta đi.”

Về mặt Thẩm Vô Hoạch tựa hồ trống rỗng trong giây lát, sau đó mới gật đầu nói: “Được.”

Sau khi hai sư đồ rời khỏi, Vân Dục cũng cáo từ mang theo đám tân đệ tử nội môn rời đi, tại đây chỉ còn lại Thẩm Vô Hoạch, một hồi lâu, trời đã tối đen, y mới chậm rãi giơ tay lên, chỉ thấy bàn tay phải hơi siết chặt chậm rãi mở ra, trong lòng bàn tay là một miếng ngọc trụ, nhìn bề ngoài chính là miếng mà Thẩm Tri đã tặng y lúc trước, nhưng màu sắc đã mờ nhạt không ít, bên trong còn có rất nhiều vết nứt li ti, y cảm nó đưa lên mắt, nhìn rất lâu mới thở dài.

Ba năm nay, nếu không phải lúc nào y cũng chuyển linh lực vào bên trong, sợ rằng nó đã sớm biến thành bột phấn, nhưng cho dù như vậy, chỉ sợ cũng không kéo dài được bao lâu.

Sau khi lên phi kiếm, Thẩm Tri buông khỏi bàn tay Minh Lệ, yên lặng đứng ở phía sau y, lúc này sắc trời đã tối, từ trên không trung nhìn xuống, Thừa Kiếm tông dưới ánh trăng hư ảo có vẻ vô cùng tĩnh mịch.

Thẩm Tri không khỏi nhớ tới ánh mắt truyền tới sau lưng khi cùng Minh Lệ rời đi, ban nãy hần chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng bây giờ mới phát hiện, dường như có phần tương tự với con vật mà kiếp trước hần từng nuôi trong Ma cung, mỗi khi hần rời khỏi Ma cung, nó cũng dùng ánh mắt đáng thương

như vậy nhìn hần.

Chẳng qua... Thảm Vô Hoặc sẽ có ánh mắt như thế sao? Nghĩ đến đây, Thảm Trì không khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo khó hiểu.

Phi kiểm dừng lại trên một sườn núi rộng rãi, bốn phía là đá sỏi chập trùng, xa xa là mấy cây thông lùn sát rìa vách đá, những mảnh lá nhỏ bị gió núi thổi bay xào xạc, dạt ung nhàn nhả lượn vòng xung quanh đỉnh núi.

Thấy Thảm Trì quan sát nơi đây, Minh Lệ mở miệng: “Đây là sườn dốc sau Dư Lan phong, sau này chính là chỗ người luyện kiếm, hôm nay sắc trời đã tối, người cũng mệt mỏi, đợi ngày mai ta lại đưa người đến đây kiểm tra.”

Nói xong, Minh Lệ cũng không nhiều lời nữa, mang Thảm Trì đến một khu đất trống, đưa cho hần một vật.

Chỉ thấy giữa những ngón tay thon dài của Minh Lệ là một tòa mô hình lầu gác nho nhỏ, có vẻ vô cùng tinh xảo, lấy kiến thức của Thảm Trì đương nhiên sẽ hiểu đây là vật gì, vật ấy tên là linh phủ, kiếp trước Thảm Trì đã từng may mắn có được một tòa, chỉ là thứ đó còn xa mới được hoàn chỉnh như tòa trước mắt này.

Tòa linh phủ không hoàn chỉnh trước đây của Thảm Trì chẳng qua chỉ là một linh khí đẳng cấp hạ phẩm, cũng đã dẫn tới rung động tu giới, vô số người tranh đoạt, mà bây giờ Minh Lệ lấy ra cái càng hoàn chỉnh tinh tế hơn, đúng là Thảm Trì nhìn không ra cấp bậc của nó, có điều chí ít cũng là linh khí trên dưới thượng phẩm.

Thấy được thần sắc Thảm Trì có chút không hiểu, Minh Lệ nói: “Vật ấy là linh phủ, có tác dụng cư ngụ, người tạm thời ở đây, hôm khác vì sư sẽ kiếm một cái khác tốt hơn.”

“...” Bảo vật như vậy lại bị đối phương xem là chỗ ở thông thường, Thảm Trì cũng không cho là Minh Lệ phở trương, dù sao Xích Linh châu là thần khí còn bị y nói là vật nhỏ, thứ này hần không đáng để nhắc tới, Thảm Trì cũng không tỏ ra khước từ, đưa tay nhận lấy tòa tiểu lầu các, “Đa tạ sư tôn.”

Dường như rất hài lòng cách xưng hô của Thảm Trì, thấy Thảm Trì nhận lấy linh phủ, Minh Lệ lại nói: “Rót linh lực vào là có thể nhận chủ, người nghỉ ngơi sớm đi. Mặt khác, ta thấy người tựa hồ có chút hứng thú với luyện đan, đã mở một gian đan thất cho người, nếu có gì không hiểu có thể hỏi ta.”

Thảm Trì nghe vậy liền ngẩn ngơ, hần đích xác là cảm thấy hứng thú với luyện đan, nhưng làm sao mà Minh Lệ biết được?

“Ngày mai ta đem tên người khắc lên tông thạch. Trong lòng người nghĩ đến đạo hiệu chưa?”

“Cũng chưa.”

“Vậy gọi là Vô Trì, Trì trong tất lý tri lý*, được không?”

Tất lý tri lý, ý chỉ trùng dương*, mà ngày này đúng là sinh nhật Thảm Trì, ở kiếp trước, ngoại trừ mẫu thân hần ra, hần chỉ từng nói cho duy nhất một người biết điều này, chính là sư tôn hần. Nghe được lời ấy, Thảm Trì chợt ngẩng đầu nhìn về phía Minh Lệ, lại thấy đối phương cũng không có nửa điểm khác thường, tuy trong lòng đã sớm xác nhận y chính là vị sư tôn kiếp trước, nhưng kiếp này Minh Lệ tuyệt đối không có khả năng biết được sinh nhật của hần, nói vậy chắc là trùng hợp thôi, nghĩ thế, Thảm Trì gật đầu nói: “Được.”

*Tất lý tri lý là một câu thành ngữ, ám chỉ ngày mừng 9/9 âm lịch, gọi là Tết Trùng Dương hay Trùng Cửu, chi tiết https://vi.wikipedia.org/wiki/Tết_Trùng_cửu

Sau khi Minh Lệ rời đi, Thảm Trì đem linh lực rót vào trong linh phủ, sau khi nhận chủ, giờ tay ném nó lên, tiểu ốc vốn chỉ đủ một tay hần cầm liền nhất thời thoáng chốc biến thành một tòa lầu gác ba tầng, đỉnh đài tiền viện hậu viện mọi thứ đầy đủ, thậm chí hậu viện còn có một mảnh hồ nhỏ, bên trong có cá chép lớn chừng bằng bàn tay bơi lồm tồm vây đuôi nhảy lên khỏi mặt nước.

Ánh mắt Thảm Trì dừng lại một lát nơi những con cá chép đủ màu bơi lội, có thể nuôi sống vật, hần là linh khí thượng phẩm.

Đẩy cửa ra, bên trong phòng khách bố trí vô cùng tinh xảo trang nhã, gian bên cạnh chính là đan thất Minh Lệ đã nói lúc trước, bên trong tài liệu phương thuốc lò luyện đan cái gì cần cũng đều có.

Thảm Trì tùy ý nhìn qua một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên giá thuốc phía sau lò luyện đan, cái hộp dược liệu có ký hiệu bên trên, bất ngờ viết hai chữ “Cổ quả.”

Đôi lời của Editor:

Ps1. Minh Lệ là trùm đầu nậu ghim hàng, hàng hiệu nào cũng có nhưng lâu lâu mới tặng cho trò cưng.

Ps2. Tội nghiệp Thảm công, số lần lên sàn ít ỏi còn bị Thảm thụ ví như con sủng vật...

Ps3. Vô Trì nghĩa là không chậm trễ; khác với Trì là ao, hồ trong Thảm Trì. Sau này mọi người sẽ biết ý nghĩa của Vô Trì cũng như Thảm Trì. Cái truyện này nhân quả khúc mắc đan xen rất nhiều, đến cuối truyện mới tháo gỡ (■`)

Đăng bởi: admin

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Từ bên ngoài nhìn vào, cái hộp kia lớn ước chừng bằng hai bàn tay Thảm Trì, có màu nâu sẫm, sau khi mở hộp trận pháp không gian hiện ra hơn mười Cổ quả to chừng bằng nắm tay được xếp ngay ngắn, nhìn từ màu sắc đầy đặn bên ngoài hiển nhiên là còn vô cùng tươi mới.

Thảm Trì vốn có phòng bị sau khi mở hộp ra lại không nhận thấy được bất luận mùi vị gì của Cổ quả, không khỏi đem hộp nhìn lại mấy lần, mới phát hiện ven rìa miệng hộp có khắc chỉ chít dày đặc các trận pháp bảo vệ, phong ấn triệt để hương vị vốn mê hoặc lòng người của Cổ quả vào trong hộp.

Lúc trước ở trong tiểu bí cảnh kia, khi đi qua rừng Cổ, Minh Lệ đã từng nói lúc đi ra ngoài sẽ hái cho Thảm Trì một ít Cổ quả, có điều rõ ràng Thảm Trì nhớ kỹ, lúc đi ra bí cảnh gần như hoàn toàn sụp đổ, Minh Lệ căn bản không có thời gian di chuyển đến những cây đó mới phải.

Lẽ nào sau đó Minh Lệ lại trở về lần nữa?

Nghĩ đến đây, Thảm Trì không khỏi giật mình, không nói đến sau khi bọn họ ra ngoài bí cảnh đã hoàn toàn đổ nát, cơ bản không thể nào quay lại lần thứ hai, cho dù sau đó Minh Lệ tìm được đường quay lại thì khu vực trồng cây Cổ cũng gần như đã hóa thành mảnh vụn trong không gian, còn muốn từ đó lấy ra được nhiều quả nguyên vẹn như vậy, có thể tưởng tượng được gặp bao nhiêu trắc trở.

Từ sau khi thu được Xích Linh châu, Thảm Trì chậm rãi đem trọn vẹn ký ức kiếp trước nhớ lại, sự phụ trọng trí nhớ của hắn đúng là Minh Lệ. Minh Lệ kiếp trước cũng đối với hắn như vậy, hắn đã từng hỏi qua nguyên nhân, đáp án cũng chỉ là hai chữ nhân quả. Lúc đó tuy hắn vài đối phương làm thầy nhưng theo thói quen trong lòng vẫn tràn đầy phòng bị, nên cũng không hỏi kỹ, về sau khi hắn muốn biết, đối phương lại biến mất, cho dù hắn tìm kiếm thế nào cũng không thấy tăm hơi.

Lúc nắp hộp đóng lại vang lên âm thanh ken két rất nhẹ, cũng khép lại tâm tư của Thảm Trì, hắn đem hộp trả về chỗ cũ. Dừng lại một lát, từ túi trữ vật lấy ra linh bảo linh thảo có được trong trận pháp ở Xích Nhạn phong phân loại đặt lên trên kệ linh dược, rồi lui ra khỏi đan phòng.

Nếu hiện tại đã báỉ Minh Lệ làm thầy ở Thừa Kiếm tông, có tông môn quân chân, sau này hắn sẽ có nhiều thời gian đi tìm hiểu cái gọi là nhân quả.

Tại động phủ trưởng lão tông môn Dur Lan phong, linh khí hiển nhiên so với ngoại môn dồi dào hơn rất nhiều.

Có lẽ tòa linh phủ kiếp trước của Thảm Trì có phần không trọn vẹn, ngoại trừ có thể mang theo người để cư trú cũng không còn tác dụng gì khác, mà tòa linh phủ hoàn chỉnh này, linh khí sung túc gấp mấy lần bên ngoài, so với trận pháp Thảm Trì tu hành trước kia không chênh lệch bao nhiêu. Mặc dù linh khí không mang tính quyết định ảnh hưởng đến nâng cao tu vi, nhưng cũng cực kỳ quan trọng, như vậy cũng có thể giải thích tại sao lại có nhiều người đồ xô vào nó đến thế.

Sau khi ngắm xong đan phòng, Thảm Trì trực tiếp dùng linh thức tương liên với linh phủ này, ngay lập tức toàn bộ cảnh tượng bên trong tiểu lâu hiện ra rõ ràng ở trong đầu hắn, phòng luyện công, phòng bế quan, phòng sách, phòng khách, tất cả đều đầy đủ trọn vẹn, đối diện hậu viện còn có một phòng bếp nho nhỏ.

Mỗi một chi tiết đều được an bài vô cùng hoàn mỹ, thậm chí những chỗ hoa văn nhỏ bé nhất cũng được sắp xếp vừa ý. Cầm trên tay bàn trà gỗ tinh xảo dùng làm vật trang trí, Thảm Trì không khỏi mỉm cười thành tiếng, đây chính là phong cách của sư phụ hắn, nghiêm cẩn gần như hà khắc.

Phòng luyện công ở bên cạnh đan phòng được tăng thêm một tầng trận pháp, chừng mười trượng vuông, có vẻ vô cùng trống trải, phía bên phải cửa vào có một giá vũ khí, bên trên dựng thẳng một hàng vũ khí đao thương kiếm, đẳng cấp mỗi một món đều trên bảo khí, liếc mắt nhìn qua đều rất uy phong.

Thảm Trì trông thấy một tờ giấy ở trên giá vũ khí, đúng là Minh Lệ để lại.

“Binh khí chính là tính mệnh thứ hai của tu giả, cẩn thận không thể chọn bừa, binh khí ở đây ngươi có thể tự lấy, chọn cái tiện tay nhất, chờ tu vi của ngươi có chút thành tựu, vì sư cùng ngươi chọn lại vũ khí bản mệnh.”

Với tiên tu thông thường mà nói, Trúc cơ chính là ngưỡng cửa tu hành, tu đến Kim đan mới có thể coi là được chút thành tựu, thành tiên chính là tận cùng của tu đồ. Nhưng kiếp trước Minh Lệ từng nói qua với Thảm Trì, riêng bản về tu tiên, Nguyên anh cùng lắm mới có chút thành tựu, nhưng nếu ví với tất cả đạo đồ, độ kiếp phi thăng chẳng qua mới là khởi đầu.

Lúc Minh Lệ nói những lời này Thảm Trì vẫn còn mờ mịt, mà cho dù đến bây giờ, hắn cũng không hiểu rõ ngụ ý sâu xa hơn trong đó, dù sao trong trí nhớ

của Thẩm Tri, hắn chưa bao giờ phi thăng cả.

Nhưng tại sao Minh Lệ lại nói như vậy, lẽ nào y đã từng lên tiên giới?

Kết hợp lại cả hai đời Minh Lệ đều từng đề cập với hắn hai chữ nhân quả, đột nhiên tinh thần Thẩm Tri rung động, trong đầu nhất thời hiện lên hai chữ — luân hồi.

Thẩm Tri từng xem qua ghi chép trong một cuốn điển tịch cổ, chữ cổ bên trong hắn tìm kiếm rất lâu mới hiểu hết được một phần, nó ghi lại một đoạn cảm thuật của tiên giả, chính là luân hồi như thế nào, chỉ có điều tác giả viết nội dung phía sau quá ầu, thực sự không thể nhận ra, sau đây hắn cũng bỏ qua.

Nếu như Minh Lệ từng thông qua cảm thuật đầu thai của tiên giả ở Sơ Linh giới, vậy cái nhân quả mà y nói đã dễ lý giải hơn rồi.

Dù sao ký ức từng trải qua Thẩm Tri đều nhớ rõ, trong ấn tượng của hắn đúng là chưa từng cùng bất luận kẻ nào tạo ra nhân quả sâu nặng như thế.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Tri cũng không tính đi tìm Minh Lệ hỏi ngay, suy cho cùng có rất nhiều chuyện ở giai đoạn này hắn không cần phải biết.

Công pháp ngày đó Minh Lệ đưa cho Thẩm Tri đã từng thử luyện qua ở Xích Nhạn phong, sau đó mới phát hiện ra năng lượng sản sinh từ môn công pháp tu thần dĩ nhiên có thể hoàn toàn mô phỏng lại phương thức vận hành linh lực trong , thậm chí còn tỏ rõ hiệu quả của nó.

Khi ấy Thẩm Tri vô cùng khiếp sợ, nếu là như thế, vậy công pháp tu hành này cũng không phải chỉ có sẵn tính dung nạp vô cùng mạnh mẽ như Minh Lệ từng nói, mà có thể mô phỏng theo bất luận công pháp tu hành nào.

Để kiểm chứng suy đoán này, Thẩm Tri một lần nữa thử nghiệm vận hành tu hành ma công kiếp trước, kết quả lại thành công lần thứ hai.

Ngay cả bản thân Thẩm Tri cũng không nghĩ đến khả năng này, chẳng qua sau đó hắn cũng xác nhận, chỉ có công pháp mà hắn hiểu rõ đạo pháp quyết mới có thể hoàn toàn mô phỏng, mà các chiêu thức công pháp cũng cần tự mình luyện tập từ đầu. Nhưng cho dù như vậy cũng đủ để khiến toàn bộ tu giới khiếp sợ rồi.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Tri càng có thêm lòng tin với môn công pháp này, hắn cũng hết sức tò mò nếu tiếp tục tu hành công pháp này phải chăng có thể giống như tu giả bình thường tu tới Nguyên anh.

Chẳng qua điều quan trọng nhất hiện nay vẫn là luyện thuần thạo kiếm pháp Ngự băng quyết. Lúc trước ở kiểm tra tông môn hắn đã sử dụng pháp quyết trong Ngự băng quyết, có điều lại không sử dụng kiếm quyết của nó, dù sao vũ khí của hắn chỉ là một con dao găm.

Thẩm Tri nán lại ở trong phòng luyện công một đêm, rốt cục đem mười đạo kiếm quyết luyện thành thực, mà sau đó một phần tu vi bị tiêu hao quá lớn, cũng không phải hiện tại hắn không thể tiếp tục luyện, nhưng hắn chỉ ghi nhớ chứ chưa tu luyện.

Càng tu luyện về sau, Thẩm Tri càng cảm thấy sự tinh diệu của Ngự băng quyết, nếu không phải hắn đã quyết định tu luyện tu thần quyết, bộ công pháp này hiển nhiên chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngày hôm sau, Thẩm Tri mới tỉnh tọa điều tức hoàn tất, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa, Thẩm Tri hành lễ: “Bái kiến sư tôn.”

Minh Lệ nhìn về phía Thẩm Tri, “Không cần đa lễ, đây là đệ tử lệnh của ngươi, tiền tiêu hàng tháng sau này sẽ có người đưa tới, không cần đi lĩnh mỗi tháng.”

Ở Thừa Kiếm tông, đệ tử thân truyền tuy xếp cùng một thế hệ với đệ tử nội môn, nhưng trong đó đẳng cấp cao hơn một bậc so với đệ tử nội môn, tiền tiêu hàng tháng có người đưa tới cũng không có gì kỳ lạ, Thẩm Tri nghe vậy gật đầu nhận lấy đệ tử lệnh.

Tấm đệ tử lệnh này nguyên một màu mặc thanh, so với tấm lệnh bài Vân Dục đưa cho Thẩm Vô Hoắc còn đậm hơn rất nhiều, chắc là lệnh bài đệ tử mỗi đời đều có chỗ khác biệt, mặt trước khắc một thanh kiếm, hiển nhiên chính là dấu hiệu của Thừa Kiếm tông, mặt sau dùng thể chữ triện cổ khắc lên hai chữ “Vô Tri”, chính là đạo hiệu của Thẩm Tri.

(Đệ tử lệnh mặc thanh sắc)

Minh Lệ lại đưa ra một cái lệnh bài màu nâu, “Đây là thông hành lệnh tàng thư các, nếu tìm đọc tư liệu có thể tiến vào, thư tịch bên trong có thể tùy ý mượn đọc.”

Nghe thấy Minh Lệ nói như vậy, đôi mắt Thẩm Tri hơi sáng lên, nhận lấy lệnh bài nói: “Đa tạ sư tôn.”

Xưa nay Thẩm Tri rất thích xem các loại điển tịch, làm ma tu kiếp trước để dành được bao nhiêu điển tịch sách cổ hắn đều xem qua từng cuốn, ngay cả các loại kỳ văn tạp lục của các tiểu đạo cũng tìm tòi nghiên cứu. Ngay từ kiếp trước lúc nghe nói trong tàng thư các Thừa Kiếm tông có rất nhiều bản sách lẻ, Thẩm Tri liền động lòng, nhiều lần lấy lý do điều tra tình hình quân địch phái thuộc hạ tới do thám, chẳng qua muốn thăm dò đường vào Thừa

Kiểm tông, hiển nhiên những thuộc hạ kia của hắn ngay cả pháp trận bảo vệ sơ cấp cũng không phá nổi. Sau nhiều lần thất bại, hắn liền tự mình động thủ, thuận lợi tiến nhập Xích Nhạn phong ngoại môn Thừa Kiếm tông.

Có điều hắn cũng đành dừng bước tại Xích Nhạn phong, nhưng chính lần đó, vừa vận phát hiện được tiểu thiên địa trong pháp trận kia, đó chính là thu hoạch lớn nhất của Thâm Trì khi tới Thừa Kiếm tông.

Bây giờ lại có được thông hành lệnh vào tầng thư các, Thâm Trì mới có thể vui vẻ như vậy.

Thấy Thâm Trì đem thông hành lệnh cất đi, ánh mắt Minh Lệ nhu hòa một chút, sau đó mới nói: “Đi theo ta.”

Minh Lệ đi ở phía trước, Thâm Trì ở sau y mấy bước, bỗng nhiên nghe thấy đối phương nói: “Hiện tại Dur Lan phong chỉ có hai người ta và ngươi, nếu ngươi cảm thấy cô đơn, ta có thể thu mấy tên đệ tử ký danh đến bầu bạn với ngươi.”

Thâm Trì ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, có điều Minh Lệ đưa lưng về phía hắn nên không thấy rõ biểu cảm gì, chỉ nói: “Tạ ơn sư tôn quan tâm, ta rất thích yên tĩnh, không cần người bầu bạn.”

“Ừm.”

Thâm Trì đi ở phía sau Minh Lệ, dạo qua ngọn núi một vòng mới phát hiện ngọn núi này ngoại trừ quái thạch lởm chởm sau sườn dốc, những nơi còn lại tương đối bằng phẳng, mà bồn địa trong đỉnh núi đúng là hiếm thấy. Chỗ Minh Lệ an bài cho Thâm Trì ngày hôm qua vừa vặn ở phía phần rìa bên ngoài bồn địa sau sườn dốc.

Tuyết và nước trên đỉnh núi tạo thành dòng chảy từ từ trôi xuống, hình thành từng dòng suối nhỏ ở quanh nơi này, mảnh đất bằng phẳng trong bồn địa được chia làm vài mảnh, phần chia ra trông trợt lênh quá linh cốt linh dược, có điều nhìn niên đại cũng còn rất mới, nói vậy chắc là mới trồng không lâu, chẳng qua đa số đều đã thành thực rồi.

“Thường ngày ta tu hành trên đỉnh núi, nếu ngươi có chuyện hãy tới tìm ta, hoặc là truyền tin cho ta.” Dạo xong, Minh Lệ gật đầu với Thâm Trì, “Nếu trong tu hành có gì không hiểu có thể hỏi ta, công pháp chủ tu hiện tại của ngươi mặc dù ta không hiểu rõ lắm, nhưng tóm lại có thể suy đoán một chút.”

“Dạ, đa tạ sư tôn.”

“Biết nấu nướng chứ?”

Mặc dù không biết lời ấy của Minh Lệ có ý gì, Thâm Trì vẫn đáp: “Biết.”

“Ừm, bây giờ ngươi chưa ích cốc, vẫn nên ăn vào một ít linh thực mới tốt, linh vật nơi này ngươi có thể tự lấy.”

Mảnh vườn này chẳng lẽ Minh Lệ đặc biệt trồng riêng cho hắn? Thâm Trì không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Minh Lệ, chẳng qua về mặt ý vẫn như cũ không nhìn ra nửa điểm khác thường.

Sau khi thông báo xong, Minh Lệ xoay người hướng về phía ngọn núi, nói: “Ba năm sau đại hội tu giả cử hành ở Cháp Phù tông, chủ yếu là tranh đoạt danh ngạch tiến vào Thiên Di bí cảnh, nếu ngươi có hứng thú có thể nói với ta.”

Kiếp trước mặc dù lúc này Thâm Trì vẫn chưa tu luyện, nhưng ở trên đường bá sư gian nan đã nghe qua đôi lời về đại hội tu giả, cũng biết hội này có bao nhiêu long trọng đối với tu giả. Nhưng Thâm Trì nghĩ đến cốt truyện, không khỏi nghi vấn: “Người được chọn tham gia đại hội tu giả không phải do đại tuyển tông môn quyết định sao?”

“Không cần, vì sư xem qua biểu hiện của ngươi lúc kiểm tra tông môn, tiến vào đại hội không thành vấn đề, công pháp kiểm quyết tông môn rập theo một khuôn khổ, tham tuyển chẳng qua chỉ lãng phí thời gian. Có điều nếu ngươi không muốn tham gia đại hội tu giả, muốn trực tiếp tiến vào bí cảnh cũng có thể nói với ta, ta sẽ lo thỏa đáng cho ngươi.” Minh Lệ một lần nữa nhìn sang Thâm Trì, “Chẳng qua đại hội tu giả dĩ sĩ kê tài xuất hiện lớp lớp, vì sư cho là ngươi nên đi một phen thì tốt hơn.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Đại tuyển tông môn Thừa Kiếm tông trăm năm diễn ra một lần, tu giả Trúc cơ kỳ cùng tu giả Kim đan kỳ tỷ thí tách biệt, hiện tại nhìn từ ngoài vào tu vi của Thẩm Tri chỉ mới tới Trúc cơ sơ kỳ, đương nhiên chỉ có thể tỷ thí cùng đệ tử Trúc cơ kỳ.

Thẩm Vô Hoạch đã là Kim đan sơ kỳ, nói cách khác, cho dù lần này Thẩm Tri tham gia đại tuyển cũng không có khả năng gặp được Thẩm Vô Hoạch, càng chớ bàn đến chuyện đánh với y một trận. Còn về những người khác, đúng như Minh Lệ từng nói, công pháp kiếm quyết mặc dù bất đồng nhưng nền móng vẫn là Trúc cơ kỳ, tất nhiên chênh lệch không bao nhiêu, tham tuyển chỉ lãng phí thời gian.

Nghĩ thế, Thẩm Tri liền thêm vài phần chờ mong về đại tuyển tông môn lần này.

Đề ba năm sau có thể quang minh chính đại đấu một trận với Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri quyết định vẫn nên đi tu luyện thật tốt.

Gần đến đại hội tu giả trăm năm mới có một lần, toàn thể tu giới đều hân hoan vui mừng, bất kể là tu giả tông môn hay tán tu, hễ là tu giả Kim đan trở xuống, Trúc cơ trở lên đều xôn xao tiến về Cháp Phù tông.

Thừa Kiếm tông, Thương Linh phong, bóng người nhón nhào trên quảng trường ngoài Vân Thiên Các, thỉnh thoảng có kiếm quang dừng lại, phần nhiều là tu giả đệ tử nội môn, còn có một số là đệ tử thân truyền.

Lại một đạo kiếm quang hạ xuống, một nam tử bạch y tuần tú tiến lên vài bước nghen đón, cười nói: “Vân Nguyên sư huynh, đã lâu chưa gặp tu vi tiến không ít nha, chúc mừng chúc mừng!”

Sắc mặt người đến hơi khựng lại, nhưng rất nhanh lại bày ra khuôn mặt tươi cười, “Vân Lộc sư đệ ngươi lại trêu ghẹo ta, không phải đại tuyển tông môn lần trước vừa mới gặp sao? Tu vi khi đó cho đến bây giờ sao lại không thay đổi?”

Cách đó xa xa, hai gã đệ tử nội môn dè dặt giọng.

“Nghe nói Vân Nguyên sư huynh cùng Vân Lộc sư huynh là tình địch đấy, hừ, nụ cười thật giả tạo.”

“Không thể nào, hai người đều là đơn linh căn, lại là sư huynh thân truyền, nếu ta có thiên phú như bọn họ khẳng định nghiêm túc tu luyện, nào còn có thời gian tranh giành đạo lữ. Hơn nữa sư tỷ kia còn chẳng so được với Vân Nhiêu sư tỷ đâu... Xem! Là Vô Hoạch sư thúc!”

“Nhỏ giọng một chút, Vô Hoạch sư thúc nhìn tới!”

“Được rồi, ta có lớn tiếng đến đâu Vô Hoạch sư thúc cũng sẽ không nhìn tới, ai chẳng biết Vô Hoạch sư thúc so với Minh Lệ trưởng lão còn lãnh hơn... Hừ, hừ thực sự nhìn tới.”

Lúc đại tuyển tông môn Thẩm Vô Hoạch từng xuất ra chiêu kiếm pháp trí mạng gần như khiến cho tất cả các đệ tử thấy qua đều ghi nhớ như in. Đại sư huynh Vân Dục vốn được cho rằng sẽ không chút lo âu mà thu được hạng nhất dĩ nhiên chỉ trong mấy chiêu liền bại dưới tay Thẩm Vô Hoạch, chấn động lúc đó vẫn còn lưu lại trong lòng chúng đệ tử nội môn đến tận bây giờ.

Thẩm Vô Hoạch chẳng qua mới tu hành được mấy năm, mà Vân Dục đã tu hành vài thập niên, tu vi hai người tương đương cũng được, nhưng không nghĩ tới ngay cả kiếm pháp của Thẩm Vô Hoạch cũng lợi hại như vậy, nghĩ thế, đệ tử nội môn bị “nhìn tới” không khỏi đỏ bừng cả mặt.

Nhưng ngay sau đó, hần liền phát hiện ánh mắt Thẩm Vô Hoạch cũng không nhìn lên người hần mà rơi vào phía sau lưng mình, càng kỳ lạ hơn là đồng môn đang nói chuyện cùng hần cũng trực tiếp quay người nhìn ra sau lưng.

Quay đầu lại nhìn về phía ánh mắt Thẩm Vô Hoạch, tên đệ tử kia đột nhiên tròn to mắt, rốt cục dờ lại ở đó, đợi sau khi người nọ đi qua mới đưa tay vịn cái cột đang cứng ngắc, chậm rãi mở miệng: “Tại sao trên thế gian lại có nhan sắc như vậy? Khắp thiên địa chỉ mê luyến thiếu niên này.”

Ba năm nay ngũ quan Thẩm Tri đã nảy nở rất nhiều, mặc dù vẫn có chút ngây ngô như cũ nhưng so với trước kia càng khiến cho người ta phải dừng mắt gấp bội, chẳng qua Thẩm Tri cũng chưa ý thức được vấn đề này, chỉ mới hài lòng về chiều cao hiện tại của mình. Theo tính toán bây giờ tuổi mục của hần mới là mười bốn, đã gần đứng đến cả vai Minh Lệ, biết đâu kiếp này có thể cao lớn được giống như sư tôn.

Kiếp trước lúc Thẩm Tri bái sư Minh Lệ cũng đã hơn hai mươi tuổi, chiều cao chỉ đến tai đối phương, cũng chính vì vậy, Thẩm Tri mới xác nhận được Thẩm Vô Hoạch cùng Minh Lệ chiều cao tương đương.

Sau khi Thẩm Tri đi qua, mọi người thảo luận âm ỉ.

“Thiếu niên này là ai? Tại sao chưa từng thấy? Dung mạo thật quá đẹp! Cho dù trông thấy Vân Nhiêu sư tỷ ta cũng chưa từng thất thần như thế.”

“Ngươi đúng là đồ kiến thức nông cạn, có biết Minh Lệ trưởng lão không?”

“Lẽ nào hần chính là đệ tử của Minh Lệ trưởng lão?”

“Không chỉ như vậy, hần còn là đệ tử quan môn của Minh Lệ trưởng lão, nghe nói sáu năm trước biết rõ hần là phệ linh căn, Minh Lệ trưởng lão vẫn khư khư cố chấp theo ý mình khiến tri muốn thu hần làm đồ đệ, nghe đâu bởi vì nguyên nhân tướng mạo của hần, không nghĩ tới hôm nay được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Ôi trời! Ngươi xem Vô Hoạch sư thúc, hần cư nhiên động!”

Thẩm Vô Hoặc trong ấn tượng của mọi người bất cứ lúc nào đều sừng sững bất động, mà bây giờ lại tiến lên mấy bước nghênh đón người phía trước, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng nhu hòa chưa từng thấy qua.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi trợn mắt há mồm, lẽ nào ngay cả Vô Hoặc sư thúc cũng bị mỹ nhân mê hoặc sao? Sau đó bọn họ nghe được xưng hô của Thẩm Trì với Thẩm Vô Hoặc, không khỏi bùng tình đại ngộ, hóa ra là huynh đệ.

Về mặt Thẩm Vô Hoặc “nhu hòa” trong mắt mọi người nhưng vẫn như trước là vẻ mặt vô cảm trong mắt Thẩm Trì, hắn nở một nụ cười với Thẩm Vô Hoặc, “Đại ca, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không?”

Thẩm Vô Hoặc gật đầu, “Khỏe.”

Thẩm Trì: “...”

Từ lúc Thẩm Trì nói xong câu kia Thẩm Vô Hoặc liền lặng lẽ lui về phía sau bên phải Thẩm Trì, từ xa nhìn lại rất có tư thái của người bảo hộ. Thẩm Trì có hơi kỳ lạ nhìn y một lát, vị trí này vốn thích hợp nhất để bảo vệ người đứng đằng trước. Kiếp trước hộ pháp luôn nhìn chòng chọc vào y cũng đã từng đứng ở vị trí đó.

Chẳng qua trước khi bọn họ hạ thủ đều bị Thẩm Vô Hoặc giải quyết xong xuôi, bây giờ Thẩm Trì cũng không biết rốt cục Thẩm Vô Hoặc là trùng hợp hay cố ý.

Bỗng nhiên trầm mặc khiến bầu không khí có vẻ hơi xấu hổ, đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo chọt xen vào, “Bái kiến Vô Hoặc sư thúc, bái kiến tiểu sư thúc.”

Vân Dục sai bước đến gần hai huynh đệ, trên gương mặt vẫn luôn là nụ cười ấm áp, Vân Nhiêu đi phía sau hắn, trông thấy Thẩm Trì ánh mắt sáng rực lên, tỏ vẻ hơi hưng phấn, có điều rất nhanh liền kiềm chế, đồng dạng chấp tay hành lễ: “Bái kiến Vô Hoặc sư thúc, bái kiến tiểu sư thúc.” Lập tức quay sang Thẩm Trì, “Tiểu sư thúc, ngươi, ngài đến tham gia đại hội tu giả sao?”

Đây không phải là lần đầu tiên Vân Nhiêu nhiệt tình với hắn như vậy, Thẩm Trì chỉ nhìn nàng một cái, gật đầu đáp lại.

Thấy Thẩm Trì gật đầu, vẻ mặt Vân Nhiêu càng sáng lạn hơn, khuôn mặt vốn diễm lệ lại thêm không gì sánh được, thần sắc các đệ tử cách đó không xa luôn chú ý phía bên này đều nhất thời ngẩn ngơ.

Chẳng qua Vân Nhiêu cũng không để ý đến người bên ngoài thế nào, chỉ chuyên tâm nói với Thẩm Trì: “Thật tốt quá, nghe nói sau đại hội tu giả lần này chính là Thiên Di bí cảnh, hy vọng chúng ta có thể vào chung.”

Mặc dù không công lược Thẩm Trì nữa, nhưng diện mạo của hắn quả thực quá phù hợp với gu thẩm mỹ của nàng, ban đầu Vân Nhiêu còn lo lắng tiểu shota năm đó lớn lên sẽ xấu đi, nhưng hôm nay vừa nhìn, chẳng những không xấu mà so với trước kia còn đẹp hơn rất nhiều lần, thật sự là... Quá tuyệt vời!

Nếu như có thể cùng nhau vào bí cảnh không chừng còn giúp hắn kiếm thêm vài cơ duyên nữa, Vân Nhiêu âm thầm quyết định chủ kiến, còn về Thẩm Vô Hoặc? Cơ duyên của nam chính nhiều như vậy, cũng chẳng thiếu mấy thứ này đi...

Tâm tư Vân Nhiêu thế nào Thẩm Trì không nhìn ra, chỉ có thể xác định nàng không có ác ý gì, bèn hỏi: “Ngươi không lo lắng ta không chiếm được danh ngạch vào bí cảnh sao?”

“Sẽ không, ngươi chính là đệ tử của Minh Lệ sư thúc tổ!” Về mặt Vân Nhiêu rất chắc chắn, trong cốt truyện không nhắc đến Thẩm Trì, nàng cũng vô pháp xác minh Thẩm Trì có phải là người xuyên việt hay vẫn là chính hắn. Nhưng nàng lại có thể xác định, đồ đệ Minh Lệ tự thu, vô luận trước đó là tu chất gì chắc chắn đều không đơn giản, huống chi hiện tại chẳng qua Thẩm Trì mới nhập thân truyền ba năm, tính toán cũng chỉ tu hành sáu năm, nhìn từ khí tức trên người hắn tu vi đã là Kim đan kỳ, tiến cảnh kiểu này thực sự quá kinh người.

Nghĩ đến đây, Vân Nhiêu vô thức liếc qua Thẩm Vô Hoặc, hai người này quả nhiên là huynh đệ.

Lần này tổng cộng có ba trăm đệ tử đi Cháp Phù tông, trong đó đại đa số là đệ tử nội môn, số ít đệ tử thân truyền, mà trong những đệ tử này bối phận cao nhất chính là hai người Thẩm Vô Hoặc và Thẩm Trì.

Đại tuyển tông môn diễn ra trước mỗi lần đại hội tu giả, vèn vèn chỉ có một danh ngạch đặc biệt không cần tham tuyển vẫn trực tiếp giành được tư cách tham dự đại hội tu giả. Ở năm trước, danh ngạch này để trống, đại tuyển trực tiếp chọn ra ba trăm người, mà lần này cũng chỉ chọn 299 đệ tử.

Đối với việc Thẩm Trì không tham gia đại tuyển tông môn mà vẫn tiến vào danh sách, trong lòng chúng đệ tử tuy cảm thấy có chút khó chịu nhưng lại ngại vì bối phận nên không dám nói lên dị nghị, và lại cũng hâm mộ Thẩm Trì có được Minh Lệ làm sư tôn, chẳng qua không dám thể hiện ra mặt.

“Ta là trưởng lão đưa các ngươi đi, nửa năm này, các ngươi đều thuộc quản thúc của ta.”

Chưa thấy người đã thấy tiếng, mọi người bỗng nghe thấy một giọng nói như tiếng sấm truyền đến từ chân trời, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy một lão tu giả áo xám tóc đen từ chân trời từng bước đạp xuống, không hề mượn bất kỳ pháp bảo phi kiếm nào, động tác nhàn nhã tựa như dạo chơi, chỉ trong giây lát liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ bộ dáng của lão, vóc người thấp bé, khuôn mặt tròn trịa, con mắt cười có hơi cong cong, trên cằm giữ lại một chòm râu dê, vung vẩy theo bước chân của lão, có vẻ hết sức vui mừng. Cách thức lên sàn nghiêm túc không gì sánh được của lão liền bị chòm râu kia phá hoại hoàn toàn.

Có điều bản thân trưởng lão hiển nhiên không ý thức được chuyện này, lão tràn đầy kiêu ngạo vuốt ve chòm râu chính mình đã cố ý nuôi dài cho lần đại hội tu giả này, cười nói: “Ta là Minh Đường, nói vậy các ngươi hẳn đã nghe nói qua ta, ta đây cũng không tự giới thiệu nữa, thời gian cấp bách, thỉnh các vị đệ tử cùng ta cùng nhau tới Cháp Phù tông.”

Dứt lời, Minh Đường lấy ra pháp bảo phi hành, cũng không phải thuyền xanh của tông môn thường dùng, mà là... Một điều đại ngư, mọi người xôn xao ò lên một hồi.

*Điều đại ngư = con cá lớn.

Nghe thấy lời nghi vấn của mọi người, Minh Đường trưởng lão bất mãn bĩu môi: “Các ngươi cũng đừng chớ coi thường con cá này, nó bơi trên không so với các ngươi phi kiếm còn nhanh hơn.”

“Thế nhưng Minh Đường trưởng lão, chúng ta phải ngồi ở chỗ nào?” Một đệ tử giờ tay hỏi.

“Cái gì? Các ngươi còn muốn chỗ ngồi? Thân làm một gã kiếm tu, mỗi ngày chuyên cần luyện khổ học, không thể buông thả, trạm công* chẳng qua chỉ là nền tảng, nếu người người đều lười biếng giống như ngươi, tiền đồ kiếm tu thật đáng lo ngại. Ôi, không được, không được.”

*Là một trong tam đại khí công.

Nói đến câu sau, Minh Đường lắc đầu, mà tên đệ tử đưa ra dị nghị mặt đỏ tới mang tai, có vẻ cực kỳ xấu hổ, vội vã dang tay nhảy lên lưng con cá, rất sợ chậm trễ liền thực sự bị gán cho cái danh lười biếng.

Thảm Trì mở to mắt nhìn con đại ngư trước mặt, nếu như hắn nhớ không lầm, Minh Đường trưởng lão chính là sư tôn của Thảm Vô Hoặc, không nghĩ Thảm Vô Hoặc dĩ nhiên lại chọn một người thú vị như thế.

Nghe đến đây, Thảm Trì không khỏi ngoảnh lại liếc nhìn Thảm Vô Hoặc, lại phát hiện vẻ mặt đối phương vẫn như cũ không thay đổi, hiển nhiên vô cùng lãnh đạm với vị sư tôn này.

Có điều Minh Đường cũng rất nhiệt tình, đứng ở bên trên đầu cá vẫy tay với Thảm Vô Hoặc, “Đồ nhi Vô Hoặc! Qua đây qua đây, đến bên sư tôn này, còn có bé con xinh đẹp đứng bên cạnh, cũng cùng qua đi!”

—♥—

Một tấm minh họa cho Văn Nhiều mỹ nhân ♪(✪´˘`✪) ≡

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tiếng gọi của Minh Đường trưởng lão khiến ánh mắt mọi người một lần nữa chuyển qua trên người hai huynh đệ, không nghĩ tới Vô Hoặc sư thúc lãnh khốc như thế lại có một vị sư tôn... Sống động đến vậy.

Thảm Vô Hoặc nhìn về phía Minh Đường vẫn đang không ngừng vẫy tay, lại nhìn sang Thảm Trì, giải thích: “Đi qua thôi, ông ấy trời sinh tính như vậy, cũng không có ác ý.”

Thảm Trì cũng không cự tuyệt đề nghị của Thảm Vô Hoặc bèn gật đầu, tiến lên nhảy về phía trước, chỉ thấy hân thoáng tung người liền nhảy lên chừng ba trượng đã tới phần đầu cá, đứng vững vàng ở trước mặt Minh Đường: “Bái kiến Minh Đường trưởng lão.”

Vừa dứt lời, Thảm Vô Hoặc liền đứng ở ngay bên cạnh Thảm Trì, pháp bảo phi hành này là một mô hình đại ngư bằng phẳng, duy chỉ có phần đầu là vô cùng sắc nhọn, có thể đứng lên ba người đã là không dễ. Lúc này Thảm Trì cùng Thảm Vô Hoặc đứng rất sát vào nhau, thậm chí Thảm Trì có thể cảm

nhận được nhiệt độ trên người đối phương truyền đến, loại cảm giác này khiến hắn có chút không được tự nhiên, tuy hiện tại ác cảm với Thẩm Vô Hoạch đã tan biến rất nhiều, nhưng cũng không đến mức gần gũi như vậy.

Huống chi, Thẩm Tri vẫn còn đem Thẩm Vô Hoạch coi như đối thủ muốn chiến thắng, vừa rồi lúc Thẩm Vô Hoạch dừng lại bên cạnh hắn, hắn suýt nữa vô thức tấn công y.

Có điều cũng may Thẩm Vô Hoạch chỉ đến gần trong nháy mắt lập tức liền dời sang bên cạnh một bước, nửa bàn chân còn treo lơ lửng giữa bầu trời, cho dù là như thế y cũng đứng vững vàng.

Thẩm Tri có chút kinh ngạc liếc mắt, ban nãy tuy hắn có chút không dễ chịu nhưng hắn vẫn tin chắc bản thân chưa lộ ra nửa phần, Thẩm Vô Hoạch phản ứng nhanh như vậy là nhìn thấu bản thân hắn cũng không muốn thân cận y?

Ngay từ lần đầu tiên gặp Thẩm Vô Hoạch ở kiếp này hắn đã sớm phủ định, Thẩm Tri thực sự không quá tin tưởng Thẩm Vô Hoạch biết quan tâm như vậy. Nghĩ thế, lại không khỏi đưa mắt nhìn đối phương một lát, đã thấy sắc mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn không biểu cảm, chưa lộ ra mấy may khác thường, cũng liền bỏ qua. Bởi vì như vậy nên Thẩm Tri đã không thấy trong giây lát ánh mắt hắn vừa rồi đi, trong mắt đối phương cũng hiện ra sự dịu dàng.

Minh Đường trưởng lão không cao, ước chừng cùng Thẩm Tri hiện tại không sai biệt nhiều lắm, lão tựa hồ không có bất kỳ phát hiện gì về bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, quan sát Thẩm Tri từ trên xuống dưới một lần, sau đó cười nói: “Quả thật không hổ là đồ đệ của tên Minh Lệ kia, dung mạo thật khôi ngô nha! Tuổi còn trẻ tu vi đã là Kim đan sơ kỳ, tiền đồ vô lượng!”

Khen xong, Minh Đường trưởng lão thoáng quay đầu, biểu cảm tỏ ra ê rãng, trước đây kẻ nào nói với lão tiểu tử này là phế linh căn kia mà? Lão muốn tìm ra tên nào đã lừa gạt nói loạn chuyện này lột da một trận! Một lão vẫn chờ xem cười nhạo Minh Lệ.

“Minh Đường trưởng lão khen lắm.” Thẩm Tri không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mà Minh Đường trưởng lão lại tựa hồ nghĩ tới điều gì, đôi mắt đột nhiên sáng ngời, chợt tiến về phía trước một bước vươn tay dường như muốn bắt lấy cánh tay Thẩm Tri, trong lúc Thẩm Tri muốn lui về phía sau, cánh tay kia lại bị một cánh tay khác ngăn cản, chính là Thẩm Vô Hoạch ở phía sau đã hoàn toàn bị sự tôn nhà mình quên mất.

U oán liếc nhìn đồ nhi mặt lạnh như diêm vương nhà mình, Minh Đường trưởng lão bị lãnh ý trong mắt đối phương dọa sợ đến co rúm người, ngưng ngưng thu tay về, chẳng qua hai con mắt vẫn tỏa sáng lấp lánh nhìn Thẩm Tri, vẫn là tiểu sư đệ tốt, lão cười càng tươi hơn, “Tiểu sư đệ không cần xa lạ như thế, gọi sư bá là được, còn nữa, cái đỉnh núi kia của sư tôn người quanh năm tuyết trắng mênh mang không có một ngọn cỏ, giống hệt người lạnh muốn chết, một cái nhà ở cũng không có. Mấy năm nay còn thiết lập thật nhiều pháp trận không cho phép chúng ta đi vào, nhất định là đang nghiên cứu kiếm pháp gì nguy hiểm, chẳng bằng thế này, người dọn đến Trúc Đạo phong ta đi, nơi đó bốn mùa như xuân.”

Thẩm Tri nghe vậy liền ngẩn ra, nghĩ lại ngọn núi kia vẫn có bốn mùa rõ rệt, trả lời: “Đa tạ Minh Đường trưởng lão, Dư Lan phong rất tốt.”

Kiếp trước Thẩm Tri cũng không quen thuộc Thừa Kiếm tông lắm, đối với chuyện tu tiên của Minh Lệ lại càng thêm không rõ, chứ đừng bàn đến chỗ ở của y. Nhưng từ miệng Minh Đường hiển nhiên có thể suy đoán ra Dư Lan phong trước kia cũng không có bốn địa như bây giờ, càng chớ nói đến ruộng vườn bên trong.

Mấy năm nay Thẩm Tri đều ở trên đỉnh núi, chính là nơi Minh Đường trưởng lão nói tuyết phủ trắng xóa.

Chẳng qua hiện nay chỉ còn lại một vùng tuyết phủ mà thôi, trên đó có một gốc cây tùng đóng băng, hai cái ghế băng, một tòa thạch đài không đóng băng, trên thạch đài có một bàn cờ, trên bàn cờ trước sau luôn bày một tàn cục, ba năm nay Thẩm Tri từng ghé qua năm lần, hắn nhớ rõ, cục diện bàn cờ mỗi lần đều không giống nhau.

Trong ba năm này mặc dù phần lớn thời gian Thẩm Tri đều chìm đắm trong tu hành, nhưng lúc nhàn rỗi đều nghiên cứu một ít thư tịch về phương diện đánh cờ, mặc dù không coi là tinh thông nhưng xem hiểu không thành vấn đề. Bàn cờ của Minh Lệ tuy thoát nhìn đối chọi gay gắt, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phân biệt được phong cách hai bên hoàn toàn tương đồng, đều là ám phong thâm tàng, cùng một dạng với tàn cục trong đỉnh Xích Nhạn phong lúc trước.

Theo Minh Đường trưởng lão nói, mấy năm nay ngay cả ông ấy cũng không vào được Dư Lan phong, Thẩm Tri cũng chưa từng thấy qua người nào đến thăm, như vậy ván cờ này đều do một mình Minh Lệ tự chơi rồi?

Nghĩ đến đây, trong đầu Thẩm Tri tựa hồ chợt lóe lên một tia sáng, có điều trước khi hắn nắm được liền nhanh chóng biến mất, ngay sau đó hắn nghe được giọng nói Thẩm Vô Hoạch truyền đến: “Sư tôn, mọi người đều lên cả rồi, lên đường thôi.”

Minh Đường còn dự định tiếp tục khuyên bảo Thẩm Tri đến phong của mình chợt nghe thấy Thẩm Vô Hoạch nhắc nhở, vội vã nhìn về phía các đệ tử, phát hiện quả nhiên đều đã đứng ngay ngắn, không khỏi méo miệng, quay lại thấy Thẩm Tri ngay cả một nụ cười cũng chẳng có, biết khuyên bảo không có hiệu quả, lão âm thầm thở dài nhưng cũng không cưỡng cầu, hắng giọng la lớn: “Tất cả mọi người đứng vững! Chuẩn bị khởi hành!”

Tuy nói như vậy nhưng Minh Đường trưởng lão cũng không cho bất luận kẻ nào có thời gian chuẩn bị, mọi người chỉ cảm thấy thân cả dưới chân hơi rung động, thực tế thậm chí giảm xóc cũng không có, toàn bộ pháp bảo phi hành vào một cái bay ra ngoài.

Phương thức khởi động tốc độ cao như vậy khiến cho mọi người bất ngờ không kịp đề phòng đồng loạt té rầm rầm, cho dù là đệ tử Kim đan hậu kỳ cũng bị hất ra thật xa, trong lúc nhất thời bị thương rung trời, có điều cũng may trước đó Minh Đường trưởng lão đã thiết lập tốt lồng bảo vệ nên mọi người mới không bị văng ra ngoài.

Mà Thảm Trì ngay từ lúc Minh Đường trưởng lão mở miệng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng cho dù như thế cũng bị sức gió cường đại bỗng thổi lên đẩy ra sau một bước. Phần đầu cá cũng không thiết lập lồng bảo vệ, hơn nữa thực sự chật hẹp, ban nãy đúng lúc Thảm Trì đứng ở ngay rìa sừng nhọn đỉnh đầu, hiện tại lùi ra sau một bước vừa vặn bước hụt.

Đúng lúc này, một cánh tay bên cạnh dang ra kéo hắn vào bên trong, vừa vặn va vào một bộ ngực rộng, mới chạm vào đã tách ra, nhưng trong một chớp mắt kia, Thảm Trì nghe được nhịp tim đối phương tựa hồ đập cực nhanh.

Đứng về vị trí cũ, Thảm Trì nói: “Đa tạ đại ca.” Tuy ban nãy không có Thảm Vô Hoặc hắn cũng có thể đứng trở lại, nhưng hắn cũng không phải người không biết nhận ý tốt của người khác.

“Không cần khách khí.” Thảm Vô Hoặc gật đầu, sau đó nhìn về phía Minh Đường lạnh lùng nói: “Đại hội tu giả chính là thịnh hội lâu đời, lần này chúng ta đi đại biểu cho Thừa Kiếm tông, người đùa giỡn như vậy há chẳng phải khiến người ta chê cười?”

Thấy Thảm Vô Hoặc tức giận, Minh Đường vốn trông thấy vẻ khốn quẫn của mọi người còn cười haha nhất thời ỉu xiu, nghĩ đến ban nãy do lão đã không quan sát Thảm Trì thỏa đáng, không khỏi có chút hổ thẹn: “Đồ nhi ta sai rồi! Xin lỗi tiểu sư đệ, ta chỉ muốn đùa với các người một chút, là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Nhìn Minh Đường trưởng lão luôn miệng xin lỗi, sắc mặt Thảm Trì có chút kì lạ, tu giả bây giờ bất kể là tu tiên hay tu ma, người nào không có chút nóng nảy? Tu giới từ trước đến nay cường giả vi tôn, người giống như Minh Đường trưởng lão... Tu giả Độ kiếp kỳ hiền hòa như vậy thực sự rất hiếm có.

Hơn nữa ban nãy Minh Đường trưởng lão cất cánh cũng cách mặt đất không tính là rất cao, cho dù tu giả Trúc cơ kỳ ngã xuống cũng sẽ không sao, mà hắn mới chỉ lao đảo một cái, lại chỉ vì một câu nói của Thảm Vô Hoặc liền nói xin lỗi với hắn. Dù sao thân phận của đối phương cũng là tu giả Độ kiếp kỳ, nhưng Minh Đường làm như vậy cũng thật chân thành.

Điều này khiến Thảm Trì không khỏi nhìn Thảm Vô Hoặc nhiều hơn, trong khoảng thời gian ngắn ngủi liền có thể khiến cho một tu giả Độ kiếp kỳ coi trọng như vậy, quả thật không hổ là Thảm Vô Hoặc.

Kế tiếp phi ngư trở nên bình ổn, bay ở trên không trung thực sự rất giống một đại hắc ngư phẳng dẹt.

Chúng đệ tử rất nhanh liền đứng vững trở lại, có điều cũng không một ai trách cứ Minh Đường trưởng lão, chỉ trông thấy Thảm Trì cùng Thảm Vô Hoặc đứng yên ổn ở trên đầu cá, có hơi xấu hổ.

“Tiểu sư đệ, ta có một lễ vật muốn tặng cho ngươi.” Sau khi thấy mọi người đã ổn thỏa, Minh Đường vỗ vỗ nắm tay, dáng vẻ vô cùng thần bí, chỉ nói một nửa dường như đang chờ Thảm Trì đặt câu hỏi.

Thảm Vô Hoặc nói: “Tiểu Trì, chúng ta đi ra phía sau.”

Thảm Trì đáp: “Được.”

Thấy hai người không đoái hoài, sắc mặt Minh Đường hoảng hốt: “Ồi chao chớ nóng vội! Thanh niên các ngươi chính là quá gấp gáp rồi, lão nhân gia ta còn chưa nói xong đâu.”

Thảm Trì giương mắt nhìn vị “lão nhân gia” này một lát, kỳ thực nếu như không có chòm râu xoắn trên cằm sát phong cảnh, tướng mạo Minh Đường trông có vẻ vô cùng non nớt, thoạt nhìn cũng chỉ lớn hơn hai ba tuổi so với Thảm Trì, thế nào cũng không gọi được ba chữ lão nhân gia.

Thấy hai người không nói đến chuyện rồi đi nữa, Minh Đường vội vã móc ra một cái mặt nạ nửa mặt như hiến bảo vật, lão cầm cái mặt nạ khua khoắng ở trước mặt Thảm Trì, “Tiểu sư đệ, đây chính là sư bá cố ý chuẩn bị cho ngươi, miễn cho càng nhiều người thêm ngưỡng mộ sắc của ngươi.”

“Mỹ sắc?” Đối với việc tính từ này bị áp dụng ở trên người mình, Thảm Trì cảm thấy có chút khó hiểu.

Nghe thấy câu hỏi của Thảm Trì, Minh Đường nghi ngờ nói: “Tiểu, tiểu sư đệ, ngươi không có soi gương à?”

Thảm Trì đáp: “Hơn sáu năm trước từng soi.” Sau khi trọng sinh trở về trong phòng chẳng có một thứ gì nên vẫn chưa từng soi, hắn chỉ biết trên mặt không có vết dao sẹo, có điều kiếp trước trước khi mẫu thân qua đời đã từng soi gương, biết dáng vẻ mình ra sao, nói sáu năm trước cũng không sai là mấy.

Minh Đường trầm mặc một lúc, búng ra vài thủ quyết, lập tức một cái gương xuất hiện ở trước mặt Thảm Trì, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của hắn.

Tóc đen được buộc gọn gàng thành bó, cao cao rủ xuống sau lưng, trước mặt là hai chùm tóc đen che đi một phần trán, vài lọn tóc rơi vào khóe mắt, khiến hàng chân mày sắc bén có chút nhu hòa, con ngươi đen nhánh, đuôi mắt hơi thoáng nhếch lên, dáng vẻ Thảm Trì ở tuổi này vốn hấp dẫn người khác không gì sánh được hiện tại lại nhiều hơn một tia ánh khí thiếu niên, dưới sống mũi cao là khóe môi hơi cong, càng thêm câu hồn đoạt phách.

Có năm phần tương tự mẫu thân trong trí nhớ của Thảm Trì, thu hồi ánh mắt từ trong gương, Thảm Trì đưa ra kết luận, lập tức nói với Minh Đường: “Ta không hề nữ khí*, dung mạo cũng thuộc loại bình thường, về sau xin chớ dùng loại từ mỹ sắc cùng xinh đẹp ở trên người ta.”

(*Khí chất như nữ nhân)

Minh Đường: “...”

Lúc này Minh Đường chỉ hận không thể đâm ngực giậm chân, đích thực không phải nữ khí, thiếu niên anh khí như Thẩm Tri cũng không ít, nhưng tại sao hẳn chẳng may ý thức được dung mạo của mình hấp dẫn người khác thế nào? Thằng bé này, nếu như tương lai có đạo lữ, vậy đối phương chắc phải sâu nhiều lắm? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Cuối cùng Minh Đường vẫn cầm cái mặt nạ kia cố nhét cho Thẩm Tri, vừa đưa vừa nói lầm bầm: “Tiểu sư diệt nếu người không che lấp khuôn mặt, nhờ đâu bị người ta lừa chạy mất, chẳng phải Minh Lệ sẽ tìm ta tính sổ trách ta không quan tâm người? Hơn nữa nếu như đối diện với nhau, để người ta nhìn thấy khuôn mặt thì thi đấu sẽ không công bằng...”

Tư mạo sẽ ảnh hưởng đến thi đấu? Thẩm Tri không rõ suy luận ấy đến từ đâu, chẳng qua Minh Đường tốt xấu gì cũng là đại năng Độ kiếp kỳ, phương diện này hẳn sẽ không gạt người, nghĩ thế, Thẩm Tri nhận lấy cái mặt nạ Minh Đường đẩy cho, đem úp lên mặt mình.

Mặt nạ mỏng nhẹ tinh xảo, hình thức vô cùng đơn giản, toàn bộ màu bạc, vừa vặn phủ lên nửa gương mặt Thẩm Tri, che đi phần đuôi mắt câu nhân, lộ ra con ngươi đen nhánh thanh lãnh, chỉ dư lại đôi môi cùng cằm ở bên ngoài, khiến cho toàn thân hắn sinh ra vẻ thần bí.

Mấy đệ tử đứng ở trên lưng đại ngư giương mắt nhìn sang lúc Thẩm Tri đeo mặt nạ, đều nhìn không được vang lên một tiếng một tiếng thờ dài luyến tiếc, dồn dập hướng ánh mắt lên án về phía Minh Đường trưởng lão.

Mà Minh Đường trưởng lão chẳng những không dừng lại, thần sắc ngược lại ngưng trọng hơn: “Không đúng, còn chưa đúng.”

Thẩm Tri: “Cái gì chưa đúng?”

Ngón tay Minh Đường vuốt ve chòm râu dê, vẻ mặt nghiêm túc cau mày nhìn Thẩm Tri, hồi lâu mới vỗ đầu một cái, chỉ vào Thẩm Vô Hoạch nói rằng: “Tiểu sư diệt, người nhìn cái vị bên cạnh người một chút, đúng đúng, đồ đệ của ta, nhìn một chút biểu cảm.”

Thời khắc này vẻ mặt Thẩm Vô Hoạch đúng là vô biểu tình.

Minh Đường trưởng lão bắt chước dáng vẻ nghiêm túc của Thẩm Vô Hoạch, chỉ lên gương mặt con nít của mình làm mẫu cho Thẩm Tri: “Nhìn rõ chưa? Chính là thái độ lạnh lùng như thế.”

Thẩm Vô Hoạch: “...”

Chúng đệ tử: “Phụt...”

Minh Đường trưởng lão trợn mắt: “Cười cái gì mà cười? Ta cũng chỉ phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, để hoa khôi của tông môn chúng ta không bị lừa chạy mất!”

Thẩm Tri: “...” Hoa khôi tông môn?

Thấy được diện mạo vô biểu tình của Thẩm Tri, Minh Đường trưởng lão kích động đến nhảy dựng lên, vỗ tay nói: “Được rồi, chính là biểu cảm này!” Nói xong, còn muốn nhích lại gần Thẩm Tri nhìn kỹ, nhưng đụng phải một ánh mắt lạnh như băng, vội vã ngậm miệng lại, ngưng ngưng cười mĩa một tiếng.

Thẩm Vô Hoạch thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thẩm Tri: “Tiểu Tri, chúng ta đi ra phía sau được không?” Thấy Thẩm Tri gật đầu, mới quay sang nói với Minh Đường trưởng lão: “Sư tôn, đệ tử xin cáo lui.”

Minh Đường trưởng lão cuống quýt ưng thuận, đợi đến khi hai người đứng ở trong đám đệ tử, lão mới phản ứng được tại sao mình lại sợ Thẩm Vô Hoạch đến thế? Rõ ràng lão mới là sư tôn cơ mà? Có điều ánh mắt vừa rời của Thẩm Vô Hoạch thực sự rất giống Minh Lệ! Dọa lão suýt chút nữa run rẩy.

Minh Đường trưởng lão vội vàng lắc đầu, cố gắng hắt Minh Lệ ra, Thẩm Vô Hoạch bất luận phương diện nào so sánh với Minh Lệ cũng ưu tú hơn! Hơn nữa đồ ngoan nhà lão sao có thể giống như cái tên Minh Lệ kia được?

Có điều đồ đệ này đối xử với đệ đệ thật tốt, mà từ sau khi bá sư hấn cũng chưa từng trưng cầu ý kiến của mình, nghĩ tới đây, Minh Đường trưởng lão không khỏi đầm ngực giận chân.

“Nếu ngươi không thích đeo thì thôi, không cần miễn cưỡng bản thân.” Thẩm Vô Hoạch nhìn chiếc mặt nạ trên mặt Thẩm Trì nói.

“Không đâu, ta rất thích.” Thẩm Trì sờ soạng chiếc mặt nạ mang lại cảm xúc rất nhẹ trên mặt, mặt nạ này tuy không coi là pháp bảo gì tốt nhưng tài liệu chế tạo lại là kén tằm bằng nghìn năm ở vùng địa cực vô cùng hiếm có, sau khi đeo lên không có một chút cảm giác khó chịu nào, “Đại ca, sư tôn ngươi thật hữu ý.”

Đúng lúc này, Minh Đường trưởng lão vẫn luôn chú ý đến hai người bên truyền âm cho Thẩm Vô Hoạch: “Ha ha ha, Vô Hoạch đồ nhi, ngươi xem đệ đệ ngươi khen ta rồi! Nhanh, khuyên nhủ hấn đến Trúc Đạo phong ta, như vậy hai huynh đệ các ngươi có thể ở cùng nhau mỗi ngày rồi!”

Thẩm Vô Hoạch cũng chưa hề liếc mắt nhìn Minh Đường, chỉ trả lời Thẩm Trì: “Ông ấy thật là hữu ý.”

Minh Đường trưởng lão ở xa xa bỗng nhảy dựng lên, đồ đệ cũng khen lão rồi!

Chấp Phù tông chủ tu là phù đạo, chú trọng lấy phù nhập đạo, Chấp Phù tông có thể xem là tông môn mới trỗi dậy, lập tông từ hai vạn năm trước, đến nay đã là đệ tam tông môn Sơ Linh giới, chỉ hơi kém hơn so với Thừa Kiếm tông và Ngự Thú tông, tất nhiên là có tư cách tổ chức đại hội tu giả.

Minh Đường trưởng lão phi ngư mặc dù hình thức khó coi, nhưng tốc độ lại là hạng nhất, gần hai mươi ngày, đoàn người đã đến thành Quảng Lân phụ cận Chấp Phù tông, so với thời gian dự tính lúc trước phải nhanh hơn chừng mười ngày. Hiện tại khoảng cách đến đại hội tu giả còn gần một tháng, mà dựa theo thông lệ, mỗi lần đại hội tu giả tông môn chủ nhà đều thiết đãi tu giả tham dự hội trước nửa tháng.

Dưới sự hướng dẫn của Minh Đường trưởng lão, một đám người oai nghiêm nối tiếp vào thành.

Thành Quảng Lân là thành thị duy nhất phụ cận Chấp Phù tông, vốn có không ít tán tu định cư, thêm đại hội tu giả sắp diễn ra, càng kéo đến không ít tu giả các môn các phái. Chặng qua đội ngũ khổng lồ như Thừa Kiếm tông lại chẳng có được mấy lượt, vì vậy sau khi đám người Thừa Kiếm tông tiến vào cổng thành, rất nhiều người dừng chân bên đường ngắm xem.

“Là Thừa Kiếm tông, ta nhận ra ký hiệu của bọn họ, cũng thật là lợi hại, dĩ nhiên tu vi của đại đa số người ta đều không nhìn ra, nói vậy tu vi đều là Kim đan trở lên đi!” Một người hạ giọng cảm thán với người bên cạnh.

Người đồng hành phụ họa: “Quả thật không hổ là đệ nhất tông, cư nhiên có nhiều tu giả Kim đan như vậy, còn không bao gồm những người đã tham gia đại hội trăm năm trước.”

“Nghe nói đệ nhất tông còn đặc biệt tổ chức tuyển chọn ra người có tài, đầu giống như tiểu môn phái của chúng ta, gom đủ mười mấy đệ tử đủ tư cách tham tuyển đã rất khó khăn rồi.”

“Ôi, không nói nữa, haiz! Ngươi xem nữ tử hồng y đằng trước dung mạo thật đẹp! Nghe nói lần này đệ nhất nữ nhân cũng tới, chính là vị cô nương này đi, thật quá đẹp!”

“Có đúng không, hở? Ngươi nhìn thiếu niên đi đằng sau nàng, cư nhiên đeo mặt nạ, thực sự là mới mẻ.”

“Nhìn đường nét nửa khuôn mặt dưới của hấn thật đẹp, có điều mang mặt nạ thường trên mặt đều có sẹo hoặc có tàn khuyết nha!”

“Không chừng là bởi vì quá đẹp đó, haha.” Người kia nói xong còn tự sờ mũi xấu hổ mỉm cười, đưa mắt nhìn Vân Nhiêu lần nữa, nhưng chẳng biết tại sao luôn vô thức nhìn đến Thẩm Trì, trong lòng tràn đầy tò mò.

Người giống như y không phải số ít, tuy không có ác ý, nhưng ánh mắt này cũng quá trắng trợn.

Thẩm Trì đi ở đội ngũ hàng thứ hai, đang đứng ở bên đường, sờ dĩ sau khi người kia im miệng lại càng nhiều tu giả nhìn về phía hấn, ngay sau đó, Thẩm Trì nhận ra toàn bộ ánh mắt đang tập trung trên người hấn biến mất, mà bên phải hấn vốn không có một bóng người lại nhiều thêm một người, chính là Thẩm Vô Hoạch ban nãy còn đi đằng sau.

Thẩm Vô Hoạch so với Thẩm Trì cao hơn rất nhiều, mặc dù hình thể không tính là cường tráng nhưng nếu so với thân hình mảnh khảnh của Thẩm Trì vẫn trắng kiện hơn nhiều, y dường như chỉ lơ đãng nhìn về phía trước một thoáng, vừa lúc che đi Thẩm Trì.

Ánh mắt đảo qua trên gò má không chút dao động của Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Trì thu hồi ánh mắt, chuyên tâm nhìn đường.

Rất nhanh đoàn người đã đi tới chỗ nghỉ chân, một tòa khách sạn xây ở phía đông nam thành, tám biển trên khách sạn đề ba chữ to “Viễn Thượng Lâu” rồng bay phượng múa, trên cột cửa có khắc kỳ lân thổ thủy, tỏ ra rất hào hùng đại khí.

Lúc này bên cửa đã có mấy người đang chờ, thấy được mọi người, vị trung niên ở giữa dáng vẻ thấp lùn gầy gò vội vàng tiến lên mấy bước, mặt mày khó nén nổi kích động, khom mình hành lễ: “Đệ tử ngoại môn Thanh Đường, bá kiến Minh Đường trưởng lão, bá kiến nhị vị sư thúc, bá kiến các vị sư huynh sư tỷ.”

Đệ tử ngoại môn Thừa Kiếm tông bình thường sẽ không được ban đạo hiệu, chỉ những người có cống hiến cho môn phái mới có thể lấy chữ lót Thanh

làm đạo hiệu ban thưởng, nhập vào tông thạch Thừa Kiếm tông, tuy vẫn là đệ tử ngoại môn nhưng cũng được xưng là chuẩn đệ tử nội môn.

Loại này đa số tông môn chọn người tâm tính vô cùng tốt, tu vi chỉ xếp thứ hai, cho nên không ít đệ tử giống như Thanh Đường được phân đến các nơi quản lý sản nghiệp thế tục.

Chẳng qua Thanh Đường cảm thấy mình rất may mắn, từ lúc chào đời cho tới nay cứ nhiên có thể nhìn thấy trưởng lão bản môn! Nếu như chăm sóc tốt, nói không chừng có thể được điều về môn phái, nghĩ tới đây, y không khỏi nhiệt tình thêm vài phần, liên tục mời đoàn người vào cửa.

Không gian lầu một khách sạn bị chen vào hơn ba trăm người chật kín.

“Minh Đường trưởng lão, chiếu theo phân phó của ngài, gian phòng đều đã chuẩn bị tốt, vừa đúng 151 phòng.” Thanh Đường thấp giọng báo cáo với Minh Đường.

Đồng hành lần này trong hàng ngũ đệ tử có 120 nữ tu, 180 nam tu, hai người một gian, Minh Đường một gian, vừa vặn chia đủ.

Minh Đường gật đầu, nói với chúng đệ tử: “Mời các vị tự mình trao đổi nơi ở, sau đó đến tú quây lĩnh chìa khóa.”

Nghe vậy, chúng đệ tử thấp giọng thảo luận, trong lúc nhất thời tiếng xì xào bên tai không dứt, luôn luôn có người nhìn về phía Thẩm Tri về mặt nóng lòng muốn thử, nhưng khi nhìn đến Thẩm Vô Hoạch theo sát bên cạnh Thẩm Tri, không khỏi thu hồi bàn chân mới đi được nửa bước, nhận chìa khóa ở cùng đồng môn hàng ngày tương đối quen thuộc.

Rất nhanh, liền chỉ còn lại Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch chưa lãnh chìa khóa.

“Nếu như người không muốn ở cùng ta, ta có thể tìm một phòng khách sạn khác.”

Đúng lúc này, Thẩm Tri nghe được Thẩm Vô Hoạch truyền âm, không khỏi quay sang nhìn y một thoáng, trong mắt hơi nghi ngờ một chút, “Tại sao người lại cho rằng như vậy?”

Xưa nay Thẩm Tri không thích ở chung phòng với người khác, đặc biệt nếu lúc nghỉ ngơi có người bên cạnh, hẳn sẽ theo bản năng phòng bị, có điều đó là với những người xa lạ khác, thực ra Thẩm Vô Hoạch hẳn lại biết rất rõ, nhưng cũng rất nhiều nguy hiểm, cho dù hiện tại Thẩm Vô Hoạch chưa trưởng thành, thực lực cũng không thể khinh thường.

Mặc dù Thẩm Vô Hoạch kiếp này không giống kiếp trước, đối phương cũng không biểu hiện chút địch ý nào với hắn, thậm chí bảo vệ hắn mọi nơi, hơn nữa tuy rằng kiếp này món di vật vẫn yên lành ở trong tay hắn, nhưng mối thù hủ di vật kiếp trước Thẩm Tri cũng chưa hoàn toàn buông xuôi. Huống hồ hiện tại Thẩm Vô Hoạch không có địch ý với hắn, không có nghĩa là về sau cũng không có, kiếp trước cuối cùng Thẩm Vô Hoạch không phải cũng vô có nhắm vào hắn sao?

Lúc này mặc dù trả lời Thẩm Vô Hoạch như vậy, Thẩm Tri cũng đã hạ quyết tâm tới nay không ngủ được rồi.

Hiện tại hắn đang ở Hoàng cảnh tầng bảy, cường độ thân thể đã là cực hạn, cho dù hơn mười ngày không nghỉ ngơi cũng không ảnh hưởng quá mức.

Thấy mọi người đều đã bố trí chỗ ngủ nghỉ xong, Minh Đường trưởng lão vỗ tay một cái: “Vừa lúc thành Quảng Lân qua hai ngày sẽ tổ chức lễ hội hoa đăng, trước tiên chúng ta ở đây nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, khi ra ngoài nhớ phải mang theo đệ tử lệnh, có việc còn kịp thời thông báo cho ta, gần đến đại hội tu giả, xin chớ tùy ý phát sinh tranh chấp với những tu giả khác.”

Sau khi nói xong, thấy không có gì sơ suất, Minh Đường trưởng lão liền đề cho chúng đệ tử trở về phòng.

Khách sạn chia làm năm tầng, đại sảnh ở tầng áp chót là chỗ dùng cơm, còn lại bốn tầng đều là phòng ở, căn phòng của hai người Thẩm Tri ở tầng cao nhất, hai người một đường trăm dặm đi lên tầng năm, Thẩm Tri đưa tay mở cửa phòng.

Nội thất trong phòng rất giống gian nhà trọ bình thường, bên ngoài bày một cái bàn dùng để tiếp khách, bốn cái ghế, trên bàn bày một bình trà nóng, khay bên cạnh đặt bốn cái chén sứ men xanh úp ngược, trên tường dựng một giá sách, bên trên bày một số cuộn tranh cùng thư tịch, hai món đồ trang trí và một cái giá cắm nến, ở giữa gian trong và gian ngoài đặt một tấm bình phong “Cầm lý phách thủy nhiễm bích liên” ngăn cách, vừa vào gian trong, liền trông thấy một cái giường gỗ rộng lớn chạm trổ hoa văn, cạnh giường còn đặt một cái thảm chân bằng gỗ, trên màn thêu trúc lan thanh nhã, cùng kiểu với chiếc chăn đang gấp đặt trên giường, có vẻ vô cùng mềm mại.

Thẩm Vô Hoạch vào cửa chỉ nhìn gian ngoài, liền ngồi xuống bàn trà, thần sắc có phần ngưng trọng, Thẩm Tri cũng chỉ nhìn thoáng qua gian trong liền đi ra, ngồi đối diện với Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca, làm sao vậy?”

Thẩm Vô Hoạch đem trà ngon vừa rót đưa cho Thẩm Tri, tay kia mới xòe ra: “Xin lỗi Tiểu Tri, lễ vật người tặng ta đã vỡ vụn rồi.”

Nhìn thứ trong lòng bàn tay Thẩm Vô Hoạch phủ đầy vết nứt, chính là ngọc trụ bàn long đã vỡ thành hai mảnh, Thẩm Tri giật mình, lúc này mới nhớ lại mấy năm trước lần đầu tiên thấy Thẩm Vô Hoạch đã ở nhà trọ hạ nguyên rửa y, nói vậy hôm nay Thẩm Vô Hoạch đã cho rằng hắn không muốn ở cùng y cũng vì lần ở nhà trọ đó rồi.

Có điều dựa theo tính toán của Thẩm Tri, nguyên rửa trên miếng ngọc trụ kia tối đa chỉ có thể duy trì ba tháng, sau ba tháng nó sẽ biến thành bột phấn, nhưng thời gian đã qua hơn sáu năm mà hôm nay Thẩm Vô Hoạch vẫn còn có thể lấy ra một miếng ngọc trụ hoàn chỉnh như vậy cho hắn xem. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nét mặt Thẩm Vô Hoạch hiện tại vẫn không biểu cảm như trước, nhưng chẳng biết tại sao Thẩm Tri lại nhìn thấy vài phần thương cảm trên người y, giật mình mới nói: “Cái này hỏng thì thôi, sau này ta sẽ tặng cho người cái khác.”

“... Được.” Trả lời xong, Thẩm Vô Hoạch đem hai mảnh vỡ ngọc trụ thu về, đứng lên mở cửa: “Ta có chút việc, đi ra ngoài trước một chuyến, khả năng buổi tối không trở lại, Tiểu Tri nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được, đại ca.” Thẩm Tri đáp, nhưng không hỏi Thẩm Vô Hoạch đi ra ngoài làm gì.

Về mặt Thẩm Tri khó hiểu nhìn cánh cửa bị khép lại, lập tức đi đến trước kệ sách tùy ý chọn một cuộn tranh mở ra xem, chỉ là du văn tạp ký, có điều viết cũng vô cùng thú vị.

Thẩm Vô Hoạch cũng không đi xa mà chỉ yên lặng vô thanh vô tức lên nóc nhà.

Viễn Thượng Lâu cũng coi là tòa kiến trúc cao nhất thành Quảng Lân, đứng trên nóc nhà có thể đem cả tòa thành thị thu vào trong mắt, lúc này ánh dương đã tàn, chỉ còn lại nửa rặng mây đỏ động ở phía chân trời, phân nửa thành Quảng Lân đã dung nhập vào bóng đêm.

Do sắp tới gần lễ hoa đăng, cửa cổng mọi nhà đều lần lượt treo hoa đăng, nói vậy qua hai ngày nữa sẽ có thể thấy được cảnh tượng rực rỡ lấp lánh, Tiểu Tri nhất định sẽ thích.

Thu tầm mắt lại, Thẩm Vô Hoạch xòe bàn tay ra, ánh nắng chiều nhọt nhọt chiếu sáng lấp lánh hai mảnh vỡ bàn long ngọc trụ trong lòng bàn tay, mãi đến khi ánh sáng cuối cùng phía chân trời vụt tắt, y mới chậm rãi khép lòng bàn tay lại, lấy ra một chiếc hộp ngọc từ trong túi trữ vật, cẩn thận dè dặt đem mảnh vỡ đặt vào.

Tuy vừa rồi Thẩm Tri đã phủ quyết lời nói không muốn ở cùng y, nhưng lấy sự hiểu biết của Thẩm Vô Hoạch với hắn, tất nhiên biết được lúc này Thẩm Tri đang vô cùng phòng bị, nếu như hai người cùng ở một phòng, kết quả sau cùng tất nhiên là Thẩm Tri luôn luôn phòng bị y.

Thà rằng như vậy, chẳng bằng y lui ra ngoài trước.

Đem hộp ngọc cất đi, trăng tròn đã lên cao, Thẩm Vô Hoạch ngũ tâm hướng thiên, nhắm mắt điều tức.

Thẩm Tri dụi dụi con mắt, lúc này mới phát hiện sắc trời đã sẫm xuống, Thẩm Vô Hoạch giống như lời y nói vẫn chưa trở về, có điều trong cốt truyện Thẩm Vô Hoạch chính là người xuất quỷ nhập thần, Thẩm Tri cũng lười truy cứu, đem cuộn tranh thả lại trên kệ sách, đứng dậy đem cánh cửa sổ khép hờ đẩy ra, ánh trăng như nước tràn vào phòng, chiếu rọi mặt đất.

Lại là một đêm trời quang.

Do lễ hội hoa đăng chưa bắt đầu, lúc này thành Quảng Lân vẫn yên tĩnh, chỉ có phía tây thành mơ hồ xuất hiện mấy ánh hào quang hồng lục sáng rọi cả một vùng.

“Cốc cốc”

Đúng lúc này, một loạt tiếng gõ cửa vang lên, sau đó truyền đến giọng nói của Vân Dục: “Tiểu sư thúc, Vô Hoạch sư thúc, hai người có đó không?”

Mở cửa, Thẩm Tri đưa mắt nhìn Vân Dục: “Vân Dục sư đệ, đại ca ra ngoài, có chuyện gì?”

Về cách xưng hô sư đệ này, ban đầu Vân Dục cho rằng mình sẽ có chút ít nhiều không ổn, nhưng khi nghe chính miệng Thẩm Tri thốt ra lại cảm thấy tự nhiên không gì sánh được, nụ cười trên mặt không thay đổi, nói với Thẩm Tri: “Tiểu sư thúc, nghe nói chợ đêm tây thành Quảng Lân rất nổi tiếng, chúng ta dự định đi ra ngoài dạo một vòng, ngài đi không?”

Tây thành? Nghĩ đến vùng mới phát ra tia sáng vừa rồi, ánh mắt Thẩm Tri rơi vào khuôn mặt Vân Dục mỉm cười không chút sợ hãi, trong lòng có hơi kỳ lạ, sau đó đáp: “Ta mệt, hôm nay không muốn đi ra ngoài.”

Nghe thấy Thẩm Tri cự tuyệt, Vân Dục cũng không thất vọng, vẫn dịu dàng nói: “Được, tiểu sư thúc người đi nghỉ sớm đi, ta liền cáo từ trước.”

“Ừ, đi chơi vui về.”

Vân Dục nhẹ nhàng khép cửa phòng Thẩm Tri lại, vừa đi xuống dưới lầu vừa sờ lên mũi, chẳng biết tại sao y luôn cảm thấy câu nói đi chơi vui về ban nãy của Thẩm Tri có phần ý vị sâu xa, không đợi y suy nghĩ rõ ràng đã trông thấy Vân Nhiêu, liền đem sự khác thường kia quên mất: “Sur muội, Vô hoặc sư thúc cùng tiểu sư thúc không ra ngoài.”

“Ta biết là bọn họ sẽ không đi, vậy chúng ta đi thôi, đại sư huynh.”

Đời trước mặc dù Vân Nhiêu chưa từng đọc cuốn tiểu thuyết này, nhưng ban nãy thời điểm để Vân Dục đi hỏi nàng cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Từ cốt truyện được hệ thống truyền tải, Thẩm Vô hoặc cũng coi là nam chính cực kỳ nghiêm túc, nếu không nguyên thân đời trước đã chưa từng thành công được một lần, còn thiếu chút nữa bị hủy khuôn mặt dưới con nóng giận của nam chính.

Chờ đã, nghĩ tới đây, trong đầu Vân Nhiêu lóe lên, vô thức sờ soạng khuôn mặt mình, lúc nàng xuyên qua thân thể này chính xác đang ở trạng thái bị hủy dung! Dựa theo ký ức suy đoán, trước đó nguyên thân từng xuất hiện địch ý với Thẩm Tri tiểu shota, còn nói hấn là tên nhóc ăn mày kia mà, khi ấy Thẩm Vô hoặc cũng ở tại đó.

Lẽ nào chính bọn họ đã hủy dung nàng?

Nhưng lúc đó tu vi Vân Nhiêu dẫu sao cũng là Trúc cơ hậu kỳ, mà huynh đệ hai người chẳng qua chỉ là người phàm, cũng không từng tiếp xúc gần gũi qua, làm sao có thể làm được.

Vân Nhiêu lắc đầu, thầm nghĩ mình cả nghĩ quá rồi, căn cứ vào tiến độ tu vi của nàng hiện tại, không đến trăm năm là có thể bước vào Nguyên anh kỳ, giữ được gương mặt này là chuyện sớm hay muộn, hà tất phải truy cứu nhiều như vậy, huống chi trước đây tính cách của nguyên thân thực sự đáng ghét, cho dù chọc người khiến mặt bị hủy cũng đáng đời!

“Sur muội, ngươi làm sao vậy?” Thấy Vân Nhiêu rơi vào trầm tư, trên mặt Vân Dục hiện lên vẻ lo âu, những năm gần đây tính cách Vân Nhiêu có hơi chút biến hóa, chắc là đã kích do hủy dung năm đó lưu lại, có điều nàng lại hồ hững với hấn nhiều hơn.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Vân Nhiêu lộ ra khuôn mặt tươi cười với Vân Dục, dẫn đầu bước ra khỏi khách sạn.

Một đêm không lời.

Ngày hôm sau lúc Thẩm Tri ra ngoài vừa vặn gặp được Thẩm Vô hoặc: “Đại ca?”

“Ừ.” Thẩm Vô hoặc đưa mắt nhìn trang phục của Thẩm Tri: “Muốn ra ngoài?”

“Ta muốn đi Linh thị mua vài món đồ.” Thẩm Tri nói xong, lại bổ sung một câu: “Ngươi đi không?”

Thẩm Vô hoặc: “Được.”

Thẩm Tri: “...”

Hai người một trước một sau đi xuống lầu, vừa lúc thấy Vân Dục cùng Vân Nhiêu từ ngoài cửa tiến vào, sắc mặt Vân Dục âm trầm hiếm thấy, mà Vân Nhiêu là một thân nam trang vẻ mặt lầy lòng, thi thoảng quay sang Vân Dục nhận sai.

Trông thấy hai người xuống lầu, hai người kia vội vã dừng tranh luận: “Bái kiến Vô hoặc sư thúc, bái kiến tiểu sư thúc.”

Nghĩ đến đêm qua Vân Dục nói đi tây thành, lại nhìn dáng vẻ Vân Dục bây giờ, lông mày Thẩm Tri che giấu dưới mặt nạ hơi nhếch lên.

Vân Nhiêu cúi đầu cực kỳ thấp, mãi đến khi hai người ra khỏi khách sạn mới lần nữa ngẩng lên nhìn về phía Vân Dục, nàng dè dặt kéo tay áo y, vẻ mặt thành khẩn: “Đại sư huynh, là ta sai rồi, ta không nên ham chơi đi đến chỗ kia.”

Thấy được Vân Nhiêu như vậy, sắc mặt Vân Dục thoáng dễ nhìn hơn một chút, thờ dài nói: “Ta biết ngươi thích chơi đùa, nhưng cũng nên có mức độ, nếu đêm qua ta không ở đó, ngươi có biết nguy hiểm thế nào không? Đối phương chính là tu giả Kim đan trung kỳ, nếu ngươi xảy ra chuyện ta làm sao ăn nói với sư tôn?”

“Ồi chao, ngươi chớ nên nói cho ông ấy biết nha, dù sao hiện tại ông cũng đang bế quan.” Thấy Vân Dục nói như vậy, Vân Nhiêu liền biết đã tránh được một kiếp: “Được rồi, sư huynh, ngươi đưa cho hấn thuốc gì vậy?”

“Dục linh đan, được rồi, trở về nghỉ ngơi thôi.”

Nghhe thấy cái tên này, trong lòng Vân Nhiêu không khỏi run rẩy, không nghĩ tới đại sư huynh này thoát nhìn hiền lành như thế, hạ thủ cư nhiên ác như vậy. Chỉ mới đùa giỡn nàng hai câu cư nhiên cho hấn dục linh đan, đan dược này đối với tu giả Độ kiếp kỳ trở xuống đều hữu hiệu, nói cách khác, người muốn dùng vật kia để làm chuyện phòng the thì ít nhất phải chờ tu hành lên Độ kiếp kỳ mới có thể, mà nhìn mặt tên kia không có khả năng chịu được cấm dục.

Chiều này thật là độc, chẳng qua đại sư huynh thật lợi hại.

“Cảm tạ đại sư huynh! Vậy ta lên lầu trước đây.”

Nói xong Vân Nhiêu liền chạy vèo lên lầu, Vân Dục lắc đầu bất đắc dĩ, trước đây y còn cảm thấy vị sư muội này đã thay đổi rất nhiều, không nghĩ tới vẫn sẽ gây phiền toái như thế, nếu như y không nhìn lầm, tên tu giả Kim đan kia chính là người của Ngự Thủ tông.

Cho dù hiện tại người nọ không tìm được bọn họ, đến đại hội tu giả sớm muộn cũng sẽ gặp nhau, đến lúc đó có khả năng sẽ không đơn giản như vậy.

Nói đến sau khi hai người Thảm Trì xuất môn, trực tiếp đi đến Linh thị ở phía đông thành.

Đi tới một con phố, Thảm Trì phát hiện, người đến người đi trên phố quả thực không ai dám nhìn vào hai mắt hắn, đều chỉ mới liếc mắt liền vội vã quay đi, càng chớ bàn đến ánh mắt gì khác thường. Thảm Trì quay đầu nhìn Thảm Vô Hoạch ở phía sau hắn, đã thấy mắt y nhìn thẳng, sắc mặt lạnh lẽo giống hệt như mọi ngày, rất có một loại khí thế không giận mà tự phát uy, khiến người ta không dám tới gần, thảo nào cả đoạn đường này không một chút trở ngại.

Thảm Trì đột nhiên cảm thấy mang theo Thảm Vô Hoạch đi ra mờ đường cũng không tệ lắm, kiếp trước lúc hắn là Ma tôn cũng có thể làm được điều này, chẳng qua người đi đường nghe tiếng đều bị dọa chạy chết khiếp, muốn thấy được đường phố náo nhiệt thế này hiển nhiên là không có khả năng.

Quy mô Linh thị ở thành Quảng Lâm cùng thành Lâm Tiên không sai biệt nhiều lắm, đều hình thành từ một con phố, có điều so với đường phố thành Lâm Tiên rộng rãi, con đường này có vẻ lại hẹp dài hơn nhiều, sau khi hai bên đường bày bán hàng quán, độ rộng liền chỉ đủ chứa ba người cùng song hành.

So với thành Lâm Tiên tu giả ăn mặc thiên hình vạn trạng, tu giả Linh thị thành Quảng Lâm hiển nhiên bình thường hơn rất nhiều, chỉ ít không có tu giả nào ăn mặc trang điểm có thể dọa người khác óa khóc.

Lúc này người qua lại trên Linh thị rộn ràng, có vẻ hết sức ồn ào náo nhiệt.

Thảm Trì nhìn xung quanh một lát, vẫn chưa trông thấy vật mình muốn trên sạp nhỏ hai bên đường.

Thảm Vô Hoạch vẫn chưa từng nhiều lời hỏi: “Tiểu Trì muốn mua gì?”

“Linh ngọc.” Thảm Trì trả lời, sau đó giải thích: “Gần đây ta xem một vài pháp thuật phương diện phù chú, muốn thử khắc chế ngọc phù.”

Ngọc cùng linh thạch bất đồng, một bên là ngọc, một bên là thạch, mặc dù đều ẩn chứa năng lượng, nhưng năng lượng linh thạch chỉ có thể dẫn xuất lại không thể chịu tải được nhiều, năng lượng trong ngọc càng thêm ôn hòa, tính chất dung nạp càng mạnh, tu giả thường dùng ngọc làm ngọc giản, ghi lại rất nhiều sự việc.

Ngọc trải qua nghìn năm có linh, mới gọi là linh ngọc, linh ngọc cũng là một trong những tài liệu trọng yếu để chế tác phù chú.

Thảm Trì không nói dối Thảm Vô Hoạch, nhưng cũng giữ lại một phần, xác thực là gần đây hắn muốn thử phù chú, nhưng hắn cũng không chỉ khắc chế ngọc phù mà muốn thử hiệu quả của phù chú kết hợp với trận pháp.

Phù chú thông thường phân làm chỉ phù cùng ngọc phù, so với chỉ phù, uy lực của ngọc phù hiển nhiên lớn hơn rất nhiều, mà linh ngọc càng tốt ngọc phù chế ra hiệu quả càng cao, có điều do chi phí linh phù chế tác từ linh ngọc rất cao, đa số phù tu vẫn sẽ lựa chọn chỉ phù. (Chỉ phù = lá bùa)

Sạp hàng ven đường thực ra có bán linh ngọc, nhưng đa số chất lượng không được tốt lắm, mà tối đa chỉ có hai ba miếng, sau khi xem qua một lượt, Thảm Trì liền cất bước đến một cửa tiệm nằm ở trung tâm Linh thị.

“Hoan nghênh nhị vị hạ cố đến Vạn Bảo Lâu.” Ông chủ cửa hàng là một vị lão già tóc bạc râu trắng, tu vi chỉ ở Trúc cơ hậu kỳ, trông thấy hai người hết sức nhiệt tình: “Xin hỏi nhị vị cần gì, tệ điểm mặc dù không dám nói là thương gia lớn nhất tu giới, nhưng cũng xưng là số một số hai, chỉ cần nhị vị có thể nói ra, lão phu tự sẽ tìm đến cho các ngài.”

Khẩu khí người này không nhỏ, có điều Thảm Trì cũng không hoài nghi tính chân thực trong lời lão nói, Vạn Bảo Lâu này xây dựng mới mấy trăm năm, hầu như mỗi Linh thị ở mọi tòa thành đều có dấu tích của nó, gần như ở trong mắt mỗi tu giả, nó đều không gì không làm được.

Mà trái ngược với không gì không làm được lại chính là giá tiền của nó, kiếp trước Thảm Trì đã từng qua lại với Vạn Bảo Lâu, chỉ mới tiền đặt cọc đã hao tổn gần nửa linh thạch trong kim khố của Ma cung, chẳng qua cuối cùng vật kia lại rơi vào trong tay Thảm Vô Hoạch.

Thảm Trì nói: “Ta muốn 100 miếng linh ngọc hạ phẩm, 100 miếng linh ngọc trung phẩm, 300 miếng linh ngọc thượng phẩm.”

Lão già nghe vậy liền sững sờ, sau đó trên mặt mang theo vài phần áy náy: “Xin lỗi khách nhân, hiện tại linh ngọc trung phẩm cùng hạ phẩm tệ điểm đều có, có điều thượng phẩm chỉ còn dư lại 150 miếng, đợt hàng tiếp theo khả năng còn nửa tháng nữa mới tới, nếu như ngài không vội, lão phu vào sổ cho ngài trước.”

150 miếng, Thảm Trì nhủ mảy, lúc này khoảng cách tới khi đại hội tu giả bắt đầu còn có chừng hai mươi ngày, cũng không khác biệt lắm, “Chỉ những thứ này thôi.”

“Được, khách nhân, tổng cộng 3500 miếng linh thạch thượng phẩm.” Về mặt lão già tươi cười đem túi trữ vật chứa linh ngọc giao cho Thảm Trì.

“Ông chủ, cho gia xem tất cả linh ngọc thượng phẩm trong tiệm các người!” Trong lúc Thẩm Tri trả tiền xong, một gã tu giả trẻ tuổi đồm đàng tay cầm quạt xếp mang theo một thiếu nữ phần y bước vào cửa.

Lão giả đáp lời: “Xin lỗi, khách nhân, linh ngọc thượng phẩm đã bán hết.”

Gã thanh niên trợn mắt, soạt một tiếng vỗ cây quạt lên tay, khí thế hùng hổ hỏi: “Cái gì? Gia chẳng qua mới ra ngoài nửa khắc đồng hồ, có phải là bọn chúng mua hay không?” Một đầu khác của cây quạt vừa lúc chỉ lên người Thẩm Tri đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Bước chân Thẩm Tri cũng chưa từng dừng lại, nhắc chân đã bước ra khỏi bậc cửa.

Mà ánh mắt Thẩm Vô Hoặc lại liếc qua một vòng đáng vẽ của thanh niên cùng thiếu nữ kia, lập tức đi theo Thẩm Tri ra khỏi cửa hàng.

Không hề bị con thịnh nộ của thanh niên hùa dọa, sắc mặt lão giả ung dung: “Khách nhân, phép tắc bổn điểm, thứ cho không phụng cáo, nếu như khách nhân vẫn cần linh ngọc thượng phẩm, mời nửa tháng sau quay lại.”

“Người!” Thanh niên tức giận giậm chân một cái, lúc này muốn xông lên tạo áp lực cho lão giả, lại đột nhiên nghĩ đến thế lực Vạn Bảo Lâu ngay cả tông môn bọn y cũng phải kiêng kỵ mấy phần, không khỏi bực mình mà hừ một tiếng, phẩy tay áo một cái: “Sur muội, chúng ta đuổi theo hai người kia! Nhất định là bọn chúng cầm linh ngọc đi.”

Ra khỏi cửa hàng, thiếu nữ bước nhanh hai bước đi đến bên cạnh thanh niên kéo tay áo y, cau mày nói: “Chính Lăng sư huynh, nếu không chúng ta chẳng cần dùng linh ngọc thượng phẩm nữa, ta dùng trung phẩm cũng vô cùng tốt, hơn nữa với tu vi của ta bây giờ dùng linh ngọc thượng phẩm cũng là lãng phí.”

Nhìn đáng vẽ thiếu nữ thoáng nhũn mày, ánh mắt Chính Lăng ngẩn ngơ một chút, lập tức hắng giọng nghiêm mặt nói: “Nói vậy, Nguyệt sư muội của chúng ta đương nhiên xứng đáng có được thứ tốt nhất. Hơn nữa sau đó không lâu chính là đại hội tu giả, sư muội người bây giờ chẳng qua mới Trúc cơ sơ kỳ, muốn giành được tư cách tiến nhập Thiên Di bí cảnh nhất định phải có linh phù cường lực đủ mạnh mới được, yên tâm, chờ lát nữa sư huynh nhất định mua lại linh ngọc từ tay hai người kia cho người.”

Dường như được Chính Lăng chọc đùa vui vẻ, Tri Nguyệt nhoen miệng cười: “Vậy thì thật đa tạ sư huynh, sư huynh tốt nhất!”

Chính Lăng là cháu trai đệ tam trưởng lão Chấp Phù tông đại tông, thân phận tất nhiên không cần phải nói, cộng thêm lại là tư chất đơn linh căn, chỉ hơn một trăm tuổi đã đạt tới Kim đan hậu kỳ, ở trong thế hệ đệ tử có thể nói là nhân vật phong vân, đến nơi nào cũng là cảnh tượng vừa ý, mà vị đang ở bên cạnh y lúc này, chính là tiểu sư muội y cưng chiều đã mấy chục năm.

Thấy được tiểu sư muội làm nũng, Chính Lăng sao có thể chống đỡ được, vỗ ngực một cái về mặt rất tự tin: “Yên tâm, cứ để sư huynh đảm nhận!”

Nói xong Chính Lăng liền dẫn Tri Nguyệt đuổi theo hướng hai huynh đệ mới rời đi.

Thẩm Tri cũng không để hai người ở Vạn Bảo Lâu kia vào lòng, sau khi ra cửa liền đến gian hàng bên đường lựa chọn không ít linh vật linh thực hữu dụng, mà Thẩm Vô Hoặc thì phụ trách mở đường, thỉnh thoảng giúp hắn chọn một vài vật.

Không thể không nói, nếu như kiếp trước không phát sinh ra chuyện cuối cùng, hai người hẳn có thể trở thành tri kỷ, Thẩm Tri nhìn chính mình cùng Thẩm Vô Hoặc đồng thời đặt một gốc tụ linh thảo lên tay, nghĩ như vậy.

Bàn tay Thẩm Vô Hoặc so với Thẩm Tri lớn hơn một vòng, vừa mới chạm vào nhau đã vừa vịn ôm trọn bàn tay Thẩm Tri vào lòng bàn tay, thực ra trông vô cùng hòa hợp.

Đối lập với nhiệt độ Thẩm Tri có phần hơi lạnh, bàn tay Thẩm Vô Hoặc lại rất ấm áp.

Thẩm Vô Hoặc thu tay về rất nhanh, khuôn mặt lại tiếp tục lạnh băng.

Thấy biểu hiện của hai người Thẩm Tri, ánh mắt người bán hàng sáng lên, có hi vọng! Vội vàng nói: “Hai vị khách nhân thực sự là tinh mắt, gốc tụ linh thảo nghìn năm này ta mới hái từ rừng Tiên Tung ngày hôm qua, vẫn còn rất tươi mới, các ngài nhìn bùn đất dính trên cây còn ướt, một chút linh khí cũng không bị mất, đảm bảo là vật tốt luyện đan, chỉ cần hai mươi miếng linh thạch trung phẩm khẳng định giá rẻ vật tốt.”

Thẩm Tri cầm gốc cây kia lên, quay đầu hỏi: “Đại ca, người cảm thấy thế nào?”

Thẩm Vô Hoặc gật đầu, giọng nói có chút cứng nhắc: “Có thể.”

Thẩm Tri chẳng qua cũng chỉ thuận miệng hỏi, vẫn chưa có ý trung cầu ý kiến Thẩm Vô Hoặc, vì vậy hỏi xong liền quay đầu đi, vẫn chưa trông thấy lỗi tai Thẩm Vô Hoặc có hơi phiếm hồng.

Đem gốc tụ linh thảo để vào hộp trong túi trữ vật, tâm tình Thẩm Tri vô cùng tốt, gốc tụ linh thảo này ít nhất đã năm ngàn năm, cũng không phải chỉ mới một ngàn năm như người bán hàng kia nói, nếu như đem đi bán đấu giá, ít nhất phải giá trị 500 miếng linh thạch thượng phẩm.

“Nhị vị đạo hữu, xin dừng bước!”

Đúng lúc này, một giọng nói có vẻ hơi quen thuộc vang lên sau lưng hai người, Thẩm Tri nhíu mày, coi như không nghe thấy, vòng qua sạp nhỏ trước mặt đi ra hướng ngoài Linh thị.

Không nghe thấy? Chính Lăng ra dấu với Trì Nguyệt, lách qua đám đông liền vọt tới trước mặt hai người, vươn một cánh tay chặn ở phía trước cười nói: “Chào nhị vị đạo hữu, ta là Chính Lăng Chấp Phủ tông, không biết có thể thương lượng đem linh ngọc thượng phẩm nhị vị vừa mua bán lại cho tại hạ? Ta nguyện nâng giá 100 linh thạch thượng phẩm.”

Thẩm Tri nhìn tên tu giả đom đóm trước mặt này một lát, “Không bán.”

“Sur huynh!” Bỗng một giọng nữ trong trẻo vang lên từ phía ngoài đám tu giả đang xúm lại, ngay sau đó một thiếu nữ phần y xinh đẹp chen vào giữa đám người, kéo cánh tay Chính Lăng: “Người ta đã nói không muốn thì coi như xong chuyện, chúng ta không cần linh ngọc thượng phẩm nữa.”

“Như vậy sao được?” Chính Lăng cung chiêu mỉm cười với nữ tử, sau đó nhìn về phía hai người, trong mắt đầy uy hiếp: “Khuyên các ngươi rệu mòi không uống lại thích uống rượu phạt, thức thời thì đem linh ngọc giao ra, còn cái tên tiểu tử mang mặt nạ kia chắc là quá xấu nên không dám ra ngoài, nếu như các ngươi biết điều, ta còn có thể tặng cho hai viên đường nhân đan, ha ha.”

Lời này khiến cho những người vây xem cũng cười vang một hồi, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tri thêm mấy phần chế nhạo.

Chẳng qua cũng không có ai xuất hiện ngăn cản tranh chấp, trong giới tu giả giết người đoạt bảo đều là chuyện bình thường, đây chẳng qua chỉ là tranh chấp nhỏ mà thôi, cũng chỉ đến để xem náo nhiệt.

Nhìn kẻ âm ỉ trước mắt, thật ra Thẩm Tri lại cảm thấy có chút thú vị: “Nếu ta không không đưa thì sao?”

Sắc mặt Chính Lăng hung ác, ăn nói bậy bạ: “Ta đây sẽ đem tứ chi ngươi tháo xuống, tự mình đoạt lấy.”

“Phải không?”

Câu này lại do Thẩm Vô Hoặc vừa rồi vẫn không nói một câu nào phát ra.

Chẳng biết tại sao khi nghe thấy Thẩm Vô Hoặc nói ra hai từ này, Chính Lăng đột nhiên cảm thấy có hơi run chân.

Mà cũng không biết xảy ra chuyện gì, hiện tại Linh thị cư nhiên chỉ có Vạn Bảo Lâu còn một đợt linh ngọc cuối cùng, sớm biết vừa rồi y đã không nghĩ ham rẻ sang tiệm bên cạnh, quyết tâm mua đứt luôn, để bây giờ mới gây phiền toái như vậy.

Cũng chỉ có mình Chính Lăng tự biết, vừa rồi y chẳng qua chỉ phô trương thanh thế, tu vi của y là Kim đan hậu kỳ không sai, thế nhưng phần lớn đều dùng linh dược tạo thành, bản thân vẫn rất hiểu rõ mình có bao nhiêu cân lượng.

Nhưng nghĩ đến sư muội đang ở bên cạnh nhìn vào, Chính Lăng không khỏi ưỡn ngực mạnh miệng nói: “Đương nhiên! Không tin các ngươi thử xem!”

“Vậy thì tới thôi.” Thẩm Vô Hoặc một bước tiến lên phía trước, chắn trước người Thẩm Tri.

Thẩm Tri liếc nhìn bóng lưng cao lớn trong tầm mắt, lại đem dao găm ban nãy đặt trong lòng bàn tay thu về, lui ra sau một bước.

Kẻ đối diện này tuy là Kim đan hậu kỳ nhưng tu vi phù phiếm, ngay cả căn cơ đều không coi là ổn, lúc đầu hắn cũng không quá muốn đánh nhau cùng y, hiện tại có người làm thay, tất nhiên là vui vẻ nhàn hạ.

Đã đến nước này Chính Lăng cũng không muốn lui, đặc biệt là thấy dáng vẻ tiểu sư muội đang ngập tràn lo lắng, khí phách càng từ ngực dâng lên, hét lớn một tiếng, ném ra mấy đạo phù chú về phía Thẩm Vô Hoặc, chỉ thấy mấy tia thanh quang phút chốc bay tới Thẩm Vô Hoặc, cùng lúc đó, trường kiếm trong tay y cũng đánh đến trước ngực Thẩm Vô Hoặc.

“Woa!”

Mặc dù tu vi phù phiếm, nhưng quả thực Chính Lăng có tu vi Kim đan hậu kỳ làm nền tảng, tốc độ tất nhiên không chậm, đa số tu giả vây xem đều là người tới tham tuyển đại hội tu giả, tu vi đều là Trúc cơ kỳ cùng Kim đan kỳ, trông thấy một kiếm của Chính Lăng đang khí thế bừng bừng, không ít người đều kinh hô thành tiếng.

Đôi mắt Thẩm Tri nhìn chăm chăm vào cuộc chiến, dựa theo phương thức tấn công của Thẩm Vô Hoặc, lúc này cần phải tránh thoát khỏi mấy đạo phù

chú, ra chiêu đón lấy kiếm của đối phương, lại thuận thế tước bỏ lực đạo rồi một cước chế trụ lấy đối phương.

Thẩm Tri quả thực hết sức hiểu rõ phương thức chiến đấu của Thẩm Vô Hoạch, cũng đoán trúng phần lớn, nhưng hắn vẫn thật không ngờ, vốn cho rằng Thẩm Vô Hoạch cũng như kiếp trước có thể né tránh công kích của Thẩm Tri, dù cuối cùng Thẩm Vô Hoạch lúc nào cũng bị thương dưới kiếm của hắn, cư nhiên lúc này Thẩm Vô Hoạch lại không né tránh mấy đạo phù chú.

Tại sao?

Thẩm Tri mang theo ngờ vực, nhìn Thẩm Vô Hoạch trở tay đẩy kiếm trong tay kẻ kia ra, sau đó một kiếm tước mất cánh tay đối phương.

“A!!!”

Cánh tay dính theo y phục bị chém rụng xuống đất vang lên tiếng nặng trĩu, một mạch lăn xuống dưới chân thiếu nữ kia, vẻ mặt thiếu nữ từ lo lắng nhất thời sợ đến hoa dung thất sắc, thất thanh hét lên, nhưng đây vẫn chưa phải kết thúc, sau đó là cánh tay khác, chân trái, đùi phải, xếp thành hàng bên chân nàng, phun ra máu tươi nhuộm đỏ rực vạt váy hồng của nàng.

Kỳ thực nếu Thẩm Vô Hoạch một kiếm trực tiếp giết người, thiếu nữ cũng không bị dọa sợ đến vậy, nhưng y lại cố tình giống như lời Chính Lăng ban nãy uy hiếp Thẩm Tri đem tứ chi hắn tháo xuống, còn đem tứ chi vứt lại dưới chân nàng, cũng khó trách nàng lại khiếp sợ như vậy.

Người vây xem hiển nhiên còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã thấy Chính Lăng chỉ còn lại mỗi thân thể đang nằm trên mặt đất vô cùng đau đớn, gương mặt coi như tuấn mỹ vạn vẻ không còn nguyên hình, há miệng không phát ra được nửa câu, chỉ có thể thờ phỉ phò hồn hên, tình trạng hết sức thảm thương khiến bọn họ đã quen nhìn thấy người chết cũng không muốn nhìn nữa.

“Người, đưa y về.” Thẩm Vô Hoạch giờ mũi chân đá một cái vào thân thể còn sót lại của Chính Lăng, bay về phía Trì Nguyệt mặt cắt không còn giọt máu.

“A a! Ta không muốn!” Tiểu sư muội ban nãy còn như chim nhỏ nép vào Chính Lăng hét lên, vỗ một chưởng vào người mới vừa rồi nàng còn gọi sư huynh ngọt ngào, lực đạo lớn đến mức khiến cho người y bay lên không trung rồi rơi xuống đất, sau đó nàng tựa như điên cuồng chạy ra khỏi đoàn người.

Chính Lăng ban đầu còn không bị nội thương lúc rơi xuống đất bỗng phun ra một búng máu, ánh mắt mờ mịt nhìn theo bóng lưng hốt hoảng của tiểu sư muội y thương yêu sâu tận tâm khảm, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Thẩm Tri đầy hứng thú nhìn thay đổi của Chính Lăng, đột nhiên mỉm cười, đi tới bên cạnh y, truyền âm nói: ‘Còn muốn linh ngọc sao?’

Có lẽ ban nãy bị đá kích quá lớn nên đau đớn trên cơ thể cũng giảm bớt đi, Chính Lăng trừng to đôi mắt đỏ rực hung tợn nhìn Thẩm Tri chằm chằm.

Ánh mắt như thế Thẩm Tri đã thấy qua rất nhiều, tất nhiên là không sợ, tiếp tục nói: ‘Nếu không phải ngươi chọn tranh chấp, chúng ta sao có thể xuất thủ? Còn nữ nhân kia, ngươi thật xác định nàng không phải đang lợi dụng ngươi sao?’

Lúc trước khi hai người vào Vạn Bảo Lâu, Thẩm Tri đã thấy rõ trong mắt thiếu nữ phần y khinh thường người này, sau đó khuyên bảo chẳng qua cũng là kích thích thêm quyết tâm người này nhất định phải có được linh ngọc, tâm cơ ngược lại không tệ.

Nghe Thẩm Tri truyền âm xong, Chính Lăng rơi vào trầm tư, sau đó dường như đã nghĩ thông suốt điều gì, cắn răng trừng mắt nhìn về phía thiếu nữ vừa rồi đi, trong mắt là oán hận vô hạn, nếu không phải do nữ nhân kia làm sao y lại rơi vào tình cảnh như vậy?

Rất nhanh đệ tử Chấp Phù tông gần đó đã chạy tới, kiểm tra vết thương trên người Chính Lăng, phát hiện đúng là một chưởng cuối cùng do người trong tông môn mình làm là nặng nhất, nói lại tứ chi với tu giả mà nói chẳng qua là chuyện nhỏ, mà một chưởng kia của Trì Nguyệt lại đủ khiến cho Chính Lăng phải tính đường chỉ ít nửa năm mới có thể khôi phục.

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, bọn họ hết sức áy náy với hai người, lưu lại một túi linh thạch làm bồi thường, rồi thu thập phần chân tay bị cụt cùng thân thể của Chính Lăng vội vã cáo từ.

Lúc trở lại khách sạn, Thẩm Tri gọi lại Thẩm Vô Hoạch đang muốn đi ra ngoài: “Đại ca.”

“Hử?” Thẩm Vô Hoạch quay đầu lại nhìn về phía Thẩm Tri.

Thấy sắc mặt đối phương có phần trở nên trắng bệch, Thẩm Tri hỏi: “Mấy đạo phù chú ban nãy vì sao không tránh ra?”

Thẩm Vô Hoạch giật mình, dường như không nghĩ Thẩm Tri sẽ hỏi vấn đề này, một lát sau mới trả lời: “Ta tránh không thoát.”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Ta tránh không thoát

Thẩm Tri: Ta còn có thể né tránh, vì sao ngươi không thể tránh được?

Thẩm Vô Hoạch: ... Bởi vì Tiểu Tri ở sau lưng ta. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nghe thấy câu trả lời của Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri yên lặng nhìn y một hồi lâu, mới nói: “Đại ca, vết thương trên người ngươi thế nào? Có cần tìm Minh Đường trưởng lão xem không?”

“Không ngại, chẳng qua chỉ là mấy cái tiểu phù chú, qua hai ngày là ổn rồi. Ta đi ra ngoài một chút, ngươi nghỉ sớm đi.” Nói xong, Thẩm Vô Hoạch liền mở cửa rồi đi.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Thẩm Tri ngẩn ngơ, sắc mặt bỗng dưng trở nên hơi phức tạp.

Lại thêm một buổi chiều hoàng hôn.

Thẩm Vô Hoạch một lần nữa vô thanh vô tức lên nóc nhà, đầu tiên là ném ra vài tấm linh phù bên người rồi gợn tay kết mấy đạo pháp quyết, sau khi làm xong những động tác này lại đột nhiên phun ra một búng máu, sắc mặt vốn có chút tái nhợt nhất thời càng không còn tí huyết sắc nào, vẻ mặt y vẫn vô biểu tình lau đi máu đỏ trên miệng, sau khi xác nhận đã bố trí trận pháp thành công mới chậm rãi ngồi xuống.

Bên ngoài thành Quảng Lâm mấy trăm dặm có một hồ lớn nhìn không thấy bờ bến, trên mặt hồ sương mù dày đặc suốt năm không tiêu tan, người nào biết đâu sẽ không đến gần, mà người có ý đồ bắt mình xâm nhập dò xét, người phạm sẽ bị vây khốn suốt ba ngày tại chỗ mới thả về, mà tu giả tự tiện xông vào thì không có vận khí tốt như vậy, ngắn thì hơn mười ngày, lâu thì mấy năm không ra được.

Giữa màn sương mù dày đặc chính là những hòn đảo nhỏ san sát trong hồ, cũng không thiếu kiến trúc đình đài lầu gác trên đó, sương mù lượn lờ trên mặt nước càng tôn lên nơi này như tiên cảnh.

Đây chính là Cháp Phù tông chủ nhà đại hội tu giả lần này.

“A!!!”

Trên một hòn đảo nhỏ hình thoi, bên trong tầng lầu ba tầng cao vênh vênh đột nhiên vang lên một tiếng thét vang vọng chói tai, phá vỡ sự tĩnh mịch của hòn đảo nhỏ.

“Chính Lăng sư diệt, ngươi chịu đựng một chút, còn có hai cánh tay, ta sẽ nói tốt cho ngươi.”

“Ôi, ôi, Sở sư bá, đau quá, gia gia tại sao còn chưa xuất quan...”

“Là ai ức hiếp tôn nhi của ta?!”

Nam tử gầy nhom được gọi là Sở sư bá vừa mở miệng, bỗng nhiên một giọng nói hơi khàn khàn vang lên từ ngoài cửa, lập tức một gã nam tử đầu tròn thấp lùn vạm vỡ đẩy cửa bước vào.

“Gia gia!”

“Tam trưởng lão? Sở Trục bá kiến Tam trưởng lão, chúc mừng Tam trưởng lão xuất quan!”

Tam trưởng lão cũng không nhìn nam tử hành lễ phía đối diện, bước nhanh đến trước giường Lăng Chính đang nằm, nhìn vào hai cánh tay còn chưa nối xong, tức giận nói: “Là ai làm?!”

Thấy được thân nhân thương yêu mình nhất, sắc mặt Chính Lăng đỏ bừng lên, trong mắt ngập tràn uất ức, liền nghẹn ngào bật khóc.

Tam trưởng lão vốn đang tức giận không thể kiềm chế thấy được cảnh này nhất thời luống cuống, vừa lau nước mắt cho Chính Lăng vừa an ủi: “Cháu ngoan, đừng khóc, gia gia báo thù cho ngươi, đừng khóc.”

“Không, không phải.” Khóc một hồi lâu, Chính Lăng rốt cục mới dừng lại: “Không liên quan đến chuyện động thủ, cái này ta đã báo thù, năm đạo cấm linh chú hạ xuống, không chết cũng phải lột da, người nọ có thể bị thương còn nặng hơn so với ta. Là tiểu sư muội, nàng cư nhiên không thương ta, nàng

vẫn luôn lợi dụng ta, hu hu...” Vừa nói vừa không nhịn được đỏ bừng hốc mắt.

Nghe thấy lời ấy, Tam trưởng lão hơi có chút tiếc hận rên rết không thành tiếng: “Gia gia đã sớm nói cho ngươi biết rồi, nữ nhân Trì Nguyệt kia không được, ngươi càng muốn thích ả, tay này của ngươi chính do ả làm hại!”

“Không chỉ như thế, nàng còn dùng toàn lực đá một cước vào đan điền của Chính Lăng sư diệt, nếu không phải tu vi của nàng chỉ ở Trúc cơ, e rằng đã đá nát kim đan sư diệt ngay tại chỗ.” Sở Trục nói bổ sung: “Thật không nghĩ tới Trì Nguyệt sư diệt thường ngày thoạt nhìn dịu dàng thùy mị lại đối xử ác với Chính Liệt sư diệt như vậy.”

“Lẽ nào có cái lý ấy!” Trên đầu Tam trưởng lão nổi lên gân xanh, tay nắm thành quyền ngay lập tức muốn đi tìm người.

“Gia gia!” Nhận ra được Tam trưởng lão tức giận, Chính Lăng vốn đang nức nở đột nhiên mở miệng: “Ngươi, hức, ngươi không nên tổn thương tiểu sư muội.”

“Lần này ngươi khỏi phải cầu xin cho ả! Thường ngày lười biếng không chịu tu luyện cũng cho qua, đã bị hại thành như vậy vẫn còn nhớ nhưng con hồ ly tinh kia, gia gia nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!”

“Không phải, không phải, khụ khụ...” Chính Lăng nói dường như có chút gấp gáp, kết quả bị sặc nước miếng ho đến đỏ bừng cả mặt.

Tam trưởng lão vốn có chút tức giận nhất thời mềm nhũn ra, vội vàng quay lại vỗ lưng cho Chính Lăng: “Nói chậm một chút, đừng có gấp.”

Hồi lâu sau, cuối cùng Chính Lăng mới thở được, nghĩ đến những lời Thẩm Tri từng nói với y ở trên phố, hít sâu một hơi nói rằng: “Từ trước đến nay ta toàn tâm toàn ý đối xử với nàng, nàng không những lợi dụng ta, còn tổn thương ta như vậy, ta há có thể dễ dàng buông tha cho nàng?”

“Tốt, tốt! Đây mới là tôn nhi tốt của ta!” Thấy được sự hung ác trong mắt Chính Lăng, Tam trưởng lão cười ha ha: “Tôn nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành, qua hai ngày nữa chờ tay ngươi ổn rồi, gia gia dẫn ngươi đi tìm ả.”

Ra đến cửa, sắc mặt Tam trưởng lão một lần nữa khôi phục âm trầm, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Sở Trục cùng đi ra: “Chém đứt tay chân Lăng nhi là kẻ nào?”

Thẩm Tri thu hồi mấy phù chú đã cải tạo xong, hiện tại một mảnh linh ngọc mới đang ở trong tay hắn.

Đã năm ngày, từ lần đó sau khi rời khỏi đây Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa quay trở lại, Thẩm Tri ngẩng đầu nhìn nắng chiều ngoài cửa sổ lại sắp lụi tàn. Dùng một lát, hắn cầm linh ngọc trong tay còn chưa bắt đầu chế tạo thả vào túi trữ vật, đứng dậy đi ra trước cửa.

[Nữ phụ quan trọng Trì Nguyệt mất đi tu vi, không thể nghịch chuyển, độ phản kích tăng tới 30%, mời chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

Trong lúc lòng bàn tay Thẩm Tri chạm vào chốt cửa, một âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu hắn, đúng là hệ thống đã lâu chưa từng xuất hiện.

Tuy biết sớm muộn nó cũng sẽ quay trở lại, nhưng trong lòng Thẩm Tri vẫn hơi trầm xuống, mà nét mặt không hề bộc lộ, [Trì Nguyệt?] Thẩm Tri nhớ tới thiếu nữ phân y mấy ngày trước hoảng hốt chạy trốn.

[Thưa chủ nhân, Trì Nguyệt là nữ phụ quan trọng trong cốt truyện, nhiều lần gián tiếp cung cấp cơ duyên cho nam chính.]

[Mấy năm trước đây ngươi ở đâu?]

[Thưa chủ nhân, 013 vì nguyên nhân nào đó không thể tự khống chế nên đã lâm vào trạng thái chờ.]

[Chờ?]

[Thưa chủ nhân, đúng vậy, qua kiểm tra nguyên nhân do 013 không đủ năng lượng, hiện nay đã khôi phục, mời chủ nhân yên tâm sử dụng.]

[Ừm.]

Đồng thời đối thoại cùng hệ thống, Thẩm Tri đem ý thức dạo một vòng trong đan điền, thấy ánh hào quang lấp lánh của Xích Linh châu đúng là mờ đi rất nhiều, phát hiện Thẩm Tri đến, Xích Linh châu vui sướng cọ xát lượn quanh ý thức của hắn hai vòng, sau đó lại ầm ứ lùi về trong đan điền, ở chung một chỗ với kim đan ngưng kết thần lực của Thẩm Tri.

Xem ra hệ thống này đúng là lợi hại hơn một chút so với thần khí viễn cổ, Thẩm Tri đánh giá trong lòng, đưa tay đẩy cửa ra.

“Đại ca?” Vừa mới mở cửa, Thẩm Tri liền thấy Thẩm Vô Hoạch đứng ở đó, dường như đang muốn đẩy cửa tiến vào, tầm mắt hắn vô thức nhìn về phía khuôn mặt của Thẩm Vô Hoạch, đã thấy không còn tái nhợt như mấy ngày trước nữa.

Thẩm Vô Hoạch thoáng gật đầu, nhìn về phía Thẩm Tri: “Muốn ra ngoài sao?”

“Nghĩ muốn đi ra ngoài một lúc, đại ca có chuyện gì?”

Thẩm Vô Hoạch nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng lễ hội hoa đăng, nếu không có chuyện gì khác, theo ta ra ngoài một chút đi.”

“Được.” Không nhìn ra Thảm Vô Hoặc cư nhiên sẽ thích hoa đăng của người phàm? Thảm Trì đi theo Thảm Vô Hoặc xuống dưới lầu.

Màn đêm vừa xuống, đèn lồng treo trên cửa mỗi nhà ở thành Quảng Lân lần lượt sáng lên, hơn nửa bầu trời tòa thành đều được chiếu sáng. Bóng tối bao phủ vốn mang theo trầm tĩnh bỗng dừng trở nên huyền ảo, hai bên đường phố thành thị ngập tràn hàng bán đèn lồng, từng chiếc hoa đăng hình thù kỳ lạ khiến người ta hoa cả mắt, rất nhiều trẻ em cỡ choai choai vui đùa lướt qua đám người, thì thoảng đứng ngó nghiêng trước một lồng đèn hoa đăng.

Kiếp trước mặc dù Thảm Trì từng thấy qua không ít chợ đèn hoa, nhưng khó có được cảnh tượng náo nhiệt như vậy, chủng loại đèn lồng cũng không nhiều thế này, nhìn lại đúng là vô cùng mới lạ.

Thảm Vô Hoặc hiếm thấy không đi ở phía sau Thảm Trì mà đứng bên cạnh hắn, ngoảnh lại đúng lúc thấy ánh mắt Thảm Trì sáng lên, trong mắt không khỏi nhu hòa mấy phần.

“Đèn lồng! Hai vị khách nhân, muốn mua hai cái đèn lồng không? Nhà ta gia truyền tay nghề làm đèn lồng, bảo đảm nhà khác không có, độc nhất vô nhị.”

Đúng lúc này, một tiếng rao bán hàng từ bên cạnh truyền đến, Thảm Trì quay đầu lại đã thấy một gã trung niên hiền lành mặc áo vải xanh lam giản dị đứng bên cạnh đèn lồng tươi cười với hắn.

Quét mắt qua những chiếc đèn lồng đang treo, ánh mắt Thảm Trì rơi vào một ngọn đèn hoa đăng điểm vài nét bút vẽ lên không sơn tuyết tùng, quay đầu liếc nhìn Thảm Vô Hoặc, sau đó đưa tay lấy nó xuống.

Nhìn động tác của Thảm Trì, vẻ mặt người bán hàng rong nhiệt tình giới thiệu: “Khách nhân thực sự tinh mắt, đèn hoa đăng này là cha ta tự mình làm, ông ấy đã rất lâu chưa từng tự làm đèn lồng, năm đó cha ta còn là vương phủ...”

“Bao nhiêu tiền?” Thảm Trì cắt ngang lời người bán hàng lái nhai.

“Năm lượng bạc.” Người bán hàng rong báo giá tốc độ cực nhanh, lúc gã đang định giải thích vì sao lại đắt như vậy, đã thấy thiếu niên đeo mặt nạ đưa cho gã một thỏi bạc, vội vã nhận lấy cười nói với hai người: “Đa tạ khách nhân.”

“Đại ca, tặng người.” Thảm Trì đem đèn lồng trong tay đưa cho Thảm Vô Hoặc.

Thảm Vô Hoặc lại dường như có chút thất thần, đợi đến khi Thảm Trì gọi lần thứ hai mới hồi phục tinh thần, nhận lấy đèn lồng trong tay Thảm Trì: “Vây cảm ơn Tiểu Trì.”

Sau khi Thảm Trì xoay người, Thảm Vô Hoặc ngắm đèn lồng trong tay, ánh mắt có chút kỳ lạ, mãi sau mới cẩn thận thu hồi, đi theo Thảm Trì.

Đạo luân phiên qua mấy con phố hoa đăng một lần, Thảm Trì vẫn có hơi chưa thỏa mãn, tuy chỉ mua tặng cho Thảm Vô Hoặc một chiếc đèn hoa đăng nhưng vô số đèn lồng kỳ lạ hiếm thấy quả thật khiến cho người ta thường thức vui mắt.

“Tiểu sư thúc! Vô Hoặc sư thúc!”

Đang định trở về khách sạn chợt nghe được tiếng gọi, Thảm Trì liếc mắt thấy Vân Nhiêu từ phía đám người bên kia đang cất lực chen qua bên này, có điều người thực sự quá đông, nàng chen lấn trong đôi chật vật, hơn nửa ngày mới đứng ở trước mặt hai người, nhìn nữ tử diễm lệ đang thở hổn hển không câu nệ tiểu tiết, Thảm Trì hỏi: “Có việc gì?”

“À, không có chuyện gì, chỉ là nhìn thấy hai vị sư thúc nên có chút vui vẻ.” Ánh mắt Vân Nhiêu dừng lại một lát trên người Thảm Vô Hoặc, liền vội vã dời mắt nhìn sang Thảm Trì: “Tiểu sư thúc, các người đã mua hoa đăng chưa? Nghe nói ở trong lễ hội hoa đăng mua hoa đăng tặng cho người trong lòng có thể cùng hắn đòi hỏi kiếp kiếp đó.”

Thảm Trì: “...”

“Người xem ta đã mua hai cái, sau này gặp được người trong lòng sẽ tặng cho hắn.” Vân Nhiêu vẫn chưa thấy được vẻ mặt Thảm Trì ở dưới mặt nạ trong nháy mắt trở nên kỳ quái, giờ lên hoa đăng trong tay: “Một cái đèn hoa sen, một cái yên ương nghịch nước, ta dự định có đạo lữ rồi sẽ để hắn tặng đèn hoa sen cho ta. Tiểu sư thúc người có muốn không? Bằng không người cảm trước hai cái này đi, ta sẽ đi mua lại lần nữa.”

Thảm Trì: “... Không cần.”

Nghe bị cự tuyệt, Vân Nhiêu cũng không thất vọng, quay đầu nhìn một thoáng đột nhiên cả kinh: “A, ta vừa mới bỏ lại đại sư huynh ở một con phố khác rồi, ta đi tìm đại sư huynh, hai vị sư thúc từ từ chơi.”

Thảm Trì: “Ừm.”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: QAQ xin giúp đỡ, làm sao để Tiểu Trì không đem đèn lồng đính ước thu hồi lại, mau online, rất gấp!

Thẩm Tri: Thì ra ngươi biết, biết ngươi còn dám nhận?!!!

Thẩm Vô Hoạch: Ta không kiềm chế nổi! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Lúc này đã giờ hội canh ba, mặc dù hội hoa đăng sắp tan nhưng đây mới chính là thời điểm náo nhiệt nhất. Trên đường ngập tràn tiếng cười nói vui đùa, mỗi người đi đường đều tiêu ý đào đạt hoặc quay đầu thủ thi với người bên cạnh, hoặc lớn tiếng gọi bạn gọi bè, trên tay đồng loạt cầm theo hoa đăng sặc sỡ. Bên chiếc cầu cách đó không xa có rất nhiều nam nữ thành đôi thành cặp vừa nói lời ân ái vừa thả hoa đăng xuống sông, đủ các loại hoa đăng trôi lác lác dọc theo bờ sông đi xa.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn hướng Vân Nhiêu rồi đi, tiếp theo quay sang Thẩm Vô Hoạch nói: “Đại ca, nếu như ngươi để ý lời nói, thì đưa lại đèn lồng cho ta.”

Thần sắc Thẩm Vô Hoạch không thay đổi, trả lời: “Đó chẳng qua chỉ là lời đồn đãi không có thật mà thôi, Tiểu Tri không cần lưu tâm, ta sẽ không suy nghĩ nhiều.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoạch đáp lời, Thẩm Tri cũng không kiên trì, thu hồi tầm mắt từ trên ánh mắt thanh lãnh không gợn sóng của Thẩm Vô Hoạch, hẩn gật đầu: “Thời gian không còn sớm, trở về thôi.”

Kỳ thực Thẩm Tri cũng không đem những lời Vân Nhiêu mới nói để ở trong lòng, tuy nói giữa tu giả không chú trọng nam nữ mới có thể làm đạo lữ, nhưng không nói hiện tại Thẩm Vô Hoạch coi hẩn là huynh đệ, quan hệ giữa hai người cũng không tính là tốt, huống chi kiếp trước Thẩm Vô Hoạch dưới tình hình có nhiều người ái mộ như vậy đều chưa từng có một đạo lữ, có lẽ chỉ chuyên tâm hướng đạo.

Đối với đề nghị của Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch từ trước đến nay không hề dị nghị.

“Hai người các ngươi! Nạp mạng đi!”

Đúng lúc này, một giọng nữ giới khàn rát cổ họng la lên từ phía không xa, nữ nhân phần y tóc tai bù xù giống như điên cuồng nhào tới chỗ hai người.

Hai mắt nàng ứ máu, mái tóc dài đang che đi khuôn mặt do động tác quá đột ngột mà để lộ ra gò má phủ đầy những vết sẹo lốm đốm vốn trước đây từng rất mịn màng, nhìn bề ngoài vết thương hẩn là bị bỏng gây ra. Kết hợp với biểu tình dữ tợn của nàng bây giờ càng giống như ác quỷ. Có lẽ do diện mạo nữ nhân quá mức ghê sợ, người đi đường xung quanh đều thất kinh dẹp sang hai bên, nhất thời nhường ra một con đường cho nàng xông tới.

[Nữ phụ hắc hóa xuất hiện, có độ nguy hiểm nhất định, xin chủ nhân cẩn thận, nhắc nhở nồng nhiệt: dưới tình huống thiết yếu, chủ nhân có thể dùng nam chính bên cạnh can thiệp.]

[...]

Hệ thống này từ lúc mới bắt đầu đã có chút kỳ quái, sau lần này trở lại tựa hồ càng kỳ quái hơn.

Hai mắt Tri Nguyệt đỏ ngầu lao về phía hai người cho dù đứng ở trong hàng ngàn vạn người vẫn vô cùng nổi bật, chính là bọn chúng, nếu không phải bọn chúng chém tứ chi Chính Lăng thì sao nàng lại hoảng sợ mà công kích y? Làm sao lại rơi vào kết cục như hiện tại?

Nghĩ đến nam nhân trước kia bị mình đùa giỡn trong lòng bàn tay dĩ nhiên tự tay hủy đi dung mạo mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, còn hủy diệt linh căn của nàng, Tri Nguyệt càng hận không thể đem hai người này toái thây vạn đoạn.

Có lẽ do thù hận chống đỡ, mặc dù mất đi tu vi nhưng động tác của Tri Nguyệt vẫn hết sức nhanh nhẹn, không đến chốc lát liền đánh tới trước mặt hai người.

Thẩm Tri đang muốn hành động, liền thấy Thẩm Vô Hoạch tiến lên phía trước một bước, vỗ một chưởng lên vai nàng.

“A!!!” Nữ nhân hét lên bay ngược ra ngoài.

Đám đông xung quanh vốn đang xem náo nhiệt cuống quýt lui về phía sau, sợ bị nằng va trúng, bọn họ vừa mới tránh ra liền thấy nữ nhân kia rơi xuống mặt đất trước mặt, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa.

Hiện trường thoáng chốc hoàn toàn yên tĩnh.

Không biết có phải ảo giác của Thẩm Tri hay không, trong nháy mắt lúc Thẩm Vô Hoạch xuất chiêu, dường như hắn đã thấy bóng lưng đối phương thoáng run rẩy.

Trong lúc mọi người không biết phải làm thế nào, bỗng nhiên ba đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống.

Đó là một gã nam tử gầy gò mặc thanh y cùng hai đệ tử nội môn Cháp Phù tông mặc y sam màu nâu, chỉ thấy một tên đệ tử nội môn trong đó trực tiếp tiến đến chỗ Tri Nguyệt, đưa tay thoáng dò xét trên người nàng: “Còn sống.”

Nam tử gầy gò chấp tay hướng về phía Thẩm Vô Hoạch, mặt đầy áy náy: “Nhị vị đạo hữu, ta là đệ tử Sở Trục Cháp Phù tông, thực sự xin lỗi, bi tông lại gây thêm phiền toái cho các người, người này là đệ tử phản bội của tông ta, do chúng ta canh gác không cẩn thận để nàng chạy trốn, thỉnh nhị vị lưu lại danh hào tông môn, ngày khác bọn ta sẽ tự mình tới cửa tạ lỗi.”

Thẩm Vô Hoạch liếc nhìn Sở Trục nói: “Không cần.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoạch cự tuyệt, trên mặt Sở Trục có chút ửng đỏ, lấy ra một cái ngọc giản nhưng lại đưa về phía Thẩm Tri: “Không bằng như vậy, ngọc giản này người cứ nhận trước, nếu như sau này có gì cần giúp đỡ cứ việc gọi ta, đã hai lần làm liên lụy nhị vị, thực sự áy náy.”

Thấy đối phương một lòng dứt khoát không nhận thì không bỏ qua, Thẩm Tri đưa tay nhận lấy ngọc giản: “Đa tạ.”

“Vậy ta cáo từ trước.” Xin lỗi xong, Sở Trục cáo từ hai người sau đó xoay người vung tay lên: “Mang nàng đi!”

Giống y như lúc xuất hiện, mấy người biến mất cũng rất nhanh chóng.

Lúc trở lại khách sạn trong đại sảnh chỉ còn lại một tiểu nhị trực đêm đang ngủ gật, hai người trước sau đi thẳng lên lầu.

“Đại ca vẫn còn muốn đi ra ngoài?” Thẩm Tri tháo mặt nạ xuống, nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch dự định không bước vào cửa.

“Ừ.” Thẩm Vô Hoạch gật đầu, lập tức lấy ra một cái túi trữ vật: “Tặng cho người.”

Thẩm Tri vẫn chưa lập tức tiếp nhận: “Đây là vật gì?”

“Gần đây ta thấy người có hứng thú với linh ngọc, nên đã đi tìm kiếm một ít.”

Thẩm Tri giật mình, thoáng đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch mới tiếp nhận túi trữ vật trong tay đối phương, mỉm cười nói: “Vậy thì cảm ơn đại ca.”

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch dừng lại trên bờ môi Thẩm Tri, một lát sau mới nói: “Không cần khách khí, nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau khi Thẩm Vô Hoạch rời khỏi đây, Thẩm Tri dùng ý thức thăm dò trong túi, bỗng ồ lên một tiếng, đưa tay lấy ra một khối linh ngọc hình thoi bên trong hiện tại trong phòng vẫn chưa đốt nên, mới thấy linh ngọc trong tay Thẩm Tri đang tỏa ra ánh sáng màu trắng ngà óng ánh.

Tinh linh ngọc, nghĩa như tên, chính là linh ngọc tinh túy, ở trung tâm mỗi mỏ linh ngọc mới có thể tìm được duy nhất một miếng tinh linh ngọc, đối với phù tu mà nói luôn luôn có tiền cũng không mua được, vạn kim khó cầu vật, Thẩm Vô Hoạch thực sự ra tay thật hào phóng, dĩ nhiên có thể bông chốc lấy ra hai trăm miếng.

[Chúc mừng chủ nhân thu được tinh linh ngọc linh bảo cấp hai.]

Sau khi Tri Nguyệt tỉnh lại, nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ giọt tí tách, liền biết mình đã trở lại chốn lồng giam băng lãnh dưới đáy hồ Cháp Phù tông tối tăm không ánh mặt trời, nằng chậm rãi mở mắt ra, lại chỉ thấy một mảnh tối om.

Đã xảy ra chuyện gì? Đáy hồ này tuy rằng tăm tối nhưng hai bên nhà tù vẫn đặt cây đuốc, không có khả năng không trông thấy được gì.

Lẽ nào nàng đã mù? Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Tri Nguyệt nhất thời run rẩy, muốn đứng lên lại phát hiện tay chân cứ nhiên không thể cử động, toàn thân chỉ còn cái cổ có thể nhúc nhích một chút.

Nàng dùng sức há miệng cũng không phát ra mấy may âm thanh.

Không nhìn thấy, không thể di chuyển, cũng không phát ra tiếng, sợ hãi cùng tuyệt vọng nhất thời như móng vuốt siết chặt lấy tim nàng, tiếp theo hận thù càng dâng lên sâu sắc, nhất định là một chương của tên kia mới khiến nàng biến thành như vậy!

“Sur muoi!”

Lúc này đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói Chính Lăng, vội vã nghiêng mặt về phía âm thanh truyền tới, sau đó nàng phát hiện một bàn tay êm ái đặt lên trán nàng, dường như đang vén lên những lọn tóc rối bời trên trán.

“Sư huynh, cứu ta! Ta sai rồi, ta sẽ không coi thường lợi dụng người nữa.” Nàng muốn nói như vậy nhưng lại không thể phát ra một âm thanh nào.

Khuôn mặt vốn coi như tuần tú của Chính Lăng lúc này một màu xanh trắng, y thở dài: “Haiz, trước kia là ta hồ đồ, mới ngu ngốc để người lợi dụng mấy chục năm, mấy ngày nay ta mới biết được trong tông môn không ít người từng bị người lợi dụng. Trước đó ta nghĩ đều do khuôn mặt xinh đẹp của người nên mới hủy nó đi, không ngờ tuy vậy mà vẫn còn người sẵn lòng thả người ra ngoài.”

“Cũng may người đã trở về, chỉ là hai tay cùng con mắt đã bị phá hủy.” Chính Lăng vừa nói ngón tay lại nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt Trì Nguyệt: “Chẳng qua thể này cũng tốt, sau này ánh mắt người không thể tùy tiện nhìn người khác, tay cũng sẽ không thể kéo tay áo người khác rồi.”

Mặc dù Chính Lăng nói năng dịu dàng, động tác cũng rất nhẹ, nhưng lúc này Trì Nguyệt lại cảm thấy dường như có một con rắn độc đang bò trên mặt nàng, mà lời tiếp theo của đối phương càng khiến cho nàng sồn hết gai ốc.

Chính Lăng đem Trì Nguyệt đang nằm sõng xoài trên mặt đất ôm vào trong ngực, dịu dàng nói: “Chân của người có thể bỏ chạy, ta lo lắng sau này người chạy xa ta sẽ không tìm được, mà cổ họng của người, ta không thích người nũng nịu với người khác cho nên đã phá hủy nó, đúng là khiến người có chút uất ức. Chẳng qua không sao, cho dù người biến thành dạng gì sư huynh đều yêu người, nếu người không muốn lưu lại chỗ này có thể cùng sư huynh đến nơi khác, sư huynh nhất định sẽ chăm sóc người tốt. Nếu như người đồng ý hãy gật đầu, ta biết cổ người có thể cử động.”

Y diên rồi, trong đầu Trì Nguyệt chỉ còn lại duy nhất ý niệm này, đầu dám gật đầu, nhưng nàng lại phát hiện cho dù nàng ra sức lắc đầu thế nào, dường như cũng không thể làm ra bất kỳ động tác gì.

“Nếu không lắc đầu chính là đã đồng ý. Đi, sư huynh dẫn người đi Lâm Nguyệt lâu. Thế nào, tên nghe hay không? Mấy ngày trước ta đã đặc biệt thay đổi vì người.” Chính Lăng vuốt ve vết thương trên mặt Trì Nguyệt, vẻ mặt cười đến thỏa mãn.

[Nữ phụ trọng yếu tử vong, độ phản kích tăng 1%, độ phản kích trước mắt là 31%, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

Trận pháp có phần phức tạp cùng phù chú kết hợp vẫn còn chút miễn cưỡng, Thảm Trì không nhanh không chậm đặt xuống ngọc phù trong tay lại lần nữa chế tác thất bại, mới trả lời hệ thống: [Ta đã từng nói không cần báo cáo với ta những thứ này.]

[Dạ, chủ nhân.]

“Cốc cốc.”

Là tiếng gõ cửa, giọng nói Vân Dục vang lên từ ngoài cửa: “Tiểu sư thúc, chuẩn bị tập hợp xuất phát đi Cháp Phù tông.”

Thảm Trì đem mặt nạ phủ lên mặt, đứng dậy ra mở cửa.

Vân Dục nhìn thoáng qua trong phòng, có chút lo lắng hỏi: “Vô Hoặc sư thúc vẫn chưa trở về sao? Y sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Thảm Trì đưa mắt nhìn đệ tử lệnh ngang hông mình, nói: “Y đã nói sẽ trở lại.”

Từ sau lần Thảm Vô Hoặc trở lại vào ngày lễ hoa đăng, đã mấy ngày nay đều không thấy tăm hơi đâu, ngay cả Minh Đường trưởng lão cũng không tìm được y, cả ngày gấp đến mức xoay vòng, về sau mới nhớ ra đệ tử lệnh. Mà lão nhiều lần thử liên hệ với Thảm Vô Hoặc nhưng vẫn không thấy tung tích, rơi vào đường cùng đột nhiên nghĩ tới giữa đệ tử cùng thế hệ có thể truyền tin, bèn bảo Thảm Trì thử trò chuyện cùng Thảm Vô Hoặc.

Sau khi nghe xong Thảm Trì báo cáo Thảm Vô Hoặc vô sự, lúc này Minh Đường trưởng lão tức giận đến nỗi chòm râu đều văng ra, lão liên lạc với đệ đệ hơn trăm lần cũng không được, mà Thảm Trì dùng đệ tử lệnh liên hệ dễ dàng thông tri.

Đây là thân đồ đệ sao?

Lúc Thảm Trì cùng Vân Dục xuống lầu vừa vặn thấy Minh Đường trưởng lão đang tức giận đứng trước mặt Thảm Vô Hoặc, khuôn mặt sau khi mất đi chòm râu triệt để trở về bộ dáng thiếu niên, nói lời dạy bảo lên án thân làm đệ tử mà lạnh nhạt với sư phụ.

“Phụt... Khụ khụ.” Vân Dục giọng nắm tay lên bên mép ho khan một tiếng, hắng giọng nói: “Bẩm Minh Đường sư thúc tổ, đều đã thông tri các đệ tử, hai khắc sau liền có thể xuất phát.”

“Tốt, Vân Dục tiểu tử cực khổ.” Minh Đường trưởng lão gật đầu, lập tức quay sang Thảm Vô Hoặc muốn tiếp tục nói thì đã thấy đối phương đi về phía Thảm Trì, lão nhất thời ghen ở cổ họng, sau đó ra về thâm trầm thở dài: “Haiz, mà thôi mà thôi, đồ đệ này lớn rồi, cùi chỏ hướng ra ngoài* rồi!”

*Nghĩa như ăn cây táo rào cây sung, đối xử tốt với người ngoài mà bạc bẽo với người nhà.

Thảm Vô Hoặc coi như không nghe thấy lời của Minh Đường, rào bước đi đến bên cạnh Thảm Trì.

“Đại ca.”

“Ừ.”

Lúc này các đệ tử lần lượt từ trên lầu đi xuống, hai người cũng không nói chuyện nhiều, chẳng qua Thảm Trì từ trước đến nay luôn không có lời nào để

nói với Thẩm Vô Hoạch, tính tình Thẩm Vô Hoạch cả ngày chẳng nói ra được mấy câu, hiển nhiên cũng sẽ không mở miệng bắt chuyện, chỉ đứng ở bên cạnh Thẩm Tri.

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Chẳng những bảo vệ được đèn lồng đỉnh ước, Tiểu Tri còn nhận đáp lễ của ta, hài lòng $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Thẩm Tri: Đỉnh ước?

Thẩm Vô Hoạch: Ta rất cool, không nói chi hết (◡‿◡;) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ven hồ ngoài thành Quảng Lâm từ trước đến nay luôn vắng vẻ mà từ rạng sáng đã bắt đầu xuất hiện bóng người nhón nháo, lui tới đều là các loại pháp bảo phi kiếm, những tu giả tới tham gia đại hội tu giả bắt chuyện lẫn nhau, thi thoảng liếc mắt về phía mặt hồ.

Lúc sắc trời hừng sáng thần sắc mọi người mới ngưng lại, chỉ thấy xa xa trong mặt hồ giữa sương mù hiện lên từng vòng gọn sóng li ti, tiếp đó một con thuyền lớn cao chừng mười trượng âm thầm xuất hiện, đập vào trong mắt mọi người.

Thuyền lớn mười trượng này chiều rộng bảy trượng có thừa, dài mười mấy trượng, chia làm ba tầng, trên boong thuyền dựng một cây cột cờ cao chót vót, lá cờ xi gắn lên rực rỡ không gió mà bay, giữa cờ là chữ “Phù” màu vàng kim chói mắt, chính là ký hiệu của Cháp Phù tông.

Có người cảm thán: “Là thuyền tiếp đón của Cháp Phù tông! Từ khi tu hành tới nay, ta chưa từng thấy qua một chiếc thuyền lớn tuyệt đẹp như vậy, nhìn dáng vẻ đúng là linh khí hạng nhất, quả thật không hổ là đại tông tiên gia.”

Đến chờ từ sớm phần nhiều là tán tu cùng môn phái nhỏ, nào đã từng thấy qua khí phái chân chính của đại tông, nghe người này cảm thán đều không khỏi tán thành, xôn xao phụ họa.

Đội đến khi thuyền lớn cập bờ, mọi người càng trầm trồ kinh ngạc, trong đó một vài tu giả tu vi thấp ngay lập tức bị khí thế của thuyền lớn truyền tới ép cho run chân, dựa vào tu giả bên cạnh khó khăn lắm mới có thể đứng vững.

Từ trên mạn thuyền kéo ra một chiếc cầu thang rất dài, thẳng tắp đặt xuống ven hồ, mọi người nhìn lên thuyền không chớp mắt, nín thở mà đợi.

Chợt nghe thấy một giọng nam rất uy nghiêm từ trên thuyền chậm rãi phát ra, ngay sau đó hơn mười đệ tử nội môn Cháp Phù tông mặc đồng phục màu nâu lần lượt từ trên boong thuyền đi xuống bờ hồ, sau cùng là một vị nam tử trung niên thoạt nhìn có phần gầy gò, y chấp tay về phía mọi người: “Hoan nghênh đạo hữu từ khắp nơi đến Cháp Phù tông tham dự đại hội tu giả lần này, Cháp Phù tông ta hết sức vinh hạnh.”

Đội đến lúc đoàn người Thừa Kiềm tông không biết từ khi nào đã tới ven hồ, ánh nắng sớm đã phủ xuống, đa số các tông môn đều đã lên thuyền.

Một gã đệ tử áo nâu trông thấy đoàn người Thừa Kiềm tông, ánh mắt sáng rực nhiệt tình tiến lên đón tiếp: “Chắc hẳn chư vị đạo hữu chính là Thừa Kiềm tông, mời lấy ra thông hành lệnh.”

Minh Đường trưởng lão lấy ra từ trong ống tay áo một miếng ngọc phù tinh xảo.

Gã đệ tử tỉ mỉ quan sát miếng ngọc phù, thần sắc lại cung kính hơn vài phần: “Tốt, lần này quý tông có 300 người tham dự, cộng thêm trưởng lão dẫn đội là 301 người, nhân số không sai, mời chư vị theo đệ tử lên thuyền.”

Trong lúc đệ tử kia dẫn đoàn người Thừa Kiềm tông đi lên thuyền, bỗng thấy nam tử gầy gò vội vã tiến lên đón, hấp tấp hành lễ nói: “Sở sư bá.”

“Chào Minh Đường tiên bối, đệ tử là Sở Trực Cháp Phù tông.” Sở Trực là người dẫn đầu hành lễ với Minh Đường, thấy Minh Đường gật đầu mới nói với tên đệ tử kia: “Người đi trước cùng với những sư huynh đệ khác kiểm tra nhân số đã đông đủ chưa, nhóm đạo hữu Thừa Kiềm tông cứ để ta an trí.”

“Sở Trục tiểu tử, sư tôn ngươi khỏe chứ?” Đợi tên đệ tử kia lui đi, Minh Đường mới hỏi Sở Trục, đáng vẻ nghiêm trang trên khuôn mặt thiếu niên thực ra có vẻ hết sức thú vị.

“Sư tôn mạnh khỏe, có phần nhớ nhung lão hữu, lần này ngài tới rất đúng lúc, gần đây lão sư tôn nhà ta mới đào lên rượu tuyệt quả vài hôm trước, chờ ngài tới cùng thưởng thức.”

“Được, được, lần này ta đến tất nhiên phải cùng lão bạn già uống cạn, ha ha ha.”

Lúc này trên khoang thuyền đã tề tựu không ít tán tu cùng tiểu môn phái, trông thấy đoàn người Thừa Kiếm tông đều khó nén nổi vẻ hâm mộ.

“Đây là tông nào? Thế trận thật lớn, dĩ nhiên được tiền bối Chấp Phù tông tự mình tới nghênh đón, lại đông đảo như vậy, đa số tu vi bọn họ ta đều nhìn không thấy, ôi... Lẽ nào đều là Kim đan kỳ!”

“Đồng phục đệ tử đệ nhất tông môn mà các ngươi cũng không nhận ra, thực sự uống phí nhiều năm tu hành như vậy, các ngươi phải nhớ kỹ, về sau cho dù ở nơi nào đều không thể trêu chọc bọn họ.”

“Ta thấy trong số bọn họ còn có người mặc thường phục mà?”

“Vậy thì càng không thể chọc, theo lời huynh đệ ta ra nhập Thừa Kiếm tông nói, ở Thừa Kiếm tông chỉ có đệ tử ngoại môn cùng đệ tử thân truyền mới có thể mặc y phục bình thường, lần đại hội tu giả này đương nhiên không tới phiên đệ tử ngoại môn đi. Ngươi nhìn y phục không nhận ra bọn họ thì hãy chú ý đến thất lung, bên trên đều có đệ tử lệnh phân biệt đấy.”

“Woa, ngươi còn có huynh đệ vào được Thừa Kiếm tông?”

“Đó là đương nhiên, huynh đệ của ta mới thật là lợi hại...”

Nghe thấy mọi người bàn luận, rất nhiều đệ tử Thừa Kiếm tông trong mắt không khỏi lúng túng.

“Sao nghe như đệ tử tông ta mỗi người đều giống sai lang hổ báo vậy? Còn không thể trêu chọc cơ đấy.”

“Ha ha, đây là họ không biết chúng ta, người hiền hòa như ta cũng chỉ có ở tông ta mới tìm được.”

Người nói chuyện vừa vịn đứng bên cạnh Thẩm Tri, Thẩm Tri nghe vậy quay đầu nhìn về phía y, chỉ thấy y mặc đồng phục đệ tử nội môn màu xanh, thân cao tám thước, bắp thịt cuộn cuộn, lưng hùm vai gấu, cho dù cười lên vẻ mặt cũng hung tợn, ngược lại cũng khá ‘hiền lành’. Dường như nhận thấy ánh mắt của Thẩm Tri, đệ tử kia xoay đầu lại, thụ sủng nhược kinh cười toe toét với Thẩm Tri, lộ ra một hàm răng trắng bóc, đáng vẻ lại có chút ngây ngô: “Chào tiểu sư thúc.”

Thẩm Tri gật đầu, tiện đà hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Dường như không nghĩ tới Thẩm Tri sẽ hỏi tên mình, tên đệ tử gãi gãi cái ót, lại xoa đôi bàn tay cười nói: “Thưa tiểu sư thúc, đệ tử đạo hiệu Vân Sinh.”

“Tên rất hay.” Nói xong, Thẩm Tri thấy Minh Đường ở phía trước vẫy tay với mình, quay sang ra hiệu cho tên đệ tử kia rời đi về phía Minh Đường.

Thẩm Vô Hoạch liếc nhìn tên cao to đang nhếch miệng cười ngây ngô, đi theo phía sau Thẩm Tri đến chỗ Minh Đường.

Hoàn toàn không nhận ra được ánh mắt của Thẩm Vô Hoạch, Vân Sinh đưa tay kéo một tiểu đệ tử bên cạnh: “Ngươi nghe thấy không? Tiểu sư thúc khen tên của ta hay đấy.”

“Nghe thấy rồi, chẳng qua tiểu sư thúc cảm thấy tên của ngươi nho nhỏ hơn nhiều so với người, mới nói như vậy.”

“Có phải ngươi đố kị tiểu sư thúc nói chuyện với ta mà không nói với ngươi? Chắc chắn, ngươi lớn như vậy mà lòng dạ lại hẹp hòi.”

“...”

“Vị này là đệ tử thân truyền của Minh Lệ trưởng lão, đạo hiệu Vô Tri, còn đây là đệ tử thân truyền của ta, đạo hiệu Vô Hoạch.” Minh Đường chỉ vào Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch, giới thiệu từng người với Sở Trục, sau đó cười ha ha một tiếng: “Tiểu sư đệ, đồ nhi, tới làm quen một lát, đây là đồ nhi của lão hữu tri kỷ của ta, tên là Sở Trục, sau này ở Chấp Phù tông có chuyện gì cứ tìm hắn, chớ sợ phiền hà gì hết.”

Sở Trục trông thấy hai người ánh mắt liên sáng lên, nói liên miên: “Làm sao nhắc đến hai chữ phiền hà được? Nếu như có chuyện tìm ta mới là hợp tình hợp lý, hơn nữa lúc trước đệ tử tông ta còn làm phiền nhị vị không ít, trước đây vẫn chưa hỏi tặc danh nhị vị, là do ta thất lễ.”

Trong lúc mọi người nói chuyện, đã đi dọc theo thang thuyền lên đến tầng ba.

Trên boong thuyền lớn như vậy lúc này có vài tu giả đang đứng, dường như đang trò chuyện gì đó với nhau, có điều vì bọn họ thiết lập tình âm trận, đám người Thừa Kiếm tông cũng không nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ thấy một tu giả thiếu niên trong đó mới vừa lên Kim đan mặt đỏ tía tai, đáng vẻ người bên cạnh đều đã tận tình khuyên bảo mà y vẫn mím chặt môi, ôm thứ gì đó trong ngực, thần sắc ngập tràn uất ức nhưng không hề dao động.

“Đó là đệ tử Ngự Thú tông.” Thấy ánh mắt Thẩm Tri dừng lại trên người bọn họ, Minh Đường mở miệng nói: “Bọn họ đến Kim đan kỳ sẽ bắt đầu lựa

chọn một con linh thú làm đồng bọn chiến đấu cả đời.”

“Đệ tử đã rõ, đa tạ Minh Đường trưởng lão.” Thảm Trì lại liếc nhìn thiếu niên kia, chân mày hơi nhíu cao một chút.

Thảm Vô Hoặc lại bị Minh Đường trưởng lão gọi đi kể khổ, Thảm Trì ôm một cuốn điển tịch chẳng biết Thảm Vô Hoặc lấy từ đâu ra, tìm một chỗ trên boong thuyền đem tấm đệm hương bồ đặt trên mặt đất, ngồi xuống xếp bằng.

Trong lúc Thảm Trì trông thấy điểm thú vị, bỗng nhiên một tiếng nước nổ từ nơi không xa truyền đến, Thảm Trì ung dung lật một tờ trang sau.

Tiếng nước nổ lớn hơn một chút, Thảm Trì thoáng di chuyển bả vai hơi tê cứng, lại lật một trang.

Mãi đến khi Thảm Trì đọc xong trọn quyển sách, tiếng nước nổ còn chưa dừng lại, Thảm Trì lại lấy ra một cuốn điển tịch khác.

Trông thấy động tác của Thảm Trì, thiếu niên khóc lóc suốt một giờ còn chưa xong rốt cục không nhịn được: “Người cái người này tại sao lại như vậy? Thấy người ta khóc cũng không biết an ủi một chút.”

Đôi mắt thiếu niên vốn đen trắng rõ ràng lúc này lại đỏ rực như mắt con thỏ nhỏ, đôi môi căng mọng đang mím thật chặt, biểu cảm trừng mắt lên án Thảm Trì.

Thảm Trì đưa mắt nhìn thiếu niên, lại đem lực chú ý dồn vào quyển sách trên tay.

Thấy Thảm Trì không để ý tới mình, Lăng Cốc Diệc liền dụi mắt, ngồi xôm xuống bên cạnh Thảm Trì hỏi: “Ta tên Lăng Cốc Diệc, đệ tử Ngự Thú tông đời thứ hai mươi tám, người là người Thừa Kiếm tông sao? Tên là gì?”

“Tại sao người lại muốn mang mặt nạ? Ta thấy nửa dưới gương mặt của người rất đẹp, không phải do xấu xí mới phải che đậy nhỉ, có thể cho ta xem mặt mũi người thế nào được không?”

“Không nhìn cũng không sao, chúng ta có thể kết giao bạn bè không? Ta chưa từng có bạn bè ngoại môn đâu.”

“Thực ra hôm nay các sư huynh cũng không khiển trách ta, bọn họ hy vọng ta có thể đổi linh thú bản mệnh, thế nhưng ta thực sự rất thích Tiểu Hắc. Ah đúng rồi, Tiểu Hắc là một con rắn nhỏ, có điều các sư huynh nói Ngự Thú tông chưa từng có ai dùng con rắn nhỏ như vậy làm linh thú bản mệnh. Bọn họ muốn ta vứt Tiểu Hắc đi, cho nên ta mới ảm ức...”

Thảm Trì nhú mày, gấp quyển sách trên tay lại, trước đây hẳn cảm thấy Trương Ngọc Hằng đã đủ ồn ào rồi, không nghĩ tới vị Mặc Giao lão tổ trong tương lai quyết đoán sát phạt mà thời niên thiếu lại âm ỉ như vậy, còn thích khóc nhè.

Kiếp trước lúc Thảm Trì gặp gỡ thiếu niên này, đối phương đã dọa ma rồi, trở thành Mặc Giao lão tổ khiến người người muốn đánh giết. Khi ấy hai người đều tán thưởng tu vi, thực lực tương đương, rất vui vẻ đánh với nhau một trận, mặc dù không coi là cùng chí hướng nhưng không đánh nhau thì không quen biết. Chẳng qua đáng tiếc sau lần đó, nghe nói Mặc Giao lão tổ bị hơn mười vị đệ tử Nguyên anh một tông môn bao vây tiêu diệt tới chết, trước đây Thảm Trì còn nghi ngờ một phen, bây giờ cũng sáng tỏ, tông môn bao vây tiêu diệt y khi ấy đúng là Ngự Thú tông.

“Được rồi, cho ta xem con rắn nhỏ của người một chút.” Thiếu niên bị lạnh nhạt hồi lâu thấy Thảm Trì rốt cục chú ý đến mình, vội vã đem con rắn nhỏ màu đen trong ngực ra nâng trên tay như vật quý, đưa đến trước mặt Thảm Trì: “Hiện tại đúng là nó có hơi nhỏ, có điều tương lai sẽ lớn lên.”

Giao giả, mặc dù không bằng rồng nhưng cũng gọi là tiên thú hạng nhất, thiếu niên này có thể lấy được, đó chính là cơ duyên.

Tiểu giao long bé ước chừng bằng ngón tay cái Thảm Trì, dài bằng bàn tay, toàn thân đen thui, hai đồng tử dựng thẳng xanh biếc, cái trán phẳng dẹt có vẻ vô cùng đáng yêu. Nhưng Thảm Trì cũng biết, không đến năm trăm năm nó sẽ dài ra mười mấy trượng, trên trán mọc sừng nhọn đánh đầu thẳng đó, ba móng vuốt ở bụng giống như lưỡi dao sắc bén, một trào có thể khiến một ngọn núi vỡ nát tại chỗ, lên trời xuống đất vô cùng uy phong凛冽.

Dường như không nhận ra kẻ nhìn mình chằm chằm là ai, ánh mắt tiểu giao long nhất thời bắn ra hung quang, há miệng nhe răng nhào về phía Thảm Trì.

Chợt thấy nó nhỏ bé, động tác lại cực nhanh, ngay cả Lăng Cốc Diệc đã là Kim đan cũng không phản ứng kịp.

Nhưng Thảm Trì lại thấy rõ động tác của nó, có chút hứng thú nhíu môi, giờ tay lên định chụp lấy nó.

Bỗng thấy vang lên ‘bốp’ một tiếng, tiểu giao long vừa rồi còn nhảy loạn hoạt bát đập vào trên cột buồm boong tàu, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

“Tiểu Hắc!” Lăng Cốc Diệc cũng thét lên nhào về phía tiểu giao long.

Ban nãy lực đạo bàn tay Thảm Trì còn chưa kịp vung lên, tiểu giao long đã bay ra ngoài, hiển nhiên cũng không phải do hấn gây nên, vừa quay đầu lại quả thực thấy Thảm Vô Hoặc đang đứng ở sau lưng mình.

——

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: Chỉ mới đi ra ngoài một lúc, Tiểu Trì suýt chút nữa bị rắn cắn, sau này nhất định không thể rời khỏi Tiểu Trì nữa!

Thẩm Tri: Ai nói ta sẽ bị cắn??

Thẩm Vô Hoắc: Ta lo nghĩ cho ngươi thôi đừng hung mà QAQ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Đại ca?”

“Ừm, có bị thương không?” Thẩm Vô Hoắc hỏi, ánh mắt đầy lãnh ý nhìn tiểu giao long trên mặt đất.

Thẩm Tri thu tay về, cảm kích gật đầu với Thẩm Vô Hoắc: “Ta không sao, đa tạ đại ca.”

Thẩm Vô Hoắc quan sát Thẩm Tri toàn thể một lượt, sau khi phát hiện quả thực không có việc gì mới dời mắt đi, nhẹ giọng nói: “Vật ấy là lê giao, lúc bé như rắn, trăm năm sừng dài, bốn trăm năm mọc ba vuốt, mới coi như trưởng thành, chính là tiên thú thượng cổ sót lại. Khi còn nhỏ bên ngoài toàn thân kịch độc không gì sánh được, không phải người kỹ khế ước chạm phải, nếu không có tu vi Hóa thần chẳng đến nửa khắc toàn thân sẽ cứng ngắc mà chết.”

Kiếp trước lúc Thẩm Tri thấy giao long này nó đã ở trạng thái trưởng thành, sừng vuốt đều mọc, bởi giao long là tiên thú nên điển tịch Sơ Linh giới ghi chép lại vẫn còn thiếu, Thẩm Tri cũng chỉ biết được trạng thái sau khi nó thành niên. Nghe thấy Thẩm Vô Hoắc giải thích, ánh mắt Thẩm Tri nhìn về phía tiểu giao long càng thêm phần hứng thú.

Thấy ánh mắt Thẩm Tri dừng lại trên người tiểu giao long, Thẩm Vô Hoắc lại lần nữa nhìn về phía hắn, trong mắt sinh ra mấy phần may mắn, vừa rồi khi thấy lê giao phi vào Thẩm Tri, đầu óc y trông rỗng, cơ hồ là theo bản năng đánh bay lê giao. Mặc dù biết lấy bản lĩnh của Thẩm Tri hắn sẽ không có việc gì, nhưng nhờ đầu vận nhất Thẩm Tri bị nó chạm phải thì sao?

Nghĩ tới khả năng này, ánh mắt Thẩm Vô Hoắc không khỏi càng âm u thêm vài phần.

Lăng Cốc Diệc hoàn toàn chuyên tâm vào Tiểu Hắc, vẫn chưa nghe thấy lời Thẩm Vô Hoắc, cúi người cẩn thận dè dặt nhặt Tiểu Hắc lên, sau khi phát hiện nó còn sống vội vàng đem bỏ vào trong túi áo, mới quay người lại cúi đầu xuống, tràn đầy áy náy nhìn Thẩm Tri: “Thực sự xin lỗi, Tiểu Hắc nhà ta sợ người lạ nên mới quá khích như thế, đều tại ta không giữ nó tốt, còn suýt nữa khiến ngươi bị thương.”

Vành mắt thiếu niên ửng đỏ nhìn Thẩm Tri, dường như lại muốn rơi lệ.

Ánh mắt Thẩm Tri dừng lại một lát trên vành mắt rung rung nước mắt, mới nói: “Không sao.”

“Tiểu Diệc! Chưa trở lại sao?” Đúng lúc này, một giọng nam từ trong khoang thuyền truyền tới, tiếp theo một nam tử cao gầy xuất hiện vẫy tay với Lăng Cốc Diệc, trông thấy hai người Thẩm Tri liền nhủ thầm: “Sớm đã nói với ngươi không được tùy tiện nói chuyện cùng người khác, lại đây, sư huynh có chuyện nói với ngươi.”

“Được, sư huynh, ta liền tới đây!” Lăng Cốc Diệc nghe thấy nam tử gọi mình ánh mắt sáng lên, vội vàng đáp lại một tiếng, sau đó quay sang cười ngượng ngùng với Thẩm Tri và Thẩm Vô Hoắc: “Xin lỗi, sư huynh đang gọi ta, ta cáo từ trước, lần sau hữu duyên sẽ gặp.”

Nói xong thiếu niên chạy lộp bộp về phía khoang thuyền.

Thuyền lớn đi hai canh giờ trên mặt hồ dày đặc sương mù, bỗng nhiên một giọng nói truyền vào trong tai mọi người: “Phía trước đã gần đến Cháp Phù tông, mời chư vị chuẩn bị xuống thuyền.”

Khi giọng nói này vang lên, thuyền lớn chợt lao ra khỏi sương mù dày đặc.

“Woah!”

Trời trong nước xanh, tiên hạc thành bầy, tiên vụ lượn lờ, đỉnh đài lầu gác đập vào mắt mọi người, những tu giả chưa từng bao giờ tới Cháp Phù tông đứng ở trên boong thuyền đồng thời thốt lên một tiếng kinh ngạc, ngay cả các đệ tử Thừa Kiếm tông cũng không khỏi kinh sợ.

Cũng không trách bọn họ lại cảm thấy mới lạ, so sánh với Thừa Kiếm tông núi non trùng điệp sừng sững xanh biếc, Cháp Phù tông đỉnh đài lầu gác trên

nước nghiêm nhiên vô cùng đối lập, có điều chúng đệ tử rất nhanh chóng hồi phục tinh thần, lấy lại phong thái đệ tử đại tông nên có.

Thẩm Tri đứng ở trên boong thuyền nhưng vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, Cháp Phù tông là đại tông đệ tam, quang cảnh thiên nhiên bề ngoài mặc dù không tồi, có điều ở phương diện linh khí cũng chẳng dồi dào bằng Thừa Kiếm tông.

Thực ra kiếp trước Thẩm Tri chưa đặt chân lên Cháp Phù tông, chỉ từng giao thủ cùng người trong tông, đáng tiếc đa số phù chú của họ cũng không nhanh bằng kiếm của hắn, hoặc có lẽ đụng phải chỉ toàn là mấy đệ tử ngoại môn.

Thuyền lớn dần dần tới gần hòn đảo lớn nhất, hòn đảo cong hình bán nguyệt nằm dựa vào một dãy núi, giữa núi rừng xanh biếc là một quần thể kiến trúc, dưới dãy núi là quảng trường rộng lớn, ngoài quảng trường có một con đường nối thẳng ra bên thuyền, cạnh đó có một khối cự thạch bên trên khắc hai chữ lớn ngông cuồng bộc trực – Bất Tử, hiển nhiên là tên hòn đảo này.

Trên bến thuyền lúc này đã có trưởng lão Cháp Phù tông mang theo hơn mười vị đệ tử xếp hàng đứng chờ, trông thấy mọi người rời thuyền, trưởng lão hạc phát đồng nhan chấp tay, cao giọng chậm rãi nói: “Lão hủ Vô Vọng, là thập tam trưởng lão Cháp Phù tông, chư vị tôn khách đến không thể từ xa tiếp đón, thất lễ thất lễ.” Sau đó ánh mắt dời về phía Minh Đường vừa mới xuống thuyền: “Minh Đường trưởng lão, đã lâu không gặp, thế nhưng càng ngày càng trẻ ra.”

Minh Đường nghe vậy cũng thi lễ lại, mặt không đổi sắc cười nói: “Đa tạ khen ngợi, nhiều năm không gặp Vô Vọng trưởng lão cũng càng thêm quắc thước rồi.”

“Ha ha, Minh Đường trưởng lão thực sự là tinh mắt, những năm gần đây tu vi của lão phu có chút tiến cảnh, thế nhưng ngươi vẫn còn duy trì tài nghệ năm đó.”

“Nghe nói Vô Vọng trưởng lão bề quan trăm năm, vài ngày trước lúc xuất quan tiên nhạc líu lo, ngu huynh còn tưởng rằng ngươi đã phi thăng thành tiên, từ nay về sau vô duyên gặp lại, không hề nghĩ hôm nay lại gặp được ở đây, thực sự thật đáng mừng.” Nhìn sắc mặt đối phương đột ngột âm u, Minh Đường trưởng lão mỉm cười về mặt đầy chân thành.

Hai người ngời tới ta đi, đã kích ngấm ngấm hay công khai từng đợt liên tiếp, một đám đệ tử Thừa Kiếm tông sừng sốt một lúc, bọn họ chỉ biết Minh Đường trưởng lão già mà không đứng đắn chứ không rõ Minh Đường trưởng lão cũng giỏi châm biếm người khác cao siêu đến vậy.

Lúc Sở Trục hạ thuyền đi đến bên cạnh Thẩm Tri, thấy Thẩm Tri nhìn hai người nói chuyện, thấp giọng giải thích: “Vô Vọng trưởng lão hỏi đó có mâu thuẫn với sư tôn ta, mà Minh Đường trưởng lão chính là lão hữu tri kỷ của sư tôn, Vô Vọng trưởng lão cũng đem Minh Đường trưởng lão xem như kẻ địch, năm xưa Vô Vọng trưởng lão cũng là bộ dáng thiếu niên, chẳng qua hiện tại thọ nguyên Độ kiếp sơ kỳ sụt giảm, ngay cả tóc cũng bạc.”

Thẩm Tri khẽ gật đầu, nhìn về phía Vô Vọng trưởng lão nhưng đột nhiên thoáng nhú mày, quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Hoặc.

“Sao vậy?” Thấy Thẩm Tri bỗng nhiên nhìn mình, vẻ mặt Thẩm Vô Hoặc hơi khựng lại, có điều bản thân y vẫn luôn không biểu cảm nên cũng không lộ ra gì đó khác thường.

“Không có gì.” Trong lòng Thẩm Tri có chút hoài nghi, nhưng chỉ nhú mày không nhắc lại nữa, chẳng qua vẫn không khỏi nhìn Vô Vọng trưởng lão này thêm vài lần, càng nhìn càng cảm thấy dung mạo người này cùng Thẩm Vô Hoặc giống nhau đến mấy phần.

Nửa khắc đồng hồ sau, có lẽ nghĩ đến bản thân còn công việc, Vô Vọng trưởng lão ngưng chiến trước, thông báo ra ngày nào cử hành đại hội tu giả, rồi mới lệnh chúng đệ tử đưa những người dự hội đi chuẩn bị phòng xá.

“Đợi sau khi chư vị thu xếp ổn thỏa, nếu có hứng thú tham quan Cháp Phù tông, mời một canh giờ sau tập hợp tại đây, đến lúc đó sẽ có đệ tử trong tông đặc biệt dẫn đường cho các vị.” Sau khi nói xong, Vô Vọng trưởng lão lại liếc mắt nhìn Minh Đường trưởng lão.

Minh Đường trưởng lão tất nhiên là tức giận, hừ lạnh một hơi từ trong lỗ mũi, nhưng không đuổi theo mà mang chúng đệ tử Thừa Kiếm tông đi đến nơi ở.

“Cái gì? Hai người kia là đệ tử thân truyền Thừa Kiếm tông? Khụ khụ khụ...” Bên trong Lãm Nguyệt lâu vang lên một tiếng kinh hô, có điều rất nhanh liền bị một hồi ho khan cắt đứt, lát sau mới dừng lại, lúc mở miệng lần nữa giọng nói có chút khàn khàn: “Nói lại kỹ cho ta.”

“Bẩm báo Chính Lăng sư huynh, đệ tử tận mắt thấy được hai người kia từ trong đội ngũ Thừa Kiếm tông đi tới, tất nhiên chính là đệ tử thân truyền Thừa Kiếm tông không sai. Đệ tử đã nghe ngóng được chỗ ở của hai người họ rồi.”

“Được, ta phải đi gặp bọn họ một lát.”

“Nhưng thân thể của sư huynh ngài...”

“Không sao.”

Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc lần thứ hai bị phân ở chung tại một tòa tiểu viện, viện tử Cháp Phù tông xây dựng tinh tế khéo léo, khắp chốn đều toát ra thần thái ôn hòa chu đáo, ngược lại với bên ngoài tông môn toàn là nước, bên trong là hoa viên xinh đẹp được cắt tỉa tinh xảo, một con đường nhỏ bằng đá kéo dài đến trung tâm, trong viện là một tấm bàn đá cùng độc hai cái ghế băng, bên trên đã dọn lên linh thực linh quả hương khí dồi dào, tiến vào trong phòng khách, bên phải là hai phòng ngủ, bên trái là một phòng luyện công cùng tiểu thư phòng.

Bên trong thư phòng cũng không cất nhiều sách, Thẩm Tri lật thoáng qua một chút, đều là những sách tu giả thường thấy qua, chẳng có thứ nào đáng

đọc.

Có chút thất vọng rời khỏi thư phòng, đã thấy Minh Đường trưởng lão từ ngoài viện vội vã lao vào.

“Đồ nhi, đồ nhi!” Minh Đường trưởng lão vừa gọi vừa đưa tay muốn kéo Thẩm Vô Hoạch ra ngoài.

Cánh tay Thẩm Vô Hoạch hơi rút lại, giọng lên hành lễ đệ tử: “Sư tôn có chuyện gì?”

Tuy là bất hủ nhưng Minh Đường trưởng lão cũng không tức giận, nói với Thẩm Vô Hoạch: “Sư tôn có chuyện tìm người giúp một tay, Vô Vọng quá khinh người, nói đệ tử thiên linh cần cái gì, ta không có đệ tử kém hơn y, ta phải để cho bọn họ thấy, đệ tử của Minh Đường ta không chỉ là thuần linh thể linh cần biến dị, còn là thiên tài trong thiên tài!”

Thẩm Vô Hoạch cũng không vội, chỉ hỏi: “Y cũng tham gia đại hội tu giả?”

“Đương nhiên.” Minh Đường trưởng lão bỗng nhiên vỗ đầu một cái, “Vẫn là đồ nhi thông minh! Chúng ta phải đợi đến đại hội tu giả sẽ dạy bảo y một trận ra trò! Bây giờ chúng ta không cần đề ý tới y, ta đi tìm người uống rượu đây.”

Minh Đường trưởng lão lời còn chưa dứt, người đã không thấy tăm hơi đâu.

Thẩm Tri bước ra từ cánh cửa, thông thả đi tới trước phòng luyện công, nhìn Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca, muốn luận bàn với ta không?”

Thẩm Vô Hoạch dừng một lát, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Thẩm Tri, không khỏi giật mình, sau đó đáp: “Tự nhiên phụng bồi.”

Không đợi Thẩm Tri đẩy cửa phòng luyện công, một loạt tiếng gõ cửa từ ngoài viện truyền tới.

Thẩm Tri không rảnh để ý, trực tiếp vào phòng luyện công, Thẩm Vô Hoạch đưa mắt nhìn cánh cửa đang bị gõ lay động bèn kết hai cái thủ ấn rồi đi theo Thẩm Tri tiến vào phòng luyện công.

Gõ cửa hồi lâu gã đệ tử mới dừng tay lại, quay đầu chần chờ nói: “Sư huynh, e rằng bọn họ không ở trong viện, khả năng đi tham quan tông môn rồi.”

Sắc mặt Chính Lăng trắng bệch, nghe thấy lời gã đệ tử, ho khan một hồi mới đáp: “Khụ khụ, vậy tháo cửa ra cho ta.”

Hai gã đệ tử theo y đến đều chấn động: “Cái này...”

“Tháo!”

“Dạ!”

Hai gã đệ tử Trúc cơ viên mãn ra sức đẩy hết nửa ngày nhưng vẫn không thể mở được cánh cửa gỗ vô cùng tầm thường này ra, thậm chí về sau ngay cả linh lực cũng phải sử dụng, mặt mũi đỏ tới mang tai cũng không hé ra được nửa phần, chỉ đành quay đầu uể oải nói: “Đệ tử vô năng, không mở được cửa này.”

“Đã vậy thì thôi.” Chính Lăng chỉ vào gã đệ tử hơi mập bên trái nói: “Chờ ở đây, gõ cửa đến khi nào bọn họ ra mới thôi, sau đó đem vật này giao cho bọn họ.” Y đưa ra một tờ giấy, “Khỏi nghĩ đến nhìn lên, ta thiết lập phù ấn phía trên, sau khi làm xong ta có thưởng.”

Cư nhiên dễ dàng bỏ qua như vậy? Lúc gã đệ tử tiếp nhận tờ giấy còn có chút ngần ngại, chẳng qua mồm miệng cũng không chậm, vội vã trả lời: “Dạ, sư huynh!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thấy bóng dáng hai người Chính Lăng một trước một sau biến mất, gã mập kia liếc nhìn tờ giấy trong tay rồi nhìn cửa viện đóng chặt, vron vai dựa vào khung cửa ngồi xuống lẩm bẩm: “Không biết Chính Lăng sư huynh trúng phải tà gì, nếu như muốn báo thù cứ trực tiếp tìm Tam trưởng lão hỗ trợ là xong, sao phải tự mình đi một chuyến. Hừ, còn ăn phải chè bẻ môn*, nhìn cái dáng vẻ dặt dẹo của y, lưu lại tờ giấy này làm gì, cũng có uy hiếp được người ta quái đâu, người ta là thân truyền Thừa Kiếm tông, lại đi sợ người sao...”

*Từ chối không cho khách vào nhà.

Vừa nói gã vừa nhắm hai mắt bắt đầu ngủ gật, theo tiếng ngáy vang lên, tờ giấy cũng chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống đất.

“Này! Ngươi ở đây làm gì vậy? Chương môn có lệnh tất cả các đệ tử trong tông môn phải cùng đến Sùng Linh Điện tập hợp, nếu đi muộn thì tiểu tử ngươi đẹp mặt!”

Trong lúc gã mập mơ mơ màng màng ngủ đột nhiên bị một tiếng hét lớn làm bừng tỉnh, đến khi ngấm kỹ lại lời người kia nói mới vội vàng giật mình đứng lên, ngấm nhìn cánh cửa viện vẫn đóng chặt, bất chấp dận dò của Chính Lăng đưa tay rũ xiêm y nhần nhúm, vội vã chạy đến phía đại điện tông môn.

Gã mập vừa mới rời đi, Vân Nhiêu liền cầm trong tay một cái giỏ nhỏ chạy về phía khu này, thấy cửa viện đóng kín trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, ban nãy tham quan Cháp Phù tông cũng không thấy hai người Thảm Trì xuất hiện, lúc này hẳn phải ở trong phòng mới đúng. Nghĩ thế, nàng gõ cửa một cái: “Tiểu sư thúc! Vô Hoặc sư thúc! Các ngươi ở đây không?”

Một lát sau, trong viện vẫn yên lặng như cũ không tiếng động, nghiễm nhiên là vắng vẻ không người, nàng nhìn giỏ trúc trong tay một lát, ánh mắt đảo một vòng dừng lại trước cánh cửa rộng lớn, khom người đặt cái giỏ lên góc bậc cửa rồi lưu lại một tờ giấy trong đó, thấp giọng nói: “Như vậy khi tiểu sư thúc trở về là có thể thấy rồi, hẳn nhất định sẽ thích.”

Sau đó Vân Nhiêu đứng dậy, đi ra ngoài một bước bỗng ánh mắt dừng lại nơi góc tường khung cửa, nàng ồ một tiếng, tiến đến khom người nhặt lên một vật, chính là tờ giấy mà gã mập kia bỏ quên.

Trong lòng Vân Nhiêu nghi ngờ, đưa tay muốn bóc ra rồi bỗng ngưng lại: “Vật này rơi ở đây, không lẽ là gửi cho tiểu sư thúc bọn họ sao?!” Nghĩ tới đây, nàng đành để nén lòng hiếu kỳ, xoay người muốn đặt nó vào bên cạnh giỏ.

Đúng lúc này, đệ tử lệnh bên hông Vân Nhiêu rung lên, tiếp theo một giọng nói truyền vào trong đầu nàng, chính là đệ tử nội môn ở cùng với nàng, chỉ nghe thấy giọng nói sốt ruột của nàng ta: “Sư tỷ, mau trở lại ngay, có việc gấp tìm ngươi.”

Vân Nhiêu dừng lại: “Chuyện gì?”

“Ôi chao, sư tỷ ngươi đừng hỏi nhiều như vậy! Mau trở lại đi sắp không kịp rồi!”

Nghe đối phương nói, Vân Nhiêu không nghi ngờ gì cả, chỉ hỏi đã xảy ra chuyện gì liền vội vã quay trở lại tiểu viện của mình, đi tới giữa đường mới phát hiện quên trả lại tờ giấy trong tay, dừng chân một lát nhưng không chịu nổi thúc giục, đành hạ quyết tâm lát nữa quay lại đưa sau, cấp tốc chạy về chỗ mình.

Nói đến trong phòng luyện công, Thảm Trì cùng Thảm Vô Hoặc đã so tài qua lại trên trăm chiêu, vũ khí liên tiếp giao nhau, người tới ta đi rất kịch liệt. Kiếm pháp của Thảm Trì quý dị như lưu phong, chiêu thức của Thảm Vô Hoặc mạnh như thiên điện, đều có kiếm lộ của riêng mình, bất phân thắng bại, lại qua hơn mười chiêu liền nghe thấy coong một tiếng, trường kiếm trong tay hai người một lần nữa cọ xát va vào nhau, hai người không hẹn mà cùng dừng động tác.

Thảm Trì lau đi mồ hôi trên mặt, nhìn vào trong mắt Thảm Vô Hoặc hiếm có chút nhiệt độ, cũng do gặp được đối thủ cuồng nhiệt: “Đại ca quả nhiên lợi hại, đệ đệ cam nguyện chịu thua.”

Thảm Vô Hoặc ngưng mắt nhìn Thảm Trì thật sâu, mới nói: “Chẳng qua là so đấu chiêu thức mà thôi, nếu như cộng thêm linh lực khả năng ta còn không sánh bằng Tiểu Trì.”

“Đại ca nói đùa, bây giờ ngươi đã là Kim đan hậu kỳ, ta chẳng qua chỉ Kim đan sơ kỳ, tất nhiên ngươi lợi hại hơn ta.” Thảm Trì đương nhiên không tin lời Thảm Vô Hoặc, thế nhưng phòng luyện công này cũng không lớn, so đấu chiêu thức cũng có phần hạn chế, nếu cộng thêm linh lực e rằng nơi này sẽ thành phế tích, muốn chân chính đánh một trận có lẽ phải đợi đến đại hội tu giả.

Thấy Thảm Trì không tin, Thảm Vô Hoặc cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu: “Ra ngoài thôi.”

Thảm Trì bước ra cửa trước, Thảm Vô Hoặc ở sau chậm rãi tra kiếm vào vỏ, mới đi ra ngoài.

Lúc này trời đã gần tối, hai người đã ở trong phòng luyện công so tài sắp xỉ hai canh giờ, Thảm Trì đưa mắt nhìn viện tử không có gì khác thường, đi thẳng tới trước cửa viện đưa tay đẩy cửa ra, kéo kẹt một tiếng, chỉ thấy bên trái bậc cửa đặt một chiếc giỏ trúc xinh xắn, trên giỏ phủ một tấm vải xanh, cũng không biết bên trong có cái gì.

Thảm Vô Hoặc đi ra thấy Thảm Trì nhìn về hướng cái giỏ, lên tiếng nói: “Ban nãy ta kết án ở cửa, vật ấy do Vân Nhiêu đem đến, chắc là muốn tặng cho ngươi.”

Thảm Trì đưa mắt nhìn cái giỏ, nếu như trong cốt truyện nguyên bản đồ đạc Vân Nhiêu đem tới nhất định là tặng cho Thảm Vô Hoặc, nhưng bây giờ cũng chưa chắc.

Sau khi nhập tông mặc dù Thảm Trì chưa gặp được Vân Nhiêu mấy lần, nhưng hiển nhiên tính cách nàng hoàn toàn bất đồng với người đã từng gặp ở ngôi miếu hoang, chẳng những hoàn toàn tiêu tan địch ý với hắn, còn vạn phần nhiệt tình khó hiểu, dường như đã biến thành người khác vậy.

Do đó Thảm Trì nghe vậy cũng không phản bác, chỉ nói: “Cũng chưa chắc, nhìn liền biết.”

Thẩm Vô Hoặc gật đầu, tiến lên khom người xách cái giỏ trở về viện đặt lên bàn.

Lật tấm vải xanh ra, trong giỏ trúc là một vật thể hình trứng ngũ sắc rực rỡ, thoát nhìn giống như một khối đá cuội kì lạ, phát ra ánh sáng trắng muốt nhu hòa trong sắc trời u tối, trong giỏ còn có một tờ giấy, trên đó viết nguệch ngoạc mấy chữ — ‘Đệ tử nhặt được một tảng đá rất đẹp bên hồ, tặng cho tiểu sư thúc, xin hãy nhận lấy.’

Trông thấy vật này, trong mắt Thẩm Vô Hoặc bỗng lóe lên kinh ngạc rồi biến mất, khôi phục lại nguyên bản, y lùi lại nửa bước cầm tờ giấy viết chữ xiêu vẹo đưa cho Thẩm Tri.

Thẩm Tri vẫn chưa thấy vẻ khác lạ trong mắt Thẩm Vô Hoặc, liếc nhìn mấy nét chữ non nớt kia, lại dùng mắt trên khối đá lớn chừng bằng nắm tay, [Đây là vật gì?]

[Thưa chủ nhân, 013 vẫn chưa tra ra được bất kì sóng năng lượng nào trong đó, vật ấy hẳn là một tảng đá thông thường nhiều hơn chút linh khí.]

Câu trả lời của hệ thống cũng khiến hứng thú trong mắt Thẩm Tri nhiều thêm vài phần, đưa tay cầm khối đá kỳ lạ này lên, phát hiện tuy nó rất nhỏ nhưng trọng lượng khá nặng, tất nhiên không phải trọng lượng như tảng đá thông thường mà hệ thống phán đoán, hẳn quay sang hỏi Thẩm Vô Hoặc: “Đại ca có biết đây là vật gì không?”

Thẩm Vô Hoặc khẽ lắc đầu, chỉ nói: “Vật này linh khí dồi dào, mang theo người có lợi cho tu hành, người cứ cầm lấy trước đi.”

Thẩm Tri cân nhắc trọng lượng vật trong tay phải chừng trăm cân, vốn muốn vứt bỏ, nghe Thẩm Vô Hoặc nói vậy lại đem nó cất đi.

Nói đến Vân Nhiêu dưới sự thúc giục của đồng môn vội vã quay lại nơi ở, chỉ thấy gió êm sóng lặng, nửa điểm động tĩnh cũng chẳng có. Nàng không khỏi hết sức nghi ngờ, đẩy cánh cửa sân viện, bỗng nghe thấy một hồi nhạc khí đàn sáo vui vẻ vang lên. Không bao lâu vài nữ tu đồng môn thành thật đi ra mang theo một trục họa quyền vẽ đại bức chặt, lúc tiếng nhạc vang lên bức tranh cũng theo đó mà chậm rãi mở ra trước mắt nàng.

Trong tranh là bầu trời xanh biếc, ngọn núi xa xa kẻ sát bích thủy, dưới tàng cây là một nữ tử hồng y tóc đen chột ngoảnh đầu lại, dáng vẻ xinh đẹp như hoa, là lướt như tiên, trên đó đề hai câu thơ: “Viễn sơn nhiều nhiều quyền vự hồi, vọng dử giai nhân huê dĩ quy.”

(Phía núi xa Nhiêu Vụ lưu luyến nhau, chờ mong đất được giai nhân trở về)

Khi trông thấy hai hàng chữ này, khuôn mặt Vân Nhiêu nhất thời ửng hồng.

Lúc này đàn sáo đã dừng lại, một nam tử bạch y tuần mỹ tay cầm sáo ngọc từ trên trời giáng xuống, các vị nữ tu thấy thế xôn xao nhìn Vân Nhiêu bằng ánh mắt hâm mộ, sau đó yên lặng rút lui để lại viện tử cho hai người.

Phát hiện sắc mặt Vân Nhiêu trở nên ửng hồng, ánh mắt nam tử sáng lên, thâm tình nhìn về phía Vân Nhiêu dịu dàng nói: “Sư muội, sư huynh mến mộ người đã lâu, không biết sư muội có biết hay không?”

“Nhị sư huynh, vừa rồi là người bảo sư muội thúc giục ta trở về?”

“Đúng vậy, sư huynh mới vừa vẽ xong bức họa này, vội vã muốn dâng lên cho sư muội nên mới sốt ruột như vậy, hy vọng sư muội sẽ không phiền lòng.” Nam tử dứt lời, trông thấy sắc mặt Vân Nhiêu càng ửng đỏ điểm lệ, không khỏi mừng rỡ vạn phần, vội vã hắng giọng nói: “Người đã trông thấy câu thơ kia rồi, câu trước có tên hai ta, Vân Vụ, Vân Nhiêu... Câu sau đại biểu cho si mê của ta với sư muội không thay đổi, nếu sư muội yêu thích, ta có thể...”

“Bốp!”

“Ồi!”

Một tiếng đập cùng một tiếng kêu đau liên tiếp vang lên, thẳng đến khi bị một quyền của Vân Nhiêu đánh ngã xuống đất, Vân Vụ vẫn không hiểu tại sao mình lại bị đánh. Sau một quyền còn chưa hết giận, Vân Nhiêu lại điên cuồng đánh một hồi, quả thực đánh cho khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Vân Vụ không còn nguyên dạng.

Sau khi ăn mấy đợt đòn, Vân Vụ cũng nổi giận, quăng sáo ngọc trong tay đứng dậy quát lên một tiếng, rốt cục rút kiếm ra tấn công về phía Vân Nhiêu.

“Hừ, còn nói cái gì si mê không thay đổi, chỉ mới vài quả đấm liền không chịu nổi, rõ là nguy quân tử.” Vân Nhiêu cười nhạo một tiếng, may may không sợ thế tiến công của đối phương, cũng rút kiếm ra xông lên.

Vân Vụ nghe vậy chột ngừng động tác, mở miệng muốn giải thích lại bị Vân Nhiêu đá một cái, quát lên: “Muốn đánh nhau thì nghiêm túc một chút, do do dự dự còn là đàn ông sao?”

Vân Vụ: “...” Sư muội từ lúc nào thành nữ trung hào kiệt rồi?

“Đang định xoát hảo cảm tiểu sư thúc, thúc giục như đòi mạng kêu ta trở về dĩ nhiên là vì cái chuyện hư hỏng này, còn làm ra bài thơ chơi chữ ngu ngốc như thế, âm ỉ ở trong tông môn còn chưa đủ, còn âm ỉ đến tận môn phái người khác.”

Nghĩ đến đây, Vân Nhiêu càng bức bối đánh tới, thế tiến công càng mạnh hơn, trực tiếp đánh cho Vân Vụ liên tiếp tháo chạy, cuối cùng bị nàng cho một cước đá bay ra khỏi tường viện.

Vân Vụ ho khan một tiếng đứng lên, mọi người vốn đứng ngoài viện chờ tin tốt trông thấy dáng vẻ chật vật của y liền kinh hãi không thôi, đang định hỏi nguyên nhân lại nghe thấy trong viện vang lên một tiếng quát to: “Sau này đừng có mà lác lư ở trước mặt lão nương! Bằng không gặp một lần đánh một lần!”

Không bao lâu, tin tức Vân Nhiêu đánh cho nhị sư huynh đồng môn toi bời lưu truyền trong đám đệ tử Thừa Kiếm tông.

Lúc Thẩm Tri nghe thấy Vân Dục nói đến chuyện này, giọng nói y vẫn nhẹ nhàng như trước, chẳng qua trong lời nói lại không có nửa điểm thương tiếc cho Vân Vụ thụ thương, thậm chí Thẩm Tri còn nghe ra có một chút hả hê, sau khi nói xong Vân Dục còn cảm thán tu vi Vân Nhiêu tinh tiến thật nhanh, trong lời nói có mấy phần tự hào. Cuối cùng Vân Dục nhắc nhở hai người đừng quên chuyện ba ngày nữa sẽ rút thăm thứ tự thi đấu, mới cáo từ hai người rời đi.

Tiền Vân Dục về, Thẩm Tri mới phát hiện Thẩm Vô Hoạch vừa rồi vẫn chưa từng mở miệng đang lạnh mặt nhìn mình, không khỏi nghi vấn: “Đại ca?”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Thỉnh cầu làm sao chữa chứng mặt tê liệt? Rõ ràng về mặt ta si mê nhìn Tiểu Tri lại bị hấn xuyên tạc thành về mặt lãnh túc, thật oan uổng, vô cùng oan ức QAA Tiểu Tri nhìn biểu cảm người khác không có vấn đề gì, vậy mà ta lại có vấn đề, khẩn cấp thỉnh cầu, cực kỳ cấp bách! Mau online!

Thẩm Tri: ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ba ngày thoáng trôi qua, quảng trường lớn trên đảo Bất Từ bỗng nhiên được chia ra làm nhiều khu thạch đài, hình thành từng sân đấu quy mô nhỏ, giữa các đài đều có một khoảng cách, hiển nhiên có tác dụng để quan sát thi đấu.

Lúc này trên quảng trường đã đông nghịt người, tu giả mỗi môn phái đều lần lượt xếp hàng chờ rút thăm thứ tự thi đấu.

“Tiểu sư thúc!”

Sau khi trông thấy Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch đến nơi, Vân Nhiêu vẫy tay với bọn họ, nụ cười trên mặt xán lạn.

Nhóm đệ tử ngoại môn đang lặng lẽ ngắm nhìn Vân Nhiêu ánh mắt càng thêm si mê.

Một gã tu giả không rõ thân phận lau đi nước bọt trên môi, lôi kéo tên tu giả bên cạnh về mặt còn đang si ngốc: “Ồi chào, cô nương này là ai vậy?”

Tu giả bị kéo dường như mới tỉnh lại trong mộng, thờ ơ liếc nhìn tên nhà quê này, lập tức tiếp tục si mê đáp: “Đệ nhất mỹ nhân tiên tu cũng không biết, có thấy mặt mặt không?” Nói xong còn trừng mắt nhìn tên tu giả kia, dường như cảm giác mình hơi phũ, bèn giải thích: “Cũng đúng, tuổi người còn quá nhỏ, không biết cũng là bình thường, thiếu nữ này là Vân Nhiêu, chính là đệ tử thân truyền đời thứ ba mươi bảy của Thừa Kiếm tông, ba mươi năm trước từng xuất hiện một lần trong đại hội, sau đó mỹ nhân đứng đầu bảng xếp hạng bị lật đổ, Vân Nhiêu tiên tử trở thành đệ nhất, đến nay đã xếp hạng lại mấy lần nhưng nàng chưa bao giờ bị xuống hạng cả.”

Tên tu giả kia nghe vậy vội vã chấp tay: “Đệ tử thụ giáo.”

Lúc trước ở Thừa Kiếm tông phần lớn đệ tử trong tông tương đối lễ độ, thêm nữa thân phận Vân Nhiêu lại cao, rất ít người dám nhìn chằm chằm thẳng vào nàng.

Ánh mắt Vân Nhiêu đảo qua một đám tu giả đang lau nước miếng, không khỏi rùng mình, cuối cùng nàng cũng minh bạch vì sao Minh Đường trưởng lão lại muốn Thẩm Tri đeo mặt nạ, nghĩ thế, Vân Nhiêu bước nhanh qua đám tu giả vây quanh, đi về phía hai người giờ tay hành lễ: “Vân Nhiêu bái kiến Vô Hoạch sư thúc, bái kiến tiểu sư thúc.”

Thẩm Tri liếc nhìn Vân Nhiêu: “Vân Nhiêu sư diệt không cần đa lễ.” Lại chậm rãi nói: “Đa tạ lễ vật người tặng lần trước, ta rất thích.”

Nghe vậy nụ cười trên mặt Vân Nhiêu càng sâu: “Viên đá kia là mấy hôm trước trong lúc vô tình ta nhặt được trong hồ, thấy nó thật là đặc biệt, màu sắc sắc sỡ rất kỳ lạ, liền nghĩ ngay tới tiểu sư thúc, tiểu sư thúc thích là tốt rồi. Chẳng qua chữ viết của đệ tử thật quá xấu xí, tiểu sư thúc thấy chớ nên chê cười.” Nói đến chữ viết, sắc mặt Vân Nhiêu lại đỏ bừng, nghiêm nhiên có chút ảo não, thừa đầu xuyên việt tới nàng bị nhiệm vụ hệ thống làm cho phiền não, về sau không còn hệ thống lại vội vã tu hành, đến mấy ngày hôm trước để lại tờ giấy cho Thẩm Tri mới nhớ bản thân dĩ nhiên đã quên luyện chữ.

Đúng lúc này tiếng chuông vang lên, chúng tu giả đồng thời cùng hướng lên trên đài, một tu giả huyền y dẫn theo mười mấy tên đệ tử áo nâu phi thân đập xuống, gã tu giả huyền y thân hình như ngọc đứng ở trước đài, thấy mọi người nhìn lại bèn nâng hai cánh tay lên, thuận thế đè thấp xuống.

Ngay lập tức uy thế đè xuống mọi người tuy không mấy nặng nề nhưng lại đủ để gây chú ý, các tu giả mới hơi nói to ồn ào liền rồi rít ngậm miệng.

“Ta là Tần Mạnh đại đệ tử thân truyền Chấp Phù tông, hoan nghênh các vị đạo hữu tới tông ta, nói vậy chư vị cũng đã biết được chủ đề đại hội tu giả lần này.” Người nọ nhìn mọi người xung quanh một vòng thấy không ai lắc đầu, mới mở miệng: “Nếu chư vị không có câu hỏi, vậy mời các vị lựa chọn đối thủ chiến đấu thôi.”

Nói xong, hơn mười gã đệ tử áo nâu tay nâng lên hộp thẻ đứng ở trước đài, chúng tu giả chờ đợi đã lâu cũng không chậm trễ, từng người tiến lên đưa ngón tay vào hộp dò xét tự bốc lấy thẻ của mình.

Vân Nhiêu dẫn đầu bốc thẻ, tiếp theo trước lúc Thẩm Tri định tiến lên đưa tay vào miệng hộp, gã đệ tử áo nâu kia áy náy cười nói: “Thực xin lỗi đạo hữu, hộp thẻ của ta đã bốc hết, mời ngài sang chỗ sư huynh bên cạnh rút.”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn đệ tử kia, gật đầu đi sang hộp bên cạnh, Thẩm Vô Hoặc cũng theo sau Thẩm Tri.

Đứng cạnh hộp thẻ chính là Tần Mạnh, trông thấy hai người Thẩm Tri liền đứng nhường sang bên cạnh một chút, cười bảo: “Nhị vị đạo hữu, mời rút thẻ.”

Thẩm Tri định đưa tay ra lại bị Thẩm Vô Hoặc ngăn lại: “Ta tới trước.” Giọng nói Thẩm Vô Hoặc lãnh đạm, ánh mắt dừng lại trên người Tần Mạnh.

Thẩm Tri cũng không để tâm trước sau, rất tự nhiên dịch sang bên cạnh một bước, ý bảo Thẩm Vô Hoặc tiến lên.

Dưới tầm mắt của Thẩm Vô Hoặc, vẻ mặt Tần Mạnh không thay đổi, vẫn mang theo khuôn mặt tươi cười như trước: “Đạo hữu, xin mời.”

Thẩm Vô Hoặc liếc y một cái, đưa tay vào trong hộp thẻ dò xét, hai ngón tay kẹp cái thẻ trúc nhìn lướt qua rồi thu hồi, cũng không để ý đến vẻ mặt Tần Mạnh vẫn tươi cười, ra hiệu cho Thẩm Tri chọn thẻ.

Thẩm Tri cũng liếc nhìn Tần Mạnh, thuận tay rút ra một chiếc thẻ trúc, sau đó cùng Thẩm Vô Hoặc tiến về phía đoàn người bên ngoài.

Thẻ trúc Thẩm Tri rút được đánh số 2326, tổng cộng có 5000 người tham dự đại hội, vòng thứ nhất mỗi ngày thi đấu luân phiên 500 tu giả, nói vậy Thẩm Tri xếp vào ngày thứ chín.

“Ta số 820, tiểu sư thúc, Vô Hoặc sư thúc, các ngươi thi sao?” Thấy hai người đi ra, Vân Nhiêu vung vẩy thẻ trúc trong tay.

Thẩm Tri không nói lời nào, trực tiếp đưa số thẻ cho Vân Nhiêu, Vân Nhiêu nhận lấy, sau khi xem xong ánh mắt sáng ngời, vô thức nói: “Tiểu sư thúc, ngươi có thể tới xem ta thi đấu không?” Nói xong cảm giác mình yêu cầu có phần mạo phạm, liền vội vàng giải thích: “Chẳng qua ta cảm thấy tương đối ăn ý với tiểu sư thúc, hy vọng tiểu sư thúc có thể đến xem thi...”

“Có thể.”

Vân Nhiêu vui vẻ ra mặt, đang định nói gì đó thì đúng lúc này một giọng nam véo von truyền tới: “Sư muội! Ta thi đấu vào ngày thứ năm! Không biết ngươi có thể tới xem không? Nếu như ngươi tới, nhất định sư huynh sẽ rất thần...”

Chữ “uy” còn chưa thoát ra miệng thì giọng nói đã im bặt, khuôn mặt Vân Vụ nhất thời đỏ lên, khôi phục lại bộ dáng tuấn mỹ nhìn chằm chằm về phía Thẩm Tri, chân tay luống cuống một lát mới chấp tay hành lễ, giọng nói có vài phần lắp bắp: “Đệ tử Vân Vụ, bái kiến tiểu sư thúc, bái kiến Vô Hoặc sư thúc.”

“Không cần đa lễ.” Trước đó Thẩm Tri cũng không giao thiệp với Vân Vụ, nhưng nghe thấy tên này lại nhớ vài ngày trước Vân Dục từng đề cập đến chuyện y bị Vân Nhiêu đánh một trận, không khỏi nhìn y thêm một lát, lại thấy mặt y càng đỏ hơn mấy phần.

Trông thấy bộ dạng túng quẫn của Vân Vụ, trong lòng Vân Nhiêu thầm phỉ nhổ một tiếng mặt cậu, nhưng cũng không tiện phát tác trước mặt mọi người, chỉ dịch sang bên cạnh một bước làm bộ không biết y.

Lúc này chúng đệ tử Thừa Kiếm tông đều đã rút thẻ hoàn tất, sau khi phát hiện Vân Vụ đi tới chỗ Vân Nhiêu, ánh mắt Vân Dục căng thẳng, cúi đầu dặn dò vài tiếng với đệ tử bên cạnh rồi rào bước về hướng này. Phát hiện hai người dĩ nhiên cũng không đánh nhau, không khỏi có chút kinh ngạc, y thấy Vân Nhiêu cũng không có ý nổi giận mới quay sang chào hai người Thẩm Tri: “Bái kiến Vô Hoặc sư thúc, tiểu sư thúc.”

Vân Vụ trông thấy Vân Dục, cau mày hỏi: “Ngươi qua đây làm gì?”

Vân Dục thoáng nhìn y, khẽ cười nói: “Ngươi có thể qua đây vì sao ta lại không thể?”

Vân Vụ nghe vậy dường như rất tức giận, liếc nhìn Vân Dục một cái: “Ta chỉ qua đây chào hỏi tiểu sư muội, làm sao? Ta ngay cả nói chuyện với người khác cũng không được?”

“Dạ dạ dạ, người cứ tiếp tục.” Vân Dục đáp, tiểu ý trên khóe miệng cũng nhiều hơn vài phần.

Sắc mặt Vân Vụ khá hơn một chút, vênh mặt gật đầu, hừ một tiếng: “Cái này còn tạm được.”

Vân Dục nghe vậy nụ cười càng sâu: “Số thẻ của sư đệ bao nhiêu? Đợi sư huynh thi đấu xong sẽ tới xem người đấu được không?”

“Ta số bao nhiêu thì liên quan gì đến người?” Ánh mắt Vân Vụ dò xét trên người Thẩm Tri, nhưng khi chạm đến Thẩm Vô Hoạch đứng đằng sau bỗng nhiên ngưng lại, quay sang Vân Nhiều cười tủm tỉm nói: “Sư muội, khi nào người bắt đầu thi đấu? Sư huynh đến góp phần trợ uy cho người được không?”

Nhìn Vân Dục từ trước đến nay luôn lễ độ nhã nhặn vừa rồi nói mấy câu đùa giỡn khiến người ta quay vòng, Thẩm Tri cảm thấy có vài phần mới mẻ, không khỏi nhìn nhiều hơn một lát. Khi quay sang thấy Thẩm Vô Hoạch đang nhìn mình chăm chăm, Thẩm Tri mỉm cười với Thẩm Vô Hoạch, lại quay sang nhìn sư huynh đệ hai người bắt đầu tranh luận.

Gần đây Thẩm Tri thường xuyên phát hiện Thẩm Vô Hoạch ngắm nhìn mình, ban đầu hắn còn tưởng rằng bản thân có gì không ổn, sau đó lại phát hiện dường như Thẩm Vô Hoạch chỉ nhìn theo thói quen, hỏi y cũng không đáp lời, cũng liên tùy ý. Cho đến lúc này dường như đã có phần quen thuộc với ánh mắt không chút dao động của Thẩm Vô Hoạch.

Sau khi rút thăm hoàn tất, chúng tu giả dần dần tản đi, mỗi người đều trở về chuẩn bị thi đấu.

Trên một hòn đảo phía đông nam Cháp Phù tông, một ngôi đình xây giữa mặt nước buông màn lụa mỏng tung bay theo gió, tiếng đàn sáo tựa như tiên nhạc thư thái êm tai, làn nước bồng bênh dao động càng thêm hài hòa.

Lúc này một bóng đen vội vã từ xa chạy tới, nhảy vào trong lan can rộng rãi trước đình, đập đầu hành lễ nói: “Tần Mạnh bái kiến sư tôn.”

Đàn sáo trong đình im bật, một lát sau mới nghe thấy tiếng người nói: “Đều lui ra đi.”

“Dạ.” Hai giọng nữ giới êm tai đồng thời đáp lại.

Trong chốc lát hai vị ti nữ nhu mỹ ôm đàn vén lên màn lụa bước ra khỏi đình, trông thấy Tần Mạnh cúi người hành lễ: “Bái kiến Tần công tử, ta xin cáo lui.”

Tần Mạnh thờ ơ gật đầu, nào có nửa phần ôn hòa như lúc vừa trên đảo Bất Từ, hai người kia cũng không lưu tâm, ôm đàn rào bước rồi đi.

Lúc này bên trong đình vang lên tiếng người: “Vào đi.”

Tần Mạnh chấp tay thưa lại, mới xốc lên màn lụa nửa kín nửa hở, lúc này trong đình đặt một chiếc bàn dài, bên trên bày một bầu rượu ngon, một mâm linh thực, hai đĩa linh quả, góc bàn đặt một chiếc lô nhỏ, trong đó đang từ từ bốc lên khói xanh lượn lờ, vừa ngửi vào đã khiến tinh thần phấn chấn.

Sau bàn đặt một chiếc nhuyễn tháp, Tam trưởng lão ngồi xếp bằng trên đó, ánh sáng đang tích tụ ở lòng bàn tay, nghe thấy Tần Mạnh tiến đến mới hé nửa con mắt liếc nhìn y, miến cường hỏi: “Làm xong việc chưa?”

Tần Mạnh lập tức quỳ rạp xuống đất đáp: “Bẩm báo sư tôn, đệ tử làm việc không thành, xin sư tôn trách phạt.”

“Oh?” Tam trưởng lão mở hai mắt, dường như có vài phần hứng thú: “Nói tỉ mỉ cho ta nghe.”

“Bẩm sư tôn, theo kế hoạch ban đầu hai người kia đi đến chiếc hộp của đệ tử, nhưng gã thanh niên không biết sử dụng quý kế gì, trong nháy mắt vô thanh vô tức phá bỏ phù chú của đệ tử.”

“Nói như thế, hai người bọn chúng đều không rút được thẻ đã định trước rồi.” Tam trưởng lão trầm ngâm, “Thời gian thi đấu của bọn chúng là lúc nào?”

“Trong khoảng ngày thứ tám tới ngày thứ mười.” Tần Mạnh lập tức trả lời: “Hộp thẻ của đệ tử chính là ba ngày cuối cùng.”

Tam trưởng lão sâu xa nói: “Ừm, đành như vậy, hai người bọn chúng là kim Đan hậu kỳ cùng Kim đan sơ kỳ, người đã là Kim đan viên mãi lại dễ dàng bị bọn chúng nhìn thấu mưu mô, ngược lại là sơ suất của người. Nhớ kỹ, vòng thứ hai nhất định phải để cho chúng xếp hạng đầu.”

“Dạ, sư tôn, đệ tử ghi nhớ.” Nghe được lời ấy, sắc mặt Tần Mạnh vẫn chưa buông lỏng, thân hình lại khom xuống thấp hơn một chút.

“Được rồi, không cần phải căng thẳng như thế.” Tam trưởng lão mỉm cười, giơ tay lên cầm lấy bầu rượu trên bàn, nghiêng tay rót đầy một chén đầy tới góc bàn: “Tới, uống với vi sư một chén.”

Cơ thể Tần Mạnh run rẩy, một lát sau mới ngẩng đầu lên, dưới tầm mắt mang theo ý cười của Tam trưởng lão bung chén rượu uống một hơi cạn sạch, lại nói cảm ơn: “Đệ tử cảm ơn sư tôn.”

Tam trưởng lão khoát tay áo: “Được rồi xuống đi, nhớ kỹ, vi sư giao phó không thể quên.”

“Đệ tử cần tuân sự mệnh.” Tần Mạnh đập đầu lần nữa, sau đó chậm rãi rút lui.

Trở lại tiểu viện của mình, sắc mặt Tần Mạnh âm trầm, bỗng đá một phát vào khối đá trong viện, chỉ thấy tảng đá vốn cao bằng hai người trong phút chốc kêu răng rắc hóa thành bụi phấn, cùng lúc đó, sắc mặt y đang hết sức khó coi bỗng phun ra một búng máu, hồi lâu mới móc một viên đan được xanh đen từ trong ngực ra đưa vào miệng

Sau khi Tần Mạnh rời đi không lâu, Tam trưởng lão đi tới Lâm Nguyệt lâu, Sở Trục đang từ trong lâu đi ra trông thấy người đến liền vội vã hành lễ: “Sở Trục bái kiến Tam trưởng lão.”

“Ừm, Lăng nhi sao rồi?”

“Thưa Tam trưởng lão, ban nãy ta mới châm huyết cho Lăng sư diệt, không đến mười mấy ngày nữa Kim đan sẽ khôi phục, còn khả năng khôi phục tu vi vẫn cần thời gian, có điều... Haiz.” Nói xong Sở Trục buông tiếng thở dài, lắc đầu.

“Như vậy đa tạ Sở sư diệt rồi.” Tam trưởng lão hiển nhiên minh bạch y đang nói gì, gật đầu: “Nó ở đâu?”

“Chính Lăng sư diệt ở lầu hai.”

Tam trưởng lão bước nhanh lên lầu, gõ cửa một cái, giọng nói mềm mỏng hơn rất nhiều: “Lăng nhi, mở cửa đi, là gia gia.”

Hồi lâu bên trong cũng không ai lên tiếng trả lời, lão lại gõ cửa vài lần, khề thờ dài bèn trực tiếp đẩy cửa ra.

Chỉ thấy Chính Lăng đang ngồi ngầy người trước giường, hai mắt đỏ đẫm, si ngốc nhìn thi thể phân y trên giường, trong miệng dường như đang lẩm bẩm gì đó, nghe kỹ mới nghe được vụn vặt vài từ: “Nguyệt nhi... Sư muội... Cùng một chỗ...”

Tam trưởng lão đứng ở bên cạnh rất lâu, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét thâm trầm nhưng vẫn xen cũng vài phần bi thương, đưa tay đặt lên trán Chính Lăng: “Lăng nhi, nàng đã chết, nghe lời gia gia, đưa nàng đi chôn thôi.”

Hồi lâu, thấy Chính Lăng vẫn không đáp lời, lão lại nói: “Nữ nhân này tổn thương ngươi, nàng chết cũng không có gì đáng tiếc, ngươi chẳng qua chỉ lỡ tay, không nên quá tự trách mình. Còn hai kẻ đã thương ngươi, gia gia sẽ giúp ngươi dạy dỗ bọn chúng.”

Vẫn là một hồi trầm mặc kéo dài, thấy hiện tại không thể nói chuyện được với y, Tam trưởng lão lại thở dài một tiếng, đóng cửa rồi đi.

Sau khi Tam trưởng lão xuống lầu, về mặt Chính Lăng vốn đang si ngốc ánh mắt lập tức thanh tỉnh, đứng dậy kéo chăn phủ lên người thiếu nữ nằm trên giường đã sớm hoàn toàn biến dạng, đặt một nụ hôn lên trán nàng, ngồi dậy đi ra cửa sổ nhìn bóng dáng Tam trưởng lão rời đi, thần sắc đầy phức tạp.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoạch: Lâu ngày sinh tình quả nhiên hữu hiệu, hiện tại Tiểu Tri đã bắt đầu quen thuộc ta, về sau rời khỏi ta hẳn sẽ không quen, tiếp đó.. khả khả khả $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

— — Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 52

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mục đích thứ nhất của đại hội tu giả là để các môn phái giao lưu đạo thuật, thứ hai vì chọn người tiến vào Thiên Di bí cảnh. Thiên Di bí cảnh nghe kể chính là bí cảnh truyền thừa của Tiên giả, mỗi lần mở ra chỉ 500 người được đi vào. Mấy vạn năm trước lúc chưa có đại hội tu giả, mỗi khi bí cảnh mở ra tiên tu lại liên tục phân tranh, gió tanh mưa máu, số lượng tiên tu sụt giảm rất lớn, mà tu bèn thừa cơ xông vào. Bởi vậy đại chiến tu giả bùng nổ, nhất thời khi ấy Sơ Linh giới trăm họ lâm than, tiếng kêu khóc than dậy trời đất.

Sau này trải qua nhiều lần hòa giải rốt cục cũng ổn định lại, chẳng qua chúng tông môn đều tổn thương nguyên khí nặng nề, cuối cùng nhất trí mỗi trăm năm trước khi Thiên Di bí cảnh mở ra sẽ tổ chức một lần đại hội tu giả.

Từ khi đại hội tu giả bắt đầu thi đấu, quảng trường trên đảo Bất Từ đông nghịt người, mỗi bên đài đều gắn một lá cờ màu xanh tung bay trong gió, bên trên ghi số hiệu thi đấu từng người, các tu giả vây quanh khoảng trống xem trận so tài, nét mặt đều là mong chờ xen lẫn hưng phấn.

Các tu giả dự thi nườm nượp kéo đến, đã sớm phân loại xong đài đấu, chấp tay hành lễ với đối thủ.

Hiện tại đã là ngày thứ hai vòng đấu đầu tiên, thời tiết ở Cháp Phù tông rất đẹp, trời quang sáng sủa, gió mát không mây.

Thẩm Tri vừa dừng lại kiểm thế, bỗng nghe thấy giọng nói Thẩm Vô Hoặc vang lên ngoài cửa: “Tiểu Tri, còn nửa canh giờ nữa thi đấu sẽ bắt đầu.”

Mở cửa ra thấy Thẩm Vô Hoặc đang đứng ở ngoài, Thẩm Tri mỉm cười với y, đưa tay đeo mặt nạ: “Đại ca, đi thôi.”

Vân Nhiều đã sớm đến sân thi đấu đang đứng trong hàng ngũ đệ tử Thừa Kiếm tông, vừa ứng phó các đệ tử chúc mừng vừa thi thoảng quay đầu nhìn về phía đám người bên ngoài.

“Bái kiến nhị sư huynh.”

“Chào nhị sư huynh.”

Vân Vụ cầm trong tay một cây sáo ngọc thanh sắc đi tới, mỉm cười khoát tay áo với những đệ tử chào hỏi y, con mắt nhìn về hướng ánh mắt Vân Nhiều đang nhìn đám đông bên ngoài, lại chẳng thấy vật gì, không khỏi tiến đến gần nàng hỏi: “Sư muội, người đang nhìn gì vậy?”

Vân Nhiều trông thấy Vân Vụ, bèn lờm một cái nói: “Hôm nay người không thi đấu, qua đây làm chi?”

“Sư muội lạnh nhạt như vậy thật là tổn thương lòng sư huynh.” Vân Vụ nghe vậy đưa tay lên ôm ngực, vẻ mặt ảm ức: “Áy mà sư huynh còn đặc biệt đến đây cổ vũ trợ uy cho sư muội đấy.”

Vân Nhiều lạnh lùng liếc nhìn y, nói: “Người nên sớm trở về chuẩn bị cho lần thi đấu của mình đi, bằng không bị thua quá thê thảm sẽ mất mặt lắm.”

Không đợi Vân Vụ biện giải, giọng nói Vân Dục đã vang lên phía sau đoàn người: “Tiểu sư muội, nhị sư đệ lại chọc người tức giận?” Vân Dục vẫn một thân thanh y như trước, khuôn mặt tươi cười gật đầu với các đệ tử, đi vào trong đám người.

Trông thấy Vân Dục, Vân Vụ giật mình sững sốt một lát, lập tức cau mày nói: “Không phải hôm qua người đã đấu rồi sao? Hôm nay còn đến làm gì?”

“Sáng sớm nay ta phát hiện sáo ngọc ta để trên thạch đài trong viện không thấy đâu nữa, mới đi tìm một vòng.” Vân Dục vừa nói vừa nhìn vào sáo ngọc thanh sắc trong tay Vân Vụ.

Mọi người nghe thấy Vân Dục nói, không khỏi xôn xao dòm mắt về phía Vân Vụ.

Vân Vụ nhất thời cả kinh, vô thức giấu đi sáo ngọc đang cầm trong tay, mặt ửng đỏ, vừa muốn phản bác lại nghe Vân Dục nói tiếp: “Có lẽ hôm nay do ta đã để sai chỗ chẳng, nhị sư đệ, có thể theo sư huynh trở về tìm một lượt được chứ?”

“Cũng không phải ta lấy, tại sao ta phải cùng người đi tìm?”

“Tất nhiên ta cũng biết không phải do người cầm, nhưng làm sư huynh đệ, hai ta cùng vào một môn, là đồng môn cũng vài chục năm người coi như giúp sư huynh lần này được không?”

Vân Dục nói có tình có lý, Vân Vụ tất nhiên không thể cự tuyệt, chỉ đành lưu luyến không rời cáo biệt Vân Nhiều, theo Vân Dục rời đi.

Trông thấy Vân Vụ đi rồi, cuối cùng Vân Nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm, may có đại sư huynh, bằng không cuộc thi đấu này của nàng cũng không thể yên ổn mà đấu xong. Sau đó nàng vừa ngẩng đầu lên trông thấy hai người Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc đã đến phía ngoài đoàn người, trong lòng vui vẻ, vội vã đẩy đám tu giả xung quanh vội vàng chạy đến nghênh đón: “Vân Nhiều bái kiến tiểu sư thúc, bái kiến Vô Hoặc sư thúc.”

Chúng đệ tử Thừa Kiếm tông cũng sững sờ, liền vội vàng hành lễ nói: “Đệ tử bái kiến tiểu sư thúc, bái kiến Vô Hoặc sư thúc.”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoặc vô biểu tình bên cạnh, quay sang gật đầu với mọi người đáp lời: “Không cần đa lễ.”

Sắc mặt Vân Nhiều mừng rỡ đứng ở trước mặt Thẩm Tri, gương mặt diễm lệ vô song càng thêm rực rỡ mấy phần, khiến cho vô số các tu giả ngoại tông vốn đang chăm chú nhìn nàng càng thêm trở mắt, không khỏi đưa ánh mắt dò xét về phía Thẩm Tri đứng đối diện mỹ nhân, thấy đó là một thiếu niên đeo mặt nạ tinh tế, thần sắc không khỏi thay đổi ý vị, mà chiếc mặt nạ vốn không có quan hệ gì với bọn họ cũng bỗng trở nên nhứt nhọt.

Một tu giả cao to mặc đồng phục đệ tử nội môn Cháp Phù tông kéo tay áo tu giả bên cạnh, thô lỗ hỏi: “Vị đạo hữu này, bọn họ là ai thế?”

Người bị kéo bực mình nhìn y một cái, lập tức phát hiện ra là người Cháp Phù tông, vẻ mặt khá hơn một chút, chấp tay trả lời: “Bái kiến đạo hữu, người đã hỏi đúng người rồi, vị thiếu nữ hồng y kia chính là Vân Nhiều tiên tử đệ tử thân truyền Thừa Kiếm tông, nghe lời đồn là mỹ nhân hạng nhất trong bảng xếp hạng mỹ nhân tu giới, mà hai vị đứng đối diện kia ta không rõ lắm, có điều chắc cũng là đệ tử Thừa Kiếm tông.”

“Oh! Đa tạ đạo hữu giải thích nghi vấn.” Người nọ đáp lời, lại lia mắt vào trong đám đông, có điều y cũng không nhìn về phía Vân Nhiều bất mắt nhất, mà chỉ nhìn Thẩm Tri chằm chằm không chớp mắt.

Dường như nhận thấy được điều gì, Thẩm Vô Hoạch quay đầu nhìn về phía người nọ, tên tu giả kia vội vã dời ánh mắt.

Cùng lúc Thẩm Trì cũng nhìn về hướng đó, bởi do tu giả kia cúi đầu, hắn vẫn chưa trông thấy được ánh mắt của y, chỉ nhìn lướt qua liền dời mắt lên đài thi đấu.

Lúc này Vân Nhiêu đã tung người nhảy lên đài, một thân hồng y tung bay phấp phới, trường kiếm bạc trong tay lấp lánh, tóc đen da trắng, đôi môi đỏ mọng kiều diễm, nghiêng mắt nhìn địch thủ, chỉ thấy tên tán tu có phần vạm vỡ đứng đối diện với nàng hai mắt tỏa sáng, hiện lên một chút dâm tà.

Vân Nhiêu thấy vậy liền giận dữ, trường kiếm trong tay vung lên, tấn công kẻ nọ liên tiếp lui về phía sau mấy bước, mặc dù người xem bị ngăn cách bởi trận pháp kết giới nhưng cũng có thể nhận thấy được tình thế nghiêm trọng bên trong sân đấu.

Chẳng qua tráng hán kia cũng không ngồi chờ chết, chỉ nghe thấy y gầm một tiếng, cầm đại đao vung lên tấn công về phía Vân Nhiêu, lưỡi đao kia to gấp chừng hai lần kiếm của Vân Nhiêu, cộng thêm tiếng thét rung trời của y, thanh thế quả thật dọa người.

Vân Nhiêu cũng không vừa, cười lạnh một tiếng nghiêng người tránh né đại đao, nhấc chân đá một cước vào lưng tên kia, kẻ nọ tránh không kịp, thân thể cao lớn bay ra khỏi kết giới đài đấu vang lên một tiếng bịch thật lớn, rơi xuống khoảng đất trống trước mặt những người đang đứng xem, lực đạo quá lớn khiến mặt đất xuất hiện một cái hố nông.

Không còn nghi ngờ gì, Vân Nhiêu thắng tuyệt đối.

Sau khi lấy được kết quả, Vân Nhiêu nhìn về phía Thẩm Trì, thấy chỗ họ mới đứng đã không một bóng người, nụ cười không khỏi ừ ừ, một lát sau mới lại khôi phục sáng lạn xuống đài nơi chúng đệ tử vây quanh.

Hai người Thẩm Trì từ lúc Vân Nhiêu đập tên kia xuống đài đã rời đi, hai người vẫn chưa vội trở lại tiểu viện mà dưới sự hướng dẫn của Thẩm Trì chậm rãi đi vòng quanh đảo Bất Từ.

Hòn đảo này mặc dù Cháp Phù tông đặc biệt khai phá để phục vụ cho đại hội tu giả nhưng vẫn duy trì lối kiến trúc nhất quán của Cháp Phù tông. Đình nghi chân lâu gác bố trí đan xen những cây cầu nhỏ, hoa sen nở rộ trong nước, chỉ sót lại một vài đóa hoa chớm nở điểm trên mặt hồ đẹp không tả xiết, xa xa sóng nước dập dờn, hạc tiên mò ngậm cá phóng qua mặt nước.

Thẩm Trì chỉ ngắm nhìn chốc lát, dường như bỗng nhiên hứng thú cất bước đi đến một gian tiểu đình cách đó không xa, vừa đi vừa nói: “Đại ca, thời gian gần đây ta có nghiên cứu một chút về kỳ đạo, làm một ván với ta được không?”

Thẩm Vô Hoạch dừng bước chân một lát, y không hiểu rõ được dụng ý của Thẩm Trì nhưng cuối cùng vẫn không từ chối đề nghị của đối phương.

Trong đình có bàn có ghế, Thẩm Trì lấy ra một bàn cờ từ trong túi càn khôn, sau đó lại đem hai chén đựng quân cờ đặt lên bàn: “Đại ca cầm quân đen hay quân trắng?”

Thẩm Vô Hoạch: “Đen.”

Thẩm Trì thoáng nhìn y, thuận tay đem quân đen đặt bên phía Thẩm Vô Hoạch, hai người ngồi đối diện nhau.

Quân đen đi trước, Thẩm Vô Hoạch hạ xuống một quân cờ xuống bên mình.

Xem vị trí, Thẩm Trì không khỏi có chút ngoài ý muốn, có điều cũng không đặt câu hỏi, cân nhắc nhìn ô vuông quanh quân đen hạ xuống một quân trắng.

Thẩm Trì mới học thuật đánh cờ vậy không lâu, cũng không coi là tinh thông nhưng vẫn nhìn ra nước cờ của Thẩm Vô Hoạch cũng giống như kiếm pháp của y, cực kỳ vững chắc, mỗi lần hiểm cảnh đều có thể hóa giải thành vô hình, đích xác là rất khó đối phó. Người tới ta đi ước chừng một canh giờ, hai người vẫn giằng co không ngừng nghỉ, Thẩm Trì lại cầm lên một quân cờ hạ xuống: “Đại ca không cần nhường ta, mặc dù ta không tinh thông đánh cờ nhưng cũng không phải kẻ dễ thua.”

Thẩm Vô Hoạch lại nắm một quân cờ, nói với Thẩm Trì: “Ta chưa từng nhường người.”

Giọng nói của Thẩm Vô Hoạch không chút dao động nhưng hết sức chăm chú, Thẩm Trì nhìn sang, chạm phải trùng mắt đen nhánh của đối phương, không khỏi giật mình.

Vân Nhiêu tìm hai người đã lâu lúc này đang từ đằng xa đi tới, cất giọng trong trẻo: “Tiểu sư thúc, ta có việc tìm người!”

Thẩm Trì thoáng cái đứng dậy: “Đại ca, hôm nay trước tiên cứ đến đây, ta đi trước.” Nói xong liền bước ra ngoài đình.

Thẩm Vô Hoạch nhìn bóng lưng Thẩm Trì đi về phía Vân Nhiêu, quân đen nắm ở trong tay cuối cùng rơi vào một góc trên bàn cờ.

Cục diện trắng đen đang giằng co nhau không ngừng nghỉ đột nhiên biến đổi, quân đen vốn chiếm chút ưu thế chỉ vì một nước cờ này liền rơi vào thế thua, trở thành một ván tử cục không thể nào nghịch chuyển.

Ngưng mắt nhìn bàn cờ một lúc lâu, Thẩm Vô Hoạch mới chậm rãi thở dài, cẩn thận đem bàn cờ quân cờ thu vào, đứng dậy trở lại viện từ.

Vân Nhiêu liếc nhìn Thẩm Tri sau lưng, dè dặt nói: “Tiểu sư thúc, ta không làm phiền đến các ngươi chứ?!”

“Không đâu.” Thẩm Tri gật đầu: “Có chuyện gì tìm ta?”

“Vô Hoắc sư thúc muốn đi cùng không?” Vân Nhiêu hỏi dò.

Thẩm Tri lắc đầu: “Y không đi.”

Nghe thấy Thẩm Tri nói như vậy, Vân Nhiêu dường như thả lỏng một chút: “Tiểu sư thúc, xin đi theo ta mấy bước.”

Thẩm Tri cũng không lo lắng Vân Nhiêu làm gì mình, chỉ ra hiệu cho nàng dẫn đường.

Hai người dọc theo con đường nhỏ quanh co sau núi Bất Từ đi tới giữa sườn núi, nơi này đúng là có một sơn động nhỏ vuông vức tầm vài thước, Vân Nhiêu chỉ vào trong sơn động này nói: “Tiểu sư thúc, cục đá vài ngày trước ta tặng cho ngươi chính là nhật được ở trong này.”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn sơn động, động này rất nông, tuy rằng đen kịt nhưng lại không ngăn được tầm mắt tu giả, Thẩm Tri nhìn lên bụi nấm rục rờ màu sắc trên vách hang, trong lòng hơi động, [Ngươi có thể nhận biết được nơi này không?]

[Thưa chủ nhân, bên trong động này có nắm cừu vị linh thực cấp ba, trong cốt truyện nhân vật chính thu được nắm cừu vị, sau khi ra khỏi Thiên Di bí cảnh ăn vào liền một mạch thăng lên Nguyên anh hậu kỳ.]

[Ừm]

Thẩm Tri đáp lại nhưng chưa dự định đem vật bên trong hái xuống, nắm cừu vị ở toàn bộ Sơ Linh giới này là linh vật cực kỳ hiếm có, chỗ hiếm có của nó chính là ngoài trăm năm mới đến ngày thành thực, còn chỉ có thể ăn vào trong ngày nó chín hái xuống, còn lại bất kỳ lúc nào hái xuống đều kịch độc, cho dù là Độ kiếp kỳ cũng vô pháp ngăn cản độc tính.

“Ngươi tìm ta là vì việc này?” Thẩm Tri chỉ vào sơn động: “Bụi nắm cừu vị này chưa đến lúc trưởng thành, không ăn được.”

Gương mặt Vân Nhiêu ửng đỏ, hỏi: “Vậy khi nào mới ăn được?”

Thẩm Tri đáp: “Đợi khi toàn thân nó biến thành đại sắc* mới có thể ăn được.”

*Màu than, màu bột chà.

“Được, đến lúc đó ta sẽ hái nó xuống tặng cho ngươi.” Vân Nhiêu nghiêm túc gật đầu ghi nhớ, ánh mắt nhìn Thẩm Tri sinh ra sùng bái: “Tiểu sư thúc, ngươi hiểu biết thật nhiều.”

Thẩm Tri nhìn nàng một lát, nói: “Đó chỉ là sơ qua của đan thuật, nếu ngươi có hứng thú, tàng thư các trong tông môn có rất nhiều ghi chép linh thảo. Mặt khác, nếu như ngươi hái được vật ấy đương nhiên nó là của ngươi, không cần cho ta.”

[Kiến nghị chủ nhân nhận lấy, có lợi cho nâng cao độ phản kích.] Âm thanh hệ thống đúng lúc vang lên.

Thẩm Tri chẳng mấy may để ý, tu vi của hắn hiển nhiên không thể dựa vào ngoại vật để đề cao, cho dù có được vật ấy cũng chỉ xem như vô bổ.

Có điều Vân Nhiêu hiển nhiên là một người cực kỳ thủ tín, cam đoan trong thời gian tổ chức đại hội tu giả ngoại trừ lúc thi đấu, mỗi ngày đều tới đây chờ, trước ngày đại hội kết thúc sẽ đem cái nắm đại sắc đưa đến trước mặt Thẩm Tri.

Hai người lại theo đường cũ xuống núi, lúc khoảng cách Thẩm Tri với tiểu viện còn không xa, Vân Nhiêu đột nhiên vỗ đầu một cái: “Đúng rồi tiểu sư thúc, mấy ngày trước lúc ta tới viện tử tặng cho ngươi viên đá có nhật được một tờ giấy cạnh cửa, vốn muốn đưa cho ngươi khi ấy nhưng sau đó xảy ra chút việc nên quên mất, hy vọng không làm lỡ đại sự của các ngươi.”

— ♥ —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoắc: Ta chưa từng nhường ngươi.

Thẩm Tri: Tài đánh cờ của ngươi tinh thông hơn so với ta, nhưng vẫn không thắng ta, không phải nhường ta thì là gì?

Thẩm Vô Hoắc: Ở trong tay ngươi ta vốn chính là bên thua cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Bên trong Lâm Nguyệt lâu, Chính Lăng ngồi trên ghế chủ vị bụng một chén trà, đối diện y là một gã mập đang cười xòa: “Trần Lục sư đệ, ngươi nói muốn tìm ta mượn linh ngọc?”

“Đúng vậy Chính Lăng sư huynh, đệ tử may mắn thắng trận đầu, nhưng trận sau cũng không được an tâm, cho nên muốn xin sư huynh cho mượn mấy tấm linh ngọc, không cần quá tốt, hạ phẩm là được.” Nói xong, Trần Lục khoe ra khuôn mặt tươi cười ngồi nghiêm chỉnh.

Chính Lăng bụng chén trà nhấp một ngụm, chợt hỏi: “Ờ giấy kia ngươi đã giao cho hai người họ chưa?”

Trần Lục vốn đang chờ Chính Lăng hỏi đáp bỗng cả kinh, lúc này mới nhớ đến lời dặn của Chính Lăng hôm trước, về mặt nghiêm chỉnh thong dong đáp: “Bẩm sư huynh, đệ tử đã giao rồi.”

“Vậy bọn họ có mở xem tờ giấy đó ngay không?” Chính Lăng không nhanh không chậm tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, đệ tử tận mắt nhìn thấy thiếu niên đeo mặt nạ mờ ra.”

Chính Lăng đang nhẹ nhàng đẩy nắp chén trà, đưa mắt nhìn Trần Lục, lần thứ hai nhẹ giọng hỏi: “Phải không?”

“Đệ tử nói thiên chân vạn xác.” Về mặt Trần Lục chắc chắn.

Chính Lăng nhìn Trần Lục một hồi, đột nhiên cười lạnh, chén trà trong tay đập bốp xuống dưới chân gã.

Nước trà nóng bỏng bắn lên đùi Trần Lục nhưng gã cũng không dám nhúc nhích, nhìn đáng vẻ hân đã bị dọa sợ ngây người, một lát sau mới kinh sợ hỏi: “Sư huynh, ngài có ý gì ạ?”

Chính Lăng cười lạnh một tiếng: “Ah, thường ngày các ngươi ý vào danh nghĩa của ta tác oai tác quái bên trong tông môn, hoành hành ngang ngược ta tạm thời không truy xét, và lại ngươi nên tính toán một chút, từ khi các ngươi bắt đầu nhập môn đã cầm của ta bao nhiêu đan dược linh thạch, mà hiện tại thân thể ta không khỏe, để ngươi giúp ta làm một chuyện nhỏ như vậy, làm không xong cũng cho qua còn dám lừa gạt ta, ngươi coi ta là kẻ ngu hay sao?”

Lúc nói đến hai chữ kẻ ngu, âm thanh Chính Lăng đột nhiên nâng cao, hai mắt phấp phỏng tựa như bị tẩu hỏa nhập ma.

Trần Lục đang ngồi vững trên ghế cũng bị khí thế của y làm cả kinh lật ngửa ra sau ngã xuống đất, đang định bò dậy đã thấy Chính Lăng đứng ngay trước mặt gã: “Sư, sư huynh, đệ tử không phải cố ý, lúc ấy đệ tử có chút mệt mỏi, không cẩn thận ngủ thiếp đi, có lẽ là tờ giấy không cẩn thận rơi xuống đất...”

Cơ thể Trần Lục run rẩy, đem tình hình hôm đó kể ra sạch sẽ tới nơi tới chốn, sau đó không ngừng cầu xin tha thứ.

Chính Lăng nhìn gã chằm chằm hồi lâu, mới đá vào bắp chân gã hừ một tiếng, cười ha ha nói: “Chẳng qua chỉ là một tờ giấy rách thôi, sao ta lại trách ngươi được? Mới đùa một chút, nhìn ngươi sợ sệt nhất gan như vậy sao có thể tham gia đại hội tu giả?”

Gã mập đang ôm đầu gần như khóc nức nở nghe vậy đầu óc cũng mông lung, thử nhô đầu ra thám thính, chớp mắt nhìn Chính Lăng, thấy tiểu ý trên mặt đối phương xác thực không giả mạo liền sùng sốt.

“Cho, linh ngọc hạ phẩm ngươi muốn.” Chính Lăng cũng không quản biểu cảm của gã ra sao, giờ tay ném đi: “Mau trở về chế phù đi, nếu không trận sau thua cũng đừng trách ta.”

Trần Lục lại quan sát Chính Lăng từ trên xuống dưới vài lần, thấy y so với bình thường không khác biệt gì mấy mới dám đứng lên nhặt cái túi Chính Lăng ném trên mặt đất: “Vậy đa tạ sư huynh, trò đùa này của sư huynh dọa sư đệ hết hồn.”

“Đi đi.”

“Dạ, sư huynh.”

Nhìn thân hình gã mập biến mất nhanh như chớp, thần sắc Chính Lăng chợt lạnh lẽo, đứng tại chỗ hồi lâu mới đi về phía đảo Bất Từ.

Sau khi Thảm Trì cùng Vân Nhiêu một trước một sau xuống đến chân núi, bỗng Vân Nhiêu lại gọi Thảm Trì: “Tiểu sư thúc.”

“Hử?”

Vân Nhiêu nhìn quanh bốn phía, phát hiện không người mới truyền âm nói: “Ngài biết xuyên việt là gì không?”

Xuyên việt? Trong mắt Thảm Trì tỏ vẻ nghi ngờ, cũng truyền âm lại nói: “Xuyên việt là gì?”

‘Xuyên việt... Chính là từ thời không này xuyên đến một thời không khác.’ Chần chờ một lát, Vân Nhiều giải thích với Thẩm Tri, lại hỏi: ‘Còn hệ thống? Ngươi có biết hệ thống không?’ Sắc mặt Vân Nhiều có chút gấp gáp.

Thẩm Tri vẫn lắc đầu như trước.

Vân Nhiều dường như có hơi thất vọng, miễn cưỡng mỉm cười: “Ta đến từ một nơi khác, tiểu sư thúc, ta cáo từ trước.”

Thẩm Tri nhìn bóng lưng thiếu nữ như có điều suy nghĩ.

Ban đầu hẳn đã suy đoán có thể Vân Nhiều bị đoạt xá, không nghĩ tới cư nhiên là hồn phách từ một thời không khác tới, thậm chí còn mang theo hệ thống.

Chẳng qua ở phương diện khác mà nói Vân Nhiều rất thông minh, dưới tình hình chưa xác thực bên trong cơ thể hẳn cũng có hệ thống hay không đã sử dụng truyền âm để dò hỏi, chắc chắn làm giảm nguy cơ bị bại lộ.

Lúc Thẩm Tri trở lại tiểu viện sắc trời đã gần tối, hẳn đứng ở ngoài viện một lúc lâu mới đưa tay đẩy cửa, Thẩm Vô Hoạch đang ngồi trên ghế đá trong sân viện, trên bàn đặt một cuốn sách mới lật ở trang đầu tiên. Trông thấy dáng vẻ Thẩm Vô Hoạch ngẩn ngơ, Thẩm Tri không khỏi cảm thấy có chút mới mẻ, nhẹ giọng hỏi: “Đại ca? Ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Tiểu Tri.” Thẩm Vô Hoạch vô thức mở miệng, sau đó tiếp tục nói: “Đã trở về, đi nghỉ sớm đi.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoạch thốt ra tên mình, Thẩm Tri giật mình chợt nhớ tới ánh mắt của Thẩm Vô Hoạch lúc buổi chiều sau khi hắn đặt ra câu hỏi kia.

Phần lớn thời gian Thẩm Vô Hoạch sẽ không nhìn hắn quá lâu liền dời ánh mắt, mà chỉ cần y không có ác ý, Thẩm Tri cũng không quan tâm Thẩm Vô Hoạch đang suy nghĩ gì, nhưng buổi chiều nay lúc y nói ra mấy chữ “Ta chưa từng nhường ngươi”, lần đầu tiên Thẩm Tri thấy rõ thần sắc trong mắt đối phương.

Không giống với vẻ mặt Thẩm Vô Hoạch bình thường hay thờ ơ, thế nhưng trong con ngươi từ trước đến nay luôn tĩnh mịch sâu sắc không thấy rõ bóng người lại ngập tràn bóng dáng của hắn, rõ ràng đến đáng sợ, mấy chữ y thốt ra cũng không có bất kỳ ưu tư nhưng hắn lại nghe ra chân thành.

Đây có đúng là Thẩm Vô Hoạch kiếp trước quyết đoán sát phạt không đem bất kỳ kẻ nào đặt vào mắt?

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa không nặng không nhẹ đúng lúc vang lên.

Đứng ngoài cửa là Chính Lăng, y đã cài ra hoa y cẩm phục, đổi lại một thân trường sam xanh lam, gương mặt vốn đầy đặn cũng hóp lại hai phần, có vẻ vô cùng gầy gò, vẻ kiêu căng trên mặt cũng biến mất hơn phân nửa, thậm chí lúc Thẩm Tri mở cửa còn tươi cười với hắn: “Nhị vị đạo hữu, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng*?”

*Câu chào hỏi, ý hỏi từ lúc tạm biệt đến giờ có khỏe không.

“Tốt.” Thẩm Tri thoáng nhìn y: “Đạo hữu đến đây có chuyện gì?”

“Vài ngày trước ta có nhờ sư đệ bản môn đưa cho các ngươi một tờ giấy, các ngươi đã thấy chưa?” Chính Lăng hỏi.

“Ngươi đang nói đến tờ giấy trắng này?” Thẩm Tri đưa một tờ giấy cho Chính Lăng: “Hôm nay ta mới nhận được nó.”

“Chưa đọc thì thôi vậy, lần này ta đến đây muốn nhắc nhở nhị vị đạo hữu một câu, xin hãy mang theo người tị độc đan, đặc biệt là lúc đối chiến với đệ tử tông ta nhất định phải cẩn thận, có người muốn đối phó các ngươi.” Dừng một lát lại nói: “Không phải ta, ta rất xin lỗi về chuyện này, nhưng cho dù các ngươi báo lên trên cũng sẽ không có ai biết, thế nên hãy tự mình chú ý.”

“Việc bị đứt tay đứt chân trước đây là do ta lỗ mãng trước, nên chịu sự giáo huấn này, ngược lại phải đa tạ nhị vị đã cho ta thấy rõ bộ mặt thật của người cạnh mình, hôm nay nhắc nhở các ngươi coi như đã sòng phẳng, sau này chúng ta không tiếp tục dây dưa nữa.”

Nói xong Chính Lăng không đợi hai người trả lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thấy bóng dáng Chính Lăng biến mất trong màn đêm, Thẩm Tri đóng cửa lại, “Đại ca, ngươi có tị độc đan không?”

“Ừ.” Thẩm Vô Hoạch cầm một bình đan dược đưa cho Thẩm Tri: “Y nói không phải toàn bộ là giả, thế nhưng cũng không thể tin hết.”

“Oh?”

“Ta đã tra xét rõ ràng, người này là cháu trai duy nhất của Tam trưởng lão Chấp Phù tông, rất được sủng ái cưng chiều, tên chủ trì bốc thê chính là đại đệ tử của Tam trưởng lão, mấy ngày trước lúc bốc số thê đã bốn cột chúng ta, lần này kẻ muốn đối phó chúng ta đương nhiên chính là Tam trưởng lão, cho dù không phải lão đối phó chúng ta, nhưng nếu nói không có liên quan gì đến lão cũng không thể coi là thật.”

Thẩm Tri đương nhiên hiểu mấy hôm trước trong lúc rút thê Thẩm Vô Hoạch bỗng nhiên muốn lên trước hẳn chắc chắn có dụng ý, nhưng chưa từng nghĩ

y lại nhảy bén như vậy, nếu đặt hẳn vào hoàn cảnh đó, tuy hẳn tự tin sẽ phát hiện ra nhưng cũng không sớm như vậy.

Quả thật không hồ là Thẩm Vô Hoạch.

Rất nhanh đã đến ngày thi đấu thứ chín, trước lúc tranh tài một khắc đồng hồ Thẩm Tri mới đến sân đấu, đi đến trước đài đánh số thứ tự của mình, lúc này Vân Nhiêu canh giữ ở đây đã lâu trông thấy Thẩm Tri liền vội vã quay sang vẫy tay: “Tiểu sư thúc!”

Vân Vụ đứng lùi kéo bên cạnh Vân Nhiêu ánh mắt cũng sáng lên, thân thể không tự chủ được đi về phía trước mấy bước, y từng thấy được Thẩm Tri trong tông mấy lần, nhưng hiếm có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Thẩm Tri, hôm nay rốt cục cái tên Vân Dục kia không có mặt, y nhất định phải nói thêm mấy câu với tiểu sư thúc.

Đang nghĩ như vậy, đã thấy Vân Dục dĩ nhiên đi theo phía sau hai người Thẩm Tri, là đi tới cùng bọn họ.

Vân Vụ bỗng cảm thấy mắt tối sầm lại, ngừng ngay tại chỗ, Vân Nhiêu có chút há hê liếc nhìn y, cái tên nhị sư huynh này không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi đại sư huynh, thực sự là thú vị.

Sau đó Vân Nhiêu lướt qua Vân Vụ tới nghênh đón Thẩm Tri, thái độ vẫn chu đáo như trước kia, vẻ mặt đầy nhiệt tình: “Vân Nhiêu bá kiến tiểu sư thúc, bá kiến Vô Hoạch sư thúc, đại sư huynh. Tiểu sư thúc, sắp bắt đầu rồi, mau mau chuẩn bị thôi, đối thủ của ngươi đã lên đài rồi, chính là một gã Ngự Thú tông to con.”

Vân Nhiêu vừa nói vừa dẫn Thẩm Tri đi đến bên đài.

Thiếu niên vốn đang nhỏ giọng nói gì đó với một gã tu giả bạch y tuần nhả bên cạnh, bỗng ánh mắt dừng lại trên người Thẩm Tri, thần sắc có chút kinh hi: “Là hắn!”

“Người nào?” Tu giả bạch y trông thấy phản ứng của Lăng Cốc Diệc, sắc mặt ảm áp nhưng ánh mắt lại nham hiểm thêm vài phần.

Nhưng Lăng Cốc Diệc cũng không phát hiện ra tâm tình đối phương biến hóa, thân mật hăng hái nói với tu giả bạch y rằng: “Chính là vị thiếu niên mang mặt nạ ở trên thuyền đã an ủi ta đó, sư huynh ngươi cũng đã gặp hắn, là thời điểm lúc ngươi gọi ta vào khoang thuyền hắn cũng ở bên cạnh. Chúng ta có thể qua chào hỏi hắn chứ?”

Nói xong liền kéo tu giả bạch y đến phía đám người Thẩm Tri.

“Là ngươi?” Thẩm Tri hiển nhiên nhớ rõ vị Mặc Giao lão tổ tương lai này ở trên thuyền khóc lóc hơn một giờ đồng hồ.

“Ngươi còn nhớ rõ ta!” Sắc mặt Lăng Cốc Diệc ngay lập tức sáng lên, liền thanh hỏi: “Ngươi tên là gì? Ngươi đã tham gia thi đấu chưa? Số đài thi đấu bao nhiêu vậy?”

Càng hỏi khoảng cách càng gần lại Thẩm Tri, Lăng Cốc Diệc cũng chưa phát hiện ra lúc này tu giả bạch y đứng bên cạnh sắc mặt đã đen sì.

Thẩm Tri chỉ nhìn lên sân đấu, phía trên chính là gã đệ tử Ngự Thú tông cường tráng kia.

Sắc mặt Lăng Cốc Diệc trắng nhợt: “Ngươi nói là ở đây?” Hơn nửa ngày y mới phát ra âm thanh, trong lời nói ngập tràn lo lắng, lẩm bầm nói: “Vị sư huynh này tu vi là Kim đan hậu kỳ đấy...”

“Tiểu tử, ngươi chính là đối thủ của ta trận này?” Đúng lúc này, gã tu giả trên đài vẫn chú ý chỉ vào Thẩm Tri, cười lớn tiếng nói: “Chỉ dựa vào cái vóc dáng bé tí của ngươi, còn chưa đủ cho Nhị Hồ của ta nhét kẽ răng đâu, thức thời thì lát nữa bắt đầu thi đấu sớm nhận thua, còn có thể bớt ăn đau khổ!”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Lén lút muốn Tiểu Tri dần phát hiện... QAQ Tiểu Tri sẽ không cho rằng ta là biến thái chứ!

Thẩm Tri: Chính là biến thái. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nhị Hồ? Mọi người nghe thấy tên này yên tĩnh một hồi, cũng không dám chế nhạo, nhìn vào linh hồ dưới chân gã to con tu vi đã ở Kim đan hậu kỳ bèn hít sâu một hơi lạnh, xôn xao quay đầu nhìn Thẩm Tri bằng ánh mắt đồng cảm.

Tuy Thẩm Tri mang mặt nạ nhưng chỉ đơn thuần nhìn vào thân hình, thậm chí còn chẳng cao bằng con linh hồ kia, tu vi chẳng qua chỉ là Kim đan sơ kỳ, bất luận từ phương diện nào mà nói đều không không có bất kỳ ưu thế nào.

Trận chiến này, dường như Thẩm Tri nhất định sẽ thua.

Đệ tử Ngự Thú tông vây xem sắc mặt kiêu ngạo, một người trong đó huých vào tu giả bên cạnh: “Nhìn đáng về ngươi ban nãy thấy đám đệ tử Thừa Kiếm tông vây quanh đây còn không yên tâm, giờ đã yên tâm chưa.”

“Cũng đúng, tu vi thiếu niên này còn không cao hơn ta, Đường sư huynh khẳng định không nói chơi. Chẳng qua tuổi hấn nhỏ như vậy đã lên Kim đan kỳ, nhất định là nhân vật thiên tài, nếu Đường sư huynh xuống tay quá nặng thụ thương thiếu niên này, đến lúc đó Thừa Kiếm tông vùng lên oán trách, e rằng sẽ khó ăn nói.”

“Hừ, quy củ đại hội tu giả này do các đại tông mấy vạn năm trước cùng nhau quyết định, mặc dù không phải bất luận sinh tử nhưng cũng không đến mức bị thương liền tùy ý tra vấn...” Nói đến đây, người nọ dường như bị cái gì làm kinh động, toàn thân run rẩy, vội vã ngừng câu chuyện lảng lảng dời mắt khỏi Thẩm Tri, một lát sau hồi phục tinh thần mới liếc nhìn Thẩm Vô Hoạch đứng sau lưng Thẩm Tri, thấy y không nhìn mình nữa rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, nói thầm trong lòng: “Thanh niên kia là ai? Sao ánh mắt lại dọa người như vậy.”

Giọng nói hai người kia mặc dù không lớn, nhưng ở đây đều là tu giả tinh mắt thính tai, sao có thể không nghe thấy được? Đệ tử Ngự Thú tông sắc mặt chấn động, đệ tử Thừa Kiếm tông cũng biến sắc, tất cả đều rất khó coi.

Thẩm Tri cũng không quá để ý đến lời người ngoài nói, chỉ liếc mắt nhìn hai người kia rồi đem lực chú ý chuyển về phía Lăng Cốc Diệc đang muốn nói lại thôi.

“Đạo hữu...” Lăng Cốc Diệc cũng nhìn tu giả trên đầu đài rồi quay sang Thẩm Tri, mới mở miệng nói hai chữ đã bị tu giả bạch y bên cạnh kéo lại.

“Tiểu Diệc, thi đấu sắp bắt đầu, ngươi cũng nên lên đài.” Sau đó tu giả bạch y kia quay sang mấy người Thừa Kiếm tông, ánh mắt nhấn mạnh dừng trên người Thẩm Tri một lát mới nói: “Mấy vị đạo hữu, cáo từ.”

Dứt lời, không nói gì thêm liền kéo thiếu niên kia đi.

‘Đạo hữu ngươi phải cẩn thận, ngự thú linh hồ của Đường Vạn sư huynh đạo thương bất nhập, điểm yếu ở sườn trái ba tấc.’ Lăng Cốc Diệc vừa truyền âm vừa lén lút chớp mắt nhìn Thẩm Tri.

“Ta thấy tiểu tử kia thật đáng yêu.” Vân Nhiêu nhìn thiếu niên đi hai ba bước lại ngoảnh đầu lại, quay sang Thẩm Tri nhỏ giọng nói rằng: “Song có phải người sư huynh kia của y có hiểu lầm gì đó với ngươi không?”

“Ta không quen biết y.” Thẩm Tri có chút kỳ lạ liếc nhìn Vân Nhiêu mắt đang sáng long lanh: “Sao sư đệ lại nói những lời này?”

Vân Nhiêu ngượng ngùng vuốt gót áo: “Chính là vừa rồi lúc bọn họ qua đây dường như có một chút địch ý với ngươi, ta còn tưởng rằng y ghen tuông với ngươi cơ, khụ khụ, có thể do ta nhìn nhầm rồi.”

Thẩm Tri nghe vậy không khỏi nhìn Vân Nhiêu lâu hơn một chút, người kia xác thực có phần địch ý vô hình với hấn, chẳng qua “Sao lại nổi máu ghen?”

“À...” Trong lúc Vân Nhiêu không biết trả lời thế nào, tiếng chuông báo hiệu thi đấu đột nhiên vang lên.

Thẩm Tri gật đầu với mọi người, nhắc chân bước lên đài thi đấu.

“Đường Vạn sư huynh tất thắng!” Tu giả Ngự Thú tông vây xem lớn tiếng reo hò với tu giả trên đài.

Nghe vậy, tu giả to con bị xem nhẹ đã lâu sắc mặt xanh mét rốt cục dễ nhìn hơn một chút, chấp tay với chư vị đệ tử đã trợ uy cho y, thần sắc sôi sục. Sau đó nét mặt một lần nữa khó coi nhìn chằm chằm vào Thẩm Tri đang đi tới, linh hồ bên người y cũng nhe răng gầm gừ uy phong凛冽.

“Tiểu sư thúc tất thắng!” Vân Nhiêu cũng không cam chịu tỏ ra yếu thế.

Nhưng so sánh với Ngự Thú tông lớn tiếng hò hét, khí thế của Thừa Kiếm tông yếu kém hơn nhiều, về mặt mọi người đều lo lắng nhìn Thẩm Tri lên sân, biểu cảm nặng nề giống như không phải lần này hấn lên đài thi đấu mà là lên đoạn đầu đài.

‘Chờ ngươi thắng lợi trở về.’

Thẩm Tri đang sai bước lên đài, bỗng nhiên bên tai truyền đến giọng nói Thẩm Vô Hoạch, bước chân hấn thoáng dừng, quay lại gật đầu một cái rồi bước lên đài đấu.

Tiếng chuông báo hiệu bắt đầu thi đấu ngừng lại, trận pháp kết giới trên đài có hiệu lực, tiếng người vây xem ồn ào phút chốc biến mất bên tai hai người.

Thẩm Tri lấy ra kiếm, kiếm của hắn vẫn là bảo khí phi kiếm gỡ xuống từ trên giá binh khí của Minh Lệ lúc ở Dư Lan phong. Do hắn vẫn chưa đem nó nhận chủ, kiếm này xám xịt, mặc dù rất có phong cách cổ xưa nhưng cũng không bắt mắt lắm.

Ngoại trừ tu giả Thừa Kiếm tông cùng Ngự Thú tông thì phần lớn tu giả vây xem bên ngoài đều là một số tiểu tông môn, tổ chất cao thấp không đều, lại vốn ôm tâm lý bất bình với đại tông môn, thấy vậy đều bĩu môi xàm xì, càng thêm khẳng định thân phận người chiến thắng trận này. Mặc dù biết rõ tu giả trên đài không thể nghe được âm thanh bên ngoài, nhưng vẫn đồng loạt lớn tiếng gào thét Thẩm Tri mau nhận thua, thậm chí còn bàn tán về chuyện Thẩm Tri mang mặt nạ.

Các đệ tử Thừa Kiếm tông ở đây đều nhú mày, nhất là Vân Dục Vân Nhiều Vân Vụ vốn rất hữu hảo với Thẩm Tri càng tức giận khó kiềm chế.

Nhưng ngay trước lúc bọn họ định mở miệng đã thấy vài tên gào thét kịch liệt nhất sắc mặt đột nhiên trắng bệch, âm thanh im bật, không khỏi có phản nghị hoặc nhìn trái nhìn phải cũng không tra ra được nguyên nhân.

Trong lòng Thẩm Vô Hoạch hừ lạnh một tiếng, ghi nhớ lại đáng về từng người này, ánh mắt một lần nữa hướng về phía Thẩm Tri trên đài.

Khóe môi Thẩm Tri treo một nụ cười, cũng không có thái độ khàn trương tạo náo, hai tay lật lại chuỗi kiếm hành lễ môn phái với đối thủ.

Trong lòng Đường Vạn tuy không đem một thằng nhóc chưa cai sữa như Thẩm Tri để vào mắt, nhưng cũng kiềm chế tâm tình đáp lễ lại, sau đó linh hồ bên cạnh y liền tung người nhào về phía Thẩm Tri.

Bởi tu vi của linh hồ đã là Kim đan hậu kỳ, đại đa số tu giả ở đây đều không thấy rõ động tác của nó, chỉ thấy nó chợt hóa thành một tia sáng tấn công về phía Thẩm Tri.

Nhưng mọi người còn chưa kịp mở miệng kinh hô đã thấy nó hiện ra thân hình, một thanh trường kiếm vững vàng đặt lên cằm khiến nó không thể tiếp tục tiến lên nửa bước, thanh trường kiếm kia chính là vũ khí vừa rồi bị bọn họ cười nhạo là bụi bản cũ rì, mà hiện tại chuỗi kiếm đang được Thẩm Tri nắm trong tay.

Đường Vạn kinh hãi, giật mình sững sốt một lúc, lúc phản ứng lại đã thấy Thẩm Tri rút kiếm ra đâm mấy nhát vào linh hồ, tốc độ Thẩm Tri đúng là còn nhanh hơn vài phần so với con hồ, mà mỗi chiêu đều nhắm trúng vào mắt nó, lão hồ thân hình không lộ sợ hãi đến mức chạy trốn thực mạng.

Bất chấp kinh ngạc, Đường Vạn ra lệnh cho linh hồ dẫn Thẩm Tri về phía mình, lại lấy ra cây đại đao.

Trông thấy hai người một hồ triển đấu với nhau, Thẩm Vô Hoạch cũng không gấp, những ngày gần đây Thẩm Tri cùng y luận bàn không ít lần, hai người so đấu chiêu thức, có thắng có thua nhưng chưa từng sử dụng linh lực, tốc độ của Thẩm Tri so với hiện tại cũng gần nhanh như vậy.

Thẩm Tri hiển nhiên chưa sử dụng hết toàn lực.

Đúng như Thẩm Vô Hoạch suy nghĩ, hiện tại Thẩm Tri chẳng qua chỉ làm nóng người, sau mấy hiệp, hai người một hồ lại lần nữa ngang vai ngang vế.

Đường Vạn trình trọng hành lễ với Thẩm Tri, ánh mắt chân thành: “Đạo hữu, do ta xem thường ngươi, ban nãy ta nghĩ ngươi chỉ dùng đan dược để thúc giục tu vi, nhưng ta đã hiểu lầm, thực sự xin lỗi, ngươi là thiên tài chân chính! Tiếp theo có thể ta phải nghiêm túc rồi, xin hãy sử dụng toàn lực.” Nói xong linh hồ bên cạnh y cũng rống lên một tiếng.

Mặc dù trên đài không nghe được âm thanh, nhưng dưới đài lại nghe rõ mồn một âm thanh trên đài, đám tu giả vây xem không khỏi trợn mắt há mồm, ban nãy còn tranh đấu kịch liệt như vậy mà bảo chưa nghiêm túc?

Mà đáng về thiếu niên kia thoát nhìn cũng rất điêu luyện, không hổ là tu giả xuất thân từ tông môn hạng nhất hạng nhì.

Thẩm Tri vốn tính vừa đuổi vừa đánh, nhưng thấy đối thủ trở nên nghiêm túc, ánh mắt cũng nóng bỏng hai phần: “Xin mời.”

Sau khi Thẩm Tri mở miệng, Đường Vạn thu lại đại đao trong tay, đổi thành một cây quạt màu hồng nhạt đáng về xinh xắn tinh tế, xòe quạt ra, trên mặt họa mấy nhánh hoa mơ màu hồng.

“Phụt...”

Về mặt chúng tu giả dưới đài vốn nghiêm túc đột nhiên thả lỏng, đúng là không nhìn được mà bật cười.

Một gã tu giả nói: “Cây quạt này đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không khỏi quá nữ tính rồi, vị đạo hữu Ngự Thú tông này có sở thích thật đặc biệt nha.”

Lại một tu giả khác lắc đầu nói tiếp: “Khỏi bàn về hình dáng, chỉ nhìn khí thế, cây quạt này xem ra chính là linh khí, vị đạo hữu Thừa Kiếm tông kia e rằng thua không cần nghĩ ngợi.”

Hai người một hồ lại lần nữa triển đấu một chỗ, mọi người nín thở ngưng thần, nhìn lên đài chăm chăm không chớp mắt, liên tục không ngừng có tu giả chạy sang bên này xem, trong chốc lát chỗ đất trống xung quanh đài đấu đã đầy ắp người.

Có điều đa số người cho rằng bên thắng lợi là Đường Vạn.

Càng đánh tiểu ý trên khóe môi Thẩm Tri càng hưng phấn, không thể không nói, tên Đường Vạn này mặc dù lúc đầu tâm cao khí ngạo, nhưng y xác thực có tư cách kiêu căng.

Đa số tu giả Ngự Thú tông tu chính là ngự thú, lấy ngự thú chỉ linh đề thăng tu vi bản thân, nhưng Đường Vạn đồng thời tu cả thể thuật, đặc biệt là phương pháp sử dụng quạt này, so với cách y dùng đại đao còn tinh diệu hơn.

“Tiểu sư thúc có thể thắng sao?” Vân Vụ mở to hai mắt nhìn chăm chú trên đài, chỉ cảm thấy trước mặt là một màn đao quang kiếm ảnh hoa cả mắt.

Vân Dục nói: “Đương nhiên có thể.”

Vân Vụ trừng mắt nhìn Vân Dục: “Ta không hỏi ngươi.”

Vân Dục chỉ mỉm cười nhìn sáo ngọc bên hông Vân Vụ một lát, sắc mặt Vân Vụ khựng lại, hừ một tiếng quay đầu tiếp tục nhìn lên trên đài.

Lúc này Thẩm Tri đã lâm vào khốn cảnh, hần bị dồn đến góc đông nam đài đấu, sau lưng chính là hạ đài, trước mặt bị người hổ ngăn chặn, dường như bất luận thế nào cũng vô pháp xoay mình.

Mọi người đều nín thở, không ít người trong mắt đều lộ ra vẻ tiếc nuối nhìn Thẩm Tri.

Nhưng ngay trong chớp mắt tiếp theo, mọi người hầu như hoàn toàn không phản ứng kịp đã thấy linh hổ nặng nề té xuống đài, rơi ngay trước mặt bọn họ, mà Đường Vạn thì nằm dưới đất, trên cổ y đang gác một thanh kiếm.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc mọi người đang ngỡ vực, Thẩm Vô Hoạch không nhịn nổi tiến lên phía trước một bước, bỗng dừng chân lại gắt gao nhìn chăm chăm vào tay trái Thẩm Tri, y thấy rõ ràng, ban này một chiêu cuối cùng của Thẩm Tri hần là vào lúc một người một hổ xông đến, trước tiên đá một cước vào trên người Đường Vạn, đồng thời trực tiếp đưa cánh tay vào trong miệng hổ, dùng sức quăng con hổ xuống dưới đài, rồi mới nghiêng mình đem kiếm đặt lên cổ Đường Vạn.

Thao tác này chỉ lướt qua với tốc độ ánh sáng, chỉ sợ cho dù là tu giả Kim đan hậu kỳ cũng không thể thấy rõ ràng, cũng khó trách mọi người lại lo sợ nghi hoặc.

Dường như Thẩm Tri nhận ra điều gì, gương mặt nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, thấy y đang gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh tay trái mình, không khỏi vô thức nhúc nhích, sau đó mỉm cười với y, ra hiệu không sao.

Thân thể này của hần sau khi tu hành dưới thác nước ở Xích Nhạn phong gân cốt đã được đoán kinh luyện thể rất nhiều lần, mặc dù không thể xưng là kim cương bất hoại nhưng so với linh hổ được xưng đao thương bất nhập cũng không chênh lệch chỗ nào, hơn nữa ban này lúc hần đưa tay vào miệng cạp dò xét có kèm theo năng lượng, nên ngoại trừ quần áo bị rách một chút cũng chưa hề mấy may bị tổn thương.

“Khụ khụ, đạo hữu, là tại hạ thua trận, Đường Vạn tâm phục khẩu phục!” Đường Vạn thổ huyết, sau đó hành lễ với Thẩm Tri, trong mắt ngập tràn thán phục, tiếp theo lớn tiếng hô to với trọng tài: “Ta chịu thua!”

“Gào...” Linh hổ bị đánh rơi xuống đài khập khễnh bò lại bên người Đường Vạn, ủ ủ cúi đầu, rốt cục ở trước mặt y ới vài ngụm, phun ra mấy cái răng nanh gãy lìa.

Nụ cười trên mặt Đường Vạn cứng đờ, sắc mặt không phải hờn giận nhưng lại thêm vài phần bất đắc dĩ: “Đạo hữu thực sự thật lão luyện. Như vậy tại hạ liền cáo từ trước.” Sau đó dẫn linh hổ đĩnh đầy bụi đất rời đi: “Nhị Hổ, đi thôi.”

Thẩm Tri cũng ngẩng đầu thi lễ: “Cáo từ, tại hạ Vô Tri Thừa Kiếm tông, lần sau sẽ tìm đạo hữu luận bàn.”

“Cái, cái này thì không cần.” Đường Vạn liếc nhìn răng hổ rơi đầy đất, ôm ngực đau đớn lau đi vết máu trên miệng, nở một nụ cười với Thẩm Tri, sau đó không quay đầu lại mà vội vã rời đi.

Thẩm Tri: “...”

Mọi người: “...”

Hệ thống: [Chúc mừng chủ nhân một trận thành danh, độ phản kích tăng 3%, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

— — —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Ai cũng đừng để ý tới ta, xin hãy gọi ta là kẻ làm nền đáng thương QAQ Đăng bởi: admin

Chương 55

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Sur huynh, vì sao ngươi phải chịu thua? Tu vi của tiểu tử kia không bằng ngươi, cho dù không ngờ thú hấn cũng nhất định không phải là đối thủ của ngươi.” Một tu giả Ngự Thủ tông tức giận bất bình.

Đường Vạn dứt cho linh hổ một viên đan dược, quay đầu nhìn về phía tên tu giả không phục, hừ một tiếng: “Ngươi biết cái gì? Vị đạo hữu kia tu vi bề ngoài thoát nhìn không cao bằng ta nhưng chiêu thức của hắn biến hóa kỳ lạ, tốc độ cực nhanh, nếu chỉ quyết đấu chiêu thức ta nhất định trong hơn mười chiêu sẽ bại dưới tay hắn.”

Đệ tử kia không tin: “Sur huynh ngươi đừng lừa ta, hắn thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Chà, sư huynh ta lại đi lừa gạt ngươi sao? Thậm chí ta có hơi hoài nghi hắn đã dùng pháp bảo áp chế tu vi.” Sắc mặt Đường Vạn ngưng trọng, lập tức không nhìn được khoát tay áo: “Nếu không tin, lần sau các ngươi bốc trúng hắn, có thể tự mình đánh với hắn một trận là biết ngay, hà tất ở đây hỏi ta? Được rồi, các ngươi không có việc gì thì nhanh về chuẩn bị trận đấu thứ hai đi, đừng vây quanh ta nữa.”

Đuổi đi đám đông, Đường Vạn lại ngồi xuống lần nữa, đưa tay vuốt ve cái đầu lớn linh hổ đang ủ rừ: “Nhị Hổ, ngươi nói có phải hắn đùa giỡn chúng ta không, rõ ràng nhiều lần hấn suýt chút nữa đánh bại chúng ta, lại nhất định muốn đánh tận mười mấy hiệp.” Sau đó y thoáng rung mình: “Hắn còn nói muốn tái chiến cùng ta, nghe giọng điệu cũng không giống làm bộ, lão tử dù chết cũng không đánh với hắn nữa, nghe nói sau vòng thi đấu thứ nhất có thể xuất tông, chúng ta đi nhanh lên.”

Nhị Hổ phe phẩy đuôi, ngẩng đầu gầm một tiếng, thông hiểu mà gật mạnh đầu.

Nhưng Đường Vạn đã nghĩ lắm, Thẩm Tri đánh một trận với y, xác thực là xuất ra toàn lực.

Đời này từ khi Thẩm Tri bắt đầu tu luyện công pháp mới đến nay, hắn chưa bao giờ sáng khoái đánh qua một trận, thật ra cũng có chút ngửa tay, chẳng qua ngay trận đầu đã rút được một đối thủ Kim đan hậu kỳ, hắn cũng bất ngờ.

Công pháp trong thiên hạ đều vô cùng bất đồng, mặc dù hiện tại Thẩm Tri còn chưa biết hết về công pháp mình tu luyện, nhưng có thể từ năng lượng trong cơ thể suy đoán ra cấp bậc của hắn với tu tiên giả lúc này chưa sai biệt mấy.

Theo hắn suy đoán, tu vi hiện tại của hắn là Hoàng cảnh tầng bảy, tương đương với tiên tu giả Kim đan sơ kỳ, chẳng qua khác biệt do nguyên nhân phương phức tu hành đặc thù, hơn nữa chiêu thức cũng đặc biệt, và lại cường độ thân thể so với tu giả bình thường mạnh hơn nhiều lần, cho nên Thẩm Tri mới có thể hơn hắn một cặp.

Cùng lúc, sau khi từ biệt đệ tử Thừa Kiểm tông xúm lại chúc mừng, hai người Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch trở lại tiểu viện, Thẩm Tri đang định đẩy cửa vào nhà nghỉ ngơi, Thẩm Vô Hoạch từ đầu đến cuối thái độ luôn khác thường bỗng gọi Thẩm Tri lại: “Tiểu Tri.”

Tay Thẩm Tri đang đặt lên chốt cài cửa, quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca có chuyện gì?”

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch lần nữa dừng lại trên cánh tay Thẩm Tri, bỗng lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong tay áo đưa cho Thẩm Tri: “Ngươi cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ đại ca.” Thẩm Tri đưa mắt nhận lấy cái hộp: “Ngày mai ngươi tham gia thi đấu, cũng nghỉ sớm đi.”

Thẩm Tri trở về phòng mở hộp ra, bên trong là một hộp dược cao, thuốc mỡ màu xanh nhạt tỏa ra phảng phất mùi thơm ngát, trong lòng Thẩm Tri hơi động, vén tay áo lên, lúc này mới phát hiện trên cánh tay trái mình bị răng nanh linh hổ xướt qua một vết xước dài bằng đốt ngón tay, bây giờ đã ngừng chảy máu, do không cảm thấy đau đớn nên bản thân hắn cũng chưa từng phát hiện.

Liếc nhìn dược cao trên bàn, Thẩm Tri dừng một chút, vẫn dùng ngón tay chấm một ít bôi lên vết thương, chỉ cảm thấy mát lạnh một hồi, trong nháy mắt vết thương kia liền biến mất hoàn toàn, cánh tay lại trắng nõn như trước.

Thẩm Tri lại nhìn hộp dược cao một lát mới đẩy nó cất đi, vào trong buồng thay quần áo rồi trở lại giường ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Trận chiến ngày hôm nay, cảnh giới sắp sỉ một năm qua chưa từng có động tĩnh đã có chút rục rịch, lúc này chính là thời cơ tốt để tu hành.

Thẩm Vô Hoạch đứng ở trong viện nhìn cửa phòng Thẩm Tri đóng chặt hồi lâu, mới di chuyển đến phòng luyện công.

Lại là tòa tiểu đình mảnh lụa tung bay kia, hôm nay cũng không có tiếng đàn nữ tử, một mình Tam trưởng lão tự rót tự uống, vô cùng thanh thoi.

Không bao lâu một gã tu giả áo xanh gấp gấp đi tới, chính là Tần Mạnh đại đệ tử Chưởng Phù tông, y lại ở bên ngoài tiểu đình dập đầu: “Đệ tử bái kiến sư tôn.”

“Mạnh nhi, vào đây.” Giọng nói Tam trưởng lão vang lên.

Thân thể Tần Mạnh run rẩy, lập tức đứng dậy vén màn lụa bước vào trong đình, ánh mắt tinh tế dừng một lát trên bầu rượu của Tam trưởng lão, dập đầu lần thứ hai.

“Gần đây chỉ có hai người sư đồ chúng ta, không cần đa lễ như vậy.” Tam trưởng lão lại uống thêm một chén, ngẩng đầu lên hỏi: “Thi đấu tiến hành thế nào?”

“Theo lời sư tôn, đệ tử tự mình đi xem thi đấu, Vô Trì đạo hữu thắng.” Tần Mạnh thấp giọng trả lời.

“Hử?”

“Chính là thiếu niên mang mặt nạ, đạo hiệu của hắn là Vô Trì.” Tần Mạnh vội vã trả lời, thân thể cũng cúi thấp hơn.

“À, ngược lại trí nhớ của ngươi rất tốt. Có điều tiểu tử kia cũng có vài phần năng lực, thậm chí ngay cả Kim đan hậu kỳ cũng bại dưới tay hắn, không lo, lúc trước bọn chúng rút thẻ đã nhìn thấu kế sách của ngươi, bây giờ thắng cuộc cũng là chuyện thường, vì sư không trách ngươi.” Tam trưởng lão đưa một bình ngọc cho Tần Mạnh, lại thấp giọng dặn dò y vài câu, mới khoát tay áo: “Đi xuống đi, tiện thể giúp vi sư mời Vô Vọng trưởng lão tới, nói vì sư có chuyện quan trọng muốn thương lượng với lão.”

“Dạ, sư tôn, đệ tử đi ngay.” Tần Mạnh cung kính trả lời, khom người thối lui ra ngoài đình, mới xoay người sải bước rời đi.

Đội đến khi đã chạy ra xa, sắc mặt y mới phức tạp liếc nhìn bình ngọc trong tay, cẩn thận cất kỹ nó, trực tiếp đi đến một nơi phía tây nam đảo.

Sau khi Vô Vọng trưởng lão nghe được lời mời của Tam trưởng lão, thần sắc khẽ động: “Tam trưởng lão ở đâu?”

Tần Mạnh khom người trả lời: “Sư tôn đang ở Vọng Đình chờ Vô Vọng trưởng lão.”

“Đẫn đường.”

Tần Mạnh đưa Vô Vọng trưởng lão đến bên ngoài đình, hành lễ với hai người rồi chậm rãi thối lui.

“Tam trưởng lão, tìm ta có chuyện gì?” Vô Vọng trưởng lão vén vạt áo ngồi xuống trước mặt Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão vừa tự uống một chén: “Vô Vọng trưởng lão nói vậy khách khí rồi, lần này ta gọi ngươi tới thật ra có đại sự muốn cho ngươi biết.”

Vô Vọng trưởng lão kinh ngạc: “Hả? Có đại sự gì?”

Tam trưởng lão nói: “Hôm ấy Vô Vọng trưởng lão ở trên đảo Bất Từ nghênh đón chúng tu giả, có từng trông thấy người nào quen mặt không?”

“Ta cũng chưa từng chú ý.”

“Cũng đúng, Vô Vọng trưởng lão bận rộn đối chiến với trưởng lão Thừa Kiếm tông, sao có thể chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.” Tam trưởng lão tặc lưỡi: “Tên đệ tử đặc ý của Minh Đường trưởng lão, ngươi đã từng thấy chưa?”

“Lúc đó hình như có nhìn thoáng qua.”

Tam trưởng lão tiếp tục hỏi: “Dáng vẻ có thấy quen mắt không?”

Vô Vọng trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, bèn tức giận: “Ngày ta nói lão nhi nhà ngươi, ngươi muốn nói gì thì dứt khoát đi! Hà tất phải quanh co lòng vòng?”

“Vô Vọng trưởng lão bình tĩnh chớ nóng nảy.” Tam trưởng lão cũng không gấp, lại uống một hớp: “Vì lúc trước hai người Thừa Kiếm tông có chút hiềm khích với cháu ta, mấy ngày nay lão phu đã suy tính dạy dỗ bọn chúng một chút, một tên trong đó vừa vặn là người ta mới đề cập với ngươi, ban đầu ta cũng chỉ cảm thấy diện mạo người nọ có vẻ nhìn hơi quen mắt, sau đó quan sát lại phát hiện có ba phần tương tự với trưởng lão ngươi.”

Lão lại uống một hớp: “Vô Vọng trưởng lão, ta cũng đã tra ra được đạo hiệu người nọ là Vô Hoắc, trước khi vào tông họ Thẩm, là nhân sĩ Minh Lang quốc, xuất thân từ một tiểu thế gia.”

Vô Vọng trưởng lão bỗng chốc đứng phắt dậy, nín lấy cổ áo Tam trưởng lão: “Lời này là thật?”

“Tất nhiên là thật.” Tam trưởng lão vẫn chậm rãi như trước: “Nếu không tin, ngày mai y tham gia thi đấu, Vô Vọng trưởng lão có thể tự mình đi xem.”

Ngày hôm sau lúc Thẩm Trì tỉnh lại đã hoang hôn, trải qua một ngày nhập định, tu vi của hắn đã thăng tới Hoàng cảnh tầng tám, năng lượng trong cơ thể có thể so với Kim đan trung kỳ, nếu như phối hợp với phù chú hắn chế tạo, cho dù là tu giả Kim đan viên mãn cũng có thể đánh một trận.

Ngồi tại chỗ chốc lát, Thẩm Tri mới nhớ hôm nay chính là trận đấu vòng thứ nhất của Thẩm Vô Hoạch, đứng dậy mở toang cửa liền thấy mấy tấm phù chú đồng thời bay ra từ trên cửa, cũng chính là mấy tấm hộ thân phù hán tặng cho Thẩm Vô Hoạch vài ngày trước, trừ cái đó ra còn có một số vết tích trận pháp, có điều ngay khi hán mờ cửa đã tiêu tan mất tích trong nháy mắt.

Trong viện Vân Nhiêu đang ngồi trên ghế đá dựa vào bàn ngủ gật, trong tay nàng cầm một bó thẻ tre, nghe tiếng mở cửa liền đứng phắt dậy, trông thấy Thẩm Tri bèn sững sốt, đợi đến khi Thẩm Tri đeo mặt nạ mới chớp mắt mấy cái tỉnh táo, vội vã nở một nụ cười: “Tiểu sư thúc! Người tỉnh rồi!”

“Sao người lại ở đây?” Thẩm Tri nghi ngờ hỏi.

“Tôi mời tiểu sư thúc uống trà, đây chính do tự tay ta pha.” Vân Nhiêu vội vã bung lên bàn một ấm trà, rót cho Thẩm Tri một ly trà lạnh, tiếp theo giải thích: “Ta biết hôm nay Vô Hoạch sư thúc thi đấu, sáng sớm đã qua đây vốn muốn cùng các người tới sân đấu, nhưng không ngờ Vô Hoạch sư thúc lại cho hay người đang bận quan, đề ta ở lại canh giữ trong sân lúc y rời đi, không cho phép bất luận kẻ nào được quấy rầy người.”

Dừng một lát, Vân Nhiêu lại chớp mắt nói: “Vô Hoạch sư thúc thực sự coi trọng tiểu sư thúc, chẳng những thiết lập phù trận pháp trận ngoài phòng tiểu sư thúc, ngay cả cửa chính cũng bố trí, hôm nay có mấy đám người tới tìm hiểu cũng không vào được.”

Thẩm Tri giống như không nghe thấy lời Vân Nhiêu nói, ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời: “Thi đấu đã kết thúc chưa?”

“Hử?” Vân Nhiêu cũng ngẩng đầu nhìn, lập tức nhảy dựng la lên: “Hóa ra đã muộn như vậy! Vô Hoạch sư thúc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?!”

Thẩm Tri: “...”

Đúng lúc này Thẩm Vô Hoạch đẩy cửa bước vào, trông thấy Thẩm Tri ngồi trong viện, sắc mặt vốn băng nhược hân hưng thoáng bay đi.

Vân Nhiêu đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch, thấy y đi tới bèn giật mình nhảy dựng lên, sau đó phát hiện phản ứng của mình hình như có hơi quá đà, vội vã dừng bước chân: “Bái kiến Vô Hoạch sư thúc, ban này tiểu sư thúc mới xuất quan, chúng ta vừa nhắc tới người đó, khụ khụ, người đã trở về vậy đệ từ cáo từ trước, ta còn có một số việc muốn làm.”

Nói xong không đợi hai người lên tiếng, vội vã chấp tay với Thẩm Vô Hoạch rồi tựa như chạy trốn mà rời khỏi tiểu viện.

Chạy một mạch cả dặm đường, Vân Nhiêu mới hoàn hồn vỗ ngực: “Vô Hoạch sư thúc thực sự đáng sợ, tiểu sư thúc quá lợi hại, có thể ở chung với y lâu như vậy. Chẳng qua Vô Hoạch sư thúc rất coi trọng tiểu sư thúc, may mắn hiện tại ta không còn hệ thống, nếu như còn bị nó ép buộc công lực tiểu sư thúc, có Vô Hoạch sư thúc ở bên cạnh nhìn chăm chăm...” Nghĩ thế, Vân Nhiêu lại rung mình, không dám nghĩ tiếp nữa.

Vân Nhiêu đi rồi, Thẩm Tri mới đẩy ngược lại chén trà ban này Vân Nhiêu rót cho hán tới trước mặt Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca có chuyện gì phiền lòng?”

Thẩm Vô Hoạch nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, mới nói: “Không lo, có một chút việc nhỏ mà thôi, vi huynh sẽ xử lý.”

Nghe thấy lời ấy của Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri tất nhiên sẽ không tiếp tục hỏi, chỉ nói: “Hôm nay đại ca thi đấu thế nào? Đệ đệ chưa được trông thấy, thật là đáng tiếc.”

“Chẳng qua chỉ là vòng loại, Tiểu Tri không cần để tâm, sau này sẽ còn những trận khác.” Ngụ ý, tất nhiên là chiến thắng.

Vừa tán gẫu nói chuyện vài câu, Thẩm Tri lại lấy ra mấy tấm ngọc phù phòng vệ đưa cho Thẩm Vô Hoạch, xem như cảm ơn y đã bố trí kết giới lúc mình bé qua, Thẩm Vô Hoạch cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy rồi trở về phòng mình.

Thẩm Tri liếc nhìn trà lạnh trên bàn, lại rót một chén đặt lên miệng, khẽ nhấp một ngụm liền phun ra.

Trà này đương thời là Kỳ Sơn linh trà, trăm năm mới thu hoạch một lần, là trà thượng hạng, thường uống như trà lạnh, cần dùng ước ấm pha cho tan rồi rót thêm nước sôi bằng để uống, hương vị ngọt ngào thuần mỹ. Nhưng Vân Nhiêu hiển nhiên không biết, đã trực tiếp dùng nước sôi pha trà, bề ngoài nhìn sạch đẹp nhưng hương vị lại vừa đắng vừa chát đủ loại cảm giác khó mà hình dung.

Cho dù Thẩm Tri rất yêu thích vị đắng của trà Thu tử cũng khó mà chịu được cái mùi vị này, mà ban này Thẩm Vô Hoạch có thể uống một hơi cạn sạch chén trà mặt không đổi sắc, nhìn Thẩm Vô Hoạch đặt chén trà xuống, Thẩm Tri cũng hiếm hoi dâng lên một phần kính nể với y.

—

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Tiểu Tri cho ta, đừng nói là trà uống không ngon, cho dù là độc được ta cũng sẽ uống hết.

Thẩm Tri: Cha người tới.

Thẩm Vô Hoạch: ... Đăng bởi: admin

Chương 56

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mấy ngày sau đó, Thẩm Vô Hoặc chưa từng ra khỏi cửa một bước, ngay cả rút thẻ thứ tự đợt hai cũng do Thẩm Trì làm thay.

Ở hiện trường rút thăm ngày hôm đó, Tần Mạnh phụ trách hộp thẻ cũng không đến, ngược lại người trông coi chính là Vô Vọng trưởng lão lúc trước từng có hiềm khích với Minh Đường trưởng lão.

Lão giả hạc phát đồng nhan nhiều lần nhìn về phía Thẩm Trì, ánh mắt thăm dò nghiên cứu.

“Tiểu sư thúc.” Vân Nhiều thấy Vô Vọng trưởng lão lại quay sang âm ỉ với Minh Đường trưởng lão vừa đến, kéo tay áo Thẩm Trì nhẹ giọng hỏi: “Tại sao Vô Vọng trưởng lão kia cứ liên tục nhìn ngươi?”

Thẩm Trì giương mắt nhìn Vô Vọng trưởng lão đang âm ỉ với Minh Đường trưởng lão, khẽ cười một tiếng trả lời: “Lão không phải đang nhìn ta, là đang tìm người.”

“Hả?” Về mặt Vân Nhiều nghi hoặc.

Thẩm Trì gật đầu, không nói thêm nữa.

Lúc mới đến Cháp Phù tông Thẩm Trì đã nảy sinh nghi hoặc về tướng mạo của Vô Vọng trưởng lão, lục lại cốt truyện nhưng chưa tìm thấy dấu tích người này. Sau đó hần chột nhớ đến cái đêm Thẩm gia diệt môn nghe được từ chính miệng Thẩm Liệt nói Thẩm Vô Hoặc không phải con Thẩm gia, lại nhìn tướng mạo người này, nói vậy hần thân thể có liên quan với Thẩm Vô Hoặc.

[Ngươi có biết cha mẹ Thẩm Vô Hoặc là ai không?]

[Thưa chủ nhân, trong cốt truyện vẫn chưa đề cập đến thân thể của nam chính, đây có lẽ là tình tiết phát sinh, xin chủ nhân cư xử thận trọng.]

Rút thẻ xong, Thẩm Trì đang định trở về lại bị một người gọi lại.

Đó là một tu giả cao ráo mặc thanh y, tướng mạo có vài phần tương tự Đường Vạn, trên mặt mang theo nụ cười sang sảng, y sai bước về phía Thẩm Trì, vừa đi vừa nói: “Ngươi chính là Vô Trì đạo hữu Thừa Kiềm tông nhi, tại hạ là Đường Thiên đệ tử nội môn Ngự Thủ tông, Đường Vạn là huynh trưởng ta, lần trước chưa được đến xem thi đấu, chưa thấy được thần uy của đạo hữu, thật là đáng tiếc.”

“Ra mắt Đường Thiên đạo hữu.” Thẩm Trì quay đầu lại nhìn y, nghĩ đến trận chiến lần trước, bỗng nhiên nói: “Lực chiến đấu của ngươi so với đại ca ngươi thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi của Thẩm Trì, Đường Thiên dường như ngẩn ra, một lát mới trả lời: “À, theo lời đạo hữu, ta còn kém đại ca một thành.”

Câu trả lời này của Đường Thiên khiến cho Thẩm Trì có chút thất vọng, liếc nhìn về phía sau cũng không thấy Đường Vạn đâu: “Đại ca ngươi đâu?”

Đường Thiên cười gượng xoa đầu: “Y nói vừa hoàn thành vòng thi đấu đầu tiên, liền vội vã thu thập hành lý mang theo Nhị Hồ rời khỏi Cháp Phù tông, trước khi đi đã bảo ta báo lại một câu cho đạo hữu biết.”

“Mời nói.”

“Y nói, Đường Vạn học nghệ không tinh, lần này trở về nhất định chuyên cần khổ luyện, đợi ngày khác học thành sẽ xin lãnh giáo đạo hữu.” Dứt lời, Đường Thiên cũng không đợi Thẩm Trì trả lời liền vội vã cáo từ, giống như ở sau lưng y có người đang truy đuổi, trong giây lát đã rời khỏi quảng trường.

Vân Nhiều tròn mắt há mồm nhìn tu giả Ngự Thủ tông dường như đang chạy trời chết: “Tiểu sư thúc, y đây là...”

Thẩm Trì chớp mắt nhìn: “Có lẽ là sợ ta tìm y luận bàn thôi.” Biết nhìn ra tâm tư người khác như vậy, ngược lại mạnh hơn một chút so với huynh trưởng của y.

“Người này tốt xấu gì cũng là Kim đan hậu kỳ, chẳng qua chỉ là luận bàn mà thôi, sợ cái gì?” Vân Nhiều cũng không hoài nghi lời Thẩm Trì nói, hừ một tiếng, khinh bỉ liếc nhìn bóng lưng Đường Thiên phía xa.

Đường Thiên chạy đi thật xa rốt cục mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực thấp giọng nói: “Lão ca, lời của ngươi ta cũng đã chuyển, đừng có mỗi ngày thúc dục tới thúc dục lui. Chắc chắn, nhìn thăm trạng của ngươi lần trước, cũng may đệ đệ ta chạy nhanh, nếu không hẳn nói ngươi nợ luận bàn liền rơi xuống đầu ta thì thâm rồi.”

Vòng thi đấu thứ nhất Thẩm Tri lấy tu vi Kim đan sơ kỳ đánh bại một trong những tu giả Kim đan hậu kỳ có thể nói mạnh nhất Ngự Thủ tông, đã để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng tu giả, hơn nữa Thẩm Tri vẫn luôn mang mặt nạ, chưa từng trông thấy rõ mặt mũi người này, càng dẫn đến suy đoán của mọi người, mặc dù tốt xấu đều có nhưng cũng không gây trở lại mọi người mong chờ trận đấu kế tiếp của hắn.

Chẳng qua đối lập với vòng thứ nhất Thẩm Tri chiến đấu vượt cấp ngoạn mục, vòng thứ hai lại bình thường hơn nhiều.

Đứng đối diện Thẩm Tri là một tán tu Kim đan sơ kỳ, sau khi hai người hành lễ xong, mỗi người xuất kiếm ngạo tới ta đi, không đến mười chiêu tán tu kia liền mất thăng bằng, Thẩm Tri thấy thế bèn hẩy một cái, tên tán tu kêu lên oai oái rồi té thẳng xuống đài.

Trận đấu kết thúc cực nhanh khiến cho tất cả tu giả đứng xem vô cùng bất ngờ, một lát sau mới hồi phục tinh thần, lớn tiếng reo hò Thẩm Tri đang đi xuống bậc thang.

“Hừ! Đường đường là đệ nhất tông môn lại đi ức hiếp đám tán tu, còn được ủng hộ như vậy đúng là nực cười.”

Một tiếng hừ lạnh xen lẫn trong âm thanh ủng hộ, người nọ cũng không hạ thấp giọng, ánh mắt mọi người đang nhìn Thẩm Tri bỗng dời sang trên người y.

Đó là một tên tán tu mặc cảm phục, lúc này đang dịu tán tu vừa bị Thẩm Tri đánh bại, dường như y không hề phát hiện ra ánh mắt của mọi người, phát hiện Thẩm Tri nhìn qua, con mắt hung hăng xoáy vào Thẩm Tri: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy qua tu giả tuần mỹ như ta sao?”

Thẩm Tri dừng một lát, dường như hơi nghi ngờ một chút nghiêng đầu hỏi: “Đại hội tu giả là nơi giao lưu đạo thuật, ta với y đều bốc thê tham gia thi đấu, sao lại nói là ức hiếp? Nếu như các ngươi bất bình có thể không tham gia. Còn nữa, diện mạo này của ngươi quá bình thường, sao nói là tuần mỹ?”

Lúc này chúng tu giả đều đã lấy lại tinh thần, lập tức bật cười ha hả, người này mặt dài mũi lớn, mắt híp miệng rộng, hơn nữa biểu tình hẹp hòi nông cạn, quả nhiên xấu xí vô cùng, cư nhiên to mồm phét lác không biết ngượng, quá mức nực cười, Thẩm Tri nói đáng về bình thường thực sự có phần khen ngợi y rồi.

“Cười cái gì mà cười?” Sắc mặt tu giả kia đỏ lên, không khỏi tiến lên phía trước một bước, thẹn quá hóa giận chỉ vào Thẩm Tri nói: “Tiểu tử này vốn cũng đâu để lộ mặt mũi cho người ta xem, ta thấy hắn mới là xấu xí!”

“Xi! Tiểu sư thúc diện mạo ra sao mắc mớ gì tới ngươi? Sao không quay về mà soi mặt mình vào trong vũng nước tiểu mà xem, nửa gương mặt còn lại của tiểu sư thúc đánh bại hoàn toàn diện mạo xấu xí của ngươi!” Vân Nhiêu hai tay chống nạnh, mặt mũi cũng đỏ tía tai.

Vân Nhiêu vốn đã hết sức xinh đẹp, lúc tức giận lại càng mỹ lệ không gì sánh được, chúng tu giả đều nhìn nàng chằm chằm không dời mắt, bỗng nghĩ đến lời nàng nói lại quay sang Thẩm Tri.

Đường nét cằm, vành môi hoàn mỹ, đôi môi càng tìm không ra nửa điểm tỳ vết nào, dịch lên phía trên chính là chiếc mặt nạ màu bạc lạnh như băng.

Chúng tu giả nhìn đi nhìn lại, nửa ngày sau quay sang nhìn Vân Nhiêu bằng ánh mắt lên án, trong mắt đều như muốn nói: “Căn bản không được nửa gương mặt!”

Vân Nhiêu chẳng hiểu gì hết, đang định chất vấn lại bị Thẩm Tri gọi về, Vân Nhiêu vội vã đứng ngoan ngoãn sau lưng Thẩm Tri, tựa như người vừa rồi mới vung tay áo muốn đánh người không phải là nàng vậy.

Thẩm Tri quay sang phía tên tán tu đang tức giận tái xanh mặt nói: “Nếu đạo hữu thực sự có dị nghị về thực lực của tại hạ, xin đợi sau này chỉ giáo.” Sau đó hắn nhìn xung quanh một vòng: “Chư vị cũng thế. Vậy hôm nay tại hạ xin cáo từ trước.”

Chúng tu giả không ai mở miệng, nghiêng người nhường ra một con đường cho Thẩm Tri để hắn trực tiếp rời đi.

Tên tu giả mở miệng khiêu khích Thẩm Tri nghe thấy lời xin chỉ giáo, sắc mặt lại càng tái nhợt, tu vi của y còn không bằng tán tu hôm nay đối chiến với Thẩm Tri, ban này chẳng qua muốn khoe miệng lưỡi, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ? Sau khi Thẩm Tri rời đi, y cũng ảo não lên lút xuyên qua đám người lẫn mất.

Im lặng một hồi, đám tu giả vây quanh dưới đài đấu đã lâu chưa rời đi lại trở nên náo nhiệt lần nữa.

“Theo suy luận của ta đeo mặt nạ đều vì tác dụng giấu điểm, tiểu tử kia nhất định không dễ nhìn cho xem...”

“Ta lại có ý kiến trái ngược với vị đạo hữu này...”

....

Mọi người mỗi người một ý không ai nhường ai, đến cuối cùng cũng không thảo luận ra được kết quả gì, và lại cố kỵ đến uy danh Thừa Kiếm tông cũng không dám động chạm Thẩm Tri, chỉ có thể tạm ngừng, mà lòng hiếu kỳ với hắn lại càng sâu hơn.

Trải qua lần ồn ào này, tiếng tăm của Thẩm Tri trong chúng tu giả lại lan rộng hơn, chẳng qua đa số đều đem trọng điểm đặt vào khuôn mặt hắn chứ không phải là thực lực.

Nghe được kết quả này, sắc mặt Thẩm Tri không tốt lắm: “Mục đích cuộc đời tu giả chúng ta chính là tận lực tu hành vì đại đạo, tại sao bọn họ lại coi

trọng tướng mạo như vậy?” Tiếp theo quay sang Minh Đường: “Huống hồ Minh Đường trưởng lão rõ ràng đã nói nếu ta mang mặt nạ sẽ không có người để ý đến dung mạo của ta.”

Minh Đường trưởng lão đang thảnh thơi ngồi trên ghế đá trong tiểu viện bỗng nhiên bị Thảm Trì hỏi đến sắc mặt cứng đờ, rót cục sắc nước trà trong cổ, ho khan mấy tiếng bèn phun ra đầy đất, hồi lâu sau mới thở xuôi lại: “Khụ khụ, tiểu sư đệ à, người xưa có câu tú sắc khả xan*, người đã nghe qua chưa?”

*Ý nói đẹp mào ra ăn được, sắc đẹp nhìn no cả mắt.

Thảm Trì thoáng dừng lại, vẫn không hiểu nói: “Điều này có thể giống nhau?”

“Người tu đạo chúng ta mặc dù không cần ngũ cốc hoa màu, nhưng các loại linh khí cũng không thể thiếu, người có thể so sánh với bữa ăn của bọn chúng, đã hiểu chưa.” Dường như sợ Thảm Trì hỏi tiếp lần nữa, Minh Đường trưởng lão chợt đứng phắt dậy: “Nếu Vô Hoặc đồ nhi còn chưa xuất quan, để lần sau ta quay lại, hôm nay ta còn hẹn lão hữu uống rượu, cáo từ trước, tạm biệt tiểu sư đệ.”

Nói xong đã không thấy tăm hơi Minh Đường trưởng lão, Thảm Trì suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: “Hoang đường.”

“Cái gì hoang đường?”

Phía sau vang lên âm thanh, Thảm Trì xoay người lại cũng kinh ngạc không thôi, chỉ nói: “Đại ca, người xuất quan rồi.”

“Ừ.” Thảm Vô Hoặc đưa mắt nhìn nước trà Minh Đường trưởng lão phun trên mặt đất, lại hỏi: “Thi đấu thuận lợi chứ?”

Cốc cốc.

Đúng lúc này cửa viện vang lên tiếng gõ đều đều.

Thảm Trì đang muốn ra mở cửa đã thấy Thảm Vô Hoặc nhảy lên một bước ngăn trước mặt hấn đưa tay mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là Vô Vọng trưởng lão Cháp Phù tông, so với dáng vẻ mấy ngày trước Thảm Trì nhìn thấy, Vô Vọng trưởng lão lại tựa như già hơn một chút, bộ mặt sần thảm, trông thấy Thảm Vô Hoặc mở cửa, đầu tiên ánh mắt lão sáng lên, kế tiếp nét mặt ngập tràn hồ thẹn: “Vô, Vô Hoặc, ta có thể vào không?”

Sắc mặt Thảm Vô Hoặc lạnh lẽo: “Không thể.” Ngay sau đó đóng cửa rầm rầm.

Vô Vọng trưởng lão ăn phải chèn bễ môn cũng không giận dữ, lại gõ lên cửa thêm mấy cái: “Vô Hoặc, à thúc phụ sai rồi, thúc phụ không nên đưa người cho người khác, thúc phụ cũng không muốn, cha mẹ người mất sớm, năm đó đúng lúc thọ nguyên của ta sắp hết, thực sự hữu tâm vô lực cho nên mới phải làm như vậy, người hãy tha thứ cho thúc phụ đi!”

*Thúc phụ = chú ruột

Thảm Vô Hoặc lạnh lùng nghe xong, làm mấy cái thủ quyết ngăn cản âm thanh bên ngoài cửa, xoay người trở lại trong viện.

“Thúc phụ của đại ca?” Thảm Trì hỏi.

Chẳng qua chỉ là một kẻ không quan trọng, Tiểu Trì không cần phải để ý.” Thảm Vô Hoặc ngồi ngay ngắn xuống ghế đá, lại nói: “Sau trận đấu lần trước lão đã tìm ta, lời nói hoàn toàn giống ban nãy.”

“Đại ca tin không?” Trong cốt truyện Thảm Vô Hoặc cũng không biết bản mình không phải người Thảm gia, thật ra Thảm Trì hết sức tò mò về thái độ của y.

Thảm Vô Hoặc hỏi ngược lại: “Tiểu Trì tin lời lão nói sao?”

Thảm Trì trầm tư chốc lát, ngẩng đầu lên nói: “Nếu lão thật sự là thúc phụ của đại ca, vậy chẳng phải đại ca không phải là người Thảm gia sao?”

Thảm Vô Hoặc không trả lời, trầm mặc giây lát: “Tiểu Trì để ý ta không phải người Thảm gia sao?”

Thảm Trì nghe vậy liền giật mình, giương mắt nhìn Thảm Vô Hoặc, đã thấy ánh mắt y đang sáng quắc nhìn mình chăm chăm, hắng giọng nói: “Bất luận như thế nào, đại ca vẫn là đại ca của ta!”

Giọng nói thiếu niên trong trẻo, trong mắt Thảm Vô Hoặc dường như có một tia sáng vụt qua rồi biến mất.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Người không sợ Tiểu Trì lừa gạt người sao?

Thẩm Vô Hoạch: Tiểu Trì nói dối ta cũng thích nghe. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ngồi thêm một lúc Thẩm Trì mới đứng dậy mở rộng cửa, Vô Vọng trưởng lão ngoài đó đã không thấy tăm hơi đâu, chỉ lưu lại một túi trữ vật bên bậc cửa, Thẩm Trì ngoảnh đầu lại nói với Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca, lão đi rồi, để lại túi trữ vật.”

“Ừ, không cần để ý.” Thẩm Vô Hoạch đáp lại, tiếp theo bày ra một bàn cờ trên bàn đá: “Đến làm một ván.”

Thẩm Trì nhú mảy, lại nhìn cái túi trữ vật kia, cuối cùng trở lại trong viện ngồi xuống đối diện với Thẩm Vô Hoạch.

Khoảng thời gian sau đó, Vô Vọng trưởng lão lại tới thêm mấy lần, tuy nhiên cũng bị Thẩm Vô Hoạch lạnh nhạt, mỗi lần lão đều lưu lại một túi trữ vật, chẳng qua lần nào cũng bị Thẩm Vô Hoạch ném sang một bên, sau đó tích lũy lại nhiều, cuối cùng y đem toàn bộ ném vào linh hỏa trong lò luyện đan Chấp Phù tông.

Nhìn ngọn lửa bùng lên, Thẩm Trì quay sang Thẩm Vô Hoạch: “Trong những túi trữ vật này có thứ gì? Vì sao đại ca phải đem đi thiêu hủy?”

“Không phải là thứ gì tốt.” Thẩm Vô Hoạch mặt không biểu cảm liếc nhìn ánh lửa: “Đi thôi.”

Đại hội tu giả tiến hành đâu vào đấy, thi đấu tới vòng thứ ba cũng đã loại ra top 500 vị trí, trong đó Thừa Kiếm có 150 vị, nhân số không khác lắm so với năm trước, mấy đại tông môn Ngự Thủ tông, Chấp Phù tông, Minh Pháp tông, Sí Đan tông, tổng cộng có 300 vị, còn dư 50 vị trí do các tiểu tông môn cùng tán tu đoạt được.

Sau khi chọn ra 500 người chính là thi đấu xếp hạng, không biết có phải do Thẩm Trì vận khí tốt, những trận đấu sau về chưa từng gặp được người nào lợi hại như Đường Vạn, chẳng qua Thẩm Vô Hoạch lại không quá thuận lợi như vậy.

Không biết có phải vì Vô Vọng trưởng lão đột ngột xuất hiện, lời Chính Lăng dặn lúc trước mang theo đan giải độc cũng không phát huy tác dụng, Thẩm Trì một mạch hát khúc khai hoàn giành được vị trí thứ tám trong hạng tu giả Kim đan.

Trong số tám tu giả cuối cùng, có ba người Thừa Kiếm tông là Thẩm Trì, Thẩm Vô Hoạch, Vân Dục, thêm Tần Mạnh cùng một tu giả Chấp Phù tông khác, còn lại ba tông lớn mỗi bên một người. Bất luận như thế nào, thế hệ trẻ Thừa Kiếm tông đều được xưng là đại tông cường đại nhất.

Chẳng qua Thừa Kiếm tông suốt vài vạn năm từ tước đến nay luôn là tông môn tiên tu giả cường thịnh nhất, có được thành tích này cũng không kỳ lạ.

Lúc này những đài đấu trên quảng trường đảo Bất Từ đã hợp thành một, bốn phía dựng nên mấy hàng bậc thang, trên bậc thang người đông nghìn nghịt, đều là những tu giả đến xem thi đấu, lúc này bọn họ đang không chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai vị tu giả Minh Pháp tông cùng Sí Đan tông.

Minh Pháp tông chủ tu thuật pháp, Sí Đan tông am hiểu đan đạo, phụ thêm thuật pháp, hai người đều là tu vi Kim đan hậu kỳ, mỗi bên một kiểu, pháp quyết ngũ quang thập sắc qua lại, vô cùng hoành tráng.

Vân Nhiều nhìn lên đài một lúc, vẫn không nhìn được quay đầu lại kéo góc áo Thẩm Trì, dấn dò hẩn y như mấy lần trước: “Tiểu sư thúc, tiếp theo đến phiên ngươi rồi, phải cẩn thận nha.”

“Được.” Thẩm Trì nhìn Vân Nhiều gật đầu: “Đa tạ sư diệt quan tâm.”

“Tiểu sư thúc, ta đã tìm hiểu qua, vị tu giả Chấp Phù tông kia mặc dù không lợi hại như Tần Mạnh nhưng xuất thủ cực kỳ hung ác, khiến người ta gấp gáp không kịp chuẩn bị, gãy tay gãy chân là chuyện nhỏ, trước đây ta còn tận mắt trông thấy y suýt chút nữa đánh nát đan điền người kia.” Thấy Thẩm Trì tựa hồ không để tâm chuyện này, về mặt Vân Nhiều nghiêm túc: “Dù sao bây giờ ngươi đã nhất định có thể tiến vào Thiên Di bí cảnh, nếu như đánh không lại hãy cứ nhận thua, chớ nên cậy mạnh.” Tiếp theo lại nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch chưa từng nói gì: “Ngươi nói xem? Vô Hoạch sư thúc.”

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch dừng lại trên khóe môi hơi nhếch lên của Thẩm Trì, gật đầu: “Tiểu Trì có thể thắng.”

Vân Nhiều đang định tiếp tục khuyên bảo nhất thời nghẹn họng, khuôn mặt đỏ bừng cũng không dám trừng mắt Thẩm Vô Hoạch, đành dậm chân hung hăng nói thầm trong lòng: “Cái tên đệ khổng giai đoạn cuối chết tiệt này!”

Thẩm Trì nhìn Thẩm Vô Hoạch, rồi lại đem ánh mắt dời sang trận đấu: “Đạo hữu Sí Đan tông sẽ thắng.”

Quả không ngoài dự liệu của Thảm Trì, không đến một chung trà, tu giả Minh Pháp tông tựa như không còn linh lực, dưới một đạo pháp quyết của tu giả Sí Đan tông liền lao đảo té xuống đài.

Tu giả vậy xem ngoại trừ Minh Pháp tông đều không khỏi lớn giọng ủng hộ, hồi lâu mới ngừng lại.

Đối thủ của Thảm Trì là một gã nam tử trung niên nho nhã, có điều diện mạo cũng không có vẻ hung ác như Vân Nhiêu nói, một thân y phục màu đen tuyền tỏ ra vô cùng tinh anh, gã tung người nhảy lên đài, trông thấy Thảm Trì ánh mắt dừng lại trên mặt nạ của hắn, sau đó ôm quyền: “Tại hạ Trình Thủ Chấp Phù tông, ra mắt đạo hữu, đây là lần đầu tiên hai chúng ta giao thủ, nếu có đắc tội mong đạo hữu tha thứ.”

Thảm Trì thoảng nhìn gã, cũng không nói nhiều, hai tay cầm chuôi kiếm chấp tay, gọn gàng dứt khoát: “Đạo hữu, xin mời.”

Hai người đang chào hỏi nhau, mọi người phía dưới đều ngược lên đài, có điều đa số ánh mắt đều dừng lên người Thảm Trì.

Trong mấy tháng thi đấu này, điều khiến người ta ấn tượng nhất ngược lại không phải là chiêu thức kỳ bí khó lường và tu vi sâu không lường được, mà chính là cái mặt nạ kia tại sao còn chưa tháo xuống...

Vì thế Thảm Trì đã từng tính toán tháo mặt nạ ra nhưng lại bị Minh Đường trưởng lão vừa vận tới ngăn cản.

Thảm Trì vừa dứt lời, Trình Thủ tiên phong ném ra một tấm linh phù, Thảm Trì xoay người tránh thoát, hăng hái chạy đến trước mặt đối phương, nâng kiếm đâm tới.

Động tác Trình Thủ cũng cực nhanh, lách người né được mũi kiếm của Thảm Trì, lại tung ra mấy tấm phù chú, xoay mình lấy ra vũ khí quen thuộc, chính là một thanh trường mâu (thương). Thảm Trì mới nghiêng mình tránh thoát phù chú, trường mâu kia đã kề sát trước mặt hắn, mắt thấy mũi thương sắp đâm vào ngực Thảm Trì, mọi người đều nín thở nắm chặt tay.

Lẽ nào trận chiến này sẽ kết thúc nhanh như vậy sao?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc trường mâu mới chạm vào vật áo trước ngực Thảm Trì, hắn liền giật cổ tay, buông lỏng kiếm xoay người nhảy lên.

Trường kiếm cũng không rơi xuống đất mà tấn công vào trường mâu, vang lên tiếng loảng xoảng, sau phút chốc bắn ra mấy đạo kiếm quang liền tấn công về phía Trình Thủ.

Trình Thủ cũng không nôn nóng, giờ tay lên ném ra mấy tấm phù chú, bảo vệ thành vòng vững chắc xung quanh gã, kiếm quang cùng phù trận chạm vào nhau vang lên âm thanh loảng xoảng, cùng lúc lúc đó, trên mặt phiến đá bóng loáng chỗ Trình Thủ đang đứng bắt đầu đóng thành lớp băng hướng ra ngoài, mãi đến khi đạo kiếm quang cuối cùng tán đi, rốt cục hơn phân nửa đài đấu lớn như vậy đều bị kết một lớp băng dày bằng nửa đầu ngón tay, phù trận chặt chẽ không một kẽ hở cũng theo đó bị phá.

Kết quả này hiển nhiên làm Trình Thủ có chút bất ngờ, lúc này Thảm Trì đã lần nữa tập kích đến trước mặt gã.

Xoay mình lần một vòng, dáng vẻ Trình Thủ chật vật, một thân y phục tinh luyện đã sớm bị kiếm khí đâm trúng rách tung tóe, mái tóc dài được buộc cẩn thận cũng rũ xuống, trâm cài tóc chẳng biết rơi chỗ nào, gương mặt còn dính vài vết máu, nào còn có cảm giác đắc ý như ban nãy. Hiện tại biểu tình của gã có chút khó coi, siết chặt trường mâu ban nãy tuột tay, trầm giọng nói: “Đạo pháp của Vô Trì đạo hữu thật hay, Trình Thủ phải nghiêm túc rồi.”

Thân hình Thảm Trì đứng thẳng tắp, một tay cầm kiếm, ngay cả tóc trên trán cũng chưa từng bị rối loạn, hắn nghe rõ ràng lời đối phương nhưng không đáp lại, hai người lần thứ hai chiến đấu kịch liệt với nhau.

Đây có thể nói là trận đấu kịch liệt nhất mọi người ở đây từng thấy, hầu như tất cả đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh hai người trên đài nhanh chóng biến hóa, do tốc độ của họ quá nhanh, tu giả dưới Kim đan hậu kỳ đều không thể thấy rõ chiêu thức hai người ra sao, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau leng keng, cùng với khí lưu sinh ra từ chiêu thức va vào kết giới đài đấu vang lên tiếng bùm bụp.

Thậm chí tu giả vốn đứng ở gần kết giới cạnh đài đấu không nhận được run sợ trong lòng mà lui về phía sau mấy bước, rất sợ kết giới bỗng nhiên bị vỡ ảnh hưởng đến bọn họ.

Thảm Trì đã rất lâu chưa từng được động tay động chân đánh một trận càng đánh càng hưng phấn, trước đó mấy lần còn nhớ sử dụng kiếm quyết đối chiến, sau đó dứt khoát tay không cầm kiếm đánh chân thật với Trình Thủ.

Ban đầu Trình Thủ còn có thể tranh thủ ném ra mấy tấm phù chú vào Thảm Trì, nhưng đều bị đối phương tránh thoát, sau đó Thảm Trì công kích càng thêm gắt gao, kiếm kề sát người khiến cho gã thực sự không thể xuất thủ, cũng may mưu thuật của gã cực kỳ tinh xảo mới có thể không bại dưới kiếm pháp của Thảm Trì.

Lại qua mấy chiêu, rốt cục Trình Thủ đã lộ ra mệt mỏi, chiêu thức xuất hiện một ít sơ hở, Thảm Trì thấy thế mạnh mẽ tiến công, mắt thấy mũi kiếm sắp đặt lên cổ đối phương lại đột nhiên dừng tay, bỗng xoay kiếm lại theo một đường cong quý dị, ngăn mũi thương rút lui của Trình Thủ, gấp gáp lùi lại mấy bước.

Mọi người dưới đài trông thấy đều khó hiểu một hồi, Vân Nhiêu cũng giật mình: “Vô Hoặc sư thúc, vì sao tiểu sư thúc phải lui lại? Ban nãy nếu chiêu đó thành công hắn sẽ thắng.”

Cơ thể Thẩm Vô Hoặc hơi nghiêng về phía trước, trong mắt đều là bóng dáng thiếu niên tung bay trên đài, một lát sau mới nói: “Là kẻ của đối phương, nếu còn tiếp tục chiều kia sẽ thua.”

Chư vị đệ tử Thừa Kiềm tông bên cạnh nghe vậy đều kinh ngạc, ánh mắt xôn xao nhìn về phía hai người đang tiếp tục đối chiến.

Trình Thủ thu lại nụ cười đắc ý trên mặt, gã không nghĩ Thẩm Trì còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể dễ dàng nhìn thấu mưu kế của gã, giây phút quan trọng lại thu tay về, sau đó hất vung ra kiếm quyết lần nữa, hồi lâu cũng chưa từng tiến gần lại gã, đúng là uổng phí của gã một miếng ngọc phù chế từ linh ngọc thượng phẩm.

Xưa nay Thẩm Trì đều thích chiến đấu quang minh chính đại, cực kì khinh thường những kẻ âm hiểm dùng mảnh khỏe vòng vo như vậy, nhiệt huyết ban nãy dâng lên do chiến đấu lại hạ xuống vài phần, hất cười lạnh trong lòng một tiếng, sau khi điểm mấy đạo kiếm quyết lại đồng thời lấy ra bùa chú, ngay lập tức ném liên tiếp mấy tấm về phía Trình Thủ.

Về mặt mọi người ngạc nhiên, dường như còn chưa kịp phản ứng, tại sao đang một hồi chiến đấu đao quang kiếm ảnh lại đột nhiên biến thành đại chiến phù chú.

Đa phần phù chú của Thẩm Trì đều kết hợp cùng trận pháp, mà mấy tấm bùa chú hất ném ra vừa vặn có thể hợp thành một trận trời buộc, gặt gao vây khốn Trình Thủ ở trong đó, và lại mấy tấm phù chú đều là hỏa chú, cũng đồng dạng tổ hợp lại với nhau, uy lực càng mạnh hơn mấy lần so với phù chú thông thường.

Hai chân Trình Thủ bị ghim chặt xuống đất không thể tránh thoát, chỉ có thể đứng yên tại chỗ mặc cho ngọn lửa bao phủ lấy mình.

Da dê tu giả Kim đan kỳ mặc dù không đến mức đao thương bất nhập nhưng cũng lửa nước bất xâm, lửa bình thường tất nhiên không đã thương được gã, nhưng y phục trên người lại không may mắn như vậy.

Chỉ sau chốc lát, ngọn lửa tán đi, quần áo trên người Trình Thủ đều hóa thành tro tàn, toàn thân bị thiêu rụi trần truồng, lông cũng không dư lại một cọng, chỉ miễn cưỡng chữa lại đại lũng có thể tính như pháp bảo cùng túi trữ vật lẻ loi treo trên người.

Đám đông vây xem bên dưới vốn còn có chút xôn xao trong nháy mắt bỗng yên tĩnh lạ thường.

“Phụt...”

“Ha ha ha ha!”

Không biết là người nào cười lên đầu tiên, sau đó người vây xem đều đậm chân cười ra tiếng, nhất thời dưới sân đấu tràn ngập tiếng cười lớn, ngay cả Thẩm Vô Hoặc trong mắt cũng dường như xẹt qua ý cười.

Dáng vẻ Trình Thủ sợ hãi, rốt cục mặc kệ trường mâu trong tay, một tay che khuất vật dưới háng, một tay lấy ra y phục khoác lên người, cả khuôn mặt đều ngập tràn xấu hổ, liếc mắt nhìn Thẩm Trì chăm chăm, cao giọng nói với chư vị trưởng lão phán quyết bên đài: “Ta chịu thua!” Sau đó mới nhặt lên trường mâu dưới đất, nói với Thẩm Trì: “Đạo hữu thật là thủ đoạn, tại hạ tâm phục khẩu phục!”

Sau khi đạt được kết quả, Thẩm Trì gật đầu với đối phương: “Đa tạ.”

Trông thấy Thẩm Trì xoay người, Trình Thủ vốn đã chịu thua trong mắt chợt hung ác, bất thành linh nổi loạn, trường mâu cầm trong tay bắt chợt tấn công tới sau gáy Thẩm Trì!

Thẩm Vô Hoặc chợt tiến lên một bước.

Mọi người Thừa Kiềm tông cũng kinh hoàng, lớn giọng nói: “Tiểu sư thúc! Cẩn thận!”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Xin hỏi Vô Hoặc, Tiểu Trì bị ám toán người có suy nghĩ gì?

Vô Hoặc: Giết. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Xưa nay Thẩm Tri chưa từng tùy ý sơ hở sau lưng cho người khác, đương nhiên đã sớm có phòng bị, mọi người chưa kịp kêu lên, thân hình hắn đã chớp nhoáng nghiêng sang, đúng lúc tránh được một chiêu khí thế hung ác của Trình Thú.

Thấy chiêu thức của mình bị phát hiện, nét mặt Trình Thú cũng không hoảng hốt, ngược lại trong lòng vui vẻ, ném trường mâu đi đổi thành dao găm, xoay người tiếp tục tấn công Thẩm Tri, một tay khác đồng thời ném ra mấy tấm ngọc phù.

Ngọc phù chỉ chít bay đến cùng con dao găm nồng đậm sát ý ngăn chặn toàn bộ con đường phía trước mặt Thẩm Tri, bất luận từ phương hướng nào cũng không có chỗ để trốn.

Hai mắt Trình Thú đỏ ngầu, khí thế giống như không chém được Thẩm Tri dưới đao thì không bỏ qua.

Ngọc phù cùng Trình Thú gần như cùng lúc đến trước mặt Thẩm Tri, ngay lúc sắp đắc thủ, Trình Thú gần như không nén nổi vui sướng trong lòng, đắc ý trên mặt càng sâu, nhưng trong nháy mắt chạm vào Thẩm Tri lại thấy khoe môi đối phương nở một nụ cười, chưa kịp suy nghĩ đã phát hiện thiếu niên vốn bị vây khốn tại chỗ trong phút chốc thân ảnh đã tan biến.

Ngay lập tức trong lòng gã liền căng thẳng, đang muốn kiểm tra xung quanh lại đột nhiên phát hiện trên cổ mát lạnh, một thanh trường kiếm dâng lên lãnh ý đã dựng dọc từ sau cổ mình, mà đồng thời uy áp từ thân kiếm truyền đến, gã giống hệt như ban nãy bị trận trời buộc vậy lấy, không thể động đậy được nữa.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt, các tu giả Thừa Kiếm tông còn chưa kịp la lên sau câu cẩn thận đã thấy gã tu giả Chấp Phù tông kia bị chế trụ dưới kiếm của Thẩm Tri.

Sắc mặt Trình Thú nhợt nhạt tái xanh, trông thấy các tu giả kiểm soát đài đầu đi đến lại càng xám như tro tàn, muốn mở miệng cầu xin tha thứ nhưng không làm nổi, chỉ có thể đứng lẳng lẳng tại chỗ, rất sợ Thẩm Tri run tay sẽ gọt mất đầu gã, tu giả Kim đan kỳ cũng không thể coi thường thân thể.

Nhưng một lát sau, Trình Thú lại phát hiện các tu giả kiểm soát đài đầu đã đi lên vẫn đứng ngăn người ra đó, vẫn chưa lập tức bắt lấy gã, ánh mắt chỉ hoảng hốt nhìn ra phía sau lưng mình.

Không chỉ như vậy, ánh mắt mọi người dưới đài cũng đều không chớp nhìn chăm chú phía sau gã, thần sắc không khác là bao so với mấy tu giả kia.

Có chuyện gì vậy?

Trình Thú lơ ngơ, nhưng cũng không dám nhúc nhích nửa phần.

Thẩm Tri liếc nhìn hai nửa mặt nạ vừa bị dao găm chém rơi trên mặt đất, lại thấy ánh mắt ngăn ngor của mọi người, mặt không đổi sắc giờ chân đạp tên dưới kiếm một nhát bay ra ngoài.

Trình Thú kêu lên một tiếng, bay thẳng một mạch xuống trước mặt mấy vị tu giả kiểm soát đài đầu, trong lòng gã vẫn không cam chịu quay đầu muốn công kích Thẩm Tri, nhưng đột nhiên trông thấy mặt nạ vốn che khuất nửa khuôn mặt thiếu niên đã không cánh mà bay, lộ ra ngũ quan không chút tỳ vết, một đôi tròng mắt tựa như có hàn băng sắc bén đang nhìn mình chăm chăm, gã vô thức sùng sốt, kế tiếp đã thấy mấy tu giả nguyên anh bùng tinh vừng vàng không chế gã.

Mọi người đều kinh ngạc, đúng là giống như vừa mới tỉnh mộng, hồi phục lại tinh thần.

Cũng không trách bọn họ lại đại ra như vậy, ngoài những người Thừa Kiếm tông, hầu hết tất các tu giả ở đây đều từng thảo luận về dung mạo của Thẩm Tri, đồng thời đa số đều tán thành ý kiến đáng về hắn vô cùng xấu xí, cho dù không xấu cũng chỉ dễ nhìn hơn so với người thường một chút. Mà lúc này đây mới được nhìn rõ, cho dù đến Vân Nhiều được xưng là đệ nhất mỹ nhân cũng kém hơn hắn vài phần, mới khó tránh khỏi thất thần.

Một gã tu giả dẫn đầu chấp tay với Thẩm Tri, liếc nhìn hắn rồi lại vội vã cúi đầu: “Tại hạ Nhậm Thanh Dương là tu giả kiểm soát đài đầu đại hội tu giả lần này, Trình Thú sau khi nhận thua còn đánh lén là trái với quy tắc, sẽ bị xóa bỏ khỏi xếp hạng đại hội, mất đi tư cách tiến nhập Thiên Di bí cảnh. Xin đạo hữu yên tâm, chúng ta chắc chắn sẽ xử trí công bằng.”

Trông thấy kẻ này bị khống chế, Thẩm Tri liền thu hồi kiếm, cũng không nhặt lại mặt nạ đã vô dụng trên mặt đất, chỉ gật đầu với Nhậm Thanh Dương: “Vậy xin đa tạ đạo hữu.”

Nhậm Thanh Dương hơi đỏ mặt: “Không, không cần khách khí.”

Vì lúc này thi đấu đã xong, trận pháp kết giới cũng biến mất, Thẩm Vô Hoạch bước lên đài, lạnh lùng đưa mắt nhìn Trình Thú đang nhìn Thẩm Tri chăm chăm, rồi quay sang quan sát Thẩm Tri từ trên xuống dưới, mới hỏi: “Có bị thương không?”

Thẩm Tri lắc đầu, nở một nụ cười với Thẩm Vô Hoạch.

Con mắt Thẩm Tri lúc cười hơi nheo lại, bót đi vẻ sắc bén giữa chân mày, khoe mắt vốn hơi nhếch lên càng thêm thu hút người khác, bên má

trái có một má lúm đồng tiền nhân nhật, mà đáng về thiếu niên của hắn có vài phần ngây ngô còn thêm hai phần đáng yêu.

Nhất thời xung quanh vang lên tiếng hít hơi, đặc biệt là mấy người ở gần đài càng nhìn chăm chăm vào mặt Thẩm Tri không chớp mắt, Thẩm Vô Hoạch tiến lên phía trước một bước chắn trước mặt Thẩm Tri, tầm mắt nóng bỏng của mọi người bắn thẳng vào lưng y, y chỉ đứng yên tại chỗ nói với Thẩm Tri: “Trở về thôi.”

Thẩm Tri đáp lại một tiếng, trận đấu hôm nay đã định, ngày mai mới là trận đấu của Thẩm Vô Hoạch, lưu lại đây cũng vô ích, huống hồ ánh mắt của những người này nhìn hắn thật cổ quái, chỉ bằng sớm rời đi.

Trông thấy hai vị sư thúc muốn đi, đám người Thừa Kiếm tông hiển nhiên mở ra một con đường cho hai người, một đám môn khách nhanh chóng tản ra.

Các tu giả chân trụ Trình Thủ cũng sắp áp giải gã đi, rốt cục lúc này các tu giả vây quanh đài đấu liền sôi sục.

Một tên tu giả nói: “Tiểu tử phục chưa, thế gian này vậy mà lại có mỹ sắc như vậy! Thảo nào muốn che đậy đi, nếu như trông thấy gương mặt đó còn ai nhẫn tâm hạ thủ được?”

Một đệ tử tông môn nói tiếp: “Lần đầu tiên ta thấy hâm mộ nhóm đạo hữu Thừa Kiếm tông, sớm biết năm đó chờ lâu thêm mấy năm để tham gia đại điển tuyển đồ của Thừa Kiếm tông, khó trách mỗi lần họ nghe thấy chúng ta nói về Vô Tri đạo hữu đều cười về thần bí, ôi... Hạng đầu bảng xếp hạng mỹ nhân năm nay phải đổi người rồi.”

Đột nhiên có người nói: “Ồ này? Ta còn nhớ Vô Tri đạo hữu vẫn chưa đi nhặt mặt nạ mà, sao không thấy nhỉ?”

[Chúc mừng chủ nhân thu được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân tu tiên, độ phản kích tăng 5%, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

Thẩm Tri mới trở lại tiểu viện đã nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên, mặc dù vẫn hoàn toàn y như mọi lần nhưng Thẩm Tri lại nghe ra vài phần hưng phấn khó hiểu, [Đây chẳng phải dành cho con gái sao?]

[Thưa chủ nhân, bảng xếp hạng này không phân biệt nam nữ.]

[Để làm gì?]

[Thưa chủ nhân, có thể nâng cao độ nổi tiếng.]

[Nổi tiếng để làm gì?]

[Có thể khiến người ta không đánh mà lui.]

Thẩm Tri nhú mày, đang định tiếp tục đặt câu hỏi lại nghe thấy tiếng cửa viện đẩy ra rầm rầm, chính là Minh Đường trưởng lão. Lúc này lão cũng không thèm liếc mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch đang đứng ở cửa không xa, vội vã rào bước đến trước mặt Thẩm Tri, đưa mắt quan sát hắn, đột nhiên kêu “Ai nha” một tiếng, “Tiểu sư diệt, ta nói làm sao tất cả mọi người đều âm ỉ lên, hóa ra là mặt nạ của ngươi bị rách.”

Không đợi Thẩm Tri trả lời, Minh Đường lại thốt lên một tiếng kinh ngạc: “Chẳng qua mới có mấy tháng, tiểu sư diệt đã trở mã ngày càng xinh đẹp hơn.” Trông thấy Thẩm Tri lạnh mặt nhìn sang, Minh Đường trưởng lão chợt nhớ đến lời lúc trước Thẩm Tri từng nói, vội vã dừng miệng, lão hắng giọng, con ngươi xoay vòng, ánh mắt dừng lại trên người Thẩm Vô Hoạch: “Ta, ta tới tìm Vô Hoạch đồ nhi, Vô Hoạch đồ nhi, ngày mai thi đấu cần phải gia tăng sức mạnh đó! Thế nha ta đi trước đây!”

Cũng giống như lúc tới, Minh Đường trưởng lão lại hùng hục rời khỏi tiểu viện.

Thẩm Tri nhìn vào cánh cửa bị đóng vang lên tiếng rầm rầm, quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch: “Rốt cục ông tới làm gì vậy?”

Thẩm Vô Hoạch đi tới kéo chốt cửa, lại bổ sung thêm mấy đạo pháp quyết: “Không cần để ý, xưa nay ông ấy luôn như vậy.”

Minh Đường đi được quãng xa mới đột nhiên ngừng bước chân, vỗ đầu một cái: “Ai nha, vốn muốn hỏi xem tiểu sư diệt còn muốn mặt nạ nữa không.” Rồi lão lại nghĩ một lát, “Cơ mà tiểu sư diệt cũng xuất đầu lộ diện rồi, không đến mấy ngày nữa toàn bộ tu giới đều biết đại danh của hắn, hiện tại giấu cũng chẳng kịp, quên đi, cứ để Vô Hoạch đồ nhi phiền muộn.”

Nghĩ xong, bước chân Minh Đường trưởng lão chậm lại, trong miệng khẽ ngân nga vài câu, về mặt đắc ý. Mặc dù tâm tư không tính là tinh tế, nhưng con mắt vẫn sáng như tuyết, chỉ cần lúc nào có mặt tiểu sư diệt, trong mắt tên đồ nhi kia cho tới bây giờ chưa từng dung nạp bất kỳ kẻ nào, ban đầu lão còn cho là tính huynh đệ, nhưng về sau nghĩ thế nào cũng không xuôi. Mà sau đó lúc trông thấy ánh mắt đạo hữu nhìn đạo lữ của mình mới bừng tỉnh đại ngộ, có điều tiểu sư diệt dường như mầm tình còn chưa hé mở, chắc chắn, thú vị đây.

Minh Đường trưởng lão nghĩ đến gương mặt lạnh lẽo của Thẩm Vô Hoạch, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

Lại một đêm trăng sáng vắng sao.

Trong địa lao vắng vẻ bỗng có ánh lửa chiếu vào, thân ảnh lơ lửng trên cây đuốc màu đen lẳng lặng không một tiếng động tiến đến gian phòng phía trong, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa đồng xanh rỉ sét loang lổ, trên ván cửa dày chỉ có duy nhất một ô cửa sổ nhỏ, theo ánh sáng có thể thấy rõ được tổng thể hoàn cảnh bên trong.

Ngón tay chạm vào khung cửa vang lên tiếng trầm lắng, thân hình đang cuộn vào một góc thoáng nhúc nhích, một lát sau mới ngẩng đầu lên quay ra phía cửa: “Là Tàn Mạnh sư huynh sao?”

“Ừ.” Tàn Mạnh đáp lại, nhìn đỉnh đầu tròn nhẵn của đối phương, lại nói: “Tông môn phạt người hối lỗi ở đây nửa năm.”

Nghe vậy Trình Thủ lại cuộn mình vào lần nữa, cắn răng nói: “Chỉ trách lão tử lại thua trong tay thằng nhãi ranh, còn bị sỉ nhục lớn như vậy! Chỉ thiếu có một chút nữa...”

“Đại hội tu giả là nơi giao lưu đạo thuật, không thể có sát tâm, nếu như có ý định sát hại đồng bạn sẽ phải chịu cực hình.” Giọng nói Tàn Mạnh bình thản: “Trình Thủ sư đệ, người biết người sai ở đâu không?”

“Ta không nên giết hắn?” Trình Thủ vẫn không cam lòng: “Nhưng hắn làm nhục ta như vậy! Không giết hắn thì làm sao hết phần nợ?”

“Sai.” Tàn Mạnh vẫn bình tĩnh như trước: “Người sai ở chỗ không đúng lúc?”

Trình Thủ chợt ngẩn ra, lẩm bẩm nói: “Không đúng lúc? Không, không phải không đúng lúc, ta chỉ...” Nói đến đây, âm thanh gã liền lặng đi...

Tàn Mạnh cũng không muốn dây dưa ở chỗ này, “Như vậy cũng tốt, người cứ ở đây ngơ ngẩn, một thời gian nữa sẽ có người thả ra ngoài.” Rồi y lại ném một túi đồ vào người Trình Thủ: “Trong địa lao này không thể nào tu hành, người hãy xem ngọc giản giết thời gian, hãy nhớ bình tâm tĩnh khí, bằng không dễ sinh tâm ma, ta cáo từ trước.”

Nghe thấy Tàn Mạnh muốn đi, Trình Thủ bỗng ngồi dậy, về mặt bối rối, kêu lớn: “Tàn Mạnh!”

Bước chân Tàn Mạnh dừng một lát, lập tức đem cây đuốc cắm lên góc tường, xoay người rào bước rời đi.

Đợi hồi lâu, ngoài cửa không còn âm thanh truyền đến nữa, chỉ có tiếng đuốc cháy kêu lộp bộp, ánh lửa mờ mờ lung chiếu vào trong phòng, chiếu sáng khoảng không gian ám lao vốn không coi là rộng rãi.

Trình Thủ chợt thở dài, chậm rãi vươn tay thử sờ soạng dò xét trên mặt đất, thật lâu mới tìm được cái túi trữ vật trước mắt, mắt thấy sắp đụng tới nó, tay kia lại lần mò tìm kiếm bên cạnh, qua nhiều lần mới cầm lấy túi trữ vật kia.

Lúc này gã mới ngước mắt lên, trong mắt hoàn toàn mờ mịt, không chút thần thái, tựa như đã mù.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Mọi người: Mặt nạ đâu?

Vô Hoặc: Các người đoán. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ngày hôm sau, sắc trời mới hừng.

Thẩm Trì tỉnh lại từ trong nhập định, cảm trường kiếm đặt ở nếp giường đi đến phòng luyện công. Vừa đẩy cửa ra đã thấy Thẩm Vô Hoặc đang đứng bên cạnh giếng đường như mới luyện kiếm xong, thân trên để trần giờ một thùng nước dội lên người.

Qua mấy năm này, khí chất thiếu niên trên người Thẩm Vô Hoặc đã sớm biến mất, thân hình hoàn toàn trưởng thành đáng vẻ thanh niên, hơn nữa biểu cảm của y rất ít, càng tỏ ra ôn trọng già dặn.

Nhưng Thẩm Trì cũng không biết hóa ra vóc người y lại đẹp như vậy.

Ánh mắt Thẩm Tri dừng một chút trên cơ bắp hoàn mỹ ở nửa thân trên Thẩm Vô Hoặc, sau đó mới nhìn sắc trời một lát, lại tiếp tục đi đến phòng luyện công.

[Chủ nhân, vóc dáng nam chính là chuẩn mực nam thần, nếu như ngài cần, 013 có thể giúp ngài tạo thành một cái, nhất định sẽ càng khiến nhiều người mê mẩn hơn.]

[... Cút.]

Lúc này Thẩm Vô Hoặc chợt quay đầu lại, trông thấy Thẩm Tri đang đứng trước cửa phòng luyện công, kêu lên: “Tiểu Tri?”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoặc bắt chuyện, Thẩm Tri ngoảnh lại đáp: “Đại ca, sớm.” Lại nhắc lên trường kiếm trong tay, ngữ khí bình thường: “Ta đi luyện kiếm một lát, sau đó xem người tỷ thí.”

“Ừ, đi đi.”

Lại nhìn cửa phòng luyện công đã khép lại một lúc, Thẩm Vô Hoặc vận công sấy khô nước trên người, nhặt lên thanh kiếm đặt bên cạnh, xoay người trở về phòng. Trên chiếc bàn trong phòng đặt một tờ giấy, viết chi chít rất nhiều chữ nhỏ, y cầm lên nhưng không nhìn, trong nháy mắt một ngọn lửa bùng lên đốt cháy sạch sẽ.

Một canh giờ sau Thẩm Tri luyện kiếm xong bước ra, Thẩm Vô Hoặc đã đi đến sân đấu trước, hẩn sửa sang sơ qua rồi xuất môn.

Ở ngã rẽ ngoài cửa viện có mấy vị tu giả đứng đợi đã lâu, trông thấy Thẩm Tri ánh mắt liền sáng lên, vội vã lo lắng sửa sang lại quần áo, trong lúc bọn họ đang muốn nghênh đón chợt thấy một tu giả áo quần bảnh bao trong tay cầm sáo ngọc đi về phía Thẩm Tri, nhất thời con mắt họ phun lửa lườm nguyền người nọ.

Vân Vụ đặc ý quét mắt qua mấy người đang câu giận kia, chấp tay hành lễ với Thẩm Tri: “Bái kiến tiểu sư thúc, có phải tiểu sư thúc đi xem Vô Hoặc sư thúc tỷ thí không?! Đúng lúc đệ tử cũng muốn đi, có thể đồng hành với ngài.”

Thẩm Tri gật đầu: “Đi thôi, trận đấu của Vân Dục đã bắt đầu rồi.”

Nghe thấy Thẩm Tri nói ra tên Vân Dục, sắc mặt Vân Vụ nhất thời trắng nhợt: “Cái gì? Bắt đầu rồi? Tiểu sư thúc, đệ tử có việc gấp, cáo từ trước một bước.” Nói xong liền vô cùng cấp tốc rời đi.

Thẩm Tri nhủ mảy nhìn bóng lưng Vân Vụ, quét mắt qua mấy tên tu giả đứng xung quanh thi thoảng lại nhìn sang bên này, [Bọn họ ở đây làm gì?]

[Thưa chủ nhân, đều đến đây vây xem đệ nhất mỹ nhân.]

[...]

Lúc này các tu giả mong ngóng ở phía xa đã ồn ào ùn ùn đẩy nhau đến gần hơn một chút, Thẩm Tri liếc nhìn bọn họ chẳng nói gì, đám người phất chốc đẹp sang hai bên đường, nhường cho Thẩm Tri đi ra.

Đợi đến khi Thẩm Tri đi xa, đám người mới lấy lại tinh thần, một tu giả to con trong đó đỏ bừng cả mặt, khuỷu tay húc vào một gã tu giả thấp lùn bên cạnh: “Ban này sao ngươi không đi tới chào hỏi Vô Tri đạo hữu?”

Tu giả thấp lùn mân mê lỗ tai nóng rực, đáp lại: “Ngươi còn có mặt mũi nói ta, ngươi không phải cũng thế sao?”

Người kia nói: “Hắn, lúc hắn nhìn qua ta có hơi run chân.”

Trên đường đi mặc dù Thẩm Tri đã gặp qua không ít người có hành vi lạ thường, nhưng cũng xem như không gây trở ngại, lúc gần đi tới quảng trường chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến: “Tiểu, tiểu công tử, là tiểu công tử sao?”

Thẩm Tri ngoảnh lại, chỉ thấy đó là một đại hán cao to Trúc cơ trung kỳ mặc đồng phục đệ tử nội môn Chấp Phù tông, hai mắt đang nhìn hắn không xác định lắm.

Nhìn dáng vẻ y ngược lại có hơi quen mắt, trong giây lát Thẩm Tri đã tìm được hình ảnh người này trong đầu: “Hà Vô?”

Không nghĩ tới Thẩm Tri sẽ thốt ra tên mình, Hà Vô vừa mừng vừa sợ, sau nhiều lần mở miệng mới nói rằng: “Tiểu công tử! Ngài còn nhớ ta!”

Thẩm Tri gật đầu: “Năm đó ngươi từng đánh xe cho ta.” Mắt thấy Thẩm Vô Hoặc đã ở trên đài vẫy tay với hắn, lại nói: “Bây giờ ta có một số việc, ngày khác gặp lại.”

“Được, tiểu công tử đi thông thả.” Hà Vô đưa tay sờ gáy, miệng càng cười toe toét, vẻ mặt hết sức hài hước.

Nhưng hiện tại lại chẳng có một ai chê cười y, ánh mắt nhìn y không khỏi tràn đầy ước ao, một tu giả Chấp Phù tông tiến lên vỗ vào bả vai Hà Vô, giống như lơ đãng hỏi: “Hà sư đệ, ngươi quen biết Vô Tri đạo hữu thế nào vậy?”

Hà Vô lại ngây ngô cười ha ha: “Năm đó ta là phu xe thương đội, tiểu công tử cùng thương đội chúng ta đi đến thành Kính Tiên. Ban đầu lúc hắn mang

mặt nạ ta đã cảm thấy hơi giống, không nghĩ tới thực sự là tiểu công tử.”

Sau khi nghe xong có người chưa xót trả lời một câu: “Vận khí của đạo hữu đây thật tốt.”

“Khà khà.” Hà Vô cũng không phản bác, nghiêm túc gật đầu: “Đúng là vận khí tốt.”

....

“Tại hạ Chu Anh Chấp Phù tông, ra mắt Vô Tri đạo hữu.”

“Tại hạ Trần Lương Sí Đan tông, ra mắt Vô Tri đạo hữu.”

“Tại hạ...”

Giữa một loạt tiếng chào hỏi của mọi người, sắc mặt Thẩm Tri vẫn bình thường rảo bước tới dưới đài. Vân Dục vừa thua sút sao dưới tay Tần Mạnh, lúc này đang đứng trên khán đài trông thấy Thẩm Tri qua đây, liền kéo Vân Vụ bên cạnh hấn ra, để mình và Vân Nhiêu đứng ngay vị trí sát hai bên Thẩm Tri.

Vân Vụ tức giận mà không dám nói gì, chỉ trơ mắt nhìn Vân Dục tách y ra khỏi Thẩm Tri, hung hăng quay đầu nhìn lên khán đài.

Đối thủ của Thẩm Vô Hoặc là một tu giả đến từ Ngự Thủ tông, lúc Thẩm Tri đứng ổn định, hai người vừa vận hành lễ xong với đối thủ.

Phát hiện Thẩm Tri đến, Thẩm Vô Hoặc gật đầu với hấn rồi quay đầu tiến lên nghênh đón cự xạ ngự thú của đối thủ.

Ánh mắt Thẩm Tri dừng lại trên người Thẩm Vô Hoặc.

Nếu ngoại trừ kiếm quyết, kiếm chiêu của Thẩm Vô Hoặc quả thực luôn là ba chữ ổn định, chuẩn xác, lợi hại, thoáng nhìn không quá mức đặc biệt, nhưng từng chiêu lại đánh trúng chỗ yếu hại, nếu như xem thường rất có thể sẽ mất mạng dưới kiếm của y.

Không đến mười chiêu, vị tu giả kia suýt nữa bị Thẩm Vô Hoặc đâm trúng, mọi người đều thốt lên một hồi.

Ban nãy ánh mắt của họ thỉnh thoảng vẫn hướng về Thẩm Tri hiện tại đã nhìn lên đài chăm chú không chớp mắt.

“Tiểu sư thúc.” Vân Nhiêu kéo tay áo Thẩm Tri, nhỏ giọng hiếu kỳ hỏi: “Ban nãy trên đường ngươi tới, có gặp người nào bày tỏ với ngươi không?”

“Không có.” Thẩm Tri khó hiểu liếc nhìn Vân Nhiêu: “Vì sao phải bày tỏ?”

Vân Nhiêu ồ lên một tiếng, thấp giọng lẩm bẩm: “Điều này không khoa học, sắc đẹp của ta như vậy vẫn không khỏi thường gặp phải tỏ tình trên đường, không lý nào tiểu sư thúc không có.”

“Cái gì?” Lúc này Thẩm Vô Hoặc vừa đánh bại đối thủ, tiếng reo hò òn ã vang lên, hơn nữa Vân Nhiêu nói cũng không rõ ràng nên Thẩm Tri không nghe được chính xác.

“Không, không có gì, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, tiểu sư thúc không cần để ý.”

Sau đó một thời gian, chỉ cần Thẩm Tri xuất môn liền có tu giả giống như lơ đãng vô tình gặp được hấn, chẳng qua có rất ít người dám mở miệng bắt chuyện, bình thường lúc hấn nhìn sang những người đó đều như bị kinh hãi mà vội vã chạy đi, ngược lại cũng không gây ảnh hưởng, Thẩm Tri lại chẳng thêm để tâm.

Trong vòng thi đấu cuối cùng, đối thủ của Thẩm Tri là tên tu giả Sí Đan tông, vừa lên đài y đã cảm thấy có hàng vạn ánh mắt trách cứ bắn thẳng về phía mình, lưng như có kim châm, đứng thẳng khó khăn.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn tu giả kia: “Thân thể của đạo hữu không khỏe?”

“Không, không sao.” Nghe thấy Thẩm Tri lên tiếng, tu giả kia đỏ từ hai bên lỗ tai đến gương mặt, rồi lại nhanh chóng lan xuống cổ: “Ta là Uất Tri Tung đệ tử Sí Đan tông, ra mắt Vô Tri đạo hữu.”

“Nếu không sao, vậy xin mời.” Thẩm Tri nhắc kiếm, hành lễ với đối thủ.

Nhưng bỗng nghe thấy Uất Tri nhắc tay vội vã la lên: “Ta, ta chịu thua!”

Sau khi Uất Tri nói lời nhận thua, cảm giác ánh mắt trách cứ trên người rốt cục tan đi, y lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lại liếc mắt nhìn Thẩm Tri, bỗng thân thể nhoáng lên nhảy xuống dưới đài, giống như đang chạy trốn lao về phía chỗ tập hợp đệ tử tông mình.

Kiểm trong tay Thẩm Tri còn chưa phát huy được một chút tác dụng nào, [Ta đáng sợ như thế sao?]

[Đây cũng chính là không đánh mà lui 013 từng nói, có phải rất tiện dụng không?] Âm thanh hệ thống mang theo kiêu ngạo, [Xin chủ nhân tin tưởng 013, giá trị nhan sắc của ngài không chê vào đâu được, giá trị phản kích đang từng bước nâng cao, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng!]

Thẩm Tri: “...” Những tu giả này đều bị làm sao vậy?

Mê man trong nháy mắt qua đi, Thẩm Tri lại ném chuyện này ra sau đầu, đem lực chú ý chuyển về cuộc tỷ thí giữa Thẩm Vô Hoạch với Tần Mạnh trên đài.

Kiếp trước Thẩm Tri cũng từng nghe qua tên Tần Mạnh, chính là thiên tài không chênh lệch bao nhiêu với Thẩm Vô Hoạch, có điều tuổi trẻ mất sớm, trong cốt truyện hai người này ở đại hội tu giả cũng tranh đoạt hạng nhất hạng nhì, chẳng qua lần này do sự gia nhập của hắn nên mới khiến cho thí đấu có chút thay đổi.

Cũng giống như trong cốt truyện, hai người đều là thiên phú dị bẩm, thực lực tương đương, Thẩm Vô Hoạch đánh trận này cực kỳ gian nan.

Đã qua nửa giờ hai người vẫn không phân thắng bại, mọi người dưới đài chăm chú quan sát, trên khán đài lặng ngắt như tờ.

Thẩm Tri cũng càng xem chân mày càng nhíu sâu.

Lúc đầu còn coi như không tệ, mà càng chiến đấu về sau những người khác có thể không nhìn ra, nhưng kiếp trước Thẩm Tri từng đấu qua vô số lần với Thẩm Vô Hoạch lại thấy rõ, động tác của Thẩm Vô Hoạch ngày càng trì trệ, thậm chí nhiều lần thiếu chút nữa bị phù chú của Tần Mạnh bắn trúng.

Thẩm Vô Hoạch không phải tài nghệ này.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Tri chợt nhớ tới sự việc ở thành Quảng Lâm trước đại hội tu giả, Thẩm Vô Hoạch ngăn cản hai phù chú kia, lẽ nào thương thế của y còn chưa khỏi hẳn?

Giảng co một hồi lâu, Tần Mạnh bỗng nhiên bùng nổ, nhất thời vô số tám phù chú đánh về phía Thẩm Vô Hoạch.

Sắc mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn ung dung, xoay mình thối lui đồng thời điểm ra pháp quyết, phi kiếm nhất thời hóa thành vô số điểm sáng phóng về phía Tần Mạnh.

Khí thế hoành tráng khiến vô số người xem dưới đài nhất thời hít vào một hơi lạnh, vốn đài đấu vững chắc không thể sụp đổ dưới thế tiến công của hai người đứng là đã bị nứt ra, trong chốc lát chỉ thấy trên đài đất đá bay mù trời, nhìn không thấy người, ngay cả Hóa thần đại năng ở hai bên đài bày trận pháp cũng thoáng run rẩy.

Đợi khi bụi mù tan đi, trên đài đấu đã tan nát không còn nguyên hình, hai người trong đồng đá vụn một đứng một quỳ, hiển nhiên đã phân thắng bại.

Tiếng chuông vang lên: “Trận này, Thừa Kiếm tông, Vô Hoạch thắng!”

Vân Nhiều trở mặt ra nhìn, ngo ngắc nói: “Vô Hoạch sư thúc, thắng rồi.” Sau đó mới tỉnh lại, nói tiếp: “Ta đã nói Vô Hoạch sư thúc nhất định có thể thắng!”

Nhưng Thẩm Tri lại nhìn lên đài đấu vô cùng thê thảm kia, không nói gì.

Một lát sau, các tu giả lần lượt hồi lại tinh thần, lớn giọng reo hò.

Sắc mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn như thường, trở lại bên người Thẩm Tri trong tiếng hoan hô của mọi người, hai người một trước một sau rời khỏi sân đấu.

Trên đường đi Thẩm Tri quay đầu nhìn Thẩm Vô Hoạch vài lần, nhưng không nhận ra được vẻ khác thường gì từ trên mặt y, mãi đến khi đi đến trước cửa viện, mới hỏi: “Đại ca, ngươi không sao chứ?”

Vừa dứt lời, Thẩm Tri liền thấy Thẩm Vô Hoạch bỗng chốc nghiêng người qua đụng vào trên người hắn, đúng là đã hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Tri: “...”

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoạch: Kế hoạch sắc dụ thất bại, Tiểu Tri không thích vóc dáng của ta QAQ

Tác giả: Cho nên ta an bài cho ngươi khổ nhục kế!

Vô Hoạch: ... Hình tượng anh dũng của ta đều bị ngươi hủy hoại trong chốc lát rồi QuQ Đăng bởi: admin

Chương 60

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thẩm Tri diu Thẩm Vô Hoạch vào trong phòng rồi đặt lên giường, nhìn y một thoáng, xoay người đi ra cửa phòng, bỗng nhiên hần dừng bước chân, lần thứ hai trở lại trước giường.

Mặc dù đã nhắm chặt hai mắt nhưng khuôn mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn duy trì lãnh túc như trước, chính là đáng vẻ cự tuyệt người ngoài cả ngàn dặm.

Thẩm Tri chỉ nhìn chốc lát, lại đưa tay đặt lên đan điền của Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch tựa như không hề có bất kỳ phòng bị, năng lượng của Thẩm Tri rất dễ dàng tiến vào trong cơ thể y.

Hồi lâu sau Thẩm Tri mới nhú mày thu tay về, tình hình hiện tại của Thẩm Vô Hoạch tương đối gay go, kinh mạch hỗn loạn linh lực bạo động đều là chuyện nhỏ, mấu chốt là khu vực kim đan của y lại liên tiếp xuất hiện màu xám tro, nó như đang hấp thu lấy năng lượng kim đan. Lúc này kim đan của Thẩm Vô Hoạch đã rất âm đậm, nếu không giải quyết nó ngay, e rằng không đến mấy tháng nữa tu vi của Thẩm Vô Hoạch sẽ bị hủy hoại trong chót lát.

Nhìn vào phạm vi hần thấy, thời gian tồn tại e rằng không phải mới ngày một ngày hai.

Điều này cũng xác nhận phỏng đoán của Thẩm Tri, vết thương của Thẩm Vô Hoạch sau khi bị hai tấm phù chú bắn trúng ở thành Quảng Lâm còn chưa khỏi hẳn, lần này so chiêu với Tần Mạnh lại bị một lực lượng nào đó sở kích, và lại trong cơ thể Thẩm Vô Hoạch dường như còn có một cỗ năng lượng kỳ lạ khác quấy rối, ba thứ kết hợp lại mới tạo thành cục diện như hiện tại.

Chẳng qua bản thân Thẩm Tri cũng không tinh thông về phương diện phù chú, năng lượng phù chú này lại cực kỳ mơ hồ, trong lúc nhất thời không thể tìm ra nguyên do.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, Thẩm Tri vận khởi năng lượng điểm vài cái lên đan điền của Thẩm Vô Hoạch, lại lấy hai bình đan dược từ trong túi đồ, mỗi bình đổ ra một viên đút cho Thẩm Vô Hoạch.

Một lát sau, sắc mặt Thẩm Vô Hoạch cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút, Thẩm Tri bước ra cửa lấy một miếng ngọc giản truyền tin, khắc lên mấy dòng chữ rồi chuyển ra ngoài.

Ở bên này sắc mặt Tần Mạnh trắng bệch đứng ngoài cửa một tòa lầu các, tựa hồ chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ té ngã, y chấp tay với thiếu nữ bên cửa: “Xin giúp ta bẩm báo sư tôn, Tần Mạnh cầu kiến.”

Thiếu nữ xinh đẹp khoác áo lụa mỏng cúi người hành lễ, giọng nói dịu dàng: “Dạ, Tần công tử.”

“Tam trưởng lão ở đại sảnh chờ Tần công tử, mời Tần công tử vào.”

Trong đại sảnh cũng không có ai khác, Tam trưởng lão ngồi ở ghế chủ vị, bên cạnh bày một mâm linh quả được xắt thành miếng đều đặn cùng bầu rượu, trong tay lão đang nâng một ly, về mặt nhân nhả khép hờ mắt.

Tần Mạnh khom người hành lễ: “Tần Mạnh bái kiến sư tôn.”

“Là Mạnh nhi.” Tam trưởng lão chậm rãi mở miệng: “Chuyện làm thế nào rồi?”

“Theo lời dặn của sư tôn, đệ tử đã làm thỏa đáng.”

Tam trưởng lão nghe vậy ánh mắt đang khép hờ chợt lóe lên tinh quang, khẽ gật đầu: “Qua ngày hôm nay, Vô Vọng lão nhi nhất định không kiềm chế được, người nghĩ cách đem tin cảnh giới Độ kiếp của Vô Vọng trưởng lão bắt ổn, thọ nguyên sắp hết truyền ra ngoài đi.”

“Dạ, sư tôn.”

Cắt lời Tam trưởng lão ném qua một bình đan dược cho Tần Mạnh, khoát tay nói: “Đi đường thương đi, hai tháng sau chính là ngày Thiên Di bí cảnh mở ra, biểu hiện cho tốt vào.”

“Dạ, đệ tử xin cáo lui.”

“Chờ đã.” Tam trưởng lão dường như nghĩ tới điều gì, vuốt cằm một cái: “Tiểu tử kia không cần giết, đợi sau khi đóng lại bí cảnh, người đưa hắn về cho ta.”

“Ngài nói là... Vô Tri đạo hữu?” Tần Mạnh chần chờ một lát: “Nhưng hấn là một cậu bé.”

“Đúng, chính là tên đó.” Tam trưởng lão đem rượu trong ly rót vào cổ họng, cười lớn một tiếng: “Hiếm thấy được một mỹ nhân như thế, coi như là một thằng nhóc cũng không sao.”

“Ha ha ha, Vô Vọng lão nhi, ngươi cũng có ngày hôm nay...”

Tần Mạnh mới ra đến chính sảnh liền nghe được sau lưng vang lên tiếng cười to, ánh mắt tối sầm, nắm chặt bình thuốc trong tay tăng nhanh tốc độ đi ra ngoài.

Minh Đường trưởng lão đang uống rượu cùng lão hữu đột nhiên nhận được truyền tin của Thẩm Tri, vội vã chạy đến tiểu viện của hai người: “Tiểu sư diệt! Tiểu sư diệt!”

Mở rộng cửa, Thẩm Tri đứng ở cửa chỉ vào Thẩm Vô Hoặc trong phòng: “Minh Đường trưởng lão, đại ca ở bên trong.”

Trông thấy dáng vẻ Thẩm Tri không gấp gáp, Minh Đường trưởng lão trấn định hơn rất nhiều, gật đầu với hấn: “Ta đi xem.”

Không đến khoảnh khắc, Minh Đường trưởng lão đã bước ra cửa, cau mày.

“Minh Đường trưởng lão, đại ca thế nào?” Thẩm Tri hỏi.

“Không nhìn ra, chân nguyên của ta căn bản không tiến vào được thân thể nó, có điều xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể lành được.” Minh Đường trưởng lão lắc đầu: “Kỳ lạ, ta là hóa linh căn, chân nguyên phải đồng nguyên với Vô Hoặc đồ nhi mới đúng, sao lại bị bài xích nhỉ? Chẳng lẽ do tiềm thức của Vô Hoặc đồ nhi phòng bị mọi người tới gần?”

Thẩm Tri nghĩ đến ban nãy năng lượng của mình không chút trở ngại tiến vào trong cơ thể Thẩm Vô Hoặc, không nói gì nữa.

Minh Đường trưởng lão cũng nhận định đáp án này, nói rằng: “Như vậy đi, vòng tỷ thí cuối cùng vào ba ngày sau e rằng Vô Hoặc đồ nhi không tham gia được, ta đưa tin về tông trước, để bọn họ phái người tới tiếp ứng, đưa y về tông chữa thương, hy vọng có thể kịp cho hai tháng sau vào Thiên Di bí cảnh.”

Minh Đường trưởng lão cũng không hoài nghi có người mưu hại Thẩm Vô Hoặc, dù sao bị thương trên đài đấu là khó tránh khỏi, lão cũng biết Tần Mạnh, coi như là nhân vật thủ lĩnh trong đám tu giả trẻ tuổi, sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi này.

Nghe thấy an bài của Minh Đường trưởng lão, Thẩm Tri đáp lại, trong lòng không khỏi tiếc nuối, hấn vốn tính toán đường đường chính chính so tài một trận với Thẩm Vô Hoặc trong đại hội tu giả giờ đây đã tan thành mây khói.

Chẳng qua về thụ thương của Thẩm Vô Hoặc, mặc dù Thẩm Tri không hiểu rõ nhưng nhìn vào tình trạng hiện tại, trừ khi trọng tổ kim đan, bằng không trong vòng hai tháng tuyệt đối không xong.

“Tiểu sư diệt, ngươi theo dõi Vô Hoặc đồ nhi, có gì bất thường cứ gọi ta, những đan dược này ngươi cảm trước, một lát nữa y sẽ tỉnh. Chiều nay tông môn sẽ có người tới đón, đến lúc đó ngươi trở về với y.”

“Được.”

“Ta còn có chút việc phải xử lý, cáo từ trước.” Nói xong Minh Đường lại hùng hùng hổ hổ rời đi.

[Tại sao lại phát sinh nhiều thay đổi hơn cốt truyện?] Vốn trong cốt truyện không có chuyện Thẩm Vô Hoặc bị thương ở đây.

[Thưa chủ nhân, do ngài xuất hiện, cốt truyện hơi biến đổi là bình thường, nam chính là nhân vật cốt yếu, tất nhiên sẽ tìm được đường sống trong cõi chết, xin chớ lo lắng.]

Lo lắng cho Thẩm Vô Hoặc? Thẩm Tri liếc nhìn Thẩm Vô Hoặc trong phòng, vẻ mặt hiện lên sự khác thường, không nói gì thêm.

Cốc cốc.

Cửa viện bị gõ lần thứ hai, sau đó vang lên âm thanh của Vô Vọng trưởng lão: “Vô Hoặc ơi! Thúc phụ tới chúc mừng ngươi này.”

Thẩm Tri hừ một tiếng, ngồi lên ghế đá trong viện, lấy ra một quyển sách.

Người ngoài cửa cũng thật kiên nhẫn, âm thanh lặp lại vô số lần cũng không dừng lại.

Xem xong một quyển sách, tiếng đập cửa rốt cục dừng lại, Thẩm Tri ngẩng đầu đã thấy Thẩm Vô Hoặc chẳng biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức đứng ở hành lang, trong lòng kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, cất đi cuốn sách vừa xem xong trên tay, nói: “Đại ca, ngươi tỉnh rồi. Trên người có chỗ nào không khỏe?”

“Ừ.” Thẩm Vô Hoặc gật đầu: “Không sao.” Bước chân Thẩm Vô Hoặc vững vàng ổn định, không hề giống dáng vẻ bị thương nặng, tiến lên mấy bước ngồi xuống trước mặt Thẩm Tri.

Nếu không phải bản nầy mình tự nghiệm chứng qua, chỉ nhìn mặt ngoài, đúng là Thảm Trì không nhìn ra Thảm Vô Hoặc có gì khác thường, thấy y ngồi xuống, tiếp tục nói: “Ban nầy ta mới dứt người kim đan tạm thời ngăn chặn, bây giờ người không nên sử dụng linh lực, bằng không thương thể sẽ nặng thêm. Mặt khác Minh Đường trưởng lão nói rằng buổi chiều tông môn sẽ có người tới đón người.”

“Được, đa tạ Tiểu Trì.”

Thảm Vô Hoặc bung chén trà trên bàn uống một ngụm, nói: “Ban nầy Vô Vọng có từng tới.”

Thảm Trì đưa mắt nhìn chén trà Thảm Vô Hoặc cầm trong tay, cũng không nói ban nầy hẳn đã từng dùng qua: “Đã tới, có điều ta cũng không mở cửa, hiện tại đã đi rồi.”

“Ừ.” Thảm Vô Hoặc gật đầu, giơ tay lên ra hiệu cho Thảm Trì.

Thảm Trì hiểu ý, bày ra một kết giới cách âm xung quanh hai người.

“Hôm nay đại ca bị trọng thương có liên quan gì đến lão không?” Thảm Trì đột nhiên nghĩ đến câu nói trước đó không lâu lúc Thảm Vô Hoặc thiêu hủy những túi trữ vật kia, nhất thời hiểu được.

Sống lưng Thảm Vô Hoặc thẳng tắp, nhìn về phía Thảm Trì: “Tiểu Trì đã từng nghe qua thiên linh khí?” Nói xong không đợi Thảm Trì trả lời, lại nói: “Vật ấy có thể xưng là tiên phẩm trong linh bảo, đảm bảo cho tu giả lúc tu hành linh lực vĩnh viễn không khô cạn.”

Đương nhiên Thảm Trì hiểu về thiên linh khí, vật ấy đang ở trong cơ thể Thảm Vô Hoặc, có điều Thảm Vô Hoặc lại đem chuyện quan trọng như vậy cho hẳn biết, ngược lại khiến hẳn cảm thấy có vài phần kỳ lạ, nhưng trên miệng vẫn giả vờ như không biết: “Người muốn nói bên trong cơ thể người có thiên linh khí?”

“Ừm, hẳn là Vô Vọng trưởng lão đã biết được điều này.” Thảm Vô Hoặc nói: “Chẳng qua lúc chúng ta mới tới Cháp Phù tông lão vẫn chưa biết được, việc này hẳn là có người đã nhắc nhở lão.”

Sau vòng đấu thứ nhất lúc Vô Vọng tìm được y, Thảm Vô Hoặc phát hiện đối phương đã hạ trên người mình một lời dẫn, đáng tiếc hiện tại tu vi của y chỉ mới Kim đan, không có cách nào giải trừ, hơn nữa vết thương khi trước vẫn chưa khỏi hẳn, hôm nay Tàn Mạnh lại cố tình ám toán, mới bị thương nghiêm trọng như vậy.

Thảm Vô Hoặc nói đến đây liền im lặng, Thảm Trì cũng đã hiểu, thời gian bọn họ tu hành ngắn ngủi, thậm chí còn chưa từng xuống núi lịch lãm, vừa mới đến chỉ mâu thuẫn duy nhất với Chính Lăng Cháp Phù tông.

“Là Tam trưởng lão.” Chính Lăng là cháu trai duy nhất của Tam trưởng lão, mà Tàn Mạnh là đệ tử của lão, nếu nói đằng sau không có Tam trưởng lão thao túng đương nhiên là không có khả năng. Chẳng qua mục đích cuối cùng của lão chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là báo thù cho Chính Lăng.

Nếu như chỉ báo thù thì có thể trực tiếp ra tay lúc thi đấu, hà tất phải tốn công trắc trở như vậy, tất nhiên lão có âm mưu khác, nghĩ thế, thần sắc Thảm Trì thoáng động, giương mắt nhìn ra phía cửa: “Lão muốn đối phó Vô Vọng trưởng lão?”

Thảm Vô Hoặc rót đầy trà vào chén, lại rót thêm cho cả Thảm Trì, mới nói: “Đúng.”

“Thuần linh thể, thiên linh khí, huyết thống, chính là mục tiêu đủ điều kiện đoạt xá nhất.” Giọng nói Thảm Vô Hoặc dường như mang theo một chút trào phúng: “Vô Vọng trưởng lão tuy miễn cưỡng tiến giai đến Độ kiếp sơ kỳ, nhưng thọ nguyên từ lúc thăng cấp đã sắp hết, tuổi thọ cho mỗi lần tăng đến cảnh giới kế tiếp chỉ có mấy trăm năm, nếu như tiến cấp thất bại chính là thân tử đạo tiêu, tất nhiên lão không cam lòng. Nếu ta đoán không sai, hôm nay chúng ta rời đi, bất luận thể nào lão cũng sẽ động thủ.”

“Mà chỉ cần lão vừa động thủ, Thừa Kiềm tông nhất định sẽ không tha cho lão, thậm chí còn liên lụy đến toàn bộ Cháp Phù tông.” Thảm Trì nói tiếp.

Thảm Vô Hoặc gật đầu.

Ánh mắt Thảm Trì lóe lên hứng thú, kiếp trước hẳn cũng đã gặp qua không ít ma tu sát hại thân hữu, lột da nuốt thịt, chẳng qua đây vốn là người ở danh môn chính phái mà ngược lại cũng chẳng kém cạnh chút nào.

Ánh mắt Thảm Vô Hoặc nhìn vào nước trà trong chén, dường như trong mắt muốn đóng thành băng. Y chỉ nói một mà không nói hai, Tam trưởng lão này từ lâu y đã nghe qua, rất thích mỹ sắc, trước khi Tiểu Trì chưa tháo mặt nạ lão chỉ muốn tính mạng hai người bọn họ, nhưng sau này cũng khó mà nói.

Thảm Trì đương nhiên không nghĩ đến khả năng thứ hai này, liếc nhìn Thảm Vô Hoặc dường như có chút suy sụp, dùng một lát, đứng lên đưa tay vỗ vào bả vai Thảm Vô Hoặc.

Đúng lúc này, đệ tử lệnh của Thảm Trì bỗng nhiên lóe lên, giọng nói Minh Lệ truyền vào trong đầu hẳn: “Đồ nhi, mở cửa.”

Thảm Trì giật mình, nói: “Là sư tôn, y tới đón người, ta ra mở cửa.”

Sau khi Thảm Trì xoay người, Thảm Vô Hoặc mới ngẩng đầu, thu lại thần sắc trong mắt, đưa tay phủ lên vai chỗ Thảm Trì mới chạm qua, một lát sau

mới nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đi theo Thẩm Tri.

Cánh cửa lạch cạch mở ra, đứng ngoài cửa chính là Minh Lệ một thân bạch y, Thẩm Tri hành lễ đệ tử với Minh Lệ: “Đệ tử bái kiến sư tôn.”

“Ừ.” Minh Lệ đưa mắt nhìn Thẩm Tri nói: “Cao hơn rồi.”

Mấy tháng trước lúc Thẩm Tri rời khỏi tông môn còn thiếu chút nữa mới cao đến bả vai Minh Lệ, hiện tại đã đứng đến tai y rồi, quả thực cao hơn rất nhiều.

Thẩm Vô Hoạch đứng bên trong cửa, cũng hành lễ với Minh Lệ: “Bái kiến Minh Lệ sư thúc.”

Ba người trở lại tiểu viện, Minh Lệ đưa mắt quan sát Thẩm Vô Hoạch, nói với Thẩm Tri: “Đồ nhi, ngươi đi thu dọn hành lý, vì sư chữa thương cho sư đệ trước, một canh giờ sau khởi hành về tông.”

“Dạ.”

Đồ đạc của Thẩm Tri từ trước đến nay luôn đặt ở trong túi trữ vật nên không cần thu dọn, nhìn bóng dáng hai người trước sau tiến vào trong phòng, Thẩm Tri một lần nữa ngồi xuống ghế đá, sau đó phát hiện chén trà từng bị hắn uống một ngụm đã trống không, mà trong chén của Thẩm Vô Hoạch vẫn đầy.

Liếc nhìn cái chén rỗng, Thẩm Tri lại tiếp tục cầm chén rót đầy nước trà vào lần nữa.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoạch: Gián tiếp hôn môi với Tiểu Tri! Tiểu Tri còn an ủi ta! Thật là vui~($\geq \nabla \leq$)/~

Tác giả: Ngươi có ý?

Vô Hoạch: Ngươi đoán. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Lúc Thẩm Tri lần thứ hai khép lại quyển sách trên tay, tiếng cửa lạch cạch mở ra.

“Đi thôi.” Minh Lệ nói: “Bên Cháp Phù tông Minh Đường trưởng lão đã thu xếp ổn thỏa rồi, chúng ta hồi tông trước, hai tháng sau sẽ tiến vào Thiên Di bí cảnh.”

Ra khỏi viện, Minh Lệ quét mắt nhìn đại thụ cảnh lá xum xê phía xa, thần sắc lạnh lẽo, cũng không nói nhiều liền xuất ra phi kiếm ý bảo hai người Thẩm Tri bước lên.

Thẩm Tri dẫn đầu cất bước đi tới, Thẩm Vô Hoạch đứng ở bên cạnh hắn, hai người đứng rất gần, thậm chí Thẩm Tri có thể cảm giác được nhiệt độ trên người Thẩm Vô Hoạch, hơi nhũn nhũn nhưng lại không né tránh.

Sau khi ba người rời đi, Vô Vọng trưởng lão trốn phía sau cây đã lâu mới lộ diện, sắc mặt lúc xanh lúc trắng cực kỳ khó coi: “Minh Lệ? Không phải ngoại trừ luận bàn với người ngoài thì rất ít khi y rời khỏi Thừa Kiềm tông sao? Tại sao lại đến Cháp Phù tông?... Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội khác rồi.” Lão lại sờ vào túi trữ vật trong tay chưa đưa, hít một hơi: “Con à, ngươi đừng trách cha lòng dạ độc ác, cha cũng do bất đắc dĩ thôi.”

Nói xong, Vô Vọng xoay người phẩy tay áo rời đi, bóng lưng vô cùng lạnh lẽo.

Đợi khi bóng lưng lão hoàn toàn biến mất ở cuối con đường, trên cây vốn không có một bóng người bỗng vang lên một tiếng hít thở.

Vân Nhiều buông bàn tay đang che ở miệng, thần sắc khiếp sợ nhìn chằm chằm về hướng Vô Vọng trưởng lão rời đi.

Hôm nay là ngày nắm cửu vị kia trưởng thành, ban nãy sau khi thi đấu xong nàng liền hái xuống chuẩn bị đưa cho Thẩm Tri, không ngờ tới sẽ gặp Vô

Vọng trưởng lão Chấp Phù tông không ngừng đứng gối cửa viện Thẩm Trì, nhất thời hiếu kỳ, nàng liền leo lên cây hạ một ẩn thân phù, muốn xem lão ta muốn làm trò gì.

Không ngờ nàng lại nghe thấy lời nói kinh hãi như vậy từ miệng người này, Vân Nhiêu sửng sốt cả buổi mới lấy lại tinh thần, lẩm bẩm: “Lẽ nào Vô Vọng trưởng lão này là cha tiểu sư thúc? Không, không đúng, vóc dáng người này có chút giống Vô Hoắc sư thúc...” Tâm tư Vân Nhiêu nhanh chóng thay đổi, nhưng lại bị phỏng đoán của mình hù dọa, vội vã dừng lại: “Bất luận thế nào lão đều không có ý tốt, ta phải mau nói cho tiểu sư thúc.”

Sau khi hạ quyết tâm, Vân Nhiêu bỗng chốc đứng dậy, lại quên mất chính mình còn đang đứng trên cành cây, kết quả thân thể mất thăng bằng té ngã xuống đất.

Nằm sõng soài trên mặt đất, Vân Nhiêu phi ra cành cây trong miệng, cuống quýt nhìn vào hộp ngọc mình che chở trong ngực, sau khi phát hiện nó còn nguyên vẹn mới thở ra: “May mắn lắm không bị văng ra, nếu không sao ta có thể giao cho tiểu sư thúc.” Sau đó đứng dậy phui đi bùn đất trên người, thè lưỡi về phía cái cây.

Sau đó sắc mặt nàng trắng nhợt, hét lên một tiếng: “Ôi trời!”

Lục lọi trên người một lúc, nửa ngày sau mới ử rũ cúi đầu: “Xong rồi, ban nãy đã dùng mất ẩn thân phù tiểu sư thúc đưa cho, ta vốn còn định đem đi cất giữ.” Sau đó lại đập tay một cái, bưng tỉnh: “Thảo nào tên kia đứng dưới gốc cây lâu như vậy cũng không hề phát hiện ra ta, hóa ra là công lao bùa chú của tiểu sư thúc, không biết tiểu sư thúc có bằng lòng tặng ta một tấm khác không.”

“Sư muội! Thì ra ngươi ở đây.” Vân Vụ từ xa đi tới, dáng vẻ vẫn phong lưu phóng khoáng như trước, sắc mặt lại không giấu được vẻ gấp gáp: “Ngươi không mang đệ tử lệnh theo người sao?”

“À, tôi qua có lẽ ta để quên trong phòng.” Vân Nhiêu tìm kiếm bên hông, quả thật không có đệ tử lệnh: “Nhị sư huynh, làm sao vậy?”

“Không biết đã xảy ra chuyện gì, thi đấu dừng trước thời hạn, bảng xếp hạng đại hội tu giả xuất hiện.”

...

[Chúc mừng chủ nhân nhận được hạng nhất đại hội tu giả, nổi tiếng tu giới, giá trị phản kích tăng 1%.]

Mới vừa đến trước cửa Thừa Kiếm tông, hệ thống bỗng lên tiếng, Thẩm Trì nhíu mày, theo Minh Lệ nhảy xuống phi kiếm.

Hiện tại bọn họ mới rời khỏi Chấp Phù tông được hai canh giờ, vừa lúc hoàng hôn buông xuống, rừng mây đỏ dập dờn quanh núi, đàn chim riu rít bay về tổ, trong núi mây mù bao phủ tựa như tiên cảnh.

Thẩm Trì liếc mắt nhìn Thẩm Vô Hoắc, phát hiện lúc này sắc mặt y có hơi trắng bệch, tình trạng hiển nhiên không được tốt: “Đại ca?”

Thẩm Vô Hoắc gật đầu, thần sắc không thay đổi: “Không lo.”

Trông thấy Minh Lệ, vài tên đệ tử hộ tông liền vội vã tiến lên chào hỏi, cho ba người họ đi qua.

“Ngươi, các ngươi có trông thấy thiếu niên phía sau Minh Lệ trưởng lão không?” Sau khi ba người vào tông, một gã đệ tử hộ tông ngờ ngác hỏi.

“Ban nãy lực chú ý của ta đều đặt lên người Minh Lệ trưởng lão, thiếu niên kia sao vậy?”

“Đúng rồi, nhất định là hắn.”

“Ai vậy?”

“Các ngươi có nhớ mấy năm trước Minh Lệ trưởng lão khẳng khái thu nhận đệ tử không? Chính là băng hỏa phế linh căn kia.”

“Đương nhiên, huyền não lớn như vậy người nào mà không biết, chẳng phải nói linh của hắn đã được Minh Lệ trưởng lão dùng phương pháp gì đó biến thành băng linh căn sao?” Tên đệ tử đang nói đột nhiên sững sờ: “Chờ đã, ngươi vừa nói thiếu niên ban nãy đi sau lưng Minh Lệ trưởng lão chính là hắn?” Thấy đối phương gật đầu, gã nhất thời đấm ngực dậm chân: “Cư nhiên ta đã bỏ lỡ một cơ hội ngắm đệ nhất mỹ nhân!”

...

Lôi hệ dị linh căn ở Thừa Kiếm tông vẹn vẹn chỉ có hai người Thẩm Vô Hoắc cùng Minh Lệ, Minh Lệ cũng có nghiên cứu trên phương diện y thuật, sau khi gặp mặt chương môn, Thẩm Vô Hoắc hiển nhiên đi theo hai sư đồ tới Dur Lan phong, đồng thời ở lại trong linh phủ của Thẩm Trì.

Chẳng qua ngoài lúc chữa thương cho Thẩm Vô Hoắc, Minh Lệ rất ít khi xuất hiện, vì vậy đa số thời điểm ở Dur Lan phong chỉ có hai người Thẩm Trì cùng Thẩm Vô Hoắc.

Mặc dù trong linh phủ cũng có sân đấu so tài, nhưng do Thẩm Vô Hoắc thụ thương, Thẩm Trì cũng không tiện tìm y luận bàn nên đem toàn bộ tinh lực nghiên cứu trên trận pháp mới, vì vậy từ lúc Thẩm Vô Hoắc tới cũng chỉ nói với y vài việc cần chú ý, sau đó ngoài chào hỏi mỗi lần gặp gỡ, hai người cũng không giao lưu gì nhiều.

Ngày hôm đó Thẩm Tri mới tỉnh lại từ trong nhập định, đang tỉnh đi vào phòng luyện công đã thấy Thẩm Vô Hoạch đứng chờ ngoài cửa phòng hắt: “Đại ca?”

Thẩm Vô Hoạch giương mắt nhìn Thẩm Tri gật đầu, rồi ngoảnh về phía linh điền cách đó không xa: “Trà thu tử nở hoa rồi, Tiểu Tri muốn đi hái trà không?”

Ngay từ vài năm trước Thẩm Tri đã phát hiện Minh Lệ trồng trong linh điền hai cây trà thu tử, mấy năm nay đều chưa từng nở hoa, mà bây giờ Thẩm Vô Hoạch lại phát hiện ra, cũng thật đúng dịp, hắt dừng một lát nói: “Ta đi lấy cái giỏ.”

Hai tay Thẩm Tri nhanh nhẹn hái búp hoa nhỏ màu xanh nhạt trên cây trà đặt vào trong giỏ, vừa hỏi Thẩm Vô Hoạch đứng phía đối diện: “Vết thương của đại ca có khá hơn chút nào không?”

Thẩm Vô Hoạch đáp: “Nhờ có Minh Lệ sư thúc quan tâm đã tốt hơn rất nhiều rồi, trước lúc Thiên Di bí cảnh mở ra là có thể khỏi hẳn.”

Chẳng qua Thẩm Tri cũng chỉ thuận miệng hỏi, nghe vậy liền đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch, sau đó lại đem lực chú ý đặt vào mấy cây trà thu tử, đột nhiên động tác của hắn ngưng lại: “Đại ca sẽ chế trà?”

Mặc dù Thẩm Tri rất yêu thích trà thu tử nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ thưởng thức trà, kiếp trước hầu như tất cả thời gian hắn đều dùng vào việc đề cao thực lực cùng đối chiến với kẻ khác, ngoại trừ biết làm một chút đồ ăn làm no bụng, đối với mấy thứ như trà quả điểm tâm cũng không hề nghiên cứu, và lại hắn từng đi tìm kiếm cây trà thu tử nhưng không có kết quả.

Trà thu tử ở Sơ Linh giới không được coi là linh trà, mùi vị cũng không khiến người ta ưa thích, vì vậy có rất ít người trồng, cũng chỉ có vài nhà thợ phạm tục chuẩn bị, vì vậy cách làm cũng không lưu truyền trong tu giả, thậm chí ở tục thế cũng rất hiếm gặp.

Lúc hỏi ra vấn đề này, Thẩm Tri gần như đã chuẩn bị quẳng đi cái giỏ trà hoa trong tay rồi.

Nghe được lời ấy, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch lóe lên tiểu ý, giọng nói vẫn không có gì khác thường: “Ta từng đọc qua phương pháp chế trà thu tử trong một quyển nhân thư, có thể thử một lần.”

Tuy lời nói như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ, Thẩm Tri mới phát hiện Thẩm Vô Hoạch nói thử một lần thực sự hơi quá khiêm tốn.

Từ hái trà đến xao trà qua rất nhiều công đoạn, mà động tác của Thẩm Vô Hoạch lại thuần thục như đã từng làm qua vô số lần.

Sắc trời đã tối, Thẩm Vô Hoạch bưng chén trà đưa cho Thẩm Tri: “Ném thử.”

Mở nắp chén, nước nóng đã làm lá trà nở ra, nước trà màu xanh nhạt nổi lên vài cánh hoa đồng sắc mỏng như cánh ve, có vẻ vô cùng xinh đẹp, làn khói mỏng manh lượn lờ bay ra từ trong chén, mang theo hương vị đắng ngắt. Thẩm Tri khép hờ mắt thưởng thức, cũng rất kinh ngạc, trà này đích thực chính là trà thu tử có vị đắng chát thanh khiết quen thuộc, mà sau vị đắng lại mang theo chút ngọt. Nhưng đây cũng không phải điều khiến hắn kinh ngạc, mà chính vì kiếp trước hắn đã từng thưởng thức qua mùi vị này.

Kiếp trước lần đầu tiên Thẩm Tri uống trà thu tử là Minh Lệ đã pha cho hắn, chính là mùi vị này, cũng chính vì thế sau này hắn mới có tình cảm sâu đậm với trà thu tử như vậy.

Nhưng hiển nhiên sau khi Minh Lệ đi rồi, hắn cũng không còn uống được trà thu tử mùi vị này nữa, về sau lại cố chấp với nó, trong đó cũng bao gồm nguyên nhân muốn tìm kiếm Minh Lệ.

“Thế nào?” Thẩm Vô Hoạch hỏi.

“Trong đắng có ngọt, uống rất ngon. Cảm ơn đại ca.” Mặc dù trong lòng ngàn vạn mối tâm tư, nhưng Thẩm Tri vẫn không đổi sắc mặt, đặt chén trà xuống: “Có thể cho ta một ít lá trà được không?”

“Ta vốn không thích trà, Tiểu Tri thích thì cảm hết đi.” Thẩm Vô Hoạch đem một chiếc hộp đựng lá trà đưa cho Thẩm Tri: “Hôm nay Minh Lệ sư thúc dặn ta đi tìm y, ta đi trước.”

Thẩm Vô Hoạch nói xong, không đợi Thẩm Tri đáp lại liền bước ra ngoài cửa.

Thẩm Tri nhìn sắc trời một lát, lại đưa mắt nhìn hộp lá trà lớn trên bàn, sắc mặt không khỏi có chút phức tạp.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói Vân Nhiêu: “Tiểu sư thúc! Ngươi ở đâu?”

Thẩm Tri dừng một lát, thu hồi cái hộp đựng lá trà Thẩm Vô Hoạch để lại trên bàn, vẫy tay mở cửa viện.

Vân Nhiêu ngoài cửa sắc mặt nghiêm chỉnh, giống như đang hành hương mà bước vào cửa, trông thấy Thẩm Tri ngồi trong viện vội vẫy tay lên hành lễ: “Đệ tử Vân Nhiêu bái kiến tiểu sư thúc.” Sau khi buông tay xuống ánh mắt nàng lại sáng lên, nhìn vào chén trà trên bàn: “Tiểu sư thúc, ta có thể uống không? Vừa trở lại ta đã chạy đến đây tìm ngươi, còn chưa được uống ngụm nước nào đâu.”

Thẩm Tri nhìn Vân Nhiêu, đẩy chén trà Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa động tới về phía nàng. “Uống đi.”

Hiện tại Vân Nhiêu đã là Kim đan sơ kỳ, đã ích cốc, tất nhiên không còn tồn tại cảm giác đói khát, nàng nói vậy chẳng qua chỉ hiếu kỳ trà Thảm Trì uống có gì khác so với trà nàng uống ngày thường.

Vừa bị Thảm Trì nhìn, ngay lập tức Vân Nhiêu cảm giác tâm tư của mình đã bị nhìn thấu, hơi đỏ mặt, nâng chén lên đổ vào miệng một hớp lớn.

“Phụt...!!!” Trà mới vào miệng, Vân Nhiêu biến sắc, cuối cùng không nhịn được phun ra, sau đó còn không ngừng lè lưỡi dùng tay quạt gió vào miệng.

Đáng quá, rốt cục đây là cái gì vậy? Qua một lúc lâu, rốt cục Vân Nhiêu mới đỡ hơn một chút, lau đi nước mắt trên mặt do ăn phải đắng, vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn chén trà kia.

“Đây là trà thu tử.” Thảm Trì đứng phía sau Vân Nhiêu, nhìn lên bàn đá bị nàng phun ra bữa bãi: “Đi dọn dẹp sạch sẽ cái bàn này, rửa chén trà nữa.”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Rốt cục người và Minh Lệ có quan hệ như thế nào? Đằng sau có phải có giao dịch bản thủ gì không?

Vô Hoắc: Phi! Ta chỉ bằng lòng giao dịch với Tiểu Trì! Còn nữa! Kỹ thuật chế trà ta luyện hai đời! Rốt cục cũng phát huy được tác dụng rồi, Tiểu Trì nói trà ta pha uống ngon ~ TUT vui quá phải mau trốn đi thôi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Sau khi lau sạch sẽ cái bàn, Vân Nhiêu mới đành hoàng đứng trước mặt Thảm Trì, sảm hỏi nói: “Xin lỗi tiểu sư thúc, không phải ta cố ý, sẽ không có lần sau nữa.”

Thảm Trì thoáng nhìn nàng, đáp: “Không sao, lần này người tới có chuyện gì?”

Vân Nhiêu lại giương mắt ngắm nhìn Thảm Trì, phát hiện dường như hẳn thực sự không thêm đề tâm chuyện này mới yên lòng: “Tiểu sư thúc, do người phải rời đi trước, chắc cũng chưa biết chuyện người được danh hiệu hạng nhất đại hội tu giả nhi, ngoài ra lúc chúng ta rời khỏi Cháp Phù tông còn có rất nhiều chúng ta tu giả nhìn sang phía này, đều là tìm kiếm người đó.” Nói xong còn làm bộ thương tâm vuốt ve khuôn mặt: “Trước đây dấu gì ta cũng là hạng nhất bảng xếp hạng mỹ nhân, thế mà hiện tại lúc nhìn thấy ta ánh mắt bọn họ lại chưa từng dừng lại, thực sự khiến người ta... Phụt!”

Đến đây Vân Nhiêu liền không nói được nữa, ôm ngực cười ha ha, một lát sau thấy khuôn mặt Thảm Trì không biểu cảm nhìn nàng, không khỏi đỏ mặt ho khan vài tiếng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Tiểu sư thúc, lần này ta tới là có chính sự nói cho người biết.”

“Chuyện gì?”

“Tiểu sư thúc có nhớ Vô Vọng trường lão không? Chính là người đã tiếp đón lúc mới đến đảo Bất Từ tham gia đại hội tu giả, sau đó còn tranh chấp với Minh Đường trường lão.”

“Ừ.”

Sắc mặt Vân Nhiêu nghiêm túc, trong mắt tràn đầy sầu lo, nghe thấy đáp án khẳng định của Thảm Trì mới đem chuyện ngày ấy mình đứng trên cây nghe được tỉ mỉ kể lại một lần, sau đó nói rằng: “Nghe ngữ khí của lão, chắc sẽ còn tìm cơ hội đối phó các người, tiểu sư thúc, người và Vô Hoắc sư thúc phải cẩn thận nha.”

Thảm Trì suy nghĩ giây lát mới gật đầu, nói lời cảm tạ với Vân Nhiêu: “Đa tạ Vân Nhiêu sư đệ, chúng ta sẽ chú ý.”

Thấy Thảm Trì đáp ứng, Vân Nhiêu lại lấy ra một chiếc hộp ngọc để trước mặt hắn, ánh mắt lấp lánh nhìn Thảm Trì: “Tiểu sư thúc, đây là nắm cửu vị đã thành thực, ta hái tới cho người rồi.”

Thảm Trì nhìn hộp mà giật mình, bỗng nhiên nhớ đến lời Vân Nhiêu nói ngày ấy, nhất thời nhướng mày đẩy nó lại về phía nàng: “Đa tạ ý tốt của sư đệ, vật này vô dụng với ta, người đã phát hiện thấy thì nó là của người.”

Với những người khác, linh dược này có lẽ là vật mong mà không được, nhưng Thảm Trì đã có Xích Linh châu, thứ này chẳng qua chỉ vô bổ đối với hắn.

Lại đưa mắt nhìn Vân Nhiêu nói: “Nếu không có chuyện gì khác, ta còn có chút việc cần phải làm.”

Thấy Thẩm Tri cự tuyệt, còn nói lời uyển chuyển tiễn khách, nụ cười của Vân Nhiêu có chút gương gao, nàng nhìn hộp ngọc rồi lại nhìn Thẩm Tri, vẻ mặt lo sợ nghi hoặc, nhưng thấy sắc mặt Thẩm Tri cũng không giống như giả vờ liền không dám kiên trì nữa, đành thu lại chiếc hộp rồi cáo từ hân.

Đi tới cạnh cửa, Vân Nhiêu đột nhiên nghĩ đến tấm ngọc phù đã bị mình dùng mất, dừng bước chân quay đầu nhìn về phía Thẩm Tri.

Lúc này rặng mây đỏ cuối cùng phía chân trời đã buông xuống, giữa trời treo một vầng trăng sáng, ánh trăng vừa vắn rọi vào nửa bên mặt thiếu niên, chiếu sáng hân giống như một vị thần, thấy Thẩm Tri nhìn qua, Vân Nhiêu vô thức ôm lấy trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn mấy nhịp rồi chạy như bay rời khỏi Dư Lan phong.

Sau khi đi thật xa, Vân Nhiêu mới dừng bước chân, thở ra một hơi: “Cũng may lòng ta kiên định, nếu không đã bị mê hoặc mà nhào tới, nếu như vậy nhất định sẽ bị tiểu sư thúc đánh chết mất.”

Nhớ tới biểu hiện của Thẩm Tri ở trong đại hội tu giả, Vân Nhiêu bỗng run rẩy, sau đó lấy ra nắm cừu vị chưa tặng được, vẻ mặt sầu thảm: “Tiểu sư thúc không chịu nhận, chẳng lẽ ghét bỏ cấp bậc của nó không đủ cao? Không đúng, theo lời lúc trước tiểu sư thúc nói với ta, hiển nhiên hẳn biết được đó là vật tốt, hẳn đã nói là của ta, chẳng lẽ lo lắng tu vi của ta không đủ vào Thiên Di bí cảnh, cho nên muốn ta ăn nó để nâng cao tu vi? A ha! Tiểu sư thúc đang quan tâm ta!”

Nghĩ đến đây, Vân Nhiêu nhất thời hết sức phấn khởi, xuất ra phi kiếm bay về hướng động phủ của mình, ra về hết sức cao hứng bay thêm vài vòng nữa trên không trung.

Thẩm Tri nhìn Vân Nhiêu hoảng hốt rồi đi, trong lòng khó hiểu, [Nhìn ta đáng sợ như vậy sao?]

[Thưa chủ nhân, nàng bị ngài mê hoặc.]

[...]

[Nếu như chủ nhân không tin, 013 có thể điều tra độ thiện cảm của ngài. Xin hỏi chủ nhân có muốn mở ra công năng kiểm tra độ thiện cảm?]

[... Không cần.]

Sau trà thu tử, quan hệ giữa Thẩm Tri và Thẩm Vô Hoặc thoáng hòa hợp hơn một chút, chỉ ít sẽ không xuất hiện cục diện khó xử khi hai người ngồi cùng một chỗ mà không nói gì.

Mà Minh Lệ vẫn cực ít xuất hiện, chẳng qua thương tích của Thẩm Vô Hoặc lại mỗi ngày khá hơn, đợi đến kỳ hạn hai tháng Thẩm Vô Hoặc đã không còn đáng ngại, cuối cùng Thẩm Tri cũng không nhịn được lôi kéo y đi đánh một trận. Hai người đối chiến ước chừng một canh giờ cũng không phân thắng bại, cuối cùng Thẩm Vô Hoặc dùng nửa chiêu thắng sát sao Thẩm Tri.

Kiếp trước Thẩm Tri coi Thẩm Vô Hoặc vừa là địch thủ vừa là bạn chiến, nếu không phải phát sinh sự việc cuối cùng, hai người vẫn có thể tính là võ hữu.

Thẩm Tri đánh một trận này rất sáng khoái, hân thích chiến đấu nhưng cũng tôn sùng cường giả vì tôn, ngược lại không quá lưu tâm về thắng bại, dù thua cũng cam chịu. Ngược lại đã giảm bớt một phần bài xích với Thẩm Vô Hoặc, dù sao hẳn cũng sống qua hai đời, mà Thẩm Vô Hoặc tuổi tác như vậy đã có tu vi như thế, quả thực lợi hại.

Thiên Di bí cảnh nằm ở sâu bên trong đầm Đông Trạch cách Thừa Kiếm tông không xa, đám người Thừa Kiếm tông chỉ cần xuất phát trước hai ngày là được.

Sáng sớm ngày hôm đó, các đệ tử Thừa Kiếm tông đã tập hợp ở quảng trường lớn Thương Linh phong chờ trưởng lão dẫn đội đến, Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc có mặt lúc chúng đệ tử đã tề tụ, ban đầu trông thấy hai người liền ngẩng ra nhìn Thẩm Tri, sau đó mới xôn xao hành lễ, trong mắt đều có chút ngần ngại.

“Đệ tử bái kiến nhị vị sư thúc.”

Thẩm Tri cũng gật đầu đáp lễ với mọi người, đi về phía Vân Dục đang đứng.

Thấy hai người Thẩm Tri qua đây, Vân Vụ vội vã lau mép một cái, mỉm cười tiến lên nghênh đón lại bị Vân Dục kéo ống tay áo lại, sắc mặt y nhất thời cứng đờ, vẻ mặt âm ức đứng nguyên tại chỗ, mà Vân Dục thì tiến lên tiếp đón, mỉm cười nói: “Vân Dục bái kiến nhị vị sư thúc.”

Trong lòng Vân Nhiêu chế nhạo Vân Vụ một phen, cũng tiến lên hành lễ với hai người, sau đó sừng sốt nói: “Là Minh Lệ sư thúc tới!”

Nghe vậy hầu như tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sùng kính dồn về phía người đang đáp không mà đến, chỉ thấy y một thân bạch y phiêu dật tựa như tiên, sắc mặt vẫn lãnh túc quen thuộc, các đệ tử đều chỉ dám nhìn một chút liền vội cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng vào y.

Minh Lệ chỉ nhìn duy nhất hai người Thẩm Tri Thẩm Vô Hoặc trong đám người chưa hề cúi đầu xuống, khẽ gật đầu, sau đó quét mắt nhìn một vòng, lạnh lùng nói: “Ta là trưởng lão dẫn đội đi Thiên Di bí cảnh lần này, chư vị có thể gọi là Minh Lệ trưởng lão.”

Chúng đệ tử đều im lặng, không dám thốt ra một lời.

Minh Lệ tiếp tục nói: “Chắc chắn lần này tiến vào bí cảnh cần phải cẩn thận, các người đều đã biết, ta cũng không nói nhiều. Các người chỉ cần nhớ kỹ hai chữ ‘kỵ tham’ là được.” (Kỵ = ghen ghét đố kỵ, tham = tham lam.)

Các đệ tử vốn dự định tiến vào bí cảnh sẽ trắng trợn vơ vét nhất thời ngẩn ra, vênh tai như muốn nghe cho rõ những lời Minh Lệ, nhưng lại chỉ nghe thấy y thông báo lên đường.

Minh Lệ cũng không sử dụng pháp bảo phi hành của mình mà trực tiếp sử dụng thuyền xanh của tông môn, lúc lên thuyền Thẩm Tri liền tự giác đứng bên cạnh y, Thẩm Vô Hoặc theo sát Thẩm Tri. Tướng mạo ba người đều đẹp hiếm thấy ở tu giới, đứng chung một chỗ đúng là cảnh đẹp vui mắt, chẳng qua có Minh Lệ ở đây, đệ tử Thừa Kiềm tông căn bản không dám nhìn lâu.

Ngay cả Vân Nhiêu cũng ngoan ngoãn nhìn chằm chằm biển mây dưới chân, giấu đi thần hình của mình trong đám đệ tử, Minh Lệ này biết toàn bộ bí mật của nàng!

Nàng đã từng chết một lần, hiện tại cũng vẫn sợ chết!

Không tới nửa ngày, chúng tu giả Thừa Kiềm tông đã tới được vùng ngoài đầm Đông Trạch.

Trước mắt mọi người là một mảnh rừng cây, trên mặt đất mọc um tùm cỏ xanh cao đến đầu gối, xa xa trong rừng sâu cây cối xum xuê, liếc mắt nhìn không thấy bờ bên, cũng không nhìn ra nửa điểm vết tích ao đầm.

Tiết trời lúc này là giữa hạ, khắp nơi trong rừng có thể nghe được tiếng ếch kêu ve ngâm, khá là náo nhiệt.

Có tu giả mới bước xuống thuyền xanh, giẫm được một chân lên mặt đất đã hét toáng lên, dưới chân y nhảy ra mấy con ếch, y giật mình cuống quýt nhảy ra sau một bước, sau khi mấy con ếch nhảy đi y lại lao đảo ngã vào trong bụi cỏ, bất chợt hai con ếch nhảy vào qua mặt khiến y sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, ngồi đơ ở dưới đất như cương thi.

Thấy đáng vẻ chật vật của người này, chúng tu giả vui vẻ cười ha hả, cười đến khi người nọ mặt đỏ tới mang tai.

Thẩm Tri cũng hơi cong khóe môi, tên đệ tử nội môn này ít nhất cũng tu hành mấy chục năm thể mà vẫn sợ những con côn trùng phạm tục, đúng là hết sức thú vị.

Tên đệ tử xấu hổ không thôi đang định đứng dậy nói lời phản bác bỗng đột nhiên nhìn thấy nụ cười thoáng qua của Thẩm Tri, trong miệng nhất thời nghẹn lại, đưa tay sờ gáy cười khi khi một tiếng: “Ta, ta thấy con ếch thật đáng yêu, muốn thân thiết một chút.”

Nghe được lời này, mọi người càng cười to hơn.

“Ha ha ha ha...”

Lũ ếch ở xung quanh nghe thấy tiếng cười bị hoảng sợ nhảy loạn ra, trong đó có một con ếch nhảy vào tay áo đệ tử nội môn kia, chỉ thấy y kinh hô một tiếng, vội vã nhảy dựng lên vung vẩy hai tay, xong rồi còn vén tay áo lên lau mồ hôi trên trán.

“Được rồi, đi thôi.” Ánh mắt Minh Lệ khẽ liếc qua mọi người, các đệ tử vốn đang đợi cười nhạo người nọ liền vội rít im miệng.

Tuy ban nãy các đệ tử cười rất lợi hại nhưng Thẩm Tri lại để ý, về sau trên đường đi cũng chưa từng thấy bóng dáng một con ếch nào xuất hiện trước mặt người nọ, lũ ếch xung quanh đã bị các đệ tử đi hàng đầu đuổi đi rất xa.

Trong lòng hán không khỏi rung động, đây cũng là nguyên nhân khiến Thừa Kiềm tông nhiều năm như vậy vẫn là đệ nhất tông môn vững vàng ở Sơ Linh giới.

Dưới sự lãnh đạo của Minh Lệ, mọi người thâm nhập vào trong rừng rậm mấy trăm dặm, sau đó trước mắt liền trở nên quang đãng.

Ra khỏi đất rừng, trước mắt là một mảnh thảo nguyên xanh thắm thắm mênh mông bát ngát, cỏ ở đây cao hơn nhiều so với lúc trước bọn họ đi qua, chừng đến thắt lưng người, dưới rễ cỏ có thể nghe được tiếng bùn lầy ngâm nước, trong mũi đều là hương bùn hương cỏ.

“Nơi này chính là đầm Đông Trạch.” Thấy mọi người ca thán, Minh Lệ nói: “Đi xa hơn một canh giờ liền đến cửa Vào Thiên Di bí cảnh. Có điều nơi này không thể phi hành, chỉ có thể đi vào, kế tiếp đi vào thế nào thì phải xem chính các người rồi.”

Ánh mắt Thẩm Tri nhìn vào đám cỏ trên vùng bùn lầy cách đó không xa, kiếp trước hán chưa hề tới nơi này, bây giờ mới thấy thật đáng tiếc, trận pháp tinh diệu ở đây hán chưa từng gặp qua, có lẽ phải là tiền trận thượng cổ.

Nghe thấy lời Minh Lệ nói, mọi người đều cảm kích lên cất cỏ mở đường, còn phải đề phòng măng xà mành thú trong đầm lầy, vài bước đầu tiên có chút chật vật, nhưng không đến chốc lát liền khôi phục ung dung, cất cỏ thông đường, cảnh giới phòng bị, phối hợp với nhau tương đối ăn ý.

Trong đám người chỉ có ba người Minh Lệ Thẩm Tri Thẩm Vô Hoặc ung dung nhất, Minh Lệ thì không cần nói, ngay từ lúc nói xong đã dẫn đầu đi trước. Thẩm Tri chọn một vị trí trung tâm, tâm niệm vừa động đã có dao băng bay ra chém rạp đám cỏ, Thẩm Vô Hoặc sau khi niệm pháp quyết trực

tiếp san bằng đám cỏ thành con đường nhỏ, hai người chém một đường so với các đệ tử khác nhanh hơn rất nhiều.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoắc: Minh Lệ vừa xuất hiện ta liền không còn đất diễn nữa QAQ Tác giả bất công

Tác giả: Oh~ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trung tâm đầm Đông Trạch, cỏ rậm đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Hơn mười vị tu giả Chấp Phù tông dưới sự hướng dẫn của Vô Vọng trưởng lão đã chiếm cứ giải đất ở giữa, tiếp theo là Ngự Thú tông, Sí Đan tông, Minh Pháp Tông lần lượt đến, ngoại trừ nhóm đại tu dẫn đầu, hầu hết trên người tất cả tu giả đều dính rất nhiều bùn nhão, có vẻ cực kỳ chật vật.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ ô uế trên người, nét mặt chúng tu giả rất khiêm nhường, cho dù là Sí Đan tông cùng Minh Pháp tông xưa nay vẫn luôn bất phân thắng bại cũng không nhìn ra nửa phần đáng vẻ đối chọi gay gắt như trước.

Vô Vọng trưởng lão dường như có tâm sự, ngay cả đối thủ cũ ở Ngự Thú tông đến cũng không thêm quan tâm, chỉ một mực ngưng mắt trầm tư.

“Sư huynh, vì sao Thừa Kiếm tông còn chưa tới?” Trong đám người Chấp Phù tông, một tên đệ tử kéo ống tay áo Tần Mạnh, thấp giọng hỏi.

Tần Mạnh trả lời không nhanh không chậm: “Hiện tại còn một khoảng thời gian nữa bí cảnh mới mở ra, chắc là nhóm đạo hữu Thừa Kiếm tông một lúc nữa sẽ đến.”

“Ha ha, thật muốn nhìn dáng vẻ chật vật của đệ nhất môn phái.” Vẻ mặt đệ tử kia bồn chồn, vừa chớp mắt đã thấy Tần Mạnh nhìn qua, vội vã dùng biểu cảm.

Tần Mạnh vẫn im lặng, không biết ý đang nghĩ tới điều gì mà ánh mắt lại có chút rã rời.

“Thừa Kiếm tông tới!”

Có người khẽ hô một tiếng, ánh mắt chúng tu giả nhìn về phía xa, chỉ thấy Minh Lệ dẫn đầu, các đệ tử Thừa Kiếm tông đi sau thành đoàn, mỗi người đều cầm trường kiếm trên tay, vẻ mặt ung dung, trên người đều sạch sẽ.

Mọi người ở đây nghĩ đến dáng vẻ chật vật của mình lúc trước, trong mắt không khỏi dâng lên vẻ kính sợ.

Lúc này có người sợ hãi kêu lên: “Là Minh Lệ trưởng lão!”

Có người hỏi: “Minh Lệ trưởng lão là ai?”

“Là đệ nhất trưởng lão Thừa Kiếm tông, năm đó chính y mang theo một thanh kiếm chỉ bằng sức mình tiêu diệt mười hai cung ma tu trong lục cung.”

Người nghe không khỏi hít một hơi, ánh mắt nhìn về phía Minh Lệ thoáng chốc tràn đầy kính nể. Hiện tại lục cung ma tu đã ngưng đối đầu với rất nhiều tông môn tiên tu, người này dĩ nhiên có thể tiêu diệt lục cung, vậy chẳng phải ngóc ngấn tay là có thể tiêu diệt tiêu môn phái bọn họ?

Lại có người không tin: “Nói vậy quá mơ hồ, là thời điểm nào? Năm đó tu vi của hắn là gì?”

“Đại khái chừng trăm năm trước, lúc đó người còn chưa ra đời đâu, khi ấy đã náo động một thời gian, nhưng sau đó ma tu đến đây đàm phán hòa bình, tặng cho tiên tu vài mỏ linh khoáng, yêu cầu duy nhất chính là không thể trắng trợn tuyên dương chuyện này, về sau cũng dần quên lãng đi. Khi ấy Minh Lệ trưởng lão mới là Độ kiếp trung kỳ.”

“Woa...” Kê ra câu hỏi về mặt khó tin: “Điều này không có khả năng! Độ kiếp trung kỳ làm sao có thể lợi hại như vậy?”

Lúc này lại thêm một người kinh hô: “Mau nhìn thiếu niên huyền y bên cạnh Minh Lệ trưởng lão!”

Chúng tu giả nhất thời đưa mắt tập trung nhìn Thảm Trì, mặc dù đều đã gặp trong đại hội tu giả nhưng vẫn không nhận được lộ ra thái độ thần phục, trong chốc lát đã quên mất chào hỏi.

Tất nhiên Thảm Trì chú ý tới rất nhiều ánh mắt thần thái khác nhau, có điều hắn lại đem lực chú ý đặt vào người chủ nhân ánh mắt thâm độc khó hiểu kia.

Vô Vọng, trong lòng Thảm Trì thầm đọc ra cái tên này, bỗng nhìn về phía Tần Mạnh đang đứng bên cạnh lão, thấy y chẳng những không hoảng hốt mà còn nở nụ cười với hắn, Thảm Trì cũng mỉm cười lại, trông đối phương như bị giật mình hắn mới thu hồi ánh mắt.

Tu giả các môn phái tự giác nhường ra một mảnh đất trống cho Thừa Kiếm tông, tu giả Thừa Kiếm tông tiến quân thần tốc đứng vào bên cạnh Cháp Phù tông.

Vô Vọng trưởng lão dường như có hơi kiêng kỵ Minh Lệ trưởng lão, sau lễ ra mắt liền quay đầu lại dẫn chúng đệ tử Cháp Phù tông dời sang bên cạnh vài bước.

Ngày hôm sau Thiên Di bí cảnh mới mở ra, Thảm Trì chọn một chỗ trung tâm ngồi tĩnh tọa, Thảm Vô Hoặc đương nhiên ngồi bên cạnh hắn, tiếp đó những đệ tử Thừa Kiếm tông kẻ bên đều ăn ý che khuất xung quanh Thảm Trì, cản đi những ánh mắt đù sắc thái từ các môn phái khác.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm ngày tiếp theo, vùng trời chỗ mọi người đang đứng bỗng rung lên một hồi, tựa như có một vòng xoáy chậm rãi dâng lên.

Thiên Di bí cảnh rốt cục mở ra.

Nhìn chằm chằm vào vòng xoáy mỗi lúc một lớn, trên mặt chúng tu giả đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Không đến giây lát vòng xoáy đã hoàn toàn hình thành, chúng tu giả rục rịch nhưng ánh mắt lại dồn dập nhìn về phía Minh Lệ, trong mắt đều là trung cầu.

Trong tầm mắt mong đợi của mọi người, Minh Lệ không nhanh không chậm, chậm rãi nói: “Đi thôi.”

Đệ tử Thừa Kiếm tông tuân lệnh, bắt đầu trật tự tiến nhập bí cảnh.

Thảm Trì quay đầu lại nhìn Thảm Vô Hoặc, bỗng tung người nhảy vào trong vòng xoáy.

Thảm Vô Hoặc nói gót theo vào.

Thảm Trì rơi vào trong một khu rừng rậm rạp, Thảm Vô Hoặc vẫn ở bên cạnh hắn đã không thấy bóng dáng.

Hắn đứng ngơ ngẩn tại chỗ, nhớ tới trong nháy mắt mình tiến vào bí cảnh, Minh Lệ đã truyền âm

Minh Lệ nói: ‘Đồ nhi, trong bí cảnh vi sư không thể nào giúp ngươi, nhớ kỹ phải có tâm phòng bị người, nếu có người ức hiếp ngươi, cứ giết không cần cố kỵ, tất cả có vi sư ở đây.’

Hắn chưa trông thấy vẻ mặt của Minh Lệ lúc đó, nhưng biết y nói không giả.

Gió thổi cánh rừng lay động, một tiếng gào rú vang lên, vẻ mặt Thảm Trì bình tĩnh rút kiếm, mũi kiếm đâm xuống phản bệ gấu lớn lấy ra một viên yêu đan màu nâu lớn chừng bằng nắm tay, sử dụng pháp quyết rửa sạch rồi thu nó vào không gian trữ vật.

[Chủ nhân, đi về phía nam một ngày đường có thể đến được vị trí linh bảo.]

[Truyền thừa ở đâu?] Mặc dù Thảm Trì không cần những công pháp tiên gia truyền thừa, nhưng chỉ cần là vật mờ mang tầm mắt, thông thường hắn sẽ không bỏ qua.

[Thưa chủ nhân, do trong bí cảnh không thể ngự không, vẫn cần đi về phía nam nửa tháng.]

Thảm Trì nghe vậy không hỏi nữa, thần sắc khế động, tung người nhảy lên một cây khô gần đó, chọn một cành cây rậm lá ngồi xuống.

Đến gần Thảm Trì mới nhìn rõ hóa ra chính là thiếu niên tu giả Mặc Giao lão tổ Ngự Thú tông, có điều hiện tại y vô cùng chật vật, một thân áo trắng bị máu nhuộm ngấm màu đỏ tươi, đầu bù tóc rối, tiểu giao long không biết ở đâu, một tay y đang siết chặt, trong lòng bàn tay dường như đang nắm vật gì, thờ hớn hớn lao đảo chạy về phía trước. Mà kẻ đuổi giết phía sau lại giống như mèo đang vờn chuột, vẻ mặt mang theo nụ cười hài hước, thi thoảng xuất chiêu khiến y tăng thêm một vết thương.

Lăng Cốc Diệc dường như rất hoảng hốt, rốt cục vương chân vào một cành cây khô ngã lộn ra đất, chưa kịp trở mình dậy thì một thanh kiếm đã gác lên cổ y.

“Tiểu tử, mau giao nộp mấy thứ ra đây, gia sẽ tha cho ngươi một đường sống, thế nào?”

“Mơ tưởng!” Lăng Cốc Diệc cắn răng, đưa tay giấu về phía sau tròng mắt nhìn kẻ nọ, cao giọng nói: “Ta với ngươi không oán không thù, chỗ kia rõ ràng vẫn còn mấy trái quả, vì sao các ngươi phải đuổi giết ta không tha?”

“Ha ha, chết đến nơi rồi vẫn còn mạnh miệng như vậy.” Tên tán tu kia đảo mắt, cười to nói: “Cũng được, ta để ngươi làm quỷ mình bạch.”

Thấy Lăng Cốc Diệc nhìn mình, gã không khỏi cười to một hồi, tiếp theo nói: “Thực ra cho dù ngươi không hái những trái quả kia chúng ta cũng sẽ đối phó ngươi, cái mạng này của ngươi có giá trị 100 miếng linh thạch thượng phẩm đấy, chắc chắn, đời này lão tử chưa từng thấy qua nhiều linh thạch thượng phẩm như vậy.”

Sắc mặt thiếu niên nhất thời tái xanh, dường như không dám tin tưởng, giọng nói run rẩy hỏi: “Là ai?”

“Ngươi thông minh như vậy sao lại không biết?”

“Không, không có khả năng...”

“Ha ha! Xem ra ngươi đã biết rồi, hay lắm, ngươi có thể đi chết rồi.” Gã tu giả nhếch mày, cười lớn giờ kiêu lên đăm.

Gương mặt Lăng Cốc Diệc ngây ra, tự hồ vẫn chưa cảm giác được nguy hiểm ngay trước mắt, trong miệng vẫn không ngừng lặp lại ba chữ ‘không có khả năng’, trong mắt đầy tuyệt vọng.

Thảm Tri thờ ơ nhìn một màn phát sinh dưới tàng cây, cũng không có dự định đi giải cứu, nếu đối phương rơi vào đường cùng Thảm Tri đương nhiên không ngại ra tay tương trợ, nhưng lúc này lại không cần hẳn phải xuất thủ.

Trong lúc mũi kiếm của tán tu gần chạm đến lồng ngực Lăng Cốc Diệc bỗng nghe thấy một tiếng xé gió truyền đến, ngay sau đó vang lên một tiếng hét thảm, gã tán tu vừa rồi vẫn khí thể hiển ngang nhất thời sắc mặt biến thành màu đen, trợn trừng hai mắt ngã xuống.

Sau khi người nọ mất đi sự sống, tiểu giao long đang cắn chặt trên cổ tán tu mới buông lỏng miệng, nhảy lên vai Lăng Cốc Diệc đưa đầu cọ vào gò má y.

Lăng Cốc Diệc dường như vẫn ngờ ngác chưa phát hiện, thật lâu sau mới nhìn về phía tiểu giao long: “Tiểu Hắc, sư huynh sẽ không hại ta, phải không?”

Tiểu giao long giống như chẳng biết gì, thè lưỡi phát ra tiếng khè khè, đột nhiên lại vèo một cái biến mất trên vai Lăng Cốc Diệc.

Nhìn con rắn nhỏ màu đen đang lao về phía mình, khóe môi Thảm Tri hơi cong lên, nghĩ lại lời Thảm Vô Hoặc nói giao long này có độc, bèn vận lực vào hai ngón tay, đồng thời dùng năng lượng ngăn cách lớp da với bên ngoài, đưa tay kẹp một cái.

Tiểu giao long khí thế hung hăng nhất thời bị kẹp ở giữa hai ngón tay Thảm Tri, không thể động chỉ đành vung vẩy cái đầu nhe răng uy hiếp.

Vật nhỏ này hiện tại dễ thương hơn nhiều so với lúc trưởng thành, Thảm Tri lấy mảnh lá cây nhỏ nhét vào trong miệng nó, thấy nó hung ác giảm bớt, không đến mấy ngậm đã gặm sạch sẽ phiến lá lớn chừng bằng bàn tay, hẳn càng vui vẻ hơn, lại nhét thêm một mảnh vào.

Lúc này Lăng Cốc Diệc mới hoàn hồn, bắt chập vết thương trên người đứng lên mở miệng kêu to: “Tiểu Hắc? Tiểu Hắc!”

Thảm Tri nhảy xuống ngọn cây, vung vẩy con rắn nhỏ giữa hai ngón tay: “Đang tìm nó sao?”

“Ngươi, Vô Tri đạo hữu!” Lăng Cốc Diệc trở mắt ghen lời, ngay cả sừng vật đang gặm lá cây cũng quên bồng mất, nhìn Thảm Tri hỏi: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Thảm Tri đáp: “Vừa lúc đi ngang qua.”

Ngược lại Lăng Cốc Diệc cũng không hoài nghi, sau đó trông thấy tiểu giao long trên tay Thảm Tri càng hoảng sợ: “Đạo hữu! Mau buông nó xuống!” Dứt lời đã nhào về phía Thảm Tri, đáng vẻ như muốn đoạt lấy con tiểu giao long kia.

Thảm Tri mặc y tùy ý lấy đi, sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Cốc Diệc.

Dường như cũng phát hiện bản thân mình đã quá kích động, sắc mặt Lăng Cốc Diệc thẹn thùng, không quan tâm đến ngự thú trên tay, giương mắt dè dặt nhìn Thảm Tri: “Ngươi không sao chứ?”

“Người có vấn đề là ngươi mới đúng.” Thảm Tri nhìn toàn thân Lăng Cốc Diệc toàn là máu, lại nhìn thi thể trên mặt đất: “Nếu như chuyện không quá mức quan trọng, ta lên đường tiếp.”

“Ta có thể theo ngươi không?” Lăng Cốc Diệc gọi Thảm Tri.

Thảm Tri quay đầu lại nhìn dáng vẻ rụt rè của y, lại nghe thấy ở rất xa đang có tiếng dã thú kêu gào: “Theo kịp.”

Không biết do dây thần kinh nào bị va động, Lăng Cốc Diệc nhìn Thảm Tri, nhất thời nước mắt như hạt châu đứt dây tí tách rơi xuống.

Thảm Tri ngắt ra, tiếp theo đã thấy đối phương nhào về phía mình, hấn vô thức nghiêng người né tránh, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, thiếu niên va vào thân cây đặt móng ngã xuống mặt đất, nhất thời tui thân gào khóc um lên.

Âm thanh hệ thống vang lên, [Chủ nhân bỏ lơ mỹ nhân nhào vào lòng.]

Thẩm Tri: “...”

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Linh khí trong Thiên Di bí cảnh dồi dào đương nhiên sẽ càng nhiều linh vật, Thẩm Tri vừa đi vừa thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hệ thống thông báo phát hiện linh thảo, nhưng bước chân vẫn chưa từng dừng lại.

Bước chân Lăng Cốc Diệc cũng nhanh chậm đi theo sát phía sau Thẩm Tri, viên mắt vẫn còn ửng đỏ, thỉnh thoảng giơ tay áo lên lau nước mắt nhưng không khóc thành tiếng, một tay vẫn khẽ túm lấy tiểu giao long đang nhìn Thẩm Tri chăm chăm không chớp mắt, rất sợ nó lại bỏ nhào vào Thẩm Tri.

Trên đường đi Lăng Cốc Diệc cũng chưa từng nói vì sao y lại lưu lạc đến đây, Thẩm Tri cũng chưa từng hỏi.

Không bao lâu, Thẩm Tri dừng lại trước một dòng suối nhỏ, Lăng Cốc Diệc nhất thời chưa phản ứng kịp đứng đầu vào lưng Thẩm Tri.

Lăng Cốc Diệc lớn hơn Thẩm Tri rất nhiều tuổi, chẳng qua do đáng về thiếu niên, so với hắn lại thấp hơn rất nhiều nên cái mũi mới đụng mạnh vào bả vai Thẩm Tri, y xoa nắn chớp mũi đỏ ửng nghi ngờ nhìn Thẩm Tri.

Thẩm Tri cũng nhìn Lăng Cốc Diệc, di chuyển mấy bước tùy ý ngồi xuống một tảng đá, nói: “Nghỉ tạm ở đây nửa canh giờ.”

Lăng Cốc Diệc nghe vậy viên mắt lại đỏ ửng, nước mắt mới ngưng lại trào ra lần nữa, thút tha thút thít nói: “Đạo hữu không cần bận tâm đến ta, ta theo kịp.”

Thẩm Tri nhú mày nhìn Lăng Cốc Diệc, ngón tay chỉ vào dòng suối nhỏ trước mặt: “Người đi tắm rửa một lúc đi.” Lập tức trầm giọng xuống: “Nam tử hán đại trượng phu, suốt ngày khóc sụt sùi còn ra thể thống gì?”

Lăng Cốc Diệc cũng ngừng nức nở, dường như bị giật mình, trong giây lát đứng đơ ra đó không biết làm sao.

Sau một lúc lấy lại tinh thần, y lau khô nước mắt giơ tay áo lên ngửi thử, quả nhiên một mùi máu tanh nồng xông vào mũi, ban nãy tuy đã dùng lời chú rửa sạch những vết máu trên người nhưng mùi máu tươi thể nào cũng không hết, thảo nào Thẩm Tri lại muốn mình đi tắm, Lăng Cốc Diệc nhất thời hơi ngượng ngùng nhìn về phía dòng suối nhỏ.

Dòng suối này rộng ba thước, dưới suối đều là đá cuội trơn tuột, nước không tù đọng mà trong suốt lạnh lẽo, vừa vịn đến ngang hông, đúng là một nơi lý tưởng để tắm.

Ban nãy gấp rút lên đường nên không để ý, bây giờ trông thấy dòng suối này thật ra lại muốn tắm một lát, thế nhưng... Y ngoảnh đầu lại nhìn Thẩm Tri có chút do dự.

Thẩm Tri liếc nhìn y, nhắm mắt quay lưng lại phía dòng suối lạnh lùng nói: “Ta không nhìn người.”

“Ta, ta không có ý này.” Khuôn mặt Lăng Cốc Diệc nhất thời đỏ ửng luống cuống cúi nút áo. Đúng lúc này một chiếc bình nhỏ bay về phía y, y cuống quýt tiếp nhận, phát hiện hóa ra là mấy viên linh đan thượng phẩm trị thương, những viên đan dược này vô cùng quý giá rất phù hợp với tình trạng tưng quẫn hiện tại của y, suy nghĩ một lát, y vẫn cảm ơn mà nhận lấy: “Đa tạ đạo hữu ban thuốc, Lăng Cốc Diệc thiếu người một phần nhân quả, sau này sẽ đền ơn thỏa đáng.”

Đối với tu giả mà nói, nhân quả gắn liền với thiên đạo, nếu nhân quả không dứt thì cũng khó có được đại đạo, lúc này hiển nhiên Lăng Cốc Diệc đã nợ Thẩm Tri một ân tình cực lớn, cho nên mới hứa hẹn như vậy.

Thẩm Tri thoáng kinh ngạc nhú mày: “Vật ấy chẳng qua chỉ là đan dược tầm thường, không cần nói đến nhân quả, coi như người chỉ thiếu ta một nhân tình thôi.”

Lăng Cốc Diệc vẫn bướng bỉnh không chịu, Thẩm Tri cũng lười tranh chấp, mặc kệ y đi.

Đan được một màu xanh mượt mà, bé chùng bằng ngón tay cái, tựa như một viên lục bảo xinh đẹp tỏa ra mùi thơm mát xông vào lỗ mũi. Lăng Cốc Diệc đổ một viên vào tay, vô cùng xúc động mà nuốt vào, sau đó ngồi xuống điều tức.

Thẩm Tri đợi một khắc, mới thấy y tỉnh lại bèn hỏi: “Cảm giác như thế nào?”

Lăng Cốc Diệc liền khen ngợi: “Quả thật là linh dược thượng phẩm, mới vừa vào miệng ta đã cảm giác có một dòng nước mát dọc theo yết hầu tỏa ra toàn thân, vết thương cũ trên người cũng nhanh chóng khép lại, không chỉ thế, nội thương trong gân mạch cũng khỏi hơn phân nửa, ngay cả linh lực cũng sung mãn hơn một phần!” Rồi y lập tức trả lại chiếc bình cho Thẩm Tri, quyến luyến bịn rịn nói: “Vô Trì đạo hữu, những đan dược này tất nhiên là rất quý giá, ta dùng một viên được rồi, những thứ còn lại ngươi lấy về đi.”

Thẩm Tri liếc nhìn Lăng Cốc Diệc, khẽ cười nói: “Vật ấy đã cho ngươi, ta đương nhiên sẽ không lấy lại, những đan dược này ngươi đã dùng thì nó chính là của ngươi.”

Loại đan dược này Thẩm Tri có rất nhiều, đều do lúc nhàn rỗi hẩn tu luyện trong phòng đan Minh Lệ đã chuẩn bị cho, có điều tuy Thẩm Tri rất tìm tòi học hỏi trên phương diện phù thuật trận pháp, nhưng về đan dược lại có chút bó tay, chung quy dược vật so với những gì trên đan thư nói vẫn có chỗ khác biệt.

Đan dược tặng cho Lăng Cốc Diệc, ban đầu trên đan thư nói thành phẩm phải có màu vàng óng, mà hẩn luyện ra lại có màu xanh nhạt, tuy biết nó cũng có tác dụng chữa thương nhưng thêm tác dụng phụ gì thì không rõ, bây giờ xem ra hẩn cũng là đồ tốt.

Lăng Cốc Diệc đương nhiên không biết mình bị dùng làm thí nghiệm, luôn miệng nói cảm ơn, càng cảm động hơn vạn phần, khoe mắt một lần nữa ngẩn lệ, lại nghĩ đến lời Thẩm Tri mới nói ban nãy liền nuốt nước mắt trở lại, hai ba bước cời sạch quần áo nhảy vào trong suối.

Tiểu giao long dường như cũng phát hiện Thẩm Tri tặng dược hoàn cho chủ nhân mình nên không rục rịch muốn đánh lén hẩn nữa, chỉ mắt nhìn lom lom vào chiếc bình nhỏ đặt ở trên tảng đá lẩn vào đồng y phục của Lăng Cốc Diệc, thỉnh thoảng khịt khịt mũi một cái.

Thẩm Tri đưa lưng về phía dòng suối, vốn muốn điều tức, thấy nó thú vị liền ngoác tay với nó, ban đầu tiểu giao long không thèm để ý tới hẩn, sau đó dường như nghĩ tới chính người này đã lấy ra cái bình, do dự một lát liền nhìn Lăng Cốc Diệc đang tắm rửa, lại thoáng nhìn bình nhỏ, cuối cùng uốn éo bơi tới dưới chân Thẩm Tri, thè lưỡi nhỏ màu hồng giương mắt nhìn hẩn, hiển nhiên đã quên mất trước đó không lâu vừa bị Thẩm Tri nhét cho hai mảnh lá cây.

Thẩm Tri chợt thấy hứng thú, đưa tay lấy ra một viên dược hoàn trong bình đan dược giống y như viên mới tặng Lăng Cốc Diệc ban nãy, đặt ở giữa ngón tay, đưa về phía tiểu giao long thăm dò.

Quả nhiên, đôi mắt nhỏ như hai hạt đậu đen của nó chăm chú nhìn ngón tay Thẩm Tri, cái đuôi nhỏ vung vẩy đằng sau y như cầu, giống hệt dáng vẻ đang xin ăn.

Ngón tay Thẩm Tri đưa sang trái, đầu tiểu giao long cũng dời sang trái, ngón tay đưa sang phải, đầu cũng dời sang bên phải, cái đuôi càng đung đưa lợi hại hơn.

Nụ cười trên khóe môi Thẩm Tri càng sâu hơn một chút, bỗng nhiên tay hẩn khẽ động, viên đan dược vốn nằm trong tay thế mà biến mất tiêu, sau đó Thẩm Tri xòe ra những ngón tay thon dài đặt trước mặt tiểu giao long.

Tiểu giao long cũng kinh ngạc, đôi mắt vốn chiếm gần nửa bên mặt càng thêm tròn tròn, vòng trái vòng phải quanh tay Thẩm Tri phát hiện đúng là không có, rốt cục đau lòng đến bật khóc.

Nhìn mặt đất chỉ trong chốc lát đã ướt một mảnh bùn đất, Thẩm Tri không khỏi bật cười, đúng là một chủ một sùng vật giống y hệt nhau, lại lần nữa lấy ra viên đan dược vừa nãy ném qua chỗ nó.

Tiểu giao long thương tâm đang khóc ướt lệ nhòa thoáng chốc ngừng lại, khi đan dược trong tay Thẩm Tri bay tới liền bật thẳng dậy há to miệng nuốt ực vào rồi ợ một cái, sau đó dương dương đắc ý thè lưỡi với Thẩm Tri, ve vẩy cái đuôi bơi về chỗ Lăng Cốc Diệc.

Thẩm Tri cũng không cáu giận, để mặc nó đi.

Lăng Cốc Diệc vừa tắm xong đang mặc áo lót, trông thấy dáng vẻ nghênh ngang đắc ý của tiểu giao long liền túm lấy cái đuôi nó khẽ lắc qua lắc lại: “Đã làm chuyện xấu gì hử?”

Dọc đường tiếp theo tiểu giao long đối với Thẩm Tri còn nhiệt tình hơn vài phần so với Lăng Cốc Diệc, thỉnh thoảng bò lên người hẩn, ban đầu Lăng Cốc Diệc cũng không cho phép, sau đó không giữ nổi nó, khiến nó nhảy lên người Thẩm Tri, phát hiện Thẩm Tri hoàn toàn không sao y cũng để mặc nó vậy.

Thẩm Tri thỉnh thoảng bón cho tiểu giao long một viên đan dược mình luyện chế không biết thành công hay thất bại, thấy dáng vẻ nó vẫn nhảy loạn vui vẻ, dọc đường cũng hết sức thư thái.

Lăng Cốc Diệc cũng hết hồn hết vía, tuy y không nhận ra đan dược Thẩm Tri cho Tiểu Hắc là gì, nhưng thoát nhìn cũng không giống phạm vật, nếu như còn ăn thêm nữa cho dù đem bán thân cũng không trả nổi đâu!

“Đạo hữu...”

Trong lúc Lăng Cốc Diệc muốn ngăn cản Thẩm Tri tiếp tục dứt đồ ăn cho tiểu giao long, Thẩm Tri đột nhiên giơ tay lên chặn lại lời y: “Có người.”

Chỗ đất trống trong rừng sâu, một gã tu giả bạch y đang đại chiến cùng ba gã tán tu, bên cạnh tu giả bạch y còn có một con sư tử trắng đang gầm thét công kích về phía ba người, chẳng qua cuối cùng song quyền khó địch tứ thủ, tu giả bạch y dần dần rơi xuống hạ phong.

Mắt thấy vũ khí của một tán tu sẽ đâm vào đan điền tu giả bạch y, đột nhiên xuất hiện một vệt lam quang, rốt cục một mũi tên nước phóng tới đâm xuyên thủng cổ tay kẻ công kích kia.

Ba gã tu giả bèn cả kinh: “Có mai phục! Đi mau!” Vừa dứt lời, ba người đã không thấy tăm hơi đâu.

Tu giả bạch y té rầm xuống đất, sư tử trắng cũng vô lực chống đỡ, thân thể lung lay nhưng vẫn đứng tại chỗ cảnh giác nhìn về phía mũi tên nước mới bắn tới.

Về mặt Thẩm Tri cũng phức tạp nhìn Lăng Cốc Diệc mới xuất thủ, lại nhìn nam tử đang nằm trên mặt đất, nghĩ đến phương thức hai người này ở chung những lần trước, rốt cục trong lòng đã hiểu, ‘Đi đi.’

‘Ta, ta muốn tìm sư huynh hỏi cho rõ.’ Lăng Cốc Diệc truyền âm.

Thẩm Tri nhìn Lăng Cốc Diệc, thấy ánh mắt y hoàn toàn dừng lại trên người tu giả kia, si ngốc sững sờ có vẻ vô cùng kỳ lạ, biết lúc này nói gì cũng vô ích, cuối cùng bước chân y vẫn hướng tới phía nam tử kia.

Sư tử trắng hiển nhiên nhận ra Lăng Cốc Diệc, phát hiện ra y dường như đã yên tâm hơn, bèn nằm phục xuống bắt đầu liếm láp vết thương đang chảy máu.

Lăng Cốc Diệc đứng đó một lúc lâu, cuối cùng vẫn không đành lòng, tiến lên đỡ tu giả kia dậy.

Tu giả bạch y lo lắng tỉnh lại, hé mắt ra giống như không thể tin nổi: “Tiểu, Tiểu Diệc?” Nói được một nửa, y vươn tay ra dường như muốn sờ lên mặt Lăng Cốc Diệc, lắp bắp nói: “Không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Sư huynh, là ta.” Con mắt Lăng Cốc Diệc kè lên, tránh khỏi bàn tay nam tử.

“Tiểu Diệc người không sao hết, thực sự quá tốt rồi, khụ khụ.” Sau đó y nhìn thấy Thẩm Tri, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, giật mình chốc lát liền hỏi lại tinh thần: “Vị đạo hữu này là?”

Thẩm Tri ngay từ lúc Lăng Cốc Diệc xuất hiện đã thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Thừa Kiếm tông, Vô Tri.”

“Hóa ra là Vô Tri đạo hữu, tại hạ Bạch Mộc Ngự Thủ tông, đa tạ đạo hữu đã tương trợ Tiểu Diệc dọc đường.” Nói xong y lại ho ra một búng máu, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

“Sư huynh!” Lăng Cốc Diệc hét lên.

Thẩm Tri nhìn nam tử bạch y đang nằm trong ngực Lăng Cốc Diệc, lại nhìn về phía y: “Người có muốn tiếp tục đi với ta không?”

“Ta, ta...” Lăng Cốc Diệc hiển nhiên vô cùng do dự, chần chờ hồi lâu mới nói: “Ta ở lại chăm sóc sư huynh.”

“Người tự thu xếp ổn thỏa.” Thẩm Tri lại nhìn con rắn nhỏ trong tay, đưa trả lại cho Lăng Cốc Diệc, truyền âm nói: ‘Y không bị thương.’

Cũng không biết có tin hay không, Lăng Cốc Diệc kinh ngạc nhìn bóng lưng Thẩm Tri, hồi lâu mới cúi đầu, về mặt đầy phức tạp nhìn vị sư huynh từ trước đến nay y luôn kính yêu có thừa, khẽ thở dài.

Sau khi không còn Lăng Cốc Diệc, tốc độ của Thẩm Tri nhanh hơn rất nhiều, không đến nửa ngày đã đến chỗ hệ thống báo có linh bảo.

Nơi này chính là một dòng suối nhỏ, nước suối trong suốt, bên trong mọc um tùm cỏ dại, lui về phía sau là một vách đá, nhìn lại mới thấy hóa ra là một vách đá dốc ngược lởm chởm vô cùng kỳ quái, dòng suối từ trên sườn dốc chảy dọc xuống tạo thành dòng nước nhỏ.

[Chủ nhân, linh bảo ở đỉnh núi đầu nguồn suối.]

Núi đá chót vót, nơi này lại không thể phi hành, Thẩm Tri nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt tập trung vào những dây mây chẳng chịt rơi xuống từ vách đá, quyết định dứt khoát, tính mượn lực vươn người đi lên.

Không đến nửa canh giờ đã đặt chân đến nơi.

Dưới đỉnh vách núi ba trượng có một bệ đá hõm vào, trên bệ có một gốc cây già, thanh tuyến dưới gốc cây đang tuôn nước ào ào, bên cạnh con suối mọc lên một gốc cây ngũ diệp thảo, ở giữa treo một trái quả đỏ au, lúc này đã hoàn toàn trưởng thành, tỏa ra một mùi thơm ngát nồng nàn, từ xa người thấy sáng khoái dễ chịu.

Vật ấy là Xích quả, ngàn năm mới kết một quả, tu giả ăn vào có thể trực tiếp tăng lên ba cảnh giới, chẳng qua Thẩm Tri cũng chỉ nghe đồn về vật này,

kiếp trước cũng chưa từng gặp qua, bây giờ vừa nhìn thấy đã dâng lên vài phản hứng thú.

Thảm Trì ngắm nhìn Xích quả cũng không gấp đi hái, chỉ chấp tay đứng bên cạnh dường như đang chờ điều gì, không đến giây lát đã có tiếng người truyền đến.

“Không sai chính là nơi này, sư tôn ta đã dặn đi dặn lại nhất định phải giành được món bảo bối này.”

“Bảo bối như vậy chắc nhiều người nhớ nhưng lắm nhĩ? Cũng đã năm trăm năm rồi mà sư tôn ngươi vẫn nhớ mãi không quên sao?”

“Ta cũng không biết, lão nhân gia ông ấy chỉ nói, nếu như giành được vật đó, có nhận được truyền thừa hay không cũng không sao cả.”

“Woa... Lợi hại như vậy, ta đây cũng phải nhìn một chút.”

Đi đến ước chừng bốn người, tu vi đều trên dưới kim đan trung kỳ, lúc này người đi đầu đã ngẩng cổ lên thăm dò, trông thấy Thảm Trì nhất thời kinh hãi kêu lên: “Phía trên có người!”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoắc: Ta đâu? Ta ở đâu QAQ

Tác giả: Muốn xuất hiện không? Kêu pa pa đi!

Vô Hoắc: Pa pa! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Uất Trì Quan là đại đệ tử chương môn Thanh Sơn, Thanh Sơn môn mặc dù không bằng ngũ đại tông môn nhưng ở trong các môn phái cũng là số một số hai, hiện tại y mới qua một trăm hai mươi tuổi tu vi đã là Kim đan hậu kỳ, khi nói chuyện đều mang theo một cỗ ngạo khí.

Lần này tới Thiên Di bí cảnh, vị sư tôn từ trước đến nay không nói nhiều hơn nửa câu, chỉ một lòng tu luyện lại cứ nhiên dặn đi dặn lại y nhất định phải giành được món bảo bối đó vào tay, còn trình trọng đem một phần bản đồ bí cảnh cho y. Mà vận khí của y cũng tốt, lúc rơi vào vừa vặn ở cách đó không xa, trên đường gặp phải ba tu giả Kim đan trung kỳ cũng coi như quen biết, mấy người liền kết bạn hành tẩu, dọc đường gặp phải yêu thú cùng ba người kia bỏ ra khá nhiều công sức mới tới được đây.

Bảo bối đến cả sư tôn cũng nhớ mãi không quên, há có thể cho phép người khác hưởng chung với mình?

Chẳng qua y tuyệt đối không ngờ tới lại có người nhanh chân tới trước!

Trên hẻm vách núi cao có một người đang đứng, người nọ một thân áo xanh, nhìn bóng lưng có phần đơn bạc, tu vi Kim đan trung kỳ, có lẽ biết có người tới nên xoay người lại, khuôn mặt tuy có phần thanh tú nhưng cũng bình thường, trong đầu Uất Trì Quan suy tính nhưng không nghĩ ra đã từng gặp người này ở đâu, có lẽ trong đại hội tu giả cũng không xuất sắc. Uất Trì Quan nghĩ như vậy, phi tiêu trong tay áo ban đầu tính chuẩn bị cho ba người kia đã thay đổi đối tượng.

Hai mắt Uất Trì Quan cảnh giác nhìn người nọ trên bệ đá, đồng thời cũng liếc mắt nhìn lên trái ngũ diệp thảo trên cây, thấy nó vẫn còn nguyên vẹn mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhóm ba người kia cũng lần lượt leo lên hẻm đá, đứng nhìn phía sau Uất Trì Quan.

“Tại hạ Uất Trì Quan Thanh Sơn Môn ra mắt đạo hữu.” Uất Trì Quan chấp tay cười nói: “Xin hỏi tôn hào đạo hữu?”

Trông thấy mấy người, người nọ cũng không có nửa điểm sợ hãi, thậm chí con mắt chưa từng liếc nhìn Uất Trì Quan, lạnh lùng nói: “Tại hạ Ngô Minh.”

Uất Trì Quan chỉ một lòng chuyên tâm vào bảo bối ngay trước mắt, nào còn quan tâm đến tên người này, y đi thẳng vào vấn đề: “Đạo hữu, tại hạ tới đây có chuyện quan trọng muốn làm, nếu như đạo hữu vô sự, xin mời tránh đi, nếu không sau này đạo hữu bị thương tổn sẽ không tốt.”

Dường như đối phương không hề nghe thấy ý tứ uy hiếp trong lời y nói, giọng nói không nhanh không chậm: “Ly lẽ tới trước tới sau, nói vậy đạo hữu nên

hiểu.”

Uất Trì Quan lại đưa mắt nhìn trái cây đỏ rực kia, tinh thần khẽ động, lập tức giang tay về phía Ngô Minh: “Đó là hiền nhiên, đạo hữu, xin mời.”

Ba người kia không ngờ Uất Trì Quan lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, đồng thời kêu lên: “Đạo hữu, không thể!”

Uất Trì Quan vừa vuốt ve chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay cái, vừa nói lời chính trực khuyên mấy người: “Ôi chao, ba vị đạo hữu như vậy không phúc hậu rồi, người xưa nói ai tới trước phải được đầu tiên, vật ấy chỉ có một, vị đạo hữu này tới trước đương nhiên trái quả phải do hắn hái xuống.”

Ngô Minh gật đầu: “Như vậy thật đa ta đạo hữu.” Nói xong lập tức đi về phía bụi cây kia.

Uất Trì Quan sao có thể dễ dàng thỏa hiệp đem bảo bối gần đến tay nhường lại cho kẻ khác, thấy Thẩm Tri xoay người, ánh mắt y lạnh lẽo, phi tiêu vốn giấu trong tay áo bỗng phóng nhanh về phía đối phương, cùng lúc đó ba gã tu giả cũng đồng thời bắt đầu công kích Thẩm Tri.

Sau khi phi tiêu bắn ra, động tác của Uất Trì Quan vẫn chưa dừng lại, tiếp đó ba cây phi tiêu khác lại rời khỏi tay.

Chỉ nghe thấy tiếng phi tiêu đâm vào da thịt cùng mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba gã tu giả đi cùng y còn chưa biết xảy ra chuyện gì đã đi đòi nhà ma.

Cùng lúc đó, thân hình Ngô Minh đột nhiên vận vẹo biến mất tung.

“Hử? Tiểu tử kia đâu rồi?” Phi tiêu bắn về phía Ngô Minh đều phá lệ rơi vào trong khoảng không, Uất Trì Quan thấy lạnh cả tâm: “Tu giả Kim đan trung kỳ không có khả năng chạy nhanh như vậy.” Y nhìn quanh bốn phía vẫn không phát hiện ra bóng dáng đối phương, ánh mắt thâm trầm nhìn mấy cây phi tiêu tằm độc nằm trên mặt đất, nếu y là Nguyên anh kỳ thì tốt rồi, đến lúc đó có thể phóng thân thức ra ngoài, người nọ sẽ không thể nào chạy thoát khỏi truy đuổi của y.

Nghĩ thế, ánh mắt Uất Trì Quan nhìn về phía trái cây đỏ mọng càng thêm say mê điên cuồng.

Có điều Uất Trì Quan vẫn chưa lập tức đi hái mà đứng tại chỗ đề phòng một lúc, không phát hiện ra bóng dáng bất luận kẻ nào, vậy hẳn tên kia đã rời đi, y mới bước chân về phía ba cỗ thi thể: “Ba vị đạo hữu, xin lỗi.” Vừa nói vừa đưa tay phá vỡ đan điền một người, móc ra từ bên trong một viên châu vàng óng ước chừng bằng hạt ngọc, tán thưởng đưa mắt nhìn, sau đó làm theo như cũ lại móc ra hai viên.

“Kim đan của ba vị đạo hữu thật thuần khiết, đúng là hàng tốt.” Y cảm thán một tiếng rồi cẩn thận từng li từng tí thả chúng vào một chiếc hộp.

Tiếp theo ánh mắt Uất Trì Quan dừng lại trên quả ngũ diệp, lại nhìn quanh bốn phía, cảm thấy không có động tĩnh gì mới cẩn thận đi về phía nó.

Đương nhiên Uất Trì Quan yên tâm đến thế cũng bởi cái nhẫn ở trên tay, đây chính là bảo khí phòng hộ thượng phẩm, đủ để chống đỡ một kích toàn lực của tu giả Nguyên anh kỳ, chỉ cần nó không bị hỏng, vậy y có thể tung hoành ngang ngược ở trong Thiên Di bí cảnh này rồi.

Trong lúc ngón tay Uất Trì Quan vừa đụng vào trái quả thì bỗng nhiên nghe thấy phập một tiếng, sau đó cảm giác sau lưng mát lạnh, cúi đầu xuống đã thấy một mũi kiếm đâm xuyên qua ngực y: “Điều, điều này không có khả năng...”

Thẩm Tri thờ ơ đảo mắt qua chiếc nhẫn đã vỡ thành hai nửa trên mặt đất, rút thân kiếm ra khỏi ngực Uất Trì Quan rồi lại đâm vào đan điền y, lưu loát hất ra ngoài một viên kim đan lớn hơn hạt châu một chút nhanh như chớp đã lăn xuống đất.

Thẩm Tri nhặt lên một cây phi tiêu Uất Trì Quan đã sử dụng tỉ mỉ xem xét, bên trên bôi một loại chất độc có thể khiến tu giả dưới Nguyên Anh mất mạng ngay tức khắc.

Đứng tại chỗ một lúc, Thẩm Tri nhắc chân đạp vỡ viên kim đan này, lại vung tay lên, nhất thời từ xung quanh hòm đá bay tới hơn mười miếng linh thạch thượng phẩm, lập tức phong cảnh vận vẹo một hồi, nguyên bản mười trượng hòm đá biến thành có ba trượng, mà quả ngũ diệp vốn ở ngay dưới tay Uất Trì Quan lại bất ngờ cách đó hơn vài chục bước.

Đây là mê trận biến đổi, Thẩm Tri gọi là mê sát trận, chỉ cần đụng vào tâm trận thì sẽ khởi động sát trận, mà ngũ diệp quả chính là tâm trận này.

Lúc mới nghe thấy giọng nói hắn đã cảm giác đây là người quen, chẳng qua không nhớ rõ dáng vẻ tên này, mà sau khi trông thấy chiếc nhẫn kia hắn đã xác định được thân phận, người này chính là tên tu giả chẳng những từng làm nhục hắn kiếp trước, còn đá hắn xuống vách núi lúc hắn đến Thanh Sơn môn cầu tiên.

Nếu không phải mạng hắn lớn, được một gốc cây già đỡ cho, chỉ sợ đã sớm mất mạng dưới vách đá vạn trượng rồi.

Đáng tiếc sau khi hắn trở thành ma tu có chút thành tựu, tên này đã chết một cách khó hiểu vô cùng đáng tiếc, mà hiện tại vừa đúng lúc có thể bù đắp.

Lại đưa mắt nhìn mấy cỗ thi thể, Thẩm Tri búng mấy cái thủ quyết, một ánh lửa đỏ rực rờ chiếu trọn mấy người, trong giây lát đã hóa thành hư ảo, ngay cả máu tươi chảy đầy đất cũng biến mất.

Thanh Sơn môn, chương môn đang bế quan tu luyện bỗng nhiên mở mắt miệng phun ra máu tươi, bất chấp lau đi vết máu trên miệng, lao lập tức đứng dậy chạy đến mặt thất tông môn nhìn ngọn đèn dĩ nhiên đã tắt lụi, siết chặt nắm tay kêu lên rôm rốp.

Hồi lâu lão mới lấy ra một tấm phủ chú, vung tay lên, nó liền hóa thành một vệt sáng bay về phía đông.

Linh thú canh giữ ngũ diệp quả là một Kim quan xà dài bảy thước, Thảm Trì vừa mới tới gần nó liền vọt ra, há miệng phun một ngọn lửa màu trắng bay vào về phía Thảm Trì.

[Đây là linh xà Kim đan viên mãn, xin chủ nhân cẩn thận.]

Thảm Trì đã sớm có phòng bị, linh bảo như vậy đương nhiên có linh thú thủ hộ, hẳn nghiêng người né tránh ngọn lửa, thần sắc bất biến cảm kiếm tấn công về phía nó.

“Àm!”

Đám lửa trắng đập vào trên vách đá, nham bích nhất thời bị đốt thành một cái hắc động không biết độ nông sâu, đá trên động rào rào trút xuống rơi vài lung tung trên hõm đá thành một đồng hỗn độn.

Kim quan xà hiển nhiên đã mở linh trí, đánh lên không trúng, mắt thấy mũi kiếm Thảm Trì đã đâm thẳng về phía nó, vội vã uốn người né tránh, nhưng động tác so với Thảm Trì vẫn chậm hơn một nhịp, đuôi trúng ngay một kiếm.

“Xi xi!”

Thấy đuôi mình bị chém đứt, Kim quan xà hiển nhiên nổi giận, loài giun dế này cư nhiên chém đứt đuôi nó! Há miệng lại phun ra mấy hỏa cầu bên trong còn kèm theo nọc độc, ắt muốn một kích giết chết Thảm Trì.

Kim quan xà là linh thú hiếm thấy ở Sơ Linh giới, ai trông thấy nó cũng tránh không kịp, cho dù là tu giả Ngự Thú tông cũng không dám tìm nó làm ngự thú, chỉ vì nọc độc quá độc, dù chủ nhân của nó đánh phải cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mắt thấy ngọn lửa cùng nọc độc đã cắt đứt con đường phía trước của Thảm Trì, phía sau hẳn là vách núi, trong mắt Kim quan xà hiện lên vẻ đắc ý, ngoe nguẩy cái đuôi thiếu nửa tắc, lại phun ra một ngọn lửa.

Thấy hỏa cầu có độc tấn công tới, Thảm Trì vội vã lui lại, rút cục huyệt chân rơi xuống vách núi, chỉ nghe thấy vài tiếng lộp độp, sau đó nơi này không còn tiếng hít thở nữa.

Kim quan xà gật gù đắc ý phì phì vài tiếng rồi xoay người ngậm đuôi bò về phía ngũ diệp quả.

Đúng lúc này, Thảm Trì vốn phải rơi xuống vách đá lạng lẽ nhảy lên, mũi kiếm một lần nữa tập kích về phía Kim quan xà bảy tắc.

“Phì!”

Ré lên một tiếng, Kim quan xà vừa rồi còn dương dương đắc ý đang vặn vẹo thống khổ dưới kiếm của Thảm Trì, sau đó liền mất đi hơi thở.

Thảm Trì cũng như mọi lần móc ra kim đan của Kim quan xà, sau đó thu trọn toàn bộ xác rắn cất đi, da răng xương của rắn đều là đồ tốt.

Trong lúc Thảm Trì đưa tay về phía ngũ diệp quả, hắn bỗng phát hiện trong túi trữ vật rung lên một hồi.

Thảm Trì hơi ngần ra, dùng thần niệm quét qua một vòng trong không gian túi trữ vật, một lát sau mới lấy ra vật đang động đậy, ném lên mặt đất trước mặt, vật ấy chính là cục đá Văn Nhiều tặng cho hắn lúc tham gia đại hội tu giả ở Chấn Phù tông.

Sau khi tiếp đất, nó càng lay động mạnh hơn, một lát sau, lớp vỏ ngoài rục rờ sắc màu cứng cáp như đá kêu lên răng rắc, lộ ra một quả trứng trắng như tuyết cỡ chỉ bằng nắm đấm.

Tiếp theo vỏ trứng bắt đầu nứt ra, sau đó vết nứt dày đặc li ti mở rộng như gân lá, cuối cùng rốt cục nó cũng không chịu nổi gánh nặng, bura ra làm đôi.

Trong trứng lộ ra một con mắt híp, cái đầu nhỏ màu trắng ướt sũng, nó lí nhí kêu lên một tiếng: “Meo!” Sau đó tung mình nhanh như chớp lao về phía ngũ diệp quả.

Thảm Trì nhanh tay nhanh mắt, một tay tóm lấy nó, [Đây là thứ gì?]

[Thưa chủ nhân, đây là mèo.] Hệ thống trả lời nghiêm chỉnh.

Dường như hệ thống này ngày càng không đáng tin cậy, Thảm Trì nhớ lần trước nó đáp quả trứng kia là đá, lần này lại bảo thứ này là mèo.

Tuy hắn chưa từng nuôi mèo nhưng tìm trong lịch sử Sơ Linh giới cũng chưa từng xuất hiện quả trứng nào có thể sinh ra mèo.

“Meo meo!” Đường như bị Thảm Trì tóm lâu, tiểu miêu bị mất tự do co chân lên kêu thảm thiết, thỉnh thoảng thè đầu lưỡi non mềm liếm ngón tay Thảm Trì.

[Mèo này nguồn gốc kỳ lạ, vì lý do an toàn, kiến nghị chủ nhân đem vứt bỏ.] Hệ thống lên tiếng lần nữa.

Đây không phải là mèo, đôi mắt Thảm Trì hơi híp lại lật qua lật lại xem một lượt, đưa ra kết luận này, vì mèo chắc chắn sẽ không mọc cánh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Biên tập: Tiểu Vô Lại

[Thứ này không rõ lai lịch, kiến nghị chủ nhân không nên để tâm.] Hệ thống một lần nữa nhắc nhở.

Thảm Trì không thèm để tâm đến nó, ngón tay mon trón trên lưng tiểu tử kia, bên trên có hai mẩu hơi nhô ra trong lớp lông tơ, chính là đôi xương cánh đang ở trạng thái sinh trưởng.

Tiểu tử này dường như có chút ngứa ngáy, kêu lên vài tiếng gừ gừ, hai mắt hé mở, con ngươi màu đỏ sậm, cổ lỏng mềm mại của nó bị Thảm Trì túm trong tay, tứ chi không ngừng khua khoắng dường như muốn bò nhào vào ngũ diệp quả, thấy gãy dựa không có hiệu quả, nó lại quay sang Thảm Trì dùng đầu ướn sừng cọ lên ngón tay hắn, trong mắt tràn đầy ao ước.

Thảm Trì vẫn thờ ơ, sau khi xác định vết tích trên lưng nó liền đưa tay sờ lên trán, không ngạc nhiên chút nào lại mò được hai mẩu nhỏ lên.

Lúc này trong lòng Thảm Trì đã có kết luận về thân phận của vật này.

Lông trắng như tuyết, đầu mọc hai sừng, lưng có hai cánh, đề trứng, chính là thần thú thượng cổ Cùng Kỳ.

Truyền thuyết nói con thú này thích ăn thịt người, không biết có phải sự thật không.

Thần thú à, Thảm Trì quơ quơ con mèo nhỏ trên tay còn chẳng lớn bằng bàn tay hắn, lại nhìn trái quả kia, sau đó buông lỏng tay.

Tiểu tử ban nãy vẫn còn gãy dựa trong tay hắn phút chốc hóa thành một tia sáng lao về phía ngũ diệp quả.

Lần này Thảm Trì không ngăn cản nữa, chỉ đứng nhìn nó há miệng nuốt xuống trái quả lớn hơn không ít so với miệng nó.

“Ợ...”

Mặt mèo một bộ thỏa mãn, con mắt mới hé mở híp lại, quay đầu loạng choạng đi đến chân Thảm Trì, cọ lên vạt áo hắn, “Meo~”

Thảm Trì nhìn vật nhỏ dưới chân, trông đáng vẻ nó đã mở linh trí, mở miệng hỏi: “Ngươi có muốn theo ta không?”

“Meo meo!” Tiểu tử kia hết sức hưng phấn kêu lên, cái đuôi dài sau lưng không ngừng vung vẩy.

Phía đông Thiên Di bí cảnh là cánh rừng rậm mênh mông, đi đến phía tây rừng dần dần thưa thớt, nơi đó chính là vùng đất hoang mạc bằng phẳng, phần ranh giới có mấy bụi bạch dương cao ngút không biết đã bao nhiêu năm tuổi, trên một thân cây cao mười mấy trượng có treo một cái tổ ong lớn chừng một trượng, những con ong nâu đen to bằng nắm đấm bay ra bay vào.

Ba người đứng dưới một tàng cây cách đó không xa, con mắt đang nhìn chăm chú cái tổ ong kia.

Vân Dục mở miệng trước tiên: “Những con ong bự này mỗi con đều có tu vi Kim đan sơ kỳ, tu vi của ong chúa có thể sẽ càng cao hơn, hay là thôi đi.”

Tiếp theo Vân Vụ cũng khuyên nhủ: “Đứng vậy sư muội, cái này quá mạo hiểm.”

Về mặt Vân Nhiêu vẫn chắc chắn: “Hai vị sư huynh, các ngươi yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề.” Sau đó con ngươi đảo vòng, cười nói: “Các ngươi đứng trong lùm cây chờ đây, chờ ta dẫn dụ bảy ong lớn rồi đi, các ngươi liền leo lên hái tổ ong xuống, sau đó chúng ta sẽ hội hợp ở chỗ bờ sông phía nam mười dặm.”

Thấy Vân Nhiêu đã quyết chủ kiến, mặc dù Vân Dục không đồng ý nhưng vẫn nói: “Hay là ta tới dụ chúng nó đi, tu vi của ta cao hơn.”

“Ta tới, ta chạy nhanh.” Tiếp theo Vân Vụ mở miệng.

“Ui trời đừng cãi cọ, ta chỉ muốn mật, các ngươi yên tâm, ta cam đoan không có việc gì!” Vân Nhiêu nói xong lấy ra một cái ná thun, cầm trên tay vung vẩy: “Nhanh đi ra sau đi, ta muốn xuất hiện.”

Hai người cũng đành chịu, Vân Dục lấy ra một tấm ngọc phù: “Đây là phù chú hộ mệnh tiểu sư thúc tặng ta, ngươi cầm đi.”

Ánh mắt Vân Nhiêu sáng rực lên nhìn tấm ngọc phù kia, ắn thân phù lúc trước Thảm Trì tặng nàng đã dùng để qua mặt Vô Vọng trưởng lão, bùa hộ mệnh này khẳng định còn lợi hại hơn, chẳng qua nàng vẫn không nhận: “Nếu tiểu sư thúc đưa cho ngươi, ta đương nhiên không thể cầm, các ngươi yên tâm đi, trong vòng một canh giờ ta cam đoan sẽ tụ họp cùng các ngươi.”

Dứt lời Vân Nhiêu bèn lượn lên một hòn đá dưới đất, lấp đạn nên ná, híp mắt nhìn về mặt lo lắng của hai người: “Các ngươi còn không mau đi?”

Vân Nhiêu kéo ná, cục đá như tên rời cung bay về phía tổ ong, vừa lúc đập trúng vị trí chính giữa, tổ ong rung lên dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Vô số ong lớn bay ào ào ra từ trong tổ, vang lên tiếng vo ve hỗn loạn.

Vân Nhiêu mặt không đổi sắc, lại bắn ra một viên đá, lúc này bầy ong lớn hỗn loạn đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng, bèn phi thân bay đến chỗ nàng.

Vân Nhiêu không gấp không hoảng, lượn càng nhiều đá lớn, dứt khoát vút luôn cái ná thun, nhấc tay ném thẳng vào tổ ong, lúc này lũ ong lớn đã cách nàng không đến một trượng.

Vân Vụ trốn trong bụi cây nghĩ muốn lao ra, lại bị Vân Dục đè xuống: “Tin tưởng sư muội.”

“Nhưng mà...”

“Ngươi xem về mặt nàng.”

Vân Vụ đang gấp muốn chết, làm sao có thời gian nhìn về mặt Vân Nhiêu, bây giờ nghe thấy lời Vân Dục nói mới phát hiện Vân Nhiêu dĩ nhiên đang cười, đáng vẻ hiền nhiên đã tính kỹ từ trước, y không khỏi sùng sốt.

Lúc này hầu như tất cả lũ ong đều đã rời tổ, Vân Nhiêu ra dấu với hai người, nhảy đến ngay trước mắt nhóm ong lớn kia rồi nhanh chóng chạy về hướng sa mạc.

Nàng từng xem qua nội dung truyện, ban đầu cái tổ ong này phải do nam chính chọc, mật bên trong chính là linh dược thượng đẳng, vừa luyện đan vừa có thể ăn, bên trong dồi dào linh lực nồng đậm, dùng để pha trà có thể thanh tâm, tuyệt đối là đồ tốt.

Vân Nhiêu dẫn theo một bầy ong lớn, dựa theo tuyến đường trong truyện chạy tới nơi gò đất đầy đá lôm chôm trong sa mạc, vừa nhìn đã biết là đúng chỗ lại tăng tốc thêm mấy phần.

Mắt thấy sắp đuổi kịp kẻ xâm nhập lại chạy xa hơn một chút, bầy ong đập cánh mạnh hơn vài phần.

Đúng lúc này, bầy sói đang tụ tập nghỉ ngơi một chỗ nghe được âm thanh, đồng loạt tiến lên nghênh đón.

Có thể nói Vân Nhiêu hiện tại trước có sói sau có ong, tiền hậu giáp kích, giống như đã vào tuyệt lộ.

Trong nháy mắt hai phe sắp tiến công Vân Nhiêu, nàng bỗng biến mất trong phút chốc.

Đàn ong lớn cùng bầy sói bự liên đụng vào nhau.

“Gào—”

Sói thủ lĩnh vang lên tiếng tru dài, mấy trăm đầu sói khom lưng nhìn chằm chằm bầy ong lớn, sau đó giống như điên cuồng lao về phía tây, linh trí bầy ong hiển nhiên còn chưa khai mở, một mạch bay đuổi theo đàn sói tiến vào sâu trong sa mạc.

Đợi đến lúc âm thanh biến mất, một bàn tay trắng nõn từ trong động đá dò xét hiện ra, tiếp theo là khuôn mặt Vân Nhiêu mang theo nụ cười gian xảo.

“Không được, ta phải đi xem.” Vân Vụ đứng phắt dậy, “Sư muội không thể gặp chuyện không may ngay dưới mí mắt ta.”

“Ngồi xuống.” Vân Dục giương mắt nhìn y: “Sư muội đã trưởng thành, rất nhiều chuyện nàng tự có chừng mực.”

Bất đắc dĩ ngồi trở lại tảng đá, Vân Vụ không kêu la muốn đi cứu giúp Vân Nhiêu nữa, chỉ rầu rĩ không vui mà nhìn chằm chằm dòng nước chảy trên sông nhỏ.

Tây cảnh sa mạc Thiên Di bí cảnh, một nhóm mười mấy người xếp thành ba hàng song song, Tần Mạnh đi ở đầu hàng đột nhiên dừng bước, giơ tay lên ra hiệu cho mọi người dừng lại, nghiêng tai lắng nghe chốc lát nói: “Đằng trước là lãnh địa sắc lang, mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác, bùa ắn thân đều phải cầm tốt, chú ý thận trọng vào.”

Mọi người đáp lời: “Dạ, đại sư huynh!”

Tần Mạnh quay đầu lại nhìn đoàn người phong trần mặt mũi, nói: “Nghỉ ngơi trước một lúc.”

Bọn họ đã đi bốn ngày trong sa mạc, ngoại trừ gặp gỡ không ít yêu thú bò cạp, đừng nói là linh bảo truyền thừa, ngay cả một cọng cỏ cũng chưa từng thấy, ngược lại còn có mấy đệ tử phải bỏ mình.

Về mặt Tần Mạnh nghiêm túc, bí cảnh này có lệnh cấm bay, không nói đến không thể phi hành, ngay cả năm giác quan cũng bị áp chế, ngũ giác tu vi Kim đan ở bên ngoài có thể cảm nhận trăm dặm, nhưng trong bí cảnh này lại chỉ có thể nhìn hơn mười dặm, thảo nào sư tôn thường nói tu vi chưa đến Nguyên anh thì chỉ là nhập môn.

Tu giả trúc cơ sinh thần niệm, thần niệm có thể thấy nội phủ gân mạch, Nguyên anh mới thành thần thức, thần thức còn gọi là tâm nhãn, không cần ngũ giác vẫn có thể thấy được ngàn dặm, chẳng qua chung quy y lại vô duyên với đại đạo.

Nghĩ thế, Tần Mạnh thở dài một tiếng “Haiz.”

“Đại sư huynh, người sao vậy?” Đệ tử ngồi bên cạnh Tần Mạnh về mặt lo lắng.

Tần Mạnh khoát tay áo: “Không sao, chỉ nghĩ đến mấy chuyện vụn vặt, người nghỉ ngơi đi, ta canh cho.”

Nhìn đệ tử kia nửa tin nửa ngờ nhắm mắt lại, Tần Mạnh nhìn lên không trung, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt hào hoa vô hạn kia, khóe môi hơi nhếch lên một chút, lập tức lại nghĩ đến lời dặn của Tam trưởng lão, chân mày dần dần nhíu lại.

Trong lúc Tần Mạnh đang chuyên tâm suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy từ rất xa truyền đến một loạt tiếng vỗ cánh vo ve, ngoài ra còn cả tiếng sói hú, nhất thời giật mình đứng phắt dậy: “Mọi người mau đứng lên! Có cái gì đang tới.”

Chúng đệ tử cũng kinh hãi vội vàng đứng dậy, mắt thấy phía xa đang có một đám đen nghịt nhào tới, đều không biết phải làm sao.

“Nhanh chạy ngược trở lại!”

Vân Nhiêu đương nhiên không biết được hành vi của mình đã mang đến bao nhiêu phiền phức cho đoàn người Cháp Phù tông, chỉ hào hứng chạy trở về, nhưng không ngờ trên đường lại bị mười mấy con sói lớn bao vây.

Mấy con sói này hiển nhiên cùng một đàn với lũ sói vừa rồi, có lẽ vừa ra ngoài kiếm ăn, trở về vừa đúng lúc chạm mặt nàng.

Mạng ta toi rồi, Vân Nhiêu nghĩ thầm trong lòng lùi ra sau mấy bước.

Mỗi con sói đều có tu vi Kim đan trung kỳ, mà nàng chỉ là Kim đan sơ kỳ, nếu như khoảng cách không gần như vậy nàng vẫn có thể trốn, nhưng hiện tại đã bị bao vây chẳng còn chỗ mà trốn nữa.

Vân Nhiêu cảm kiếm đối mặt với lũ sói, hít một hơi thật sâu, liều mạng! Chết cũng phải giết được mấy con sói cho huê!

Nhưng đúng lúc này con sói hàng đầu đã bắt đầu công kích, chỉ thấy chúng nó tru lên, lướt nhanh như một con gió nhào về phía Vân Nhiêu, hàm răng bén nhọn nhắm ngay vào cổ nàng.

Vân Nhiêu vội vã nâng kiếm lên đỡ, cản lại thế tiến công của nó.

Sói lớn xoay người rút lui, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Vân Nhiêu, mười mấy con cự lang bắt đầu lượn vòng quanh nàng, trong miệng gầm lên uy hiếp.

Mặc dù đã gia tăng thêm linh lực nhưng sau một kích ban nữa, tay cầm kiếm của Vân Nhiêu đã hơi tê, nhanh chóng lấy lại tinh thần nhưng không nghĩ ra nổi kế chạy trốn nào.

Đúng lúc này, bầy cự lang dường như đã chuẩn bị xong vòng tiến công tiếp theo, mười mấy con sói đồng loạt tấn công về phía Vân Nhiêu cùng một lúc!

Vân Nhiêu gần như tuyệt vọng khi nhìn miệng sói mỗi lúc đến gần, vô thức giơ kiếm đâm vào mắt một con sói đang nhào tới, mà những con khác thì nàng đành hữu tâm vô lực.

Lưỡi kiếm sắc bén đâm vào thịt vang lên tiếng phàn phạp, máu tươi bắn lên mặt, Vân Nhiêu vô thức nhắm mắt lại, mặc dù trên người nàng có mang hai phù chú phòng hộ, cũng có pháp trận bảo vệ dành cho đệ tử, nếu như chỉ một hai tu giả Kim đan trung kỳ đương nhiên nàng không sao, nhưng đây lại tận mười mấy con sói Kim đan trung kỳ.

Lần này xuyên qua không thú vị tí nào, đây là suy nghĩ của Vân Nhiêu lúc nhắm mắt lại.

Nhưng qua hơn mười hơi thở, Vân Nhiêu vẫn không cảm giác được đau đớn truyền đến, xung quanh cũng không có mấy may âm thanh, có lẽ do ban nãy nàng mới đâm trúng con sói kia, máu tươi trên mặt bốc lên mùi tanh nồng nặc xông vào mũi nàng.

Ngơ ngác đứng lại trong chốc lát, vẫn không cảm giác thấy đau đớn gì, Vân Nhiêu mở mắt ra dò xét.

“Woa...”

Cảnh tượng trước mắt khiến nàng hít vào một hơi.

Chỉ thấy xác sói la liệt đầy đất, đa phần là bị chặt thành hai nửa, mà số nhiều bọn chúng đều trọn tròn mắt, miệng há ra, vẫn còn duy trì tư thế tấn công ban nãy, hiển nhiên bị giết chết chỉ trong nháy mắt, máu tươi chảy lênh láng khắp nơi, thảo nào nàng ngửi thấy mùi máu tươi nồng như vậy.

Ngây ngẩn một hồi, Vân Nhiêu ngoảnh lại đã thấy một người đang đứng sau lưng nàng: “Vô, Vô Hoặc sư thúc.”

Không nghi ngờ gì, chính Thảm Vô Hoặc đã cứu nàng, hiểu được điều này, Vân Nhiêu không khỏi có chút đỏ mặt, nàng đi trộm cơ duyên của người ta còn được chính chủ cứu giúp, quá mất mặt.

Thảm Vô Hoặc thấy Vân Nhiêu đã tỉnh táo, gật đầu hỏi: “Có gặp Tiểu Trì không?”

Vân Nhiêu phản ứng lại rất nhanh: “Đa tạ Vô Hoặc sư thúc cứu giúp, ta không gặp tiểu sư thúc, ta đi cùng đường với bọn đại sư huynh, đệ tử lệnh không có hiệu quả trong Thiên Di bí cảnh, chúng ta đang định đi đến chỗ truyền thừa, chắc tiểu sư thúc cũng sẽ tới chỗ đó.”

Thảm Vô Hoặc ừ một tiếng, bắt đầu lấy ra kim đan trong cơ thể sói.

Vân Nhiêu nhìn một lúc, không hiểu hỏi: “Vô Hoặc sư thúc, ngươi lấy những kim đan này làm gì vậy?”

Thảm Vô Hoặc không trả lời vấn đề của Vân Nhiêu, động tác liền tay lấy ra từng viên kim đan trong mỗi con sói, sau đó dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi mới nói: “Đi thôi.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Ngươi không trả lời Vân Nhiêu, dù sao cũng nên trả lời ta, cầm hết kim đan làm gì?

Vô Hoặc: Tiểu Trì thích. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Rừng rậm phía đông Thiên Di bí cảnh.

Cây cối cao ngút, mây che rợp trời, lúc này trong bụi cây đại kết trái màu cam chín mọng có một con thỏ lớn đang ngồi xỏm ăn quả dưới tàng cây, thi thoảng phe phẩy lỗ tai cảnh giác đôi mắt nhìn bốn phía, trong lúc nó ăn no nê chuẩn bị định lên đường về tổ, Hồng hồ ly mai phục đã lâu sau thân cây gần đó bỗng nhảy vọt ra như tia chớp, cắn một cái vào cổ nó.

Con thỏ giãy dụa chốc lát liền mất đi hơi thở, Hồng hồ đắc ý lắc đuôi, bỗng nhiên lỗ tai nó khẽ rung lên, ngậm con mồi giấu vào trong hốc cây, sau đó ẩn thân vào bụi cỏ chờ con mồi mới xuất hiện.

Lúc này một nữ hai nam tu giả đang thất thủ tiến về phía nam, trên cơ thể ba người đều dính vết máu không khác nhau là mấy, trông có vẻ hết sức chật vật, hiển nhiên mới vừa trải qua một cuộc đại chiến.

Tiểu tu giả mặt tròn sờ lên bả vai đã được cầm máu vẫn đau đớn khó chịu, nghiêng răng nói: “Nguyên Vu sư tỷ, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không? Ta thực sự đi không nổi nữa.”

Tên còn lại cũng vội vã khuyên nhủ: “Đừng đẩy sư tỷ, chẳng bằng chúng ta tạm ngồi nghỉ ở đây trước một lúc, đánh xong trận ban nãy linh lực của ta đều đã tiêu hao gần hết, nếu như đằng trước lại gặp phải yêu thú, khả năng chúng ta sẽ an nghỉ tại đây luôn. Hơn nữa đã chạy xa như vậy, con hươu báo kia hẳn sẽ không đuổi kịp.”

Thiếu nữ được gọi là Nguyên Vu đang kiên định bước chân lưỡng lự một lát, ngẩng đầu nhìn ánh sáng xuyên qua kẽ lá cây trên đầu: “Cũng được, thời gian không còn sớm, chúng ta tạm nghỉ ở chỗ này một đêm, sáng sớm ngày mai lên đường.”

“Thật tốt quá!” Hai tiểu tu giả hoan hô một tiếng rồi đi kiểm chỗ ngồi xuống.

“Chờ đã.” Nguyên Vu bỗng nhiên kêu lên, con mắt liếc khắp bốn phía: “Chúng ta mới chạy khỏi lãnh địa của hươu báo, chẳng biết nơi này lại là lãnh địa của vật gì, phù chú cùng pháp bảo sư tôn đưa cho đều đã dùng hết, nếu có yêu thú đánh lên e rằng chỉ có thể mặc cho chúng xâu xé. Vẫn nên cẩn thận là hơn, lên cây nghỉ tạm đi.”

Hai người nhớ lại cảnh ngộ ban nãy không khỏi rung mình, liền vội vàng gật đầu nói phải, lập tức mỗi người đều kiếm một gốc cây cách đó không xa bò lên.

Rất nhanh ba người đã nhắm mắt lại điều tức, đánh một trận ban nãy chẳng những khiến bọn họ tổn thất mất vài đồng môn, mỗi người cũng bị thụ thương không nhẹ, có thể chống đỡ đi đến đây đã vô cùng may mắn, vừa ngồi xuống họ đã lập tức dễ dàng rơi vào nhập định.

Hồng hồ nấp trong bụi cây cách đó không xa lặng lẽ không một tiếng động tiến lên phía trước mấy bước, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm tu giả mặt tròn trên thân cây gần nhất, nó đứng tại chỗ một lát, lại dò xét bỏ nhích lên mà mấy người kia vẫn không chút phản ứng chút, nó đột nhiên hăng hái, nhanh như một tia chớp đồ lên đến bên dưới tàng cây, ngẩng đầu thềm thường nhìn mỹ vị trên nhánh cây.

Trong cơ thể tu giả ẩn chứa linh khí cực kỳ nồng đậm, là thuốc bổ cực tốt đối với yêu thú, đã trăm năm rồi nó chưa từng được ăn món thịt dồi dào linh khí như vậy.

Dừng lại dưới tàng cây chốc lát, Hồng hồ mới đặt chân trước lên thân cây, nhanh nhẹn leo lên giống như mèo, mắt thấy khoảng cách ngày càng gần tu giả, nó kiềm chế kích động trong lòng, bình tĩnh lại, hạ thấp thân thể tính cho y một kích trí mạng.

Trong lúc Hồng hồ đang chuẩn bị động tác, Nguyên Vu trên thân cây đối diện bỗng mở mắt ra lớn tiếng kêu lên: “Hoàng Du sư đệ cẩn thận!”

Hoàng Du mở mắt ra, đúng lúc trông thấy một cái miệng khổng lồ đầy răng nanh gần như sắp ngoạm vào đầu y, nhất thời kinh hoảng hết hồn hết vía, ngoác ngồi ngây tại chỗ.

Mà vừa rồi Nguyên Vu cũng vô thức đánh ra phù phép bắn trúng một mắt của Hồng hồ, nó đau đớn rống lên một tiếng, chưa kịp nuốt trọn lấy đầu con mồi trước mắt thì thân thể đã va vào người Hoàng Du.

“Phịch!”

Một người một hồ ly té thẳng xuống cây.

Hoàng Du xoay người bò dậy, không kịp thi triển pháp thuật đã bị Hồng hồ búng con lửa giận vật ngã xuống đất, tơi tởm xé xuống một tảng thịt lớn từ bả vai trái của y, Hoàng Du đau đớn la lên, cắn răng rút ra một con dao găm trong tay áo, tính đâm vào người Hồng hồ.

Hồng hồ là Kim đan hậu kỳ hiển nhiên khinh thường đối thủ Kim đan trung kỳ đã kiệt quệ linh lực này, cũng không thèm né tránh, sau khi nuốt vào một ngụm máu thịt lại tiếp tục há miệng về phía y, lúc này mục tiêu của nó chính là cái cổ.

Dao găm pháp khí phổ thông đâm vào da lông cứng rắn của hồ ly vang lên một tiếng loong coong rồi gãy thành hai mảnh, mắt thấy miệng hồ ly ngày càng đến gần, gương mặt Hoàng Du đã hoàn toàn tuyệt vọng: “Sư tỷ! Cứu ta!”

Đúng lúc này, Nguyên Vu cùng gã tu giả kia cũng tấn công tới, hai người một trước một sau chia ra công kích con mắt cùng cổ Hồng hồ, nhưng lúc này nó đã sớm có phòng bị, một kích toàn lực của hai người ngay cả lông bảo hộ của đối phương cũng không phá vỡ được.

“A!” Hoàng Du hét lên một tiếng, bỗng mở to con mắt đỏ ngầu, sững sờ nhìn lên ngọn cây.

Hồng hồ liếm láp huyết dịch phun ra từ cổ họng thi thể, lại dò ánh mắt về phía hai người kia, tựa hồ đang chọn lựa con mồi tiếp theo.

Hai người vô thức lui về phía sau một bước, trong lòng đều kinh hãi, bọn họ biết nếu như còn đánh tiếp, hôm nay đoàn người Minh Pháp tông bọn họ e rằng đều phải báo danh lại chỗ này.

‘Sư tỷ, ta ngăn chặn nó, ngươi rời đi trước.’

‘Không, sư đệ, ta lưu lại, ngươi rời đi.’

Hai người đang giằng co lẫn nhau, Hồng hồ cũng không chờ đợi, một lát sau đã chọn được đối tượng, bỏ nhào về phía nam tu kia.

“Sư tỷ, đi mau!” Nam tu vừa chống lại Hồng hồ vừa gào to: “Đi mau lên!”

Nguyên Vu cắn răng, hộc máu đỏ búng, cuối cùng vẫn xoay người lao đao chạy đi xa.

Thẩm Tri móc ra một viên yêu đan lớn bằng quả trứng gà từ trong bụng con Hắc báo, đặt ở trong tay vân vân, nhìn sang con mèo trắng bên cạnh đang nhìn hân tha thiết, sau đó cất đi yêu đan dưới tầm mắt lên án của nó: “Mấy ngày nay ngươi đã ăn nhiều rồi.”

Nghe thấy Thẩm Tri nói như vậy, Cùng Kỳ được đặt tên là Cháp Ảnh đang dựng thẳng lỗ tai nhất thời cụp xuống, mở to hai mắt khẽ kêu than.

Đoạn đường này thu được bao nhiêu kim đan đều bị tên nhóc này ăn sạch, ngay cả hàng tích trữ lúc trước của Thẩm Tri cũng vào hết cái bụng nó, mà hình thể nó cũng to lên không ít, vốn chỉ bé bằng bàn tay Thẩm Tri, mấy ngày nay đã trưởng thành bằng chiều dài cẳng tay hân, so với mèo bình thường

lớn hơn gấp hai lần.

Thẩm Tri lướt qua Cháp Ảnh đang làm bộ đáng thương, liếc nhìn cái sừng trên trán nó đã nhô cao rõ ràng hơn: “Nếu muốn ăn, tự mình đi bắt lấy.”

Thẩm Tri vừa dứt lời, con mèo trắng vừa rồi còn ử rử ừ ừ liền nhảy vọt ra ngoài.

Thấy vậy Thẩm Tri cười khẽ một tiếng, ngày trước hẳn chẳng bao giờ nuôi dưỡng các loại sùng vật linh thú, càng chớ bàn đến loại thần thú trong truyền thuyết này, có điều qua mấy ngày liên tiếp hẳn đã thấu hiểu rất rõ, sức ăn của nó quá lớn.

Bất luận là linh thạch đan dược linh quả hay yêu đan, thậm chí là kim đan vơ vét được từ trên người đệ tử Thanh Sơn môn, nó đều hoàn toàn không cự tuyệt.

Tương ứng, thực lực từ lúc đầu chỉ là một con thú non đã biến thành một yêu thú Kim đan kỳ có thể đánh một trận liều mạng.

Tốc độ trưởng thành này quá kinh người.

Không biết nếu để cho nó trưởng thành tiếp, cuối cùng chẳng rõ có thể đạt đến mức độ nào.

Về lòng trung thành của nó, Thẩm Tri cũng không lo lắng, tuy hẳn không phải thú tu, nhưng tu giới vốn có khế ước ký kết linh sùng, ngay từ lúc nó bằng lòng đi theo hẳn, Thẩm Tri đã quyết định lập khế ước linh sùng với nó, nếu như Thẩm Tri không chủ động gỡ bỏ khế ước, cuộc đời này bọn họ vĩnh viễn trời buộc vào nhau.

Trời muốn ta chết.

Lúc Nguyên Vu bị Hồng hồ vồ ngã xuống đất đã không còn nửa điểm hứng thú để phản kháng nữa, thậm chí trong lòng có một tia giải thoát, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, đợi từ vong ập xuống.

Nhưng một lúc sau nàng vẫn không cảm thấy có một chút thống khổ nào, lần thứ hai mở mắt ra, phát hiện Hồng hồ vừa nãy nhìn nàng chăm chăm lúc này đang nhe răng, lưng cong thành một đường vòng cung, bộ lông dựng ngược, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp.

Ngay trong nháy mắt tiếp theo, nàng phát hiện phía xa bỗng phóng tới một bóng trắng nhào vào trên người Hồng hồ, đẩy nó ra khỏi người mình.

“Meo!”

“Gào!”

Đó là... Mèo?

Sau khi trông thấy vật gì xông tới, Nguyên Vu không khỏi giơ tay lên xoa hai mắt mình, ban nãy bọn họ sử dụng hết toàn lực cũng chưa thể tổn thương được một cọng lông của con hồ ly này, thế mà lại bị móng vuốt của một con mèo xé xuống một lớp da.

Hiển nhiên Hồng hồ không có khả năng bỏ qua cho kẻ xâm phạm, nó lớn tiếng gầm lên, vurun người nhào tới Cháp Ảnh, uy thế của Kim đan hậu kỳ chấn động làm lá cây rung lên rào rào, vô số lá tới tấp rụng xuống.

Mèo trắng cũng không sợ, dùng tốc độ quý dị né tránh Hồng hồ công kích, xoay người tấn công về phía Hồng hồ.

Hai con thú giao tranh, Nguyên Vu thấy vậy trong lòng đầy kinh ngạc, rốt cục quên mất bò dậy từ dưới đất, càng chớ bàn đến chạy trốn, đến khi nàng phản ứng lại, hai thú một lớn một nhỏ đã đấu qua lại vô số lần.

Thấy hai con thú cũng không đem lực chú ý đặt lên người mình, Nguyên Vu dùng hai tay chống đỡ muốn đứng lên, nhưng phát hiện ra căn bản mình không còn chút sức lực nào.

Linh lực trong nội phủ đã tiêu hao sạch sẽ, khắp trên người là vết thương, ngay cả xương sườn tựa hồ cũng bị móng vuốt Hồng hồ đập gãy mấy cái, thử vài lần phát hiện đều chỉ phí công, nàng nằm xuống, đem viên đan dược cuối cùng bỏ vào trong miệng, tranh thủ trước lúc trận chiến này kết thúc có thể hồi phục lại chút thể lực.

Qua trăm chiêu, Cháp Ảnh rốt cục chiếm thượng phong, thừa dịp Hồng hồ chưa chuẩn bị bèn nhảy vọt lên cắn vào cổ họng nó.

Thế nhưng hình thể của nó nhỏ, miệng chỉ vừa vịn cắn được vào da lông hồ ly, ngậm chặt cổ họng nó, lại không có biện pháp cắn sâu thêm một bước.

Hồng hồ giận không chịu được nhưng căn bản không cần đến được con mèo trắng treo trên cổ mình, chỉ có thể không ngừng đồ mắt lắc đầu, nỗ lực quăng nó xuống.

Nhưng Cháp Ảnh tựa như đã hạ quyết tâm không dòi miệng, gắt gao cắn lấy yết hầu Hồng hồ, máu từ vết thương trào ra, nhuộm một thân lông trắng của nó thành màu đỏ, khiến nó có vẻ vô cùng thê thảm.

Lúc Thẩm Tri chạy đến đã trông thấy cảnh tượng này.

Chấp Ảnh toàn thân nhuộm máu treo trên cổ Hồng hồ lớn hơn nó mấy chục lần, Hồng hồ điên cuồng đập đầu mình vào cây, nỗ lực muốn gỡ xuống thứ bám trên cổ, trong bụi cây cách đó không xa có một nữ nhân đang nằm không nhìn ra tướng mạo, toàn thân cũng đồng dạng đầy máu me.

Thẩm Tri cũng không ngạc nhiên khi trông thấy người, ban nãy khi đi qua lãnh địa của Hắc báo hấn đã nhận ra đằng xa có người, bây giờ đụng phải cũng là bình thường.

Có điều lực chú ý lúc này của hấn lại chủ yếu tập trung trên Hồng hồ, bỗng nghe rắc rắc một tiếng, cây đại thụ che trời chừng mười người ôm trọn kia bỗng nhiên gục xuống, bùn đất trên rễ cây bắn vào dưới chân Thẩm Tri.

Cùng lúc đó, yết hầu Hồng hồ rốt cục cũng đứt lìa, ngã rầm xuống đất.

“Meo meo meo!” Thấy Hồng hồ đã chết, Chấp Ảnh vui sướng nhào tới Thẩm Tri.

Mất thấy con mèo lớn sắp tới gần, Thẩm Tri giơ tay lên phui bay ra ngoài.

Chỉ nghe thấy tiếng mèo sắc bén kêu lên, con mèo trắng máu me toàn thân vừa mới nhào tới đã ngã bịch xuống bụi cây, người dính bê bết bùn, nó mở to mắt ngồi dậy mắt lệ rung rung nhìn Thẩm Tri: “Meoo...”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn nó, nói: “Làm toàn thân sạch sẽ.”

Nghe thấy lời Thẩm Tri, mèo lớn vui sướng kêu lên, giũ lông một cái, dơ bẩn trên người sạch hết, lộ ra một thân da lông trắng như tuyết, rồi nó lại nhào về phía Thẩm Tri.

Lần này Thẩm Tri cũng không né tránh, tùy ý cho nó bò lên bả vai mình, thấy nó ngồi yên mới đi về phía thi thể Hồng hồ, đưa tay lấy ra yêu đan, dưới ánh mắt khát khao của Chấp Ảnh nhét ngay vào miệng nó.

Lúc này, Nguyên Vu chưa từng nhúc nhích rốt cục đã mở mắt ra, vừa gượng người dậy liền trông thấy thiếu niên huyền y cách đó không xa, bỗng nhiên tròn to mắt thất thanh la lên: “Tỷ tỷ?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thẩm Tri đang định rời đi, nghe thấy tiếng gọi của Nguyên Vu bỗng ngưng bước chân, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt nàng.

Lúc này gương mặt Nguyên Vu đầy máu me lại bị bụi bắn che lấp, vừa nhìn qua đã thấy hết sức chật vật, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể nhận ra nàng tuyệt đối là một mỹ nhân.

Giữa dựa đứng dậy tiến lên phía trước mấy bước, lúc này Nguyên Vu mới thấy rõ tướng mạo của Thẩm Tri, tuy có điểm tương tự nhưng rõ ràng có thể nhìn ra Thẩm Tri chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, trong mắt không khỏi có chút thất vọng. Nàng chán nản lui về phía sau mấy bước, khó khăn ổn định thân thể rồi nói lời xin lỗi: “Xin, xin lỗi, ta nhận lầm người.”

“Không sao.” Thẩm Tri lại đưa mắt nhìn Nguyên Vu, hấn không muốn tiếp xúc quá nhiều với nàng, cất bước muốn đi.

“Đạo hữu!” Nguyên Vu cao giọng gọi Thẩm Tri, thấy hấn quay đầu lại nghi ngờ, nàng chần chờ một chút hỏi: “Tướng mạo của ngươi thực sự rất giống một vị cố nhân ta quen, mạo muội hỏi một chút, lệnh đường có phải họ Tri?” Giọng nói Nguyên Vu run rẩy, hiển nhiên vô cùng căng thẳng, nhiều lần nuốt nước miếng mới nói xong câu đó.

Thần sắc Thẩm Tri nhìn đối phương thêm vài phần dò xét, trong lòng cảnh giác, nét mặt lại không biểu lộ mấy may, bình tĩnh hỏi: “Ngươi là kẻ nào?”

“Ta là đệ tử Minh Pháp tông phái tới Thiên Di bí cảnh, tên là Nguyên Vu.” Thần sắc Nguyên Vu kích động: “Trước khi nhập tông tên ta là Tri Nguyên Vu, ta có một tỷ tỷ tên là Tri Nguyên Gia, vừa nãy ta mới mở mắt nên không thấy rõ, đã nhận lầm ngươi thành nàng, cho nên ta muốn hỏi ngươi có quen nàng không?”

Thẩm Tri dứt khoát ngồi xuống một thân cây khô, bắt chuyện với Nguyên Vu: “Ngươi ngồi xuống từ từ nói.”

Chấp Ảnh thấy Thẩm Tri không đi bèn thả người nhảy xuống khỏi bả vai hấn, xông vào trong hốc cây gần đó lôi ra một con thỏ béo mập, lắc đuôi ve vẩy giống như đang khoe công với Thẩm Tri, sau đó dùng móng vuốt nhọn bắt đầu xé da thỏ.

Tuy Nguyên Vu đang đắm chìm trong tâm trạng nhưng cũng nghe thấy lời Thẩm Tri nói, bất chấp ngồi xuống mặt đất dơ dáy bẩn thỉu, thần sắc càng thêm hốt hoảng: “Tri gia là thế gia tu chân truyền thừa mấy vạn năm, đòi chúng ta chỉ có hai nữ nhi, ta nhỏ hơn tỷ tỷ ba mươi tuổi, do ta là thuần mộc linh căn, cha mẹ muốn cho ta đến tiên môn tu đạo, chưa từng yêu cầu ta tu luyện công pháp gia tộc. Từ nhỏ ta đã được tỷ tỷ nuôi lớn, tình cảm vô cùng tốt, ta vẫn cảm thấy nàng là người xinh đẹp nhất trên đời này, cho đến hôm nay gặp được ngươi, ta vẫn cảm thấy như vậy.”

Khi Nguyên Vu thanh tỉnh lại, nàng đưa mắt nhìn Thẩm Tri, trong mắt tràn đầy thần phục.

Thẩm Tri không đáp, chỉ ra hiệu cho nàng tiếp tục nói.

Nguyên Vu nhìn chằm chằm Thẩm Tri một lát, bỗng nhiên thở dài: “Lúc ta mười ba tuổi, Minh Pháp tông tới Minh Lang quốc chiêu tân, vận khí ta tốt, thông qua kiểm tra tông môn...”

Sau đó dường như Nguyên Vu phải nhớ lại ký ức vô cùng đau khổ, hai tay dè xuống đầu, ánh mắt vật lộn giây dụa, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên nước nở nói: “Ta thông qua kiểm tra tông môn, lúc trở về muốn báo tin vui cho cha mẹ tỷ tỷ thì thấy nhà của ta đã biến thành một biển lửa.”

“Lúc đó ta rất sợ hãi, ta vùng thoát khỏi lão quân gia chạy vào sân, ta muốn tìm bọn họ, kết quả ta chỉ thấy một viện từ đầy thi thể, cha mẹ nằm trong đồng lửa, ánh mắt bọn họ trợn trừng, không nhúc nhích, bọn họ... Chết rồi.” Lúc nói đến chữ chết này, Nguyên Vu nghẹn ngào, hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Ngọn lửa thiêu đốt trên người ta, ta ngửi thấy mùi khét cháy trên người mình, thế nhưng ta không thể rời đi, ta còn muốn tìm tỷ tỷ...”

Nói đến đây nàng thở dài, cười gượng một tiếng: “Chẳng qua rốt cục ta không tìm được nàng, ta ngã bất tỉnh được lão quân gia cứu ra, rồi ta được sư huynh Minh Pháp tông chạy tới cứu, lão quân gia lại... Haiz.”

Thẩm Tri vừa thấy Nguyên Vu dứt lời, ngay lập tức trong lòng đã có căn nguyên, quá trình Tri gia diệt môn thế nào hẳn không thể khảo chứng, người này cũng chưa nói rõ ràng, có thể nàng có liên quan đến Tri gia, nhưng không phải là em gái của Tri Nguyên Gia.

Thời đó, Tri Nguyên Gia đã từng nói rõ ràng cho hắn biết, đời này Tri gia chỉ có con gái duy nhất là nàng, ngoài ra không còn con nối dõi.

Chẳng qua rốt cục không biết nữ nhân này muốn làm gì.

Trong lòng cảnh giác, gương mặt Thẩm Tri cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Nói như vậy, ngươi là di tử?”

Nguyên Vu vẫn cúi đầu, nghe thấy Thẩm Tri nói vậy dường như sững sốt một lát, sau đó run rẩy nước nở nói: “Ngươi, ngươi quả nhiên là con trai của tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng có khỏe không?”

Thẩm Tri cũng cúi đầu, mặt đầy đau thương trầm giọng nói: “Gia mẫu đã qua đời bảy năm trước.”

Nghe vậy, hai mắt Nguyên Vu ngơ ngác, từng giọt nước mắt lớn tuôn ra trong mắt nàng.

Thẩm Tri nhìn phản ứng của nàng khẽ nhíu mày trong lòng, nếu không phải hẳn khẳng định Tri Nguyên Gia sẽ không nói dối, e rằng đã trúng phải mưu kế của nữ nhân này.

Khóc một hồi lâu Nguyên Vu mới dừng lại, thút thít nhìn Thẩm Tri hỏi: “Di tử còn chưa biết ngươi tên là gì?”

“Thẩm Tri, Tri trong Tri gia.” Thẩm Tri hơi sâu xa nhìn về phía Nguyên Vu, lại thấy nàng đã dời đi ánh mắt.

“Rắc rắc.” Một âm thanh rất nhỏ vang lên, khúc cây lớn chừng chiếc đuă bị nàng bẻ gãy, vẻ mặt nàng không hề biến hóa, vẫn cứ trầm tĩnh tỏ ra hết sức bi thương.

“Meo meo!” Đùng lúc này, Cháp Ảnh đã lột sạch sẽ da con thỏ, ngay cả nội tạng cũng được loại bỏ hoàn toàn đặt ngay ngắn trước mặt Thẩm Tri, hai con mắt đỏ rực phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời như phi thủy ấn trong tán rừng rậm, chớp mắt nhìn Thẩm Tri.

Thẩm Tri liếc nhìn thỏ rồi nhìn về phía Nguyên Vu: “Vừa nãy ta mới trông thấy gần đây có một dòng suối nhỏ, ngươi đi rửa mặt đi, đúng lúc ta cũng dứt đồ ăn cho mèo.”

Lúc này Nguyên Vu mới ý thức được hiện tại hình tượng bản thân mình không tốt lắm, có điều vừa rồi linh lực mất đi, tạm thời chỉ hồi phục một chút, còn chưa đủ để thi triển thuật rửa sạch, dùng nước sạch tắm chắc chắn là biện pháp tốt nhất, nàng cũng đồng ý với đề nghị của Thẩm Tri, chẳng qua vẫn nghi ngờ hỏi: “Con này của ngươi hẳn không phải là mèo nhỉ?!” Mèo làm sao có thể đánh thắng được Hồng hồ Kim đan hậu kỳ.

“Là mèo, nó ăn nhiều, sức lực hơi lớn một chút.” Thẩm Tri học hệ thống mở mắt nói mò.

Cháp Ảnh phối hợp cao giọng “Meo” một tiếng.

Nguyên Vu: “...”

Trong đội ngũ ba người nhiều hơn một Thẩm Vô Hoạch, Vân Nhiêu càng thêm yên tâm hơn, người này đặt ở hiện đại sẽ là một cái radar định vị kiêm súng laser công suất lớn, nàng cảm thấy y chẳng cần mở mắt cũng có thể thuận lợi đến được đích cuối cùng.

Song điều duy nhất khiến nàng mất hứng là, đoạn đường này nàng vốn định lặng lẽ vụng trộm cơ duyên, cuối cùng đều bị Thẩm Vô Hoạch lấy mất.

Lẽ nào đây chính là vàng sáng của nam chính trong truyền thuyết?

Vân Dục Vân Vụ hết sức hoan nghênh việc Thẩm Vô Hoạch gia nhập, nhất là Vân Vụ, mấy ngày hôm trước lúc đi chung với Vân Dục, bất kể y nói chuyện với sư muội hay mở đường, thậm chí nhìn nhìn sư muội nhiều hơn một lát cũng có thể cảm giác được một tầm mắt truyền đến khiến người ta rợn tóc gáy, như thế này thật tốt, Vô Hoạch sư thúc tới, Vân Dục khẳng định không dám can rờ.

Nhưng không quá hai ngày mộng đẹp của Vân Vụ liền vỡ nát, y phát hiện cho dù Thẩm Vô Hoạch có ở đây, chỉ cần y nhìn sư muội nhiều hơn một lúc, ánh mắt kia vẫn y nguyên như hình với bóng, bám dai như đĩa.

Mất thấy nơi truyền thừa ngày càng gần, ấy vậy mà bản thân mình không thể nói vài câu tốt đẹp với sư muội, trong lòng y tràn đầy không cam lòng, rốt cục bạo phát sau lần tiếp lời Vân Nhiêu thất bại, thừa dịp nghỉ ngơi bên hẻm Vân Dục ra một chỗ.

Vân Vụ đi thẳng vào vấn đề: “Sư huynh, ngươi có ý gì đây?”

Vân Dục tựa như có chút không rõ, cười hỏi: “Sư đệ yêu cầu chuyện gì?”

Vân Vụ vừa thấy khuôn mặt tươi cười của Vân Dục liền tức giận: “Chẳng qua ta chỉ nói với sư muội mấy câu, nhưng ngươi luôn ngắt lời, lại còn đem việc lúc trước ta cầm mất cây sáo của ngươi ra uy hiếp, rốt cục có dụng ý gì? Chẳng phải ta đã trả lại cho ngươi sao? Chính ngươi không cần.” Vân Vụ càng nghĩ càng không thông, dứt khoát lấy ra cây sáo ngọc lục bích kia: “Không phải chỉ là một linh khí thôi sao? Cùng lắm thì trả lại cho ngươi, ta quay về tìm một cái khác.”

“Hãy, sư đệ, tuyệt đối không thể.” Vân Dục đưa tay từ chối bàn tay của Vân Vụ, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Ta không có ý thu hồi vật này, hơn nữa nó đã nhận ngươi làm chủ, nó đã là của ngươi.”

Vân Vụ vẫn không cam lòng, chưa thu tay lại, con mắt nhìn thẳng vào Vân Dục: “Vậy vì sao ngươi luôn đối đầu với ta?”

Vân Dục đáp lời: “Sáo ngọc này sư tôn phát hiện ở trong tâ lột lúc nhặt được ta, có thể nói là bảo vật gia truyền, không tin ngươi xem bên trong phần đuôi có phải khắc một chữ Dục không?”

Vân Vụ nửa tin nửa ngờ, xoay ngược lại sáo ngọc nhìn một lát, thốt lên: “Thật sự có.”

“Sau khi ta nhận lại từ sư tôn vẫn chưa từng nhận chủ với nó, kỳ thực muốn đem nó tặng cho đạo lữ tương lai.” Vân Dục thở dài, giống như có vài phần bất đắc dĩ.

Khuôn mặt Vân Vụ thoáng chốc đỏ ửng, tay chân luống cuống nói: “Ta, ta không phải cố ý, thời điểm cầm sáo ngọc khi ấy ta không cẩn thận cọ vào góc bàn khiến tay bị đứt, đánh bật đánh bọ mới nhận chủ, lúc đầu ta chỉ muốn cầm đi chơi một lúc.” Sau đó y vội vàng nói tiếp: “Nói như vậy, chẳng phải ta cầm nhầm tín vật của ngươi? Sao ngươi không nói sớm với ta? Khi đó chưa triệt để hoàn hành nhận chủ, ta có thể cưỡng chế giải trừ trói buộc.”

“Haiz, lúc đó thấy ngươi đã đem nó nhận chủ, lại đang ở đại hội tu giả, nếu như bức ngươi giải trừ trói buộc với nó tất nhiên sẽ dẫn tới suy giảm nguyên thần, như vậy chẳng phải hại ngươi không cách nào tiếp tục thi đấu, đại cục làm trọng, ta cũng không tiện nói tí mĩ.” Khóe môi Vân Dục lộ vẻ cay đắng: “Cũng không trách ngươi, là ta không nên để nó bừa bãi, có lẽ số mệnh ta là con đường cô độc.”

Thấy dáng vẻ này của Vân Dục, đầu óc Vân Vụ nóng lên, không khỏi thốt ra: “Ta làm đạo lữ của ngươi!”

Vân Dục dường như có chút kinh ngạc, sững sờ nhìn Vân Vụ, chợt lắc đầu hạ giọng nói: “Sư đệ đừng xúc động, chuyện đạo lữ liên quan đến đại đạo, không thể nào đùa bỡn.”

Về mặt Vân Vụ lại hạ quyết tâm muốn chịu trách nhiệm tới cùng, nghiêm túc nói: “Nếu ta cầm tín vật của ngươi, đương nhiên phải làm đạo lữ của ngươi.” Nói xong y còn dứt khoát tiến lên trước một bước, cấp tốc dùng môi chạm một cái lên khóe miệng Vân Dục: “Cứ quyết định như vậy! Trở về tông ta sẽ bẩm báo sư tôn.”

Nhìn bóng lưng Vân Vụ vội vàng rời đi, trên mặt Vân Dục nào còn vẻ khổ sở, y đưa tay sờ qua khóe môi vừa rời Vân Vụ mới chạm qua, nụ cười trên mặt xán lạn thêm vài phần.

Sau khi Vân Vụ nhanh chóng rời khỏi phạm vi tầm mắt Vân Dục bước chân mới chậm lại, y vuốt ve sáo ngọc trên tay, lại sờ lên miệng, trên mặt lộ ra nụ cười gian kế được như ý.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoạch: QAQ bị cấp thức ăn cho chó rồi, muốn Tiểu Trì ôm một cái.

*Trên internet lưu hành từ cầu độc thân ám chỉ dân FA, câu trên ý nói khi trông thấy tình yêu đẹp của người khác, cầu độc thân chỉ có thể lặng lẽ một mình âm thầm ăn thức ăn cho chó, chính là ngược cầu ==))

Trong giới tu chân có lẽ còn nhiều Ảnh Đế Ảnh Hậu hơn giới diễn viên nghệ sĩ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thịt quay trên đồng lửa đang xì xì bốc ra lớp dầu mỡ, tỏa ra mùi thịt sục nức.

Vân Nhiều cầm nhánh cây khều cho cây củi bén lửa, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn quanh chốn rừng sâu một lát, hồi lâu rốt cục không chịu được quay sang hỏi Thẩm Vô Hoạch đang nhắm hai mắt: “Vô Hoạch sư thúc, người nói xem hai vị sư huynh đang làm gì nhỉ? Thần thần bí bí, còn thiết lập kết giới cách âm” Liệu có phải bọn họ đang làm giao dịch gì không muốn để người khác biết không?!

Đương nhiên, câu nói sau cùng Vân Nhiều không có khả năng nói ra trước mặt Thẩm Vô Hoạch.

Đi suốt đoạn đường này nàng cũng xem như đã thấy rõ, Vân Dục căn bản không dịu dàng như y thể hiện, nếu được dùng một từ để hình dung, trong đầu Vân Nhiều chỉ có một chữ — xấu xa.

Có đôi khi nàng còn rất đồng tình với Vân Vụ, một tên mặt cầu* đang yên đang lành, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn người khác cũng bị bới móc, tức giận mà không dám nói gì, thực sự quá thảm thương, chẳng qua đại đa số thời điểm đều... Rất thú vị.

*Mặt cầu: ám chỉ người dễ xiêu lòng vì sắc đẹp.

Thẩm Vô Hoạch không trả lời câu hỏi của Vân Nhiều, chỉ nhắc nhở nàng một câu: “Thịt khét.”

“A!”

Vân Nhiều đang mất hồn chợt bừng tỉnh hét lên một tiếng, tay chân luống cuống lấy miếng thịt nướng khét từ trên giá quay thịt xuống, về mặt cầu xin nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch: “Không ăn được nữa.”

“Tiểu sư muội, sao vậy? Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng người kêu lên.”

Vân Vụ chui ra từ trong bụi cây, nụ cười trên mặt xán lạn, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Vân Nhiều đang bận thương tiếc cho thịt quay của nàng, mà Thẩm Vô Hoạch lại đưa mắt nhìn y, tiện đà đứng dậy: “Đi thôi.”

Vân Vụ sờ lên mũi, chẳng biết tại sao có chút chột dạ, sao y lại cảm giác Vô Hoạch sư thúc biết chuyện của mình với đại sư huynh nhỉ?

Nghĩ thế, y hít vào một hơi, lắc đầu, không thể nào, ban nãy lúc bắt đầu nói chuyện rõ ràng đại sư huynh đã lặng lẽ thiết lập kết giới cách âm, nhất định là y suy nghĩ nhiều.

Đúng lúc này Vân Dục cũng quay trở về, nụ cười trên mặt ảm áp nhìn không ra có chỗ nào không ổn.

Mấy ngày tiếp theo, Vân Nhiều cảm thấy đại sư huynh đã thay đổi, y cư nhiên không soi Vân Vụ nữa!

Vân Vụ cũng thế, là một mặt cầu thể mà không đi nhìn nàng, ngược lại đi nhìn lên Vân Dục rồi.

Chẳng lẽ đúng như nàng nghĩ, bọn họ đã đạt được giao dịch nào đó không muốn người khác biết? Nếu không... Sao có thể ở chung hài hòa như vậy.

“Sư muội, trên mặt ta có gì bẩn sao?”

Giọng nói Vân Dục truyền đến, Vân Nhiều giật mình lấy lại tinh thần mới phát hiện hóa ra mình đã nhìn y hồi lâu, thấy tầm mắt mọi người đều dừng trên người nàng, lại nghĩ đến bản thân đang suy nghĩ lung tung, Vân Nhiều ho khan hắng giọng nói: “Không có, sư huynh, trên mặt người rất sạch sẽ.” Sau đó nàng ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên sáng ngời: “Ôi chao, chúng ta lên đường mau thôi, ta thấy tháp truyền thừa rồi!”

Trung tâm Thiên Di bí cảnh được gọi là nơi truyền thừa.

Ở giữa nơi truyền thừa có một tòa tháp truyền thừa, tháp phân làm mười tầng, nghe nói do tiên nhân thượng cổ lưu lại, bên trong chẳng những có vô số công pháp truyền thừa, còn có các loại pháp bảo linh bảo linh dược, càng đi lên cao cơ duyên thu được càng càng trân quý, nên mỗi lần bí cảnh mở ra đều thu hút vô số tu giả tranh cướp vỡ đầu cũng muốn chiếm được một danh ngạch.

Vân Nhiêu thán phục nhìn tòa tháp cao lớn vững chãi kia, thần sắc tỏ vẻ say mê, quay đầu nhìn hai vị sư huynh phát hiện biểu cảm của họ cũng như mình, duy chỉ có Thẩm Vô Hoạch vẫn không chút biểu cảm.

Không hổ là nam chính, định lực mạnh như vậy thảo nào có thể trở thành Tiên Đế.

“Nếu ta có thể lên đến tầng tám cũng đủ mỹ mãn.” Vân Nhiêu tặc lưỡi, thu hồi biểu tình thán phục trên mặt, làm ra vẻ ung dung hỏi Thẩm Vô Hoạch: “Vô Hoạch sư thúc, người cảm thấy người có thể lên tầng mấy tháp truyền thừa?”

Vân Dục Vân Vụ nghe vậy cũng hỏi lại tinh thần, nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch đưa mắt nhìn ba người, cất bước lướt qua Vân Nhiêu, giọng nói nhàn nhạt: “Tầng chín.”

“Gạt người hả!” Vân Nhiêu suýt chút nữa thốt ra ba từ này, trong cốt truyện Thẩm Vô Hoạch lên đến tận tầng mười, khi ấy nguyên thân cũng hỏi vấn đề này, y cũng đáp tầng mười, sao bây giờ đáp án lại sai lệch? Chẳng lẽ do nàng xuyên việt dẫn tới hiệu ứng burom buróm?

Hai sư huynh đệ không biết cốt truyện ngược nhìn Thẩm Vô Hoạch, trong mắt sinh ra ngưỡng mộ nhưng không hề tỏ vẻ hoài nghi, dù sao bọn họ cũng đã tâm phục khẩu phục năng lực của Thẩm Vô Hoạch trên quãng đường này.

Chẳng qua trong lòng Vân Dục vẫn có chút âm thầm lo lắng, đã mấy nghìn năm chưa từng xuất hiện tu giả lên đến tầng chín tháp truyền thừa, nếu như chuyện Thẩm Vô Hoạch đi tới bị những tu giả khác phát hiện, e rằng sau khi ra khỏi bí cảnh sẽ là một cuộc tranh đấu gian khổ, với uy danh của Thừa Kiểm tông hiển nhiên không sợ, chỉ sợ những tông môn kia đánh lên sau lưng.

Môn phái tiên tu bề ngoài mặc dù hài hòa nhưng chuyện lên lút giết người đoạt bảo cũng chẳng có gì lạ, hiện tại Thẩm Vô Hoạch là Kim đan hậu kỳ gần viên mãn, nhưng cũng chỉ là Kim đan kỳ, sắc mặt Vân Dục càng thêm nghiêm túc, hạ quyết tâm sau khi rời khỏi đây phải báo cáo nỗi lo với Minh Lệ trưởng lão.

Thẩm Vô Hoạch liếc nhìn Vân Dục: “Đến nơi trước khi mặt trời lặn, ngày mai tháp truyền thừa mở ra.”

Vân Dục đáp lại, nhắc chân đuổi theo Thẩm Vô Hoạch, Vân Vụ theo sát phía sau, đi mấy bước mới phát hiện Vân Nhiêu lại không đi theo, xoay người trông thấy nàng đang đứng sững sờ như mất hồn, y lên tiếng cao giọng: “Sư muội, đi mau lên! Tiểu sư thúc người nhắc mãi cả quãng đường khẳng định đã đến nơi rồi.”

Nhưng y nào biết, trong nháy mắt Vân Nhiêu liền rơi lệ.

“Vô Hoạch sư thúc, sư huynh! Chờ một chút!” Tuy mấy năm nay Vân Vụ luôn mượn Vân Nhiêu nguy trang nhưng trong lòng vẫn thương yêu sư muội này, thấy nàng khóc lóc bèn hoảng hốt, vừa gọi hai người phía trước dừng lại, vừa chạy đến trước mặt Vân Nhiêu ân cần hỏi han: “Sư muội khó chịu chỗ nào?”

“Ta không sao.” Lúc này Vân Nhiêu mới phát hiện bản thân mình đang khóc, vội vã giơ tay lên lau nước mắt, nở một nụ cười thật tươi với Vân Vụ: “Vừa rồi có một mẩu vụn rơi vào mắt ta. Sư huynh, đi thôi.”

Vân Vụ nhìn thêm Vân Nhiêu vài lần, phát hiện xác thực không có gì bất ổn y mới yên tâm.

Ánh mắt Vân Nhiêu phức tạp nhìn bóng lưng cao to trước mặt, trước đây nàng luôn cảm thấy đã quên mất điều gì, mãi lúc ban nãy xem lại cốt truyện mới nhớ ra, Vân Vụ sẽ chết ngay trong Thiên Di bí cảnh. Mà nguyên nhân cuối cùng lại vì cứu nàng, cũng chính là chủ cũ của cỗ thân thể Vân Nhiêu này.

Vân Nhiêu đuổi theo phía sau Vân Vụ, trong lòng thầm nói: “Cốt truyện gốc là một đàng, nội dung hiện tại chẳng phải đã thay đổi rất nhiều rồi sao? Chi cần ta không giống như nguyên chủ toàn làm chuyện ngu xuẩn hại người, nhị sư huynh nhất định sẽ không chết.”

Đúng như lời Vân Vụ nói, lúc này Thẩm Trì đã trông thấy tháp truyền thừa, có điều đứng trên ngọn cây cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đỉnh tháp.

“Meo.” Cháp Ảnh nhàn nhã lắc đuôi, nỗ lực vung vẩy đuôi vào bên cổ Thẩm Trì, mắt thấy sắp thành công đến nơi, đột nhiên ánh mắt nó sáng lên lúi vào trong bụi cây, lùm cây đung đưa vài cái, sau đó nó ngậm một con tiểu Hoàng ly (con báo) đi ra, ngừng đầu ư ừ gọi Thẩm Trì giống như đang khoe công.

Thẩm Trì cũng không nhìn nó mà nhìn phía đông rừng cây, trong chốc lát xuất hiện một thiếu nữ dịu dàng thuần khiết ôm một bó củi chẳng hề phù hợp với diện mạo của nàng bước nhanh về phía này, lúc gần đến nơi lại nở nụ cười tươi với Thẩm Trì.

Thần sắc Thẩm Trì khẽ động, không nói gì, thực ra vóc dáng người này có mấy phần giống Trì Nguyên Gia.

“Tiểu Trì, người xem đi nhỏ tìm được gì cho người này, tất cả đều là củi gỗ khô, nhất định đủ nướng thịt cho mèo con.” Nguyên Vu vừa nói vừa đặt đồng củi xuống, ánh mắt từ ái nhìn Thẩm Trì lập tức lại suy sụp vài phần, khẽ thở dài: “Nếu mẹ người còn sống thì tốt quá.”

“Di nhỏ đừng đau lòng, mẹ ta ở trên trời có linh, thấy người có lòng với ta như vậy chắc chắn sẽ vui vẻ.” Thẩm Trì đáp, ánh mắt nhìn vào đồng củi tùm lùm trên mặt đất: “Những việc nặng này vẫn cứ để ta làm đi.”

“Không sao không sao.” Nguyên Vu khua tay lia lịa, lại tự mình làm một phép thuật vệ sinh dọn sạch những mẩu vụn gỗ trên người: “Người còn nhỏ, việc này để dì nhỏ làm là được.”

Thẩm Tri gật đầu: “Vây cảm ơn dì nhỏ nhiều lắm, người có thể hái giúp ta một ít hương thảo về không, mèo nhỏ gần đây thích ăn thịt có mùi vị.”

Nghe thấy lời Thẩm Tri, nụ cười trên mặt Nguyên Vu khựng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục xán lạn: “Đương nhiên có thể, ta đi ngay đây.” Nói xong còn liếc mắt cung chiều ngắm nhìn Cháp Ảnh đang nằm dựa vào bên cạnh Thẩm Tri liếm lông.

Toàn thân Cháp Ảnh run lên suốt chút nữa cần phải đuôi của mình, có điều nó vẫn ngoạm hơi mạnh một chút, nước miếng khiến phần lông đuôi ướt đầm dề, sau khi Nguyên Vu xoay người còn hắt hơi một cái.

Thẩm Tri vỗ về đầu mèo, phát hiện hai cái sừng trên trán nó ngày càng nhô cao hơn, e rằng không bao lâu lớp lông này sẽ chẳng che giấu được nữa.

[Chủ nhân, 013 nhiệt tình nhắc nhở: Người này nhất định tồn tại mối nguy hiểm, kiến nghị tránh xa.] Hệ thống đã lâu chưa lên tiếng mở miệng nhắc nhở.

[Oh? Người cũng biết nàng là ai sao?]

[Thưa chủ nhân, trong cốt truyện cũng không ghi chép về người này, 013 không cách nào kiểm chứng.] Dừng một chút, nó lại bổ sung: [Có điều xin chủ nhân yên tâm, nếu có nguy hiểm, 013 nhất định đem hết toàn lực bảo vệ chủ nhân chu toàn.]

Lúc hệ thống mở miệng, Cháp Ảnh vốn đang nằm lười biếng bỗng nhiên dựng lỗ tai, hai mắt mở to không chớp nhìn chăm chăm Thẩm Tri.

Mãi đến khi Thẩm Tri ngừng trao đổi với hệ thống, nó mới tiếp tục nằm úp mình xuống liếm láp lớp lông trắng muốt.

Thẩm Tri đem chỗ củi Nguyên Vu nhặt được xếp thành một đồng rồi dựng hai cây vào hai bên thành giá nướng, lấy miếng thịt gấu sạch sẽ từ trong không gian trữ vật xâu vào nhau, trong nháy mắt một quả cầu lửa nhỏ bay ra, thoáng chốc lửa đã bùng lên.

Nguyên Vu ngồi xổm trước một bụi cây nhắm mắt trầm tư, dầu gì nàng cũng là đệ tử thân truyền của chương môn Minh Pháp tông, sao có thể luân lạc tới mức làm một thị nữ?

Nhất là tiểu tử kia, về mặt khách khí gọi nàng là dì nhỏ, làm bộ đủ kiểu, nhưng chỉ có duy nhất một điểm không tốt đó là hay xin nàng giúp đỡ, ví dụ như hôm nay nàng cũng chẳng thể thoát ra được lời cự tuyệt.

Quảng đi thảo hương trong tay bị bóp cháy ra nước, Nguyên Vu đột nhiên thở dài, tăng nhanh tốc độ hái lá cây.

Thẩm Tri ngồi dưới đất, một chân gấp khúc trước ngực, một chân tùy ý duỗi thẳng, tay phải đặt lên que tre đang nướng thịt, tay trái thỉnh thoảng vuốt lông cho con mèo trắng nằm bên cạnh, ánh lửa rơi lên mặt hần vò cùng đẹp đẽ.

Kỹ thuật nướng thịt của Thẩm Tri được luyện thành từ khoảng thời gian kiếp trước khi mới nhập ma bị người đuổi giết vào tận núi sâu, mặc dù không coi là điều luyện nhưng cũng không tồi.

Dưới sự vuốt ve của Thẩm Tri, Cháp Ảnh khoan khoái ngáy ngủ, con mắt nhiều lần khép lại rồi lập tức mở ra, ánh mắt tha thiết dòm thức ăn trên vỉ nướng thuộc về mình.

Khi Nguyên Vu trở về liền trông thấy cảnh tượng này, ánh mắt nàng run rẩy, thoáng chốc sững sờ ngay tại chỗ.

——

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Tại sao là tầng thứ chín mà không phải tầng thứ mười?

Vô Hoặc: Vì Tiểu Tri muốn lên tầng thứ mười! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ra khỏi rừng rậm, trước mắt lại sáng sủa thông suốt.

Một dòng sông rộng ba trượng uốn khúc chảy qua, nước sông cách bờ chừng hơn hai trượng, róc rách vòng quanh tháp truyền thừa.

Sông này tên Mặc Hà, là con sông bảo vệ tháp truyền thừa, không giống với những con sông bình thường khác, hễ kẻ nào có mưu đồ mà vượt qua sông sẽ bị rơi vào lòng sông, thân tử đạo tiêu.

Tháp truyền thừa đứng cao lớn vững chãi bên sông, khí thế kia khiến người ta vừa thấy đã khiếp sợ.

Lúc này bên bờ sông đã có lác đác tu giả nghỉ chân đứng chờ nơi truyền thừa mở ra, có điều giữa các môn phái đều có một khoảng cách, mỗi người đều cảnh giác. Trông thấy người tới là Thừa Kiềm tông, họ lặng lẽ buông lỏng vũ khí đang siết chặt trong tay.

Một cục đá rơi tùm vào lòng sông, nước sông vốn trong veo tan ra một màu đen, cục đá kia liền biến mất hoàn toàn trong nháy mắt.

Vân Nhiêu sợ run người, có chút kinh hãi liếc nhìn cục đá Thảm Vô Hoặc ném ra: “Con sông này thật là đáng sợ.” Sau đó nàng lập tức rời mắt khỏi dòng sông, nhìn xung quanh hướng rừng rậm vài lần: “Vì sao tiểu sư thúc còn chưa tới?”

Thảm Vô Hoặc cũng nhìn về phía rừng rậm một lát, đáp: “Nhanh thôi.”

Chờ đến nửa đêm, đa số tu giả đều đã chạy tới, tu giả mỗi môn phái đều rất khách khí nhưng không ai mở miệng bàn tán về thu hoạch trong bí cảnh, đều rất tự mình cảnh giác.

Vân Dục kiểm lại nhân số, sau đó truyền âm với Thảm Vô Hoặc: “150 đệ tử tông ta đã tới hơn 130 người, xác nhận mười một người đã ngã xuống, ngoại trừ tiểu sư thúc thì toàn bộ đã đến đông đủ.”

Lúc này thời gian đến lúc nơi truyền thừa mở ra chỉ còn hai canh giờ.

Thảm Vô Hoặc gật đầu, thần sắc không có nửa điểm hoang mang âu lo, khiến các đệ tử vốn sốt ruột thay cho Thảm Trì cũng an tâm hơn.

Các đệ tử Chấp Phù tông tụ tập ở chỗ không xa Thừa Kiềm tông, vừa vặn có thể trông thấy người đứng đầu nhóm đệ tử Thừa Kiềm tông.

Trần Lục đang bận rộn băng bó vết thương trên vai cho Tần Mạnh, thấy vết thương vẫn còn rom rớm máu liền cau mày: “Đại sư huynh, thương tích của người đã qua mấy ngày mà sao vẫn không khá hơn chút nào nhỉ?”

Một lúc sau vẫn không nghe thấy Tần Mạnh trả lời, Trần Lục ngẩng đầu nhìn y, đã thấy hai mắt Tần Mạnh đang nhìn thẳng về phía đội ngũ Thừa Kiềm tông, tựa hồ đang thất thần, về mặt tên mặt nhất thời có chút căng thẳng: “Đại sư huynh?”

Tần Mạnh bỗng hoàn hồn, hai mắt nhìn Trần Lục chăm chú, một lát sau mới khôi phục khuôn mặt tươi cười: “Trần sư đệ, có chuyện gì?”

“Sư huynh người đang nhìn cái gì mà mê mẩn thế?” Trần Lục nhìn về phía Thừa Kiềm tông bĩu môi, chế nhạo nói: “Đệ nhất mỹ nhân còn chưa tới, không phải sư huynh lo lắng cho hấn chứ?”

“Chớ nói bậy, ta chỉ thấy Thừa Kiềm tông thương vong ít vậy, lại nghĩ đến trăm người tông ta thế mà mất đi ba bốn phần mười, thực sự có hơi thất thần.” Nói xong Tần Mạnh kéo y phục trên vai lên, sắc mặt vẫn bình thường ngồi xuống điều tức.

Thảm Trì câu được câu không đùa giỡn với Chấp Ảnh đang nằm úp trên bờ vai, Chấp Ảnh phối hợp vẩy đuôi dùng móng vuốt chộp lấy ngọn cỏ đang ve vẩy, hần bước đi không nhanh không chậm, Nguyên Vu theo sát phía sau, về mặt có hơi gấp gáp: “Tiểu Trì, còn có hai canh giờ nữa tháp truyền thừa sẽ mở ra, nếu như bỏ lỡ thì khả năng cuộc đời này sẽ không còn cơ hội thứ hai.”

“Hai canh giờ.” Thảm Trì giương mắt thoảng nhìn đỉnh tháp trong bóng đêm, quay đầu lại mỉm cười với Nguyên Vu: “Đi nhỏ không cần sốt ruột, theo tốc độ hiện tại của chúng ta vừa vặn có thể đến kịp.”

Nguyên Vu hiển nhiên không tin, cũng quay sang nhìn hấn, trong lòng càng sốt ruột: “Từ đây qua đó còn tận mấy ngàn dặm, lại không thể ngự không, sao có thể tới kịp? Cho dù có thể ngự không, dựa vào tu vi Kim đan trung kỳ của ta bay đến cũng phải mất một canh giờ.”

Thảm Trì phớt lờ nghi ngờ của nàng, mỉm cười thần bí, thuận tay ném đi cọng cỏ xanh trong tay, hạ giọng nói: “Đi thôi.”

Lời còn chưa dứt, con mèo trắng vốn nằm trên vai hấn đã hóa thành một tia chớp biến mất ở trong rừng rậm trước mặt.

Thảm Trì tìm một vùng đất rộng rãi tương đối bằng phẳng, cầm kiếm vẽ lên mặt đất một hồi, sau đó lui về phía sau đứng ngoài vòng tròn, ném vào trong trận mấy viên linh thạch, một tia bạch quang rực rỡ thoảng chớp bao phủ lại phạm vi nhỏ hẹp này.

“Tiểu Trì, đây là...” Nguyên Vu nhìn động tác của Thảm Trì, khuôn mặt tỏ vẻ khó hiểu.

Thảm Trì đáp: “Đây là Thiên võng trận.”

Thiên võng trận là một trong những pháp trận tu giả thường dùng để bắt lấy yêu thú, Nguyên Vu gật đầu, trong lòng nghĩ có lẽ Thảm Trì muốn dùng yêu

thú thay cho đi bộ, bỗng nghi ngờ hỏi: “Nhưng ngươi không phải là kiếm tu sao? Sao lại biết về trận pháp?”

Thẩm Tri mỉm cười đáp: “Nghe nói thịt yêu thú rất ngon miệng, trong yêu đan dồi dào linh khí, rất hữu ích cho tu hành. Những lúc rảnh rỗi ta cũng học vài phương pháp bày binh bố trận, có điều chỉ nghiên cứu trong thời gian ngắn ngủi nên mới là khuôn sáo rỗng thời, lát nữa nếu trận pháp bị phá vỡ còn phải dựa vào di nhỏ xuất thủ tương trợ đây.”

Pháp bảo của Nguyên Vu là một cây roi da bảo khí thượng phẩm màu xanh đậm được nàng cầm trong tay, thật ra càng khiến nàng thêm vẻ oai hùng, nàng quay đầu lại nhìn Thẩm Tri: “Được rồi, Tiểu Tri, di nhỏ còn chưa hỏi ngươi, thời gian ngươi tu hành ngắn như vậy mà sao tu vi lại tăng nhanh như thế?”

“Sư tôn ta chính là trưởng lão Thừa Kiếm tông, có ý chăm sóc, tu vi mới tăng lên nhanh chóng như vậy.”

“Xin hỏi sư tôn ngươi là người nào?”

“Minh Lệ.”

Nghe Thẩm Tri nói vậy, Nguyên Vu âm thầm hít vào một hơi, tiếng tăm của Minh Lệ đương nhiên nàng đã nghe qua, không ngờ Thẩm Tri lại là đồ đệ của y, chẳng qua điều này cũng dễ hiểu, hiện tại Thẩm Tri mới có mười mấy tuổi, làm sao có thể dựa vào chính mình tu hành đến Kim đan trung kỳ, tất nhiên phải có linh đan thần dược tương trợ.

Nghĩ thế, trong mắt nàng không khỏi xẹt qua một tia khinh thường cùng hãnh diện, nhưng giọng nói vẫn mang theo vẻ lo âu: “Sử dụng linh dược tất nhiên tu vi tăng nhanh, nhưng lại dễ khiến căn cơ bất ổn, về sau Tiểu Tri vẫn nên dùng ít thôi.”

Tất nhiên Thẩm Tri thấy được thần sắc trên mặt Nguyên Vu, trong lòng biết mục đích đã sắp đạt được, chấp tay nói cảm ơn: “Đa tạ di nhỏ quan tâm.”

Thông hành lệnh mật cảnh của Nguyên Vu là do xin được từ trong tay một vị sư huynh cùng tông, nàng không tham gia đại hội tu giả nên không biết biểu hiện của Thẩm Tri trong đại hội, hơn nữa đoạn đường này vận khí hai người vô cùng tốt, đều gặp phải những yêu thú bình thường tu vi không cao, Thẩm Tri vẫn chưa chân chính động thủ. Ban đầu nàng vốn nghi ngờ thực lực của Thẩm Tri, bây giờ nghe hắn nói vậy càng tin tưởng hắn chỉ được cái mẽ ngoài.

Tâm tư nảy sinh từ ngay lúc đầu gặp Thẩm Tri càng thêm trở dậy, mà bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.

Có điều, trước đó nàng vẫn cần xác nhận một việc.

Rừng rậm đêm khuya vắng vẻ không tiếng động, lúc này ngay cả một cơn gió cũng không có.

“Tiểu Tri.” Nguyên Vu nhìn về phía Cháp Ảnh biến mất ban nãy, khẽ cất giọng gọi.

“Dạ?” Thẩm Tri đáp lại có chút hồ hững.

“Trước lúc mẹ ngươi ra đi có lưu lại vật gì cho ngươi không?”

Thẩm Tri liếc nhìn Nguyên Vu, vờ tỏ thái độ hiếu kỳ: “Sao di nhỏ lại hỏi chuyện này?”

Lúc Thẩm Tri nhìn qua, trong lòng Nguyên Vu hơi run rẩy, suýt chút nữa tưởng mình đã bị nhìn thấu, có điều ngấm lại mấy ngày nay mặc dù biểu hiện của Thẩm Tri thành thực hơn một chút so với ban đầu, luôn nhờ cậy nàng làm việc này nọ, nhưng không mấy may hoài nghi thân phận của nàng. Mỗi khi nàng nhắc đến Tri Nguyên Gia trong mắt hắn chan chứa vẻ ngưỡng mộ không phải làm bộ, nghiêm nhiên chỉ là một thiếu niên nhớ thương mẫu thân bình thường.

Nghĩ đến đây, Nguyên Vu thầm nói mình cả nghĩ quá rồi, khẩu khí nặng nề hơn: “Haiz, tỷ tỷ với ta là chị em thâm tình, nàng rời đi cũng không để lại cho ta mấy may tưởng niệm.” Nói đến đây, giọng nói Nguyên Vu có chút ghen ngào: “Tiểu Tri yên tâm, ta chỉ muốn nhìn thấy kỷ vật tỷ tỷ đã từng dùng, thấy vật nhớ người một lúc, nếu ngươi không bằng lòng cũng không sao.”

Thẩm Tri giống như có chút do dự, hồi lâu mới nói: “Trước khi mẫu thân lâm chung quả thực có để lại cho ta một vật, chính là một chiếc vòng ngọc mặc sắc không rõ phẩm giá.”

“Ồ đâu?” Nguyên Vu vội hỏi, sau đó dường như ý thức được giọng nói của mình hơi kích động, vội vã áp chế vui mừng hân hoan trong lòng, hai mắt rung rung nhìn Thẩm Tri.

Thẩm Tri giơ tay vén tay áo lên, lộ ra chiếc vòng ngọc mặc sắc trên cổ tay, hắn tiến lên phía trước đưa tay ra ý bảo cho Nguyên Vu xem.

Thấy đáng vẻ Thẩm Tri không phòng bị chút nào, ánh mắt Nguyên Vu hung ác, thầm nghĩ đúng là ngựa thơ, nàng phi thân nhảy lên mấy bước, chiếc roi da vốn cầm trên tay lúc này đang quăng về phía cổ Thẩm Tri.

Trên roi da bảo khí thượng phẩm hiện lên thanh quang, mang theo uy thế của tu giả Kim đan trung kỳ, nếu như một chiêu này thực sự đánh trúng nhất định có thể cắt đứt đầu Thẩm Tri xuống.

Lúc Nguyên Vu gần như sắp đắc thủ, Thẩm Tri tựa như bị giật mình gian nan lui về phía sau một bước, bị roi da đánh trúng vào ngực, nhất thời phun ra một búng máu té ngã xuống đất, hắn ho khan vội vã hoảng sợ kêu lên: “Di nhỏ, ngươi làm gì vậy?”

Lúc đầu thấy chưa trực tiếp lấy được mạng Thảm Trì Nguyên Vu còn có chút ảo não, nhưng nhìn Thảm Trì suy yếu như vậy, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, trong lòng lập tức biết tên này quả thực là cái gổi thù hoa, nàng cũng không nóng vội, giờ roi da lên thanh thúy nói: “Tiểu tử, tức thời thì đem vòng ngọc mặc sắc trên tay giao ra đây, có lẽ tâm tình bản cô nương tốt sẽ thả cho ngươi một con đường sống.”

Thảm Trì ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói khiếp sợ: “Vì sao? Ngươi không phải dì ta sao?”

Nguyên Vu cười lạnh một tiếng, mấy ngày nay nàng đã khôi phục tu vi ở trạng thái tốt nhất, đương nhiên không sợ Thảm Trì: “Muốn trách thì trách mẹ ngươi cái con tiện nhân kia, nếu không phải ả năm đó làm bộ làm tịch, cướp mất Nguyên tiên sinh, còn mang bầu tên tạp chủng nhà ngươi thì sao Trì gia có thể diệt môn được?”

“Nguyên tiên sinh?” Thảm Trì nhũn mảy, “Nói như vậy, Trì gia diệt môn là do ngươi làm?”

Nghe thấy câu hỏi của Thảm Trì, nét mặt Nguyên Vu hiện lên một tia khoái chí, lại lảng tránh nói về Nguyên tiên sinh, đáp: “Không sai, chính vì ta không ưa nhìn Trì gia từ trên xuống dưới đều vây quanh ả Trì Nguyên Gia, đều do một cha mẹ sinh ra, dựa vào cái thứ gì ả ta mạnh hơn ta mọi điểm? Hay do dung mạo ta không bằng ả? Vậy nên ta lặng lẽ nói cho một số người biết Trì gia có đồ tốt, ha ha, mạng ngọc có tội.” Nàng nhìn vào khuôn mặt Thảm Trì, trong mắt tràn đầy oán độc, lập tức lại cười lạnh hai tiếng: “Nếu ta đoán không sai, hẳn là ả chưa bao giờ đề cập về ta với ngươi, chắc chắn, đúng là một nữ nhân dối trá.”

Đôi mắt Thảm Trì hơi tối sầm đi, giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh: “Vì sao ngươi muốn chiếc vòng ngọc này?”

Hiển nhiên không phát hiện ra sắc mặt Thảm Trì, ánh mắt Nguyên Vu nóng bỏng nhìn vòng ngọc trên tay Thảm Trì: “Nể tình mấy ngày nay ngoài mặt ngươi gọi ta là dì nhỏ, ta để ngươi làm quý mình bạch, không đúng, e rằng ngươi chẳng thể thành quý rồi, ha ha! Năm đó để Trì Nguyên Gia chạy trốn là sai lầm của ta, chết sớm như vậy quá hơi cho ả, hôm nay nhất định phải trả hết tội lỗi của ả lên đầu ngươi.” Dứt lời, nụ cười của nàng càng hà hê: “Vòng ngọc này chính là chìa khóa mở ra truyền thừa của Trì gia. Được rồi, ngươi có thể đi chết!”

Lời còn chưa dứt, chiếc roi da trong tay Nguyên Vu hóa thành mấy tia tàn ảnh, giống như thiên la địa võng bao phủ lấy Thảm Trì, nàng nắm chắc cho dù Thảm Trì ở thời kỳ toàn thịnh cũng nhất định không trốn khỏi một kích này.

Hả?

Một roi cứ ngỡ nhất định sẽ đánh trúng cư nhiên rơi vào khoảng không, Nguyên Vu định thần nhìn lại, quả thực chính xác Thảm Trì ngồi ở chỗ kia, có điều thân hình lại càng lúc càng mờ nhạt, dường như chỉ là một ảo ảnh.

Gay rồi! Trúng kế!

“Ah.”

Nguyên Vu còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười lạnh, ngay sau đó nàng liền bay lên.

Không, chỉ có đầu nàng bay. Trong thoáng chốc nàng trông thấy khuôn mặt bình tĩnh của thiếu niên vốn nên chết dưới roi của nàng đang tra kiếm vào vỏ, trong mắt hần không chút mảy may ưu tư, trên người cũng chẳng có nửa dấu vết thương tích, giống như nàng chính là một trò cười.

Không, không có khả năng, nàng còn muốn thu được truyền thừa của Trì gia tiến vào thiên đạo, sao có thể chết trong tay kẻ này được?

Đưa tay sờ lên vòng ngọc lạnh như băng trên cổ tay, sắc mặt Thảm Trì khó hiểu, hẳn Trì Nguyên Gia biết được kẻ thù diệt môn Trì gia là ai nên mới nói bà là con gái duy nhất của Trì gia, không thừa nhận cô em gái kia. Có điều mỗi lần hần hỏi bà đều muốn nói lại thôi, ban đầu Thảm Trì còn tưởng bà sợ hần biết sẽ kích động tìm người báo thù, nhưng kết hợp với lời Nguyên Vu vừa nói, chắc hẳn đang cố giúp cô em gái này giấu diếm.

Mà em gái của bà lại muốn con trai bà hôn phi phách tán.

Thực sự là không đáng.

Thế nhưng... Nghĩ đến Nguyên tiên sinh trong miệng đối phương, Thảm Trì liếc nhìn thì thể đầu một nơi thân một nẻo, bước đến trước đầu nàng, trong mắt xuất hiện một tia sáng mặc sắc lưu chuyển, một lát sau ánh sáng mới biến mất.

Phương pháp nhiếp hồn là pháp thuật ma tu thường sử dụng, có thể dò biết ký ức sâu sắc của tử thi lúc còn sống, cả đời Nguyên Vu có thể nói xuôi buồm thuận gió, nhưng tính cách lại vặn vẹo vô cùng. Thảm Trì chỉ thấy được cừ hận trong ký ức của nàng, không cam lòng, đố kỵ, phẫn nộ, trong thế giới của nàng không có một người tốt nào.

Chỉ ngoại trừ cái vị “Nguyên tiên sinh” kia, tuy trong trí nhớ của Nguyên Vu vẫn chưa từng xuất hiện tên của Nguyên tiên sinh, nhưng lại có dáng vẻ của y.

Lặng lẽ ghi nhớ tướng mạo người nọ, Thảm Trì tung ra lá bùa, trong nháy mắt một ngọn lửa màu xanh lam bao phủ lấy thi thể, dường như có tiếng rên rỉ phát ra từ trong đồng lửa, trong giây lát ngay cả ánh lửa cũng biến mất không còn tăm hơi.

Trận pháp Thảm Trì mới bố trí đương nhiên không phải Thiên võng trận mà là Huyền sát trận, chẳng qua chỉ thay đổi một chút phương thức bày trận so với Thiên Võng trận mà thôi. Mấy ngày nay Nguyên Vu quan sát hần, hần cũng thăm dò nàng, đương nhiên đã sớm biết nàng dốt đặc cán mai về trận

pháp.

Thực ra nếu như nàng thông minh hơn một chút, kiềm chế một chút, có lẽ Thảm Trì sẽ lưu lại nàng mấy ngày, đáng tiếc hôm nay chỉ mới thăm dò đơn giản nàng đã không chịu được.

Không đến giây lát, từ phía xa bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng vó ngựa rầm rập, còn cả tiếng mãnh thú đang kêu gào.

Đó là ba thót ngựa chiến, khác với ngựa thông thường, chúng sinh ra đầu đã mọc sừng nhọn, miệng nhô răng nanh, lông toàn thân cứng rắn, không ăn cỏ chỉ ăn thịt, chạy cực nhanh, là một loại yêu thú thường thấy trong rừng rậm phía tây.

Mà ưu điểm lớn nhất của chúng chính là chạy cực nhanh.

“Meo meo meo!” Cháp Ảnh chạy ở phía trước nghiêng nghiêng vẹo vẹo, thường hay vọt lên cây, dường như đang chơi đùa với ngựa chiến phía sau, lúc đến nơi nó liền thả người nhảy lên một thân đại thụ, vênh đuôi giống như đang khoe công. Tiếp theo nó lách khỏi pháp trận đang vận hành dừng tại bên cạnh Thảm Trì, nghênh ngang đắc ý nhìn chằm chằm nhóm ngựa chiến đang chạy tới. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Sắc trời hừng sáng, một tia sáng từ trên đỉnh tháp truyền thừa mở đầu xé rách đường chân trời, phủ lên đỉnh tháp cao ngất một vệt kim quang, trang nghiêm mà thần thánh.

Trong mắt các tu giả tràn đầy vẻ kính sợ, sau đó mới bắt đầu nhón nháo.

Tia sáng kia càng lúc càng sáng, từ đỉnh tháp dần dần phát ra xung quanh, đa số mọi người đều nheo mắt né tránh, mà số ít tu giả kiên trì không dời mắt cũng không nhìn thấy cái gì, trong mắt là một mảnh trống rỗng.

Khi tia sáng biến mất, sông Mặc Hà từ từ hạ thấp xuống, chỉ lưu lại một lòng sông khô cạn.

Nơi truyền thừa đã mở ra.

Các tu giả đã chờ từ lâu nào còn để ý đến các môn phái khác, chen chúc nhào đến phía bờ sông đối diện.

Không đến giây lát, ở đây chỉ còn lại hơn trăm đệ tử Thừa Kiếm tông, ánh mắt chúng đệ tử tràn đầy cấp bách nhìn Vân Dục được bổ nhiệm làm người dẫn đầu lần này.

Vân Dục lại nhìn Thảm Vô Hoặc: “Vô Hoặc sư thúc, nơi truyền thừa chỉ mở ra nửa khắc đồng hồ, chúng ta vào thôi?”

Thảm Vô Hoặc đưa mắt nhìn Vân Dục, giọng nói vẫn như trước: “Người mang các đệ tử vào trước, sau đó ta sẽ vào.”

Vân Dục nghe vậy dường như có chút do dự, lúc này muốn ở lại cùng Thảm Vô Hoặc chờ Thảm Trì, nhưng nhìn sang hơn trăm đệ tử bên cạnh, y vẫn gật đầu: “Ta đưa các đệ tử vào trong trước, Vô Hoặc sư thúc, hẹn gặp lại trong tháp truyền thừa.”

Muốn vào tháp truyền thừa, trước hết phải đi qua vùng đất truyền thừa, nơi này mệnh mạng vô hạn, vô số con đường, mỗi con đường đều thông đến tháp truyền thừa và đại đạo, trăm sông đổ về một biển.

Vân Nhiêu do dự mãi, vẫn đi theo sau Vân Dục.

Ngựa chiến như con thoi phi theo gió trong rừng, nơi nó đi qua cây cối đều vang lên tiếng rào rào, phiến lá gãy nát rụng đầy đất.

Thảm Trì ngồi trên lưng ngựa giương mắt nhìn tia sáng đã lui tàn phía chân trời, sắc mặt vui mừng, kế tiếp hần vồ nhẹ một cái lên đầu ngựa chiến, đọi nó dừng lại mới ôm con mèo trắng trên lưng ngựa nhảy xuống dưới: “Đi đi.”

Ngựa chiến biết mình đã được tự do liền vất chân lên cổ chạy vào phía rừng sâu.

Ra khỏi rừng rậm, ánh mắt ham muốn của Thảm Trì nhìn về phía nơi truyền thừa dừng lại trên người Thảm Vô Hoặc.

Thẩm Vô Hoặc đối mặt với hắc đũa lưng về phía vùng đất truyền thừa, sau lưng là hướng mặt trời mọc, nắng sớm lướt qua gò má y khiến bước chân Thẩm Tri vô thức dừng lại, sau đó lấy lại tinh thần mới đi nhanh về phía Thẩm Vô Hoặc: “Đại ca, ngươi đang chờ ta sao?”

Mèo trắng đang ngồi ngoan ngoãn trên vai Thẩm Tri đột nhiên đứng lên, lưng uốn cong, bộ lông dựng đứng, toàn thân chuyển sang trạng thái căng thẳng, gầm gừ uy hiếp với Thẩm Vô Hoặc, giống như mãnh thú bị xâm phạm lãnh địa.

“Chấp Ảnh.” Thẩm Tri kéo con mèo xuống túm trong tay, cười với Thẩm Vô Hoặc: “Đây là mèo của ta.”

“Ừ.” Thẩm Vô Hoặc đưa mắt nhìn qua Chấp Ảnh đang bị Thẩm Tri không chế vẫn nhẹ nhàng tròn mắt với y: “Đi thôi.”

Hai người vừa đi qua sông Mặc Hà đã thấy mực nước lại dâng lên lần nữa, trở về vị trí cũ giống như một tấm bình phong thiên nhiên bảo vệ nơi truyền thừa.

Bờ sông kia vốn có vẻ vô cùng gần tháp truyền thừa lại kéo dài khoảng cách với hai người, phóng tầm mắt nhìn tới cũng chỉ nhìn thấy một góc đỉnh tháp truyền thừa.

Trước mặt hai người là hai con đường, bên cạnh có biển hiệu, vừa là sinh, vừa là vong.

“Khởi nguồn vạn đạo chính là sinh, quy về vạn đạo không gì ngoài vong, đại đạo một đường, chỉ có tâm hướng tới.” Hai cột mốc trên đường đều viết một câu nói này.

Thẩm Tri nhìn xong, lại quay sang Thẩm Vô Hoặc: “Xem gợi ý này thì hai con đường đều giống nhau, đại ca, ngươi lựa chọn đường nào?”

“Vong.”

[Xin chủ nhân chú ý, trong cốt truyện nam chính lựa chọn đường ‘Sinh’, kiến nghị chủ nhân lựa chọn đường ‘Sinh’, có cốt truyện đảm bảo, càng tăng tỷ lệ đạt được giá trị phản kích.]

Hệ thống theo lệ nhắc nhở.

Thẩm Tri vẫn bỏ qua đề nghị của hệ thống như mọi lần, hắc đũa sớm hạ quyết tâm chọn đường đường ‘Vong’, cũng sẽ không vì lựa chọn thay đổi nhất thời của Thẩm Vô Hoặc mà điều chỉnh lộ tuyến.

Dù sao so với con đường đã biết, hiển nhiên mạo hiểm khó lường càng thú vị hơn một chút.

Song Thẩm Vô Hoặc nhiều lần phá vỡ cốt truyện lại khiến Thẩm Tri có hơi bất ngờ, mọi việc trước đây do ảnh hưởng của hắc đũa mà thay đổi cũng hiểu được, nhưng lần này lại khác, lần này Thẩm Vô Hoặc đưa ra lựa chọn đầu tiên, đương nhiên không liên quan đến hắc đũa.

Thẩm Tri nhìn dáng vẻ Thẩm Vô Hoặc không chút lay chuyển, hiển nhiên lúc này không phải thời điểm để giải thích: “Ta cũng chọn ‘Vong’, đại ca, mời.”

Lúc này đoàn người Thừa Kiềm tông đã đến một sơn cốc trong vùng đất truyền thừa, mỗi người đều đề phòng cầm vũ khí trong tay, mà trước mặt bọn họ đang có vô số cự mãng chiếm giữ con đường nhìn chằm chằm về phía mọi người.

Mà vừa nãy đã có mấy đệ tử táng thân trong bụng rắn rồi.

Mặc dù Vân Nhiêu không như trong cốt truyện la hét quấy rối tâm trạng hai vị sư huynh nhưng sắc mặt cũng trắng bệch, phải mượn sức một đệ tử bên cạnh mới miễn cưỡng đứng vững.

Đệ tử kia quay đầu trông thấy Vân Nhiêu đã thấm ướt mồ hôi lạnh, sắc mặt như quỷ, trong lòng kinh hãi: “Sư...”

“Suýt!” Vân Nhiêu vội vã ngắt lời đệ tử, chỉ ngón tay về phía hai vị sư huynh đang khổ sở suy nghĩ kế đối phó.

Đệ tử kia ngậm miệng vội vã im miệng, nhưng vẫn không nhịn được đưa mắt lo lắng nhìn Vân Nhiêu.

Vân Nhiêu buông đệ tử kia ra, lại đảo mắt nhìn đại xà rực rỡ sắc màu, không nhịn nổi run chân suýt chút nữa loạng choạng, nàng đã minh bạch vì sao trong cốt truyện nguyên thân lại thể thảm như thế, cuối cùng còn phải dựa vào Vân Vụ liễu mình cứu giúp mới có thể thoát hiểm rồi.

Thực lực của nàng vẫn quá yếu, ở trước mặt những địch nhân này Vân Nhiêu có chút hơi nản lòng, cảm giác thành tựu do thăng lên Kim đan trong khoảng thời gian ngắn đã tiêu tán không còn một mảnh.

Nàng phải tỉnh táo, lúc này đây, bất luận thế nào nàng cũng không thể phạm vào sai lầm giống nguyên thân, nàng nhất định không thể liên lụy đến đội ngũ!

“Sư huynh, con đường phía sau đã bị phá hỏng, chúng ta bị những măng xà này vây ở đây rồi.” Vân Vụ đứng ở sau lưng Vân Dục bao quát hết tình hình chỗ này vào mắt, sau đó nhìn vào ánh sáng rực rỡ bao phủ bên ngoài đám người, ánh mắt lóe lên một tia thần phục: “Phù chú của tiểu sư thúc thật hữu hiệu, dĩ nhiên ngăn được công kích của vô số cự mãng Kim đan trung kỳ duy trì đến một khắc đồng hồ.”

“Phòng hộ sẽ nhanh mất hiệu lực, xem ra chỉ có thể phá vòng vây thôi.” Ngọc phù trong tay Vân Dục bắt đầu xuất hiện những vết rạn chi chít, y nâng cao thanh âm: “Vân Vụ!”

Sắc mặt Vân Vụ nghiêm túc: “Dạ, sư huynh!”

“Sau khi lòng bảo hộ vỡ nát, người dẫn đầu chúng đệ tử cảm kiếm tấn công, ta đi bọc hậu, xông về phía thung lũng.”

Vân Vụ nghe vậy nhíu mày lại: “Điều này...”

“Nghe lệnh!” Sắc mặt Vân Dục hoài nghi nhìn Vân Vụ.

Vân Vụ cắn răng: “Dạ, sư huynh.”

“Chúng đệ tử nghe lệnh!” Vân Dục lập tức nhìn quanh chúng đệ tử trong hàng một vòng, hạ thấp giọng nói nhưng cũng không thiếu uy nghiêm: “Tất cả các đệ tử cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá vòng vây! Đệ tử hai bên sử dụng phương pháp khống chế lửa, dựng lên tường lửa trước người.”

Hầu như tất cả mọi người đều lần đầu tiên trông thấy dáng vẻ Vân Dục nghiêm túc như vậy, nhất thời đều bị trấn trụ không dám đưa ra dị nghị.

Vân Nhiêu đồng ý trong lòng, trong những người này, ngoài trừ Vân Dục, mặc dù thường ngày Vân Vụ có chút không đứng đắn nhưng vẫn có uy danh cao nhất trong đám đệ tử, Vân Dục đã có lời đương nhiên sẽ không ai dám cãi mệnh lệnh Vân Vụ, Vân Dục cũng nhìn trúng điểm ấy nên mới để Vân Vụ dẫn đội.

Mà bản thân Vân Dục cũng chính là người có tu vi cao nhất trong đám, để y đi bọc hậu tất nhiên sẽ an toàn nhiều hơn.

Trong cốt truyện thì đây là nơi Vân Nhiêu sẽ quấy rối, đệ tử Thừa Kiếm tông thương vong không đến ba mươi, cũng chính là kết quả Vân Dục dốc hết sức chống đỡ.

Cuối cùng rốt cục phòng ngự cũng bị phá.

Tiếng nổ vỡ vang lên, vô số cự mạng hùng hổ sọt sáng nhào về phía đám người Thừa Kiếm tông.

Lúc này mọi người chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu: cũng may những mạng xà này không có độc.

Theo sắp đặt lúc trước của Vân Dục, ngay lập tức hai ngọn lửa sáng rực phát ra từ trong tay đệ tử đứng hai bên.

Phương pháp khống chế lửa là pháp thuật cơ bản của tu giả, phạm là tu giả Trúc cơ đều sẽ luyện tập, song phần lớn đều để tiện châm lửa, cũng không quá mức uy lực, chẳng qua những cự mạng này hiển nhiên hết sức e ngại ngọn lửa, thế tiến công liền tập trung vào phần đầu và cuối.

Vân Vụ chỉ huy chúng đệ tử rất nhanh đã đánh giết mở một con đường máu trước đám cự mạng, đa số mạng xà còn to hơn thất lưng con người, cho dù Vân Vụ cẩn thận vẫn bị chúng đánh cho bị thương không nhẹ.

Mất thấy đường đã được mở, Vân Vụ bất chấp máu tanh trong cổ họng, vừa không ngừng đánh giết lũ mạng xà không ngừng nhào lên, vừa chỉ huy các đệ tử xông ra.

Vân Nhiêu đi ở đằng trước Vân Dục, nàng đã sớm vứt bỏ nỗi sợ hãi hạ quyết tâm không làm liên lụy, quảng kiếm đi đôi lại thành pháp bảo tùy thân của nguyên thân, hồng lăng vừa ra đã có thể đánh bay một con cự mạng lao tới, nhưng tu vi của nàng không bằng cự mạng nên cũng chỉ khiến chúng nó không tới được gần người.

Chẳng qua Vân Dục cũng dao kiếm sắc bén, mỗi kiếm đều đâm chuẩn xác vào bảy tác thân rắn, tu vi của y đã có xu hướng tiến vào Kim đan viên mãn, nhưng con mạng xà này tạm thời chưa làm khó y được.

Lúc này Vân Vụ đã thối lui ra bên ngoài sơn cốc cùng chúng đệ tử chống cự lại mạng xà, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Dục vừa đánh vừa lui.

‘Chỗ cách miêng cốc ba trượng, một lần vượt qua luôn.’

Mất thấy đã sắp đến miêng sơn cốc, Vân Nhiêu đột nhiên nghe thấy giọng nói Vân Dục vang lên trong đầu, thỉnh thoảng nhìn sang đệ tử đang chiến đấu bên cạnh, trong lòng biết bọn họ cũng nhận được truyền âm, nàng nhìn Vân Dục gật đầu.

Ba trượng, vừa đúng lúc bên Vân Vụ đang công kích vào phần đuôi cự mạng, nếu như vượt qua được có thể thành công đột phá vòng vây.

Nhưng thật sự có thể đơn giản như vậy sao? Mất thấy khoảng cách ba trượng ngày càng gần, Vân Nhiêu đột nhiên ý thức được một vấn đề — so với trong cốt truyện, nhưng con xà này dường như ngu xuẩn hơn rất nhiều, rõ ràng bảy rắn trước mặt trở lại công kích ở phía sau nhóm người bọn họ thì xác suất thành công cao hơn rất nhiều, nhưng chúng nó lại như đụng phải bức tường ngăn trở, đòi sống chết với đám người Vân Vụ kia.

Thật giống như... Có ai đang chỉ huy chúng vậy.

Nghĩ thế, trong lòng Vân Nhiêu không khỏi dâng lên ớn lạnh, vậy nên lúc Vân Dục ra lệnh động tác nhảy lên nàng đã chậm mất một nhịp.

Mà lúc này, ngoại trừ Vân Nhiêu, tất cả mọi người bao gồm cả Vân Dục trong đó đều đã phá vòng vây thành công, nhưng đúng lúc này, một con cự

mãng lớn hơn mười mấy lần tất cả lũ măng xà nhỏ đầu ra từ trong đám người, mở rộng cái miệng khổng lồ lộ răng nanh sáng lóe bên trong.

Con người Vân Nhiêu co lại, hít vào một hơi, đang định mở miệng nhắc nhở mọi người thì bỗng cảm thấy thân hình hơi nhẹ đi một chút, nàng đã bị một cái đuôi lớn không biết từ đâu đưa tới gắt gao quần lấy.

“Sur muội!”

“Sur tỷ!”

— Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Gần như trong nháy mắt Vân Nhiêu bị đuôi rắn cuốn đi, Vân Dục liền động, hai mắt y sáng như ngọn đuốc, dồn lực vào kiếm phi nó phá không bắn về phía con cự mãng, do tốc độ quá nhanh, kiếm ma sát cùng không khí vang lên tiếng xì xèo, mũi kiếm ánh lên hồng quang.

“Keng!”

Mũi kiếm đâm vào thân hình cự mãng vang lên tiếng lanh lảnh, rất nhanh thanh phi kiếm bảo khí thượng đẳng lại vùng lên cắt vào lưng đối phương, phần giữa thân rắn lưu lại một vết trầy hơi trắng bệch.

Trong lòng Vân Dục kinh hãi, vội vàng phi thân lui lại, khó khăn né tránh thế tiến công của lũ măng xà rơi trên mặt đất, thế nhưng chỉ trong chớp mắt lại có vô số măng xà từ tứ phía lao tới, xưa nay Vân Dục cũng không có thói quen mang theo hai thanh kiếm, vũ khí sáo ngọc thường ngày hay cầm lúc này đang ở trong tay Vân Vụ, mắt thấy miệng rắn đã sắp cắn lên người y đến nơi.

“Sur huynh, đón lấy!” Đúng lúc này một thanh kiếm bay về phía Vân Dục, đồng thời truyền đến giọng nói Vân Vụ.

Vân Dục tiếp được chuôi kiếm đánh vào mấy con măng xà xung quanh, lại bỏ vào miệng vài viên thuốc bổ sung linh lực, tầm mắt lướt qua các đệ tử đang liều mạng chống trả, có lẽ do Xà Vương đến, ý chí chiến đấu của đám măng xà càng sục sôi, số lượng lại ngày càng nhiều, bên tai tràn ngập tiếng đao kiếm rần rần, còn cả tiếng đệ tử thỉnh thoảng hét lên thảm thiết.

Đưa mắt nhìn Vân Nhiêu bị Xà Vương gắt gao quần lấy đang có ý thoái lui, Vân Dục cắn răng, trong mắt xẹt qua một tia không đành lòng, y kiên định bật dậy, nhấc tay áo lau đi vết máu trên miệng, nếu còn tiếp tục như vậy khả năng tất cả mọi người sẽ bỏ mạng ở chỗ này.

Nên đưa ra quyết định.

Vân Dục kéo lại Vân Vụ bên cạnh đang muốn xông ra, cao giọng nói: “Các đệ tử, thu quân hướng ra ngoài sơn cốc!”

Nghe thấy quyết định này của Vân Dục, Vân Vụ kinh ngạc nhìn đối phương, điều này khác nào nói rõ vứt bỏ không cứu Vân Nhiêu nữa, tiếp theo y hít sâu một hơi, lại nhìn Vân Nhiêu, rốt cục vẫn nghe lời Vân Dục, xoay người tiến công hướng ra ngoài sơn cốc.

“Vân Nhiêu sư tỷ...” Có đệ tử nỗ lực giành giật.

“Nghe lệnh!” Giọng nói Vân Dục vô cùng dứt khoát.

Lúc này các đệ tử đã sớm sức cùng lực kiệt, nhưng cũng may đa số đều ở khoảng cách rất gần miệng cốc, hơn nữa măng xà cũng không đuổi theo ra ngoài, đám người Thừa Kiếm tông rất nhanh liền thoát hiểm.

“Đại sư huynh, vì sao không cứu Vân Nhiêu sư tỷ?”

“Đúng vậy đại sư huynh, Vân Nhiêu sư tỷ bị măng xà bắt lại, chẳng phải là...”

“Đại sư huynh...”

Các đệ tử vây quanh Vân Dục xôn xao đưa ra chất vấn, Vân Dục chỉ ngẩng đầu, sắc mặt y trắng bệch, trên môi còn dính vết máu, vô số vết thương trên người còn đang chảy máu, y chậm rãi đưa mắt nhìn các đệ tử: “Đệ tử bị thương tự dùng thuốc chữa trị cho mình, không có thì đến chỗ ta lấy.”

Tuy ánh mắt Vân Dục bình tĩnh, nhưng các đệ tử mới mở miệng chất vấn đều không hèn mà cùng ngậm miệng, nghĩ đến đám cự mãng trong sơn cốc cùng Xà Vương không rõ nông sâu, trong lòng chấn động, nhất thời hiểu ra nếu không có mệnh lệnh của Vân Dục, bây giờ nhất định tất cả bọn họ đều đã táng thân trong bụng rắn.

Sắc mặt Vân Nhiêu đỏ bừng, nàng từng có cảm giác hít thở không thông, dưới sự trói buộc của đuôi rắn nàng lại phát hiện mình không thể thi triển được mây may tu vi, ngay cả pháp bảo hộ thân trên người nàng cũng bị hồng, điều này có nghĩa tu vi của con rắn này ít nhất cũng là Nguyên anh!

Mắt thấy đã hơn mười đệ tử ngã xuống, rốt cục Vân Dục cũng hạ lệnh rời đi, Vân Nhiêu thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không trách Vân Dục, ngược lại đã từng chết một lần, chết thêm lần nữa cũng không sao, hơn nữa sự việc hôm nay vốn do bản thân nàng phản ứng chậm, không thể trách ai được.

Trong cốt truyện cũng có Xà Vương, có điều ngoại trừ giết Vân Dục, Xà Vương cũng không bắt đi bất kỳ ai, lần này lại bắt nàng rốt cục là sao?

Vân Nhiêu trăm mối suy tư bị mang đến một cái sơn động, Xà Vương vẫy đuôi ném nàng vào tận bên trong ổ rắn.

Quán tính khiến Vân Nhiêu lăn vào trong đồng cỏ vài vòng, đụng phải thứ gì đó cứng rắn mới dừng lại, nàng ngẩng đầu lên liền trông thấy đầu Xà Vương còn lớn hơn gấp mấy lần hình thể nàng đang ghé sát vào mặt, hai con ngươi dựng thẳng xanh biếc to cỡ nắm tay đang nhìn nàng chăm chăm, sau đó há miệng thè lưỡi về phía nàng.

Vân Nhiêu nhắm chặt hai mắt, toàn thân run cầm cập, tuy vừa mới đầu cùng xà lâu như vậy nhưng chuyện này không hề đại biểu cho việc nàng không sợ rắn.

Nhất là cái con trước mắt, bây giờ bất luận thế nào nàng cũng vô lực chiến đấu với đại yêu xà Nguyên Anh kỳ.

Nhưng đợi một hồi lâu Vân Nhiêu cũng không nhận thấy cảm thấy đau đớn trên người, lẽ nào xà này không ăn nàng?

Nom nóp lo sợ mở mắt ra, vừa lúc đối mặt với con ngươi dựng thẳng to lớn, trong con ngươi đang phản chiếu lại vẻ mặt tái nhợt cùng dáng vẻ chật vật của nàng, đầu óc Vân Nhiêu choáng váng suýt chút nữa sợ ngất đi, có điều rất nhanh nàng đã tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, bên cánh mũi đều là mùi vị đặc biệt của sào huyết rắn, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào con rắn này.

Một người một xà giằng co hồi lâu, rốt cục con rắn kia thu hồi lại ánh mắt, giống như đã thỏa mãn mà chậm chậm gật đầu, lại nghiêng người qua dùng đuôi kéo Vân Nhiêu lên dịch sang bên cạnh, sau đó mới buông ra.

Vân Nhiêu chỉ cảm thấy cơ thể thả lỏng, sau đó liền nằm trên một khối đá cứng rắn, không phải, chuẩn xác mà nói, đây là một quả trứng so với nàng còn lớn hơn, cũng chính là thứ ban nãy ngăn trở lúc nàng lăn lộn.

“Xi xi xi...”

Bên tai vang lên tiếng kêu của Xà Vương, vẻ mặt Vân Nhiêu mờ mịt nằm úp lên trứng, lẽ nào xà này bắt nàng tới chỉ để nàng... Ấp trứng?

Vong lộ không hồ là tên của nó, dọc đường đi ngoại trừ số ít yêu thú thì đều là các loại yêu linh xương khô ùn ùn xuất hiện, những xương khô này là yêu thú sau khi chết linh thể bị trói buộc trong cơ thể, sau khi thân thể bị ăn mòn thì lưu lại chúng, chúng chôn thân dưới đất, đợi có người đến liền bò ra cho đối phương một đòn trí mạng.

Chẳng qua so với đoàn người Thừa Kiếm tông trắc trở, lộ trình hai người Thẩm Tri đi hiển nhiên thông thuận hơn rất nhiều, do hai người đều hết sức hiểu rõ phương thức chiến đấu của đối phương, phối hợp vô cùng ăn ý, mà đa số xương khô này ở Kim đan trung kỳ, tất nhiên không làm khó được hai người.

Trừ cái đó ra, dọc đường đi cũng không thiếu trận pháp kỳ lạ, cho dù Thẩm Tri nghiên cứu về trận pháp cũng có nhiều cái chưa từng thấy qua, may mà trận pháp trong thiên hạ đều có chỗ giống nhau, mặc dù trì hoãn chút thời gian nhưng rốt cục cũng không bị trận pháp vây khốn.

Chấp Ảnh tựa hồ vô cùng thích con đường này, luôn thừa dịp Thẩm Tri không chú ý chạy trốn ra ngoài, hồi lâu mới quay về, đồng thời vẻ mặt cũng rất thỏa mãn. Qua nhiều ngày, thân thể của nó lại lớn lên một chút, tu vi cũng gần đến Nguyên anh kỳ.

“Meo.” Con mèo trắng trở lại từ bên ngoài lui đến bên cạnh Thẩm Tri, dùng đầu thân mật cọ vào bắp chân hắn, sau đó quay sang khẽ gầm gừ một tiếng với Thẩm Vô Hoạch bên cạnh, bày ra bộ mặt hung dữ.

“Chấp Ảnh.” Thẩm Tri liếc nhìn con mèo toàn thân bản thủ.

Con mèo ban nãy còn khí thế hùng hổ nhất thời ỉu xiu, kêu một tiếng lấy lòng Thẩm Tri, dương dương đắc ý nhìn chăm chăm vào mặt Thẩm Vô Hoạch, sau khi giữ sạch sẽ lông trên người liền muốn leo lên vai Thẩm Tri.

Vậy mà đúng lúc này, một bàn tay to từ bên cạnh đưa tới xách gáy nó lên rồi lập tức ném đi, chỉ nghe thấy tiếng mèo the the kêu lên, con mèo trắng ban nãy còn hăm hở liền xuyên qua trận pháp phòng hộ, vừa văng rơi vào trên đầu một con yêu linh xương khô.

Đó là một con tê giác xương khô khổng lồ, nó hơi lắc lư cái đầu, phát hiện ra có thứ gì đó trên đầu mình bèn lập tức đâm vào tảng đá lớn bên cạnh.

Thế nhưng trước lúc nó đâm vào đá tảng, Chấp Ảnh đã chụp móng vuốt lên đỉnh đầu nó, sau đó lập tức phi thân nhảy vào trong trận pháp.

Mà con tê giác xương khô kia, ngay trong nháy mắt Cháp Ảnh rời khỏi liền va đầu vào đá tảng.

“Rầm!”

Đá tảng nổ tung, cùng lúc đó tê giác xương khô cũng gãy rời, chẳng qua lần này nó không thể tự mình hợp lại, ngọn lửa trong mắt lóe lên vài cái liền tắt lịm, mà nơi Cháp Ảnh vừa đập lên trên đầu nó đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ do vuốt mèo cào ra.

“Meo meo meo!”

Mèo bụi hiển nhiên đã quên mất thân phận thần thú của mình, túi thân xoay vòng quanh Thẩm Tri, nó liếc nhìn Thẩm Vô Hoặc, sau đó không còn dám leo lên người Thẩm Tri nữa.

Thẩm Tri hiển nhiên đã quen với cảnh tượng này, giờ tay lên xoa đầu mèo: “Đại ca, đi thôi.”

Vừa đến thời điểm rạng sáng, hai người một mèo đứng dưới tháp truyền thừa, đã không còn nhiều sự vật ngăn cản, phóng tầm mắt nhìn tới, vốn tòa tháp truyền thừa chỉ có mười tầng mà cao lớn sừng sững, liếc mắt không nhìn tới đỉnh.

Vừa mới tới gần, Thẩm Tri liền phát hiện ra một cảm giác uy nghiêm truyền đến từ trong tòa kiến trúc này, giống như truyền thừa đang dò xét người thừa kế tiến đến.

Nhìn vào tòa tháp, Thẩm Vô Hoặc chỉ hơi dừng lại, sau đó quay sang nói với Thẩm Tri: “Xem ra chúng ta tới sớm nhất.” Tiếp theo quay đầu nhìn về một thung lũng cách đó không xa.

Sau khi Vân Nhiêu bị Xà Vương bắt đi, đoàn người Thừa Kiếm tổng trầm mặc hơn rất nhiều, có điều xuống tay cũng ngoan độc thêm mấy phần, gặp qua vài đợt yêu thú đều bị bọn họ nghiền ép vượt qua, cứ thế sau mấy ngày, số lượng xà so với lúc ở trong cốc đã giảm không còn đến năm con.

Chỉ cần xuyên qua thung lũng này liền đến tháp truyền thừa.

Mắt thấy tháp truyền thừa đã gần ngay trước mắt, mọi người rốt cục thoáng thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí bị đè nén suốt quãng đường cuối cùng thả lỏng một chút.

Thung lũng cũng không rộng, chỗ hẹp nhất chỉ đủ bốn năm người đồng thời đi qua, hai bên vách đá dựng đứng hiểm trở, liếc mắt nhìn không thấy đỉnh, song cũng may ở đây không có yêu thú.

Sau khi nhắc nhở các đệ tử cảnh giác, Vân Dục dẫn đầu đi vào trong cốc.

Không đến mấy ngày, đoàn người đã đi vào chỗ hẹp nhất trong cốc, ánh mắt Vân Dục nghiêm túc hơn rất nhiều, bỗng y ngừng bước chân.

“Sư huynh, có phát hiện gì sao?” Vân Vụ đứng bên cạnh đề phòng, thấy vậy bèn thấp giọng hỏi.

Tất cả đều dừng lại nín thở, trong thung lũng chỉ có tiếng gió rít vù vù, ngoài ra không còn âm thanh nào khác, nhưng vừa nảy rõ ràng Vân Dục mới nghe thấy tiếng ầm ầm rất nhỏ, giống như truyền đến từ trong vách đá.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Dục rét lạnh, cao giọng quát: “Đều lui về phía sau!”

Do khe cốc quá hẹp, chúng đệ tử nghe vậy cũng không lui ra sau được mấy bước, bỗng nhiên trong vách đá trước mặt Vân Dục xuất hiện một con quái vật lớn.

Quái vật kia có hình người nhưng cao lớn hơn rất nhiều lần, toàn thân xây nên bởi đá tảng, nó vừa bước qua liền hùng hổ chắn ngang giữa đường, thấy các tu giả bên dưới như kiến hôi, nó nổi giận gầm lên, giờ hai cánh tay đập xuống mặt đất.

Mà bao phủ dưới cái bóng của nó, vừa vặn chính là Vân Dục.

Các đệ tử thất thanh la lên: “Đại sư huynh! Cần thận!”

Kiểm quyết của Vân Dục vừa lúc hoàn thành, mấy đạo kiếm quang phóng tới con quái thạch, nhưng cũng khó khăn lắm mới khiến nó lui về phía sau một bước.

Vân Dục thấy thế trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, chẳng qua cũng không rối loạn, ngay lập tức hạ lệnh: “Kết kiếm trận!”

“Chúng đệ tử nghe lệnh, giờ tay lên kết kiếm quyết, theo kiếm quyết các đệ tử khởi động, bắt đầu hiện lên một cự kiếm ngân quang ở giữa không trung, sau đó bỗng nhiên đánh về phía người đá.

“Rống!”

“Rầm rầm!”

Tiếng nổ lớn làm cát đá bay mù mịt, đất đá hai bên vách cốc bị nứt vỡ, vô số đá rơi xuống từ phía trên chôn vùi người đá kia xuống dưới.

Bụi mù tan đi, khe cốc yên tĩnh không tiếng động, nhưng mọi người còn chưa kịp thở phào đã thấy đồng đá kia lay chuyển, ngay sau đó người đá bèn đẩy hết đồng đất đá chui ra lần nữa.

Đây rốt cục là thứ gì? Trong lòng mọi người không khỏi hoảng sợ.

Dưới ánh mắt của mọi người, người đá kia lần thứ hai phát động tấn công về phía Vân Dục, vẫn giữ cao hai tay nắm thành quả đấm mạnh như vũ bão nện xuống.

Vết thương từ trận đấu với Xà Vương còn chưa hoàn toàn khôi phục, hai đòn ban nãy Vân Dục đã dùng toàn bộ linh lực, mắt thấy thế tiến công vọt đến trước mắt, lúc này y khởi động đệ tử lệnh, truyền âm nói với Vân Vực: “Dẫn bọn họ rời đi.”

Nhưng đúng lúc này, Vân Dục chỉ cảm thấy trên người bị ai đó truyền đến một lực đẩy rất mạnh, toàn thân bay vào trong đám đệ tử.

Quay đầu nhìn lại, người thế vào chỗ ban nãy Vân Dục đứng chính là Vân Vực, mà lúc này hai tay của người đá cách y không đến ba thước, bất luận thế nào cũng không tránh kịp, con người Vân Dục co rút: “Sư đệ!!”

“Rầm!”

Tiếng vang thật lớn, một chương của người đá hạ xuống.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoắc: Ta còn chưa bò lên người Tiểu Trì, mèo này thật không hiền hậu!

Vân Nhiêu: Ta không muốn áp trứng! Ta nhất định là xuyên không hàng fake!

Vân Vực: Ta không muốn tạch! Ta còn chưa beep beep với sư huynh!

Tác giả: ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Một chương của người đá đập xuống mặt đất, lực đạo lớn đến mức khiến cả thung lũng đều rung lên một lượt, vô số đá vụn rơi rào rào xuống từ trên núi, Vân Dục tựa như không hề hay biết, y chỉ nhìn thẳng về phía Vân Vực vừa đứng, vẻ mặt trống rỗng.

Thần sắc chúng đệ tử cũng tràn ngập bi thương, đồng loạt giờ kiểm quyết tâm muốn cho người đá quái quỷ một đòn tối hậu.

“Rầm!”

Đúng lúc này lại vang lên một tiếng thật lớn, người đá vừa rồi vẫn còn sinh long hoạt hổ đột nhiên nghiêng ngã ngã ngửa ra đằng sau, cơ thể khổng lồ bắn lên tung tóe bụi đá khiến mọi người nhất thời không nhìn rõ.

Một hồi sau, não loạn dần tan đi, ba thân hình quen thuộc bỗng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Các đệ tử vừa nãy còn đau xót nặng nề nhất thời lấy lại tinh thần.

“Tiểu sư thúc!”

“Vô Hoắc sư thúc!”

“Nhị sư huynh!”

Mọi người kinh sợ thốt lên, vẻ mặt đều là vui sướng sống sót sau hoạn nạn.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn Vân Vụ mặt mũi mờ mịt, sau đó liền buông lỏng tay, Vân Vụ vốn được hất tùm lên bằng vạt áo sau bỗng mềm nhũn chân, lúc y sắp ngã úp xuống đất vừa vịn được Vân Dục xông tới ôm vào trong ngực.

Hả?

Nhìn hai người đang ôm nhau thật chặt, trong mắt Thẩm Tri sinh ra một chút ý vị sâu sắc, sau đó quay đầu chuẩn bị xử lý khối đá trên mặt đất lại đột nhiên trông thấy trong mắt Thẩm Vô Hoặc dường như hiện lên một tia hâm mộ, động tác của Thẩm Tri ngưng trệ chốc lát, đang muốn xác nhận lại bị con mèo nhỏ dưới chân kéo ống quần chiếm mất sự chú ý.

Thấy Thẩm Tri nhìn mình, Cháp Ảnh vui sướng vẫy cái đuôi dài, đem khối đá hình thoi trong suốt ngậm trong miệng đặt bên cạnh hắn, sau đó đắc ý meo một tiếng.

Thẩm Tri khom người nhặt hòn đá lên thoáng vận lực, nhất thời nhú mảy, quả thật không hổ là trái tim Sơn thần, linh lực ẩn chứa bên trong e rằng so với linh thạch cực phẩm còn nhiều hơn không chỉ ngàn lần.

Vật ấy tên Thạch khô, thời kỳ thượng cổ được con người gọi là Sơn thần, tính tình hung bạo, điểm yếu là ba tấc sau thất lưng.

Trong cốt truyện thứ này do chính Thẩm Vô Hoặc giải quyết, trái tim Sơn thần đương nhiên Thẩm Vô Hoặc cũng lấy được, vật này trực tiếp giúp y từ Kim đan hậu kỳ tăng ba cấp lên Nguyên anh kỳ, không có chút di chứng nào, không thể không nói là đồ tốt.

Chẳng qua hắn không tu tiên, vật ấy cũng chẳng có tác dụng lớn với hắn.

Ánh mắt Thẩm Vô Hoặc lướt qua viên đá trong tay Thẩm Tri: “Cầm lấy, sau này sẽ dành cho nó.”

Thẩm Tri liếc qua con mèo trắng đang nhìn hắn mong chờ, cũng không chối từ, trực tiếp đặt vào túi trữ vật, lúc này hiển nhiên không phải thời điểm để cho nó ăn.

Song Cháp Ảnh lại vì những lời này của Thẩm Vô Hoặc mà thái độ đối với y hiển nhiên đã tốt hơn nhiều.

“Sư huynh, ta có thể đứng vững.” Vân Vụ thấp hơn Vân Dục một chút, y tựa đầu lên vai Vân Dục, giọng nói rầu rĩ nhưng cũng không mất đi vẻ trêu đùa: “Ta biết ngươi hết sức cảm động về việc ta liều mạng cứu giúp, nhưng hiện tại nhiều người như vậy, lấy thân báo đáp vẫn phải chờ lúc hai ta đơn độc một chỗ mới nói thôi, nếu không ta sẽ xấu hổ.”

Vân Dục nghe vậy liền buông Vân Vụ ra, trên mặt lại phủ lên nụ cười âm áp, gật đầu đáp: “Được.” Sau đó quay sang phía hai người Thẩm Tri, hành đại lễ nói: “Đa tạ nhị vị sư thúc cứu giúp.”

Vân Vụ bỗng run cầm cập, sao y lại cảm giác cái từ “Được” vừa rồi của đại sư huynh có hơi lạnh nhĩ?

Lúc này các đệ tử Thừa Kiếm tông mới hoàn hồn sau sự việc hai vị sư huynh dĩ nhiên thần không biết quỷ không hay trở thành đạo lữ. Là đại sư huynh môn phái, Vân Dục tao nhã, vô cùng được nhóm nữ tu hoan nghênh, mà Vân Vụ phong lưu phóng khoáng, nhân duyên vô cùng tốt cũng không thiếu nữ tu đặt y trong lòng, không ngờ hai người này lại vô thanh vô tức thành một cặp rồi! Sắc mặt của rất nhiều nữ tu đều tỏ vẻ long trời lở đất.

Thẩm Tri liếc mắt qua đám người, hỏi: “Vân Nhiều đâu?”

Gương mặt Vân Dục vừa nở nụ cười lại lần nữa suy sụp, giọng nói trầm xuống, nghiêm khắc tự trách mình: “Thưa tiểu sư thúc, vào ngày thứ ba chúng ta tới đây gặp phải đàn mạng xà, sư muội bị Xà Vương bắt đi, chỉ sợ là...”

Mấy chữ lạnh ỉt dữ nhiều Vân Dục vẫn chưa nói ra, thế nhưng mọi người đều hiểu, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Thẩm Tri hơi nhú mảy, lại nhìn về phía Vân Vụ, trong lòng mình bạch vài phần.

Trải qua quãng thời gian trì hoãn không ngắn, lúc đoàn người Thừa Kiếm khôi phục trạng thái đến được tháp truyền thừa, các tu giả Cháp Phù tông cũng đã có mặt, toàn bộ đều nhắm mắt ngồi ngay ngắn tựa như đang điều tức hồi phục linh lực.

Lúc này Cháp Phù tông chỉ còn sót lại hơn năm mươi tu giả, hao tổn gần nửa, đa số trên người các đệ tử đều bị thương mức độ khác nhau, hiển nhiên cũng trải qua một đường ác chiến. Tàn Mạnh ngồi đó nhắm chặt hai mắt, sắc mặt hơi trắng bệch, trạng thái vô cùng bất ổn.

“Đại sư huynh, là nhóm đạo hữu Thừa Kiếm tông.” Một đệ tử nhanh mắt thấp giọng nhắc nhở.

Tàn Mạnh đột nhiên mở mắt, trong mắt chợt lóe lên hồng quang, sau đó hơi cong khóe môi, gật đầu với tên đệ tử kia.

Thấy Tàn Mạnh đứng dậy ra ngoài nghênh đón, sắc mặt tên đệ tử kia vẫn còn kinh sợ, lập tức đưa tay vỗ gò má mình một cái, thấp giọng nói: “Nhất định là ta nhìn nhầm, sao mắt của đại sư huynh lại có thể màu đỏ, đó là dấu hiệu của kẻ nhập ma, đại sư huynh thiên phú dị bẩm sao có thể nhập ma được?”

“Đại đệ tử Cháp Phù tông Tần Mạnh ra mắt chư vị đạo hữu.” Tiếp theo y quay sang chấp tay với Thảm Vô Hoặc: “Vô Hoặc đạo hữu, đã lâu chưa gặp, biệt lai vô dạng.”

*Câu chào hỏi, ý hỏi từ lúc tạm biệt đến giờ có khỏe không.

“Tốt lắm.” Thảm Vô Hoặc từ trước đến nay không thích lời khách sáo, đưa mắt quan sát Tần Mạnh một lượt, sau đó không quan tâm nữa.

Bị xem nhẹ như vậy, ngược lại Tần Mạnh cũng không có nửa điểm ảo não, lại quay sang Thảm Trì: “Đạo hữu, có thể nói chuyện riêng một lúc không?”

“Meo!” Thảm Trì nghe vậy còn chưa kịp nói gì, con mèo ở dưới chân hấn lại giống như bị giẫm phải đuôi, lớn tiếng kêu gào muốn nhào về phía Tần Mạnh.

Thảm Trì giơ tay kéo con mèo trở lại: “Xin lỗi, mèo nhỏ không hiểu chuyện.” Sau đó lại nói: “Nếu như muốn so tài, ngươi cứ hẹn một thời điểm với ta là được, cho dù là ở trong bí cảnh này.”

Sau đó hấn theo đoàn người Thừa Kiếm tông đi qua đám người Cháp Phù tông, hướng về phía tháp truyền thừa.

Trông thấy Thừa Kiếm tông biến mất ở trong tháp, các đệ tử Cháp Phù tông bắt đầu xì xào bàn tán.

“Tiểu tử này thật ngông cuồng, dám cự tuyệt cả đại sư huynh của chúng ta.”

“Vậy mà đại sư huynh cũng không nổi giận, phong thái thật là tốt. Chẳng qua Thừa Kiếm tông cũng không hổ là đệ nhất tông môn, ban này ta mới đếm qua, ước chừng bọn họ còn tận hơn một trăm người cơ.” Sau đó y dùng cùi chỏ chọc tu giả bên cạnh: “Nè, số lượng ta nói có đúng không?”

“Ta, ta không đề ý.” Khuôn mặt người nọ đỏ bừng, thần sắc có mấy phần rạo rực: “Vừa nãy Vô Trì đạo hữu liếc mắt nhìn ta.”

“...”

Người như tu giả này không phải số ít, sau khi trông thấy Thảm Trì vào tháp truyền thừa, nhiều người còn đứng dậy ngẩng đầu lên xem.

Tần Mạnh lên tiếng: “Được rồi, đừng nhìn nữa, mọi người cũng điều tức khá ổn rồi, đi vào thôi.”

Sau khi tiến vào tháp truyền thừa, trước mắt Thảm Trì tối sầm lại.

Thảm Trì tỉnh lại bởi một giai điệu quen thuộc, đập vào mắt là màn trướng vải thô màu lam giặt nhiều đến nỗi trắng bệch, do mấy ngày liền mưa dầm, tấm chăn đơn bạc có hơi ẩm ướt, nữ nhân ngồi ở mép giường vừa khẽ hát vừa xe chỉ lượn kim, thuần thục thêu lên thanh trúc trông vô cùng sống động trên kiện y phục nhỏ nhỏ.

Thảm Trì mê mang trong nháy mắt, sau đó nhìn về phía nữ nhân bên mép giường: “Mẹ, con đói rồi.”

“Tiểu Trì đã tỉnh.” Trì Nguyên Gia buông kim chỉ xuống, cầm đến hai kiện y phục đã được gấp cẩn thận ở phía cuối giường, mặt mày mỉm cười, khuyên bảo: “Mặc quần áo trước, mặc xong mẹ lấy đồ ăn ngon cho con.”

Thảm Trì đáp lại, ngoan ngoãn mặc quần áo vào.

Trì Nguyên Gia ôm Thảm Trì ngồi lên băng ghế nhỏ ở giữa phòng, thân mật xoa đầu hấn: “Ngồi ở đây chờ mẹ trở về.”

Tiếng cửa đóng lại ken két từ bên ngoài, Thảm Trì giơ lên đôi tay ngắn có hơi bụ bẫm, lại đá cái chân ngắn ngủn, trong mắt ngập tràn nghi ngờ, tựa hồ đáng về hấn không nên thế này.

Trong lúc Thảm Trì đang trầm tư suy nghĩ, Trì Nguyên Gia đẩy cửa bước vào, con mưa bên ngoài mới tạnh, ánh mặt trời xuyên qua thân hình của Trì Nguyên Gia chiếu vào trong phòng, phút chốc sáng rực lạ thường, Thảm Trì mở to hai mắt không chớp nhìn nàng.

Trì Nguyên Gia vội vã đóng cửa lại, tiến lên mấy bước đặt cái khay lên bàn, sau đó đưa tay nhẹ nhàng phủ lên đôi mắt Thảm Trì: “Hôm nay ánh nắng hơi chói mắt, Tiểu Trì mau nhắm mắt lại, nếu không một lát nữa sẽ đau mắt.” Sau đó nàng bỗng sùng sột: “Sao Tiểu Trì lại khóc? Do ánh nắng làm như thế sau? Đừng sợ, mẹ xoa cho con nhé.”

Ngón tay Trì Nguyên Gia nhẹ nhàng xoa lên sát viền mắt Thảm Trì, một luồng khí mát mẻ theo ngón tay nàng dung nhập vào trong mắt Thảm Trì.

Thảm Trì từ từ nhắm hai mắt, khẽ thở dài.

Lần thứ hai mở mắt ra, hấn đã đứng ở sảnh tròn trong hành lang, nơi này vắng tanh, dường như có một loại cảm giác trống vắng khó hiểu, đứng tại chỗ hồi lâu, Thảm Trì mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

[Chúc mừng chủ nhân là tu giả đầu tiên leo lên tầng tám.]

Tầng tám?

Tháp truyền thừa đích thị là dựa vào tố chất của tu giả ngẫu nhiên bố trí đến một tầng khởi đầu, nhưng rất ít ai có thể trực tiếp leo lên tầng năm, Thẩm Tri cũng chỉ biết mỗi Thẩm Vô Hoạch có được tư chất này.

Chẳng qua kiếp này tư chất của Thẩm Tri cũng không chênh lệch bao nhiêu so với Thẩm Vô Hoạch, cũng không thể coi là kỳ lạ.

Thẩm Tri đưa mắt nhìn xung quanh đại sảnh cũng không thấy bóng dáng Thẩm Vô Hoạch, bèn hỏi hệ thống [Ban nãy ta ở trong ảo cảnh bao lâu?]

[Thưa chủ nhân, ba canh giờ.]

Thẩm Vô Hoạch ở trong cốt truyện chỉ mất một canh giờ liền xuất hiện, tất cả trận pháp đồ vật trong hành lang này cũng chưa bị động qua, chẳng lẽ đã có biến cố gì?

Trong lúc Thẩm Tri dự định rời đi, Thẩm Vô Hoạch bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, kỳ lạ là sắc mặt y dĩ nhiên có hơi phiếm hồng, ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn vài phần.

“Đại ca?” Thẩm Tri dừng bước chân quay lại nhìn Thẩm Vô Hoạch, ánh mắt dừng trên khuôn mặt y một lát, hỏi: “Ngươi bị thương?”

Nghe vậy, Thẩm Vô Hoạch dường như cuối cùng cũng hoàn hồn, giọng nói không khác ngày thường: “Không, Tiểu Tri đi ra bao lâu rồi?”

“Ta cũng mới ra ngoài.” Thẩm Tri đáp lời, vừa quan sát trận pháp nơi này, vừa ngoảnh lại nói chuyện phiếm: “Đại ca mới nhìn thấy cái gì?”

Bước chân Thẩm Vô Hoạch đang đi về phía Thẩm Tri bỗng dừng một lát, vành tai đỏ ửng mới tan đi lại lan tràn lần nữa, có điều gương mặt vẫn khôi phục về lạnh lẽo: “Ta thấy ta trở thành Tiên Đế.”

Sau khi Thẩm Tri hỏi xong vấn đề này lại đem lực chú ý trở lại trận pháp, cho nên vẫn chưa trông thấy thần sắc Thẩm Vô Hoạch. Hắn nghe vậy chỉ thờ ơ gật đầu, điều này so với trong cốt truyện gốc không có gì khác biệt.

— ♥ —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Thành thật khai báo người đã thấy cái gì! Tại sao lâu như vậy mới ra ngoài!

Vô Hoạch: Khả khả khả. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trong mật đạo tối mù, các đệ tử Cháp Phù tông nặng nề diu nhau chậm rãi tiến về phía trước, trên cơ thể mỗi người đều có vết thương ở mức độ bất đồng, hiển nhiên mới vừa trải qua một hồi đại chiến.

“Sư huynh, ta thực sự không đi nổi nữa, dù sao cũng không thiếu thời gian, ta chẳng muốn bước thêm nữa.” Trong đội ngũ chỉ có duy nhất một nữ tu xinh đẹp đang vô cùng mệt mỏi.

Tần Mạnh cũng không thèm liếc nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Nếu không muốn đi nữa, ngươi cứ ở lại chỗ này thôi.”

“Ta, hay ta cứ đi thôi.” Hiển nhiên bị lãnh ý trong lời nói của Tần Mạnh hù dọa, sắc mặt nữ tu có chút tái nhợt.

Có người còn muốn hùa theo nghe vậy cũng rít ngậm miệng lại, nơi này tuy là tháp truyền thừa, nhưng ngoại trừ bản thân tháp nguy hiểm khó lường còn có uy hiếp đến từ tu giả, giết người đoạt bảo ở đâu cũng có, nhất là càng lên tầng cao càng gặp đối thủ mạnh, nếu như lưu lại chỗ này chẳng phải đợi bị giết sao.

Tần Mạnh thực sự không có kiên nhẫn khuyên bảo những đệ tử này, y cắn chặt hàm răng, không biết có phải do ánh đuốc phản chiếu, ánh mắt y lúc đen lúc đỏ, trông rất ghê sợ.

Một đệ tử sờ soạng cánh tay thò ra một ngum khói trắng, thực sự không chịu nổi bầu không khí yên tĩnh này, mở miệng nói: “Lạnh quá, bây giờ chúng ta đang ở tầng thứ mấy?”

“Đích thực là quá lạnh, ban này chúng ta ở tầng ba, hiện tại chắc là tầng bốn.” Có người trả lời, “Nhưng cũng thật đáng tiếc, mỗi tầng chúng ta chỉ có thể cầm một pháp bảo.”

“Cho nên mới có nhiều người thích cướp đoạt bảo vật.” Lại có một đệ tử tổng kết nói.

“Chúng ta cũng không cần phải sợ, có đại sư huynh ở đây thì những nhóm đồng môn khác sẽ không...”

“Tầng thứ tám”

Người cuối cùng còn chưa dứt lời đã bị Tần Mạnh擋 trước mắt ngang, giọng nói của y khàn khàn giống như vụn băng, lạnh đến kinh người.

Chúng đệ tử sững sốt, tất cả đều đưa mắt nhìn về phía bóng lưng Tần Mạnh, một người trong đó không thể tin nổi mở miệng hỏi: “Đại sư huynh, người nói cái gì?”

Tần Mạnh dừng bước chân, vẫn không nói gì, chỉ đưa lưng về phía mọi người trầm mặc.

Ngon đèn hai bên mật đạo chẳng biết đã qua bao năm lúc sáng lúc tối, chiếu rọi lên mọi người, nhào nặn bóng dáng của họ thành những hình thù đen sì quỷ dị.

Hồi lâu, rốt cục cũng có đệ tử phát hiện bất thường, trông thấy toàn thân Tần Mạnh đang run lên nhẹ, tựa như phải chịu đựng đau đớn rất lớn: “Đại sư huynh, người...”

Nhưng một câu này gã còn chưa nói xong, đã im bật.

Máu tươi phun trào vang lên tiếng xì xì, yết hầu tên đệ tử vô tội giật mạnh, lúc ngã xuống trong mắt còn lưu lại vẻ khó tin.

Những đệ tử còn lại dường như cũng sợ ngây người, một tên cao gầy trong đó hoàn hồn, rống to: “Đại sư huynh! Người làm gì vậy... A!”

Sau tiếng thét ngăn ngừ chói tai, trong mật đạo lại nhiều thêm một cỗ thi thể, máu tươi bắn lên mặt Tần Mạnh, y dùng ngón trỏ chạm qua rồi đưa vào trong miệng, hơi hít một hơi: “Thật ngọt.” Sau đó lại chuyển hướng ánh mắt nhìn mấy tên đệ tử còn lại, giống như đang dò xét thức ăn khiến người ta sợ run lên.

Tiếp theo ánh mắt y dừng lại trên người nữ tu duy nhất trong đám người, gật đầu thông thả bước tới.

“Sư, sư huynh nhập ma rồi, đừng giết ta...” Nữ tu nhìn con ngươi màu đỏ của Tần Mạnh, bị dọa đến mặt trắng bệch, nào còn sót lại dáng vẻ xinh đẹp ban này, ngay cả vũ khí cũng cầm không xong, nàng run rẩy lui về phía sau nhưng không ngờ lưng lại áp lên tường đá, không còn đường lui nữa, nhất thời sắc mặt tái xanh, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc này các đệ tử đứng ở sau lưng Tần Mạnh đưa mắt nhìn nhau, đồng thời giờ vũ khí lên tấn công y.

Tần Mạnh vốn là người mạnh nhất trong những người này, lúc này lại càng mạnh hơn không chỉ một chút.

Bình khí giao nhau vang lên âm thanh loạn xạ ngẫu, chỉ một chớp mắt tiếp theo, trong mật đạo lại lần nữa rơi vào yên lặng chết chóc.

“Tí tách, tí tách...”

Tiếng nước chảy tí tách thì nhau vang lên bên tai, nữ tử nhắm chặt mắt ban này thử mở mắt ra thăm dò.

Thi thể, tất cả đều là thi thể.

Ngoại trừ hai tên đệ tử chết lúc đầu, còn lại tất cả nhóm người Chấp Phù tông không ai không bị cắt làm mấy phần, hỗn độn rải rác trong mật đạo, mà đầu lâu của bọn họ lại được xếp chỉnh tề thành một hàng, mỗi người đều mở to hai mắt hoảng sợ nhìn về phía nàng.

Mà đại sư huynh thường ngày nàng vừa kính vừa sợ, cư nhiên đang móc ra một viên kim đan từ trong thi thể đã sớm không thể phân biệt được của ai, nhét vào trong miệng.

Lúc này mắt nữ tu tối sầm lại, rốt cục ngất lịm đi.

Thời khắc Tần Mạnh nhìn đến nữ tu con người y giống như hồng ngọc lưu ly, thấy nữ tu ngất đi, trong mắt y sinh ra vài phần ngây thơ như trẻ con. Đợi đến khi ăn xong hết kim đan trong bụng mọi người, y ợm một cái, ánh mắt lại nhìn về phía nữ tu té xỉu, ngắm chuẩn xác vào vùng đan điền của nữ tu dường như đang suy tư điều gì, một hồi lâu sau mới quyết định đưa tay về phía đan điền nàng ta.

Kỳ thực nữ tu chỉ ngất đi trong chốc lát đã tỉnh lại, lúc này cảm giác được nguy hiểm cũng không dám giả bộ bất tỉnh nữa, vội vã mở mắt kêu lên: “Đại sư huynh!”

Tần Mạnh tỏ vẻ nghi hoặc.

Suy nghĩ nữ tu biến chuyển, đột nhiên nhanh trí nói rằng: “Đại sư huynh, kim đan phải vừa lấy ra ăn mới ngon, bây giờ người đã ăn no, bằng không để cho ta theo người, chờ người đói bụng mới moi kim đan của ta ra cũng không muộn.”

Bằng lòng, bằng lòng.

Nữ tu cầu nguyện trong lòng, nàng không muốn chết, chẳng qua hiện tại cũng chỉ có một kế tạm thời như vậy, có thể kéo dài thì cứ kéo dài.

Cũng may đường như hiện tại Tần Mạnh bị mất trí nhớ nhưng vẫn có khả năng phán đoán, y liếc nhìn đồng thi thể kia, lại chậm rãi nhìn nữ tu, lúc nàng đang không biết làm sao, đột nhiên y lấy ra một sợi dây dài đem buộc vào cổ tay nữ tu, hiển nhiên coi nàng là thức ăn dự trữ.

Lúc này trong mật đạo xuất hiện một màn kỳ quái, một gã nam tử anh tuấn thân hình cao to đi ở phía trước, trong tay y cầm một sợi dây thừng, đằng sau trôi theo một nữ tử thất thiếu, trong miệng gã không ngừng lầm bầm: “Tầng tám, đi lên tầng tám.”

Trong tháp truyền thừa ngoại trừ tầng lầu đầu tiên, nếu như muốn lên tầng kế tiếp thông thường cần vượt qua khảo nghiệm khác nhau, đa phần kiểm tra về các phương diện như tâm tính, ngộ tính, nghị lực, tu vi; ngược lại Thâm Trì cũng không sợ điều này, hẳn chỉ càng thêm hứng thú với các loại truyền thừa trong tòa tháp.

Bây giờ bọn họ đang ở tầng tám trong tháp, dựa theo cốt truyện, nơi này là chỗ truyền thừa kiếm tiên.

Ban nãy Thâm Trì quan sát qua, pháp trận tầng thứ tám đều có phần giống phòng hộ trận truyền thừa đời sau, mặc dù có chút thay đổi nhỏ, nhưng hiệu quả cũng không chênh lệch bao nhiêu, nếu như giải trừ trận đương nhiên không làm khó được hắn.

Chẳng qua thoát nhìn đại sảnh tròn vô cùng đơn giản, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện trên mỗi món đồ trang trí đá bạch bích đều có rất nhiều hoa văn phức tạp, toát lên cảm giác xa hoa kỳ lạ, lực chú ý của Thâm Trì trong nháy mắt bị hấp dẫn.

Hắn bước đến cây cột đầu tiên trong sảnh nhanh chóng xem qua một lượt, sau đó lại chuyển sang cây cột thứ hai thứ ba, không đến một khắc đồng hồ đã ghi nhớ toàn bộ hoa văn trong sảnh vào đầu, cuối cùng ánh mắt hắn tựa như ngừng lại ở một chuỗi vòng hoa văn nhỏ nơi góc tường, sau đó ngoảnh lại nhìn Thâm Vô Hoắc vẫn luôn ở bên cạnh hắn: “Đại ca có phát hiện gì không?”

Trong nháy mắt Thâm Trì nhìn tới, Thâm Vô Hoắc quay sang nhìn vào hoa văn kia: “Ta từng xem qua loại hoa văn này trên sách cổ, dường như là phong ấn thượng cổ.”

“Hiếm mà thấy được một phong ấn thượng cổ, đại ca có hứng thú mở ra xem không?” Giọng nói Thâm Trì vẫn như cũ nhưng trong mắt lại có chút hứng thú.

[Kiến nghị chủ nhân không nên tùy ý mạo hiểm, đây chính là nơi truyền thừa thượng cổ, cấp bậc nguy hiểm cực cao, xin chủ nhân chú ý an nguy bản thân. Truyền thừa tầng tám ở ngay trong cửa đá sau cây cột cách chủ nhân hai mươi bước.] Hệ thống vang lên nhắc nhở [Còn nữa, sắp tới 013 sẽ tiến hành thăng cấp hệ thống, nếu như chủ nhân có gì cần xin cố hết sức sớm trao đổi với 013.]

[Đã biết.]

Thăng cấp? Thâm Trì như có điều suy nghĩ, vô thức đem thần lực chạy một vòng bên trong nội phủ, phát hiện Xích linh châu quả nhiên lại ư ám đi một chút, ánh mắt không khỏi tối sầm lại.

Thâm Vô Hoắc tựa như không nhận thấy khác thường của Thâm Trì, giọng nói bình thản hỏi: “Tiểu Trì muốn mở ra phong ấn?”

Không hỏi có thể hay không, chỉ hỏi hắn có muốn không, Thâm Vô Hoắc vẫn luôn như vậy, giống như chỉ cần hắn muốn làm thì nhất định có thể giúp hắn hoàn thành, ánh mắt Thâm Trì nhìn vào phong ấn đó: “Mà thôi, chúng ta vào gian trong.”

Phong ấn này cũng chẳng phải thứ gì tốt, nếu như tùy tiện gỡ bỏ chắc chắn sẽ rước lấy phiền toái không nhỏ, không phải Thâm Trì sợ phiền phức, chỉ không quá thích tự đi rước phiền toái.

Thâm Vô Hoắc cũng không kiên trì, đưa mắt nhìn phong ấn kia một lát rồi theo sau Thâm Trì đi về phía cây cột bên trái.

Không thể không nói Thâm Trì và Thâm Vô Hoắc đều hết sức giống nhau ở điểm này, đều đồng dạng không thích xen vào chuyện của người khác, lòng hiếu kỳ vô cùng thấp, chỉ ít Thâm Trì biết ở trong cốt truyện, Thâm Vô Hoắc cũng viện lý do giống như vậy mà bỏ qua phong ấn.

Thâm Trì đứng cạnh cửa, ngón tay lên xuống kết ra từng đạo pháp ấn, pháp ấn đánh lên pháp trận giống như cục đá rơi vào trong nước, lan ra từng tia gợn sóng.

Thâm Vô Hoắc nhìn chăm chăm hai tay của Thâm Trì không hề chớp mắt.

Thâm Trì đã kết ấn hoàn tất, lấy ra hai tấm ngọc phù trong túi trữ vật đưa cho Thâm Vô Hoắc, lại phát hiện y đang thất thần: “Đại ca?”

“Hả?” Thâm Vô Hoắc tiện tay nhận lấy ngọc phù trên tay Thâm Trì, sắc mặt vẫn như cũ.

Thẩm Trì lại đưa mắt nhìn y, không nhìn ra điểm gì khác thường: “Không sao, đi vào thôi.”

Thẩm Trì vẫn chưa phá giải trận pháp mà chỉ đặt thêm ấn ký của mình lên đó, như vậy chỉ cần hấn cầm trong tay thông hành lệnh tự chế thì sẽ dễ dàng qua lại trong mấy chỗ trận pháp này. Cũng là biện pháp đề phòng nửa đường có người bỗng nhiên xông vào.

Giống như những gì ghi trong cốt truyện, sau cửa đá là một tòa thạch thất cỡ nhỏ, bên trong thạch thất có một cái bạch ngọc đài nhỏ sơ sài, trên đó đặt năm món pháp bảo, chia ra làm cây quạt, cuộn tranh, ngọc giản, sáo ngọc cùng một cái đỉnh nhỏ.

Tháp truyền thừa quy định ở mỗi tầng tu giả chỉ được chọn một món đồ vật, bất luận là truyền thừa hay pháp khí cũng vậy, đều chỉ có thể lựa chọn một thứ, lòng tham không đáy tất nhiên sẽ táng mệnh nơi này.

Nếu như muốn nhiều hơn, vậy có thể cướp đoạt từ trong tay kẻ khác.

Trong Thiên Di bí cảnh, nguy hiểm nhất không phải là vô số yêu thú trận pháp cùng các loại khảo nghiệm mà chính là bản thân tu giả tiến nhập bí cảnh, cho nên đây mới là nguyên nhân cuối cùng khiến nhân số mỗi lần rời khỏi Thiên Di bí cảnh lại ít như vậy.

Mỗi lần Thẩm Trì luyện đan đều không được như ý nhưng vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú, nên hấn liếc mắt liền chọn trúng cái đỉnh nhỏ đen sì xếp hạng chót kia.

Mà lúc này, Thẩm Trì lại kinh ngạc phát hiện, Thẩm Vô Hoạch dĩ nhiên đưa tay về phía quyền tranh cuộn.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoạch: Tay Tiểu Trì thật là đẹp ~

Thẩm Trì: Tình tiết truyện này có gì sai sai, tại sao lại là tranh? Kiếp trước chẳng phải Thẩm Vô Hoạch cầm ngọc giản sao?

Vô Hoạch: Không sai! Chính ta thích bức họa! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Khiến người ta kinh ngạc là Thẩm Vô Hoạch lại dễ dàng đặt quyền tranh cuộn vào trong tay, Thẩm Trì không khỏi nhìn cuộn tranh kia nhiều hơn một lát nhưng vẫn chẳng phát hiện ra tí tẹo khí tức pháp bảo nào, dường như nó chỉ là một cuộn tranh bình thường mà thôi.

Thẩm Vô Hoạch cũng không trực tiếp mở ra mà cất nó đi, ra hiệu cho Thẩm Trì tiến lên.

Từ trước đến nay Thẩm Trì không phải người hỏi nhiều, sau khi Thẩm Vô Hoạch tránh ra sau bèn vươn tay dò xét cái đỉnh nhỏ này.

Vừa mới cầm lên khỏi ngọc đài đỉnh nhỏ đã phát ra tiếng vo ve, giống như muốn chạy trốn khỏi giới hạn bàn tay Thẩm Trì, chẳng qua Thẩm Trì đã sớm tính trước, một tay khóa chặt lấy nó, một tay nhanh chóng bấm pháp quyết, theo động tác ngón tay hấn, mấy tia sáng xuất hiện đánh vào cái đỉnh.

Đỉnh nhỏ hiển nhiên không cam lòng tỏ ra yếu thế, vẫn không ngừng ngo ngoáy muốn thoát khỏi bàn tay Thẩm Trì.

Một lát sau, đỉnh nhỏ rốt cục cũng ngừng lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay Thẩm Trì không động đậy nữa, Thẩm Trì buông lỏng bàn tay ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đỉnh nhỏ vốn đang ừ ừ nhanh như một tia chớp đen bay về phía ngọc đài chạy trốn.

Mắt thấy nó sắp trở lại trên đài lần nữa, đột nhiên vang lên một tiếng giong tan, đỉnh nhỏ bỗng va phải một tấm chắn ở đâu xuất hiện, tấm chắn giống như lồng giam vững chãi cầm cố nó bên trong.

Thẩm Trì nhướng mày, như cười như không nhìn đỉnh nhỏ giống y con ruồi không đầu.

Thông thường đa phần pháp bảo linh khí trở lên đều sinh linh thức, tính tình kiệt ngạo, ngược lại Thẩm Trì cũng không gấp, chờ nó từ từ đâm chọc tấm

chấn, thi thoảng bù thêm vào hai cái pháp quyết.

Hồi lâu sau, có lẽ đã hiểu ra bản thân không thể trốn khỏi tu giả đáng ghét này, đỉnh nhỏ rốt cục cũng dừng lại không làm loạn nữa, thuận phục nhảy về phía Thảm Trì.

Thảm Trì thu lại kết giới, xòe bàn tay trái, đỉnh nhỏ kia ngoan ngoãn rơi vào lòng bàn tay hắn.

Thực ra phục tùng chỉ là bước đầu tiên, muốn ký khế ước với pháp bảo có linh thức bước tiếp theo mới là quan trọng nhất, cho dù bản thân đã hạ ấn ký của mình lên linh thức.

Lúc trước Xích Linh châu nhận chủ Thảm Trì do có Minh Lệ bên cạnh trợ trợ, hơn nữa Xích Linh châu cũng là linh bảo trời sinh nên linh thức rất ngoan ngoãn, cho nên mới dễ dàng ký khế ước với con người như vậy. Mà đỉnh nhỏ này lại bất đồng, đầu tiên, nó là pháp bảo do tu giả luyện tạo nên, vốn có ‘nhân khí’, cũng chính là khí tức của bản thân người tạo ra nó; còn nữa, Thảm Trì cũng chú ý đến, chủ nhân cũ vẫn chưa giải trừ quan hệ khế ước với nó, nói cách khác cái đỉnh nhỏ này vẫn là vật có chủ.

Song có thể do chủ nhân nó từ vong hoặc vì những nguyên nhân khác, ấn ký kia đã vô cùng mờ nhạt.

Thảm Trì vốn không tồn tại tư tưởng đạo đức đồ của người khác mình không thể dùng, vậy nên không chút lưu tình xóa đi ấn ký đã mờ nhạt gần như nhìn không thấy.

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh kiếm gác lên cổ hắn, mũi kiếm lạnh như băng tiếp xúc với da cổ mang theo một cỗ hàn ý.

Là kiếm của Thảm Vô Hoặc.

“Đưa nó cho ta.” Âm thanh lạnh như băng vang lên bên tai Thảm Trì.

Thảm Trì giống như không hề sợ thanh kiếm đang kề trên cổ một chút nào, thông thả quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Thảm Vô Hoặc.

“Ta nói, đưa nó cho ta.” Mũi kiếm lăm trầy da, giọt máu chảy xuống theo mũi kiếm, Thảm Vô Hoặc vẫn bất động, giọng nói phát ra vô cùng lạnh lẽo: “Nếu không ta sẽ chém đầu ngươi xuống.”

“Oh.” Thảm Trì phản ứng chậm chạp, sau khi lên tiếng chậm rãi cầm đỉnh nhỏ trong tay hướng ra ngoài.

Thảm Vô Hoặc một tay đỡ kiếm, một tay hướng về phía Thảm Trì, nhưng không ngờ tay Thảm Trì chợt lóe lên vút cái đỉnh vào không trung, cùng lúc đó trường kiếm Thảm Vô Hoặc đang cầm trong tay không biết tại sao bị Thảm Trì lấy mất, sang tay liền đâm vào lồng ngực y.

Tất cả đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, Thảm Trì giơ tay lên đón được cái đỉnh, cười lạnh một tiếng: “Đừng nghĩ giờ trò.”

“Tại sao ngươi có thể như vậy!” “Thảm Vô Hoặc” trên ngực đang cầm một thanh kiếm hiển nhiên bị đá kích không nhẹ, chẳng qua sau nháy mắt về mặt lại tràn đầy hiếu kỳ: “Làm sao ngươi phát hiện được ta?”

“Nhiều sơ hở lắm.” Thảm Trì thoáng nhìn y liền dời ánh mắt, lập tức đem ý niệm cường chế đánh vào bên trong đỉnh nhỏ.

Nếu là Thảm Vô Hoặc, căn bản y sẽ không uy hiếp mình giao ra đồ đặc mà trực tiếp sử dụng kiếm cắt đầu hắn xuống. Huống chi... Thảm Trì đột nhiên giật mình, sắc mặt lộ vẻ kì quái, lúc thanh kiếm kia vừa mới dựng lên cổ hắn, phản ứng đầu tiên của hắn chính là người này không thể nào là Thảm Vô Hoặc, nói cách khác, sâu trong lòng hắn đã cảm thấy Thảm Vô Hoặc sẽ không hại hắn, loại tín nhiệm không lý do này khiến Thảm Trì không khỏi dấy lên vài phần cảnh giác.

“Ngươi!” Thấy Thảm Trì cư nhiên không thèm để ý đến mình, linh khí đang sắm vai Thảm Vô Hoặc chán nản, đang định chất vấn lại bị hắn cưỡng ép triệu hồi vào trong đỉnh, tiếng chất vấn cũng ngưng lại.

[Chúc mừng chủ nhân thu được linh khí thượng phẩm, cấp bậc linh khí nhất định có thể phát triển, giá trị phản kích tăng 1%, xin chủ nhân tiếp tục cố gắng.]

[Hiện tại tổng giá trị phản kích là bao nhiêu?]

[Thưa chủ nhân, hiện tại giá trị phản kích đã tăng đến 41%.]

[Ngươi thăng cấp?]

[Đúng vậy, chủ nhân, 013 mới tăng thêm chức năng xác định vị trí nhân vật trong truyện.]

[Định vị Văn Nhiều.]

[Thưa chủ nhân, nhân vật mục tiêu đang ở trong hang Xà Vương cách tháp truyền thừa tám trăm dặm về phía tây.]

[Đang làm gì?]

[Thừa chủ nhân, 013 chỉ có thể định vị, không cách nào thăm dò được hành vi của mục tiêu.]

Thẩm Tri đối thoại với hệ thống chỉ trong nháy mắt, lúc này tầm mắt hắn đang dừng lại trên chiếc đỉnh nhỏ.

Lúc ký khế ước thông tin về chiếc đỉnh đã hiện lên trong đầu Thẩm Tri, thứ này là Tứ Phương đỉnh, mặc dù không coi là đẳng cấp tiên khí nhưng có thể xưng là linh khí đỉnh cấp, hiếm có ở chỗ nó sở hữu khí linh trưởng thành có ý thức hoành chinh, đây chắc chắn là một tin tức tốt đối với Thẩm Tri.

Điều này cho thấy sau này hắn luyện đan, ngoại trừ việc chuẩn bị đủ tài liệu cần thiết và khống chế sức lửa, mọi việc còn lại có thể giao trực tiếp cho khí linh làm.

Tin rằng nếu được như vậy, xác suất hắn luyện đan thành công chỉ ít sẽ cao hơn nhiều.

Dường như cảm giác được tương lai bi thảm của mình, Tứ Phương đỉnh run rẩy trong tay Thẩm Tri, sau đó cọt lên lòng bàn tay hắn giống như đang lấy lòng.

Thu hồi Tứ Phương đỉnh, Thẩm Tri sờ soạng lên phần cổ vẫn trơn nhẵn như ban đầu, lại quay sang Thẩm Vô Hoạch đứng bên cạnh tựa hồ chưa hề di chuyển một chút nào: “Đại ca đợi lâu rồi, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu?”

“Không lâu, ba canh giờ.” Thẩm Vô Hoạch đáp.

Thẩm Tri nghĩ đến khí linh ban nãy sắm vai ‘Thẩm Vô Hoạch’ biểu cảm phong phú, không khỏi đưa mắt nhìn y, đột nhiên trong lòng hơi động: “Đại ca, ngươi biết cười không?” Thấy được nghi vấn trong mắt Thẩm Vô Hoạch, vẻ mặt Thẩm Tri vẫn tự nhiên: “Chẳng qua chỉ chưa bao giờ từng thấy đại ca cười, có chút hiếu kỳ.”

Nghĩ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau ở kiếp này, Thẩm Tri đã coi y cười như co giật do đau đớn mà thành, lời nói Thẩm Vô Hoạch vừa tới bên miệng liền nuốt trở vào, lắc đầu: “Chưa từng học.”

Thẩm Tri không hỏi nguyên nhân, gật đầu với Thẩm Vô Hoạch cười nói: “Đi thôi.”

Thẩm Vô Hoạch dẫn đầu bước ra cửa, Thẩm Tri ngoảnh lại nhìn tấm ngọc giản trên đài ngọc bị Thẩm Vô Hoạch vứt bỏ, trong mắt lóe lên suy nghĩ sâu xa rồi biến mất, cất bước đuổi theo bước chân Thẩm Vô Hoạch.

Trong hành lang tầng thứ tám tổng cộng có ba cánh cửa đá, một cánh tồn tại vì bảo vật truyền thừa, một cánh thông hướng lên tầng chín, một cánh thông hướng xuống tầng bảy, chia ra ở sau ba cột đá.

Bước chân hai người vừa rời đi, cánh cửa đá đi xuống tầng bảy chợt bị đẩy ra rầm rầm, Tần Mạnh với đôi con ngươi đỏ ngầu bước ra từ bên trong.

Trong tay Tần Mạnh nắm một sợi dây thừng, y đi lên trước mấy bước, trước khi cánh cửa tự động khép lại đã dùng sức kéo sợi dây về phía mình.

“A.”

Một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngời vang lên, ngay sau đó một nữ tu bị kéo văng ra ngoài cửa, té ngã xuống dưới chân y.

Nữ tu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện nơi này heo hút không một bóng người, cánh cửa bỗng đóng rầm lại, nguyện vọng cầu cứu người khác đã vỡ tan, nhất thời trong mắt nàng tràn đầy tuyệt vọng, mấp máy môi không nói ra nửa lời.

Tần Mạnh cũng mặc kệ nàng bất động, kéo sợi dây thừng đi vào trong góc, trực tiếp kéo lê nữ tu ở dưới đất.

Tâm tư nữ tu nhanh chóng quay lại, bất luận thế nào nàng cũng muốn mạng sống, hiện tại xem ra đại sư huynh đã không còn chút lý trí nào, mà hai chân nàng vẫn chưa bị trói buộc, nếu như tìm được đường trốn thoát, lại tìm được cơ hội khiến Tần Mạnh sơ hở mà buông đầu dây ra, nàng sẽ có cơ hội chạy đi.

Đúng vào thời khắc này, ánh mắt nữ tu sáng lên, nàng nhìn thấy cánh cửa đá truyền thừa.

Lúc này Tần Mạnh đã dừng lại đứng ở góc không nhúc nhích, dường như đang quan sát hoa văn trên tường, bàn tay y cũng thoáng thả lỏng một chút, nữ tu cần môi, ánh mắt kiên định, chợt lạng lẽ chống đỡ thân thể, khom người lấy tay kéo sợi dây thừng.

Thành công!

Thấy sợi dây thừng thoát khỏi bàn tay Tần Mạnh, ánh mắt nữ tu phấn khởi, bước chân như nổi gió bỏ chạy về hướng nàng đã sớm để ý.

Động tác của nữ tu không thể nói là không nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã đến trước cánh cửa đá, thế nhưng ngay trong giây tiếp theo nàng lại phát hiện mình đụng phải kết giới trận pháp, lực đạo rất mạnh khiến đầu óc nàng choáng váng một hồi, sau đó nàng cảm thấy sức kéo truyền đến từ phía sau sợi dây thừng.

Ánh mắt nữ tu nhất thời tối sầm lại.

Xong rồi.

Tần Mạnh mặt không biểu tình kéo lê nữ tu đang nằm mềm oặt tê liệt dưới đất trở về, sau đó xách vạt áo nàng lên, treo nàng ở ngay trước mắt, chậm rãi vờn tay tháo dây thừng trên cổ tay nàng ra.

Động tác của y rất chậm, cảm giác giống như một loại nghi thức.

Theo từng vòng dây thừng cời ra, tu vi bị giam cầm lại trở về trong cơ thể nữ tu, cảm giác linh lực lướt nhanh khiến trong lòng nàng một lần nữa dấy lên khát vọng cầu sinh.

Trong lúc nữ tu đang nỗ lực chạy trốn lần thứ hai, nàng đột nhiên phát hiện, trên tay Tần Mạnh xuất hiện một con dao găm.

Đặc biệt ngay sau đó nàng lại phát hiện cơ thể chẳng thể nhúc nhích được nữa, không không chế nổi nỗi sợ hãi, toàn thân nàng run lên cầm cập, nàng không muốn chết.

“Đừng sợ.” Dường như phát hiện cảm xúc của nữ tu, Tần Mạnh nhẹ nhàng thả nàng xuống mặt đất, tiện thể đưa ngón tay sờ lên mái tóc dài của nàng, nụ cười anh tuấn kết hợp với con mắt đỏ ngầu có vẻ hơi quý dī, giọng nói của y rất dịu dàng: “Người nên vinh hạnh mới đúng, hôm nay máu của người sẽ chứng kiến bản tôn trở về.”

Dứt lời, con dao trong tay Tần Mạnh phút chốc đâm vào ngực nữ tu.

Máu tươi phun ra ngoài.

Lúc này nữ tu vẫn chưa chết ngay, nàng trừng to mắt nhìn máu tươi của mình bắn tung tóe lên hoa văn trên tường, những hoa văn không dễ dàng thấy được dần dần lộ ra rõ nét, chậm rãi trở nên đỏ như máu.

Khi nữ tu ngã xuống, tầng thứ tám tháp truyền thừa hoàn toàn bao phủ trong huyết sắc.

Phong ấn đã mở ra. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Một, hai, ba... Ba trăm bốn mươi lăm.”

Lại một lần nữa đếm hết số hoa văn màu trắng trên vỏ trứng, Vân Nhiêu thở dài, khóe mắt liếc qua cự xà đang cuộn thành một đồng bên cạnh, lặng lẽ cử động cánh tay và chân có hơi tê cứng, gắng sức chống tay trượt xuống khỏi quả trứng khổng lồ, vỏ thanh vỏ tức chạy ra phía ngoài hang rắn.

Mắt thấy đã sắp ra khỏi hang, đại xà kia vẫn không có chút phản ứng nào, trong lòng Vân Nhiêu không khỏi tặng mình một like.

Nàng vát vả lăm mõi mõi từ trong trí nhớ pháp thuật ẩn nấp quả thật hữu dụng!

Một bước nữa là rời khỏi động rắn rồi!

Từ khi xuyên qua đến nay, Vân Nhiêu chưa bao giờ phấn khởi đến thế.

Nhưng đúng lúc này, Vân Nhiêu bỗng cảm thấy thất lưng bị cuốn chặt, thân thể lập tức nhẹ bẫng, trong nháy mắt lại rơi xuống quả trứng nàng đã nằm rờn rã ba ngày.

Mở mắt ra vừa vận công thấy cái chóp đuôi rụt về cùng đôi con ngươi xanh biếc dựng thẳng.

Vân Nhiêu căng da mặt nở một nụ cười, nom nớp lo sợ nói: “Báo, báo cáo đại vương, ta chỉ ấp trứng quá mệt mỏi, muốn hoạt động thân thể một chút.”

Cặp mắt kia vẫn nhìn nàng không dời đi.

Vân Nhiêu rợn hết tóc gáy, vội vã điều chỉnh tư thế tiêu chuẩn che chở quả trứng lớn dưới thân: “Ta, ta đã nghỉ khỏe, vậy tiếp tục ấp trứng cho ngài thôi.”

Đôi mắt rắn kiên nhẫn nhìn nàng chằm chằm rất lâu mới tiếp tục lịm đi ngủ.

Vân Nhiều làm tư thế gạt lệ, thở dài một hơi, tuyên bố lần thứ ba mươi chín bỏ trốn hoàn toàn thất bại.

Hôm nay là ngày thứ hai mươi Thiên Di bí cảnh mở ra, qua mười ngày nữa Thiên Di bí cảnh sẽ đóng lại.

Các tu giả tiến vào tháp truyền thừa ít nhiều đều lấy được một vài pháp bảo truyền thừa, mà từ tầng một đến tầng sáu, không cần phải nói đến tu giả xa lạ, ngay cả tu giả đồng môn cũng bắt đầu đề phòng lẫn nhau.

Giết người đoạt bảo, mạnh ai người đẩy được.

Trong thế giới của tu giả thường tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tháp truyền thừa, tầng bốn.

Quái thạch san sát như hổ ma, chỉ có duy nhất lớp đá trên đỉnh xuyên qua chút ánh sáng.

“Sư huynh, người...”

Theo tiếng chất vắn trầm thấp vang lên, mùi máu tươi lan tràn, nam tử áo xanh cười nhạt đưa tay gỡ xuống pháp bảo chứa đồ trên người tu giả vừa chết: “Sư đệ, đừng trách ta, muốn trách thì trách chính người không biết che giấu.”

Sau đó gã nhỏ một giọt nước thuốc lên thi thể trên mặt đất, trong nháy mắt thi thể kia liền biến mất không dấu vết, người nọ nhìn lên giọt máu trên tường đang từ từ tan biến, sải bước tiến về phía trước.

Người nọ càng lúc càng đi xa, nhưng không hề hay biết có ba bóng đen đang nấp ở chỗ tối lặng lẽ theo dõi phía sau gã.

Trương Nham, Ngưu Nhị, Trần Hồ đều là tán tu trong danh sách năm trăm tu giả đứng đầu đại hội tu giả, trong đó tu vi Trương Nham cao nhất, là Kim đan hậu kỳ, nghiễm nhiên trở thành người cầm đầu đám tán tu.

Lúc mới tiến vào nơi truyền thừa đám tán tu có hơn mười người, nhưng vận khí của bọn họ không tốt, dọc đường không ngừng trắc trở, lúc đến được tháp truyền thừa cũng chỉ còn lại ba người bọn hắn.

Chẳng qua sau khi vào tháp truyền thừa thì dường như vận khí lập tức khá hơn, dĩ nhiên chỉ trong nửa ngày ba người đều lần lượt tụ tập ở tầng hai tháp.

Sau đó, có vẻ bọn họ đã phát hiện ra con đường phát tài thần tốc.

Người nọ ngừng lại trước một mòm đá cách đó không xa, quan sát bốn phía một lúc, sau khi xác định nơi này không có tung tích kẻ khác mới yên tâm thờ phào ngồi xuống đất, lấy cái túi trữ vật của tu giả bị gã giết hại ra nghiên cứu.

Ngưu Nhị toàn thân cao lớn giống như một khối đá ở phía sau, tỏ ra vô cùng hân hoan: “Lão đại, ta thấy tiểu tử kia tu vi cùng lắm chỉ Kim đan trung kỳ, khẳng định không phải đối thủ của người, sao chúng ta phải cảnh giác như thế làm gì?”

Trương Nham đưa tay gỡ vào đầu y một cái: “Ngốc ạ, tu vi của gã không cao hơn ta, nhưng người ta là đại tông danh môn đi ra, trên người những kẻ này làm sao không có chút pháp bảo? Nếu như tùy tiện xông ra, còn chưa biết kẻ chết là ai đâu.”

Trần Hồ nói tiếp: “Có điều mấy kẻ đại tông môn này còn ngoan độc hơn so với tán tu chúng ta, mới trước đó gã còn nói chuyện thân thiết với tên sư đệ kia, vậy mà xuống tay cư nhiên ác như vậy. Rốt cục là vì bảo bối gì?”

Nói đến bảo bối ánh mắt mấy người đều tỏa sáng, Trương Nham đè nén nội tâm kích động: “Thế này, Ngưu Nhị thu hút sự chú ý của gã, ta thừa cơ giết chết gã, nếu như một đòn của ta không thành công, Trần Hồ bỏ đao.”

“Dạ, lão đại.”

Do ba người giao lưu đều là truyền âm, tu giả kia vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, gã nhanh chóng xóa đi ấn ký linh lực trên túi trữ vật, sau đó trực tiếp đồ đồ vật bên trong ra.

Từ quần áo vật dụng đến linh thạch đan dược các loại tạp vật rào rào rơi đầy đất, xếp thành một tòa núi nho nhỏ, thoạt nhìn tu giả rất gấp gáp, lục soát trong một đồng hỗn độn.

Hồi lâu, rốt cục gã ngưng tìm kiếm, cầm trong tay một viên đá màu đen thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn, ánh mắt khó giấu nổi hưng phấn.

Đúng lúc này, đột nhiên gã nghe thấy phía tây truyền đến một tiếng động, về mặt lạnh đi: “Người nào?”

Một mũi tên nhọn bất chợt phóng tới trước mặt gã, gã nghiêng người né tránh, không hao tổn chút nào: “Khà, trò vật.”

Trong nháy mắt gã tu giả né tránh mũi tên, Trương Nham đã cầm trường kiếm trong tay đánh tới, tu giả kinh sợ, nhanh chóng ném về phía hắn mấy cái ám khí, Trương Nham xoay người né tránh, kiếm thế không giảm, thân kiếm vô cùng chuẩn xác đâm vào hậu tâm gã tu giả.

“Lão đại! Thành công!” Ngưu Nhị nhảy ra từ sau mỏm đá, vui vẻ xoay vòng quanh, còn nhân tiện đá vào thi thể dưới đất một cái: “Cho người coi thường tán tu chúng ta, đại tông thứ năm thì thế nào, chẳng phải cũng gặp bảo ứng sao.”

“Được rồi, mau thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này.” Cánh tay Trương Nham đau rát, hấn chạm phải một tay toàn máu, hiển nhiên đã bị trúng thương.

“Đây là cái gì? Tên kia coi nó như bảo bối.” Trần Hồ nhặt viên đá màu đen kia lên.

Trương Nham đưa tay nhận lấy: “Hử?”

“Lão đại, sao vậy? Có phát hiện gì?” Hai cái đầu to ngay lập tức tiến lên góp mặt.

“Không có gì.” Trương Nham tung viên đá trong tay: “Chẳng qua chỉ là một viên đá bình thường, xem ra đệ tử đại tông cũng sẽ nhìn lầm ha.”

“Ta cũng chẳng nhìn ra có gì đặc biệt.” Hai mắt Ngưu Nhị lại bị đóng đờ vật tán loạn kia hấp dẫn: “Ai nha! Lão đại mau tới xem, hai người này không hổ là Sĩ Đan tông, thật là nhiều đan dược!”

Không biết có phải ảo giác hay không, Trương Nham phát hiện viên đá kia lóe lên hồng quang rồi biến mất, vừa giơ tay lên nhìn, phát hiện vết máu dính trên tay do mới sờ qua vết thương đã biến mất, đột nhiên hấn cảm giác tim đập hơi nhanh.

Ở Sơ Linh giới, phạm là pháp bảo tiên gia đều không thể nhỏ máu nhận chủ, vật liên quan đến hút máu người chỉ có ma khí.

Trương Nham nắm viên đá trong tay thoáng run rẩy, dường như hấn gặp phải phiền phức rồi.

Vào đúng lúc này, hồng quang ở tầng tám tháp truyền thừa đã duy trì một hồi lâu lại sáng hơn vài phần.

Tầng chín tháp truyền thừa có cái gì, rất ít người biết, chỉ ít dựa theo ghi chép lại, đã mấy nghìn năm chưa từng có người nào đặt chân lên.

Mặc dù Thảm Trì biết được tình hình tầng chín qua nội dung cốt truyện của hệ thống, nhưng cái gọi là trăm nghe không bằng một thấy, linh khí nơi đây dồi dào vẫn khiến hấn không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

Trời xanh mây trắng, núi non sông nước, chim hót hoa nở, so sánh với những tầng lầu khác, nơi này hiển nhiên chính là tiên cảnh nhân gian. Chỉ ít Thảm Trì không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Giẫm lên lớp cỏ xanh mềm mại, cách đó không xa có một dòng sông nhỏ chảy qua, giữa sông cá tôm nhảy loạn, cuối sông là một mảnh ao sen, từng đóa sen xanh vươn khỏi mặt nước nở bung điểm lẹ, bên bờ sông là gần trăm mẫu ruộng thuốc, trong đó trồng ngay ngắn đủ loại linh dược mà Thảm Trì chưa từng thấy qua, nhìn niên đại có thể được bắt nguồn từ thời kỳ thượng cổ.

Ánh mắt Thảm Trì sáng rực, nếu như có điều kiện, hấn quả thật muốn dọn sạch mảnh ruộng thuốc này đi.

Chẳng qua điều này hiển nhiên không có khả năng, tháp truyền thừa quy định bất luận là vật gì, mỗi tầng đều chỉ có thể cầm đi một vật, nói cách khác, tối đa hấn chỉ có thể hái đi một gốc linh dược.

Thảm Trì dời mắt khỏi một gốc Trường cảm thảo không rõ niên đại.

“Nếu Tiểu Trì thích, lúc ra ngoài chúng ta có thể mang nó theo.”

Giọng nói Thảm Vô Hoặc vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, dường như không hề bị cảnh tượng trước mắt làm rung động chút nào.

Thảm Trì liếc nhìn Thảm Vô Hoặc, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng thêm sâu hơn.

Mặc dù hệ thống đã từng nhiều lần tỏ rõ Thảm Vô Hoặc không trọng sinh cũng không phải bị linh hồn bên ngoài thay thế như Văn Nhiều, nhưng hiển nhiên Thảm Trì không tin.

Hấn có mắt, tự nhiên sẽ thấy. Thảm Vô Hoặc quá hiểu rõ tháp truyền thừa này, quen thuộc tựa như y đã tới không chỉ một lần, hơn nữa từ khi bước vào nơi truyền thừa đến nay, Thảm Vô Hoặc nhiều lần lộ sơ hở, bất kể là vô tình hay cố ý, hấn cũng không thể xem nhẹ.

Người được mùi thơm linh dược nồng nặc trong không khí, Thảm Trì tìm một nơi trên bãi cỏ nằm xuống, hai tay đặt dưới đầu, ngửa mặt nhìn lên bầu trời điểm vài rặng mây trắng.

“Đại ca, làm sao lên tầng mười?”

Thảm Vô Hoặc ngồi xuống bên cạnh Thảm Trì, nhìn vào ruộng thuốc đằng xa trong mắt sinh ra vẻ hoài niệm, nghe thấy câu hỏi của Thảm Trì y mới hoàn hồn, đáp: “Ngay trên đám mây trước mắt người phía bên trái, nếu Tiểu Trì muốn đi lên, ta có thể giúp người.”

Nói như vậy, chắc chắn đã bại lộ thân phận trọng sinh của Thảm Vô Hoặc.

Sau khi nói xong, Thảm Vô Hoặc nhìn Thảm Trì hồi lâu, lại cảm thấy dường như hấn chẳng phát hiện ra điều gì, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía đám mây

kia.

Sau một hồi, Thảm Tri mới mở miệng hỏi vấn đề vừa rồi: “Ngươi trở về khi nào?”

“Hai ngày trước khi Thảm gia diệt môn.”

Trầm mặc lan tràn giữa hai người, sau hồi lâu, Thảm Tri đứng dậy trực tiếp đi về phía trước.

Thảm Vô Hoặc cũng không đi cùng, y vẫn duy trì tư thế ban nãy, vẫn không nhúc nhích.

Thảm Tri tìm hai canh giờ, leo lên đỉnh núi phía đông, đứng trên vách đá, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thảm Vô Hoặc vẫn đứng yên bất động.

Sau đó hấn gió tay lên, nhìn chiếc vòng ngọc mặc sắc trên cổ tay, trong mắt có hơi khó hiểu.

Kiếp trước Thảm Vô Hoặc phá hủy vật này, kiếp này đem trả lại cho hấn, kiếp trước Thảm Vô Hoặc tận tâm tận lực báo thù rửa hận cho Thảm gia, kiếp này lại chính tay diệt môn Thảm gia, còn nữa, mặc dù Thảm Vô Hoặc thỉnh thoảng có biểu cảm nhưng chỉ duy nhất không biết cười, mà kiếp trước ở trận chiến cuối cùng, tuy hấn không nhớ rõ lắm nhưng lúc đó Thảm Vô Hoặc hiển nhiên nở nụ cười.

Đáp án quả thực sống động.

Thảm Tri giương mắt nhìn đám mây cách đó không xa, phi thân nhảy lên, lập tức cơ thể hấn biến mất ở phía chân trời, biến mất đồng thời với hấn còn có cả đám mây kia.

“Àm!”

Sau khi Thảm Tri biến mất, tháp truyền thừa bỗng nhiên chấn động, giống như có vật gì đó từ dưới đất chui lên.

Cuối cùng Thảm Vô Hoặc cũng động, y chậm rãi lấy ra quyển tranh cuộn từ trong ngực, thứ mà từ khi cầm đến tay chưa từng mở ra xem, ánh mắt y dịu dàng.

Bức họa dần dần mở ra, bên trên vẽ một người ngồi trước bàn cờ, ngón tay thon dài đang chạm vào một quân cờ đen, y hơi nghiêng đầu, dường như đang muốn lắng nghe điều gì, khóe miệng ẩn ý cười, trong mắt ngập tràn dịu dàng.

Người trên bức họa, rõ ràng chính là bản thân y.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoặc: Ta thực sự không phải kẻ cuồng tự luyện! Các ngươi nhất định phải tin tưởng ta! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Gà trống gáy vang, thôn trấn nhỏ ngủ say sau một đêm chậm rãi tỉnh lại, lão chó vàng đã nuôi vài chục năm ở phía đông trấn chậm chạp đi vào trong sân, nó thực sự đã quá già, ngay cả cánh cửa cao một thước cũng không leo qua nổi, chỉ đành nằm một mõi ở cửa, con mắt đục ngầu híp lại chờ tiền chủ nhân đi chợ.

Thời gian của lão chó vàng không còn nhiều, chủ nhân vỗ về đầu nó: “Nhị Hoàng trông nhà cho tốt, trở về ta cho người thịt xương.”

Khói bếp lượn lờ bốc lên từ mỗi gian nhà, kéo thành một dải ruy băng thật dài ở sườn núi sau trấn, giống như báo hiệu ngọn núi chuẩn bị đón cơn mưa.

Trên con phố hoang sơ phía tây trấn có mấy đứa trẻ đang đánh đuỗi một thằng nhóc ăn mỳ, về mặt chúng nó hồn nhiên, miệng cười vui đùa, thấy hấn rúc ở trong góc liền cầm một viên đá ném vào thân thể hấn.

Chỉ sau chốc lát, đằng xa bỗng truyền đến tiếng phụ nữ gọi về ăn cơm, mấy đứa trẻ liền vội vã ném hết đá trên tay vào người nhóc ăn mỳ rồi ồn ào chạy mất.

“Nhóc ăn mày, kẻ xấu xí, vừa không cha, vừa không mẹ, chạy còn không nhanh bằng Nhị Hoàng. Ha ha ha...”

Bọn nhỏ chạy đi xa, nhóc ăn mày vẫn ngồi rất lâu tại chỗ, bả vai run lên khê thấp giọng nức nở, nghe kỹ còn có thể thấy được lời nói rất nhỏ xen trong tiếng khóc thút thít của hần: “Ta không gọi là nhóc ăn mày, ta cũng có tên...”

Lát sau, rốt cục hần cũng buông cánh tay đang bảo vệ đầu, cúi đầu vịn tường chậm rãi đứng lên.

Trán của hần bị cục đá làm bị trầy, máu chảy còn chưa ngừng, do hần vừa mới khóc nên nước mắt cùng máu xen lẫn với nhau, khuôn mặt bị hần lau lăm lem thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Nhóc ăn mày khập khễnh trở lại ngôi miếu đồ nát ngoài trấn, mang theo cơ thể đầy thương tích đi ngủ.

Đợi đến khi hần tỉnh lại trời đã tối, trong ngôi miếu đồ nát không có một bóng người, hần cảm thấy vừa lạnh vừa đói, gầy dựa rất lâu mới dậy được, chân bị thương càng đau hơn.

Trần nhỏ không có một ánh đèn, bọn họ đều ngủ cả rồi, nhóc ăn mày tính toán, phía bắc trấn có nhà mở quán trọ, mỗi ngày đều có không ít đồ ăn khách khứa chưa ăn xong bỏ thừa, nếu vận khí tốt bây giờ chạy tới còn có thể chực được một bữa cơm no.

Nhưng vừa mới chống đỡ đi đến đầu phía tây trấn, nhóc ăn mày đã sợ ngậy người.

Mùi máu tươi gay mũi, có ánh trăng chiếu rọi, hần trông thấy rất nhiều người nằm ven đường, tư thế của bọn họ đều duy trì bộ dạng lúc chạy trốn, sau đó bị chặt thành hai nửa.

Mọi người, đều đã thành người chết.

Nhóc ăn mày đứng sững sờ tại chỗ hồi lâu mới bị cái bụng quặn đau thức tỉnh, hần nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận dè dặt né tránh thi thể trên mặt đất, dò bước chân đi đến nhà trọ ở phía bắc.

Hần ăn no một trận như ý, không có ai đánh chửi, cũng không có ai cười nhạo.

Cẩn thận lấy được hai cái bánh bao, hần ra khỏi trấn nhỏ đầy dẫy thi thể.

Sau đó, hần trông thấy tiên nhân.

Người ấy giống như thần nhân đứng dưới ánh trăng, đôi mắt tinh mịch, lại một thân áo trắng siêu phàm thoát tục, giống y như tiên nhân hần thường nghe được trong truyện cổ tích.

“Tiên nhân.” Hai tay hần run rẩy, nơm nớp lo sợ giờ hai cái bánh bao lên, trong mắt ngập tràn chờ mong: “Người có thể dẫn ta đi không?”

Thảm Tri đứng xem thời gian dài thoảng giật mình, không khỏi bật cười, từ lúc hần tiến nhập tầng mười tháp truyền thừa đã bị giam cầm trong cơ thể đứa bé này. Thực ra phát sinh như vậy là sai lệch so với cốt truyện mà hệ thống đã đưa cho.

Trong cốt truyện, rõ ràng phải là tiên hồn viễn cổ có thể xem được kiếp trước, chẳng qua Thảm Vô Hoặc bỏ qua truy tìm kiếp trước, tiên hồn liền biến mất, không nghĩ đến phiên hần lại trực tiếp ném bị vào trong thân thể chẳng biết từ kiếp nào.

Không sai, dựa vào phán đoán của Thảm Tri, nhóc ăn mày này chính là bản thân hần, tuy đáng vẻ không giống nhưng hồn phách không thể lừa gạt hần được.

Mà lúc này người đang đứng trước mặt hần đúng là Thảm Vô Hoặc, hần không ngờ, ngoại trừ đời trước, hần với Thảm Vô Hoặc vẫn còn gút mắt khác.

Thảm Vô Hoặc này khác với hình ảnh trong ấn tượng của hần, tuy nét mặt Thảm Vô Hoặc này lạnh lẽo nhưng không che giấu nổi sự mềm mại nơi đáy mắt, thậm chí lúc nhìn đến hai cái bánh bao trong tay nhóc ăn mày, trong mắt còn hiện lên vẻ thương tiếc.

Từ lúc bắt đầu lên tầng chín tháp truyền thừa, Thảm Tri lại mất đi liên hệ với hệ thống lần nữa. Khi ở tầng chín, hần chú ý đến Xích Linh châu vốn đã mờ đi mấy phần lại bắt đầu sáng lên, chẳng qua hiện tại hần đều có thể cảm ứng được mọi thứ của đứa bé này.

Thảm Vô Hoặc không mang nhóc ăn mày theo, y dùng cây đuốc thiêu cháy trấn nhỏ, sau đó đưa nhóc ăn mày đến trấn bên cạnh, cho một gia đình rất nhiều tiền rồi để nhóc ăn mày ở lại đó.

Ngày đầu tiên sau khi Thảm Vô Hoặc rời đi, nhóc ăn mày rửa sạch khuôn mặt, Thảm Tri nhìn hần soi gương, gương mặt chẳng có điểm nào giống hần hiện tại.

Ngày thứ hai, nhóc ăn mày lén lút chuồn khỏi cửa, đuổi theo hướng đông hôm qua tiên nhân rời đi.

Ba năm, rốt cục nhóc ăn mày cũng đến được Thừa Kiếm tông.

Hần trải qua trăm ngàn đắng cay, dựa vào nghị lực phi thường leo lên thiên giai, thế nhưng sau đó hần lại biết được người mình muốn bái sư đã phi thăng

năm trước.

Nguyên vọng tan vỡ, thất bại nặng nề không cam lòng truyền đến từ cỗ thân thể này khiến Thẩm Tri nhất thời trở tay không kịp, tâm tình quá mức mãnh liệt như vậy, cảm tưởng của nhóc ăn mày khiến hắn suýt chút chút nữa không giữ được tỉnh táo.

Nhóc ăn mày gia nhập Thừa Kiếm tông, hắn không bái bất kỳ người nào làm thầy, chỉ chuyên tâm tu hành mỗi đêm, hắn muốn trở thành tiên.

Thẩm Tri có thể hiểu được ý nghĩ của hắn, đó là người đầu tiên đem lại sự ấm áp, là người đầu tiên trong trí nhớ mỉm cười với hắn, cho nên nhóc ăn mày mới cố chấp muốn đuổi theo như vậy.

Thiên phú của nhóc ăn mày cũng không cao, chỉ là kim thủy song linh căn, chẳng qua do hắn chăm chỉ khổ cực tu luyện, rốt cục 1300 năm sau thành tiên.

Đến ngày ấy, Thẩm Vô Hoặc đã là Đại La Kim Tiên tiên giới không ai không biết, mà hắn chỉ mới vừa thăng lên tiên giới, trở thành tiểu địa tiên nhỏ bé bị thiên lôi đánh cho mặt đầy bụi đất.

Dù sao Thẩm Tri cũng không tưởng tượng ra hai người còn có thể đồng thời xuất hiện, nhưng cố tình, trùng hợp lạ kỳ, hai người lại gặp nhau lần nữa.

Thẩm Vô Hoặc đương nhiên không nhận ra nhóc ăn mày năm đó cùng tiểu tiên nhân tướng mạo bình thường trước mặt có gì liên quan, thậm chí còn không thèm liếc nhìn hắn đã muốn rời đi.

“Ồi!” Thẩm Tri nghe thấy nhóc ăn mày gọi Thẩm Vô Hoặc lại: “Năm đó người nhận bánh bao của ta nhưng lại quên dẫn ta đi. Còn nữa, tên ta là Du Trì, ý nghĩa là đến chậm đó.” (Kiếp này lấy đạo hiệu Vô Trì, nghĩa là không chậm trễ =)))))

Thẩm Tri: “...”

Sau đó, vị Đại La Kim Tiên của tiên giới từ trước đến nay luôn thích độc hành lại mọc thêm một cái đuôi nhỏ, mặc dù Thẩm Vô Hoặc không thừa nhận, nhưng Du Trì mở miệng gọi một tiếng sư tôn rất vui vẻ.

Du Trì thích nhất việc vẽ chân dung Thẩm Vô Hoặc, hầu như mỗi ngày đều phải vẽ mấy bức, Thẩm Vô Hoặc thích đánh cò một mình, hắn liền đem giấy và bút mực ngồi bên cạnh vẽ.

Cuối cùng, một ngày nào đó hắn cầm một quyển tranh cuộn, lúc đưa cho Thẩm Vô Hoặc mới yếu ớt mở miệng cười: “Sư tôn, chúng ta kết làm đạo lữ đi!”

Thẩm Tri vẫn luôn ở trong cơ thể Du Trì kinh ngạc tròn mắt há mồm, hắn làm sao cũng không ngờ ‘chính mình’ dĩ nhiên lại cầu kết đạo với Thẩm Vô Hoặc.

Mà càng khiến cho Thẩm Tri bất ngờ, Thẩm Vô Hoặc suy nghĩ sau mấy ngày lại đồng ý.

Lúc hai người đang chuẩn bị kết đạo lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có thể nói là tai bay vạ gió, Du Trì bỗng dưng bị một gã Ma quân xông vào tiên giới bắt đi, bị hút khô tiên nguyên bóp nát tiên hồn.

Tiêu tan thành mây khói, hồn phi phách diệt.

Trong nháy mắt đó Thẩm Tri cho rằng mình cũng chết theo, lơ lửng trên không trung, thậm chí hắn cảm giác thân thể còn hơi co giật, hồn phách bị bóp vỡ đau đớn, cho dù từ trước đến nay hắn có khả năng chịu đau giỏi cũng không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

Chẳng qua hồn phi phách tán nghĩa là không có khả năng chuyển thế mới đúng, vì sao hắn còn có thể trọng sinh hết lần này đến lần khác?

Rất nhanh Thẩm Tri đã biết được, sau khi Du Trì chết, hắn liền bị giam cầm bên người Thẩm Vô Hoặc, mà Thẩm Vô Hoặc... Điện rồi.

Thẩm Vô Hoặc chỉ dựa vào năng lực của Đại La Kim Tiên chống lại Ma quân cao hơn y hắn một cấp, thế mà không hề rơi xuống nửa thế hạ phong, đánh cho Ma quân hoảng sợ trốn xuống hạ giới. Cho dù như vậy, Thẩm Vô Hoặc vẫn không buông tha cho gã, truy kích tới tận hạ giới.

“Cho dù ngươi đuổi tới thì sao? Tiên giới quy định không thể hủy hoại hạ giới, người vi phạm sẽ bị vắn trảm ở Trảm Tiên Đài.” Đi tới Sơ Linh giới, Ma quân khí thế dâng cao.

“Oh.” Thẩm Vô Hoặc đáp, lại tiếp tục giờ kiếm trong tay lên.

Ánh mắt Thẩm Tri tập trung vào kiếm của Thẩm Vô Hoặc, hắn biết, đây chính là thanh thần kiếm kiếp trước hắn chưa từng thấy qua.

Lúc này sắc mặt Thẩm Vô Hoặc lạnh tanh, nhưng lại giống y như đúc Thẩm Vô Hoặc mà Thẩm Tri biết trước kia, y giờ tay lên, không chút do dự vung kiếm về phía Ma quân.

Đất núi rung chuyển, tiếng vang ầm ầm, toàn bộ Sơ Linh giới từ đông đến tây nứt thành hai nửa.

“Ngươi dám!” Ma quân chẳng bao giờ nghĩ tới dĩ nhiên sẽ có tiên nhân không tuân thủ tiên quy như vậy, dám cả gan làm loạn.

Ma quân tránh tới tránh lui, vừa phản kích vừa nỗ lực chạy trốn, nhưng Thẩm Vô Hoạch nào bỏ qua cho gã, liều mạng muốn lường bại câu thương chém cho gã một kích trí mạng.

“Điên rồi, đúng là điên rồi.” Trước khi Ma quân chết, trong miệng lặp đi lặp lại những lời này.

Thẩm Tri cũng cảm thấy Thẩm Vô Hoạch điên rồi.

Sơ Linh giới gần như bị trận chiến này hủy hoại toàn bộ, ngay cả người phạm cũng không còn lại mấy, Thẩm Vô Hoạch trở lại tiên giới liền gặp phải Trảm Tiên Đài.

Nhưng cho dù như thế y cũng chưa từng chạy trốn, vẫn cố thủ ở động phủ y với Du Tri từng sống, không ăn không uống, không nói một lời, kẻ nào tới giết kẻ đó.

Tiên giới đã rất lâu chưa từng xuất hiện Tiên Quân, sau khi Thẩm Vô Hoạch thăng lên làm Tiên Quân liền có rất ít người nảy sinh ý định đến đánh y.

Thẩm Tri ngồi xếp bằng bên cạnh Thẩm Vô Hoạch, ánh mắt sáng quắc nhìn y chăm chăm, hẳn chưa từng thấy dáng vẻ Thẩm Vô Hoạch chật vật như vậy, sắc mặt trắng bệch, viền mắt hõm sâu, hai mắt tràn đầy tơ máu, râu ria xồm xoàm, tóc rối bù xù, trên quần áo dính đầy những cục máu khô.

Nói không dao động là giả.

Hai người ngồi đối diện nhau giống như hai pho tượng phật, không biết qua bao lâu, Thẩm Vô Hoạch lên tiếng.

“Ah, đây không phải như ngươi mong đợi sao?”

“Biện pháp gì?”

“Có thể, ta có thể làm được.”

Con người Thẩm Tri nhất thời thâm sâu hơn, đó là cái gì vậy?

Toàn thân y phấn chấn giống như được sống lại một lần nữa, bắt đầu tu hành như Du Tri không quản ngày đêm, thời điểm y chỉ cách Tiên Đế một bước ngắn, y bỗng ngừng tu hành, bắt đầu quay ra luyện khí.

Lúc Thẩm Tri trông thấy cái tháp nhỏ ra đời trên tay Thẩm Vô Hoạch, rốt cục minh bạch vì sao Thẩm Vô Hoạch lại hiểu rõ tháp truyền thừa như vậy.

Ngay lúc tháp nhỏ thành công xuất thế, Thẩm Vô Hoạch liền thăng lên Tiên Đế, là Tiên Đế đầu tiên ra đời sau gần vạn năm.

Tiên giới rung động, bỗng lâm vào trong hỗn loạn không thể đè nén.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Ta không điên, ta có gan làm được! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Ao Bạch Ngọc Trì Tiên giới, nước trong ao dập dờn gợn sóng, uyển chuyển như sao.

Về mặt Thẩm Vô Hoạch lạnh tanh cầm trong tay tiên hồn đang gay gắt nguyên rửa y ném vào trong ao, thấp giọng lầm bầm nói: “Còn thiếu một cái, phải tăng nhanh tốc độ.”

Ánh mắt Thẩm Tri dời khỏi nước ao, cau mày nhìn Thẩm Vô Hoạch, mặc dù hiện tại hắn chỉ là một linh thể không ai nhìn thấy nhưng vẫn có thể ngửi được mùi máu tanh truyền đến từ trên người y.

Từ sau khi trở thành Tiên Đế, Thẩm Vô Hoạch mở ra một đạo mới, y điên cuồng săn giết tất cả tiên giả từ Đại La Kim Tiên trở lên ở Tiên giới, rút ra tiên hồn của bọn họ, giam cầm chúng vào trong ao y đã công phu kiến tạo.

Tế ba nghìn tiên hồn, đổi lại trọng sinh tiên linh.

Y muốn gây dựng lại hồn phách Du Trì.

Tiên giả Đại La Kim Tiên trở lên ở Tiên giới không nhiều lắm, lúc này Thẩm Vô Hoạch đã sớm là kẻ thù chung của các đại phái Tiên giới, vô số tiên giả tập kết, thiết lập cạm bẫy hoàn hảo chỉ chờ y rơi vào tròng.

Nhưng y vẫn đi, vì tiên hồn cuối cùng.

Thẩm Trì đứng bên cạnh Thẩm Vô Hoạch, nhìn y tranh đấu với hàng nghìn hàng vạn tiên giả.

Một người, ngàn quân.

Bất luận về thực lực hay về quân số, Thẩm Vô Hoạch đều ở thế yếu, nhưng y vẫn tiến công, không cho phép chùn bước.

Thẩm Trì nhìn Thẩm Vô Hoạch, có hơi khó hiểu.

Tình cảm của Du Trì đối với Thẩm Vô Hoạch bản thân hẳn có thể hiểu, nếu nói là tình chắc có một chút, nhưng nhiều hơn chính là chấp niệm, chắc hẳn Thẩm Vô Hoạch cũng hiểu nên suy xét lâu như vậy mới đồng ý việc đạo lữ, nhưng tại sao Thẩm Vô Hoạch lại cố chấp với Du Trì như vậy?

Lại thêm một tiên giả ngã xuống, vết thương trên người Thẩm Vô Hoạch cũng ngày càng nhiều, vài lần Thẩm Trì cảm thấy y sắp ngã xuống, nhưng hết lần này tới lần khác y vẫn đứng vững.

Giết sạch tiên giả cuối cùng bên người, Thẩm Vô Hoạch cầm lấy một tiên hồn, lao đảo đi về phía cái ao kia.

Tiên hồn cuối cùng thả vào ao, màu nước trắng bạc đẹp đẽ bắt đầu sôi trào. Nhìn những mảnh tàn hồn tụ lại từ bốn phía, đôi mắt Thẩm Vô Hoạch còn nhuốm máu bỗng nhu hòa hơn, tay chân lúng túng tẩy rửa sạch sẽ máu trên người, y nhìn về phía đám tiên hồn màu bạc đã tụ thành, nở nụ cười thường thấy lúc ở cùng Du Trì, dịu dàng đến mức suy sụp.

Y cẩn thận dè dặt nâng tiên hồn kia ở trên tay, đưa vào trong Vãng Sinh Trì của Tiên giới.

Lập tức sắc mặt Thẩm Vô Hoạch biến đổi, đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, loạng choạng hai bước suýt chút nữa đứng không vững, y thở dốc một hồi, chậm rãi rút kiếm ra không chút do dự đâm vào ngực mình, sau đó khước mũi nỏ một nụ cười, vuron người nhảy vào trong ao.

Không ai chú ý tới, trên thanh kiếm kia chợt lóe lên một vết sáng âm u, rơi vào một hướng khác.

“Lão đại, Nguru Nhị, mau nhìn!”

Trần Hồ đang nằm nhoài sau tảng đá, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào tu giả đơn lẻ phía trước, vẫy tay với hai người sau lưng y.

Bọn họ đã đi vòng vo một khoảng thời gian rất dài trong tầng bốn tháp truyền thừa, ngược lại không phải không có năng lực lên tầng năm, chẳng qua mấy người thảo luận một hồi cảm thấy xuống tay ở tầng thứ tư vẫn tiện nhất, nhất là cái tên tu giả Sí Đan tông kia quả thật có tiền.

Sờ soạn lên túi đựng đồ căng phồng, Trần Hồ cười đến híp cả mắt.

Trương Nham ở trong đội ngũ ba người luôn có địa vị chỉ huy lại dường như không quan tâm đến con mồi trước mắt, khuôn mặt hắn cứ hết trắng lại chuyển sang đen.

Nguru Nhị vỗ lên bả vai Trương Nham: “Lão đại, người...”

“Bốp!”

Một âm thanh giòn giã vang lên, Nguru Nhị bùng mu bàn tay đỏ ửng, vừa định chất vấn lại đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, khinh ngạc tròn to mắt.

Trương Nham giống như đang bị mê hoặc, sau khi đẩy hai tay Nguru Nhị ra liền trực tiếp cầm viên đá trên tay bỏ vào lỗ thủng trước ngực.

Máu chảy ra từ lồng ngực Trương Nham nhuộm đỏ mặt đất, nhưng dường như hắn vẫn không để tâm, ngược lại ngửa mặt lên, hai mắt lộ vẻ thuần túy hướng đến thần thánh, giống như đang tiến hành nghi thức nào đó.

Nguru Nhị sợ ngây người, sững sờ nhìn Trương Nham cầm viên đá kia tự cắm vào trái tim hắn.

Đột nhiên, đồng tử Nguru Nhị rút lại, rõ ràng y trông thấy trong nháy mắt viên đá kia chạm vào trái tim Trương Nham, máu tươi vốn đang chảy đột nhiên dừng lại.

Nó đang hút máu.

Sắc mặt Trương Nham càng lúc càng trắng, gần như chỉ trong nháy mắt hắn sẽ biến thành một cái xác khô.

Nhưng vào đúng lúc này, viên đá đường như vẫn còn chưa thỏa mãn đột nhiên tỏa ra ánh hào quang màu đỏ nhàn nhạt.

Y cần phải chạy trốn, Ngưu Nhị tự nói như thế với mình, nhưng ngay sau đó y lại phát hiện, tay của mình dĩ nhiên không tự chủ được hướng đến viên đá...

Tần Mạnh ngồi dựa lưng vào bức tường phủ đầy hoa văn phong ấn, con ngươi màu đỏ quý dị nhìn vào dấu vết phong ấn càng lúc càng sáng, trong mắt khó nén nổi sự hưng phấn.

Cùng lúc đó, năng lượng tích tụ từng tí đường như đã đến cực hạn, tầng tám tháp truyền thừa tỏa ra hào quang, dần dần càng chói lọi hơn.

Vân Dục đang đi lên tầng tám đột nhiên cảm thấy có nguy hiểm đang tới, liền kéo Vân Vụ dịch sang bên cạnh.

Chỉ thấy một tia sáng màu đỏ bay vọt về phía trước.

“Đó là cái gì?” Vân Vụ hiển nhiên cũng thấy được tia sáng kia.

“Không biết.” Bước chân Vân Dục dừng một lát, “Chẳng biết tại sao, ta luôn cảm thấy có điềm chẳng lành.” Y bỗng xoay người, hạ lệnh: “Không đi lên nữa, thông báo cho các đệ tử rời tháp.”

Sau khi tiến vào tháp, đệ tử lệnh của các đệ tử Thừa Kiếm tông lại có thể sử dụng truyền tin bình thường, Vân Vụ nghe vậy cũng không nghi ngờ, cùng Vân Dục thông báo lệnh rời tháp.

Dù sao đi xuống cũng đơn giản hơn đi lên rất nhiều, từ lúc quyết định rời tháp đến khi thông báo các đệ tử rời đi hoàn toàn, thời gian tổng cộng không đến nửa nén hương.

Những đệ tử khác tuy có thắc mắc nhưng đa số vẫn nghe theo mệnh lệnh của hai vị sư huynh, cùng hai người Vân Dục trước sau rời khỏi tháp.

Mà lúc này, số ít tu giả của các tông môn khác cũng có người lần lượt chạy ra.

Không đến một lúc, tháp truyền thừa đột nhiên rung chuyển, hồng quang tỏa khắp bầu trời.

Các tu giả bên trong tháp còn chưa kịp phản ứng đã bị hồng quang ở khắp mọi nơi trực tiếp hút khô.

Vân Nhiêu đang tính toán còn mấy ngày nữa trứng rắn mới lột xác đột nhiên cảm thấy khác thường, giương mắt lên đúng lúc trông thấy hồng quang xuyên qua tháp.

Xà Vương cũng đồng thời mở mắt.

Tần Mạnh ở tầng tám một ngụm nuốt vào viên đá được rót đầy năng lượng, chậm rãi đứng lên giãn gân cốt, hít một hơi thật sâu, giọng nói do quá mức hưng phấn nên có hơi run rẩy: “Mùi máu tươi. Ha ha ha, Vô Hoặc nhai con chắc không thể đoán được được bản quân đã trở về!”

Sau đó gã nhíu mày: “Đáng tiếc sức mạnh của cơ thể này quá yếu, hừ, vẫn còn chưa tới Ma anh, chẳng qua tư chất cũng không tồi. Vô Hoặc nhai con, người phong ấn bản quân ở đây hơn một nghìn năm, đợi ngày khác bản quân quay về Ma giới nhất định chính là lúc ngươi tuyệt mệnh!”

Trông thấy Tần Mạnh là người cuối cùng đi ra khỏi tháp, ấn đường Vân Dục khẽ co giật, bước lên chặn trước người Vân Vụ.

“Đại sư huynh! Tốt quá, người ra rồi!” Mấy đệ tử Chấp Phù tông chạy ra trước trông thấy Tần Mạnh như nhìn thấy trụ cột, rồi rít vây quanh.

Tần Mạnh liếc mắt nhìn một lượt đám tu giả tu vi thấp hơn gã, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nếu không phải lúc này gã vừa mới thoát khỏi phong ấn, lại bị cỗ thân thể nhỏ yếu này giới hạn, thì chỉ cần phẩy tay một cái cũng có thể tiêu diệt hết những con kiến hôi tiên đạo này trong nháy mắt. Mặc dù nghĩ như vậy, gã vẫn kiềm chế kích động khát máu trong lòng, gật đầu với những người này, gã không có ký ức của Tần Mạnh, hiện lại không thể nhiếp hồn, chỉ đành chờ đến thời cơ.

Giương mắt oán độc nhìn tòa tháp vẫn đứng sừng sững không đổ ở chỗ này, Tần Mạnh dẫn đầu mấy tên đệ tử còn sót lại đi ra khỏi vùng đất truyền thừa.

Mà các đệ tử Chấp Phù tông mang theo tín nhiệm bước chân đuổi theo hoàn toàn không biết mình đang đi cùng một gã Ma quân khát máu tàn bạo.

Ngày thứ hai mươi bảy Thiên Di bí cảnh mở ra, chương môn Sí Đan tông đang vuốt chòm râu, thường thức linh dược mới trồng được trong vườn thuốc, bỗng nhiên lão trông thấy một đệ tử nội môn hoảng hốt chạy tới: “Chương, chương môn, không xong rồi!”

“Có chuyện gì thì nói rõ ràng, chương môn làm sao?” Chương môn nhíu mày, đệ tử này thường ngày rất cứng chặc mới để ý đến trông coi đèn trường mình của môn phái.

Rốt cục đệ tử kia cũng hoàn hồn, lớn tiếng bẩm báo: “Mới ngay vừa rồi, đèn của các sư huynh sư tỷ đi đến Thiên Di bí cảnh đã tắt quá nửa.”

“Ngươi có nhìn đúng không?”

“Vô cùng chính xác.”

Sắc mặt chương môn đánh lại, ngay lập tức đi về phía căn phòng đề đèn.

“Cái gì? Hơn một trăm đệ tử, toàn bộ đều đã ngã xuống?” Giọng nói chương môn Chấp Phù tông có phần run rẩy, đứng dậy chân còn hơi loạng choạng.

“Bám vào chương môn, chỉ còn lại đèn của Tần Mạnh sư huynh vẫn sáng.”

Cảnh tượng giống vậy đồng thời phát sinh ở mấy đại tông môn.

Có thể đi vào Thiên Di bí cảnh đương nhiên đều là người tài ba trong môn phái hiện tại, tuy rằng bọn họ không áp ủ suy nghĩ muốn tất cả đệ tử đều trở về, nhưng mấy lần trước đều có thể trở về quá nửa, mà bây giờ...

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ngày thứ ba mươi, cánh cửa rời khỏi Thiên Di bí cảnh mở ra.

Các tu giả xông ra từ trong bí cảnh giống như bị ác quỷ đuổi theo, nét mặt đều vô cùng hoảng hốt.

Chỉ có các đệ tử Thừa Kiếm tông không hoang mang chút nào, ánh mắt mọi người đều dừng tại tháp truyền thừa.

Có đệ tử vẻ mặt rất lo lắng: “Mấy ngày rồi, đại sư huynh, tiểu sư thúc cùng Vô Hoắc sư thúc...”

Dường như Vân Dục đang ngây người, hồi lâu sau mới hoàn hồn, cười an ủi: “Hôm nay là ngày cuối cùng, bọn họ nhất định sẽ ra.”

Vân Vụ nhéo lòng bàn tay Vân Dục, ánh mắt lo lắng nhìn cánh cửa càng lúc càng nhỏ lại: “Chúng ta đi ra chờ trước, sau đó bọn họ sẽ ra.”

Sau khi các đệ tử Thừa Kiếm tông rời đi, cánh cửa đã ra giữa không trung ngày càng nhỏ hẹp, cho đến khi không thấy đâu nữa.

Vân Nhiều vất vả lắm mới chạy được ra ngoài, vẻ mặt trống rỗng ngờ ngác nửa ngày mới nhả ra hai chữ: “... Mẹ kiếp?”

Quay đầu trông thấy cự xà đang bò sột soạt tới gần, nằng nặng nhào người nằm úp lên quả trứng. Vân Nhiều không khỏi tiếp tục cảm thán, tại sao nằng lại là người xuyên qua xui xẻo như vậy!

Chuyện xảy ra từ tầng tám trở xuống không ảnh hưởng đến Thẩm Vô Hoắc chút nào, cũng không ảnh hưởng đến tầng chín tháp truyền thừa, y vẫn đứng ở nơi đó, giống như một pho tượng cổ tôn quý.

Lúc tiến vào Thiên Di bí cảnh có 500 đệ tử, lúc đi ra chỉ còn lại hơn 100, trong đó rất nhiều môn phái nhỏ toàn quân bị diệt. Mà trong năm đại tông số người còn sót nhiều nhất là Thừa Kiếm tông, do Vân Dục quyết đoán nên vẫn còn hơn sáu mươi đệ tử. Các môn phái còn lại đều chỉ lác đác chừng mười người, mà thâm trầm nhất là Chấp Phù tông, chỉ còn lại mỗi Tần Mạnh.

Sắc mặt các đại tông môn chạy tới kiểm tra tình hình đều đau xót bị thương.

“Tiểu sư thúc, chưa ra...” Các đệ tử Thừa Kiếm tông đứng mong ngóng ở cửa, trông thấy cánh cửa hoàn toàn khép lại, có người cúi đầu khóc thành tiếng.

Tình cảm giữa các đệ tử Thừa Kiếm tông từ trước đến nay luôn hài hòa, lần này đi vào Thiên Di bí cảnh đã cùng nhau trải qua sinh tử, cuối cùng lại bỏ mình quá nửa, làm sao bọn họ không buồn bã cho được.

Vân Dục thở dài, dời mắt khỏi cánh cửa, lại đột nhiên trông thấy gương mặt lạnh băng của Minh Lệ đang nâng kiếm chém tới một người!

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Tác giả: Vì sao ngươi lại thích Tiểu Trì như vậy?

Thẩm Vô Hoắc: Nếu không phải là... Ta khẳng định đã nhận Tiểu Trì lúc hán cho ta bánh bao!

— —

Đền trường minh: Đại loại biểu hiện cho sinh mệnh của các đệ tử trong môn phái, đèn sáng người còn, đèn tắt người khuất. Đăng bởi: admin

Chương 79

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Tiết hè nóng bức, ve kêu râm ran, ánh mặt trời sau giờ ngọ xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng vào trong gian nhà.

Thanh niên nằm dưới đất dường như rất lạnh, tự cuộn tròn người lại, mắt khép chặt, toàn thân run lẩy bẩy.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng hét to: “Chỗ này có một cái viện hồng!”

Vài tên ma tu giống như ma quỷ hình dạng khác nhau chui vào trong viện.

Lúc nghe thấy âm thanh, thiếu niên vốn đang nằm trên mặt đất bỗng mở mắt ra, hít một hơi thật sâu chậm rãi đứng dậy, đôi mắt hân hạnh lạnh lẽo tràn đầy tuyệt vọng, nắm chặt chuôi kiếm nhọn bị gãy trong tay, hân ngược nhìn xà nhà ở trên đầu, tung người nhảy lên.

“Cẩn thận chút, tiểu tử kia rất tinh ranh.”

“Được rồi Lão ngô, không cần biết hân tinh ranh ra sao, Vạn độc tán của ta cũng không phải đồ bỏ đi. Tiểu tử kia đã trúng độc, chắc chắn lúc này công lực đã hoàn toàn mất hết, chỉ cần bắt được hân thì Thiên ma điển chính là của chúng ta. Nhanh đi vào tìm thôi.”

Mặc dù nói như vậy, động tác đẩy cửa của kẻ xông đến vẫn cẩn thận dè dặt.

Tên nhỏ con có bộ mặt như khi đẩy cửa ngó vào nhìn xung quanh một vòng: “Ồ? Không có ai.”

Một gã tráng hân đẩy y ra, tròn mắt nhìn xung quanh: “Không thể nào, tí mi lực soát, chắc chắn hân ở chỗ này.” Sau đó gã sai khiến hai kẻ còn chưa bước vào cửa: “Các người ra sau viện tìm.”

Sau đó tên nhỏ con cùng tráng hân bắt đầu lục tìm xung quanh, thanh niên ban nãy trốn trong viện đề chặt vết thương, góc hân từng nằm vẫn lưu lại ít vết máu, tên nhỏ con phát hiện đầu tiên, đang muốn gọi tráng hân lại đột nhiên thấy đầu đau nhói, một thanh kiếm từ đầu ra đập thẳng vào đầu xuống cảm y.

Âm thanh ngã xuống làm kinh động tráng hân, con mắt gã tròn trừng muốn nứt ra: “Lão ngô!”

Một đòn vừa rồi hiển nhiên thanh niên đã dùng hết toàn bộ sức lực, thân thể hân nghiêng ngã rồi rớt từ trên xà nhà xuống.

Trước khi mất đi ý thức, hân chỉ nhớ rõ dường như bản thân đã rơi vào trong một cái ôm ấm áp, trong mũi tràn ngập hương thơm lạnh lẽo, tiếng thở dài thỏa mãn của người nọ ghé vào bên lỗ tai hân: “Tìm được em rồi.”

Thẩm Tri chăm chú nhìn người đến, ánh mắt hơi kích động, tựa như muốn nhìn thấu y.

Quả nhiên là Thẩm Vô Hoạch, lúc khôi phục lại đoạn ký ức đời trước, từ đầu đến cuối Thẩm Tri chỉ thấy có một mình Minh Lệ, nhưng càng về sau hân càng thêm hoài nghi.

Dù sao mùi vị giữa người với người đều khác nhau, nhưng ở phương diện nào đó hai người lại rất giống nhau.

Huống chi, ban nãy Thẩm Tri vừa mới trải qua đời thứ nhất, từ đầu đến cuối cũng chưa từng xuất hiện nhân vật Minh Lệ này.

Cứu hân là Thẩm Vô Hoạch, mà sau này người xuất hiện trong trí nhớ của hân lại là Minh Lệ, Minh Lệ biến mất sau ngày thứ hai hân có được Xích Linh châu, đồng thời ký ức của hân cũng bị xóa đi.

Quan hệ giữa Thẩm Vô Hoạch với Minh Lệ, nghĩ đến suy đoán lúc trước, Thẩm Tri khẽ khép lại hai mắt, che giấu suy nghĩ sâu xa dưới hàng mi.

Đời này đối với Thẩm Tri mà nói không thể nào quen thuộc hơn, hầu như mọi thứ đều tiến triển như theo trí nhớ của hân, cũng đồng dạng xác nhận phỏng đoán của Thẩm Tri. Đời trước mỗi lần tranh đấu Thẩm Vô Hoạch đều nhường hân, mặc dù không rõ ràng, nhưng mỗi khi sắp sửa đâm vào chỗ trí mạng, kiếm của y đều vừa vặn lệch hướng cũng quá mức trùng hợp.

Hơn nữa hân từng trông thấy rất nhiều lần Thẩm Vô Hoạch muốn nói lại thôi, đều không phải là ảo giác.

Thẩm Tri xoa bóp huyệt thái dương, từ đầu đến cuối dường như Thẩm Vô Hoạch đang kiêng kỵ thứ gì đó.

Rốt cục diễn biến đến trận đánh cuối cùng, ánh mắt Thẩm Tri từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Thẩm Vô Hoạch.

Hắn thấy ở trên người y cảm giác giãy dụa.

Lúc phá hủy chiếc vòng ngọc, nụ cười trên mặt Thẩm Vô Hoạch không làm bộ tẹo nào, trong mắt tràn đầy thắng lợi vui sướng, còn xen lẫn cả khinh miệt xem thường hắn. Đây đều là những thần sắc Thẩm Tri chưa bao giờ từng thấy trong mắt Thẩm Vô Hoạch, giống như y đột nhiên biến thành người khác vậy.

Đứng rồi, người kia, căn bản không phải Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Tri trầm mặc thờ dài, lúc đó hắn chỉ chuyên tâm đắm chìm trong hận thù, cho nên ngay cả chuyện rõ ràng rành rành như vậy cũng không phát hiện ra.

Đúng như Thẩm Tri suy đoán, hắn tự bạo cũng không gây chút thương tổn nào đến Thẩm Vô Hoạch, có điều lại khiến các tu giả vây xem chịu khổ không ít. Nhìn đám tu giả hoặc bay ngược ra ngoài, hoặc chết không toàn thây, Thẩm Tri nhủ mảy, kiếp trước hắn chưa từng chú ý, bây giờ xem ra nhiều tu giả ‘đức cao vọng trọng’ như vậy chết ở chỗ này, e rằng căn cơ tiên tu sẽ phải lung lay mấy phần.

Nhưng không mất bao lâu, tu giả còn sót lại vẫn vây thành một đám.

“Chúc mừng Vô Hoạch trường lão diệt trừ Ma tôn!”

“Vô Hoạch trường lão trừ bỏ mối hại lớn cho tu giới, thực sự thật đáng mừng!”

“Ma tu quả thực ghê tởm, đến chết cũng muốn kéo theo nhiều tu giả như vậy làm bạn.”

....

Từ xưa Ma tu cùng Tiên tu đã không hợp, cho dù hắn chưa từng sát hại bao nhiêu tiên tu, chỉ bằng danh tiếng Ma tôn của hắn cũng luôn có người đến đòi chinh phạt. Tuy hắn cảm thấy sắc mặt mấy người này có vài phần nực cười, song Thẩm Tri cũng không trách cứ phản ứng của bọn họ.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn chính là Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa từng nhúc nhích sau khi hắn tự bạo lại bỗng từ từ ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình nhìn những tu giả đang chúc mừng, trong mắt giống như đang đè nén điều gì.

“Ma tôn làm nhiều việc ác, sớm nên xuống địa ngục.”

“Ha ha, hồn phi phách tán mới là cái kết hay của gã.”

Nhưng đúng lúc này, Thẩm Vô Hoạch im lặng rất lâu bỗng nâng kiếm lên chém đứt đầu tu giả đang cười ha ha bên cạnh.

Tiếng cười im bật.

Một người rồi lại thêm một người, các tu giả vừa chất vất vừa chạy trốn tán loạn, nhưng không một ai chú ý, bầu trời vốn vạn dặm không mây chẳng biết đã tụ đầy mây đen từ lúc nào.

Đại thừa viên mãn, một bước thành tiên, đó là lời kiếp của Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch vẫn giống như vô tri vô giác, giờ tay chặt bay đầu tu giả cuối cùng, kiếm cũng tùy ý đánh rơi, y giống như bị thoát lực nặng nề quỳ rạp xuống đất, khom người, trăm cái tóc chẳng biết rơi mất từ lúc nào, mái tóc dài vốn được bó buộc cẩn thận bung xỏa xuống, khiến y trông vô cùng chật vật.

Thẩm Tri đứng bên cạnh Thẩm Vô Hoạch, tuy không nhìn thấy khuôn mặt của y, nhưng hắn biết y đang khóc.

Từng giọt từng giọt máu rơi xuống mặt đất trước người y, ngấm vào đất biến thành màu nâu sẫm, trái tim Thẩm Tri bỗng nảy mạnh lên khó hiểu.

Dường như trời đất vào thời khắc này cũng yên tĩnh lại.

Mây kiếp vừa nảy còn vang dội ùng đoàng sau đó cũng lặng im.

Thẩm Tri giờ tay lên dường như muốn đặt lên vai Thẩm Vô Hoạch, nhưng lại cứ thế xuyên thẳng qua thân thể y.

“Ha ha.”

Thẩm Vô Hoạch bỗng nhiên cười thành tiếng, Thẩm Tri giật mình, thấy y đột nhiên đứng dậy, trên mặt không có mảy may ý cười, hai hàng huyết lệ trông vô cùng đáng sợ. Y nhìn chăm chăm vào tay phải của mình, giống như muốn đập nát nó ra.

Mà quả thực y đã làm như vậy.

Thảm Vô Hoặc nhặt lên thanh kiếm của y ở dưới đất, từng nhát đâm vào mu bàn tay mình, mãi đến khi máu thịt be bét cũng vẫn chưa dừng lại.

Dường như Thảm Trì ngửi thấy mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, nồng nặc mà tươi mới.

“Àm!”

Chân trời sáng choang, tia lôi kiếp đầu tiên giáng xuống, rốt cục Thảm Vô Hoặc cũng ngừng động tác, thanh kiếm bên tay trái y rung lên vo ve, nhưng dường y đang tự ngược đãi thân thể để nghênh đón.

Tia thứ hai, tia thứ ba, tia thứ mười một, tia thứ hai mươi...

Thân hình Thảm Vô Hoặc ngày càng bất ổn, lúc tia sét thứ năm mươi đánh xuống đã hoàn toàn không thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu, y ho ra một ngụm máu, thấp giọng lầm bầm: “Ah, chết ở chỗ này thì sao? Có liên quan gì đến ngươi?”

Tia sét thứ năm mươi một tới rất chậm, mà lúc này hiển nhiên Thảm Vô Hoặc đã như nổ mạnh hết đà.

Cho dù y chống đỡ được lần này, nhưng phía sau còn ba mươi tia sét ngày càng mãnh liệt hơn, thân tử đạo tiêu, dường như đã định trước kết cục của y.

Nhưng Thảm Vô Hoặc lại chịu đựng được.

Khi tia sét cuối cùng đánh xuống, y vẫn đứng ở đó, giống như một pho tượng tôn quý trường tồn, Thảm Trì liền thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Thảm Vô Hoặc sinh ra kính nể.

Từ trước đến nay hắn luôn tôn trọng kẻ mạnh, cho dù không có ký ức của Du Trì, đời trước hắn chết trong tay Thảm Vô Hoặc cũng không thua thiệt.

Sau khi Thảm Vô Hoặc thành tiên vẫn điên cuồng cố chấp, y dùng thời gian một trăm năm, bắt chấp hậu quả nâng cao tu vi lên đến Tiên Đế, sau đó lại giống như đời thứ nhất, sẵn giết tiên giả.

Nhìn Thảm Vô Hoặc lần thứ hai cẩn thận dè dặt đặt linh hồn của hắn vào trong Vãng Sinh Trì, Thảm Trì chậm rãi nhắm mắt lại.

Tháp truyền thừa, tầng chín.

Thảm Trì liếc mắt liền trông thấy bóng người đang đứng ở bờ sông, thân hình y cao lớn, sống lưng giống như bất luận thế nào cũng sẽ không cong xuống, đứng thẳng tắp.

Lặng lẽ đi tới đứng cạnh Thảm Vô Hoặc, Thảm Trì nhìn mảnh linh dược rộng lớn trước mắt.

“Tiểu Trì, xin lỗi.” Thảm Vô Hoặc là người đi đầu phá vỡ yên lặng, cũng là một câu xin lỗi.

Thảm Trì nhìn sang Thảm Vô Hoặc, thấy vẻ mặt y bình tĩnh tựa như vừa rồi vẫn chưa từng nói gì, chẳng qua lỗ tai đỏ lên đã vạch trần sự căng thẳng của y, ánh mắt Thảm Trì dừng lại trên tai Thảm Vô Hoặc trong nháy mắt, mở miệng hỏi: “Vì sao nói xin lỗi?”

“Nếu không phải tại ta, bây giờ em phải nên ở tiên giới.” Ánh mắt Thảm Vô Hoặc dường như đang nhìn vào ruộng thuốc, lại tựa như chẳng nhìn vào thứ gì.

“Nếu không phải do ngươi, ta đã sớm hồn phi phách tán.” Thảm Trì thuận tay lượm viên đá ném vào trong nước, dứt khoát gấp chân ngồi xuống đất, hắn cũng không ngờ lại thấy được ký ức hai đời của mình, chẳng qua vẫn còn chút nghi vấn muốn chứng thực, hắn vỗ tay xuống chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi đi.”

Thảm Vô Hoặc ngồi xuống bên cạnh theo lời Thảm Trì, vừa ngồi xuống lại như sợ mình bị ghét bỏ, dịch sang bên cạnh một chút, sau đó lại nhìn khoảng cách giữa hai người, trong mắt dâng lên vẻ ảo não hiếm thấy.

Thảm Trì thoáng nhìn y, không nói gì mà chỉ trực tiếp đưa ra nghi vấn của mình: “Minh Lệ là gì?”

Thảm Trì từng cho rằng Minh Lệ là thân ngoại hóa thân (phân thân), nhưng thân ngoại hóa thân là kỹ năng Đại La Kim Tiên mới có thể sử dụng được, huống chi nếu mang theo thân ngoại hóa thân cùng nhau tiến vào luân hồi mà không có bản thể, tuyệt đối không thể nào làm được.

“Kiếm của ta.” Thảm Vô Hoặc ngồi ngay ngắn, dùng một lát lại nói: “Kiếp trước do ta không cẩn thận, bị nó phát hiện nên y mới biến mất.”

Thảm Trì gật đầu, thực ra cũng không ngoài dự liệu của hắn, tiếp tục hỏi: “Nó là ai?”

“Nó tự xưng là hệ thống nhân vật chính, ta cũng không rõ lai lịch của nó, từ lúc sinh ra nó đã đi theo ta.” Thảm Vô Hoặc vẫn nghiêm túc, nhưng lúc nhắc đến hệ thống, trong mắt chợt lóe lên sát ý rồi biến mất.

“Hệ thống nhân vật chính?”

“Ừm, ta từng thí nghiệm rồi, sức mạnh của Tiên Đế không cách nào loại bỏ nó, nếu muốn thoát khỏi hoàn toàn, e rằng phải trên Tiên Đế mới có cơ hội.”

Thảm Vô Hoặc nhíu mày: “Chẳng qua Tiên Đế có thể thừa cơ lúc nó không đề phòng mà sửa chữa lại một ít, ta đã sửa đổi lại hai đời trước mấy phần. Nếu Tiểu Tri muốn học, ta có thể dạy cho em.”

“Được.”

Về việc Thảm Vô Hoặc biết hệ thống trong cơ thể hắn, Thảm Tri cũng không lấy làm lạ, từ sau khi Minh Lệ dẫn hắn đi lấy Xích Linh châu, hắn đã phát hiện ra.

Tuy đến bây giờ 013 chưa từng biến hiện ra dịch ý cùng uy hiếp đến hắn, nhưng dù sao lo trước tính sau cũng vẫn hơn nước đến chân mới nhảy.

Tháp truyền thừa Thảm Vô Hoặc dựng nên vì muốn cất giấu một thứ gì đó, thứ hai là để phòng bị hệ thống, Thảm Tri mới phát hiện từ khi lên tầng chín hệ thống đã không còn hồi đáp.

Hai người lại nói chuyện một lúc, Thảm Tri đột nhiên hỏi: “Đại ca, ta đã nán lại ở đây bao lâu?”

“Ba mươi năm.”

Thảm Tri: “...”

“Ra ngoài thôi.”

Thảm Vô Hoặc vừa dứt lời, hai người đã xuất hiện ở bên ngoài tháp truyền thừa.

“Ta còn chưa hái linh dược.” Thảm Tri bỗng hoàn hồn.

Lập tức hắn thấy Thảm Vô Hoặc vung tay lên, tháp truyền thừa liền hóa thành tòa tháp nhỏ chỉ bé bằng nửa bàn tay, sau đó tòa tháp nhỏ rơi vào trong tay hắn.

“Tất cả là của em.”

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thảm Tri nhận lấy tháp nhỏ, ý tứ ngờ vực đưa mắt nhìn Thảm Vô Hoặc: “Ta không phải Du Tri.”

Mặc dù đã biết ký ức hai đời trước, nhưng Thảm Tri vẫn không thể nào kết hợp chính mình với thằng nhóc ăn mày kiếp đầu tiên đã truy đuổi Thảm Vô Hoặc cả đời, rốt cục giữa hai người vẫn có một tầng khoảng cách.

“Ta biết.” Thảm Vô Hoặc nhìn sâu vào Thảm Tri, trong mắt ẩn chứa tình cảm sâu sắc khiến người ta phải kinh ngạc: “Em chính là em, không phải bất luận kẻ nào.”

Thảm Tri không khỏi nhớ đến bàn tay máu thịt be bét của Thảm Vô Hoặc, trái tim từ trước đến nay chưa từng bận tâm bỗng nảy lên khó hiểu, cũng vô thức dời mắt khỏi tầm nhìn của Thảm Vô Hoặc.

Thoáng trăm mặc, dường như Thảm Tri nghĩ tới điều gì: “Đại ca, ngơoi qua đây một chút.”

Mấy năm nay Thảm Tri luôn ở trong ảo cảnh đời trước, có điều thân thể vẫn cao hơn, ngũ quan vốn có chút non nớt hoàn toàn rũ bỏ nét ngây thơ thiếu niên, hào hoa phong nhã khiến người ta không dời nổi mắt.

Thảm Vô Hoặc mới nhích xa Thảm Tri chừng hơn một trượng, nghe vậy im lặng tiến lên mấy bước đứng trước mặt Thảm Tri.

Thảm Tri hơi ngừng đầu, nhìn lên khuôn mặt sắc xảo góc cạnh của Thảm Vô Hoặc, ước vọng khi lớn lên sẽ cao như Thảm Vô Hoặc đã tan vỡ, Thảm Vô Hoặc thân cao sáu thước, mà bây giờ mặc dù hắn đã cao hơn so với kiếp trước một chút, nhưng vẫn thấp hơn Thảm Vô Hoặc một đoạn.

Thảm Vô Hoặc đứng nghiêm chỉnh cách Thảm Tri khoảng ba bước liền không tiến thêm nữa, trong lòng Thảm Tri bật cười một tiếng, không nói đến

chuyện đời thứ nhất luôn luôn vụng trộm dùng thần thức quan tâm Du Trì, ngay cả đời trước, hẳn cũng mơ hồ mấy lần phát hiện có người rình rập, hiện tại y lại tỏ ra nghiêm chỉnh như vậy.

Nghĩ thế nhưng Thẩm Trì cũng không nói gì, trực tiếp tiến lên hai bước, đưa tay kéo vạt áo Thẩm Vô Hoạch, hiện tại hẳn muốn xác nhận một việc.

Thẩm Vô Hoạch không hề đề phòng bị Thẩm Trì kéo nghiêng về phía trước, lập tức đưng trán với Thẩm Trì.

Nhiệt độ Thẩm Trì lạnh hơn một chút so với y, da thịt áp vào nhau, trong mũi truyền đến hương vị đặc thù của đối phương, còn cả hơi thở trong trẻo của Thẩm Trì. Bọn họ kề sát nhau như vậy, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch trầm lắng, hô hấp rối loạn vài phần, ở khoảng cách này, chỉ cần dựa vào một chút là y có thể chạm môi Tiểu Trì rồi.

Hiển nhiên Thẩm Trì phát hiện thấy sự khác thường của Thẩm Vô Hoạch, nhưng cũng không để tâm quá nhiều: “Đừng nhúc nhích.” Sau đó điều khiển ý thức trực tiếp xâm nhập vào thức hải của đối phương.

Đối với tu giả mà nói, từ trước đến nay thức hải luôn là nơi bí ẩn nhất không thể để ai chạm vào, nó có mối liên hệ chặt chẽ với hồn phách, nếu như bị tổn hại thì hậu quả khôn lường, nhưng ngược lại, khi ý thức tiếp xúc trực tiếp lại là hành vi thân mật nhất của tu giả.

Tất nhiên Thẩm Vô Hoạch phát hiện Thẩm Trì xâm nhập, tuy biết Thẩm Trì cũng không có tâm tư tán tỉnh gì nhưng Thẩm Vô Hoạch vẫn không kiềm chế được hơi thở, ý niệm của y du tẩu trong thức hải giống như được cổ vũ, vui sướng tiến đến bên cạnh ý thức của Thẩm Trì, nhảy nhót xung quanh nó, còn có gắng quẩn lầy.

Hành vi không chút phản kháng của Thẩm Vô Hoạch cũng không ngoài ý muốn của Thẩm Trì, hẳn không khách khí du tẩu một vòng trong thức hải của y, sau đó mới chậm rãi lui ra ngoài.

Ý thức của Thẩm Vô Hoạch hiển nhiên có chút lưu luyến không rời Thẩm Trì, mãi đến khi hoàn toàn lui ra ngoài nó vẫn còn nhảy nhót một hồi lâu mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Tuy có hơi suy yếu nhưng cũng may hồn phách cũng không bị tàn khuyết, cứ tu luyện tiếp như vậy, đợi tu vi đến Đại thừa, phi thăng cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết rằng những thứ hắn thấy là thật.

Thẩm Vô Hoạch vừa nhấc tay lên đặt giữa không trung, đúng lúc thoáng vòng qua tay Thẩm Trì, tùy ý để Thẩm Trì lui khỏi người mình: “Tiểu Trì không cần lo lắng, ta tự có phương pháp nuôi dưỡng hồn phách, nhất định trước lúc phi thăng có thể đầy đủ.”

Sau đó y lập tức biến sắc, giương tay vỗ cản lại cái bóng trắng đang nhào tới Thẩm Trì, một tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, trong tay Thẩm Vô Hoạch đang túm một vật màu trắng cao đến chừng đầu gối ngay trước mặt Thẩm Trì. Y đưa mắt nhìn nó, nói rằng: “Tiểu Trì, mèo của em”

Năm đó lúc Thẩm Trì vào tháp cũng mang theo Cháp Ảnh, có điều sau khi Thẩm Trì vào nó liền bị bán ra ngoài, phiêu dạt hơn ba mươi năm.

Hiện tại Cháp Ảnh lớn lên giống con hổ trắng choai choai, chiếc sừng vàng trên trán đã nhô cao, có điều đôi cánh dài trên lưng vẫn giống như trước, cũng không còn kêu meo meo nữa.

Thẩm Trì nhìn lão tiểu hổ đang nhìn y vô cùng tội nghiệp, ra hiệu Thẩm Vô Hoạch buông nó ra.

Tay Thẩm Vô Hoạch mới buông lỏng, Cháp Ảnh ban nãy nhìn còn khá lớn đã nhanh chóng biến thân, hóa thành một con mèo nhỏ choai choai, tung tăng hai bước nhảy lên vai Thẩm Trì, thân mật cọ vào mặt hắn, kêu lên một tiếng ‘meo’ yếu ớt, sau đó ngoảnh đầu nhìn lướt qua Thẩm Vô Hoạch khiêu khích.

Trong sơn cốc rộng lớn, đám cự măng sặc sỡ đang bò chồng lên nhau, thông thả ngủ gật gù.

Trong một sơn động bí ẩn bị đàn măng xà bao vây bỗng vang lên giọng nói thiếu nữ trong trẻo êm tai, chẳng qua cũng rất uể oải: “Xà Vương đại nhân, thất lung ta đau, có thể nghỉ một lát không?”

“Một lát thôi, ta cam đoan không đi xa, chỉ phơi nắng ở trong cốc thôi.”

“Lần này tuyệt đối ta không trốn đi, ngài cũng biết, bí cảnh này trăm năm mới mở một lần, ta muốn đi cũng chẳng có chỗ mà đi.”

Thấy Xà Vương chậm rãi nhắm mắt lại lần nữa, Vân Nhiêu trượt xuống quả trứng nặng đã ấp ba mươi năm còn chưa phá xác, nhanh chóng chạy ra khỏi hang động.

Mấy năm nay Vân Nhiêu từ lúc ban đầu thấy xà liền run đến giờ thấy cũng như không, thuận thực đi vòng qua đám măng xà ở cửa động, nằng tìm một mảnh đất trống nhỏ hoạt động xương cốt cơ thể có hơi tê cứng.

Duỗi người, các khớp xương mỗi như vang lên tiếng rôm rốp, Vân Nhiêu theo thói quen ngẩng đầu nhìn trời than thở, thế nhưng nàng mới ngẩng đầu được nửa chừng liền đơ ngay tại đó.

“Hả?” Giơ ngón tay lên dụi mắt, lại chớp chớp, Vân Nhiêu chậm rãi há hốc miệng, đích thực là đáng về kinh ngạc sững sờ.

Nơi Vân Nhiêu lựa chọn ở giữa sơn cốc, từ góc nhìn của nàng vừa vặn có thể trông thấy mấy tầng trên của tháp truyền thừa, mà thời khắc này, nàng lại thấy đỉnh tháp truyền thừa đã ngấm mấy chục năm biến mất tiêu.

Đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào trong bí cảnh vẫn có những người khác?

Vân Nhiêu cân nhắc tu vi của mình, mấy năm nay nàng ở trong vùng đất truyền thừa dồi dào linh khí, cộng thêm được Xà Vương tiếp tế linh quả linh dược, tu vi tăng tiến hai cấp bậc, bây giờ đã là Kim đan hậu kỳ. Ngoại trừ Xà Vương, trong bảy rần ở nơi này, tu vi của nàng cao nhất, mà hiện tại Xà Vương đang ngủ.

Nghĩ thế, tâm tư đã ngừng sau khi bí cảnh đóng cửa lại bắt đầu rục rịch lần nữa.

Nàng muốn chạy trốn!

Lặng lẽ quay đầu liếc nhìn hang xà, phát hiện bên trong cũng không có động tĩnh, Vân Nhiêu vỗ lên người tám bùa ẩn thân cuối cùng.

Mới vừa đi được mấy bước, bởi do quá căng thẳng không chú ý dưới chân đã vấp phải vật gì đó, trước khi kịp hô lên thành tiếng, Vân Nhiêu vội vã che miệng mình, khẩn trương nhìn chằm chằm đại xà vừa bị nàng đá lăn một vòng.

Con rắn này bị gần bằng eo nàng, âm thanh ban nãy là do đầu nó va vào tảng đá bên cạnh.

Dường như đại xà đụng đầu có hơi mông lung, nước mắt lưng tròng bỏ trở lại vị trí cũ, tức giận phì phì một tiếng, ngẩng đầu lên giống như muốn mở miệng cắn Vân Nhiêu, nhưng chỉ trong một chớp mắt tiếp theo, thân thể nó đột nhiên ngừng lại, cái cằm đập thẳng xuống đất, không phát ra tiếng nữa, cẩn thận nhìn lại thấy cái bụng nó vẫn hơi phập phồng, chắc lại lăn ra ngủ.

Vân Nhiêu nhìn thuốc bột còn dư lại một phần trong tay, lại nhìn con rắn đang ngủ say như chết, sắc mặt cứng đờ.

Nếu như nàng nhớ không nhầm, thuốc bột này do năm đó nàng đến Dư Lan phong tìm Thẩm Tri, đúng lúc hắn đang luyện đan, nàng liền xin thuốc bột thành phẩm, nếu trí nhớ không sai, tên của nó là... Kinh thân tán.

Thảo nào lúc đó Thẩm Tri bảo nàng không nên dùng bừa bãi, thì ra tiểu sư thúc cũng không am hiểu mấy thứ này, Vân Nhiêu giống như đã phát hiện ra điều gì khó lường, lén lút cười trộm, hoàn toàn quên mất ban nãy nàng suýt chút nữa dùng thuốc bột này lên người mình.

Thận trọng cất đi nửa phần thuốc bột còn lại, Vân Nhiêu tiếp tục đi ra hướng ngoài xà cốc, có lẽ do trong người có bùa ẩn nấp, cộng thêm nàng đã sớm thuộc lòng địa hình trong cốc nên vô cùng thuận lợi đi đến miệng cốc.

Trong lúc Vân Nhiêu muốn rời khỏi đây thật nhanh, đột nhiên nàng cảm thấy thân thể cứng đờ, một ánh mắt lạnh lẽo không thể nào quen thuộc hơn chiếu thẳng vào lưng nàng.

Vân Nhiêu không khỏi bước nhanh hơn, phi liên tục như bay dẫn ra một khoảng cách.

Mãi đến khi đã dời đi thật xa, cuối cùng nàng mới hoàn hồn, đột nhiên dừng bước tỏ vẻ khó hiểu, kỳ quái, ban nãy Xà Vương hoàn toàn không đuổi theo nàng.

Mà thôi, bất luận thế nào, hiện tại nàng đã tự do rồi!

Nghĩ vậy, bước chân Vân Nhiêu không khỏi thoải mái hơn rất nhiều.

Có lẽ do Thiên Di bí cảnh đã đóng cửa, đa phần yêu thú ở nơi truyền thừa đều ngủ đông, cả đoạn đường đi thông suốt, thuận lợi đến khó tin.

Lại đi thêm một đoạn, dừng ở trước một khe núi nhỏ, nàng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Vừa dời mắt liền phát hiện thấy một sơn động bí ẩn, nàng giương mắt nhìn tình hình xung quanh một lát, vạch thân cây già ngoài động xem đi xem lại, rốt cục đã biết đây là nơi nào, nếu nàng nhớ không nhầm, trong cốt truyện từng miêu tả trong động này có hai yêu thú chuột nhỏ.

Vân Nhiêu hít sâu một hơi, một tay cầm kiếm, tay kia chuẩn bị lấy ra vũ khí bất kì lúc nào, cẩn thận dè dặt đi đến gần sơn động.

Khứu giác nhạy bén của nàng ngửi thấy mùi máu tươi, phương hướng truyền đến đúng là từ sơn động kia.

Dừng bước chân một lát, giương mắt nhìn lên mặt trời đang chói chang trên đầu, tự cổ vũ mình, bước đầu Vân Nhiêu lảng lảng nghe một lúc, phát hiện bên trong không có âm thanh, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy ra dây mây trên động.

Sơn động này rất nông, liếc mắt đã có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Đúng như Vân Nhiêu đã đoán, mùi máu tươi phát ra từ chính trong sơn động này, chẳng qua hiện tại ngoại trừ một ít vết máu còn mới lắm tẩm trong hang thì không lưu lại bất kì thứ gì.

Ánh mắt Vân Nhiêu dừng lại nơi máu rơi rớt một lúc, không khỏi thoáng rung mình, nắm chặt chuôi kiếm trong tay xoay người rời khỏi sơn động.

Tay không đi về không chút nghỉ ngơi, Vân Nhiêu tiếp tục tiến lên, quãng đường kế tiếp nàng đề ý, mỗi lần đi đến nơi được mô tả đã từng có người ghé qua trong truyện, dưới tình hình đảm bảo an toàn bản thân, chung quy đều phải quan sát động phủ của yêu thú trước tiên.

Nhìn dưới đất đầy dây thi thể còn mới, Vân Nhiêu lặng lẽ xoay người, liếc nhìn trường kiếm trong tay cho đến giờ còn chưa từng sử dụng, nhúu chặt mày.

Rốt cục là ai làm?

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoạch: Lần này Tiểu Tri thực sự quan tâm ta! Ngửa mặt lên trời cười to!

Thảm Tri: Ta chỉ không muốn người tự dung lẫn ra chết

Thảm Vô Hoạch: Ta muốn cùng Tiểu Tri đến thiên hoang địa lão, làm sao chết được!

— —

Thức hải: biển ý thức, ý chỉ toàn bộ tri thức lưu giữ trong đầu rộng lớn như biển cả, đối với tu giả nó biểu hiện cho lực tinh thần. Yếu tố này thường xuất hiện trong mấy truyện tu tiên. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Do có người thần bí mở đường, Vân Nhiêu vô cùng thuận lợi đi đến một khe núi ở lân cận tháp truyền thừa.

Hoặc có lẽ do quá mức thuận lợi, tâm tư Vân Nhiêu hiển nhiên thư giãn rất nhiều, chuyên tâm suy nghĩ tại sao không thấy tháp truyền thừa đâu nữa, đợi đến lúc phát hiện ra sau lưng có tiếng xé gió lao tới thì đã phản ứng chậm mất một nhịp.

Xoay người lộn một vòng né tránh tấn công, vật kia liền va mạnh vào sườn núi khiến mỏm đá thô dày bị thủng một lỗ lớn, đất đá bay tán loạn bắn cả lên người Vân Nhiêu.

Một cỗ uy áp vượt qua Kim đan kỳ tràn ra từ trong lỗ thủng, đè lên người Vân Nhiêu khiến nàng suýt chút nữa quỵ xuống tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng huy động linh lực toàn thân chống lại uy áp này, nhưng vẫn không thể động đậy được.

Không đến giây lát, kẻ đánh lên kia liền lác lư thân thể đứng dậy từ trong đồng đá vụn, ánh mắt sắc bén đánh giá Vân Nhiêu, dường như đã chọn xong góc độ, nó bước chân ra sau hơi gấp xuống, lần thứ hai đánh tới nàng.

Đó là một con chồn khổng lồ, nó có hàm răng sắc bén cùng móng vuốt nhọn, Vân Nhiêu không chút hoài nghi một kích này của nó sẽ cắn đứt cổ nàng.

Điều động hết tinh thần, nhưng cỗ uy áp ở trên người khiến nàng vẫn không thể động, thậm chí ngay cả kiếm trong tay cũng không giờ nổi, mắt thấy con chồn kia đã gần ngay trước mắt, đôi mắt Vân Nhiêu bỗng sáng ngời, cắn lên đầu lưỡi ép phun ra một ngụm máu, máu tươi hóa thành một lưỡi dao sắc bén đánh tới con chồn kia.

Nếu như bắn trúng, một đòn này nhất định bắn thủng cổ con chồn.

Con chồn hiển nhiên có linh tính, thoáng nghiêng người tránh khỏi công kích của Vân Nhiêu.

Đương nhiên Vân Nhiêu không cho rằng một chiêu kia có thể bắn trúng, do con chồn bị phân tâm, uy áp đè nén trên người nàng thoáng buông lỏng, trong nháy mắt nó né tránh công kích, kiếm quyết bên tay trái đã sớm chuẩn bị xong, phi kiếm trong tay nàng nhanh như chớp tấn công về phía nó, kiếm thể lăm lẹ kéo theo một vệt sáng.

Hiển nhiên không ngờ con mèo nhỏ bé này lại biết phản kháng, trong miệng con chồn vang lên tiếng rống giận, Vân Nhiêu chỉ cảm thấy không khí ngưng trệ một hồi, kiếm của nàng bị không chế cách con chồn ba thước, không tiến lui được.

Thực lực cách quá xa.

Suy nghĩ của Vân Nhiêu biến chuyển, nỗ lực tìm một kế sách thoát thân, nhưng càng nghĩ càng sốt ruột. Kiếp trước ngay cả một con gà nà cũng chưa từng giết, xuyên việt mấy năm nay mặc dù có chút kinh nghiệm chiến đấu, nhưng nhiều nhất chỉ có thể ứng phó tu giả đồng cấp, rõ ràng con chồn này đã vượt qua năng lực đáp trả của nàng rất nhiều.

Nàng thực sự nghĩ không ra, vì sao cái bí cảnh này chỉ cho phép tu giả từ Trúc cơ đến Kim đan tiến vào, ấy vậy lại xuất hiện cả yêu thú Nguyên anh, rốt cục tiên nhân trước đây thiết lập bí cảnh này nghĩ sao vậy!

Thấy Vân Nhiêu không cử động được nữa, con chồn hung dữ gào lên một tiếng, bắn kiếm của nàng vào trong vách đá đối diện, lần thứ hai nhào tới!

“A!”

Thảm Trì đang chuẩn bị ra ngoài cùng Thảm Vô Hoặc bỗng dừng bước chân, Chắp Ảnh ngồi an phận trên vai hần tiên phong xông ra ngoài.

Đợi đến khi hai người đến chỗ khe núi kia, đúng lúc trông thấy một bóng đen cực lớn đang bay về phía Thảm Vô Hoặc.

Thảm Vô Hoặc nhanh chóng tiến lên một bước ngăn ở trước mặt Thảm Trì, đánh một chưởng quét ra kinh phong, cái bóng đen kia liền yếu ớt bay nghiêng ra ngoài, va rầm rầm vào vách đá, dính lên đó rồi tuột xuống mặt đất, té thành một cục thịt, hiển nhiên đã chết đến mức không thể chết thêm.

Đầu tiên Thảm Trì liếc nhìn Thảm Vô Hoặc, sau đó chuyển sang hai người đang nằm đè lên nhau trước mặt hần.

Dưới cùng là Vân Nhiêu, diện mạo của nàng không khác 30 năm trước là mấy, lúc này sắc mặt đỏ bừng, không biết là sợ hay xấu hổ. Mà người đàn ông đang đè trên người nàng, Thảm Trì hí mắt, ấn tượng về người chỉ có hai chữ — nguy hiểm.

Không giống với Thảm Vô Hoặc không hề che giấu sắc bén lãnh đạm, người này giống như một đoàn kiếm được ngâm trong độc dược, giấu đi vẻ sắc nhọn.

Trong lúc Thảm Trì nhìn về phía y, ánh mắt nam nhân kia cũng nhìn hai người ngấm ý cảnh cáo, Thảm Trì mỉm cười với y, nam nhân giật mình, trong mắt lóe lên đôi chút cảnh giác.

Lúc này Vân Nhiêu đang kích động đến đỏ bừng cả mặt, nàng vốn cho rằng nhất định sẽ vui thấy ở nơi đây thì người này đột nhiên xông ra, một chiêu đánh bay con chồn kia, do ban nãy nàng bị đụng ngã, hiện tại cảm giác được hơi thở mát mẻ của nam nhân bên tai, bàn tay rộng lớn nâng hông nàng, vốc người cường thế bao bọc lấy nàng bên trong, từ góc nhìn của nàng vừa vặn có thể trông thấy gò má nam nhân.

Thật là đẹp trai! Trong mắt Vân Nhiêu tràn đầy kinh diễm. (Suốt ngày chê Vân Vụ nhan không, Vân Nhiêu đâu khác gì...)

Dáng vẻ hoàn toàn bất đồng so với Thảm Trì đẹp đẽ không chút ti vết hay Thảm Vô Hoặc thâm thúy sắc bén, ngũ quan nam tử này thô cứng hơn rất nhiều, nhưng khi kết hợp lại với nhau lại trở nên điển cuồng khó diễn tả được bằng lời, đúng lúc đâm trúng mạnh điểm của Vân Nhiêu. (Mạnh = moe, cute)

Nam nhân đứng lên đầu tiên, khom người vươn tay ra với Vân Nhiêu, gương mặt tỏ ra lo lắng rất hợp thời: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Giọng nói trầm thấp quyến rũ, rất tuyệt! Lúc này Vân Nhiêu mới phát hiện, trên thân người này dĩ nhiên chỉ mặc một chiếc áo bào họa tiết rắn màu đen, lúc cúi người lộ ra mảnh da thịt màu mạch nha, cơ ngực hoàn mỹ, còn cả cơ bụng tám múi!

Vân Nhiêu vội vàng bưng lỗ mũi.

Trông thấy dáng vẻ Vân Nhiêu, trong lòng Thảm Trì sáng tỏ, tiến lên mấy bước nói: “Vân Nhiêu sư đệ, đã lâu không gặp.”

“Tiểu, tiểu sư thúc! Còn cả Vô Hoặc sư thúc! Sao các người lại ở đây?” Vân Nhiêu đang chìm đắm trong nam sắc lúc này mới phát hiện ra hai người Thảm Trì, nhất trời kinh ngạc, quên cả che mũi, hai dòng máu đỏ chảy ra từ mũi nàng, cũng may khuôn mặt nàng đẹp, ngốc nghếch như vậy ngược lại cũng không xấu.

“Lúc con đường xuất cảnh mở ra chúng ta đã không bắt kịp, ban nãy đúng lúc đi qua nghe thấy tiếng động nên tới xem một chút.” Thảm Trì cũng không đề cập đến chuyện thác truyền thừa, qua loa trả lời câu hỏi của Vân Nhiêu.

Nhưng Vân Nhiêu lại rất tự giác, không đợi Thảm Trì hỏi han kể hết ra những cảnh ngộ mình gặp phải mấy năm nay, càng nhân mạnh thêm việc áp trứng đau khổ cỡ nào, nói xong còn đập một nhát vào eo mình: “May mắn ban nãy vị đạo hữu này cứu ta, nếu không dù ta không chết cũng bị lột da.”

Mới ngẩng đến cảnh móng vuốt sắc bén đâm vào cổ họng mình, Vân Nhiêu liền sợ run cả người, lúc giới thiệu nam tử với hai người Thảm Trì, đột nhiên ngưng lại, dường như nàng còn chưa biết tên ân nhân cứu mạng.

“Ta tên Cảnh Nguyên, cô nương không cần khách khí.” Từ thời điểm Vân Nhiêu hô lên thân phận hai người Thảm Trì, sự cảnh giác trong mắt Cảnh Nguyên buông lỏng rất nhiều, lúc này mặt mày niềm nở hành lễ với hai người họ, dáng vẻ có phần tùy tiện phóng khoáng: “Ra mắt hai vị đạo hữu.”

Ánh mắt Thảm Trì vẫn chưa từng rời khỏi Cảnh Nguyên, đương nhiên thấy được ánh mắt y lóe lên ý cười lúc Vân Nhiêu oán hận áp trứng khổ cực, trong lòng dường như nắm được điều gì, thuận tay vịn vào Chắp Ảnh vừa nhảy vào trong lòng hần, cắt đi món đồ nó để vào tay mình rồi gạt đầu với

Cảnh Nguyên: “Không biết đạo hữu thuộc môn phái nào? Vì sao lại ở trong bí cảnh?”

“Ta chỉ là tán tu, không có môn phái gì, lưu lại chỗ này cũng do bỏ lỡ ngày xuất cảnh.” Cảnh Nguyên phong thái ung dung.

Thẩm Tri gật đầu, lại xoa nắn đám lông trắng mềm mại trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy tay hơi nóng bèn quay đầu nhìn Thẩm Vô Hoạch, quả nhiên thấy ánh mắt y sáng quắc nhìn chăm chăm con mèo trong tay hắn, Thẩm Tri nhú mày, trực tiếp nhét mèo vào trong lòng Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch đang suy nghĩ làm sao để ăn thịt mèo: “...”

Chấp Ảnh đang được chủ nhân vỗ về đột nhiên rơi vào hố băng: “...”

Đang kinh ngạc Thẩm Tri sau khi lớn lên càng thêm yêu nghiệt, Vân Nhiêu bèn không chút do dự vứt bỏ hắn, quỳ gối trước tám mũi cơ búng của Cảnh Nguyên, mà không biết có phải Cảnh Nguyên cố ý hay không, bộ quần áo nào cũng đều hở ngực lộ bụng, mỗi khi thấy vậy Vân Nhiêu cảm giác đã xem đủ rồi, hận không thể tiến lên sờ một cái.

Thẩm Tri nghiêng đầu nhìn Thẩm Vô Hoạch, không ngạc nhiên chút nào khi ánh mắt y đang đặt trên người mình, thấy hắn nhìn sang, Thẩm Vô Hoạch còn nhiệt tình gật đầu với hắn.

Thẩm Tri lại không nhịn được lần thứ hai ném con mèo cho y.

Thẩm Vô Hoạch nhận lấy Chấp Ảnh đang giương nanh múa vuốt, không thèm để ý vết máu bị vuốt mèo sắc nhọn cào lên tay, cúi đầu nó trực tiếp nhét vào trong lòng.

Chấp Ảnh đáng thương chỉ có thể lộ ra hai con mắt rung rung lệ nhìn chủ nhân cầu cứu, sau đó con mắt cũng bị che khuất.

Bốn người đứng ở bờ sông Mặc Hà, dòng nước trong veo giữa sông chậm rãi chảy xuôi, không có mây may âm thanh, lòng sông phản chiếu hình ảnh bốn người.

Thẩm Tri quay sang Thẩm Vô Hoạch: “Chính là chỗ này?”

Thẩm Vô Hoạch gật đầu, chỉ lên một chỗ mặt nước: “Ồ ngay tại chỗ đó, ba thước vuông.” Sau đó nhìn về phía Cảnh Nguyên đang nói chuyện với Vân Nhiêu.

Có lẽ do ánh mắt của Thẩm Vô Hoạch quá lạnh, rốt cục Cảnh Nguyên không chịu nổi phải kéo vạt áo: “Vô Hoạch đạo hữu, có chuyện gì vậy?”

“Người có thể trở về.” Thẩm Vô Hoạch cất giọng hạ lệnh đuổi khách không chút khách khí.

Thẩm Tri liếc nhìn Vân Nhiêu, phát hiện nàng không phản ứng nhiều lắm, giống như chuyện say đắm mấy ngày nay đều chỉ là giả, trong mắt không dâng lên một tia hứng thú, thực sự là cô nương thông minh.

Đúng như Thẩm Tri suy nghĩ, Vân Nhiêu đã sớm phát hiện người này không ổn, lúc trước nàng còn tưởng do bí cảnh đặc biệt, tu giả bên trong có thể thăng lên Nguyên Anh kỳ, nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện tu vi của Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch đều dừng ở Kim đan đại viên mãn, hiển nhiên bị bí cảnh áp chế không thể đột phá.

Nhưng Cảnh Nguyên lại có tu vi Kim đan kỳ trở lên, không hề nghi ngờ, y không phải người.

Cho nên Vân Nhiêu nắm chặt lấy thời gian đi đường, hiện tại phải tách ra thật sự có chút luyến tiếc, nghĩ vậy, nàng lại không nhịn nổi đưa mắt nhìn khuôn mặt Cảnh Nguyên.

Sắc mặt Cảnh Nguyên không đổi, chỉ vô thức nhìn về phía Vân Nhiêu, thấy nàng đang nhìn y, khóe môi nhếch lên nở nụ cười với nàng.

Vân Nhiêu che ngực, lẳng lặng rời ánh mắt.

Thẩm Vô Hoạch thấy thế cũng nhếch khóe môi, con mèo đang nằm trong ngực y liền ré lên một tiếng rồi bỏ chạy, run lấy bảy trốn dưới chân Thẩm Tri. Khô phục lại bản mặt lạnh, Thẩm Vô Hoạch thở dài một tiếng trong lòng, ánh mắt vụt qua một tia ảo não khó thấy.

Thẩm Tri vẫn chưa chú ý đến sự khác thường của Thẩm Vô Hoạch, vì hắn nghe thấy Cảnh Nguyên nói: “Ta nguyện ý ký linh khế với A Nhiêu.”

Vân Nhiêu: “!!”

Yêu thú có thể hóa hình ở tu giới cực kỳ hiếm thấy, điều này không chỉ đại biểu tu vi của đối phương cao thâm, càng tượng trưng cho tư chất của y, mà lúc này, vị đại yêu cư nhiên chính miệng nói ra muốn ký linh khế với nàng!

Vân Nhiêu chỉ cảm thấy có cái bánh lớn từ trên trời rớt xuống đầu nàng, đập cho nàng chóng mặt.

Nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo, Vân Nhiêu nhanh chóng lui về phía sau hai bước, dừng ở bên người Thẩm Tri, hai tay ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn Cảnh Nguyên, lạnh lùng nói: “Không dung mà lại ân cần, không phải gian trá cũng phùng trộm cướp! Nói! Rốt cục ngươi có ý gì?!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Cháp Ảnh: Làm mềo cực khổ quá, mỗi ngày bị ném tới ném lui QAQ

Thảm Vô Hoặc: Mỗi ngày Tiểu Tri đều ném mềo cho ta, tui thân hức hức

Vân Nhiều: Ta phải thận trọng! Ôi thật là muốn liếm cơ bụng!

Cảnh Nguyên: Cung ơi mau tới! Ta là nam nhân có tận hai cái JJ

p/s: Rắn đực vốn có 2 JJ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trông thấy phản ứng của Vân Nhiều, thần sắc Cảnh Nguyên đang nghiêm túc đột nhiên xụ mặt xuống, con ngươi xanh biếc dường như cũng tối đi rất nhiều, tuy không nói gì nhưng lại khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Lương tâm Vân Nhiều run rẩy, vội vã đưa tay vỗ lên mặt mình mới khiến bản thân không bị mê hoặc bởi mỹ sắc trước mắt.

Nhìn kỹ cảm giác y rất giống một con cún cỡ bự, vừa khéo đâm trúng manh điểm của nàng, ăn gian quá.

Nghĩ vậy, Vân Nhiều nhìn sang Thảm Tri bên cạnh, trong mắt ngập tràn vẻ cầu cứu.

Thảm Tri có chút hứng thú nhìn hai người đang tương tác với nhau, thấy Vân Nhiều ngó sang, hần nờ nụ cười với nàng: “Nếu sư đệ thích thì giữ lại đi.”

Vân Nhiều chớp chớp muốn mù mắt, lặng lẽ ngoảnh đầu lại trông thấy ánh mắt mong chờ của Cảnh Nguyên, nhất thời cảm giác toàn thân sáng khoái! Nàng thay đổi quan điểm, nhiều mỹ nam như vậy, xuyên việt rất đáng giá!

Tốc độ Vân Nhiều quay đầu rất nhanh nên không trông thấy trong mắt Thảm Tri lóe lên ý cười nhạo. Tâm tình nàng vẫn rất vui vẻ cho đến khi ký xong linh khế, trong nháy mắt liền trông thấy chân thân của Cảnh Nguyên.

Kim quang đại biểu cho kết thành linh khế tan đi, con ngươi dọc xanh biếc, vẩy đen tuyến điểm tuyết hoa văn rực rỡ, một thân rắn vĩ đại dài chừng mười trượng, Vân Nhiều đỡ người ngay tại chỗ.

Đây chẳng phải chính là đại xà đáng ghét đã bắt ép nàng ấp trứng suốt 30 năm hay sao? Tại sao nó lại theo tới?

Nhìn Vân Nhiều giống như bị đánh đến hồ đồ, Thảm Tri vỗ lên vai nàng: “Sao không dùng linh khế chủ nhân sủng vật?”

Về mặt Vân Nhiều suy sụp: “Ta, ta quên mất.” Làm sao nàng có thể nói ra do bản thân say mê Cảnh Nguyên, không tự chủ được sử dụng khế ước bầu bạn, hiện tại xong rồi, muốn gỡ bỏ ít nhất phải lên Hóa thần kỳ, sắc mặt Vân Nhiều không thể yêu thương nổi.

Mà xà nào đó sau khi trở lại thân người về mặt như vừa ăn trộm thành công, trên người tỏa ra cảm giác vui sướng tìm được bạn đời thành công, hoặc bởi do vừa mới biến thân, vật áo ban đầu chỉ hơi mờ càng nổi rộng, lộ ra lồng ngực lớn. Thấy Thảm Tri ngó sang, y nhìn hần bằng ánh mắt cảm kích, sau đó bỗng dột mắt cực nhanh giống như bị kim châm.

Đương nhiên Thảm Tri nhận ra biểu hiện kỳ quái của Cảnh Nguyên, ngoảnh đầu lại nhìn Thảm Vô Hoặc, phát hiện mắt y đang nhìn chăm chăm vào lòng sông êm đềm, đành bỏ qua việc này: “Đại ca, khi nào có thể đi ra ngoài?”

“Qua hai canh giờ nữa.” Thảm Vô Hoặc nhìn sang Thảm Tri, lấy ra một cái đệm hương bồ đặt xuống đất: “Nếu như Tiểu Tri thấy mệt cứ ngồi nghỉ trước đi, khi nào ra ngoài ta gọi em.”

Đã nhiều ngày mọi người chưa được nghỉ ngơi, rời khỏi vùng đất truyền thừa tốn không ít sức lực, cho dù người tu hành thân thể cường tráng cũng có phần chịu không nổi. Có lẽ do công pháp tu hành của Thảm Tri bất đồng, thân thể mạnh khỏe hơn so với tu giả bình thường rất nhiều, ngược lại không cảm thấy mệt, chẳng qua Thảm Vô Hoặc đã nói vậy hần cũng thuận theo ngồi xuống. Sau đó tiếp tục nhìn về phía Vân Nhiều lúc này đang nói chuyện với

Cảnh Nguyên, vậy nên vẫn chưa trông thấy ánh mắt chuyên chú sau lưng mình.

Vân Nhiêu cũng phóng khoáng, rất nhanh đã tiếp nhận sự thật mình ký kết linh khế với Xà Vương, chẳng qua lúc này vẫn liếc y một cái: “Trứng của người đâu?”

“Không phải là trứng của ta.” Cảnh Nguyên chỉnh lại câu từ, “Đó là mẹ ta để lại, xem như là em trai ta, không phải trứng của ta.”

“Ah.” Vân Nhiêu lơ đãng trả lời, sau đó đổi ngữ khí: “Vì sao người bắt ta về? Ta cũng chẳng trợ giúp gì cho việc ấp trứng. Nếu như ta đoán không sai, mấy năm nay người đều dùng yêu lực nuôi dưỡng trứng rắn đúng không?”

“Ta, ta...” Nghe vậy, Xà Vương từ trước đến nay không tiếc dùng mỹ sắc dụ dỗ thoả mãn: “Nó mãi không ra, một mình ta ấp trứng có hơi cô đơn, thấy cô xinh đẹp nên muốn cô bầu bạn cùng.”

Vân Nhiêu bưng trán, cắn răng nghiêng lợi nói: “Vậy vì sao mỗi ngày đều muốn ta nằm úp lên trứng?”

“Dù sao vẫn muốn tìm chút việc cho cô làm.”

Nhìn đối phương dùng dáng vẻ nghiêm trang nài nỉ nói ra nguyên nhân hoang đường này, Vân Nhiêu đột nhiên cảm thấy có hơi vô lực: “Vậy vì sao người không đi ấp trứng, bây giờ lại theo ta ra ngoài?”

“Cô muốn đi, ta phải mở đường cho cô.” Xà Vương đưa tay kéo góc áo Vân Nhiêu thử thăm dò: “A Nhiêu, linh khế chúng ta cũng ký rồi, cô không thể bỏ ta lại.”

Vân Nhiêu không kéo lại được, quay đầu đúng lúc trông thấy đôi mắt sáng long lanh trên gương mặt khí phách đàn ông vô cùng tuấn tú, tim muốn nhũn ra.

Giả nai đáng thật! Vân Nhiêu vừa mặc niệm cho giới hạn cuối cùng của mình, vừa không nhịn nổi đưa tay đẩy cái đầu chó ra, thấy đầu chó được dâng chân lên dâng đầu cọ vào lòng bàn tay mình, Vân Nhiêu nghiêm mặt thu tay lại, ho khan một tiếng: “Quả trứng kia đâu?” Dầu gì nàng cũng áp tận ba mươi năm!

“Phá xác rồi, nó là tân Xà Vương, ta tự do.” Cảnh Nguyên cố kìm nén ham muốn kéo tay Vân Nhiêu tiếp tục đặt lên đầu mình, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng.

Vân Nhiêu mắt tự nhiên quay đầu: “Vậy vì sao ba mươi năm người đều không biến hình?”

“Vi để nó sớm ngày đi ra, ta cần phải dùng phần lớn yêu lực nuôi dưỡng nó mỗi ngày, yêu lực còn trong cơ thể vô pháp chống đỡ biến hình.” Cảnh Nguyên đáp.

Trên thực tế, nếu không có Vân Nhiêu xuất hiện, Cảnh Nguyên vốn muốn để trứng kia tự ấp, chẳng qua cũng chỉ mất một hai trăm năm, nhưng y cũng biết, Vân Nhiêu tuyệt đối sẽ không ở trong hang chờ y hai trăm năm, cho nên mới gấp như vậy.

Mà Vân Nhiêu lại quan tâm đến vấn đề khác: “Rốt cục tu vi của người là gì?” Cho dù y tiêu hao hơn phân nửa tu vi trên trứng rắn nhưng nàng vẫn không có cửa chạy trốn nào trước mặt y, có lần bị tóm còn bị ném lên trứng, thực sự quá xấu hổ.

Phụt.

Thẩm Tri không nhịn được nhỏ giọng bật cười, thấy hai người vẫn chưa chú ý tới mình, hần bèn đưa tay về phía Thẩm Vô Hoạch, lúc rút về vừa vịn xuất hiện một trái linh quả trong lòng bàn tay hần.

Gật đầu cảm tạ Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri để trái linh quả vào trong miệng, trái cây ngọt mát mà không ngấy, linh khí nhàn nhạt không nồng, rất thích hợp dùng để ăn tiêu khiển.

Thẩm Vô Hoạch luôn có thể biết hần nghĩ gì.

Ban đầu Thẩm Tri còn tưởng Thẩm Vô Hoạch chỉ giỏi nhìn thấu lòng người, nhưng rất nhanh hần đã phủ định kết luận này, Thẩm Vô Hoạch rõ ràng hiểu rõ hần đến tận xương tủy, rất nhiều thói quen cùng chi tiết chính hần cũng không để ý đến, mà Thẩm Vô Hoạch lại luôn có thể phát hiện đúng lúc.

Thực sự sắc sảo.

Thẩm Tri che giấu sâu xa trong mắt, tiếp tục nhìn hai người kia, nhưng tâm tư không còn đặt trên đó nữa.

Từ sau khi ra khỏi tháp truyền thừa, Thẩm Tri đã hoàn toàn dừng lại ý nghĩ không chết không thôi với Thẩm Vô Hoạch, nhưng cũng không cách nào giống như Du Tri toàn tâm coi y như sư tôn cùng đạo lữ mà sùng kính mến mộ, vậy nên nghĩ xem nên dùng thái độ gì cư xử với Thẩm Vô Hoạch khiến Thẩm Tri trước giờ luôn thích thẳng thắn phải khổ não một hồi, cuối cùng hần dứt khoát quyết định thuận theo tự nhiên.

Vì vậy mới giống như bây giờ, bầu không khí giữa hai người tuy hài hòa hơn rất nhiều, nhưng dường như vẫn dư ra chút gì đó.

Vân Nhiêu lơ đãng liếc mắt nhìn động tác của hai người kia, đang muốn lên án hành vi hóng chuyện của Thẩm Tri bỗng nhiên ngừng lại đưa tay dụi con

mất, giống như còn chưa thấy rõ, lại xoa tiếp.

Sau khi đưa quả xong, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch vẫn luôn nhìn Thẩm Trì không dời, thị lực của Vân Nhiêu không kém, ngồi đối diện với Thẩm Vô Hoạch vừa vặn trông thấy tình cảm hùng hực trong mắt y. Tuy che giấu rất nhanh nhưng Vân Nhiêu vẫn thấy rõ ràng, đó tuyệt đối không phải ánh mắt đại ca nên nhìn em trai mình.

Điều này sao có thể?! Thẩm Vô Hoạch là nhân vật chính của thế giới này, nguyên văn là một nam thần mặt lạnh không có lấy một đối tượng mờ ám, sao có thể đối với Thẩm Trì như thế...

Trước Nguyên anh kỳ, tướng mạo của tu giả sẽ tăng trưởng chậm chạp ở trạng thái đỉnh cao nhất, đến khi tu thành Nguyên anh mới không biến hóa nữa, đáng vẻ Thẩm Trì hiện tại đại khái chừng hai mươi tuổi, toàn thân lộ vẻ hào hoa phong nhã, thảo nào nam chính lại thích hần.

Tuy trong truyện viết Thẩm Vô Hoạch không phải kẻ trông mặt mà bắt hình dong, nhưng Vân Nhiêu lại cảm thấy do người trong cốt truyện còn chưa đủ đẹp, giờ đây, chẳng phải Thẩm Vô Hoạch đã thua trong tay Thẩm Trì sao?

Vào giờ phút này, Vân Nhiêu đã hoàn toàn xếp Thẩm Vô Hoạch vào hàng ngũ hảo sắc ham muốn Thẩm Trì. Nàng hít một hơi thật sâu, đang muốn nhắc nhở Thẩm Trì lại đột nhiên phát hiện một cổ hàn ý xông thẳng lên đỉnh đầu, tầm mắt Thẩm Vô Hoạch đang nhìn qua đây, lạnh lẽo trong mắt khiến nàng không chịu nổi sợ run cả người, ảm ức ngấm miệng lại, ánh mắt phức tạp nhìn sang Thẩm Trì dường như đang không hiểu chuyện gì, trong lòng chợt thấy lo âu.

“A Nhiêu, A Nhiêu...” Hiển nhiên cảm giác thấy Vân Nhiêu đang thất thần, Cảnh Nguyên giờ tay lên khua khoáng trước mặt nàng: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Tiểu sư thúc, không phải, ta đang nghĩ sau khi trở về tông phải bế quan, tranh thủ thăng lên Kim đan viên mãn.” Đến lúc đó nếu như Thẩm Vô Hoạch muốn ức hiếp tiểu sư thúc, nàng có thể đánh y!

Dường như không nhìn thấy ngọn lửa hùng hực trong mắt Vân Nhiêu, Cảnh Nguyên giờ tay lên vuốt ve mái tóc dài của nàng, ý tứ sâu xa nói: “Sau này A Nhiêu muốn đánh ai cứ gọi ta.”

Vân Nhiêu: “...” Hình như nàng ôm được bắp đùi bự.

Thành Đông Trạch nằm ở phía bắc đầm Đông Trạch, giáp với Bắc Nguyên quốc, hiện tại Sơ Linh giới đang ở thời kỳ hòa bình, năm quốc gia có quan hệ ngoại giao tốt, giống như thành Đông Trạch là thành thị giáp biên cũng trở thành nơi thông thương chủ yếu giữa hai nước.

Thời tiết vào đầu đông, thương nhân từ Bắc Nguyên quốc bày ra từng chồng áo lông dày cộp trên phố cùng với tiếng rao hàng lớn mang khẩu âm thô lỗ đặc trưng của Bắc Nguyên quốc, rất nhiều người vây quanh sạp hàng áo lông cò kè mặc cả, không khí náo nhiệt khiến tuyết đầu mùa cũng không rơi nổi xuống đất.

Bốn người chia ra ngồi xuống hai bên nhả gian tầng hai trong khách sạn, Thẩm Trì Thẩm Vô Hoạch một bên, Vân Nhiêu Cảnh Nguyên một bên, Chắp Ảnh vẫy đuôi ghét bỏ né tránh bàn tay Vân Nhiêu, ngoan ngoãn bò vào trong lòng Thẩm Trì.

Cho dù cộng thêm đời Du Trì, Thẩm Trì cũng chưa từng dừng lại ở chốn bên ngoài nhân nhãn như vậy, cho tới nay, dường như hần luôn là một cây cung kéo căng, chưa bao giờ từng thư giãn, hiện tại được yên tĩnh lại có vài phần hứng thú.

Vân Nhiêu thò tay ra ngoài cửa sổ, đón được một mảnh hoa tuyết: “Tuyết rơi rồi!”

Thẩm Vô Hoạch quay sang Thẩm Trì đang nhìn ra ngoài cửa sổ: “Từ chỗ này trở về tông, đi ngựa ước chừng hai tháng, qua mười hai thành Đông Nhạc quốc, quay về vừa vặn có thể bắt kịp lễ hội băng đảng của thành Kính Tiên.”

Vân Nhiêu vốn hạ quyết tâm trở về bế quan nghe vậy ánh mắt phát sáng lấp lánh, tràn đầy mong đợi nhìn Thẩm Trì chằm chằm.

Phóng túng đứng mực có thể trợ giúp tu luyện, Thẩm Trì đương nhiên hiểu đạo lý này, ở trong Thiên Di bí cảnh hần đã lên đến Hoàng cảnh tầng chín đỉnh cao, mơ hồ giống như sắp đột phá lần nữa, tuy nói công pháp này không nhắc đến bình cảnh tu vi, nhưng yêu cầu về tâm tình lại rất cao, hiện tại Thẩm Trì còn điều luyện, nhưng không thể đảm bảo được sau này sẽ thế nào, phải tự ngộ ra nhiều điều mới tốt.

Hơn nữa hần có dự cảm, đoạn đường này chắc chắn hần sẽ có thu hoạch.

Thấy Thẩm Trì gật đầu bằng lòng, Vân Nhiêu vui sướng nhảy cồm lên, kéo Cảnh Nguyên đi ra ngoài: “Chúng ta đi chuẩn bị ngựa với xe kéo!”

Thẩm Vô Hoạch dời mắt khỏi đôi tay đan xen của hai người kia, lại liếc nhìn bàn tay phải Thẩm Trì tùy ý đặt lên bàn.

Ngón tay Thẩm Trì vô cùng xinh đẹp, thon dài trắng nõn, giống như mỹ ngọc được điêu khắc tỉ mỉ, ngón tay Thẩm Vô Hoạch thoáng động. Đăng bởi: admin

Chương 83

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Meo!”

Đúng lúc này, Chắp Ảnh đang nằm trong ngực Thẩm Tri bỗng nhiên rít lên một tiếng, sau đó nhảy lên cái bàn, từ cửa sổ phi ra ngoài, không biết do đúng lúc hay cố ý, nó vừa vịn cất ngang động tác của Thẩm Vô Hoặc.

Thẩm Tri mặc cho nó đi, chậm rãi bung ly trà lên trước mặt, vẫn chưa nhìn sang Thẩm Vô Hoặc.

[Chủ nhân, qua phân tích ban nãy nam chính muốn cầm tay người.] Hệ thống đã tỉnh lại sau khi rời khỏi bí cảnh làm tròn bổn phận thông báo điều nó phát hiện.

Thẩm Tri cầm ly trà trong tay ngừng một lát, [Ta biết.] Sau đó thờ ơ đặt cái ly lên miệng, nước trà bốc lên khói nhẹ mỏng lung vừa vịn che đi ý tứ sâu sắc trong mắt hắn.

[Kiến nghị chủ nhân tạo quan hệ tốt với nam chính, có thể trợ giúp nâng cao giá trị phản kích.]

[Ah.] Thẩm Tri đáp lại trong lòng, đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoặc sắc mặt vẫn như cũ, thấy đáng vẻ nghiêm trang của y, đột nhiên hắn cảm thấy có vài phần đáng yêu.

Hệ thống im lặng một hồi, lần thứ hai lên tiếng, [Xin lỗi chủ nhân, là 013 không làm tròn bổn phận, dĩ nhiên mất không chế tạm thời, ở trong bí cảnh vẫn chưa giúp gì được ngài.]

[Không sao.] Thẩm Tri đương nhiên biết vì sao nó lại mất không chế, hiếm thấy một lần ôn hòa với hệ thống, [Ta ở trong đó vẫn chưa gặp nguy hiểm, hơn nữa vật trong bí cảnh do tiên giả lưu lại, áp chế người cũng là bình thường, không nên tự trách.]

[013 cảm ơn chủ nhân.]

Nghe hệ thống vừa mừng vừa sợ cảm ơn, sắc mặt Thẩm Tri không đổi, khuy tay nhàn nhã đặt lên bàn, đột nhiên nói: [Nếu như ta giết Thẩm Vô Hoặc, giá trị phản kích có thể tăng lên bao nhiêu?]

Dường như bị lời nói của Thẩm Tri làm kinh sợ, hệ thống trầm mặc một hồi lâu: [Nam chính là con cưng của thiên đạo, không thể sát hại.]

[Tuy có hơi khó, chẳng qua không phải là không làm được nhĩ.]

Lại im lặng một hồi. [Chủ nhân, 013 không hiểu, chẳng phải ngài đã giải hòa với nam chính rồi sao?]

Đầu ngón tay Thẩm Tri lướt nhẹ dọc theo mép ly trà, [Kiếp trước y phá hủy di vật của mẹ ta, hại chết ta, còn đối đầu với ta khắp nơi, ta há có thể bỏ qua cho y?]

Sau một lúc, rốt cục hệ thống đưa ra đáp án: [Đợi sau khi giá trị phản kích của chủ nhân đạt đến 80%, sẽ mở khóa công cụ có khả năng khắc chế thiên đạo, chỉ cần tháo nó khỏi người nam chính là được.]

[Hiện tại giá trị phản kích bao nhiêu rồi?]

[Thưa chủ nhân, 52%.]

[Ừ.] Thẩm Tri khẽ đáp lời, lập tức chuyển đề tài, [Nếu ta kết làm đạo侶 với Thẩm Vô Hoặc, có thể tăng thêm bao nhiêu?]

[Thưa chủ nhân, tính toán sơ bộ, ít nhất có thể tăng thêm 20%.] Hệ thống trả lời rất nhanh: [Thưa chủ nhân, ngài muốn kết đạo侶 với nam chính? 013 có thể cung cấp cho ngài bản công lược hoàn chỉnh để chiếm được cảm tình.]

Cái này, Thẩm Tri hiếm khi không nhủ mảy, ngược lại có vài phần hứng thú với công lược từ trong miệng hệ thống. [Xem nào.]

Xem sơ qua một lần bản công lược của hệ thống, sắc mặt Thẩm Tri lộ vẻ kỳ quái, vô thức nhìn sang Thẩm Vô Hoặc.

Hiển nhiên Thẩm Vô Hoặc chú ý tới sắc mặt Thẩm Tri, liền hỏi: “Tiểu Tri đang nghĩ gì vậy?”

Thẩm Tri chỉ cười thần bí, cũng không giải thích, đứng dậy nói: “Đại ca, chúng ta cũng ra ngoài dạo một vòng đi.”

Trong tiệm trà phía đối diện với khách sạn, một gã thanh niên mặc hoa phục sắc mặt tái nhợt, thi thoảng ho khan một tiếng, xuyên qua màn lụa mỏng nhìn chăm chú hai người ở tầng lầu đối diện đang ăn ý với nhau, phật châu trên tay xoay chuyển lạch cạch, mãi đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất ở phía cuối phố, gã mới chậm rãi đứng dậy, do thân thể suy yếu, lúc đứng lên còn loạng choạng.

Gã lão đảo đi xuống dưới lầu, đang muốn rời khỏi cửa tiệm, bỗng nhiên một tiểu nhị ngăn ở trước mặt gã, khuôn mặt tiểu nhị kia tuấn tú, lễ độ cung kính nói: “Khách quan, ngài còn chưa trả tiền đâu.”

Thanh niên dường như hơi mê man: “Trả tiền?”

“Đúng vậy, khách quan, ban nãy ngài mới ở nhà gian lầu hai, một bình trà Vân long cao cấp, còn thêm mười món đồ ăn chiều bài của cửa tiệm, tổng cộng năm lượng bạc.” Tiểu nhị nói năng đúng mực, đưa tay ra sau lưng ra hiệu, mấy tráng hán hung dữ nhất thời xúm lại.

“Lại là một tên ăn quịt, thanh niên bây giờ chẳng biết suy nghĩ cái gì.”

“Dáng vẻ rất tuấn tú, đáng tiếc là một ma bệnh, chỉ sợ chẳng làm nổi việc chân tay, năm lượng bạc cũng không phải số tiền nhỏ, chắc chắn.”

Người qua đường chỉ trỏ, nhưng không ai tiến lên giải vây.

Ánh mắt thanh niên hoa phục vẫn u mê như trước, giống như một con thỏ bị hoảng sợ, mắt thấy mấy tráng hán ngày càng ép sát, gã đột nhiên bạo phát, lão đảo lao ra ngoài cửa.

Tiểu nhị ở trước mặt bị gã đẩy ngã ngựa mặt lên trời, đầu đón la lên oai oái: “Con ma bệnh này ăn quịt còn đánh người! Đuổi theo!”

Mấy tên tráng hán đuổi theo thanh hoa phục rẽ đông rẽ tây, nhưng cuối cùng vẫn bị mất dấu ở trong con hẻm cụt, một tên thờ hồng học vịn tay vào tường: “Không ngờ tiểu tử kia thoát nhìn bệnh tật mà chạy lại rất nhanh.”

“Ta khinh, lần sau để ông bắt được nhất định phải cho nó biết tay!”

“Không đuổi kịp thằng nhãi kia, tiền tiêu hàng tháng của ta lại hao hụt rồi, haiz.”

Đúng lúc này, một giọng nói âm u ảm đạm vang lên phía sau lưng bọn họ: “Các người tìm ta?”

Tuyết dần dần rơi dày hơn, lúc sắp si chạng vạng đã phủ một tầng trắng xóa lên thành Đông Trạch.

Chậu than trong phòng vẫn chưa đốt lửa, nhưng nhờ trận pháp đơn giản nên cũng ấm áp dễ chịu, trong tay Thẩm Tri đang cầm một quyển sách cổ, gập chân ngồi dựa thoải mái trên bệ cửa sổ, dáng vẻ rất lười biếng, người dưới phủ một tấm chăn lông cáo đỏ, bên cạnh bày mấy khay điểm tâm nhỏ xinh cùng mâm linh quả, có thể tùy ý với tay tới, những thứ này do Thẩm Vô Hoạch đã sắp xếp trước khi rời đi ban nãy.

Từ sau khi Thẩm Tri tỏ rõ mục đích, dường như hệ thống đã trở nên yên lặng, im ắng không một tiếng động, khiến Thẩm Tri nhớ tới dã thú ẩn trong bóng tối lặng lẽ chuẩn bị một đòn giết chết con mồi.

Thật ra cũng thú vị.

Chẳng qua cho dù nó thú vị, Thẩm Tri cũng sẽ không cho phép một vật khó nắm bắt như vật tiếp tục bám vào hồn phách của mình.

Nghĩ đến suy đoán của Thẩm Vô Hoạch về hệ thống này lúc ở trong bí cảnh, trong mắt Thẩm Tri xẹt qua một tia rét lạnh.

Đương nhiên Thẩm Tri không giết Thẩm Vô Hoạch, cũng không có ý định kết làm đạo lữ với Thẩm Vô Hoạch chỉ vì giá trị phản kích.

Song lần thử dò xét này hiển nhiên cho kết quả hết sức hài lòng, công cụ khống chế thiên đạo, khoé môi Thẩm Tri nhếch lên một đường cong nguy hiểm, không uống công sau khi xuất cảnh hẳn đã luôn có ý ám hiệu nó rằng Thẩm Vô Hoạch cũng trùng sinh một đời.

Trà Thu tử trên bàn đã nguội.

Thẩm Tri khép lại cuốn sách, đúng lúc Thẩm Vô Hoạch đẩy cửa tiến vào, y đi đến trước mặt Thẩm Tri, đặt vật đang cầm trong tay lên khay: “Tiểu Tri, bánh quế hoa phổ bắc, ném thử xem.”

Bánh quế hoa này vỏ ngoài giòn xốp vàng óng ánh vô cùng đẹp mắt, nhân bên trong màu trắng, tỏa ra hương thơm hoa quế.

Thẩm Tri nhớ lại thời điểm kiếp trước hẳn lưu lạc đến thành Đông Trạch, dường như từng nhìn nó mà chảy nước miếng, chẳng qua sau đó do vết thương trên gương mặt như ác quỷ lại ăn mặc giống ăn mày nên bị chủ quán đuổi đi.

Tại sao Thẩm Vô Hoạch biết được?

“Kiếp trước sau khi rời khỏi Thiên Di bí cảnh ta đã đến thành Đông Trạch, lúc đi qua phố tây đã nghe người ta nói.” Thẩm Vô Hoạch giải thích, dường như trong mắt còn có chút đau lòng.

Lúc Thẩm Vô Hoạch từ Thiên Di bí cảnh đi ra thì Thẩm Tri đã sớm rời khỏi thành Đông Trạch, hơn nữa khi đó Thẩm Vô Hoạch vẫn chưa khôi phục ký ức

đòi thứ nhất, chỉ coi Thẩm Tri như người xa lạ, thế mà y vẫn nhớ đến tận bây giờ.

Thẩm Tri thấy ánh mắt hàm chứa mong đợi của Thẩm Vô Hoạch, cầm một miếng bánh quế hoa lên cắn một cái, ngoài mềm trong nhuyển, lớp vỏ xốp toi, ngọt mà không ngấy, trong miệng tràn ngập hương hoa quế, giống hệt mùi vị kiếp trước Thẩm Tri từng suy đoán.

“Ăn rất ngon, cảm ơn đại ca.” Hiện nay Thẩm Tri đã sớm ích cốc, ăn nhiều đồ phàm tục cũng không có lợi cho tu luyện, vì vậy hắn chỉ ném thử mùi vị liền để nó vào cạnh khay, ngăn cách với phần bánh còn nguyên, cầm lên một miếng đưa cho Thẩm Vô Hoạch: “Ngươi cũng thử xem.”

Sau đó Thẩm Tri thấy Thẩm Vô Hoạch mặt không đổi sắc cầm lấy miếng bánh hắn đã từng cắn đưa vào miệng nhai kỹ từng ngụm, động tác tao nhã không nói nên lời.

Chậm rãi nuốt xuống hết thức ăn trong miệng, Thẩm Vô Hoạch gật đầu tán thành: “Ăn rất ngon.”

Sắc mặt Thẩm Tri hơi ngờ vực một chút, vừa muốn nói gì thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc.”

“Tiểu sư thúc, Vô Hoạch sư thúc, các người có ở đây không?”

Cánh cửa cốt kết mở ra, thấy Thẩm Vô Hoạch đứng ngay trước mặt, Vân Nhiều run rẩy, ngó vào bên trong nhìn một vòng: “Vô Hoạch sư thúc, tiểu sư thúc đâu?” Sau khi xác định Thẩm Tri ở bên trong, Vân Nhiều thở phào nhẹ nhõm: “Ta có thể vào không?”

“Vào đi.” Ánh mắt Thẩm Tri nhìn khay bánh quế hoa, vẫn chưa nghĩ ra thứ cảm giác kỳ lạ kia là gì, vẫy tay gọi Vân Nhiều tiến vào.

Thẩm Vô Hoạch nhường ra một lối đi để Vân Nhiều tiến vào, sau đó khép cửa lại.

Thẩm Tri đã xuống khỏi bệ cửa sổ, lúc này đang ngồi trên chiếc giường mềm mại, thân mặc trường bào ở nhà, tóc dài rối tung tùy ý xõa xuống người, quyển sách trong tay đã cất đi, thần thái mang theo vẻ lười nhác, mặc dù chưa để lộ gì, nhưng lúc nhìn thấy hắn Vân Nhiều vẫn ngẩn ngơ, không nhận được xoa nắn cái mũi hơi ngứa ngáy.

Sùng vật nhà nàng còn kém xa so với tiểu sư thúc!

Vì không muốn mình quá thất lễ, Vân Nhiều vội vàng dời mắt sang chỗ khác.

“Ồ? Là bánh quế hoa!” Nhìn lên chiếc khay trên bàn uống trà, con mắt Vân Nhiều sáng ngời, lại quay sang Thẩm Tri: “Tiểu sư thúc, ta có thể ăn không?”

Thẩm Tri gật đầu: “Ăn đi.”

Vân Nhiều nhanh chóng thò tay ra cầm lấy một miếng giống như sợ bị người khác cướp mất, hai ba ngụm nhét vào trong miệng nhai nhồm nhoàm, tuy động tác không quá dễ nhìn, nhưng khuôn mặt nàng vốn xinh đẹp, ngược lại cũng có đôi chút mỹ cảm suông sẽ không câu nệ, quai hàm phồng lên có vẻ rất đáng yêu.

“Ăn ngon!” Sau khi Vân Nhiều nuốt xuống bèn khen ngợi, nói: “Đây là bánh quế hoa ở phố tây, lúc chiều ta đứng xếp hàng hơn nửa canh giờ ngoài tiệm cũng không mua được một phần, tiểu sư thúc, ta có thể ăn thêm một miếng nữa không?”

Thẩm Tri lại gật đầu, sau khi Vân Nhiều ăn xong còn muốn tiếp tục, bỗng nhiên phát hiện một tia lãnh ý truyền đến từ sau lưng, vội vã đứng nghiêm chỉnh, lên nhìn hai miếng bánh còn sót lại trong cái khay, đưa tay xoa lên khuôn mặt đã vỡ vụn: “Tiểu sư thúc, lần này ta đến có chính sự muốn bẩm báo.”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói sau khi chúng ta chúng ta rời khỏi khách sạn không lâu, ở con phố gần đó đã xuất hiện mấy bộ xác khô, bọn họ đều bị hút khô máu mà chết.” Vân Nhiều liếc nhìn Thẩm Tri, thấy hắn vẫn không biểu cảm, tiếp tục nói: “Không chỉ vậy, ta còn nhìn thấy vài tu giả Kim đan lên lút vụng trộm, dường như bọn chúng đang nhắm tới các người.”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Vô Hoạch: Hôn môi gián tiếp thành công!

Thẩm Tri: Y đang chồng ghẹo ta sao? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nói xong chính sự, dường như Vân Nhiêu còn muốn nói thêm với Thẩm Tri mấy câu, đột nhiên nàng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

... Cảm giác quen thuộc dường nào.

“Tiểu sư thúc, Vô Hoắc sư thúc, ta còn có chút việc, xin cáo từ trước.” Vân Nhiêu vừa nói vừa lao ra cửa nhanh như chớp, đóng cửa rầm một tiếng.

Nàng tựa vào lan can khách sạn lau mồ hôi trên trán, sau đó liếc nhìn cửa phòng đóng chặt.

Vô Hoắc sư thúc quá hẹp hòi, chẳng phải nàng chỉ nhìn tiểu sư thúc có mấy lần sao? Chẳng phải chỉ mới ăn hai miếng bánh quế hoa sao? Thế mà y lại dùng tia laze từ vong oanh tạc giống như nàng cướp mất vợ y vậy? Có đúng khi thì ăn hiếp nàng ngay trước mặt tiểu sư thúc đi!

Nghĩ vậy, trên mặt Vân Nhiêu nhất thời lộ ra nụ cười gian xảo, hừ một tiếng rồi rảo bước đi xuống lầu dưới.

Mặc dù ở hiện thực kiếp trước Vân Nhiêu hầu như chưa từng trải qua phương diện này, nhưng thời đại công nghệ thông tin, chưa có gì kỳ lạ mà nàng chưa từng thấy, huống chi ở Sơ Linh giới cũng có rất nhiều đạo lữ đồng tính, chẳng hề đáng kinh ngạc.

Ban đầu khi phát hiện ra tâm tư của Thẩm Vô Hoắc đối với Thẩm Tri nàng vừa kinh hãi vừa lo lắng, dù sao Thẩm Vô Hoắc cũng là nam chính, mà Thẩm Tri lại là phản diện, hai nhân vật này vốn ở trong nguyên tác chính là không chết không thôi.

Nhất là đáng về Thẩm Vô Hoắc hàng ngày sẵn sàng chu đáo cho Thẩm Tri, càng khiến Vân Nhiêu bị một vạn điểm bạo kích, càng hiềm thấy hơn là từ đầu đến cuối, cư nhiên Thẩm Vô Hoắc vẫn duy trì biểu cảm nam thần mặt lạnh kia, đặc biệt là lúc nhìn sang tiểu sư thúc, ánh mắt không chút sợ hãi, diễn xuất tốt quá cũng không ổn, Vân Nhiêu âm thầm thấp cho y hai cây nến.

Hoặc có lẽ do diễn xuất của Thẩm Vô Hoắc quá tốt, dường như Thẩm Tri hoàn toàn không phát hiện, nếu như tiểu sư thúc biết tình cảm của đại ca đối với hắn, vậy...

Vân Nhiêu ảo tưởng đáng về Thẩm Vô Hoắc bị ngược chết đi sống lại một hồi, bỗng cảm thấy toàn thân sáng khoái.

Nàng đảm bảo, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù nàng không nhúng tay vào thì qua một trăm năm nữa Thẩm Vô Hoắc cũng không bắt được vợ.

“Có chuyện gì mà vui thế?” Cảnh Nguyên dựa vào lan can ở chỗ rẽ trên lầu, nhướn mày nhìn về phía Vân Nhiêu.

Mặc dù đã nhìn không biết bao nhiêu lần, ánh mắt Vân Nhiêu vẫn lập tức bị những múi cơ bụng hoàn mỹ hấp dẫn, còn nuốt một ngụm nước miếng vô cùng mất mặt.

Cảnh Nguyên hài lòng nở nụ cười, sau đó đưa tay kéo Vân Nhiêu còn đang ngơ ngác, tiện tay sờ lên đầu nàng: “Không phải cô nói muốn đi dạo chợ đêm sao? Ta dẫn cô đi.”

Sau khi Vân Nhiêu rời đi, Thẩm Tri đứng dậy từ trên giường, vận động cơ thể hơi cứng ngắc, trường bào trên người hắn vốn rộng thùng thình, động tác làm lộ ra vùng xương quai xanh xinh đẹp, từ góc nhìn của Thẩm Vô Hoắc có thể vừa vận trông thấy lồng ngực trắng nõn như bạch ngọc dưới xương đòn, ánh mắt trần tình của y nhất thời u ám đi hai phần.

Dường như Thẩm Tri không hề nhận thấy sự khác thường của Thẩm Vô Hoắc: “Đại ca, có muốn ra ngoài một lúc không?”

“Được.” Giọng nói Thẩm Vô Hoắc có hơi khàn: “Đi thay quần áo khác đi.”

Thẩm Tri liếc Thẩm Vô Hoắc từ trên xuống dưới, sau đó mới đi vào gian trong.

Tiếng vuốt quần áo khẽ vang lên bên tai, ánh mắt Thẩm Vô Hoắc tối sầm xuống, y không biết khả năng kiềm chế của mình lại kém như vậy. Bụng ly trà thu từ trên bàn đã sớm lạnh ngắt uống một hơi cạn sạch, nước trà đắng ngắt lạnh lẽo rót cục đập tắt ngọn lửa vô cơ.

Lúc Thẩm Tri đi ra Thẩm Vô Hoắc đã ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt vẫn bình thường, ly trà trên bàn trống không, ánh mắt hắn dừng trên ly một lúc, nói: “Đi thôi.”

Sắc trời tối đen, từng dãy đèn lồng thấp dưới mái hiên hai bên đường, chiếu sáng choang cả khu phố chợ đêm, người dân trong thành đã đổi sang y phục mùa đông, người bán hàng rong cất cao giọng rao hàng, chợ đêm thành Đông Trạch vô cùng náo nhiệt.

Tuyết vẫn còn rơi, nhưng đối với tu vi hiện tại của Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoắc mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cho dù bọn họ nguyện ý cũng sẽ chẳng có mảnh tuyết nào rơi được lên người.

Thẩm Vô Hoắc bung cây dù, che nó lên trên đầu Thẩm Tri, hai người không nhanh không chậm đi xuyên qua dòng người, người đi trên phố tựa như không hề trông thấy bọn họ, hoàn toàn lướt qua.

Trên đường phố huyền ảo tấp nập, bóng dáng hai người có vẻ tỉnh mạch lại hài hòa.

Đây chỉ là một trò vật tu giả thường dùng khi nhập tục, không sánh được với bùa ản thân, chỉ có tác dụng khiến người ta không chú đến mình, coi mình như người qua đường thông thường mà thôi.

Thẩm Tri thuận tay cầm lên một cây trâm ngọc trên sạp nhỏ ven đường, so với loại ngọc tốt Thẩm Tri vẫn hay thường thấy, chất liệu trâm ngọc này có vẻ vô cùng thô ráp, nhưng chạm trổ lại hết sức tinh xảo, đỉnh trâm khắc một đường hoa vân lưu loát tỉ mỉ, nhìn kỹ cũng rất được mắt: “Cây trâm này bán thế nào?”

Lúc này người bán hàng rong mới chú ý đến Thẩm Tri, gã sừng sốt, sau đó toàn thân lạnh lẽo, giống như vừa giật mình tỉnh lại, khuôn mặt vội nở nụ cười nhiệt tình: “Khách nhân, cây trâm ngọc này do tổ tiên ta truyền lại, tay nghề này hiện tại đã không còn, dùng để vẫn quan không thể nào tốt hơn...”

Thấy dáng vẻ gã lái nhai không ngớt, Thẩm Tri nhíu mày: “ Bao nhiêu bạc?”

“Ah!” Người bán hàng rong mới hai mươi mấy tuổi, nước da ngăm đen, có vẻ rất thật thà chất phác, bị Thẩm Tri nhìn đến đỏ bừng cả mặt: “Tặng, tặng ngài.”

Nhìn dáng vẻ ngượng nghịu của người này, Thẩm Tri dùng một lát, thu lại cây trâm dưới sắc mặt hơi đen của Thẩm Vô Hoắc, sau đó tung một nén bạc vào trong tay người bán hàng rong: “Đủ chưa?”

Người bán hàng rong luống cuống đưa tay tiếp được, cũng không ước lượng trọng lượng nén bạc, nở nụ cười tươi đáp: “Được rồi được rồi!”

Thẩm Tri cúi đầu vận chuyển thần lực lên cây trâm ngọc một thoáng, loại bỏ hết tạp chất, trâm bạch ngọc vừa này còn có chút pha tạp ngay lập tức trở nên tinh khiết vô cùng. Suy nghĩ một lát, Thẩm Tri lại điểm lên mấy đạo pháp quyết, sau đó đưa cây trâm ngọc cho Thẩm Vô Hoắc: “Đại ca, cho.”

“Đại hội tu giả lần trước ta từng nói sẽ tặng cho ngươi một món lễ vật nữa, hôm nay trông thấy trâm ngọc này, không khỏi cảm thấy nó rất hợp với ngươi, thực ra vẫn không bằng cao cấp pháp...”

Chữ bảo còn chưa nói xong, vật trong tay Thẩm Tri đã không còn, ngọc trâm đã ở trên tay Thẩm Vô Hoắc: “Ta rất thích, đa tạ Tiểu Tri.”

Thẩm Tri cười đáp: “Đại ca thích là tốt rồi.”

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một hồi hỗn loạn.

Mấy gã đại hán thờ hồng học vừa chạy vừa la: “Đứng lại! Đàn bà thôi, dám chạy trốn, không muốn sống nữa đúng không?”

Chạy ở phía trước là một thiếu nữ áo vàng xinh đẹp, lúc này y phục của nàng lộn xộn, trên mặt vẫn còn in dấu bàn tay, nước mắt lã chã, nhưng vẫn cắn răng chạy rất nhanh.

Người đi trên phố dường như đã quen nhìn thấy cảnh này, vừa thảo luận sôi nổi vừa tránh ra một lối cho người mấy người đuổi chạy không liên quan gì đến mình.

Rất đúng lúc, khi thiếu nữ kia chạy đến gần Thẩm Tri đột nhiên nghiêng người, ngã oạch trên mặt đất đau đớn kêu lên một tiếng, vừa vịn nhào tới bên chân Thẩm Tri.

“Ha ha, xem lần này ngươi trốn thế nào?” mấy gã đại hán kia nhe răng cười bước tới.

Thiếu nữ hoảng sợ trở mình, dùng khuỷu tay chống đỡ nhìn về phía mấy người đuổi theo, trong mắt ngập tràn tuyệt vọng, mắt thấy những tên này ngày càng đến gần, thiếu nữ không ngừng lui về phía sau: “Van cầu các người, thả ta đi, ta thực sự không muốn làm thất phu nhân của các người.”

“Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn vờ trình tiết cái gì? Bắt à lại, mang về!”

Mọi người vây xem không nói một câu, những gia đình này đều thuộc phủ thành chủ, thất phu nhân, vừa nghe đã biết ngay là tiểu thiếp của công tử thành chủ, bọn họ không thể chọc vào.

Mắt thấy mấy tráng hán sẽ tiến lên, thiếu nữ kia bỗng nhiên sử dụng toàn lực bỏ nhào về phía Thẩm Tri!

“Công tử, van cầu ngài, cứu giúp ta với!”

Thẩm Tri tràn đầy hứng thú nhìn kẻ đang nhào tới chỗ mình, đang nghĩ có nên né tránh hay không, đột nhiên bà vai siết chặt, đúng là đã bị cánh tay dài của Thẩm Vô Hoắc khoắc lên, hán chạm ngay vào một lồng ngực dày rộng, đúng lúc tránh khỏi thiếu nữ kia.

Phịch một tiếng, thiếu nữ kia vồ hụt, té ngã xuống đất sắc mặt trắng bệch.

Mọi người đều chết lặng, ngay cả mấy kẻ truy đuổi cũng không khỏi sửng sốt tại trận, mặc dù cô nương này không coi là sắc nước hương trời, nhưng dầu sao cũng được xem như xinh đẹp động lòng, nhất là tình cảnh ngay sau đó quả thực khiến người ta yêu thương, nhưng yêu thương ôm ấp đâu chẳng thấy lại bị né tránh.

Ánh mắt mọi người trách móc nhìn chòng chọc về phía hai người Thẩm Tri, lúc này Thẩm Tri đang cúi đầu nhìn thiếu nữ nằm dưới đất, hơn nữa ánh đèn cũng mờ mờ, chỉ thấy rõ nửa gương mặt hân, nhưng cho dù như vậy bọn họ cũng không khỏi nín thở.

Mãi sau, có người đột ngột khẽ hô một tiếng: “Đây là tiên nhân sao!!”

Về mặt những người còn lại đều tán thành, “Cũng may tiên nhân tránh ra, nếu không bị nữ tử không trong sạch này làm bẩn thì sẽ không tốt.”

Thẩm Tri: “...”

Nữ tử nằm cuộn mình trên đất, khóc nức nở run rẩy, tay nàng túm lấy vạt áo Thẩm Tri: “Van cầu ngài, cứu ta.”

Thẩm Tri từ trên cao nhìn xuống nàng một hồi lâu, vỗ nhẹ vào tay Thẩm Vô Hoắc đang khoát lên vai hân.

Ánh mắt Thẩm Vô Hoắc lóe lên một chút tiếc nuối, buông tay ra, mặc cho Thẩm Tri rời khỏi, sau đó quét ánh mắt lạnh như băng về phía thiếu nữ đang nằm dưới đất.

Dường như cảm giác được mối nguy hiểm, thiếu nữ lại càng run rẩy hơn, thoát nhìn càng thêm đáng thương.

Thẩm Tri cũng không kéo lại vạt áo của mình, từ trên cao nhìn xuống: “Muốn ta cứu ngươi thế nào?”

Có lẽ do giọng nói Thẩm Tri quá mức thờ ơ, thiếu nữ càng run rẩy, sau một lúc mới chậm rãi ngẩng đầu, hốc mắt đỏ ửng, ánh mắt như nai con kinh ngạc nhìn hân, cái miệng nhỏ thiếu huyết sắc hơi hé mở, lộ vẻ vừa đáng thương vừa đáng yêu: “Ngươi, ta...” Muốn nói lại thôi, rồi bật khóc nức nở.

Mặt Thẩm Vô Hoắc đã đen sì, rét lạnh trên người khiến những kẻ vây xem xung quanh đều sợ hãi rồi rít tránh xa.

Chẳng qua Thẩm Tri dường như hoàn toàn không phát hiện ra lo lắng của Thẩm Vô Hoắc, ánh mắt vẫn dừng trên người thiếu nữ giống như đang xem xét một món đồ vật.

Mà đám gia đình bên phủ thành chủ cũng nhìn lẫn nhau, do dự một hồi, tên tráng hán cầm đầu tiến lên, lại không nhìn được đưa mắt nhìn Thẩm Tri, khi nhìn tới về mặt Thẩm Vô Hoắc liền run lên bần bật, chấp tay nói: “Hai vị công tử, nha đầu này là thị thiếp của công tử phủ thành chủ, hôm nay sơ suất chạy trốn, đây là việc nhà, mong rằng hai vị có thể không xen vào chuyện của người khác.” Nói xong còn muốn đưa tay bắt lấy thiếu nữ.

“Công tử, công tử! Cầu ngài mau cứu ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài!” Thiếu nữ giãy dụa kịch liệt, hét lên tê tâm liệt phế với Thẩm Tri.

Mắt thấy phải bị bắt đi, sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, ánh mắt cầu cứu vẫn dừng trên người Thẩm Tri, giống như coi hân là cọng rom cuối cùng.

“Buông nàng ra.”

——

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoắc: Hức hức nữ nhân kia xấu như vậy, vừa nhìn đã biết chính là đồ lăng lợ dê tiện, làm sao Tiểu Tri có thể thích ả!

Thẩm Tri: Ha ha, đừng tưởng rằng ta không phát hiện ngươi đã cương. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Ngươi không sao chứ? Ban nãy tiểu nhị mới mang nước tới, ngươi đi tắm đi.” Vân Nhiều cau mày nhìn nhóc đáng thương trước mặt đang khóc sụt sùi, cảm giác mình đã xung phong ôm phải phiền toái lớn, tại sao tiểu sư thúc có thể cảm thấy hứng thú với loại con gái này!

“Vâng, vâng, đa tạ tỷ tỷ.” Nhóc đáng thương nước mắt lưng tròng.

“Không được khóc.”

Con thỏ nhỏ hoảng sợ kinh ngạc nhìn nàng, Vân Nhiêu nuốt chút nữa cho rằng mình là ác bá ức hiếp thiếu nữ nhà lành, khóe miệng hơi co giật, lộ ra nụ cười kỳ quái miễn cưỡng có thể coi như hiền hòa: “Đi tắm đi.”

Nhóc đáng thương dịu dàng cúi đầu, tiến vào gian trong, Vân Nhiêu hít sâu hai lần, trấn định, đây chính là búp bê vàng tiểu sư thúc đã tồn năm mươi lượng vàng mua về, nàng không thể dùng tay xé.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy khó hiểu, mặc dù trông tiểu sư thúc hiền lành, nhưng nhìn từ mọi phương diện xem ra cũng không phải người thích xen vào việc của người khác, nàng phải đi hỏi mới được.

Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoắc một gian phòng, Vân Nhiêu dùng trước cửa, hồi hộp gõ một cái, ngón tay chạm vào khung cửa vang lên tiếng lách cách khiến nàng hơi căng thẳng, mặc dù cô nương kia không phải kiểu nàng thích, nhưng nhờ đâu tiểu sư thúc yêu thích dạng này thì phải làm sao? Nàng tùy tiện đến đây truy vấn có vẻ không được tốt lắm thì phải?

Trong lúc Vân Nhiêu không biết nên tiến hay lùi, cánh cửa đã mở ra.

Thẩm Vô Hoắc đi vắng, Thẩm Tri đang đứng ở trước bàn giấy, một tay cầm bút, một tay vén tay áo, không nhanh không chậm viết chữ lên tờ giấy trắng.

Vân Nhiêu đi đến trước mặt Thẩm Tri, không quá rầy rảnh, ánh mắt lặng lẽ di chuyển từ gương mặt hấn đến trang giấy, chữ viết của Thẩm Tri rõ nét uyển chuyển lại sâu sắc, mang theo một cổ đại khí, thế nhưng mãi đến khi Thẩm Tri ngừng bút, Vân Nhiêu vẫn không hiểu được hấn viết cái gì: “Tiểu sư thúc, đây là cái gì vậy?”

“Phương thuốc.” Thẩm Tri phát tay hong khô mực nước trên giấy, nhìn thêm mấy lần rồi nhú mày, đưa tay vò nó thành một cục nát bầy, vỗ tay một cái liền biến thành tro bụi, hấn nhìn về phía Vân Nhiêu: “Vân Nhiêu sư đệ đệ có chuyện gì?”

“Ah!” Vân Nhiêu vội vã thu hồi vẻ luyến tiếc trên mặt, hoàn hồn nói: “Tiểu sư thúc, cái cô nương ngài mang về...”

“Nàng ta nói muốn làm trâu ngựa, vậy để cho nàng làm nha đầu đi, đừng giết chết là được.” Thần sắc Thẩm Tri thần tiên.

Dứt lời, Thẩm Tri lại cầm bút lên, Vân Nhiêu choáng váng rời khỏi phòng, tình tiết này diễn biến hoàn toàn khác với anh hùng cứu mỹ nhân nàng đã dự đoán, chẳng qua tiểu sư thúc đã nói như vậy, em gái kia khẳng định có vấn đề, nàng phải giám thị thật tốt mới được.

Lại một tờ giấy trắng viết kín, Thẩm Tri đặt bút xuống, trang giấy liền hóa thành tro bụi: “Còn chưa đúng.”

Thứ Thẩm Tri đang viết là một môn bí pháp đã từng thấy qua trong ký ức của Du Tri, cũng không phải là phương thuốc như hấn nói, song do ký ức thực sự rồi ren, hơn nữa bản thân Du Tri cũng chỉ nhìn liếc qua trong bí cảnh tiên giới kia, vẫn chưa đọc tí mĩ, thành ra Thẩm Tri nhớ lại có vài phần mơ hồ.

Còn tác dụng của bí pháp này, Thẩm Tri cũng không rõ lắm, nhưng trong sâu thẳm lại cảm thấy nó rất quan trọng.

Thẩm Tri tựa lưng vào bức tường đằng sau giường, chậm rãi nhắm mắt, suy tư về mỗi một chi tiết trong bí pháp.

Lúc này cánh cửa lặng lẽ mở ra không một tiếng động, là Thẩm Vô Hoắc.

Thẩm Tri vẫn chưa mở mắt, hấn cảm giác Thẩm Vô Hoắc đứng ở bên cạnh một lúc. Có lẽ do nhắm cả hai mắt nên giác quan vô cùng nhạy bén, hấn có thể nhận thấy rõ ánh mắt Thẩm Vô Hoắc không lạnh lùng giống thường ngày mà là nóng bỏng cùng... tham lam, giống như muốn tách hấn ra cưỡng nhiệt nuốt vào bụng, nếu không phải chính bản thân linh hội, căn bản Thẩm Tri không tưởng tượng nổi Thẩm Vô Hoắc lại có một mặt nồng nhiệt như vậy.

Thẩm Vô Hoắc hơi nghiêng người qua đây, hơi thở nhẹ nhàng ảm áp phả vào chóp mũi Thẩm Tri, hô hấp hai người đan xen, chỉ cần gần thêm chút nữa là hai môi có thể chạm vào nhau.

Trong lúc Thẩm Tri đang định mở mắt, Thẩm Vô Hoắc đã lui ra sau, y cúi đầu thở dài một tiếng, ôm Thẩm Tri đặt lên giường, đắp kín chăn cho hấn, đứng nhìn một lúc rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi Thẩm Vô Hoắc rời đi, Thẩm Tri mới mở mắt ra, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, dường như bên tai còn vang vọng tiếng thở dài ấy, sau đó một lần nữa nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, sắc trời mới hừng Thẩm Tri đã thức dậy, hấn nhú mày xoa bóp huyết thái dương có hơi đau nhức, với tu vi của hấn hiện tại đã không cần ngủ mới đúng. Ánh mắt Thẩm Tri tối sầm, dùng thần lực đạo một vòng trong cơ thể, nhận thấy Xích Linh châu độc nhất vô nhị kiếp trước ở trong đan điền đã xám xịt, hạt châu thần khí có linh tính lúc này hết sức yếu ớt, phát hiện Thẩm Tri tới gần, nó tui thân cọ vào ý thức của hấn, sau đó ý thức rút lui ra khỏi cơ thể.

[Hệ thống.]

[Dạ, chủ nhân.]

[Kiểm tra thân thể xem ta có bệnh tật gì?]

[Xin chủ nhân đợi một lát, đang quét hình. Thưa chủ nhân, không có gì bất thường.]

[Ừm.] Thảm Tri thu lại biểu cảm, cũng không biết là tin hay không.

Thảm Vô Hoặc ngồi bên bàn trà phía hiên nhà, trên bàn đặt một bình trà thu tử nguội lạnh, hiển nhiên đã ngồi ở đây suốt một đêm, hẩn liếc nhìn về mặt Thảm Vô Hoặc không có gì khác thường: “Đại ca, sớm”

“Sớm” Thảm Vô Hoặc gật đầu đứng dậy, nhìn Thảm Tri: “Đi thôi.”

Người đi trên đường tấp nập, một chiếc xe ngựa khí thể chậm rãi dừng lại ở cửa thành, khiến người ta ngạc nhiên đó là người đánh xe ngựa cư nhiên là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi xinh đẹp, tay nâng cầm roi ngựa, động tác thành thạo, có điều về mặt lỗ chĩa sắp khóc, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

“Vừa nhìn đã thấy xe ngựa này chính là nhà giàu có, tại sao lại để cho một tiểu cô nương đánh xe?”

“Nhìn dáng vẻ cô nương kia, nhất định là bị ép buộc.”

Lúc này, một gã thư sinh khoe khoang thương hoa tiếc ngọc chấp tay với thiếu nữ, sắc mặt vô cùng quan tâm: “Cô nương, xin hỏi có phải có kẻ ép buộc cô không?”

Ánh mắt thiếu nữ né tránh, dường như bị chạm đến chuyện đau lòng: “Thưa công tử, không, không hề, là nô tỳ tự nguyện đánh xe.”

Dáng vẻ đáng thương như vậy, rõ ràng chính là thiếu nữ vô tội bị cưỡng ép làm theo, hơn nữa dung mạo thiếu nữ rất đẹp, dễ dàng kích thích sự đồng cảm của đám người vây xem, trong chớp lát tinh thần quần chúng phần nộ, xôn xao công khai lên án người bên trong xe ngựa.

Ánh mắt thư sinh dừng một lát trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ, bỗng khép lại cây quạt trên tay, lòng đầy căm phẫn, lớn tiếng nói: “Lẽ nào lại như vậy! Cô nương, gặp chuyện khó xử cứ việc nói, mặc dù tại hạ bất tài nhưng cũng có chút danh tiếng, nhất định sẽ làm chủ cho cô!”

Quần chúng cũng ba miệng một lời nói: “Đúng vậy, cô nương có chuyện gì khó xử việc nói, chúng ta nhất định sẽ giúp cô.”

“Ta, ta...” Giọng thiếu nữ nghẹn ngào, đứng ngồi không yên liếc nhìn màn xe sau lưng, cắn môi sắc mặt kim nén đến đỏ bừng, đáng thương bao nhiêu khỏi phải nói.

Nhìn thiếu nữ khiến người ta vô cùng động lòng, con mắt thư sinh đỏ lên.

“Thanh Liên, vào thành, ai cho ngươi dừng lại?”

Một tiếng kêu khê phát ra từ bên trong xe ngựa, sắc mặt đám người hơi động, thì ra bên trong xe ngựa là một cô gái, chẳng qua đây cũng không phải điểm khiến mọi người quá chú trọng.

“Dạ, tiểu thư.”

Thấy thiếu nữ bị dọa đến run rẩy, cầm roi muốn thúc ngựa, thư sinh ngăn lại lần nữa: “Chậm đã! Tiểu thư bên trong xe ngựa, cho dù cô nương này là đầy tớ của cô, ngại ép buộc như vậy cũng không khỏi hơi thái quá.”

“Thì sao? Bản tiểu thư để cho nha đầu đánh xe, còn cần các ngươi đồng ý hay sao?”

Màn xe khẽ động, một bàn tay lộ ra từ bên trong, màu da trắng nõn mềm mại cùng y phục đỏ sẫm tương phản rõ ràng, khiến người xem phải ngây người.

“Mỹ, mỹ nhân...” Thư sinh ban nãy còn rất tức giận bắt bình bèn nhìn chòng chọc mỹ nhân trước mặt, nhất thời ném nhóc đáng thương bay tới chân trời.

Sắc mặt Vân Nhiêu chẳng phiền, liếc qua đám người trước mắt: “Các ngươi cản trở đường của tiểu thư.” Sau đó quay sang thiếu nữ đang cúi đầu: “Nếu ngươi không nguyện ý đánh xe thì mau rời đi, bản tiểu thư không thiếu một đầy tớ!”

“Tiểu, tiểu thư, nô tỳ không phải không nguyện ý.” Giọng nói Thanh Liên tràn đầy tủi thân.

“Ah, đừng bày ra bộ dạng cha chết này, nhìn thật buồn nôn.” Vân Nhiêu chế nhạo một câu, xoay người trở lại thùng xe: “Vào thành.”

Quần chúng vây xem dường như vẫn chìm đắm trong khiếp sợ, vô thức tránh sang hai bên, lưu luyến không rời nhìn xe ngựa chậm rãi lên đường.

“Sao người này càng lúc càng đáng ghét, tiểu sư thúc, lúc nào chúng ta mới có thể đuổi cô ta đi? Ngươi tính mang cô ta trở về tông sao?” Vân Nhiêu chui trở về thùng xe thè lưỡi, hiện tại nàng vừa nhìn nhóc đáng thương đã muốn ói, tại sao lại có kẻ thích làm bộ như vậy? Ban đầu nàng còn nói lời thiện ý với cô ta, nhưng ả ta cư nhiên hàng ngày khóc lóc trước mặt tiểu sư thúc, còn ngấp ngừng ý muốn nói xấu nàng, biến nàng thành một con mụ ghê gớm ăn hiếp tiểu bạch hoa. Cũng may tiểu sư thúc không tin ả, nếu không nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Thảm Tri đang tựa vào chiếc nệm êm do Thảm Vô Hoặc chuẩn bị, trong tay cầm một quyển sách, Cháp Ảnh nằm úp trên đầu gối, hẩn nghe vậy bèn

ngẩng đầu liếc nhìn Vân Nhiêu, khóe môi nhếch lên: “Nhanh thôi.”

Vân Nhiêu ngó người, sau đó vội vàng dời mắt nhìn sang Cảnh Nguyên ngồi bên cạnh để rửa mắt.

“Ta vốn thích mỹ nam có cơ bụng, không phải mỹ thiếu niên! Không thể trúng mỹ nhân kế của tiểu sư thúc được.” Mặc niệm mấy lần ở trong lòng, rốt cục Vân Nhiêu trấn tĩnh lại, lén lút liếc nhìn Thẩm Tri, sau đó bị ánh mắt Thẩm Vô Hoắc phóng tới, kinh sợ đột ngột quay đầu.

“Ồi!” Vân Nhiêu đau đớn kêu lên, sau đó đờ người, đầu nằng đùng trúng phải cằm Cảnh Nguyên, khuôn mặt lại dán vào lồng ngực y, hơi thở nóng rực phả trên đỉnh đầu nằng, tiếng tim đập rõ ràng truyền vào trong tai nằng, Vân Nhiêu không nhịn được cọ xát, lập tức ý thức được mình đang làm gì, mặt đỏ tới mang tai đẩy Cảnh Nguyên ra, vừa lúc trông thấy ánh mắt cười nhạo của Thẩm Tri, mặt càng đỏ hơn.

Thu lại tầm mắt, Thẩm Tri khép cuốn sách, cảm thấy đầu có hơi choáng váng, hai ngón tay mát lạnh đã đặt lên huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

Linh lực ôn hòa cùng lời linh căn tuyệt đối không phù hợp, Thẩm Tri từ từ khép lại hai mắt nghỉ vậy, sau đó một cơn buồn ngủ kéo tới, rốt cục cứ như vậy mà thiếp đi.

Thẩm Vô Hoắc ôm Thẩm Tri vào lòng, ánh mắt hơi tối đi.

“Vô Hoắc sư thúc, tiểu sư thúc không sao chứ?” Vân Nhiêu nhìn sang Thẩm Tri, trong mắt ngập tràn lo lắng: “Bằng không chúng ta mau sớm trở về tông đi.”

“Không sao, tiếp tục đi.” Thẩm Vô Hoắc thu lại cuốn sách đã rơi xuống đùi của Thẩm Tri, nhìn về phía con mèo nhỏ đang cảnh giác nhìn y, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường ngày: “Hắn không sao.”

Có cam đoan của Thẩm Vô Hoắc, Vân Nhiêu thoáng yên tâm, chỉ ít Thẩm Vô Hoắc sẽ không hại tiểu sư thúc.

—♥—

*Nhóc đáng thương: Nguyên là 小可怜 – tiểu khả liên, tui thấy qt ghi là nhóc đáng thương nên áp luôn vào, ai có cách gọi khác hợp lý hơn comment góp ý nha ♥

Thanh Liên chính là điển hình bạch liên hoa, còn quần chúng cùng thư sinh đại diện cho đã ngu còn thích tỏ ra nguy hiểm=)))) bị đất mũi như cậu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thành Trú Hạ nằm ở phía nam Đông Nhạc quốc, bốn mùa nóng bức, người đi trên phố rộn ràng náo nhiệt, khí thế ngút trời.

Vị trí của tòa thành này vô cùng đặc biệt, vừa vặn nằm ở ven một đường linh mạch, xung quanh có rất nhiều đại tông môn, một đại thế gia tu chân cũng đóng ở chỗ này, cộng thêm số lượng lớn ma tu song song tại đây, tòa thành này xem như là một trong những thành thị thế tục nhiều tu giả nhất, cũng là khu vực có tiên tu ma tu đối lập ở chung hòa bình duy nhất tại Sơ Linh giới.

Qua hơn nửa canh giờ, xe ngựa từ từ dừng ở trước một tòa khách sạn khí phái.

Tiểu nhị mặc áo ngắn nhanh nhẹn ra cười đón: “Xin mời khách quan vào bên trong, xin hỏi khách quan muốn nghỉ chân hay ở trọ?” Thái độ đúng mực thỏa đáng, được huấn luyện rất bài bản.

Cảnh Nguyên nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, đứng bên cạnh Thanh Liên đưa mắt nhìn khách sạn này, gạt đầu hải lòng, ném một miếng linh thạch hạ phẩm cho tiểu nhị: “Ở trọ.”

Tiểu nhị nhận lấy linh thạch, nhất thời vui vẻ ra mặt: “Vâng khách quan, mời theo ta đi đến nội viện, xe ngựa sẽ có gã sai vặt dẫn vào chuồng.”

“Tiểu thư, công tử, mời xuống xe.” Thanh Liên dịu dàng cất lời.

Tiểu nhị đã sớm đoán trong xe ngựa này vẫn còn người, cũng không gấp, đứng bên cạnh chờ.

Vân Nhiêu vén màn xe lên, đảo mắt nhìn bốn phía, ánh mắt dừng một lát trên tấm biển đề ba chữ ‘Kính Vân Lâu’ thể chữ đậm, cảm thấy như có một cỗ khí thế chạm vào mặt, không khỏi tấm tắc lấy làm lạ: “Quả thật không hổ là khách sạn đệ nhất thành Trú Hạ.” Nàng cũng không nhảy xuống xe ngựa, chỉ nhìn tiểu nhị, thấy gã đang ngơ ngác nhìn nàng, có vẻ như bị giật mình, Vân Nhiêu không khỏi bật cười khúc khích: “Tiểu nhị, cảm phiền cho chúng ta đặt ba gian phòng hảo hạng.”

“Được, được, khách quan.” Tiểu nhị đỏ mặt, gã vào nam ra bắc cũng chưa từng thấy mỹ nhân nào đẹp như vậy, tay cùng chân bước trở lại khách sạn, Cảnh Nguyên gật đầu với Vân Nhiêu, đi vào theo.

Mặc kệ đám người túm lại vây xem, Vân Nhiêu đảo mắt qua Thanh Liên đang cúi đầu đứng ngoan ngoãn bên cạnh, lại xoay người chui vào trong thùng xe, lo lắng hỏi: “Tiểu sư thúc còn chưa tỉnh sao?”

“Ừm.” Thẩm Vô Hoắc lấy ra một chiếc áo choàng khoác lên người Thẩm Trì, dùng mũ che kín khuôn mặt hắn, hai tay vững vàng ôm hắn lên: “Đi thôi.”

Ôm công chúa!

Theo như Vân Nhiêu thấy, Thẩm Trì chỉ ít cũng cao 1m83, vóc người vô cùng cân xứng thon dài, nhưng so sánh với Thẩm Vô Hoắc lại có vẻ nhỏ hơn một chút, bởi Thẩm Vô Hoắc ít nhất cao tầm trên 1m9, chiều cao tiêu chuẩn nam thần, vì vậy ôm kiểu đó cũng chẳng có gì không hài hòa.

Vân Nhiêu sờ lên gò má hơi nóng lên, nàng thực sự không muốn ghép đôi tiểu sư thúc với bất kỳ kẻ nào.

Lúc Thẩm Trì tỉnh lại đã là nửa đêm, xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, trên đầu giường còn đặt cuốn sách hôm qua hắn chưa xem xong, Chắp Ảnh đang nằm cuộn tròn bên nệm hương bồ cách đó không xa.

Đây cũng không phải lần đầu tiên, từ sau khi Thẩm Trì cảm ứng được cơ thể mình xảy ra vấn đề, hắn thỉnh thoảng rơi vào mê mẩn, gần như không có bất kỳ dấu hiệu nào.

[Hệ thống.]

[Dạ, chủ nhân.]

[Sau khi ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?]

[Thưa chủ nhân, 013 nhận thức đồng bộ với chủ nhân.]

[Biết rồi.] Ngụ ý nói nó chẳng biết gì, Thẩm Trì cũng thuận miệng đáp, thế nhưng trong mắt là ý tứ sâu sắc, dùng thần lực di chuyển một vòng trong cơ thể, không ngoài ý muốn vẫn không phát hiện ra bất cứ dị thường nào, chỉ ngoại trừ Xích Linh châu càng xám xịt hơn.

Song lúc này tu vi trong cơ thể Thẩm Trì đã đạt đến một mốc đột phá, vì vậy hắn chỉ tùy tiện vận chuyển một vòng công pháp Ngự băng quyết rồi ngừng lại, hiện tại không phải thời điểm tốt để đột phá.

Lúc Thẩm Trì thu công đứng dậy, trần phòng hộ hắn thiết lập ở cửa bị khuấy động, khí tức thuộc về Thẩm Vô Hoắc.

Thu hồi trận pháp, Thẩm Vô Hoắc đẩy cửa bước vào.

Ánh trăng vàng vạc len lỏi vào trong phòng theo cửa mở, sau đó lại bị đuổi ra ngoài, Thẩm Vô Hoắc chìa tay ra, trên tay là một viên đá to bằng nắm đấm màu bạc gần lá, cho dù cách một khoảng, năng lượng ẩn chứa trong đó vẫn khiến người ta kinh ngạc.

“Thiên thanh huyền thạch?” Thẩm Trì liếc mắt đã nhận ra đây là vật gì, nhưng không lập tức cảm ngay: “Đại ca có được nó ở đâu?”

Nếu như hắn nhớ không sai, kiếp trước vật này xuất hiện trong hội đấu giá ở thành Trú Hạ mười ngày tới, gây nên náo nhiệt xôn xao, sắp si nửa năm sau mới trời xui đất khiến rơi vào tay Ma tôn tiền nhiệm.

“Mới giành được từ tay mấy tên ma tu.” Thẩm Vô Hoắc đáp qua loa, trên người y còn phảng phất mùi máu nhân nhát.

Thẩm Trì: “...”

Thiên thanh huyền thạch chính là linh bảo cấp một, có thể nói vạn năm khó gặp, nghe đồn chỉ cần lúc luyện khí thêm vào một khối Thiên thanh huyền thạch thì tỷ lệ chế thành tiên khí cực lớn, cho dù thất bại thì đẳng cấp pháp bảo cũng sẽ không thấp hơn linh khí.

Thẩm Trì từng thấy qua vật này trong ký ức của Du Trì, nhưng cho dù là Tiên giới cũng rất ít thấy, chớ đừng nói đến Sơ Linh giới khí tu đã tàn lụi.

“Em sắp lên Nguyên anh kỳ, phải có một kiện pháp bảo bản mệnh.” Thẩm Vô Hoắc nói.

Thẩm Trì nhìn vào mắt Thẩm Vô Hoắc, cuối cùng không cự tuyệt.

Buổi trưa ngày hôm sau, Thẩm Tri lười nhác tựa nửa người lên cột giường, sắc mặt lộ vẻ buồn ngủ, trong mắt dường như có chút ảo não, [Vẫn không tra ra nguyên nhân?]

[Thưa chủ nhân, qua kiểm tra thân thể, do tu vi của chủ nhân dư thừa dẫn đến quá tải, nên mới xuất hiện việc buồn ngủ, xin chủ nhân mau sớm nâng cao tu vi.]

Quả thực từng nghe nói cứ áp chế tu vi không đột phá có thể sẽ gặp tình huống như vậy, Thẩm Tri vân vê ấn đường, [Đợi hồi tông ta sẽ bề quan.]

[Dạ, chủ nhân, chúc chủ nhân tu hành thuận lợi.]

“Tiểu Tri, có muốn ra ngoài một lúc không?” Trước khi Thẩm Tri lại ngủ mất, Thẩm Vô Hoạch đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm theo Cháp Ảnh đang kêu meo meo.

Gần đây con mèo nhỏ này chạy cả ngày không thấy tắm hơi, nhưng ngược lại tu vi của nó cũng ngày càng cao thâm hơn, chẳng qua dù tu vi thế nào thì nó vẫn không trốn khỏi lòng bàn tay Thẩm Vô Hoạch.

Nhận lấy mèo trắng đáng thương, Thẩm Tri gật đầu: “Được.”

Lúc này Thẩm Tri chỉ mặc một cái áo lót, vạt áo thoáng mở rộng, chỉ một động tác cũng lộ ra một mảng lồng ngực trắng nõn, nhất là Cháp Ảnh còn liều chết chui vào trong y phục của hắn, Thẩm Vô Hoạch đứng tại chỗ nhìn nhin một lúc, cuối cùng không nhìn nổi xách mèo lên lần nữa: “Ta ra ngoài chờ em.”

Cúi đầu thoáng nhìn y phục của mình, Thẩm Tri thờ ơ khép lại vạt áo rồi khoác thêm một chiếc áo trắng bên ngoài.

Theo thói quen liếc nhìn vị trí ám văn trên ống tay áo, đúng như Thẩm Tri dự đoán, đó là chữ, nhưng không phải một mà là hai chữ, đây là thể chữ đặc biệt của Tiên giới, cũng khó trách kiếp trước hắn không biết, chẳng qua lúc này sở hữu ký ức của Du Tri nên cuối cùng Thẩm Tri cũng nhận ra nó.

Ngón tay vuốt nhẹ qua hàng như nổi lên hầu như không thấy được, Thẩm Tri không khỏi cười khẽ một tiếng, đây là tên của hắn.

Lúc Thẩm Tri ra gian ngoài, đúng lúc trông thấy Thẩm Vô Hoạch cùng con mèo nhỏ đã biến trở về nguyên hình đang đứng đối diện nhau, mỗi người một bên, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hiện tại Cháp Ảnh đã cao cỡ nửa người, hai cái sừng nhọn trên trán mọc dài, có điều vẫn chưa mọc cánh, dựa theo cấp bậc phân chia của tu giả, bây giờ tu vi của nó phải thuộc Kim đan viên mãn, lúc này nó đứng ở trước mặt Thẩm Vô Hoạch, lông đuôi bắt đầu dựng lên.

Thẩm Tri vừa bước ra, Cháp Ảnh đột nhiên thả lỏng, vẻ mặt ám ức nhào tới phía hắn, nhưng không ngờ nửa đường lại bị Thẩm Vô Hoạch tóm được, thân thể cao lớn đụng rầm vào cánh cửa, túi thân đèn mực bật khóc ngay tại chỗ.

Thẩm Vô Hoạch bất động, Thẩm Tri liếc nhìn nước mắt Cháp Ảnh rơi tí tách xuống đất, dùng một lát rồi tiến lên vuốt ve đầu nó.

Con cộp bự có trái tim của mèo nhỏ khóc càng thương tâm hơn, sau đó Thẩm Tri lấy ra hai cái bình ngọc đặt bên dưới mắt nó.

Nước mắt thần thú, cho dù là con non nhưng dùng để làm tài liệu luyện đan cũng không tệ.

Hiển nhiên bị kinh sợ bởi động tác của chủ nhân, nước mắt Cháp Ảnh bỗng chốc thu về. Thẩm Tri lại không hài lòng, hai cái bình còn chưa lấp được phân nửa, hắn liếc nhìn Cháp Ảnh, lại thân thiết xoa nắn lớp lông mềm trên cổ nó, ngón tay chỉ vào bình ngọc dưới đất: “Ngoan, lấp đầy.”

Cháp Ảnh: “...” Chủ nhân không thương nó, sau đó nước mắt rơi càng nhiều, gương mặt thương tâm muốn chết.

Nỡ nộ cười cắt đi hai cái bình ngọc đã lấp đầy, Thẩm Tri thương cho Cháp Ảnh khóc đến đỏ bừng hốc mắt hai viên đan được, mới đứng dậy nói với Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca, đi thôi.”

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch lóe lên ý cười, bị Cháp Ảnh lần thứ hai biến thành con mèo nhỏ trừng mắt cũng không giận, đi trước mấy bước mở cửa cho Thẩm Tri.

Trong một quán rượu dành cho tu giả, các tu giả tùy ý trò chuyện với nhau tin tức gần đây.

“Nghe nói hội đấu giá lần này có thiên tài địa bảo nghìn năm khó gặp đấy.”

“Chẳng phải lần nào cũng tuyên truyền như thế sao?” Người ngồi chung bàn ưỡn oai trả lời.

Người thứ nhất thấp giọng, thần thần bí bí nói: “Đã từng nghe Phá cảnh đan chưa?”

“Woa... Món đồ đó không phải đã sớm tuyệt tích sao? Lẽ nào hội đấu giá lần này có Phá cảnh đan?” Người đáp lại đầu tiên hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó thấp giọng: “Người không lừa ta chứ?”

“Tin tức nội bộ, vô cùng chính xác, lần này rất nhiều gia tộc môn phái đều cho người đến.” Người nọ cầm trong tay một tấm lệnh bài giờ lên rồi thu hồi, về mặt há hê nói: “Tông ta nhất định phải có được viên Phá cảnh đan kia.”

“Đa tạ Dương huynh cho hay, ta còn có việc, xin cáo từ trước.”

Ánh mắt đảo qua bóng lưng tu giả rồi đi vội vã, Thảm Tri thưởng thức thanh tửu trong chén, hương vị mát lạnh lại không say lòng người, một cỗ linh lực theo rượu vào trong cổ họng, tỏa ra toàn thân.

“Tiểu Tri có muốn đi đến hội đấu giá không?” Ánh mắt Thảm Vô Hoặc nhìn chăm chăm vào ngón tay đang cầm chén rượu của Thảm Tri.

“Đi.” Thảm Tri gạt đầu, ánh mắt lướt qua thanh niên đang ngồi một mình một bàn.

Thanh niên họ Dương bỗng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vội vàng nhìn xung quanh một lát nhưng không phát hiện ra điều gì bất ổn, lại chậm rãi ăn một ít đồ ăn, uống chút rượu ấm, mới mãn nguyện rời khỏi quán rượu.

Cũng thật trùng hợp, gã thanh niên họ Dương này chính là tu giả Cháp Phù tông, từ sau 30 năm trước Tần Mạnh nhập ma bị Minh Lệ một kiếm chém chết, gã trở thành đại sư huynh trên danh nghĩa của Cháp Phù tông, vậy nên trách nhiệm mang Phá cảnh đan về mới rơi xuống đầu gã.

Nhưng dù thế nào gã cũng không ngờ, tu vi bản thân đường đường là Kim đan hậu kỳ, trên người còn có vô số phù chú bảo mệnh phòng thân của đệ tử đại tông lại bị người ta đánh ngất xỉu ném vào đám ăn mày, lúc tỉnh lại đến y phục cũng bị ăn mày xung quanh lột sạch.

Càng nghĩ, Dương Tử Nguyên cũng không ngẫm ra rốt cục kẻ nào đối đầu với mình, đoạt lại y phục trên tay một tên ăn mày, gã xoa nắn cái cổ đau đớn đi vào trong hẻm nhỏ, đột nhiên đầu óc lóe lên, đứng rồi, ban nãy lúc ở trong quán rượu gã đã để lộ yêu thỉnh lệnh! (lệnh bài thiếp mời) Mà tên tu giả ngồi cùng bàn với gã, khi đó ánh mắt sáng lạ thường.

“Khúc Lãng Việt, tao sẽ không để yên cho mày!”

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Cháp Ảnh: Trôi sinh không thể yêu.JPG

Thảm Vô Hoặc: Tiểu Tri thật đáng yêu, vóc dáng Tiểu Tri thật đẹp, thật là muốn beep beep với Tiểu Tri!

— —

Bi kịch của Cháp Ảnh còn chưa đến hồi kết=)))))) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Dương Tử Nguyên giãy ra khỏi đám ăn mày, dáng vẻ vô cùng chật vật, sắc mặt âm trầm trở lại khách sạn lúc trời đã sắp hoàng hôn, tức điên người chạy lên lầu.

“Ồi chào.” Thanh Liên đang cúi đầu đi tới suýt chút nữa bị gã đụng phải, được Vân Nhiêu kéo sang tránh được, lúc ngẩng đầu lên thì gã tu giả toàn thân dơ bản kia đã biến mất trong góc cầu thang.

“Kẻ này thật kỳ quái, không chừng là gã háo sắc ở đâu.” Vân Nhiêu nhéo mũi, quay sang Thanh Liên: “Ngươi không sao chứ?”

“Không, không sao, đa tạ tỷ tỷ.” Sắc mặt Thanh Liên trắng bệch.

“Ban nãy cái tên háo sắc kia sắp đụng phải ngươi, sao ngươi không biết đường né tránh hả? Nếu như ta không ở đây thì phải làm sao?” Vân Nhiêu tiếc hận rèn sắt không thành thép nhìn nhóc đáng thương khóc hu hu trước mặt. (Rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.)

“Ta, ta xin lỗi.” Thanh Liên nắm chặt tay áo rơi lệ: “Ta không chú ý tới...”

“Ngươi đúng là!” Nhìn dáng vẻ người trước mặt, Vân Nhiêu bực bội, sắc mặt khó coi, nàng thật hận bản thân mềm lòng, tiểu bạch liên như vậy nên

được dạy bảo mới đúng.

Cảnh Nguyên đứng cạnh vuốt lưng cho Vân Nhiêu, lặng lẽ trừng mắt nhìn nữ nhân kia.

Lúc Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoắc trở lại khách sạn, Vân Nhiêu đã đuổi Thanh Liên trở về phòng, nàng ngồi ở đại sảnh lầu hai bỏ một miếng bánh ngọt vào trong miệng, thỉnh thoảng Cảnh Nguyên lại đưa cho nàng một chén trà, ánh mắt ngập tràn nhu tình.

Tầm mắt Thẩm Tri dừng một lát trên hai người họ, trực tiếp đi lên lầu.

“Tiểu sư thúc! Vô Hoắc sư thúc!”

“Há?” Thẩm Tri dừng bước, bàn tay khẽ vịn lên lan can, nghiêng đầu nhìn về phía Vân Nhiêu.

Ráng chiều đỏ rực rơi vào từ cửa sổ khách sạn, vừa vịn chiếu lên lưng Thẩm Tri, lúc hán nghiêng đầu, nửa bên mặt bị ánh nắng chiều chiếu sáng, ngay cả hai tròng mắt luôn luôn đen nhánh cũng giống như hào quang rực rỡ sáng chói, trái tim Vân Nhiêu bỗng đập mạnh, rồi luyến tiếc dời mắt.

Nhưng chỉ trong chớp mắt tiếp theo, ánh mắt Vân Nhiêu tối sầm lại, nàng bị một bàn tay lớn che khuất tầm nhìn, hơi thở gần sát bên tai khiến lỗ tai nàng thoáng đỏ lên.

Giọng nói hờn tủi của Cảnh Nguyên vang lên bên tai nàng: “A Nhiêu, ta không đẹp sao? Vì sao cô cứ nhìn chằm chằm tiểu sư thúc?”

Vân Nhiêu trầm mặc một lát: “... Nói chuyện từ từ.” Còn dụ dỗ như vậy nàng sẽ không nhịn được.

Đại đa số lực chú ý của các khách nhân trong sảnh vốn đặt lên người Vân Nhiêu, phần lớn các tu giả lui tới lầu này đều vì nàng. Họ tới thành Trú Hạ phần đông để tham gia hội đấu giá, trong đó không thiếu con cháu thế gia lắm tiền nhiều của, ban đầu thấy Vân Nhiêu xinh đẹp cũng có chút ngửa ngáy trong lòng, nhưng ngại vì vừa nãy Cảnh Nguyên tận lực phóng ra uy thế không thể nhúc nhích, mà lúc này trông thấy Thẩm Tri rốt cục không kiềm chế nổi nữa.

Thần nhiên nhìn lướt qua mấy tên tu giả có ánh mắt vô cùng trắng trợn, khóe môi Thẩm Tri hơi nhếch lên, gã tu giả Chấp Phù tông ban nãy quá muốn ăn đòn rồi.

“Mỹ nhân nhìn ta.” Một gã tu giả mặt tròn trán rộng ngồi trong góc đang bưng đôi gò má đỏ bừng, trong mắt tràn đầy si mê, lập tức quay sang tu giả bên cạnh: “Tiểu sư đệ, sao ngươi không kích động chút nào vậy?”

Tu giả ngồi cùng bàn với gã không để ý chút nào, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi bước tới nghênh đón Thẩm Tri, gã tu giả nhất thời kinh ngạc, vội vàng đuổi theo, gã cũng không quên nam tử khí thế ở sau lưng mỹ nhân, nếu như tiểu sư đệ không có chừng mực bị đánh thì phải làm sao?

Thẩm Tri lướt qua Cảnh Nguyên vừa gửi cho hán ánh mắt cảnh giác, gật đầu với y, đúng lúc Thẩm Vô Hoắc đẩy chén nước trà mới rót đến bên tay hán, lại nhìn sang Vân Nhiêu: “Sư đệ đệ có chuyện gì?”

Nghe thấy câu hỏi của Thẩm Vô Hoắc, Vân Nhiêu lập tức hoàn hồn, lỗ tai vẫn còn ửng hồng trừng mắt với Cảnh Nguyên, lại ân cần đẩy bánh ngọt tinh tế đến trước mặt hai người: “Đây là bánh ngọt chiêu bài của Kinh Vân Lâu, ăn rất ngon, hai vị sư thúc nếm thử.” Dừng một lát, lại nói tiếp: “Tiểu sư thúc, nghe nói mấy ngày nữa có hội đấu giá, ngươi muốn tham gia không?” Ý kiến của Thẩm Vô Hoắc đã bị Vân Nhiêu xem nhẹ, qua những ngày này quan sát, nàng xem như đã hiểu, chỉ cần là chuyện Thẩm Tri đồng ý, Thẩm Vô Hoắc tuyệt đối không thể phản đối.

Thẩm Tri xoay nắp chén trà một vòng, hỏi ngược lại: “Ngươi muốn đi?”

“Ừm!” Vân Nhiêu gật mạnh đầu, trong mắt tràn đầy chờ mong: “Nghe nói ở đó vô số kỳ trân dị bảo, ta muốn đi mở mang tầm mắt.”

“Ừ, dù sao cũng không trở về tông gấp, muốn đi thì đi.” Thẩm Tri vẫn về ẩn đường, cuối cùng có hơi mệt mỏi: “Ta về phòng trước.”

“Vô Tri đạo hữu?”

Thẩm Tri chưa đi được mấy bước đã bị một thanh niên thanh tú gọi lại.

Thẩm Tri xoay người, dưới tầm mắt hồi hộp của thanh niên kia, đáp: “Lăng đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Thấy Thẩm Tri nhận ra mình, Lăng Cốc Diệc chợt thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực lần đầu Lăng Cốc Diệc trông thấy cũng không nhận ngay ra Thẩm Tri, mà là Thẩm Vô Hoắc đứng bên cạnh Thẩm Tri, so với đại hội tu giả năm đó, Thẩm Vô Hoắc cũng không thay đổi bao nhiêu, ngược lại Thẩm Tri thay đổi khá nhiều. Ngồi quan trong trí nhớ có phần nhu hòa đã trở nên góc cạnh rõ ràng, hoàn toàn trút bỏ vẻ thiếu niên ngây ngô, y tin tưởng chỉ cần một ánh mắt của Thẩm Tri, nhất định sẽ có vô số người nguyện ý xông pha khói lửa vì hán.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Cốc Diệc mím môi cười ngượng ngùng: “Đã lâu không gặp.”

Đến bây giờ còn chưa nhập ma, Thẩm Tri liếc mắt nhìn tu giả mặt tròn trán rộng bên cạnh Lăng Cốc Diệc, lại thoáng nhìn tiểu giao long đang cuốn trên cổ tay y, khóe môi nở nụ cười: “Ngày khác nói chuyện tiếp.”

“Được, được.”

Thấy bóng dáng hai người biến mất trong góc cầu thang, tu giả bên cạnh Lăng Cốc Diệc vẫn chưa từng mở miệng rót cục hoàn hồn, vẻ mặt không thể tin nổi, lắp bắp hỏi: “Tiểu, tiểu sư đệ, người biết vị mỹ nhân kia?”

“Ừ, hẳn là ân nhân của ta.” Nói đến điều này, vẻ mặt Lăng Cốc Diệc nhu hòa, dịu dàng vuốt ve tiểu giao long trên cổ tay.

“Tiểu Nguyên, thanh niên xinh đẹp kia sẽ không quên mộ tiểu sư thúc chứ?” Hai người Ngự Thú tông đi rồi, Vân Nhiều kéo Cảnh Nguyên lại, thấp giọng hỏi: “Đúng là hiếm thấy sắc mặt tiểu sư thúc ôn hòa với người nào như thế, hơn nữa người nghe y nói không? Y nói tiểu sư thúc là ân nhân của y, không phải là y muốn lấy thân báo đáp đấy chứ?! Vô Hoặc sư thúc phải làm sao đây?”

“... Đừng suy nghĩ nhiều.” Cảnh Nguyên xoa đầu Vân Nhiều: “Ta thấy ánh mắt y nhìn tiểu sư thúc rất trong sạch, không giống như có tâm tư về phương diện kia.”

Vân Nhiều lại trừng mắt nhìn Cảnh Nguyên: “Đó là tiểu sư thúc của ta, người gọi theo làm gì?”

Gian phòng hai người ở tầng năm, cơn buồn ngủ đột ngột kéo đến khiến đầu óc Thẩm Tri loạn như hồ dán, lúc đi tới lầu bốn, Thẩm Vô Hoặc vốn im lặng đi theo sau Thẩm Tri đột nhiên kéo tay hắn lại.

Thẩm Tri chỉ cảm thấy cánh tay bị nắm chặt, sau đó toàn thân rơi vào trong lòng Thẩm Vô Hoặc, lưng dán lên lồng ngực nóng bỏng của y, Thẩm Tri chớp chớp mắt, dường như vẫn còn mê man.

Trông thấy vẻ mặt Thẩm Tri, thần sắc Thẩm Vô Hoặc không thay đổi, trong mắt xẹt qua ý cười, y đưa tay xoa nhẹ lên đôi mắt Thẩm Tri đang gắng gượng mở ra, giọng nói dịu dàng: “Mệt thì ngủ đi, ta trông cho em.”

Trong lúc bất tri bất giác, Thẩm Tri đã sớm quen với hơi thở của Thẩm Vô Hoặc, hơn nữa cũng thực sự không chịu nổi, nhắm mắt lại thiếp đi.

Ôm lấy người trong lòng, Thẩm Vô Hoặc nhìn sang nữ nhân đang ngồi dưới đất há hốc miệng nhưng lại không nói ra lời, trong mắt lộ ra sát ý lạnh như băng.

Ban này nếu không phải y phản ứng nhanh, Tiểu Tri đã bị nữ nhân này đụng phải.

“Bất kịp.”

Đôi mắt Thanh Liên rung rung, sắc mặt trắng bệch, nhắm mắt đi theo sau Thẩm Vô Hoặc, ánh mắt vẫn thi thoảng nhìn về phía Thẩm Tri bị y ôm trong lòng ngực.

Thẩm Vô Hoặc cẩn thận đặt Thẩm Tri lên giường, chu áo cời áo khoác với giày cho hắn, kéo chăn lên, lại nhìn hắn một lúc mới ra khỏi gian trong. Y nhìn về phía Thanh Liên đang cúi đầu, giọng nói lạnh lẽo: “Nói đi, mục đích của ngươi.”

“Ta, tiểu nữ chỉ ngưỡng mộ ân công.” Thanh Liên nước mắt dần dựa, “Hôm nay đi ra ngoài suýt nữa ta bị gã háo sắc đùa giỡn, Thanh Liên hơi sợ, lúc trông thấy công tử mới có chút không cảm lòng nổi.” Nói xong thân thể nàng khẽ run rẩy, đáng vẻ y như bị hù dọa.

“Phải không?” Thẩm Vô Hoặc bất động, liếc nhìn con dao găm được tẩm độc trên mặt đất.

“Con dao này là vật Thanh Liên vẫn mang theo người để phòng thân, xin đại nhân minh xét, Thanh Liên tuyệt đối không có tâm hại người, đại ân đại đức của ân công đối với Thanh Liên, Thanh Liên suốt đời khó quên.” Thanh Liên cúi dập đầu, sống lưng gầy yếu run rẩy.

Thanh Liên đang định chứng tỏ cõi lòng, đột nhiên bị bàn tay nắm yết hầu, không thể không ngẩng đầu đối diện với Thẩm Vô Hoặc, lại phát hiện trong đôi mắt kia ngập tràn lạnh giá, giống như nàng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

“Thánh nữ, à không, thánh tử.” Giọng nói Thẩm Vô Hoặc lạnh lẽo, bàn tay siết chặt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát cổ họng yếu ớt của đối phương. “Mạng của ngươi cùng nhiếp hồn châu, cái nào quan trọng?”

Sắc mặt Thanh Liên trắng nhợt, y chẳng thể nghĩ ra, bản thân tính kế tí mĩ thì ra chỉ là trò khôi hài, bao gồm cả thân phận, cư nhiên đều bị Thẩm Vô Hoặc nhìn thấu. Không, nhìn thấu y có lẽ còn có cả người kia, Thanh Liên nhìn vào gian trong, trong lòng vô cùng phức tạp, y hít sâu một hơi, âm thanh phát ra trong cổ họng không còn là giọng thiếu nữ dịu dàng, mà là giọng nam trầm hơi khàn khàn: “Ngươi muốn thế nào?”

“Nhiếp hồn châu.” Thẩm Vô Hoặc nói, “Chúng ta còn dừng lại ở đây mười ngày.”

Nhiếp hồn châu chính là vật quý nhất của ma tu, do các đời Ma tôn tự mình cất giữ trong Ma cung, chỉ có Ma tôn và thánh tử mới có thể tới gần, Thẩm Tri chứa chấp y cũng do chủ ý này.

Giấy dựa hồi lâu, Thanh Liên thoáng nhìn vào gian trong, cuối cùng hạ quyết tâm, nuốt xuống đan dược trong tay Thẩm Vô Hoặc, sắc mặt y trắng bệch, đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Là ta tính kế thua một nước, trong vòng mười ngày, ta sẽ đem nhiếp hồn châu tới cho các ngươi.”

Thẩm Vô Hoặc cũng không cản Thanh Liên, để mặc y đẩy cửa rời đi.

Lúc Thẩm Tri tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Vô Hoặc quả thực trông cho hần như lời y nói. Thẩm Tri hơi híp mắt nhìn Thẩm Vô Hoặc, đúng lúc trông thấy tình ý nồng nàn còn chưa kịp che giấu trong mắt y, nhưng chỉ chớp mắt tiếp theo, cặp mắt kia đã khôi phục về lạnh tanh như mọi lần.

“Tỉnh rồi.” Giọng nói Thẩm Vô Hoặc không chút khác thường.

“Ừ.” Thẩm Tri ngồi dậy. “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Không lâu, năm canh giờ.” Ánh mắt Thẩm Vô Hoặc dừng lại trên người Thẩm Tri: “Nước nóng ở trong thùng tắm, đi tắm đi.” Y thoáng ngưng lại, rồi nói tiếp: “Tên thánh tử ma tu kia đã đi rồi, ta sai y đi lấy nhiếp hồn châu.”

“Tốt, đa tạ đại ca.” Thẩm Tri đáp, sau đó vén chăn lên, chậm rãi dẫm lên mặt đất.

Thẩm Tri cũng không mang giày, hai chân dẫm xuống đất, dưới ống quần lộ ra nửa mu bàn chân, ngón chân trắng muốt như ngọc, xếp thành hình cung xinh đẹp, móng chân màu hồng nhạt cắt sửa gọn gàng đều đặn, có thể mơ hồ trông thấy mạch máu màu xanh hơi nổi lên trên mu bàn chân.

Thẩm Vô Hoặc hít vào một hơi khí lạnh: “Ta có chút việc, đi ra ngoài một chuyến.”

Nhìn cánh cửa vội vã khép lại, Thẩm Tri nhíu mày.

Chuyện về Thanh Liên Thẩm Tri cũng không khó hiểu, từ ngay lần gặp đầu tiên hắn đã nhận ra người nợ chính là thánh tử ma tu, chẳng qua do y hóa trang khá hay ho, hơn nữa lại có tác dụng nên mới giữ lại bên người. Bây giờ nếu đã tới thành Trú Hạ, đại bản doanh ma tu lại ở gần đây, cũng đến lúc y phát huy công dụng rồi.

Về việc Thẩm Vô Hoặc hiểu rõ ý nghĩ của hắn, mặc dù Thẩm Tri hơi kinh ngạc, song hắn thấy cảm giác này cũng không tồi.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thanh Liên: Ta là em gái có JJ bự đây! Sợ không!

Thẩm Vô Hoặc: Chân Tiểu Tri thật đẹp, muốn hôn nhẹ QAA nhưng sợ bị Tiểu Tri đánh.

— —

Thẩm huynh từ ‘tra công’ chuyển thành trung khuyên:v

Thanh Liên đã giặt giũ diễn viên phụ xuất sắc nhất truyện, từ giờ sẽ trở lại thành anh trai, không cosplay em gái nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thẩm Vô Hoặc đi rồi, ánh mắt Thẩm Tri mới dừng lại trên tấm lệnh bài đen như mực, đây là yêu thỉnh lệnh của hội đấu giá Vạn Bảo Lâu.

Một tấm lệnh bài có thể cho phép hai người vào cửa, hôm qua Thẩm Tri đoạt được một tấm từ trong tay tu giả họ Dương Chấn Phù tông, một tấm này đương nhiên do Thẩm Vô Hoặc cầm về sau, nói chính xác hơn, sau khi hắn đồng ý cho Văn Nhiêu đến hội đấu giá, Thẩm Vô Hoặc mới cầm về.

Gương mặt lóe lên vẻ phức tạp, Thẩm Tri cầm mấy tấm lệnh bài cất đi, xoay người đi vào phòng tắm.

Cùng lúc đó, đại diện Ma cung, nhóm ma tu quý đầy đất không dám thờ mạnh một tiếng, một gã nam tử cao lớn quỳ gối dưới bậc, thân áo xanh đã bị máu tươi nhuộm ướt, từ những vết rách trên y phục có thể thấy được vết thương sâu đến tận xương, máu tươi theo đó nhỏ giọt chày tí tách xuống đất, y cúi gầm mặt, mặc dù giọng nói suy yếu nhưng vẫn ung dung mà lạnh nhạt: “Thuộc hạ bái kiến tôn thượng, nhiệm vụ của thuộc hạ thất bại, xin tôn thượng trách phạt.”

“Oh? Khụ khụ.” Người trên điện sắc mặt trắng bệch, một thân y phục đỏ như máu càng nổi bật lên khuôn mặt vô cùng gầy ốm quý dị, gã ho tê tâm liệt phế vài tiếng, giọng nói sắc bén mà lạnh lẽo, tựa như âm thanh móng tay nhọn cào lên miếng sắt khiến người ta sởn gai ốc: “Thanh Liên, người làm thánh

tử Ma cung đã bao lâu?”

Thanh Liên càng cúi đầu thấp hơn: “Thưa tôn thượng, một trăm năm rồi.”

“Khụ khụ, nếu bản tôn nhớ không lầm, ngươi có tu vi Ma anh.” Giọng của Ma tôn càng khàn, con ngươi đen tối lộ vẻ điên cuồng: “Thế mà ngươi lại dễ dàng khai báo kết quả với bản tôn, nhiều thời gian như vậy, vì sao ngay cả một thằng nhãi Kim đan kỳ cũng không bắt về được?”

Thanh Liên trầm mặc, sống lưng cứng ngắc, mồ hôi lã vào vết máu rơi từ trán qua chóp mũi nhỏ giọt xuống mặt đất.

“Nói!”

Uy áp phóng ra từ trên người Ma tôn, thân thể Thanh Liên nhoáng lên, suýt chút nữa ngã xuống đất, hồi lâu rốt cục y mới tỉnh lại từ trong uy áp kia, giọng nói khàn khàn: “Thưa tôn thượng, thuộc hạ nghe theo phân phó của ngài cùng công... Hai người kia vô tình gặp gỡ, cũng ở lại bên cạnh chúng tỳ cơ hành động, thế nhưng ngày ấy sau khi chúng cứu thuộc hạ xong liền giao thuộc hạ cho nữ tử kia, hầu như mọi lúc nàng đều bên cạnh thuộc hạ không rời, thuộc hạ cũng không cơ hội ở riêng với người nọ. Mà người ái mộ nàng ta tu vi chừng Nguyên anh hậu kỳ, không biết năng lực thực sự của đối phương, thuộc hạ chỉ đành chờ cơ hội.”

“Hôm qua cuối cùng thuộc hạ cũng tìm được thời cơ, nhưng không ngờ lại trúng phải bẫy của mấy kẻ đó, thân trúng kịch độc, liều mạng mới chạy về được.” Thanh Liên nói xong ho ra một búng máu, nhuộm đỏ khoảng đất dưới thân y: “Là thuộc hạ hành sự bất lực, xin tôn thượng trách phạt.”

Ma tôn vốn ngồi trên chủ vị bỗng chốc biến mất, lúc xuất hiện, những ngón tay trắng bệch mảnh dẻ tựa như chỉ còn lại đầu khớp xương đang bóp chặt yết hầu Thanh Liên.

Uy áp quả tải khiến khớp xương toàn thân Thanh Liên vang lên lách cách, do yết hầu đang bị Ma tôn không chế trong tay, y chỉ có thể ép ngừng đầu đối diện với gã, đập vào mắt là khuôn mặt vạm vỡ cùng cặp mắt đỏ rực hầu như đã mất đi lý trí.

Trên mặt Thanh Liên toàn là máu, không nhìn ra biểu cảm gì, nhưng ánh mắt y nhìn Ma tôn vẫn trước sau duy trì cuồng nhiệt cùng sùng kính như xưa.

Có lẽ bị ánh mắt của y lấy lòng, Ma tôn khẽ buông tay: “Mà thôi, đi xuống đi.”

“Tôn thượng.” Giọng nói Thanh Liên đã khàn đặc, “Thuộc hạ có yêu cầu hơi quá đáng.”

“Chuyện gì?”

“Thuộc hạ bị thương nặng, đề có thể sớm tận trung vì tôn thượng, khẩn cầu tôn thượng cho phép thuộc hạ đến mật thất tu dưỡng.”

Ma tôn liếc nhìn Thanh Liên: “Ngươi là thánh tử, đương nhiên có tư cách tiến vào mật thất, phê chuẩn.” Nói xong liền xoay người đi vào trong điện.

Những ma tu còn lại căn bản không dám nhìn Thanh Liên đang nằm dưới đất, thấy Ma tôn rời đi, cũng xôn xao thôi thui.

Thanh Liên nằm trên mặt đất, lại ho ra một búng máu, cánh tay run rẩy chống đỡ mấy lần cũng không đứng dậy nổi, đầu óc mê man, mắt thấy sắp đứng lên được nhưng chân lại mềm nhũn quỵ xuống, y âm thầm dùng cánh tay rũ xuống bên người đè mạnh lên vết thương ở phần bụng vốn đã được cầm máu.

Đau đớn kịch liệt cuối cùng cũng khiến y thanh tỉnh, Thanh Liên nhìn lên ghế chủ vị đã trống rỗng, cuồng nhiệt trong mắt tán đi, chỉ còn lại thờ ơ cùng trào phúng, còn cả sát ý khắc cốt ghi tâm.

Rất nhanh Thanh Liên đã thu hồi tâm tình, thất tha thất thểu đi tới mật thất trong điện.

Thánh tử ma tu trọng thương đến mật thất dưỡng thương, sau đó mật tích cùng vật báu cất giấu trong mật thất Ma cung, Ma tôn tức giận, hạ lệnh truy sát thánh tử, ma tu hỗn loạn.

Vào ngày thứ chín kỳ hạn mà Thảm Vô Hoặc đưa ra, cũng chính là một ngày trước khi hội đấu giá bắt đầu, cửa phòng Thảm Trì bị gõ.

Thảm Trì đang nằm trên chiếc giường nhỏ, tay cầm quyển sách, mệt mỏi buồn ngủ, nghe thấy tiếng động bên giường mắt lên: “Tiến vào.”

Giọng nói Thảm Trì vốn hết sức dễ nghe, có lẽ do vài phần buồn ngủ, lúc nói ra còn mang theo vài phần quyến luyến, khiến người ta vừa nghe đã không khỏi đỏ mặt tới mang tai.

Một gã vóc dáng trung bình đẩy cửa bước vào, nam tử ăn mặc như tiểu nhị, y khép lại cánh cửa phía sau, nhưng đứng đó hồi lâu vẫn không di chuyển.

Thảm Trì vẫn về ẩn đường, đây gần như đã trở thành động tác quen thuộc của hắn trong khoảng thời gian này, hắn ngồi dậy, nhìn kỹ ‘tiểu nhị’ bình thường không có gì lạ trước mắt, ánh mắt thoáng dừng lại trên vành tai hơi đỏ lên của y: “Ngươi là ai?”

‘Tiểu nhị’ ngập ngừng, nói: “Công tử.”

“Thanh Liên.” Trong nháy mắt Thảm Trì đã khẳng định thân phận người này, nét mặt không có nửa điểm kinh ngạc.

Nghe thấy Thảm Trì gọi ra tên mình không chút do dự, dường như Thanh Liên hơi vui vẻ, y sờ lên ngực có hơi nóng lên, trấn tĩnh lại: “Công tử, ta tên

Thanh Liên, Liên trong liên y.” (Liên ở đây là sóng gợn, còn Liên trong tên cũ nghĩa là hoa sen.)

“Ừm, Thanh Liên.” Tên của thánh tử ma tu đương nhiên Thẩm Tri biết, kiếp trước lúc hấn đảm nhiệm Ma tôn, người này nhiều lần dẫn theo thủ hạ của Ma tôn tiền nhiệm tiến hành thảo phạt hấn, cuối cùng bị hấn chém rụng dưới kiếm: “Vì sao thay đổi hóa trang?”

“Ngài thích ta hóa trang như trước kia sao?” Ánh mắt Thanh Liên sáng rực, tiếp tục nói: “Nếu ngài thích, ta có thể hóa trang mỗi ngày cho ngài xem, cũng may có thể thay đổi tướng mạo, nếu không chắc chắn sẽ bị Ma tôn phát hiện, sẽ mang đến phiền phức cho công tử.”

Không trả lời vấn đề này của y, Thẩm Tri chỉ chỉnh sửa lại vạt áo có hơi xốc xếch.

Kiếp trước Thẩm Tri không giao lưu nhiều lắm với Thanh Liên, mấy lần gặp gỡ đều là ám toán cùng tranh đấu, chẳng qua hấn cũng khắc sâu ấn tượng với kẻ này. Thanh Liên rất giỏi cải trang dịch dung, từng có lần hấn suýt nữa trúng kế, nhưng thú vị là, kẻ này không đến mức bắt đắ đi thì tuyệt đối không giả nữ, cũng ghét cay ghét đắng nữ trang, mà vừa vặn kiếp trước có một lần Thẩm Tri gặp y dịch dung thành dáng vẻ thiếu nữ, giống Thanh Liên đến bảy phần.

Ngày ấy lúc Thẩm Tri cứu được Thanh Liên trên phố, không thể không nói, nhìn dáng vẻ thánh tử điện từ trước đến nay luôn kiêu ngạo lạnh lùng lại đắm lẹ hai mắt mông lung, đúng là một chuyện cực kỳ thú vị.

Đôi mắt Thanh Liên đảo qua gương mặt Thẩm Tri, sau đó lấy ra một cái hộp tinh xảo cổ kính mở ra trước mặt hấn, bên trong là một hạt châu óng ánh trong suốt màu mực tàu lớn chừng quả trứng gà, y nói: “Đây là nhiếp hồn châu.”

Thẩm Tri nhìn lướt qua nhiếp hồn châu, khẽ vuốt cằm, nhìn sang khuôn mặt vô cùng bình thường của Thanh Liên, sau đó lấy ra một bình thuốc: “Đây là thuốc giải.”

“Ta không cần thuốc giải.” Thanh Liên đặt chiếc hộp trước người Thẩm Tri, trong mắt có chút âm đạm: “Ta trộm nhiếp hồn châu đã trở thành kẻ thù chung của ma tu, không thể trở về được, cầu xin công tử thu lưu ta, ta biết ngài sẽ không tin nhiệm ta, nhưng trong cơ thể ta có đan dược coi như ngài không chế được ta rồi.”

Thanh Liên dùng tay vuốt lên mặt, cùng lúc đó, vóc người y bỗng tăng vọt, thân hình cao hơn hai phần so với Thẩm Tri, một đôi mắt đào hoa ngập nước làm bộ đáng thương nhìn Thẩm Tri.

Thẩm Tri không khỏi cảm thấy ánh mắt này hơi quen thuộc, quay đầu nhìn về phía Chắp Ảnh đang ngồi chồm hổm dưới đất gặm cục xương, hấn phóng tới một cỗ linh lực đánh bay cục xương kia, không ngoài dự liệu, trên mặt con mèo nhỏ lộ ra biểu cảm giống y chang.

Ánh mắt từ mặt mèo chuyển sang Thanh Liên, Thẩm Tri hỏi: “Vì sao?”

“Khụ khụ.” Sắc mặt Thanh Liên hơi đỏ, dường như rất ngượng ngùng, một lát sau mới đưa mắt nhìn Thẩm Tri: “Công tử là người đẹp nhất Thanh Liên từng thấy, ta vừa gặp đã thương công tử.” Sau đó nói tiếp: “Nhờ có thuốc của Thẩm Vô Hoạch công tử ta mới thoát khỏi trói buộc của Ma tôn, công tử yên tâm, ta biết đánh xe biết nấu cơm biết làm việc vặt, nhất định sẽ không gây thêm phiền phức cho các người, hơn nữa với tính chất của đan dược kia, chỉ cần ta có lòng phản bội, các người có thể khiến ta hồn phi phách tán.”

“Cầm thuốc giải, rời khỏi nơi này, bằng không sẽ phế bỏ người.”

Trước khi Thẩm Tri mở miệng, giọng nói Thẩm Vô Hoạch lạnh như băng truyền vào trong tai Thanh Liên, y quay đầu lại đúng lúc trông thấy trông mắt đen nhánh của Thẩm Vô Hoạch, giật thót mình, trong mắt xẹt qua vẻ kinh sợ, ở trước mặt Ma tôn y còn có thể mặt không đổi sắc, nhưng ngược lại ở trước mặt người này, y luôn có cảm giác mình bị nhìn thấu.

Mặc dù nhìn bề ngoài tu vi Thẩm Vô Hoạch không bằng y, nhưng mấy ngày trước Thanh Liên đã được lĩnh hội sâu sắc, y là tu giả Ma anh tương đương với Nguyên anh kỳ, vậy mà trước mặt Thẩm Vô Hoạch, ngay cả chút xú sức đánh trả cũng không có, mới ra tay đã bị Thẩm Vô Hoạch khống chế vững vàng, mặc dù khi ấy y vẫn chưa dùng toàn lực, cũng chưa từng thực sự nghĩ sẽ thương tổn Thẩm Tri, nhưng vẫn không thể nào phủ nhận thực lực của Thẩm Vô Hoạch.

“Công tử, tấm lòng của Thanh Liên không phải giả, hy vọng công tử có thể suy nghĩ thêm một chút, Thanh Liên không cầu gì hơn, chỉ hy vọng ở bên cạnh công tử là tốt rồi.” Thanh Liên vẫn có phần không cam lòng, bỏ qua ánh mắt như muốn cắn người của Thẩm Vô Hoạch, cố chấp chờ đáp án của Thẩm Tri, trong mắt tràn đầy nghiêm túc cùng lo lắng thấp thòm.

“Tấm lòng của người ta nhận, đa tạ.” Thẩm Tri đẩy bình thuốc trong tay về phía trước.

Trông thấy động tác của Thẩm Tri, Thanh Liên sao có thể không hiểu hấn đã cự tuyệt, y giống như bị giáng cho một đòn đau, nhất thời sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng nín cười đưa tay cầm lấy bình thuốc trên bàn trà, ngón tay vuốt nhẹ lên vị trí vừa rồi Thẩm Tri mới chạm qua, Thanh Liên nhìn sâu vào mắt Thẩm Tri, cổ họng phát ra âm thanh khô khốc: “... Cáo từ.”

Thẩm Tri gạt đầu: “Cáo từ.”

Lúc Thanh Liên rời đi bước chân có chút phù phiếm, dáng vẻ như thất hồn lạc phách.

Giơ tay sờ lên cằm, ánh mắt Thẩm Tri vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng Thanh Liên, cho đến khi cánh cửa hoàn toàn khép lại vẫn không dời mắt.

“Tiểu Trì không nhờ sao?” Thẩm Vô Hoạch ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trì, đưa nước trà ngon vừa pha tới tay hắn.

Thẩm Trì ngáp một cái, đưa tay nhận lấy chén trà uống một ngụm, mùi vị đắng ngắt khiến hắn tỉnh táo hơn một chút, sau đó quay sang Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca đang ghen sao?”

Bình trà trong tay Thẩm Vô Hoạch đập vào mép khay, vang lên tiếng kêu thanh thúy.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Đúng đúng đúng, đúng là ta ghen, cũng chưa loét! Tiểu tử kia không biết trời cao đất rộng, lại dám bày tỏ với Tiểu Trì! Không được ta cũng muốn bày tỏ!

Quần chúng hóng hót: Xếp hàng hóng chuyện, hóng bày tỏ.

— —

Thực ra lúc mới rời khỏi bí cảnh Thẩm tiểu thụ vẫn còn mông lung, nhưng sau khi bị hệ thống đầu độc cho bản công lược tăng độ hảo cảm thì ẻm đã được thông não phân nào =)))) Mấy ngày nay chỉ khổ Thẩm tiểu công chịu dần vật, thịt ngay trước mắt mà không được ăn =)))) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Động tác của Thẩm Vô Hoạch khiến nước trà bắn tung tóe xuống mặt đất, hiện ra mấy dấu vết loang lổ, dường như Thẩm Trì không để ý đến sự khác thường của Thẩm Vô Hoạch, đặt chén trà trở về vị trí cũ, lại ngáp một cái, dánh về hắn lười biếng, hơi híp mắt nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch, hiển nhiên đang chờ câu trả lời của y.

Trầm mặc tràn lan giữa hai người.

Ngón tay Thẩm Vô Hoạch từ từ khép lại, sắc mặt không quá mức biểu cảm nhưng vẫn khiến người ta nhận thấy y đang căng thẳng. Một lát sau, Thẩm Vô Hoạch ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Trì, vừa muốn mở miệng lại đột nhiên im lặng.

Thẩm Trì ngồi ngay ngắn trên ghế, hai mắt khép lại, hơi thở đều đều, hiển nhiên là đang ngủ.

Thẩm Vô Hoạch đứng dậy ôm Thẩm Trì lên giường, nhưng lần này sau khi đắp chăn cho hắn xong cũng không lập tức rời đi, y cúi đầu, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Thẩm Trì, một lần lại một lần phác họa diện mạo của hắn lúc này, trong mắt ngập tràn si mê giống như bị mê hoặc. Y không kìm lòng nổi nhích đến gần hơn, cho đến khi Thẩm Trì cảm giác được hơi thở mát lạnh phả vào mặt hắn, lúc ấy Thẩm Vô Hoạch mới hoàn hồn, tỏ ra chật vật lùi lại một bước, nhìn Thẩm Trì đang nằm trên giường không biết gì, trong cổ họng y phát ra một tiếng cười khổ.

“Tiểu Trì, đúng là ta ghen tị, ta cũng muốn giống như người nọ, muốn nói với em một câu ta ái mộ em, liệu em có nguyện kết làm đạo侶 với ta.”

Hồi lâu, y thờ dãi một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng vén sợi tóc mai dính trên thái dương Thẩm Trì, ngắm nhìn khuôn mặt Thẩm Trì ngủ say, giọng nói gần như nỉ non: “Giả sử như ta là Thẩm Vô Hoạch ngày trước, bất luận nhập tiên thành ma hay vào địa ngục Tu La, ta nhất định sẽ không buông em ra. Đáng tiếc...”

Căn phòng lần thứ hai rơi vào im lặng.

Đứng tại chỗ một lúc lâu, Thẩm Vô Hoạch mới xoay người đi ra gian ngoài.

“Ta nguyện.”

Trong nháy mắt Thẩm Vô Hoạch xoay người, phía sau bỗng nhiên vang lên giọng nói của Thẩm Trì, Thẩm Vô Hoạch quay ngoắt lại đã thấy Thẩm Trì chống nửa người dựa lên cột giường, sắc mặt tuy có vẻ mệt mỏi nhưng cặp mắt kia lại trong veo.

Sau khi hiểu được Thảm Trì vừa nói gì, trong lòng Thảm Vô Hoặc dâng lên niềm hân hoan không thể kiềm chế, nhưng rất nhanh đã dề xuống, trong mắt gợn lên sóng ngầm, cuối cùng trở nên tĩnh mịch: “Tiểu Trì...”

Mặc dù Thảm Vô Hoặc vẫn chưa giải thích rõ ràng với Thảm Trì, nhưng nhìn sắc mặt thì cũng hiểu y muốn nói điều gì, Thảm Trì trực tiếp cắt ngang Thảm Vô Hoặc còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt: “Đại ca, chẳng lẽ ngươi lật lọng sao?”

“Không hề.”

“Vậy ngươi có muốn kết làm đạo lữ với ta không?”

Nằm mơ cũng muốn, Thảm Vô Hoặc nhìn Thảm Trì, trong lòng run rẩy, yết hầu nhúc nhích nhưng không phát ra âm thanh. Một lát sau, y hít sâu một hơi, giọng nói như mất tiếng: “Ta không thể kết làm đạo lữ với em”

Sao không phải trả giá chứ?

Hai lần trọng sinh hầu như đã tiêu hao tất cả hồn lực của y, hiện tại chẳng qua chỉ như nỗ lực hết đà. Quả thực y từng là con cưng của trời, nhưng y hết lần này tới lần khác phá vỡ thiên đạo, nghịch chuyển luân hồi, đã sớm bị thiên đạo ghi hận. Lần này đừng nói đến đại thiên kiếp lúc phi thăng, cho dù là tiểu thiên kiếp phá Đan thành Anh cũng không chắc chắn y có thể qua được.

Trước mắt Thảm Vô Hoặc, hiển nhiên đã là một nước cờ chết.

Rốt cục mình có tình cảm gì với Thảm Vô Hoặc, Thảm Trì đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không cho ra đáp án chính xác. Nhưng ban này lúc Thảm Vô Hoặc xoay người rời đi, hắn cảm thấy rõ tim trong ngực mình đập loạn nhịp.

Sau khi tu giả tu hành đến một cảnh giới nhất định, có thể nhận biết được rất nhiều chuyện, mà trực giác của Thảm Trì từ trước đến nay chưa từng sai.

Nếu lần này để Thảm Vô Hoặc rời đi, hắn sẽ hối hận suốt đời.

Vậy nên hắn gọi y lại.

Thảm Vô Hoặc không nhúc nhích, Thảm Trì đứng dậy từng bước đi đến bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào y, sau đó đột nhiên giơ tay khoác lên cổ Thảm Vô Hoặc, đột ngột hôn lên bờ môi y.

Đúng như vô số lần Thảm Vô Hoặc nghĩ tới, môi Thảm Trì hơi lạnh, hoặc do vừa mới uống trà thu tử, trong miệng vẫn lưu lại hương vị đắng ngắt, hai người rằng môi giao hòa, hơi thở của Thảm Vô Hoặc không khỏi nặng nề hơn vài phần.

Ngay lúc này, thừa dịp Thảm Vô Hoặc ngây người, Thảm Trì phân ra một linh thức nhanh chóng tiến vào thức hải của Thảm Vô Hoặc.

Không giống với linh thức sung mãn trời yên biển lặng trước đó, lần này thức hải của Thảm Vô Hoặc là một mảnh hoang vu trống rỗng, sau khi rời khỏi thức hải, linh thức của Thảm Trì lại dạo qua một vòng trong kinh mạch Thảm Vô Hoặc, trong lòng hắn nhất thời trầm xuống.

Vết thương cũ chưa lành lại thêm tổn thương mới. Mặc dù Thảm Vô Hoặc coi như đã là Kim đan viên mãn, nhưng trong cơ thể y rõ ràng ngay cả Kim đan cũng chẳng có, bên trong đan điền trống rỗng, linh lực cũng bị y ép giam cầm trong cơ thể, hầu như chèn nát gân mạch, cũng không rõ y sắp xếp chúng thế nào, nhưng chỉ nhìn vào đã thấy tuyệt đối không dễ chịu. E rằng trước giờ y tu luyện, mỗi thời khắc đều bị dày vò khôn khổ.

Mặc dù Thảm Trì không thích quanh co vòng vèo, nhưng hắn cũng không ngốc, bằng không lúc ở trong Thiên Di bí cảnh đã không trực tiếp xâm nhập vào thức hải Thảm Vô Hoặc kiểm tra hồn phách y có hoàn chỉnh hay không.

Nhưng hiển nhiên, lần đó Thảm Vô Hoặc đã lừa dối hắn thành công.

Thu hồi linh thức, Thảm Trì mới phát hiện nộ hỏa này vẫn chưa kết thúc, quyền chủ động đã bị Thảm Vô Hoặc đoạt lấy, so với đáng vẻ trước giờ luôn lạnh lẽo, ngược lại nộ hỏa của Thảm Vô Hoặc mạnh bạo mà cuồng nhiệt, nhưng ngoài ý muốn không khiến người ta chán ghét.

Nộ hỏa vừa kết thúc, hai người đều hơi thở dốc, Thảm Trì nhíu mày phát hiện ra khác thường trên cơ thể, xưa nay hắn không coi trọng tình dục, kiếp trước cho dù bị kẻ khác bỏ thuốc cũng vẫn chịu đựng được, nhưng bây giờ cư nhiên dễ dàng bị Thảm Vô Hoặc đẩy lên dục vọng. Vận chuyển thần lực một vòng trong cơ thể, dề xuống lửa nóng trong lòng, hắn buông Thảm Vô Hoặc ra, lui về phía sau mấy bước: “Đại ca, suy nghĩ kỹ chưa?”

Thảm Vô Hoặc đứng ngây ra tại chỗ.

Y phải nên cự tuyệt.

Thiên phú của Tiểu Trì rất cao, không nên bị y liên lụy, hơn nữa có Minh Lệ ở đây, có thể bảo vệ hắn thắng tiên, tiền đồ phía trước không lo.

Nhưng dù thế nào cũng không nói nên lời cự tuyệt, y muốn cùng Tiểu Trì ở chung một chỗ, muốn đến phát điên. Dù cho một ngày một giờ thôi cũng được.

Sau khi có được đáp án, Thảm Trì lại ngáp dài rồi leo lên giường, nhìn Thảm Vô Hoặc vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, hắn vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh: “Đại ca, qua đây.”

Thẩm Vô Hoạch nhìn lên đôi môi đỏ thắm của Thẩm Tri, bên tai thoáng chốc đỏ lên, hiển nhiên đã nghĩ đi tận đâu.

Thẩm Tri lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Vô Hoạch cố gắng làm bộ trấn định, không khỏi nở nụ cười: “Chẳng qua ta chỉ có chút vấn đề muốn thỉnh giáo đại ca, nếu người thích đứng ở đó cũng không sao.”

Có lẽ thực không thể nào tưởng tượng ra được, lúc Thẩm Vô Hoạch nằm bên cạnh Thẩm Tri còn có cảm giác không chân thật như trong mơ.

Bất luận về mặt ý nghĩa nào mà nói, đây là lần đầu tiên hai người nằm trên một chiếc giường, nhiệt độ cơ thể Thẩm Vô Hoạch cao hơn rất nhiều so với Thẩm Tri, cho dù cách một khoảng ngắn Thẩm Tri vẫn có thể cảm giác được hơi ấm đó. Thẩm Tri liếc qua ánh mắt Thẩm Vô Hoạch đang ngẩn ngơ, không khỏi cảm thấy buồn cười lại có phần chua xót trong lòng.

“Nếu ban nãy ta không gọi người lại, có phải người cứ rời đi như vậy, sẽ không trở lại nữa.”

“Phải, cũng không phải.” Thẩm Vô Hoạch đáp, “Ta vốn định gọi Minh Lệ qua đây bảo vệ em, sau đó tìm một chỗ độ kiếp, nếu qua được tiểu thiên kiếp sẽ trở về tìm em.”

“Người cảm thấy người có thể vượt qua tiểu thiên kiếp?”

Thiên kiếp có quan hệ mật thiết với thần hồn tu giả, chỉ có thần hồn được thiên lôi gột rửa mới có thể thích ứng với thiên đạo, mà tương đương, thần hồn càng mạnh tu vi càng mạnh, Thẩm Tri nghĩ đến những gì mình vừa thấy, lúc này trong cơ thể Thẩm Vô Hoạch nhiều lắm chỉ lưu lại một phần hồn lực, hồn phách không trọn vẹn, ngay cả Kim đan cũng không tu thành, cho dù linh lực thực sự dư thừa, nhưng làm sao có thể vượt qua thiên kiếp?

“Trước không thể, bây giờ có thể.” Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch dừng trên gò má Thẩm Tri, nét mặt nhu hòa hơn mấy phần.

“Đưa tay cho ta.” Thẩm Tri quơ tay về phía Thẩm Vô Hoạch.

Tay Thẩm Tri nhỏ hơn Thẩm Vô Hoạch một chút, lúc tiếp xúc cùng với nhau bị cả bàn tay Thẩm Vô Hoạch bọc lại. Thẩm Vô Hoạch thoáng ngẩn ngơ, dường như phát hiện một sức mạnh ôn hòa từ chỗ bàn tay hai người tiếp xúc chậm rãi truyền vào trong cơ thể y, linh lực vốn đang cuồng bạo dần dần yên tĩnh lại.

Thẩm Tri hiển nhiên đã vô cùng mệt mỏi, sau khi khẳng định thần lực của mình có hiệu quả với Thẩm Vô Hoạch liền duy trì tư vận chuyển, trực tiếp ngủ mất.

“Cảm ơn em, Tiểu Tri.” Sau khi xác định lần này Thẩm Tri quả thật đã ngủ thiếp đi, Thẩm Vô Hoạch nắm thật chặt bàn tay hai người đang tiếp xúc với nhau.

Nếu không phải ban nãy Thẩm Tri bỗng nhiên mở miệng, e rằng lúc này y đã bị tâm ma khống chế, cho dù bản thân từng có lúc rất tuyệt vọng, Thẩm Vô Hoạch cũng chưa từng mất đi lý trí, y vẫn luôn minh bạch, mục đích cuối cùng của mình là cùng Thẩm Tri gắn bó với nhau.

Kiếp này là cơ hội cuối cùng của y, hơn nữa thần hồn của y đã hết sức suy yếu, có lẽ cũng vì nguyên nhân đó, tâm ma mới thừa cơ lên vào.

Ngay lúc ban nãy, y cư nhiên nghĩ sẽ buông tha Thẩm Tri, còn suyt nữa cứ rời đi như vậy.

Thẩm Vô Hoạch biết rõ hơn so với bất kỳ ai, nếu như ban nãy y thực sự rời đi, khả năng sẽ chỉ có một kết cục thần hồn tan nát.

Thẩm Vô Hoạch nghiêng người khẽ ôm lấy Thẩm Tri, giống như nhìn thế nào cũng không đủ, tí mỉ mô tả lại dung mạo của hắn, hồi lâu mới lặng lẽ đặt một nụ hôn xuống giữa chân mày Thẩm Tri, thỏa mãn thở dài một tiếng: “Bất luận thế nào, ta cũng sẽ không buông em ra.”

Ngày hôm sau chính là khai mạc hội đấu giá, sáng sớm Vân Nhiêu đã kéo Cảnh Nguyên gõ cửa phòng hai người Thẩm Tri.

“Tiến vào.”

Ban đầu Vân Nhiêu cho rằng mình đã quen nghe giọng điệu lười nhác của Thẩm Tri từ sau khi hắn thích ngủ, nhưng lúc này vẫn không nhận được nổi hết da gà, cánh tay đẩy cửa cũng mềm nhũn đi, nàng thầm nghĩ đúng là yêu nghiệt, sau đó mới đẩy cửa bước vào.

Thẩm Tri hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, con mắt đang khép hờ, trọng lượng cơ thể đều dựa lên người Thẩm Vô Hoạch, hai người bạch y giao hòa, Thẩm Vô Hoạch đang tỉ mỉ vén những sợi tóc rơi xuống buộc lên cho hắn.

Vân Nhiêu kinh ngạc lùi lại ba bước, đụng vào cánh cửa suýt chút nữa té ngã, được Cảnh Nguyên giúp đỡ mới đứng vững được.

Chẳng qua mới một ngày không thấy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vô Hoạch sư thúc không phải là yêu tinh đóng giả chứ? Chẳng biết tiểu sư thúc có bị yêu tinh mê hoặc không!!

Còn tại sao không nghi ngờ Thẩm Tri là giả, là bởi Vân Nhiêu cảm thấy cho dù đáng vẻ có giống nhau cũng không có khả năng quyến rũ được như tiểu sư thúc. Mấy ngày qua không thấy Thẩm Tri ra ngoài hai ba lần, kết quả hầu như cả tòa khách sạn, cộng thêm rất nhiều tu giả bên ngoài đều tới chỗ nàng hỏi thăm tin tức.

Dẫu gì nàng cũng là đệ nhất mỹ nhân tu giới tiền nhiệm được không? Kiểu đả ngộ chênh lệch này không khỏi quá mức rõ ràng rồi.

“Vô, Vô Hoặc sư thúc?” Ngơ ngác một hồi lâu, Vân Nhiêu dè dặt kêu một tiếng.

Thẩm Vô Hoặc thoáng nhìn nàng: “Đi ra ngoài chờ.”

Vân Nhiêu giật mình: “Được, được.” Sau đó nhanh chóng chạy vào ra khỏi phòng rồi khép cửa lại, nàng xác định, người nọ chính là Vô Hoặc sư thúc không sai.

“Tại sao lại để nàng ra ngoài?” Thẩm Tri nhìn sang Thẩm Vô Hoặc.

Chất tóc Thẩm Tri đẹp vô cùng, đen nhánh mềm mại, khiến người ta yêu thích không muốn rời tay, Thẩm Vô Hoặc đôi mắt giống như với trận bão, cẩn thận chăm chút cầm chúng trong tay, dùng ngọc trầm đính vào trên mũ quan*, lại thả những lọn tóc xòa xuống, nghiêng người cúi đầu hôn lên chúng: “Bên ngoài mát mẻ hơn.”

Mỗi gian phòng trong Kinh Vân Lâu đều có hàn băng linh, vô cùng mát mẻ, mà bên ngoài phòng lại vô cùng oi bức. Lý do này cũng chỉ có Thẩm Vô Hoặc mới nghĩ ra được.

— ♥ —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoặc: Cảm ơn mọi người, ta với Tiểu Tri đã ở cùng với nhau. Lên được tầng 1 tầng 2*, chỉ thiếu tầng 3 thôi, ahihi.

*Từng bước trong quan hệ yêu đương: 1 – cầm tay, 2 – hôn môi, 3 – lên giường. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Đội Thẩm Vô Hoặc chuẩn bị ôn hòa xong cho Thẩm Tri, hất lại suýt nữa ngủ thiếp đi.

“Tiểu Tri? Tiểu Tri?” Thẩm Vô Hoặc khẽ gọi hai tiếng, xoay tay ôm lấy hán vào trong lòng: “Nếu như thực sự mệt mỏi thì cứ ngủ đi, thích gì lúc quay về ta sẽ mua cho em.”

“Không sao.” Gần đây chứng ham ngủ ngày càng nghiêm trọng, Thẩm Tri mệt mỏi giờ tay lên nhéo mũi, che giấu hứng thú sâu trong mắt, nhân tiện đem hơn nửa trọng lượng tựa lên người Thẩm Vô Hoặc: “Ta chưa bao giờ tham gia hội đấu giá ở Sơ Linh giới, lần này coi như đi để mở mang kiến thức.”

Trông thấy Thẩm Tri mệt mỏi như vậy, Thẩm Vô Hoặc khẽ mím môi, trong mắt lóe lên vẻ sắc lạnh, nhưng cuối cùng chỉ vuốt ve mái tóc dài của hán, càng vòng tay ôm chặt hơn: “Tiểu Tri, ta yêu em.”

Thẩm Vô Hoặc cao hơn một chút so với Thẩm Tri, hai tay vòng từ phía sau ôm lấy hán, ngũ giác của tu giả trước giờ luôn nhạy cảm, hai người chỉ mặc áo mỏng, mặc dù da thịt không tiếp xúc thân mật nhưng cũng không khác là mấy. Thẩm Tri có thể cảm giác được hơi thở thoáng dồn dập bên tai mình, phần lưng hán dính lên lồng ngực mạnh mẽ đang đập nhanh của đối phương, sau khi nói ra câu kia, nhịp tim của Thẩm Vô Hoặc quả nhiên đã nhanh hơn rất nhiều.

Thẩm Tri giờ tay lên chậm rãi đặt lên mu bàn tay Thẩm Vô Hoặc, cảm thấy tay đối phương hơi run rẩy, không khỏi phát ra một tiếng cười nhẹ từ trong cổ họng, hán hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Vô Hoặc đáp: “Đời thứ nhất từ khi ta sinh ra đã bị cái hệ thống nhân vật chính kia trói buộc, nó lấy danh nghĩa nội dung cốt truyện khống chế cuộc đời của ta, khi đó ta không hiểu, cho rằng đó là số mệnh đã định. Cho đến khi Du Tri cầm bánh bao giờ lên trước mặt ta, ta mới biết được thì ra không phải như thế. Khi ấy, toàn thân hán bần thủ, gầy đến đáng sợ, nhưng mắt hán lại rất sáng, mặc dù như vậy, ta cũng chưa từng cho rằng chúng ta sẽ đồng thời gặp lại. Bởi vì trong ‘cốt truyện’ không có hán.”

“Cả đời ta đều đã sớm được trừ tính trong quỹ tích, hán là ngoài ý muốn duy nhất, lâu ngày, ta đã suy nghĩ, nếu như là ngoài ý muốn, vậy có thể phá vỡ cốt truyện hay không?”

“Vậy nên ta suy tính rất lâu, đồng ý việc kết làm đạo侶 với Du Trì. Xin lỗi, Tiểu Trì.”

Chỉ vì phá vỡ cốt truyện... Thảm Trì hí hóp, cũng không tỏ thái độ, gật đầu ý bảo y nói tiếp.

“Hệ thống mạnh mẽ hơn so với ta tưởng tượng, nó có thể trực tiếp phá vỡ kết giới Tiên giới, để Ma quân vào, ta cũng chưa từng nghĩ nó sẽ xuống tay với Du Trì, là ta tính sai.”

“Đoạn trí nhớ mà em trông thấy trong tháp truyền thừa, sau khi Du Trì chết, ta đã biết thì ra nó cũng biết sợ, điều này đại biểu cho cốt truyện không phải là không thể phá vỡ, ta tàn sát tiên giả, một mặt vì muốn Du Trì sống lại, mặt khác cũng muốn lợi dụng luân hồi trọng tổ thoát khỏi nó. Kiến tạo tháp truyền thừa, đúng lúc thả nó vào khe hở thời không, cũng là để phòng ngừa nhờ đâu ta quên mất ký ức kiếp trước, có thể nhắc nhở ta nghĩ ra.”

“Nhưng người không thoát khỏi nó.” Thảm Trì đáp.

“Đúng vậy.” Thảm Vô Hoặc cười khò một tiếng: “Chẳng qua đời thứ nhất ta đã thả riêng kiếm của mình vào Vãng Sinh Trì, bản thân nó có linh tính, lại dính máu tim của ta. Lúc đầu thai sinh ra Minh Lệ, hoặc do phương hướng bất đồng, y ra đời trước chúng ta mấy trăm năm. Khi ấy ta đã có thể sờ đến một phần căn nguyên của nó, vội vàng xáo trộn ký ức cốt truyện của nó, khiến nó không nảy sinh hoài nghi.”

Nói đến đây, giọng nói Thảm Vô Hoặc có hơi khàn khàn, ngón tay Thảm Trì phủ lên mu bàn tay Thảm Vô Hoặc siết chặt, lại bị y xoay ngược tay nắm chặt lấy.

“Ban nãy em hỏi ta vì sao thích em, em có nhớ, kiếp trước lúc em ở Thảm gia từng nhặt được một chai thuốc viên?”

Thảm Trì giật mình, chợt nhớ lại, sau khi hấn bị Thảm Ích hủy dung, bị giam ở phòng củi sân sau ngày thứ ba, có một gã hộ vệ không cẩn thận đánh rơi một bình nhỏ bên ngoài phòng củi, hấn nhặt lên trả lại cho người đó, người nọ bèn cho hấn một viên thuốc rồi thả hấn ra ngoài. Thảm Trì đột nhiên ngừng đầu: “Người đó là người?”

“Quả nhiên, nó hầu như đã xóa hết tất cả ký ức hai ta gặp nhau trước khi em tu ma.” Cho dù có ký ức trong tháp truyền thừa cũng không khiến Thảm Trì nhớ lại, ánh mắt Thảm Vô Hoặc thoáng tối sầm, tiếp tục nói: “Khi đó mặc dù em đã bị hủy dung, nhưng em không biết, ánh sáng trong mắt em đẹp bao nhiêu, lúc đó ta đã nghĩ, nếu có thể mang em cùng nhau đến tiên tông bá sự thật tốt.”

“Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, Thảm gia bị hủy diệt trong một đêm, ta tìm em rất lâu nhưng vẫn không có tung tích.”

“Trong chớp mắt ta được Vân Dục đưa vào tông môn, hệ thống kích hoạt lần thứ hai. Nó không có trí nhớ kiếp trước, nhưng dường như nó có cách lập lại cốt truyện lần nữa, mà trong cốt truyện, em trở thành địch thủ số mệnh của ta, bây giờ nghĩ lại, chắc ngay từ ban đầu nó đã muốn chúng ta có ác ý với nhau, nó muốn ta tự tay giết em.”

“Vì thế, nó điều tra trí ký ức trước đó của ta, phát hiện ngay từ đầu đã tồn tại biến số, vì thế để chứng nhận thân phận địch thủ của chúng ta, nó đã xóa bỏ một phần trí nhớ của em về ta.”

“Hành trình trong Thiên Di bí cảnh cũng không khiến ta nhớ lại ký ức kiếp trước, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy dường như trong sâu thẳm ta đang tìm kiếm một người, cho đến khi ở trong cái viện cũ nát kia tìm được em, rốt cục đã nhớ lại tất cả.”

Thảm Trì bỗng dừng nhớ đến cái ôm mang theo hương thơm lạnh lẽo, ánh mắt trầm ngâm không nói gì.

“Khi ấy trong lúc tình cờ ta giành được Xích Linh châu, tạm thời áp chế được nó, thế nhưng ta không thể ở lại lâu bên em, nó có thể không làm khó dễ được ta, nhưng có thể gây tổn thương cho em, vậy nên ta đã giao em cho Minh Lệ.”

“Ta với Minh Lệ cảm giác tương thông, ta có thể xuyên qua y nhìn thấy em, em rất nỗ lực tu hành, mỗi thời khắc đều tu luyện, ta biết em say mê sức mạnh, cũng rất có lòng. Khi trông thấy ánh mắt em nhìn Minh Lệ ngày càng ảm áp cùng ý lại, trong lòng ta cảm thấy rất kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại, đó chính là đồ kị, loại cảm giác này rất mới mẻ.”

“Sau đó ta đem Xích Linh châu áp chế nó trong cơ thể ra tặng cho em, con đường tu ma không dễ, ta hy vọng em có thể thuận lợi hơn một chút. Trí nhớ của em là tự tay ta xóa đi, chẳng qua xuất phát từ tư lợi, cuối cùng ta vẫn để lại ít manh mối. Vì không muốn để nó phát hiện, ta đã để lộ Minh Lệ.”

“Vậy nên y mới đột nhiên mất tích.” Thảm Trì nhìn chiếc đồng hồ cát trên giá sách không xa, tuy trước đây hấn cũng từng nghĩ tới những điều này, nhưng chưa hề được chính miệng Thảm Vô Hoặc nói rõ đến vậy.

“Ừm. Y bị nó xóa đi linh thức, tuy vẫn là thần kiếm nhưng chỉ là bề ngoài.” Đầu Thảm Vô Hoặc hơi tựa lên vai Thảm Trì, giọng nói có chút nặng nề: “Sau đó quả nhiên em tới tìm ta, ta rất mừng rỡ, cũng rất sợ, dường như có lẽ nó đã phát hiện ra khác thường, ta không thể để lộ ra nửa phần bất ổn, chỉ có thể tỏ thái độ vui buồn thất thường, diệt trừ đi một số kẻ đối đầu với em.”

“Ta không muốn theo cốt truyện, nó liền khống chế cơ thể ta, ta chỉ có thể trở mặt nhìn bản thân hoàn toàn biến thành con rối của nó.”

Ngón tay Thảm Trì lại nắm chặt, giọng nói Thảm Vô Hoặc vô cùng bình tĩnh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lo lắng, rốt cục trong lòng y nghĩ gì khi nhìn bản thân tự tay khiến người mình yêu tự bạo mà chết.

Tay Thảm Vô Hoặc lại nắm chặt hơn, nhưng không dám dùng quá sức sợ làm đau Thảm Trì, y nhắm hai mắt: “Em đi rồi, ta dùng thân thể đối đầu thiên

kiếp, đúng như ta dự đoán, nó sẽ không để mặc cho ta chết lúc đó, nó giúp ta đỡ được hơn mười tia lôi kiếp, trở nên vô cùng suy yếu.”

“Ta nhân cơ hội lần thứ hai gom lại hồn phách của em, ta nghĩ, lần này ta nhất định có thể thoát khỏi nó.”

“Ta quả nhiên thoát khỏi nó.” Thẩm Vô Hoạch lại cười gượng lần nữa: “Nhưng ta tình nguyện để nó còn ở trên người ta, nhưng Tiểu Trì yên tâm, ta có cách lấy nó ra.”

“Lần trọng sinh này khác với lần trước, ta có một phần trí nhớ kiếp trước, ta mượn thiên linh khí cưỡng ép tu vi lên Kim đan chạy tới Thẩm phủ, lợi dụng vài tên ma tu tự tay hủy diệt Thẩm phủ.”

“Ngày ấy ngươi ở bên ngoài địa lao, vì sao không tiến vào?” Thẩm Trì hỏi, không tiến vào cũng chẳng sao, lại còn đứng ở ngoài cửa ba canh giờ.

“... Khi ấy ta chỉ có ký ức kiếp trước từ sau khi em tự bạo, không biết em cũng trọng sinh, nên mới do dự như vậy.” Thẩm Vô Hoạch đương nhiên sẽ không nói cho Thẩm Trì biết, lúc ấy y ở ngoài cửa sổ nhỏ nhìn Thẩm Trì say mê, mới quên mất thời gian.

Nhưng cho dù Thẩm Vô Hoạch không nói, Thẩm Trì cũng có cảm ứng, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, hắn luôn có thể cảm nhận được hơi thở của Thẩm Vô Hoạch như có như không ở bên cạnh mình.

Thẩm Vô Hoạch nhìn sắc trời một lát: “Tiểu Trì, thời gian không còn sớm, nên đi ra ngoài rồi.” Dừng một thoáng, y chậm rãi buông Thẩm Trì ra, lại nói: “Tiểu Trì, ta yêu em.”

Giọng nói của Thẩm Vô Hoạch vẫn bình tĩnh yên ả như xưa, lúc này Thẩm Trì trông thấy tình yêu nồng đậm không hề che giấu trong mắt Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Trì đột nhiên cảm thấy yết hầu hơi căng lên, hắn sớm nên phát hiện. Kiếp trước hầu như mỗi lần so đấu xong, Thẩm Vô Hoạch đều dùng ánh mắt này nhìn hắn, nhưng lúc ấy trong lòng hắn chỉ có một bóng người hư ảo cùng niềm truy đuổi sức mạnh.

Thấy Thẩm Trì bỗng nhiên dừng lại, sau đó bóng lưng vội vã đẩy cửa phòng đi ra, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch lóe lên ý cười.

Sau khi ra khỏi phòng Thẩm Trì mới phát hiện có lẽ mình đã mắc bẫy Thẩm Vô Hoạch, nếu như bình thường, bất luận thế nào Thẩm Vô Hoạch cũng không có khả năng bộc lộ thẳng tâm ý như vậy, rõ ràng y thấy hắn dao động nên mới dùng kế đánh vào tâm lý.

Khoe môi hơi nhếch lên, rốt cục Thẩm Trì cũng không cảm thấy tức giận, đáng vẻ Thẩm Vô Hoạch như vậy so với lúc trước nửa ngày chẳng nói ra một câu tốt hơn nhiều.

Lại nghĩ đến ban nãy hệ thống bị y che giấu, khí áp trên người Thẩm Trì lại giảm đi mấy phần.

Vân Nhiêu đứng chờ ở lan can ngoài phòng một hồi lâu, trông thấy Thẩm Trì mắt liền sáng lên, vội vã chào đón, sau đó lại bị hơi lạnh trên người Thẩm Trì dọa cho lùi hai bước, lắp bắp nói: “Tiểu sư thúc, Vô Hoạch sư thúc chọc giận ngươi sao?” Mới ban nãy còn ân ái thể mà.

“Sao sư diệt lại nói ra lời này?” Thẩm Trì liếc nhìn Vân Nhiêu, lấy ra một tấm yêu thỉnh lệnh đưa cho nàng: “Hội đấu giá sắp bắt đầu rồi.”

Vân Nhiêu cầm lệnh bài lật qua lật lại mấy lần, trên tấm lệnh bài bé chừa bàn tay có khắc những văn hoa tinh xảo, linh lực bên trong xấp xỉ linh thạch trung phẩm, tương đương với một kiện pháp khí: “Đây là cái gì?”

Cảnh Nguyên cầm lấy tấm lệnh bài từ trong tay Vân Nhiêu, nhìn thoáng qua rồi nói: “Lệnh bài mời đến hội đấu giá Vạn Bảo Lâu.”

“Tại sao ngươi nhìn ra được?” Lực chú ý của Vân Nhiêu nhanh chóng chuyển sang Cảnh Nguyên.

Cảnh Nguyên ưỡn ngực, thỏa mãn nhìn đáng vẻ Vân Nhiêu đang tỏ vẻ thèm muốn bộ ngực mình, y lật lại tấm lệnh bài, chỉ vào hoa văn phía sau nói: “Hoa văn trên này là một loại chữ viết cổ, một bên viết Vạn Bảo Lâu, một bên viết yêu thỉnh lệnh.”

Vân Nhiêu: “...” Trách nàng không biết chữ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Kính Vân Lâu cách khu đấu giá không xa, thời gian đến lúc hội đấu giá mở màn còn nửa canh giờ, như vậy là đủ rồi.

Vân Nhiêu với Cảnh Nguyên đi đầu, Thẩm Vô Hoặc cùng Thẩm Tri bước đi thông thả phía sau, trên đường rất người đang bàn tán xôn xao về hội đấu giá, hơn nữa bốn người cô ý thu lại hơi thở, cũng chẳng có mấy người chú ý tới bọn họ.

Mỗi lần Vân Nhiêu đi được một quãng lại không nhìn được quay đầu liếc mắt nhìn hai người kia.

Rõ ràng thân thể hai người không có bất kỳ tiếp xúc gì, tiểu sư thúc mắt nhìn thẳng, vẻ mặt Vô Hoặc sư thúc vẫn thờ ơ như mọi lần, nhưng chung quy lại khiến người ta cảm thấy bầu không khí giữa hai người hài hòa quá mức, làm người khác không dám xen vào.

Nghĩ đến màn vừa chứng kiến trong khách sạn ban nãy, Vân Nhiêu đầu phải chưa hiểu, thậm chí dài trong lòng, tiểu sư thúc thể mà đã bị Vô Hoặc sư thúc công lược nhanh như vậy. Ánh mắt đè nén tình yêu của Thẩm Vô Hoặc nhìn Thẩm Tri lúc trước đã trở nên đường đường chính chính, ánh mắt hận không thể mỗi giờ mỗi phút đều dính lên người Thẩm Tri, dám chắc là tiểu sư thúc nhìn thấy nhưng không tỏ thái độ, hiển nhiên đã ngầm chấp nhận.

Lại đi qua một khúc rẽ, Vân Nhiêu không nhìn được nhìn thoáng qua, đúng lúc trông thấy Thẩm Vô Hoặc quay sang nói gì đó với Thẩm Tri, Thẩm Tri mỉm cười với y. Đường như nhận ra ánh mắt của nàng, Thẩm Vô Hoặc liếc qua, ánh mắt không lạnh như băng giống mọi lần mà dịu dàng hơn rất nhiều, Vân Nhiêu kinh sợ quay đầu, lặng lẽ nhét quả hạch Cảnh Nguyên đưa cho vào trong miệng, cắn một miếng, vị ngọt ~ rằng có hơi đau một chút.

Thấy sắc mặt Vân Nhiêu hơi kỳ lạ, Cảnh Nguyên quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

Vân Nhiêu nuốt quả hạch xuống: “Không sao, quả này thật ngọt.”

Cảnh Nguyên nhìn túi quả hạch trong tay một lát, bóc vỏ ăn một quả, rõ ràng là mặn mà.

Thẩm Vô Hoặc túm lấy con mèo nhỏ đang vẫy vẫy trong lòng Thẩm Tri, thả nó lên vai mình, đề xuống không cho phép nó cử động nữa, lại thấy Thẩm Tri đang nhìn Vân Nhiêu chăm chăm: “Nàng ta có gì không ổn sao?”

“Không sao, chắc là ta nhìn lầm.” Vừa nãy trong nháy mắt, Thẩm Tri phát hiện trên người Vân Nhiêu giống như có một hơi thở quen thuộc lóe lên rồi biến mất, nhưng hiện tại đương nhiên không phải thời điểm để truy cứu.

Hội đấu giá gần bắt đầu, lúc này cửa lầu Vạn Bảo Lâu cũng không đông người lắm, trông thấy mấy người tới đây, tiểu nhị giữ cửa tươi cười đón tiếp, ánh mắt gã dừng trên khuôn mặt Thẩm Tri đầu tiên, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần: “Mời các vị lấy ra yêu thỉnh lệnh.”

Thẩm Tri Cảnh Nguyên mỗi người đưa ra một tấm lệnh bài, tiểu nhị kiểm tra xong bèn trả lại: “Mời các vị theo ta vào trong.”

Có lẽ vì lý do ba năm mới mở hội đấu giá một lần, diện tích Vạn Bảo Lâu thành Trú Hạ chừng trên trăm mẫu, tọa lạc ở nam thành, phân chia làm hai lầu, lầu trước năm tầng, vô số pháp trận, muôn vàn trân bảo, nghe đồn cho dù là Độ kiếp đại năng tự tiện xông vào cũng đi không có về. Lầu sau ba tầng, chuyên dùng làm phòng đấu giá.

Tu vi của tiểu nhị chỉ tầm Luyện khí tầng tám, thái độ rất đúng mực, khuôn mặt tươi cười rất dễ tạo thiện cảm, vừa dẫn đường vừa giới thiệu sơ lược cho mấy người về đồ bán lần này, nhấn mạnh nhắc tới Pháp cảnh đan là linh bảo hiếm thấy, miệng lưỡi gã quả nhiên không tồi, dự được Vân Nhiêu phải mê mẩn dù ban đầu chỉ muốn tới đây hóng hớt, ngay cả Cảnh Nguyên cũng hứng thú hơn mấy phần.

Bề ngoài Thẩm Tri lắng nghe tiểu nhị nói, nhưng trên thực tế lại đang hứng thú quan sát trận pháp trên đường đi, từ lầu trước tới lầu sau, chỉ riêng dọc đường đã có mấy trăm pháp trận, trong đó không thiếu xích trận, nếu không có người dẫn đường, muốn xông vào e rằng không dễ dàng.

Tiểu nhị đưa mấy người đến cửa lầu trước liền dừng lại: “Mời các vị vào, sau khi vào trong hãy đưa ra yêu thỉnh lệnh, sẽ có người đưa các người vào bàn, ta xin cáo từ trước.”

Lúc này trong phòng đấu giá huyền ảo tiếng người, đa số mọi người đều tập trung chú ý trên phần mở màn đấu giá, nhưng sự xuất hiện của bọn họ vẫn khiến cho không ít ánh mắt đổ dồn qua, Thẩm Vô Hoặc bước lên phía trước ngăn lại đa số ánh mắt đang nhìn Thẩm Tri. Mặc dù dung mạo Vân Nhiêu xinh đẹp lạ thường nhưng biết bao người vẫn cứ đổ dồn về phía Thẩm Tri, vậy nên những ánh mắt cố ý nhìn hán chăm chăm lại có vẻ vô cùng nổi bật.

Lướt qua tầng một, ánh mắt Thẩm Tri đảo qua sương phòng* ở giữa tầng hai, có trận pháp ngăn cách nên không thấy rõ bên trong là ai, ánh mắt kẻ đó mang theo bốn phần nóng bóng bốn phần khát khao, còn lại hai phần là ác ý không hề che giấu.

Thu lại tầm mắt, bốn người Thẩm Tri dưới sự hướng dẫn của hai gã tiểu nhị đi lên tầng hai.

Vạn Bảo Lâu chỉ nhận yêu thỉnh lệnh, cũng không quản nó ở đâu ra, vì vậy lúc phát hiện ra vị trí của Khúc Lăng Việt ở tầng một, Dương Tử Nguyên mới biết mình đã trách lầm hán, chẳng qua do ngại nên cuối cùng vẫn không tiến lên nói xin lỗi, cũng bởi sự hiểu lầm này, hai người đều chán ghét gặp nhau, không tiếp tục thái độ hữu nghị nữa.

Đệ tử Chấp Phù tông ngồi cạnh thấy Dương Tử Nguyên cứ nhìn chăm chăm về phía cầu thang: “Dương huynh, người đang nhìn gì thế?”

Thấy mấy người đã biến mất trong tầm mắt, Dương Tử Nguyên mới thu lại ánh mắt: “Không có gì, chẳng qua ta chỉ cảm thấy mấy người kia có hơi quen mắt.” Dừng một lát, gã đột nhiên vỗ đầu: “Ta nhớ ra rồi, tên tu giả cao ráo kia chẳng phải là đệ tử Thừa Kiếm tông đã mất tích trong Thiên Di bí cảnh 30 năm trước sao? Còn thanh niên bên cạnh kia cũng vậy, năm đó ta còn... Khụ khụ, dường như Vô Vọng trưởng lão vẫn đang tìm bọn họ, đợi hội đấu giá kết thúc chúng ta sẽ trở về bẩm báo ngay.”

Nghe hết đoạn đối thoại của hai người kia, Thẩm Tri liếc nhìn Thẩm Vô Hoặc, nhếch miệng cười nhạt: “Đã nhiều năm như vậy lão vẫn không quên tìm

người, sao đại ca không đi nhận thân?”

Thẩm Vô Hoặc chẳng ảo não chút nào, đưa tay kéo lấy tay Thẩm Tri, nắm hơi chặt: “Ta có Tiểu Tri là được rồi.” (Càng ngày càng sờ nắm tự nhiên =)))

Liếc mắt qua bàn tay hai người đang đan vào nhau, chân mày Thẩm Tri hơi giật, nhưng không giãy ra.

Vân Nhiêu lẳng lặng ở đằng sau nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, quay sang Cảnh Nguyên giờ tay muốn lấy thêm một quả hạch mận, kết quả bị một bàn tay to lớn ầm ập nắm chặt, giãy cũng không ra, ngoảnh sang đã thấy y chỉ vào hai người Thẩm Tri phía trước, sau đó nở một nụ cười tà mị nàng thích nhất.

Vân Nhiêu lại bung cái mũi có hơi ngứa, dường như nói chuyện yêu đương với Xà Vương cũng không tồi nhỉ?

Nhắc tới cũng khéo, sương phòng của đám người Thẩm Tri vừa vãn ngay bên cạnh ánh mắt ban nãy, tầm mắt Thẩm Tri dừng lại một lát trên cánh cửa đóng chặt, đúng lúc này nó liền mở ra.

Bên trong xuất hiện một nữ tu vô cùng yêu mị, khí tức tương đương với Kim đan hậu kỳ, chẳng qua trên người lại tản ra hơi thở của ma tu, ánh mắt nàng do dự đảo qua một vòng trên người bọn họ, cuối cùng dừng lại ở Thẩm Tri. Nàng ta mặc áo lụa đen, vóc dáng nóng bỏng thoát ần thoát hiện, thấy Thẩm Tri nhìn sang bèn tùy ý khoe nửa bộ ngực bự ra ngoài, khoe miệng khiêu gợi, giọng nói giống như đào đầu lười qua mấy vòng, rất quyến rũ: “Vị công tử này, phòng của ta có lễ, đại nhân chúng ta mời ngài ở lại trò chuyện sau khi hội đấu giá kết thúc.”

Dứt lời nàng vươn ngón tay trắng nõn, dường như muốn đặt lên cằm Thẩm Tri, nửa đường lại bị một tay ngăn lại.

“Ai nha.” Chỉ thấy rắc một tiếng, vị nữ ma tu kia duyên dáng hét lên, thu hồi tay phải bị bẻ gãy, liếc sang Thẩm Vô Hoặc sảng giọng: “Vị công tử này thật nhân tâm, bẻ gãy cả tay ta, thật không biết thương hoa tiếc ngọc.” Lại quay sang nhìn Thẩm Tri, dùng cái tay nguyên vẹn kia đưa ra thư mời, dường như còn muốn chạm vào ngón tay Thẩm Tri, giữa chừng liếc nhìn Thẩm Vô Hoặc, cấp tốc thu tay về trước khi y ra tay, ánh mắt nàng nhìn Thẩm Tri si mê không hề che giấu, liếm đôi môi đỏ thắm: “Lần đầu tiên ta trông thấy công tử tuấn tú như vậy, công tử xem ta thế nào? Nếu có thể cùng công tử một đêm vui vẻ, đời này ta cũng chẳng tiếc.”

Thẩm Tri nhìn về phía nữ ma tu kia, bỗng nhiên cười nói: “Được.”

Dường như không ngờ Thẩm Tri lại trả lời như vậy, nữ ma tu kia kinh ngạc nhìn hấn, sau đó sắc mặt ửng đỏ, giống như xấu hổ còn quở trách: “Công tử chỉ biết cười nhạo ta, ta đã chuyển lời xong, cáo từ trước.”

Nữ ma tu kia xoay người trở về phòng, trước lúc đóng cửa còn nháy mắt với Thẩm Tri, Thẩm Tri mỉm cười, mặt nàng nhất thời đỏ đến tận cổ.

Vân Nhiêu tuyệt đối không ngờ tiểu sư thúc cư nhiên biết trêu ghẹo như thế, mới chỉ mỉm cười mà em gái ma tu đã quỳ xuống dưới mỷ mạo của hấn, mà ngực của cô nàng ma tu cũng thực bự nha, thì ra tiểu sư thúc kiêu này sao? Nàng cúi đầu nhìn lại mình, không khỏi咄咄 miệng, gương mặt thân thể này quả thực không chê vào đâu được, nhưng đáng người thực sự chỉ tạm hài lòng.

Sau đó rốt cục Vân Nhiêu cũng chú ý tới Thẩm Vô Hoặc, nhất thời sợ run cả người, tiểu sư thúc người đừng cười nữa, nếu không Vô Hoặc sư thúc sẽ bùng nổ.

Tất nhiên Thẩm Tri cảm thấy hơi lạnh từ trên người Thẩm Vô Hoặc truyền đến, hấn liếc nhìn y, giờ tay lên ngoắc ngoắc ngón út của Thẩm Vô Hoặc, sau đó bị đối phương dùng sức nắm lại, dặt vào sương phòng.

Mấy người còn lại ở bên ngoài trợn mắt há mồm, nhất là hai tiểu nhị, mặc dù bọn họ không nhìn ra tu vi của Thẩm Vô Hoặc, nhưng ban nãy khí thế như muốn đóng băng người khác phả ra trên người y cũng khiến họ run sợ trong lòng, mà Thẩm Tri chẳng qua mới làm một động tác đã khiến bọn họ từ hồ băng trở lại mùa xuân ấm áp. Lễ nào đây chính là uy lực của mỹ nhân trong truyền thuyết? Song ngắm kỹ lại, mỹ nhân kia quả thực quá đẹp, đừng nói cầm tay, cho dù hấn mặt không đổi sắc sai bọn họ vào nồi nước sôi lửa bỏng, bọn họ cũng nguyện ý.

Thấy Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc đã vào sương phòng, Vân Nhiêu do dự một lát, cuối cùng cảm yêu thỉnh lệnh kéo Cảnh Nguyên ngồi vào một phòng khác, nàng không muốn làm kẻ phá đám.

Từ sương phòng tầng hai có thể trông thấy toàn cảnh sân đấu giá, tiếng keng mở màn vang lên, sân đấu giá vốn đang ồn ào náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh trở lại, hàng ngàn tu giả đồng loạt nhìn lên sân khấu, một gã tu giả Kim đan trung kỳ mặc áo nâu tay xanh, tóc mai điểm bạc đi lên đài, nét mặt gã tỏ vẻ niềm nở đứng mực, giọng nói như khúc đại âm thanh truyền ra khắp toàn sân đấu: “Cảm tạ chư vị nể mặt già đã đến hội đấu giá của Vạn Bảo Lâu ta. Đồ bán lần này đều ở trong ngọc giản, xin mời chư vị tự mình xem qua, nửa khắc đồng hồ sau sẽ bắt đầu bán đấu giá.”

Theo sau giọng nói của gã, vô số ngọc giản đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, mặc dù bọn họ chấn động nhưng cũng không kinh ngạc về thủ đoạn của Vạn Bảo Lâu, Thẩm Tri đưa tay cầm ngọc giản, lóe lên linh thức, toàn bộ nội dung trong đó liền dễ dàng nhập vào trong não, quả nhiên đều là đồ tốt, chẳng qua hiện tại Thẩm Tri có tháp truyền thừa trên tay, trong đó có vô số linh vật pháp bảo, những thứ trước mắt này cũng chỉ coi như vật bình thường hiếm thấy, mà Thiên thanh huyền thạch hấn muốn nhất cũng sớm bị Thẩm Vô Hoặc đưa đến trước mặt, cuối cùng ánh mắt Thẩm Tri dừng lại trên món đồ đấu giá áp chót.

“Tiểu Tri có vừa ý vật nào không?” Lúc này Thẩm Vô Hoặc đã khôi phục trạng thái bình thường, bày ra bên cạnh Thẩm Tri một ít điểm tâm nước trà.

Thẩm Tri gật đầu, thuận tay để ngọc giản sang một bên: “Áp trực.”

Cái gọi là áp trực, chính là món đồ ở vị trí cuối cùng, vật áp trực lần này là một viên đá màu xám, lớn chừng bằng quả trứng gà, vô cùng bình thường, ngay cả giới thiệu cũng rất hàm hồ, chỉ nghe nói là bảo vật trấn mạch lấy ra được từ trung tâm linh mạch.

“Được.” Thẩm Vô Hoạch lên tiếng, rót đầy chén trà rồi đưa cho Thẩm Tri: “Tờ giấy ban nãy ma tu đưa cho em viết gì?”

Không hề kinh ngạc khi Thẩm Vô Hoạch phát hiện ra động tác mờ ám của nữ ma tu, Thẩm Tri xoay tay đặt tờ giấy kia lên bàn.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Trong lòng Tiểu Tri quả nhiên có ta! Ma tu gì đó đều là cận bã, chỉ có ta mới là tình yêu đích thực!

Thẩm Tri: Tâm cơ cầu xéo đi.

*Sương phòng: từ gốc trong QT là bao sương, tức là phần ghế ngồi đặc biệt có vách che chắn kiểu như ghế VIP ý. Tui chẳng biết đề thể nào nên ghi là sương phòng, kiểu như dạng phòng hộp bé.

Phòng đấu giá của Vạn Bảo Lâu chia làm 2 tầng, tầng 1 là ghế thông thường, tầng 2 kiểu như ghế VIP, có pháp trận vách ngăn che chắn, bảo mật thông tin cho khách hàng.

Lệnh bài ban đầu Dương Tử Nguyên có được là ghế VIP ở tầng hai, sau này bị Thẩm tiểu thụ chôm mắt nên mới đành ngậm ngùi ngồi ghế lầu 1. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Chữ viết trên tờ giấy cuồng dã, hiển nhiên do cầm bút vội vàng.

“Ma tôn muốn giết ngươi, cấp tốc rời đi.”

Ngón tay Thẩm Tri điểm một cái lên tờ giấy, đầu ngón tay chạm vào mặt bàn vang lên tiếng lộp bộp, hần nghiêng đầu nhìn sang Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca thấy sao?”

“Nói vậy phòng kẻ bên là Ma tôn rồi.” Thẩm Vô Hoạch gật đầu, trong mắt cũng chẳng có nửa điểm khác thường: “Nếu có cơ hội, ngược lại ta muốn gặp lại gã.”

Y vẫn nhớ, đời trước vị Ma tôn này từng khiến Tiểu Tri bị thương không nhẹ, nếu không phải Tiểu Tri may mắn, e rằng đã sớm vùi thân tuyệt tích, đâu còn cơ hội leo lên vị trí Ma tôn.

Thẩm Tri không biết Thẩm Vô Hoạch đang suy nghĩ gì, chỉ gật đầu, chẳng qua rõ ràng hần thấy hứng thú hơn về nữ ma tu kia, nếu hần nhớ không lầm, đó là tà hộ pháp Ma cung thường đi bên cạnh Ma tôn, tu vi không cao nhưng yêu mị thấu xương, rất được Ma tôn yêu thích, song dường như nàng ta cũng không trung thành và tận tâm như lời đồn.

Lại nói về nữ ma tu kia sau khi khép cửa, thu lại sắc mặt ửng đỏ, giọng nói như mang vài phần bất mãn nhưng vẫn yêu mị quyến rũ khiến người ta xôn xao ruột gan: “Tôn thượng, tiểu tử kia thật không thức thời, dám đùa giỡn cả ta, trong ma đạo này ai chẳng biết ta là người của tôn thượng?”

Người đang ngồi trên ghế là một gã nam tử gầy gò đáng vẻ tuần tú, sắc mặt gã trắng bệch, thoát nhìn hết sức yếu ớt: “Mặc Y không cần tức giận, chờ sau này bản tôn sẽ thay ngươi trừng trị hần.”

Vừa dứt lời, gã liền ho tê tâm liệt phế, máu tươi phun ra từng ngụm theo tiếng ho khan, trong không khí dần dần bốc lên mùi máu tươi nồng đậm, sắc mặt Mặc Y tái nhợt, vội vàng tiến lên nhưng không chạm vào người Ma tôn, nhất thời run sợ ở đó không biết làm sao cho phải.

“Tôn thượng, ngài không sao chứ? Ngài đây...” Sắc mặt Mặc Y đầy lo lắng, hiện tại thân thể này của tôn thượng bệnh ngày càng nghiêm trọng.

“Không sao cả, đợi bản tôn bắt được tên tiểu tử kia là ổn.” Gã chưa từng thấy qua thể chất nào có tính dung nạp mạnh mẽ như vậy, nếu như để gã làm của riêng — trong mắt nam tử vụt qua một tia quyết tâm phải giành được, dùng khăn tay lau đi vết máu trên khoe miệng.

“Đại, tôn thượng, cầu chúc tôn thượng thuận lợi.” Mặc Y nghe vậy rốt cục nở nụ cười, tiến lên rót đầy nước trà cho Ma tôn, sau đó thần sắc lại trở nên suy sụp: “Nhưng tu vi của hai tiểu tử kia cao hơn thiếp, thiếp sợ chẳng thể giúp được gì.”

“Chẳng qua chỉ là hai con tôm nhỏ, chưa làm khó được bản tôn đâu.” Tiệp thể ôm lấy nữ nhân vào lòng: “Bắt đầu đấu giá rồi, muốn thứ gì cứ nói với bản tôn.”

Ánh mắt Mặc Y sáng lên, ôm lấy cổ Ma tôn, ngẩng đầu hôn một cái lên miệng gã, sắc mặt ửng đỏ, mới quay về phía sân đấu: “Thiếp muốn cái này.”

Vật phẩm đang được đấu giá là một thanh kiếm nhỏ màu bạc, bảo khí thượng phẩm, khoảng cách đến linh khí chỉ còn một bước, cũng coi như một thanh phi kiếm thượng hạng. Vừa nghe xong người chủ trì giới thiệu đã có vô số tu giả dùng kiếm xông xáo muốn thử, chẳng qua giá khởi điểm là năm mươi miếng linh thạch thượng phẩm, mỗi lần nâng giá phải tăng ít nhất mười miếng, hiện tại linh thạch thượng phẩm ở Sơ Linh giới vô cùng quý hiếm, giá khởi điểm vừa ra, đa số các tu giả bèn dùng tranh nhau, nhưng vẫn có khá nhiều người nhìn chằm chằm như hổ đói. Tiếng keng khởi đầu vang lên, những người đấu giá xông xáo tranh nhau rung chuông, chỉ trong chớp lát giá đã tăng lên ba trăm linh thạch thượng phẩm.

Thẩm Tri cũng rất hứng thú với thanh kiếm nhỏ trước mắt, nhàn nhã nhét một miếng linh quả vào trong miệng, lúc nghe thấy cách vách vang lên tiếng chuông bèn nhíu mày, ngoảnh đầu lại trông thấy ánh mắt Thẩm Vô Hoạch đang nhìn về phía mình, hần đưa tay sờ lên miệng: “Đại ca, trên mặt ta dính cái gì hả?”

“Không có, Thẩm Tri coi trọng thanh kiếm này?”

“Không, chẳng qua cảm thấy hơi hứng thú thôi.” Thẩm Tri cười một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Vô Hoạch di chuyển từ đôi môi đỏ thắm của Thẩm Tri xuống đến những ngón tay trắng nõn, nghỉ lại lúc ban nãy Thẩm Tri mở miệng lộ ra đầu lưỡi màu hồng nhạt, y khẽ nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng hơi khô khốc, bèn bụng chén trà vừa rót xong uống một hơi cạn sạch.

“Đại ca.” Thẩm Tri quay sang nhìn Thẩm Vô Hoạch, lại nhìn vào chén trà đã bị uống cạn.

“Hả?” Thẩm Vô Hoạch nhìn sang hắn.

Thẩm Tri lại nhìn xuống chén trà thanh bạch của mình vẫn đang tỏa khói nghi ngút: “Không nóng sao?”

Thẩm Vô Hoạch: “...” Quả thực có hơi nóng.

Mà lúc này, nhóm sương phòng đấu giá ở tầng hai đã sắp kết thúc.

“Khách nhân ở sương phòng 56 ra giá 500 linh thạch thượng phẩm.” Giọng nói người chủ trì vang lên.

Nhóm tu giả ở tầng dưới đã sớm dừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn lên tầng hai, hận không thể nhìn xuyên qua trần pháp che giấu, muốn xem kẻ tiêu tiền như rác bên trong hình dáng ra sao, bảo khí này tuy tốt nhưng cũng chẳng đáng giá đến 500 linh thạch thượng phẩm, huống chi đây mới là vật phẩm đấu giá thứ ba, thanh kiếm phía sau khẳng định đẳng cấp phải cao hơn một chút.

“Còn khách nhân nào ra giá tiếp không?” Người chủ trì cầm keng đồng trong tay, giọng nói bình ổn, giống như 500 linh thạch thượng phẩm này đối với gã quá mức bình thường.

Sương phòng số 56 vừa vặn ở ngay sát vách Thẩm Tri, Thẩm Tri nghe vậy khẽ mỉm cười, đưa tay cầm lên cái chuông ở giữa bàn, lại ngấm ngĩa thêm một lúc rồi quay sang Thẩm Vô Hoạch: “Đại ca, có hứng thú ra giá không?”

Thẩm Vô Hoạch điềm nhiên như không rót thêm trà vào trong chén của mình, ngẩng lên liền thấy trong mắt Thẩm Tri lóe qua một tia gian xảo, bèn đưa tay nhận lấy cái chuông: “Được.”

Thấy Thẩm Vô Hoạch cầm lấy chuông, Thẩm Tri ngáp một cái, đưa tay đặt xuống dưới cằm, bắt đầu mơ mơ màng màng.

Lúc này người chủ trì đã bắt đầu báo giá lần cuối.

“500 linh thạch thượng phẩm lần thứ nhất.”

“500 linh thạch thượng phẩm lần thứ hai.”

“500...”

Đúng lúc này, một tiếng chuông lãnh lóe vang lên, ngăn lại câu thông báo cuối cùng.

Vốn cho rằng giá đã được quyết định đột nhiên tăng lên lần nữa, mọi người đều kinh ngạc, ngay cả người chủ trì đang dự định gõ keng định giá cũng không khỏi hơi ngẩn người, ánh mắt lập tức nóng bỏng, 500 linh thạch thượng phẩm vừa đúng là giá trị bọn họ dự tính, nếu giá còn tăng lên tất nhiên gã sẽ thu lợi càng nhiều, nghĩ đến linh thạch sắp vào tay, nụ cười trên mặt người chủ trì không khỏi tăng thêm mấy phần.

“Khách nhân sương phòng số 57 ra giá 600 linh thạch thượng phẩm.”

Nghe thấy tiếng chuông ở gian kế bên, Ma tôn vuốt ve khuôn mặt trơn nhẵn của mỹ nhân trong ngực, lại rung chuông dưới ánh mắt hờn dỗi của đối phương: “Yên tâm, bản tôn không phải kẻ không thủ tín như vậy.”

Về mặt Mặc Y vô cùng cảm động, vui đầu vào cổ Ma tôn, thân thể mềm mại vô tình hữu ý cọ lên người đối phương, giọng nói dịu dàng thấu xương: “Thiếp yêu tôn thượng nhất.”

“Ha ha, được.” Ma tôn vui vẻ trong lòng, sau đó chỉ tay vào cái ghế bên cạnh: “Người ra đó ngồi trước, đợi bản tôn mang vật tới cho ngươi.”

“Sương phòng số 56, 700 linh thạch thượng phẩm.”

“Sương phòng số 57, 800 linh thạch thượng phẩm.”

....

Mất thấy giá cả sắp tăng lên 1500 linh thạch thượng phẩm, giọng nói của người chủ trì ngày càng hưng phấn, ánh mắt sáng quắc không ngừng nhìn qua hai cái sương phòng đối diện, theo nguyên tắc của Vạn Bảo Lâu, pháp trận che mắt vô cùng hữu hiệu, cho dù bọn họ là người nội bộ cũng không thể biết được thông tin khách hàng, cho nên gã không biết rốt cục là ai mà lại hào phóng như vậy.

Chúng tu giả cũng ồ lên.

“Từ khi nào linh thạch thượng phẩm lại mất giá như vậy?”

“Nhiều linh thạch thượng phẩm như thế đã đủ để mua một linh khí trung phẩm rồi.”

“Chắc chắn người tranh đoạt cũng là phú hào thế gia hoặc người của đại tông môn.”

“Mặc dù Vạn Bảo Lâu do đạo tu xây nên, nhưng hội đấu giá cũng không hoàn toàn yêu cầu chỉ đạo tu mới được tham gia, ngược lại ta cảm thấy ra tay hào phóng như vậy có khả năng là ma tu.”

Mọi người đều có ý kiến riêng của mình, nhưng không may âm thanh truyền đến được tai mọi người ở tầng hai, lúc này Thẩm Tri đang thấy hết sức buồn ngủ, gần như đã không mở mắt nổi nữa.

Hiện tại giá cả đã bị đẩy lên 2000 linh thạch thượng phẩm, hiển nhiên Ma tôn cũng hơi bức bối, gã không nâng giá lên hàng trăm nữa, mà đột nhiên tăng vọt lên 2000 linh thạch thượng phẩm, ngay lập tức từ 2000 tăng lên gấp đôi. Thẩm Vô Hoặc thấy cũng đã tạm ổn liền không nâng giá nữa, lật lại chuông biểu thị đã bỏ cuộc. Y đứng dậy đi đến bên cạnh Thẩm Tri, ngồi xuống ôm hân vào trong ngực: “Một thì ngủ một lát đi, lúc áp trực ta sẽ gọi em dậy.”

Thẩm Tri hí hóp mắt nhìn Thẩm Vô Hoặc, vẻ mặt hơi mê man, sau đó thoáng gật đầu rồi trực tiếp dựa lên người y, tìm một tư thế thoải mái nhắm mắt lại ngủ.

Đúng như Thẩm Vô Hoặc dự đoán, ngay sau lúc kết thúc Ma tôn liền hối hận, mấy năm nay ma tu dưới sự chèn ép của tiên tu cũng không có được bao nhiêu linh mạch trong tay, 4000 linh thạch thượng phẩm tuy không phải không bỏ ra nổi, nhưng cũng chẳng phải số lượng nhỏ. Hôm nay gã tới hội đấu giá này có hai lý do, thứ nhất đem hai tiểu tử này về ma cung, thứ hai là viên Phá cảnh đan, mà lúc này dĩ nhiên tốn hết 4000 linh thạch thượng phẩm cho một thanh phi kiếm rách nát, chỉ còn dư lại có 6000, xem ra chỉ có thể cướp đoạt.

“4000 linh thạch thượng phẩm lần thứ nhất.”

“4000 linh thạch thượng phẩm lần thứ hai.”

“4000 linh thạch thượng phẩm lần thứ ba. Chúc mừng khách nhân ở sương phòng số 56 đã giành được bảo kiếm!” Người chủ trì gõ kèn tuyên bố, chúng tu giả lần thứ hai quay đầu nhìn chằm chằm về phía sương phòng kia.

Thấy sắc mặt Ma tôn biến hóa thất thường, vốn đang mỉm cười quỳ gối trước mặt Ma tôn nói lời cảm tạ, trong mắt Mặc Y bỗng lóe lên vẻ trào phúng rồi nhanh chóng biến mất.

Tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Y đứng dậy ra mở cửa, một gã tiểu nhị đang ôm cái hộp đứng trước cửa: “Khách nhân, kiếm của ngài.”

Chẳng ai để ý, trong nháy mắt cánh cửa mở ra đã có một cái bóng trắng bay vọt ra ngoài.

Chấp Ảnh dùng tư thế quý dị chen vào trong khe cửa, xuyên qua trận pháp ở cửa y như chỗ không người, vênh mặt ưỡn ngực bước vào lãnh địa của chủ nhân.

Nhưng ngay sau đó nó đột nhiên kinh sợ, tên nam nhân đáng ghét kia cư nhiên thừa dịp nó vắng mặt đã hôn trộm chủ nhân! Nó phải cắn chết y!

Đúng lúc này, Chấp Ảnh đột nhiên cảm thấy một mối nguy cơ đang áp tới, vô thức nhảy lui ra sau, chui vào góc tường cuộn mình thành một cục.

Thấy con mèo nhỏ cuối cùng cũng an tĩnh lại, Thẩm Vô Hoạch hài lòng thu hồi tầm mắt, chuyên tâm nhìn chăm chú khuôn mặt Thẩm Tri đang ngủ say, ánh mắt dừng một lát trên đôi môi hồng thắm đến lạ lùng, lại nhẹ nhàng hôn xuống lần nữa, sau đó y ghé vào bên Thẩm Tri: “Tiểu Tri, ta yêu em.”

Giọng nói của Thẩm Vô Hoạch dịu dàng mà thành kính, trong mắt dâng trào tình ý, giống như coi người trong lòng là tín ngưỡng duy nhất của y. Con mèo nhỏ đang lặng lẽ đi vòng sau lưng Thẩm Vô Hoạch chuẩn bị phản kích bỗng dừng bước chân, nó xùy một tiếng giống y như người, sau đó quay đầu tìm một góc bắt đầu cuộn mình lại ngủ lơ mơ.

Mặc dù Thẩm Tri đang ngủ nhưng vẫn chưa mất đi ý thức, đương nhiên biết được động tác của Thẩm Vô Hoạch, cũng nghe thấy lời y nói, đây là lần thứ ba Thẩm Vô Hoạch nói những lời này với hắn. Thẩm Tri không mở mắt, chỉ mặc cho Thẩm Vô Hoạch ôm lấy mình chặt hơn, nghe nhịp tim truyền đến từ trong lồng ngực đối phương, không khỏi cảm thấy có phần an tâm.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Vô Hoạch: Ta không chờ được nữa ta muốn lên xe.

Thẩm Tri: Ta cũng muốn lên xe.

Tác giả: Ta càng muốn lên xe. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Hội đấu giá tiến hành đầu vào đây, không ít pháp bảo đều đạt đến giá cả đã dự tính, khiến cho nụ cười của người chủ trì ở giữa sân đấu càng thêm xán lạn.

“Dưới đây là món đồ đấu giá đếm ngược thứ ba từ dưới lên của buổi đấu giá.” Người chủ trì lớn giọng, mang theo thái độ kích động sôi sục, khuấy động toàn bộ bầu không khí trong sân đấu.

Người chủ trì tiến đến trước cái khay trên tay tiểu nhị, vén lên tấm vải đỏ phủ trên khay, lộ ra một chiếc hộp nhỏ mang phong cách cổ xưa. Trong lòng mọi người căng thẳng, nín thở, nhìn không chớp mắt cái hộp nhỏ kia, ánh mắt đều sốt ruột.

Khóe môi người chủ trì nhếch lên mỉm cười, ngón tay gõ mon tron trên phần khóa nhỏ tinh xảo của chiếc hộp, đảo mắt một vòng nhìn đám tu giả đang hùng hục: “Món đồ đấu giá đếm ngược thứ ba là một viên Phá cảnh đan.”

“Trải qua giám định của Vạn Bảo Lâu, viên Phá cảnh đan này có chất lượng cực tốt, chỉ còn cách tiên đan có một bước, lúc thành đan đã kéo tới ba mươi sáu tia thiên kiếp, tác dụng có thể tùy ý tăng lên một cấp cảnh giới.” Ánh mắt lần thứ hai liếc qua đám tu giả, người chủ trì không thêm để tâm lời nói của mình kinh hãi thế tục đến đường nào, tiếp tục nói: “Nói cách khác, nếu bây giờ ngài là Độ kiếp viên mãn, chỉ cần dùng Phá cảnh đan này, tu vi của ngài sẽ được thăng lên Đại Thừa. Đương nhiên, vị năng giả luyện chế viên thuốc này đã phi thăng, các ngươi tin hay không thì tùy.”

Người ở trong sân, bất luận là tiên tu hay ma tu đều giật mình tại chỗ.

Phá cảnh đan vốn chỉ là đan dược phụ trợ, sau khi sử dụng có thể tương đối dễ dàng nâng cao cảnh giới, cho dù như vậy, nó cũng là bảo vật khiến tất cả tu giả bon chen tranh cướp, mà bây giờ viên Phá cảnh đan này có thể thăng cấp tu vi! Mà với uy tín lâu năm của Vạn Bảo Lâu, đương nhiên bọn họ không có khả năng dối trá, càng không bán đấu giá đồ giả, nói cách khác, viên đan dược này có thể là thật!

Chẳng qua tuy trong lòng mọi người nghĩ như vậy, nhưng cũng có rất nhiều người biết mình là kẻ vô duyên với bảo vật nên căm phẫn, sau phút chốc im lặng, đám người liền bùng nổ.

“Từ ngàn năm trước Phá cảnh đan đã biến mất, sao chúng ta biết được đây có phải là thật?”

“Đúng vậy, huống chi các ngươi làm sao chứng minh viên đan này có thể nâng cao tu vi?”

“Lâu thế mà cũng chẳng dám mở hộp ra, ta thấy bên trong nhất định là thuốc giả.”

Mặc Y cúi đầu áp người lên lưng Ma tôn, hai cánh tay nhỏ dài mềm mại không xương đang di chuyển trên vai gã, nhìn như đang xoa bóp, thực ra là thái

độ ra sức dụ dỗ, sau một hồi không thấy Ma tôn đáp lại, về mặt nàng ta đầy u oán: “Tôn thượng có hứng thú với đan dược này? Thấy chăm chú như vậy, cũng chẳng dễ ý đến thiếp nữa.”

Dáng vẻ này của nàng, nếu như là đàn ông bình thường chắc chắn hận không thể kéo vào lòng an ủi cung chiều, nhưng Ma tôn lại chẳng thèm liếc nhìn nàng, chỉ tràn đầy hứng thú nhìn cái hộp ở giữa sân đấu giá.

Mặc Y cũng không giận, vẫn cười duyên rĩ, ngón tay đang dựa lên bả vai Ma tôn chợt đề xuống, chẳng qua trong lúc lơ đãng, dường như có một tia hắc ám từ đầu ngón tay trắng nõn của nàng rót vào cổ Ma tôn.

Thẩm Tri mơ mơ màng màng nghe thấy rất nhiều tiếng ồn ào truyền vào trong tai, nhưng chẳng mở mắt ra, ánh mắt vẫn còn mê man, sau đó phát hiện có hai ngón tay đang ấn lên huyệt thái dương của mình nhẹ nhàng xoa bóp, linh lực ôn hòa khiến hần khoan khoái rên rĩ một tiếng, miễn nguyện híp mắt, cựa xát lên người Thẩm Vô Hoắc.

Phản ứng của Thẩm Tri khiến cơ thể Thẩm Vô Hoắc hơi cứng lại, dời mắt khỏi xương đòn xinh đẹp của đối phương, vòng tay ôm hần vào trong ngực, để hần dựa thoải mái hơn một chút: “Đấu giá món đồ đếm ngược thứ ba rồi.”

“Ừ. Lần này là Phá cảnh đan nhĩ.”

“Đúng.” Thẩm Vô Hoắc nghiêng người bưng chén trà đến bên môi Thẩm Tri.

Thẩm Tri uống một ngụm trên tay Thẩm Vô Hoắc, nước trà không nóng, vị đắng ngắt tán ra xua tan cơn buồn ngủ: “Đa tạ đại ca.” Thẩm Tri gật đầu, sau đó đứng dậy rời khỏi vòng tay Thẩm Vô Hoắc.

Do Thẩm Tri rời đi, trong lòng bỗng trở nên trống rỗng, Thẩm Vô Hoắc nhấp một ngụm trà ban nãy Thẩm Tri vừa mới uống, đặt chén xuống, sửa sang lại quần áo có chút nếp nhăn, đứng dậy theo Thẩm Tri.

Thẩm Tri đi tới trước lan can, ánh mắt quan sát toàn sân đấu, đúng lúc trông thấy một màn rất đông các tu giả đang chất vấn người chủ trì.

Người chủ trì không hề mất bình tĩnh, đối mặt với nhiều chất vấn như vậy mà sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, ngay cả nụ cười cũng chưa từng thay đổi chút nào.

Thấy đã gần đến giờ, tiểu nhị kia gõ một nhát vào cái keng trong tay, tiếng keng mang theo linh lực trực kích vào tâm trí mọi người, sân đấu thoáng chốc yên tĩnh trở lại.

Người chủ trì mỉm cười: “Danh tiếng trăm năm Vạn Bảo Lâu ta ở đây, há có thể chỉ vì một viên đan nho nhỏ mà thất tín? Xét thấy chư vị có nghi ngờ về vật này, Lâu ta quyết định mở hộp nghiệm bảo, chư vị có thể nhìn cho rõ.”

Theo giọng nói của người chủ trì vang lên, cái hộp kia cũng lạch cạch mở khóa.

Chỉ thấy một viên đan dược màu xanh biếc bé chừng ngón tay cái ở trong hộp, cùng lúc đó, linh khí nhẹ nhàng từ viên đan dược lan tràn ra bốn phía, trong phút chốc đã tỏa khắp tòa lâu, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tuy hình thái không giống nhau, nhưng cảm giác linh khí trong đó so với Phá cảnh đan trong truyền thuyết chỉ hơn chứ không kém. Song cho dù đến cùng nó có phải thật hay không, ánh mắt nóng bỏng của mọi người đã phơi bày khát vọng của họ đối với vật này.

Hải lòng nhìn dáng vẻ mọi người trước mặt, người chủ trì khép lại nắp hộp, lại một tiếng keng nữa vang lên: “Phá cảnh đan, giá khởi điểm một ngàn linh thạch thượng phẩm, mỗi lần nâng giá 100 linh thạch thượng phẩm.”

Trong nháy mắt nắp hộp mở ra, Thẩm Tri liền quay đầu nhìn sang Thẩm Vô Hoắc: “Sư tôn tới?”

Đan dược này Thẩm Tri không thể nào quen thuộc hơn, đây rõ ràng là phé đan năm ấy lúc hần mới học luyện đan đã luyện ra được. Có lẽ do tăng thêm Cổ quả, sau khi uống xong đúng là có cảm giác tu vi tăng lên, chẳng qua cũng chỉ là ảo giác chân thực.

Năm đó sau khi luyện chế xong, Minh Lệ chỉ cầm đi một lọ, còn lại đều bị Thẩm Tri đút cho mèo trong Thiên Di bí cảnh.

“Ừ, ở tầng ba, sương phòng số 99.” Thẩm Vô Hoắc đáp.

Sau đó liền thấy Thẩm Tri xoay người mở cửa đi ra.

Chấp Ảnh trừng mắt nhìn Thẩm Vô Hoắc, ưu nhã vẩy đuôi, tính lao ra ngoài cửa theo sau Thẩm Tri, vậy mà bỗng nhiên từ phía sau phóng tới một con kinh phong, cánh cửa đóng rầm ngay trước mặt nó, Chấp Ảnh kêu lên một tiếng thảm thiết, không kịp thu thế, va phải khung cửa bốn chân chổng vó lên trời.

Thẩm Vô Hoắc khom người xách con mèo nhỏ đang giả chết lên, mở cửa đi ra ngoài.

Giữa tầng hai và tầng ba có vài trận pháp ngăn cách, cho dù là tu giả Độ kiếp kỳ cũng không dám xông vào, chẳng qua dựa vào trình độ trên phương diện trận pháp của Thẩm Tri, nếu như cẩn thận một chút, hần có thể nắm chắc không bị phát hiện. Đứng một lúc lâu trên lối hành lang, Thẩm Tri xác định hướng đi của trận pháp, đang muốn bấm pháp quyết thì phát hiện một vật y phục màu trắng từ hành lang rẽ ra.

Thẩm Trì giật mình, kêu lên: “Sur tôn.”

Minh Lệ dừng lại trước mặt Thẩm Trì, gật đầu với hắn, mặc dù nét mặt vẫn không quá mức biểu cảm nhưng ánh mắt ám áp hơn rất nhiều, đưa tay lên dường như muốn vỗ vai Thẩm Trì, bỗng thần sắc thoáng dao động, trở tay túm một nhát.

“Meo!”

Chấp Ảnh mặt mũi thê thảm bị Thẩm Vô Hoạch coi như ám khí ném ra, treo ngược trong tay Minh Lệ, lông toàn thân dựng ngược, cái đuôi của nó sắp muốn gãy!

Cùng lúc đó, cánh tay của Thẩm Vô Hoạch vòng qua vai Thẩm Trì giống như tư thế muốn chiếm hữu cực mạnh: “Minh Lệ trưởng lão, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt Minh Lệ dừng trên tay Thẩm Vô Hoạch một lát, khẽ vuốt cảm, lạnh nhạt nói: “Đã lâu không gặp.” Sau đó tay giờ con mèo đang nỗ lực hướng về phía Thẩm Trì: “Đây là?”

“Mèo của ta.” Thẩm Trì tiến lên một bước rời khỏi vòng tay Thẩm Vô Hoạch, nhận lấy Chấp Ảnh, hắn để ý tới tiểu nhị đang đi lên tầng: “Sur tôn, chúng ta vào trong phòng nói chuyện.”

Thẩm Vô Hoạch cùng Minh Lệ ngồi đối diện, Thẩm Trì ngồi xuống vị trí giữa. Không biết có phải do ảo giác, Thẩm Trì luôn cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có hơi kỳ lạ.

Khó hiểu liếc nhìn hai người, Thẩm Trì bụng chén trà lên nhấp một ngụm, thuận tay vuốt ve bộ lông mềm có hơi xóc xếch cho Chấp Ảnh đang nằm trên đùi hắn.

Hai ánh mắt lạnh như băng bỗng chốc tập trung trên người con mèo nhỏ vô tội, Chấp Ảnh giả vờ như không thấy, cao ngạo chui vào trong lòng Thẩm Trì, chỉ chờ đợi hai người một cái đuôi hả hê đắc chí.

Lúc này màn đấu giá Phá cảnh đan đã chuẩn bị kết thúc, tốc độ ra giá chậm hơn rất nhiều, chỉ còn Dương Tử Nguyên Chấp Phù tông cùng Khúc Lăng Việt Sí Đan tông đang tranh nhau sứt đầu mẻ trán, giá cả đã bị hét lên tận mười chín nghìn linh thạch thượng phẩm.

Dương Tử Nguyên đầu đầy mồ hôi, hung hăng bắt chấp, lắc chuông mười tiếng. Tay gã cầm chuông hơi run rẩy, lúc này giá cả đã gần sát đến giới hạn mà trưởng lão đưa cho, nếu như còn tăng nữa, gã cũng chỉ đành bỏ qua.

“Hai mươi vạn linh thạch thượng phẩm.” Về mặt người chủ trì trấn tĩnh tuyên bố: “Vậy còn khách nhân nào muốn tăng giá không?”

Toàn sân im lặng.

Các tu giả môn phái nhỏ hết giá lúc đầu đã chết lặng, tông môn như họ, e rằng hơn một ngàn miếng linh thạch thượng phẩm cũng không có nổi, càng chớ bàn đến hai vạn, cho dù là năm đại tông môn muốn lấy ra nhiều linh thạch thượng phẩm như vậy cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Thẩm Trì nhìn sang Minh Lệ: “Sur tôn, Vạn Bảo Lâu cũng biết thuốc này không phải là Phá Cảnh đan đúng không?”

“Ừ.” Minh Lệ gật đầu: “Không cần lo lắng, nếu như không phải mấy kẻ kia giành được, món đồ đấu giá cuối cùng sẽ đổi thành Phá Cảnh đan thực sự.”

Thẩm Vô Hoạch liếc nhìn sân đấu bên dưới đã định ra kết quả: “Không cần thay đổi.”

Dương Tử Nguyên là đệ tử ký danh của Vô Vọng trưởng lão, tranh giành viên Phá cảnh đan này do người nào chỉ thị đương nhiên không cần nói cũng biết, hơn nữa, chỉ e vị ở sát vách kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Chúc mừng khách nhân số 156 tầng một đã giành được Phá cảnh đan.” Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố.

Thần kinh căng thẳng của Dương Tử Nguyên phút chốc tĩnh lại, tựa lưng vào ghế ngồi há miệng thở phì phò, hồi lâu sau mới trấn tĩnh, kéo đồng môn đi vào gian trong của hội đấu giá.

Nơi này không thể ở lại, trong Vạn Bảo Lâu không ai dám làm gì bọn họ, nhưng sau khi buổi đấu giá kết thúc, tất nhiên bọn họ không đủ sức bảo vệ bảo bối này.

Trông thấy Dương Tử Nguyên rời đi, Ma tôn ở tầng hai đưa tay ra hiệu, một màn khói đen tràn ra từ trong tay áo, kết thành một bóng người đứng trước mặt gã: “Đi thông báo cho Hữu hộ pháp, hành động.”

Vừa dứt lời, khói đen kia tùy ý tán đi.

“Tôn thượng, ngài đây là?” Trong mắt Mặc Y tràn đầy khó hiểu.

Ma tôn nhéo một cái lên ngực nàng, hài lòng nghe tiếng nàng thở gấp, mới lạnh nhạt cất tiếng nói: “Cứ hùa hạ bản tôn cho tốt, đừng quan chuyện khác.”

Thân thể Mặc Y run rẩy, trong mắt ngập tràn sợ hãi: “Dạ, tôn thượng.”

“Món đồ đầu giá áp trực phía sau là một viên đá thần bí, theo tu giả Đại thừa của lâu ta giám định, hàm lượng linh lực trong vật ấy cực cao.” Người chủ trì chỉ vào viên đá xám xịt giới thiệu, chẳng qua hiển nhiên mọi người không hứng thú lắm, cho dù tu giả đứng gần viên đá nhất cũng không cảm ứng được mây may sức mạnh dao động trong đó, so với linh thạch, chẳng bằng nói nó là hòn đá cuội tùy tiện nhặt được ở lòng sông còn đáng tin hơn.

Hiển nhiên cảm giác được bầu không khí hạ nhiệt, sắc mặt người chủ trì vẫn không thay đổi: “Như vậy hiện tại bắt đầu đầu giá, giá quy định là hai ngàn linh thạch thượng phẩm, mỗi lần tăng 100 linh thạch thượng phẩm.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hoài nghi liếc tới liếc lui viên đá xám xịt lớn chừng bằng nắm tay, một hồi lâu vẫn không có ai ra giá.

Theo thời gian đưa đẩy, sắc mặt người chủ trì cũng ngày càng không tốt, từ khi hội đầu giá mở ra đến nay đã mấy trăm năm, Vạn Bảo Lâu chưa từng xuất hiện món hàng nào bị bỏ trống, lẽ nào hôm nay phải xuất hiện trong tay gã rồi?

Nhưng đúng lúc này, một tiếng chuông thanh thúy vang lên.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: Không ai được giành Tiểu Trì với ta, Minh Lệ cũng không được!

Minh Lệ: Rõ ràng Tiểu Trì thích ta

Thảm Vô Hoặc: Ai nói? Tiểu Trì đã đồng ý làm đạo lữ với ta, người đừng đùa

Minh Lệ: Vẫn chưa cử hành đại lễ kết đạo, hơn nữa Tiểu Trì cũng không nói với ta hẳn muốn kết đạo với người

Thảm Vô Hoặc: Hức hức hức, Tiểu Trì, y ăn hiếp ta QAQ

Thảm Trì: ... Xéo sang bên cạnh mà âm ỉ, ta muốn tuốt mèo. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Người chủ trì thờ phào nhẹ nhõm: “Khách nhân sương phòng số 57 tầng hai nâng giá hai ngàn linh thạch thượng phẩm, còn ai tăng giá nữa không?”

Đối với việc bỏ ra nhiều tiền để mua về vật dụng vô ích, mọi người hiển nhiên đều xin miễn đi, nghe thấy có người ra giá, bọn họ đều đồng loạt ngược nhìn lên tầng hai, biểu cảm giống như đang nhìn một kẻ ngu.

Mà sỡ dĩ Thảm Trì đợi lâu như vậy mới nâng giá, cũng chính là vì hiệu quả này.

Quả nhiên, căn bản không có người nào tranh giành với hắn, người chủ trì giống như sợ hắn sẽ đổi ý, cấp tốc tuyên bố ba lần giá cả rồi gõ kèng thành giao.

Chỉ trong chốc lát, tiếng gõ cửa vang lên: “Cốc cốc cốc.”

Thảm Vô Hoặc cùng Minh Lệ đồng thời đứng dậy, sau đó Thảm Vô Hoặc đi đến trước cửa, Minh Lệ tiếp tục ngồi xuống.

Hai người này thực sự ăn ý đến đáng sợ, Thảm Trì chớp mắt nhìn động tác của cả hai, đặt con mèo lên bàn, gương mặt nhìn tiểu nhị ở ngoài cửa.

Thảm Vô Hoặc trả xong linh thạch, đưa hộp đựng viên đá tới trước mặt Thảm Trì, Cháp Ảnh mở to mắt nhìn về phía cái hộp, một lát sau lại gương mặt nhìn Thảm Trì, dường như đang thúc giục hắn mau mau mở ra.

Thảm Trì vuốt đầu con mèo, đưa tay mở nắp hộp.

Viên đá màu xám tro lớn chừng nắm đấm không nhìn ra chút linh khí, dưới ánh đèn càng làm nổi bật vẻ đơn sơ.

Thẩm Tri cầm viên đá lên, đưa cho Minh Lệ: “Phiền sư tôn khai linh giúp ta.”

Minh Lệ gật đầu nhận lấy viên đá, Thẩm Vô Hoặc ném ra một tấm phủ chú, thu hết lại hơi thở của ba người bên trong. Tiếp theo bàn tay Minh Lệ mon trón trên viên đá, một tia sáng tinh khiết tỏa ra từ nó, linh lực nồng đậm bao phủ đầy ắp không gian bị cách ly, mà viên đá màu xám tằm thường kia cũng đồng thời biến thành màu xanh nhạt trong suốt.

Trong lúc đó mắt mèo của Cháp Ảnh vẫn nhìn chăm chăm viên đá, nước miếng trên mép cũng rớt xuống, thấy Minh Lệ đem trả viên đá lại cho Thẩm Tri, nó vội vàng phe phẩy đuôi kêu meo meo làm nũng, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn hấn.

Thẩm Tri liếc nhìn con mèo nhỏ, sau đó búng ra một cái thủ quyết lên viên đá, linh khí phóng ra ngoài biến mất trong nháy mắt, sau đó Thẩm Tri cất nó đi. Trông thấy viên đá biến mất, lúc này Cháp Ảnh bèn xoay người đưa móng về phía Thẩm Tri, lỗ tai rũ xuống, hai mắt rung rung, vô cùng ảm ức. Thẩm Tri vuốt lông trên lưng mèo nhỏ: “Trở về cho nguoi.” Linh khí trong đá này quá thịnh, có thể đủ cho Cháp Ảnh lên một cấp, mà nơi này hiển nhiên không phải chỗ tốt.

“Meo meo meo!” Nhận được câu trả lời khiến mèo nhỏ vui sướng, nó hưng phấn cọ đầu lên tay Thẩm Tri.

Thẩm Vô Hoặc nhìn mèo trên bàn tay Thẩm Tri, trong mắt xẹt qua vẻ ghét bỏ, y quay đầu nhìn sang, phát hiện vẻ mặt Minh Lệ cũng giống như mình, nhất thời sắc mặt càng lạnh hơn.

Ánh mắt Thẩm Tri lướt qua hai người, sau đó rũ mắt xuống, xóc con mèo nhỏ lên: “Chúng ta đi thôi.”

Minh Lệ nói: “Nếu như đi cùng đường với nguoi, tất nhiên Ma tôn không dám ra tay, các nguoi đi trước một bước, sau đó ta sẽ đi theo.” Sau đó y lấy ra một thanh kiếm nhỏ đưa cho Thẩm Tri, nhìn hấn chăm chăm một lúc lâu: “Nếu có cơ hội thì hãy đâm nó vào đan điền Ma tôn.”

Thẩm Tri giật mình, lúc nhận thanh kiếm ngón tay hơi run rẩy một chút.

Thẩm Vô Hoặc kéo tay Thẩm Tri qua: “Tiểu Tri, đi thôi.”

Lúc đi tới cửa, Thẩm Tri quay đầu lại nhìn Minh Lệ, thấy Minh Lệ mỉm cười với hấn: “Đi đi.”

Thẩm Tri chưa bao giờ từng thấy Minh Lệ mỉm cười, lúc y cười lên vô cùng đẹp mắt, tựa như băng tuyết tan chảy, khiến người ta cực kỳ an tâm, Thẩm Tri vô thức mỉm cười lại với y.

Món đồ đầu giá cuối cùng là một kiện pháp bảo phòng thủ thượng phẩm linh khí, chúng tu giả đang hồi hộp nhìn vào sân đấu, không ai để ý có người lặng lẽ rời đi.

Ra khỏi Vạn Bảo Lâu, Thẩm Tri quay đầu nhìn sang Thẩm Vô Hoặc đang trầm mặc: “Ma tôn là Ma quân?”

“Ừ.” Thẩm Vô Hoặc gật đầu: “Năm đó gã thoát khỏi thiết lập phong ấn của ta bên trong tháp truyền thừa dưới sự trợ giúp của Tàn Mạnh, bám vào người Tàn Mạnh, tuy thân thể Tàn Mạnh bị Minh Lệ chém giết nhưng gã vẫn dựa vào ma hồn đào thoát, tiến nhập vào thân thể Ma tôn.” Thẩm Vô Hoặc dừng một lát: “Thân thể Ma tôn ra sao em cũng biết, mấy năm nay gã trốn đông trốn tây, Minh Lệ cũng không tìm được cơ hội xuống tay, mới kéo dài đến hôm nay.”

Nghĩ đến nỗi bất an vừa rồi, ngón tay Thẩm Tri lướt qua mũi kiếm lạnh như băng trong tay áo: “Căn bản là y không có cách nào xuống tay đúng không.”

Thẩm Vô Hoặc trầm mặc.

Thẩm Tri cũng không nói gì nữa, sắc mặt càng thêm khó nhìn, sau đó khẽ thở dài đưa tay che mắt, hấn nên sớm nghĩ tới.

Mắt thấy hai người đã đi đến chỗ hẻo lánh, hai ma tu đi ra từ Vạn Bảo Lâu theo sau hai người thoáng liếc mắt nhìn nhau, nhất thời hóa thành hai luồng khói đen nhào về phía họ.

Tu vi hai ma tu đều ở Ma anh sơ kỳ, đối phó với hai tu giả Kim đan kỳ hiển nhiên không thành vấn đề, thậm chí bọn chúng còn hoài nghi có phải tôn thượng hạ lệnh nhầm, đừng nói một Kim đan kỳ, cho dù mười Kim đan kỳ, chỉ cần một tu giả Ma anh cũng có thể hạ gục.

Song cho dù như vậy, thế tiến công của chúng cũng không giảm.

Nhưng trong nháy mắt sắp chạm đến hai người, chúng bỗng thấy hình ảnh trước mắt biến mất, hai tiểu tu giả Kim đan kỳ dĩ nhiên mất tích ngay bên cạnh, mà đúng lúc này, một quái vật xuất hiện ngay trước mặt chúng.

Thẩm Tri đứng ở ngoài trận lạnh lùng nhìn hai ma tu đang tự giết lẫn nhau, sau đó giơ tay lên ném ra một miếng ngọc phù về phía chúng, ngọc phù nổ tung tỏa ra luồng ánh sáng màu trắng, không gian trong trận vận vẹo một hồi, thất khiếu hai gã ma tu thoáng chốc bị kích thích chảy máu, nhưng dù như thế, bọn chúng vẫn kiên nhẫn muốn đánh chết đối phương, trạng thái điên cuồng không chết không thôi.

Không đến giây lát, thắng bại đã phân, ma tu cao hơn thương tích khắp người, toàn thân đầm đìa máu tươi, gã chém chết tên ma tu thấp hơn dưới đao, ngay cả Ma anh cũng bị gã tươi sống xé nát.

Thẩm Tri mặt không đổi sắc theo dõi, sau đó đưa tay bấm pháp quyết, trong trận đang hỗn loạn rồi ren dường như sống lại, hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao

tập hợp phóng về phía ma tu kia.

Mà ma tu dường như không hề phát hiện ra, ngỡ ngàng nhìn đồng bạn bị gã giết chết.

“Phịch!”

Một tiếng động vang lên, ma tu bị vạn kiếm xuyên tim, thân thể vạn vụn bắn ra sương máu. Thét lên thảm thiết đau đớn, Ma anh không kịp lẩn trốn cũng bị tiêu tan thành mây khói.

Thảm Vô Hoặc há miệng, ánh mắt phức tạp nhìn Thảm Trì nhưng không nói gì hết, Cháp Ảnh hiển nhiên cũng biết tâm tình chủ nhân không tốt, ngồi ngay ngắn trên vai Thảm Trì, lo âu nhìn hẩn.

“Bốp bốp bốp!”

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên, thanh niên yếu ớt mặc áo lông trắng bước ra từ trong bóng tối, nụ cười trên mặt xán lạn, gã nhìn Thảm Vô Hoặc chăm chăm, rồi quay sang Thảm Trì: “Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, tiểu tử thật bản lĩnh.” Sau đó gã ho khan, lên tiếng lần nữa: “Tiểu tử, có hứng thú gia nhập Ma cung không? Đúng lúc Ma cung ta đang thiếu một vị thiếu cung chủ.”

Ánh mắt Thảm Trì thâm trầm nhìn kẻ này, không nói lời nào.

“Nếu ngươi không muốn làm thiếu cung chủ cũng không sao, đúng lúc ta cũng ngồi ở vị trí Ma tôn đủ rồi, ngươi tới thay thế ta cũng được.” Ma tôn nhướng mày cười nói, sau đó lại nhìn Thảm Vô Hoặc: “Vị tiểu hữu này nhìn rất quen mắt, khụ khụ, đáng vẻ giống y hệt một vị cố nhân của ta.”

Thảm Vô Hoặc gật đầu: “Ngươi cũng rất giống một vị cố nhân của ta.”

“Ha ha, vậy thật là trùng hợp.” Trên mặt Ma tôn hiện lên vẻ kỳ quái, không khỏi nhìn Thảm Vô Hoặc nhiều hơn, thấy tu vi của y không giống như giả bộ, trong lòng thoáng buông lỏng một chút, tiếp tục khuyên bảo Thảm Trì: “Thế nào, cân nhắc kỹ chưa? Nếu ngươi tới Ma cung, chính là một người trên vạn người.”

“Được.” Thảm Trì cười xán lạn với Ma tôn.

Hiển nhiên không ngờ Thảm Trì đáp lại dứt khoát như vậy, Ma tôn hơi sững sờ, sau đó liền phát hiện mình bị trận pháp quán lấy, bèn vùng tay phá pháp trận của Thảm Trì: “Trò vật.” Ma tôn vẫn đang mỉm cười, đột nhiên tỏ vẻ tức giận, uy áp thuộc về Độ kiếp kỳ bỗng đánh tới hai người: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Thảm Trì hơi biến sắc, nhưng rất nhanh đã đứng vững, liếc mắt nhìn Ma tôn đi vòng ra sau lưng Thảm Vô Hoặc, hẩn hơi ngửa đầu, làm bộ thái độ kiêu ngạo, nhìn về phía Ma tôn: “Trên vạn người thì sao nào?”

“Ngồi ở vị trí cao, đương nhiên tự do, tiên tu ràng buộc nhiều lắm, không bằng ma tu ung dung tự tại.” Ma tôn nhìn Thảm Trì, giống như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện.

“Ah.” Thảm Trì cười lạnh một tiếng: “Ma tu kiệt ngạo, ngài vẫn nên cẩn thận bất cứ lúc nào cũng có thể bị kéo xuống đài đấy.”

Ma tôn đang muốn nói lại thôi, bỗng nhiên phát hiện một cỗ khí lạnh đang kéo tới sau lưng, vội vã xoay người chống đỡ, mới vừa đánh văng kiếm của Thảm Vô Hoặc, Thảm Trì cũng đã tấn công đến hậu tâm của gã.

Ma tôn né tránh không kịp bị Thảm Trì đâm vào bả vai, máu tươi nhuộm đỏ áo lông của gã, nhìn thấy máu trên người mình, Ma tôn nhất thời giận tím mặt, ngay lập tức lấy ra vũ khí tấn công tới hai người.

Thảm Trì cùng Thảm Vô Hoặc nhìn nhau, hai người đồng thời lui lại, vờn người lao ra ngoài thành.

Ma tôn cười xùy một tiếng, hiển nhiên đang cười hai người ngây thơ, sau đó đề tay lên bả vai chữa lành miệng vết thương, không nhanh không chậm đi theo, cũng không lo lắng hai người trốn xa. Làm xong những việc này rồi đuổi theo hai người, đúng lúc gã dừng lại ở một gò núi phía ngoài thành, xung quanh là một mảnh đất trống.

Thấy sắc mặt hai người đang cố gắng trấn định, Ma tôn hí hóp mắt, ho khan một tiếng, từng bước đi đến phía họ: “Sao không chạy trốn?”

Sắc mặt Thảm Trì trắng bệch, trong mắt có vài phần kinh hoàng, thấy Ma tôn đi qua đây giống như nhìn thấy quỷ, lui về phía sau hai bước, vừa vịn lui vào trong lòng Thảm Vô Hoặc. Sắc mặt Thảm Vô Hoặc tuy không thay đổi, nhưng ánh mắt cũng lộ vẻ lo lắng, cho dù như thế, y vẫn đưa tay vòng qua bả vai Thảm Trì, thấp giọng nói: “Tiểu Trì đừng sợ.”

“Ha ha ha.” Trông thấy đáng vẻ kinh sợ của hai người, Ma tôn không khỏi cười ha ha, bước chân nhẹ nhàng ép sát về phía hai người.

Khi khoảng cách không đến một trượng, gã đột nhiên dừng bước, biến sắc: “Các ngươi tính kế ta!”

Lúc này sắc mặt Thảm Trì nào còn nửa điểm kinh hoàng, hẩn nhủu mày, rời khỏi lồng ngực Thảm Vô Hoặc, không nói gì liền bắt đầu phóng ra thủ quyết cực nhanh, trận điểm sớm đã thiết lập xong bỗng chốc trôi lên, bao vây trói buộc Ma tôn trước khi gã kịp trốn thoát, kết thành một sát trận.

Cho dù là Hóa thân kỳ đại năng, Thảm Trì cũng nắm chắc có thể cho gã có vào không có ra.

Nhưng Ma tôn cũng là Ma kiếp kỳ, tuy thân thể của gã bị hạn chế chỉ có thể khai triển ra tu vi Ma anh hậu kỳ, nhưng cường độ thân thể cũng không kém Ma nguyên, sát trận này tối đa chỉ có thể hạn chế gã hành động, không thể tru sát gã.

Đương nhiên, Thảm Trì cũng không trông chờ vào dùng trận pháp tru sát Ma tôn, chỉ cần hạn chế gã là được rồi.

Đúng lúc này, Cháp Ảnh bỗng nhiên nhảy xuống khỏi bả vai Thảm Trì, vọt vào trong sát trận. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trong nháy mắt Cháp Ảnh đã khôi phục bản thể, lúc này nó cao chừng nửa thân người, sừng vàng trên trán đã dài ra hơn phân nửa, ngẩng đầu lên hết sức uy phong凛冽, nó phóng như một tia chớp phút chốc đánh về phía Ma tôn.

Ma tôn vốn bị trận pháp của Thảm Trì hạn chế, lại bị Thảm Vô Hoạch tấn công ác liệt đằng trước, trong chốc lát vô lực phân tâm đã bị Cháp Ảnh vừa vận đánh úp, tuy thân thể không có gì đáng ngại nhưng y phục của gã bị xé ngón ngang. Thời gian trôi qua, sắc mặt Ma tôn cũng ngày càng khó nhìn.

Một mình khởi động một tòa đại trận, mặc dù có ngọc phù cùng linh thạch trợ lực nhưng cũng không dễ dàng, Thảm Trì bất chấp lau đi mồ hôi trên trán, vừa duy trì động tác đưa thân lực vào trong trận pháp, vừa tìm kiếm điểm đột phá.

Trận chiến này vốn bọn họ ở thế kém hơn, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Sau mấy chiêu, rốt cục Thảm Vô Hoạch tìm được điểm trung hòa, trong nháy mắt Ma tôn bị Cháp Ảnh dời lực chú ý, cổ tay cầm kiếm nhanh chóng dịch chuyển, thừa dịp bất ngờ đánh rơi vũ khí trong tay Ma tôn, đè lại tử huyết bên ngoài, bắn ra linh lực, trong nháy mắt đã phong bế đan điền của Ma tôn, khiến gã không thể động đậy: “Tiểu Trì, mau!”

Trên trán Ma tôn nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu, thở hổn hển nhìn chòng chọc vào Thảm Vô Hoạch.

Thảm Vô Hoạch không thèm để ý đến gã, y dùng toàn bộ linh lực quanh người để trói buộc Ma tôn, kinh mạch trong cơ thể vốn hỗn loạn vô cùng đã có xu hướng sụp đổ, thậm chí thần hồn cũng mơ hồ có chiều hướng phân tán.

Trong nháy mắt Thảm Vô Hoạch chế trụ Ma tôn, Thảm Trì đã lấy ra thanh kiếm Minh Lệ đưa cho phóng vào trong trận, dưới thân lực thao túng, lưu quang lóe lên, thanh kiếm nhỏ biến thành thanh phong ba thước, mũi kiếm hiện lên hàn quang sắc lạnh. Lúc mũi kiếm gần chạm đến Ma tôn, Thảm Trì chợt nhớ tới điều gì, động tác bỗng dừng lại, dường như muốn thu hồi kiếm trong tay. Nhưng hắn lại phát hiện, dường như có một bàn tay đặt lên mu bàn tay của hắn, đưa kiếm hướng về phía trước, phụt một tiếng, trường kiếm không chút trở ngại đâm vào đan điền Ma tôn.

Cùng lúc đó, Thảm Trì chỉ cảm thấy một con buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, hắn chưa kịp máy may phản ứng đã ngất lịm đi.

Thảm Vô Hoạch buông Ma tôn, phóng tới bên cạnh Thảm Trì, duỗi cánh tay dài ôm hắn che chở vào trong lồng ngực trước khi kịp ngã xuống đất, sau đó trở mình nhảy vọt ra ngoài mấy trượng, Cháp Ảnh theo sát phía sau.

“A!!”

Trong miệng Ma tôn phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, bằng mắt thường có thể thấy ma nguyên giống như khói đen đang trào ra từ trong cơ thể gã, vừa vận tan biến ở gần ranh giới chỗ Thảm Vô Hoạch đang đứng. Tóc gã xơ xuống giống như kẻ điên dại, hai chân quỳ sụp xuống nền đất, máu đen từng ngụm trào ra từ trong miệng, ánh mắt đỏ ngầu không thể nào tin nổi: “Người nghịch chuyển luân hồi?”

Thảm Vô Hoạch cũng không nhìn gã, chỉ quan sát Thảm Trì một lượt, sau khi phát hiện hắn đã dùng hết sức lực, vẻ mặt mới buông lỏng.

“Thanh kiếm đâm ta vừa rồi là thân ngoại hóa thân của người phải không. Ha ha, khỏi phải đoán, phép nghịch chuyển luân hồi, trong thiên hạ cũng chỉ có Vô Hoạch Tiên quân người mới có thể gây tổn thương đến ma hồn của bản quân.” Ma tôn lại ho khan ra một ngụm máu, con mắt ánh đỏ lộ ra một tia khoái chí: “Cảm giác thần hồn bị tổn thương thế nào? Chắc chắn, năm đó bản quân bại dưới tay người, bị người phong ấn mấy ngàn năm, hiện tại có vị thiên kiêu như người chết chung với bản quân, cũng coi như sáng tỏ nỗi lòng bản quân. Khụ khụ khụ...”

“Người đi xuống chờ đi.” Thảm Vô Hoạch liếc nhìn thanh kiếm vẫn lẳng lẳng cắm ở đan điền Ma tôn, ánh mắt có phần phức tạp.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Thẩm Vô Hoạch, Minh Lệ đột nhiên xuất hiện trước người Ma tôn, vẻ mặt y lạnh nhạt, đưa tay rút trường kiếm ra khỏi người gã.

“Ai...” Ma tôn kêu đau bụng lấy vết thương, mồ hôi khiến tóc gã bết thành một cục, gương mặt dính đầy máu tươi cùng bụi đất, gã ngẩng đầu nhìn về phía Minh Lệ, rít một tiếng: “Ngươi! Ngươi không phải là thân ngoại hóa thân!”

Minh Lệ không may bị ma khí trên người Ma tôn ảnh hưởng, nhìn kỹ mới phát hiện, những ma khí kia dĩ nhiên xuyên qua cơ thể y, gần giống như... Y không hề có thực thể. Sau khi phẩy hết giọt máu dính trên thân kiếm, lại dùng tay áo lau chùi kiếm một phen, Minh Lệ mới cất bước đi đến chỗ Thẩm Vô Hoạch. Y dừng lại trước mặt Thẩm Vô Hoạch, đưa thanh kiếm đang cầm trong tay ra: “Kiếm này ta để lại cho Tiểu Tri.”

Thẩm Vô Hoạch gật đầu.

Minh Lệ đặt ngón tay điểm lên ấn đường Thẩm Tri, sau đó lại quay sang Thẩm Vô Hoạch: “Chăm sóc hấn thật tốt.”

“Ta biết rồi.”

Minh Lệ gật đầu, lại nhìn Thẩm Vô Hoạch, sau đó hóa thành một tia sáng dung nhập vào trong cơ thể Thẩm Vô Hoạch.

Ma tôn tận mắt nhìn thấy hai người từ từ dung hợp giống như đang xem một vở kịch hoang đường, gã há to miệng nửa ngày, lẳng lặng phun ra hai chữ: “Kẻ điên.”

Thẩm Vô Hoạch vậy mà dám sử dụng thuật liệt hồn hai giới tiên ma đều nghiêm cấm bằng sắc lệnh, đồng thời tách ra phần hồn tự mình sinh ra ý thức, nếu hôm nay không phải vì giết gã mà tổn thương đến một mặt, có lẽ hai người này sẽ ngày càng tách rời, cho đến khi thân hồn hoàn toàn tiêu tan.

Nói như vậy, ngược lại gã đã cứu Thẩm Vô Hoạch.

Nghĩ thế, Ma tôn tức giận đến mức ấn đường gồ lên, lại phun ra một ngụm máu lớn.

Thẩm Vô Hoạch đưa mắt nhìn Ma tôn, sau đó quay đầu nhìn về phía núi đá xa xa, lạnh lùng nói: “Đi ra.”

Ma tôn đang cúi đầu há miệng thở dốc, nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, nghiêng mặt nhìn về phương hướng ánh mắt Thẩm Vô Hoạch.

Chỉ thấy một bóng người mặc áo lụa đen xinh đẹp chậm rãi bước ra từ phía sau tảng đá, thướt tha đi tới trước hai người, đầu tiên ánh mắt nàng dừng trên người Thẩm Tri một lát, trong mắt xẹt qua vẻ lo âu, sau đó mới yêu kiều quay sang Ma tôn đang cúi đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyến rũ, nhưng không thấy mây may ý cung kính nào, nàng nói: “Mặc Y bá kiến tôn thượng.”

Lúc trông thấy ánh mắt nàng ta nhìn Thẩm Tri, lòng Ma tôn bỗng trĩu xuống: “Bản tôn tự nhận mình không đối xử tệ bạc với ngươi, vì sao phản bội bản tôn?” Mặc dù gã không phải nguyên bản Ma tôn, nhưng cũng có thể phát huy thực lực bốn năm phần mười của cỗ thân thể này, tương đương với tiên tu Hóa thân kỳ, nếu như vậy gã căn bản không thể bị đánh bại, nhưng ban nãy lúc chống lại hai người Thẩm Tri, gã mới bất ngờ phát hiện thực lực chỉ còn như Ma anh kỳ.

Hiển nhiên Mặc Y biết gã đang hỏi gì, nhưng chỉ cười: “Tôn thượng quả thực đối xử với Mặc Y không tệ, Mặc Y đương nhiên nhớ kỹ ân sủng của tôn thượng.” Sau đó nàng hơi nghiêng đầu, con mắt xinh đẹp chớp chớp: “Nhưng Mặc Y đã chết rồi, tôn thượng, ngay cả Mặc Y ngài cũng không nhận ra sao?”

Đôi môi Ma tôn trắng bệch run rẩy, không nói nên lời.

“Mặc Y.” Nàng tiếp tục cười, “Năm ấy chính miệng ngài hạ lệnh ném nàng vào hang Vạn Độc để chặn những tiểu bảo bối của ngài, trí nhớ ngài thật kém, chẳng qua ngài không nhận ra ta cũng không trách ngài, điều này cho thấy ta đã hiểu quá rõ về ngài.” Nàng ta từng bước đi về phía Ma tôn, không thèm để ý đến da thịt trên người mình bị ma khí ăn mòn vang lên tiếng xì xì: “Thực ra nàng là chị ruột của ta.”

“Ngươi là thánh tử.” Ma tôn cau mày: “Ngươi không chết.”

Thân phận bị vạch trần, Thanh Liên nhú mày, bước chân không dừng, mỗi một bước đi thân thể y lại cao thêm một tấc, lúc đứng trước mặt Ma tôn, ma nữ quyến rũ vô cùng diễm dứa xinh đẹp đã biến mất, chỉ còn lại một gã nam nhân cao lớn anh tuấn ngồi xổm trước mặt Ma tôn, từng đao từng đao cắt lên người gã, gờ từng thớ thịt trên người gã xuống, lại phủ lên một tầng ma nguyên lên vết thương.

Thủ đoạn như vậy so với xát muối lên vết thương còn thoải mái hơn rất nhiều, khuôn mặt Ma tôn đau đớn vận vẹo, nhưng trước khi ma khí trong cơ thể gã hoàn toàn tiêu tan hết, dù gã muốn chết cũng không xong.

Thấy Thẩm Vô Hoạch ôm Thẩm Tri trở lại khách sạn, Vân Nhiều đứng đợi ở đại sảnh đã lâu rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vừa định tiến lên hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, lại chú ý đến bước chân Thẩm Vô Hoạch có hơi lảo đảo cùng sắc mặt trắng bệch không giống người. Nàng hoảng hốt, kéo Cảnh Nguyên, lẳng lẽ đi theo sau lưng Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch đặt Thẩm Tri lên giường, cởi giày đắp chăn cho hấn, sau đó toàn thân bỗng nhiên ngã xuống.

Vân Nhiều còn chưa kịp phản ứng, Cảnh Nguyên từ phía sau đã lao tới đỡ lấy Thẩm Vô Hoạch, thấy y nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh, ngón tay Cảnh Nguyên điểm nhẹ lên người Thẩm Vô Hoạch vài cái, nhú mày.

“Vô Hoặc sư thúc sao vậy?” Vân Nhiêu thoáng nhìn Thẩm Vô Hoặc, sau đó lo lắng nhìn Cảnh Nguyên.

“Dưới tình hình kinh mạch của y đang hỗn loạn lại cố sử dụng linh lực.” Cảnh Nguyên đỡ Thẩm Vô Hoặc lên giường nằm cùng với Thẩm Trì, rồi nhìn sang Vân Nhiêu: “Ta nhớ tu vi của y là Kim đan.”

“Kim đan viên mãn.” Vân Nhiêu đáp, “Sao vậy?”

“Haiz.” Cảnh Nguyên lắc đầu, “Ta mới tra xét trong đan điền y, bên trong không có dấu vết của Kim đan, một thân tu vi này của y e rằng khó giữ được.”

“Điều này, sao có thể? Thẩm Vô Hoặc là nhân vật chính kia mà.” Vân Nhiêu khó mà tin nổi.

“Cái gì?” Cảnh Nguyên đang kiểm tra cho Thẩm Trì, vẫn chưa nghe rõ.

“Không, không có gì.” Trong mắt Vân Nhiêu tràn đầy sầu lo: “Tu vi của Vô Hoặc sư thúc thực sự... Xong rồi?”

“Chẳng những như vậy, dựa theo tình trạng cơ thể này của y, cho dù dùng tiên đan điều trị, e rằng sau này cũng vô pháp tu hành.” Cảnh Nguyên đứng lên: “Nhưng tiểu sư thúc của cô lại không có vấn đề gì, linh lực chỉ hao hết.”

Sau ba ngày, tại đại sảnh tầng một Kinh Vân Lâu.

Vân Nhiêu tháo bím tóc mai ra lại buộc vào, buộc vào lại tháo ra, sắc mặt càng lúc càng sứt ruột, trông thấy Cảnh Nguyên trở về bèn đứng bật dậy: “Thế nào? Có tìm được y tiên không?”

“Những người từng gặp y tiên cách đó vài ngày đều nói y đã ra ngoài dạo chơi rồi, e rằng không còn ở thành Trú Hạ nữa.” Cảnh Nguyên khẽ lắc đầu: “Cô cũng đừng quá mức lo lắng, hai ngày trước ta đã xem qua bọn họ, cũng không cần lo lắng đến tính mạng.”

“Nhưng cho đến giờ bọn họ chưa từng tỉnh lại, thời điểm tiểu sư thúc mắc chứng thích ngủ cũng chưa bao giờ ngủ lâu như vậy.”

Cảnh Nguyên đột nhiên đưa tay sờ lên tóc mai Vân Nhiêu: “Đau không?”

Vân Nhiêu ngây người, lúc này mới phát hiện trong tay mình dĩ nhiên đã kéo xuống một ít tóc, hiển nhiên ban nãy nhất thời quá sứt ruột nên bứt ra, đang muốn nói gì, sắc mặt nàng khẽ động, không kịp nói với Cảnh Nguyên đã phi thân chạy lên trên lầu.

Có người động vào trận pháp năng thiết lập trước cửa phòng tiểu sư thúc.

Trong giấc mộng của Thẩm Trì, hần chìm chìm nổi nổi, không ngừng muốn bắt được vật gì đó, nhưng bất luận hần cố gắng thế nào vật kia vẫn biến mất. Trong nháy mắt nó biến mất hoàn toàn, thân thể hần bỗng dưng thoải mái hơn, sau đó đột nhiên thức dậy.

Giơ tay lên xoa khóe mắt ướt át, Thẩm Trì hơi nghi ngờ một chút, hần khóc?

Suy nghĩ một lúc, thực sự không nhớ nổi tại sao mình khóc, Thẩm Trì muốn chống mình ngồi dậy, lại phát hiện thân thể đang bị đôi cánh tay vững vàng ôm vào trong ngực, giương mắt lên bèn trông thấy hình dáng chiếc cảm ưu mỹ của Thẩm Vô Hoặc.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thẩm Trì: Ta rất đau lòng, thế nhưng không biết tại sao lại đau lòng như vậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Hai mắt Thẩm Vô Hoặc nhắm nghiền, một cánh tay vòng dưới cổ Thẩm Trì, một tay khác vắt qua lưng hần, không hề dùng lực, đúng là tư thế khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất.

Lúc này Thẩm Vô Hoặc chỉ mặc một cái áo lót, cổ áo mở rộng, Thẩm Trì dờ mắt từ cảm xuống đến hầu kết Thẩm Vô Hoặc, cuối cùng dừng lại trên cơ

ngực nổi lên của y. Thường ngày Thẩm Vô Hoạch mặc y phục nên không cảm thấy gì, chỉ lộ ra thân thể cao to, không nhìn ra cường tráng, nhưng hiện tại xem ra cũng vô cùng chắc khỏe cao lớn.

Thẩm Tri hít mắt, giờ tay với tới vạt áo Thẩm Vô Hoạch.

Áo lót màu trắng từ từ vén lên, cả bộ ngực bên trái của Thẩm Vô Hoạch hoàn toàn phơi bày trong không khí.

Thẩm Tri hít ngược lại một hơi khí lạnh.

Trên lồng ngực vốn trơn bóng bất ngờ xuất hiện một vết sẹo dữ tợn nối tiếp đến tim, dựa theo kinh nghiệm của Thẩm Tri, đây là vết thương do kiếm để lại, góc độ đâm xuống cực kỳ hung ác, nó không chết người ngay lập tức mà sẽ khiến cho đối phương vô cùng đau đớn đến khi chảy hết máu trong người rồi chết.

Hiển nhiên vết thương không phải mới đây, Thẩm Tri giờ tay đang muốn sờ lên vết sẹo, ngón tay chưa kịp hạ xuống, cổ tay đã bị một bàn tay lớn nắm chặt, đúng lúc ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen thẳm của Thẩm Vô Hoạch, nóng bỏng dâng lên trong mắt khiến tim hắn không khỏi run rẩy: “Đại ca?”

Thẩm Vô Hoạch đè nén xao động trong lòng, cúi đầu hôn lên mu bàn tay Thẩm Tri, sau đó dang tay ôm hắn chặt hơn, cảm giác lên đỉnh đầu Thẩm Tri, giọng nói của y trầm lắng: “Xin lỗi, Tiểu Tri.”

Thẩm Tri đang muốn đẩy Thẩm Vô Hoạch ra để ngồi dậy, đột nhiên nghe thấy lời y nói, động tác dừng lại, gương mặt hơi nghi ngờ một chút: “Người cũng không có lỗi với ta, vì sao nói xin lỗi?”

“Em còn nhớ Minh Lệ không?” Cổ họng Thẩm Vô Hoạch hơi khàn.

Thẩm Tri ngờ ngác, vô thức đáp lại: “Y là sư tôn của ta, lúc chúng ta ở trong Thiên Di bí cảnh y đã phi thăng. Người hỏi điều này làm gì?”

“Ừ, phi thăng. Đáng tiếc y không thể tới làm người chứng nhận đại lễ kết đạo của chúng ta.”

Đúng như Ma tôn đã suy đoán, Minh Lệ là liệt hồn bám vào thần kiếm đầu thai, kiếp trước là một cá thể độc lập không tình cảm trước khi Thẩm Vô Hoạch khôi phục ký ức, mà sau khi Thẩm Vô Hoạch khôi phục, do Thẩm Vô Hoạch hoàn toàn khống chế, hiệu quả giống như thân ngoại hóa thân.

Kiếp trước mặc dù do hệ thống phát hiện mà phải thu hồi quá sớm, nhưng cũng chưa từng có bất trắc, mà kiếp này, có lẽ bởi hồn phách đời trước vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, hơn nữa hồn phách bản thể của Thẩm Vô Hoạch suy yếu, Minh Lệ vốn do Thẩm Vô Hoạch hoàn toàn khống chế rốt cục tự sinh ra ý thức.

Lúc Thẩm Vô Hoạch bỗng nhiên mất đi khống chế với liệt hồn là sau khi Ma quân mở ra phong ấn, mượn thân thể Tàn Mạnh chạy ra khỏi Thiên Di bí cảnh.

Mặc dù từng trải qua hai đời, Thẩm Vô Hoạch đã tu được thần hồn bất tử tương đối, nhưng liệt hồn vốn là cấm thuật, ba phen mấy bận nhiều lần gãy vỡ, thần hồn đã hết sức suy yếu, sau khi Minh Lệ thoát khỏi y, tàn hồn bị kéo ra khỏi chủ hồn, tất nhiên mỗi thời khắc đều như liên tiếp bị gãy vỡ trong địa ngục, hồn phi phách tán chẳng qua là chuyện sớm muộn.

Lúc tâm ma kéo tới Thẩm Vô Hoạch từng nghĩ lấy chính hồn phách của mình để bổ khuyết cho Minh Lệ, như vậy chỉ ít Minh Lệ có thể kiên trì ba trăm năm không tan biến, với thiên phú của Thẩm Tri hiện nay, ba trăm năm sau tất nhiên có thể phi thăng nhập giới, xem như đã trọn vẹn tâm nguyện của hắn.

Nhưng tâm ma lại bị chính tay Thẩm Tri xóa bỏ, đương nhiên Thẩm Vô Hoạch không cam lòng chỉ cùng hắn đến khi thắng tiên, y muốn phải mãi mãi suốt đời.

Minh Lệ cùng Thẩm Vô Hoạch vốn chung một thân, chủ hồn yêu một người, liệt hồn đương nhiên cũng giống như vậy.

Thẩm Vô Hoạch biết được suy nghĩ của Minh Lệ, bản thân Minh Lệ đương nhiên cũng biết ý nghĩ của y.

Vốn ngay từ đầu, hai người bọn họ, chỉ có Thẩm Vô Hoạch mới có thể bầu bạn vĩnh viễn với Thẩm Tri.

Vậy nên Minh Lệ đã an bài xong tất cả mọi chuyện.

Bao gồm cả giả vờ phi thăng, bao gồm việc đột nhiên xuất hiện ở thành Trú Hạ, bao gồm cả dọn dẹp lại ký ức của Thẩm Tri, bao gồm cả việc... Dung hợp với y.

Biến mất hợp tình hợp lý, không chút phong ba nào.

Từ nay về sau, thế gian đã không còn Minh Lệ.

Đường như cảm nhận được cảm giác nặng nề truyền đến từ trên người Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Tri đưa tay ôm lấy y, da thịt hai người tiếp xúc thân mật, nhiệt độ cơ thể giao hòa, nhưng lại không có nửa điểm sắc dục.

Hồi lâu, Thẩm Vô Hoạch lấy lại tinh thần, cọ lên tóc Thẩm Tri: “Tiểu Tri, ta có cái này cho em.”

Xuống giường khoác thêm áo, Thẩm Vô Hoạch lấy ra một thanh kiếm: “Đây là Minh Lệ trường lão để lại cho em, hai ngày trước lúc em ngủ mê man đã có linh hạc đưa đến.”

Thẩm Tri không nghi ngờ gì, đưa tay cầm lấy vỏ kiếm, rút ra.

Ngân kiếm thanh phong, thân kiếm cũng không sắc bén, tỏa ra khí tức ôn hòa nhưng thanh lãnh, Thẩm Tri tạm thời không nhìn ra phẩm chất của kiếm này, kiếm không có kiếm linh, dường như chỉ là một kiện tử khí, nhưng nếu nói nó là một kiện tử khí cũng không hợp lý, đòi thứ nhất Thẩm Tri cũng đã gặp không ít tiên kiếm, trên thanh kiếm này mơ hồ tỏa ra uy thế còn khiến người ta khiếp sợ hơn so với tiên kiếm. Miệng vỏ kiếm buộc một cái chuông bạc nhỏ tinh xảo, đựng đưa theo động tác của Thẩm Vô Hoạch nhưng cũng không phát ra tiếng, cảm giác như bản thân hát xướng trước không người giống kịch câm.

Sắc mặt Thẩm Tri hơi kinh hoảng, dường như nhớ ra điều gì, trong tay bỗng dung xuất hiện một cái chuông giống y như đúc, hần khê lắc nhẹ cái chuông: “Đỉnh linh linh...”

Tiếng chuông trong trẻo vang bên tai không ngớt, vẻ mặt Thẩm Tri hơi ngần ngại, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh hắn đã thu kiếm lại: “Đa tạ đại ca.”

“Giữa ta và em, không cần phải nói cảm ơn.” Đưa tay vén những sợi tóc dài hơi rối loạn trên đầu Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch hơi cong khóe môi, nở nụ cười với hắn.

Hồn phách tu bổ, một phần tình cảm cùng biểu cảm y từng đánh mất cũng dần dần trở về, chẳng qua Thẩm Tri đã dòi lực chú ý đến tiếng ồn ào truyền tới ngoài cửa, vẫn chưa chú ý đến sắc mặt Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch lẳng lặng thở dài, ban này rõ ràng y thấy lúc lấy ra cái chuông này, trong mắt Thẩm Tri xẹt qua một tia bi thương cùng nghi ngờ e rằng ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

Rốt cục Minh Lệ đã thành công, khiến Tiểu Tri quên mất phần lớn ký ức về y, rồi lại khiến cho Tiểu Tri khác sâu.

Ngoài cửa.

Vân Nhiêu ngăn cản trước mặt Lăng Cốc Diệc, “Không phải đám môn khách Ngự Thú tông đã hồi tông hôm qua sao? Vì sao người còn ở đây?”

Lăng Cốc Diệc mỉm cười, nhìn cánh cửa sau lưng Vân Nhiêu: “Vô Tri đạo hữu có ở đây?”

Vân Nhiêu vội vã lui ra sau một bước, cảnh giác bảo vệ cánh cửa sau lưng: “Tiểu sư thúc đang nghỉ ngơi, người không nên đi quấy rầy hắn.” Mấy ngày nay người này đến tìm tiểu sư thúc rất nhiều lần, nàng chỉ sợ y đột nhiên xông vào mới thiết lập trận pháp, chẳng qua nàng thực sự không giỏi về trận pháp, tối đa chỉ có thể làm một cái có tác dụng báo động.

“Oh.” Nghe thấy lời Vân Nhiêu nói, vẻ mặt Lăng Cốc Diệc có hơi thất vọng, chẳng qua cũng không lập tức rời đi: “Hôm nay ta cũng phải đi rồi, đợi khi Vô Tri đạo hữu đi ra, phiền cô nương giúp ta chuyển lời, nói Lăng Cốc Diệc hết sức cảm tạ hắn năm đó đã chỉ điểm.”

Lăng Cốc Diệc đi rồi, vẻ mặt Vân Nhiêu rất kỳ lạ, tiểu sư thúc đã gặp người này lúc nào nhỉ?

Đúng lúc này, cánh cửa sau lưng nàng cốt kết mở ra.

Vân Nhiêu quay đầu lại, trông thấy người mở cửa nhất thời bụm miệng, nghẹn ngào kêu lên: “Tiểu sư thúc! Cuối cùng Tiểu sư thúc cũng tỉnh rồi!”

Thấy đáng vẻ kích động không thể kiềm chế của Vân Nhiêu, cùng sự thần phục và những câu hỏi không ngừng nhảy ra từ miệng nàng, lời Thẩm Tri vốn định nói ra miệng lại nuốt xuống.

Lúc này Thẩm Vô Hoạch cũng từ trong đi ra, trong tay cầm một cái áo khoác lên vai Thẩm Tri chỉ mặc một chiếc áo mỏng, qua những ngày này, Thẩm Tri đã quen với sự cẩn thận của Thẩm Vô Hoạch, hắn vô thức giơ tay lên đưa tay vào trong ống tay áo, Thẩm Vô Hoạch hơi kè sát, cài từng cái nút áo cho hắn.

Mặc xong y phục, Thẩm Tri quay đầu lại mỉm cười với Thẩm Vô Hoạch, Thẩm Vô Hoạch cười đáp lại, Thẩm Tri ngẩng người, quay đầu lại nhìn Vân Nhiêu đang im lặng.

Trông thấy Vân Nhiêu dùng hai tay che mặt, cấp tốc lui lại hai bước, cũng không hỏi thăm gì nữa chạy vào xuống dưới lầu.

“Nàng làm sao vậy?”

“Có lẽ trông thấy em nên vui vẻ.” Thẩm Vô Hoạch vuốt ve những sợi tóc vô cùng mềm mại của Thẩm Tri: “Ta buộc tóc giúp em.”

Chạy một mạch xuống lầu ba Vân Nhiêu mới dừng lại, vỗ lên khuôn mặt đỏ ửng, Vô Hoạch sư thúc thật cưng chiều, khí chất rất xứng đôi với tiểu sư thúc! Sao trước đây nàng lại không phát hiện ra nhỉ? Rõ ràng lúc trước Vô Hoạch sư thúc đối với tiểu sư thúc cũng tốt, nhưng vẫn không giống như hôm nay khiến người ta đổ mắt tới mang tai, đặc biệt là lúc về sau nhìn nhau cười.

Vân Nhiêu không nhịn được xoay một vòng. Vô Hoặc sư thúc cười lên thật là dịu dàng, tiểu sư thúc cũng vậy. Dùng ngôn ngữ hiện đại của nàng để nói, hai người này quả thực có tướng phu phu.

Hồi lâu sau, rốt cục Vân Nhiêu cũng bình tĩnh lại, hỏi Cảnh Nguyên đang đứng nhìn nàng cười ngây ngô một lúc lâu: “Có phải ta đã quên mất chuyện gì không?”

Ánh mắt Cảnh Nguyên lướt qua hai má Vân Nhiêu ửng đỏ: “Hôn ta một cái sẽ nói cho cô biết.”

Mấy ngày nay Cảnh Nguyên cũng không che giấu ý đồ của mình với Vân Nhiêu, cho dù Vân Nhiêu là người mù cũng nhìn ra được, đương nhiên nàng cũng có thiện cảm với Cảnh Nguyên, nếu không phải nghĩ y là giống xà nàng sợ nhất, chỉ e nàng đã sớm thổ lộ.

Lúc này vừa nghe thấy lời Cảnh Nguyên nói, gương mặt nàng vốn hơi ửng đỏ nhất thời đỏ rực.

Lúc Thẩm Vô Hoặc mở cửa để Vân Nhiêu tiến vào, ánh mắt thoáng dừng qua đôi môi hơi sưng đỏ của nàng, lại nhìn về mặt Cảnh Nguyên ở đằng sau có phần chưa thỏa mãn.

Thẩm Tri đang dùng viên đá kia chơi đùa với con mèo, mèo nhỏ không chớp mắt nhìn chăm chăm tay Thẩm Tri, miệng cũng kêu meo meo nhảy tới nhảy lui, cái đuôi ngoe nguẩy giống như loài chó, trông thấy Vân Nhiêu quay lại, ánh mắt Thẩm Tri cũng không kinh ngạc, khẽ gật đầu với nàng, sau đó ném viên đá trong tay đi.

Thấy chủ nhân cuối cùng cũng không trêu chọc mình nữa, Chắp Ảnh gần như mừng đến chảy nước mắt, thoát biến thành một tia sáng bay về phía viên đá, mở miệng một hơi tiếp được.

Vân Nhiêu dụi con mắt, ban nãy dường như nàng trông thấy con mèo nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay mở miệng to như chậu máu nuốt xuống viên đá to bằng quả trứng.

Nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu lại nhìn Cảnh Nguyên, trông thấy nụ cười trên mặt y, lại đưa tay sờ lên đôi môi hơi đau, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng.

Sau khi Thẩm Tri cho mèo nhỏ nuốt viên đá xong bèn xách nó thả lên giường nhỏ, nâng chén trà nhấp một ngụm: “Vân Nhiêu sư diệt tìm chúng ta có chuyện gì?”

Vân Nhiêu a một tiếng, lại nhìn con mèo thêm mấy lần, sau đó mới đáp: “Tiểu sư thúc, mấy ngày nay có một gã tu giả Ngự Thú tông tới tìm ngươi, tên là Lăng Cốc Diệc, ban nãy y nói y phải đi, muốn ta chuyển lời cho ngươi.”

“Ừ, y nói gì?” Thẩm Tri vuốt ve lưng con mèo.

“Y nói vô cùng cảm tạ ngươi năm đó đã chỉ điểm cho y.” Vân Nhiêu dứt lời, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc: “Ta đã nghe ngóng, năm đó sau khi Lăng Cốc Diệc ra khỏi Thiên Di bí cảnh, chẳng biết tại sao tu vi tăng nhanh, trong mười năm ngắn ngủi đã từ Kim đan sơ kỳ tăng lên Kim đan hậu kỳ, sư huynh đồng môn của y cũng biến thành một tên phế nhân. Chẳng qua do không có chứng cứ, cũng không ai liên hệ y với vụ tên sư huynh đó, thế nhưng theo ta suy đoán, chuyện này y không thể nào thoát khỏi liên quan được.” Năm đó lúc đại hội đạo tu, hai người kia thân nhau thế nào mọi người đều biết. “Vậy nên tiểu sư thúc nhất định phải cẩn thận, không nên giao du cùng loại hoa sen đen. . . Người hung ác này.”

“Biết rồi.” Thẩm Tri gật đầu.

Vân Nhiêu lại nhìn Thẩm Vô Hoặc, nghĩ đến kết quả xem bệnh của Cảnh Nguyên mấy ngày trước, nàng hơi há miệng, trông thấy ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Vô Hoặc xẹt qua bên vôi vãi cằm miệng, kéo Cảnh Nguyên: “Tiểu sư thúc, Vô Hoặc sư thúc, chúng ta xin cáo từ trước.”

Trong nháy mắt xoay người lại chuẩn bị đóng cửa, ánh mắt Vân Nhiêu đảo qua hướng Thẩm Tri đang ngồi trên giường, từ góc nhìn của nàng, chỉ thấy Thẩm Tri hơi ngửa đầu, Thẩm Vô Hoặc đưa lưng về phía nàng, cúi đầu xuống, bàn tay y nâng gáy Thẩm Tri, hai người kề sát vào nhau.

Tay Vân Nhiêu run lên, cánh cửa đóng rầm lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Nghe thấy tiếng cửa đóng rầm lại, Thẩm Tri vô thức nhìn về phía cửa, đúng lúc trông thấy thần sắc chuyên chú trong mắt Thẩm Vô Hoặc, trái tim khẽ

rung động, ho khan một tiếng: “Xong chưa?”

“Ừ.” Thảm Vô Hoặc rút lại cánh tay đang vòng qua Thảm Trì, giữa ngón tay kẹp một nhúm lông trắng, y liếc nhìn con mèo nhỏ trên giường: “Chấp Ảnh rụng lông.”

Thảm Trì cũng nhìn sang Chấp Ảnh, đưa tay sờ lên người nó, quả nhiên tay dính đầy lông: “E là thay lông rồi.”

“Sau lần lên cấp này, cánh của nó sẽ bắt đầu dài ra.” Thảm Vô Hoặc gật đầu.

Thảm Trì liếc nhìn Thảm Vô Hoặc, không biết do nguyên nhân gì, lần này sau khi tỉnh lại hắn phát hiện hệ thống vốn ngủ đông trong cơ thể đã bị áp chế hoàn toàn, khoảng thời gian trước đó nó còn rục rịch, hiện tại quả nhiên ngoan đến không thể ngoan hơn.

Trong ấn tượng của hắn chỉ có hình ảnh bọn họ tham gia hội đấu giá, sau đó đánh một trận với Ma tôn, hắn tiêu hao hết sức mạnh. Sau khi đâm một kiếm vào đan điền Ma tôn, chứng buồn ngủ phát tác khiến hắn mất đi ý thức, lúc tỉnh lại đã là ngày hôm nay rồi.

“Đại ca, ngày ấy sau khi ta mất đi ý thức còn phát sinh chuyện gì không?”

“Ma tôn suy yếu, bị thánh tử Ma cung giết hại.” Thảm Vô Hoặc kể lại qua loa chuyện Thanh Liên đem Ma tôn thiên đạo vạn quả, y thấy Ma tôn chết thế nào cũng chẳng liên quan gì, nghĩ đến ý đồ với Thảm Trì trong mắt Thanh Liên, y nhíu mày: “Y chính là nữ nhân đã quyến rũ em ngày đấu giá hôm ấy.”

Thảm Trì gật đầu: “Trừ y ra nữa? Còn có ai tới không?”

“Không có.” Minh Lệ đã phi thăng theo lời đồn đại, đương nhiên Thảm Vô Hoặc sẽ không nói toạc ra.

Thảm Trì suy nghĩ lại một lát, cũng không tìm thấy điểm gì bất hợp lý nên không nghĩ thêm gì nữa, hắn ngáp một cái, cuối cùng cảm thấy hơi mệt mỏi, quay đầu lại nhìn Chấp Ảnh, tiếp theo vươn tay sang phía Thảm Vô Hoặc.

Lúc này Thảm Vô Hoặc đang đứng trước mặt Thảm Trì, Thảm Trì ngửa đầu lên nhìn y, có lẽ do hơi mệt mỏi, phần khóe mắt hơi đỏ lên gây cảm giác ma mị lạ thường, ánh mắt Thảm Vô Hoặc hơi tối đi, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhất thời không để ý bị Thảm Trì nắm lại cổ tay.

Mặc dù đã công nhận thân phận đạo lữ của đối phương, nhưng ngoại trừ lúc không cần thiết, Thảm Trì rất ít khi chủ động thân mật với Thảm Vô Hoặc, mà từ sau khi rời khỏi Thiên Di bí cảnh, Thảm Trì không còn bài xích gần gũi với Thảm Vô Hoặc nữa, thậm chí bản thân hắn cũng chưa ý thức được, hắn đã dành cho Thảm Vô Hoặc tín nhiệm rất lớn, vậy nên lúc ở bên cạnh y Thảm Trì mới có thể ngủ an tâm như vậy.

Màu da Thảm Trì trắng như ngọc, móng tay mượt mà ánh lên màu hồng nhạt xinh xắn, nhiệt độ hơi lạnh, nhưng Thảm Vô Hoặc lại cảm thấy chỗ Thảm Trì chạm vào vô cùng nóng bỏng, tựa như muốn bốc cháy.

Thần lực theo kinh mạch chuyển vào cơ thể Thảm Vô Hoặc, Thảm Trì hơi nhíu mày, quả nhiên như hắn dự đoán, linh lực vô cùng cuồng bạo trong cơ thể Thảm Vô Hoặc dạo trước đã biến mất toàn bộ, trong đan điền cũng trống rỗng, cơ thể không có mấy may linh lực, giống như một người phàm bình thường nhất.

Song cũng may kinh mạch còn bảo tồn diện mạo lúc Kim đan kỳ, đồng thời Thiên linh khí nuôi dưỡng trong cơ thể Thảm Vô Hoặc có vẻ càng kiên cố hơn, linh căn vẫn chưa bị hao tổn, nếu như hồn phách không có vấn đề, với tư chất của Thảm Vô Hoặc, tu lại Kim đan kỳ chẳng qua chỉ về vấn đề thời gian, mà hồn phách là việc khó giải quyết nhất.

Sau khi mất đi một phần trí nhớ, Thảm Trì đương nhiên không biết quan hệ giữa Thảm Vô Hoặc với Minh Lệ, cũng không biết hiện tại hồn phách của Thảm Vô Hoặc cơ bản đã bù đắp đủ.

Trông thấy vẻ lo âu xẹt qua trong mắt Thảm Trì, Thảm Vô Hoặc hít sâu một hơi, kiềm chế dục vọng muốn nói cho hắn biết toàn bộ chân tướng, Minh Lệ đã hành động vô cùng dứt khoát, nếu y đã dùng cấm pháp xóa triệt để ký ức của Thảm Trì về mình, cho dù thiên đạo cũng không mấy may nhìn ra.

Cho nên dù Thảm Vô Hoặc có nói ra sự thật với Thảm Trì, Thảm Trì cũng tuyệt đối không nhớ nổi, thay vì khiến Thảm Trì biết được chân tướng mà nảy sinh chấp niệm, chẳng bằng duy trì như hiện tại.

Thảm Vô Hoặc đưa tay ôm lấy Thảm Trì: “Tiểu Trì không cần lo lắng, sau khi Ma tôn chết, hồn phách của ta cơ bản đã đầy đủ, tu vi mất đi có thể tu luyện lại lần nữa.”

Thảm Trì ôm lấy Thảm Vô Hoặc, ấn đường kề nhau, xác nhận lời Thảm Vô Hoặc không giả dối, đang muốn buông tay ra lại bị Thảm Vô Hoặc nắm chặt, hơi thở mãnh liệt áp lên môi hắn.

Mặc dù mất đi tu vi, sức mạnh cơ thể của Thảm Vô Hoặc vẫn không thay đổi, so với sức lực Thảm Trì từng chuyên tâm rèn luyện máu thịt còn mạnh hơn một chút, nhưng nếu cộng thêm thần lực, tất nhiên Thảm Vô Hoặc có thể bị hắn dễ dàng giãy ra.

Nhưng Thảm Trì cũng không động, chỉ thuận theo tiếp nhận nụ hôn này. Một đời tu ma, từ trước đến nay Thảm Trì luôn tùy tâm, Thảm Vô Hoặc đã là đạo lữ hắn thừa nhận, việc này giữa đạo lữ đương nhiên có thể làm, huống chi hắn cũng không ghét bỏ, thậm chí có hơi thích Thảm Vô Hoặc hôn môi.

Răng môi tương giao, trong mũi đều là mùi vị của đối phương, lòng bàn tay Thảm Vô Hoặc trượt xuống lưng Thảm Trì, dừng lại bên hông, hông Thảm Trì cực nhỏ, bắp thịt căng đầy, cảm xúc cực sướng, Thảm Vô Hoặc nuốt chút nữa không kiềm chế được, trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy, nhưng

cúi tay y vẫn không tiếp tục đi xuống.

Không phải hiện tại.

Vừa hôn xong, hô hấp của cả hai đều hơi dồn dập, gương mặt Thẩm Tri thoáng đỏ lên, đôi môi hồng nhạt ánh lên điểm lẹ, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch căng thẳng, Thẩm Tri của hắn lúc nào cũng đẹp như vậy.

Thẩm Tri ngắm nhìn nửa người dưới Thẩm Vô Hoạch dù có áo dài che khuất cũng không thể che đậy, thấy Thẩm Vô Hoạch không có ý tiếp tục nữa, hắn vận chuyển thần lực một vòng trong cơ thể áp chế dục vọng bị khơi mào, xoa nắn ấn đường có chút mệt mỏi rồi trở lại ngồi trên giường: “Ngày mai khởi hành về tông thôi.”

“Được.”

Sau đó y đưa tay đón lấy Thẩm Tri, Thẩm Tri ghé vào người Thẩm Vô Hoạch, có phần an tâm nhắm mắt lại.

Động tác của Thẩm Vô Hoạch rất dịu dàng, sau khi phát hiện ra Thẩm Tri đã ngủ bèn ôm lấy hắn, cho dù Thẩm Tri đã quên Minh Lệ, nhưng sự lưu tâm này vẫn chẳng thể giấu diếm được, Thẩm Vô Hoạch cười khỏ một tiếng, dường như y có hơi hối hận vì đã liệt hôn.

Cho dù theo một nghĩa nào đó Minh Lệ chính là bản thân y, nhưng y vẫn không nhịn nổi đổ kị.

Thẩm Vô Hoạch khẽ sờ lên cánh môi mềm mại của Thẩm Tri, một lần nữa hôn lên.

Tiểu Tri, là của y.

Vân Nhiêu cũng không dị nghị gì về quyết định lập tức hồi tông của Thẩm Tri, chỉ hơi nuối tiếc vì không thể xem lễ hội băng đăng của thành Kính Tiên. Nhưng sau khi Cảnh Nguyên nói hồi tông rồi sẽ theo nàng xuống núi thì liền vui vẻ trở lại.

Ba ngày sau, đứng trên phi kiếm của Thẩm Tri, mấy người đã trông thấy trận pháp tông môn dưới mây mù bao quanh núi non trùng điệp.

Cảnh Nguyên hóa thành một con rắn nhỏ quấn lên cổ tay Vân Nhiêu, Vân Nhiêu hưng phấn kể cho y nghe chuyện tông môn, trông thấy Thừa Kiếm tông gần ngay trước mắt, nụ cười trên mặt càng tăng thêm mấy phần.

Thẩm Tri ngự kiếm dẫn đầu, hiện tại Thẩm Vô Hoạch tạm thời không có tu vi, Cảnh Nguyên thân làm yêu tu xưa nay tập tính bay trên trời, mà tu vi cũng chỉ là Nguyên anh nên không thể bay quá xa. Chỉ có hắn cùng Vân Nhiêu biết ngự kiếm nhưng kỹ năng của nàng lại không thành thực, một mình nàng ngự kiếm không thành vấn đề, mang theo người lại bay xiên xiên vẹo vẹo, vậy nên quãng đường này đều do Thẩm Tri ngự kiếm.

Dưới chân bọn họ chính là thanh kiếm Minh Lệ để lại, vốn Thẩm Tri cho rằng mặc dù không có khí linh nhưng đẳng cấp của nó phải trên tiên khí, thậm chí có thể là thần khí, vũ khí đẳng cấp như vậy thì trình tự nhận chủ hết sức rườm rà, Thẩm Tri dự định một thời gian dài nữa mới tiến hành.

Nhưng hắn không ngờ linh thức của hắn mới chạm vào thân kiếm, dường như nó đã sống lại, lúc hắn còn bất ngờ chưa kịp chuẩn bị đã chủ động thành lập quan hệ với hắn.

Hiện tại thanh kiếm này đã là phi kiếm bản mệnh của Thẩm Tri, mặc dù đáng kiếm vốn tinh xảo nhưng cũng không thu hút lắm, sau khi nhận chủ hoàn toàn biến thành màu bạc, kiếm thế lạnh buốt khiến người ta vừa thấy đã sợ. Mà Thẩm Tri cũng biết tên của nó — Sơ Hàn.

Lúc trông thấy hình dáng cùng tên, Thẩm Tri vô thức nhìn Thẩm Vô Hoạch, nếu như hắn nhớ không lầm, thanh kiếm này phải là vũ khí bản mệnh của Thẩm Vô Hoạch mới đúng, sao Minh Lệ lại lấy được nhỉ?

Chẳng qua hiện tại Minh Lệ đã phi thăng, nghi vấn này e rằng phải chờ khi hắn có thể phá giới mới có được đáp án.

Thẩm Tri ngáp một cái, ngự kiếm mấy ngày với hắn mà nói chỉ là việc nhỏ, hắn chỉ phải chống lại cơn buồn ngủ thỉnh thoảng ập đến, nếu như ngủ quên mất trên phi kiếm, rơi vào chỗ không người còn tốt, nếu như té xuống thành trần thôn trang thì sẽ mất mặt. Ngón tay Thẩm Vô Hoạch đứng lúc đặt lên huyệt thái dương Thẩm Tri, bỗng chốc xoa nắn cho hắn.

Thẩm Tri tỉnh táo một chút, mỉm cười với Thẩm Vô Hoạch, búng kiếm quyết đáp kiếm xuống tông môn Thừa Kiếm tông.

Sau khi hạ xuống, Thẩm Vô Hoạch nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Tri nói “Cảm tạ.” Hiển nhiên y biết nguyên nhân Thẩm Tri vội vã trở về, với tình trạng bây giờ của y, muốn bắt đầu tu luyện lại, tất nhiên hồi tông là tốt nhất.

Thẩm Tri nhủ thầm: “Nhưng người đã nói, giữa chúng ta không cần nói cảm ơn.”

Nhìn thật sâu vào mắt Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch không nhịn nổi cười một tiếng, giọng nói trầm thấp vô cùng hấp dẫn: “Tiểu Tri nói phải.”

Hoàn toàn bị hai người kia gạt ra ngoài, Vân Nhiêu ăn một ngụm thức ăn cho chó: Vô Hoạch sư thúc cười lên rất tuyệt, đáng vẻ xấu xa của tiểu sư thúc siêu mạnh! (super moe!!)

Trong lúc Vân Nhiêu đang nhìn Thẩm Tri chảy nước miếng, bất thành linh đối mặt với ánh mắt Thẩm Vô Hoạch, nàng nhất thời kinh hãi, vội vã cười mĩa dòi mắt, sờ lên cánh tay đang nổi da gà, nặng nề thở dài, dục vọng chiếm giữ của Vô Hoạch sư thúc đối với tiểu sư thúc ngày càng biến thái, chẳng qua

nàng chỉ nhìn tiểu sư thúc nhiều một chút thôi, hơn nữa đối xử thế này cũng quá chênh lệch rồi.

Sờ lên con rấn nhỏ ở cổ tay tìm kiếm an ủi, rất nhanh Vân Nhiêu đã vui vẻ trở lại, tiểu sư thúc đẹp như vậy, đi đến đâu cũng tỏa sáng, vậy nên nàng không tin Vô Hoặc sư thúc có thể hù dọa hết tất cả những người nhìn tiểu sư thúc chằm chằm.

Lúc này đệ tử hộ tông trước núi đang chú ý đến một thiếu niên ăn mặc giản dị quỳ trước sơn môn, vẫn chưa trông thấy mấy người Thẩm Tri đến.

Sống lưng thiếu niên kia thẳng tắp, vẻ mặt quật cường, con mắt nhìn thẳng sơn môn, giọng nói rất có khí phách: “Ta muốn gia nhập Thừa Kiếm tông!”

Hàng năm có rất nhiều những đứa trẻ như vậy tới Thừa Kiếm tông bái sư, hai tên đệ tử hộ tông cũng không kinh ngạc, trên mặt tỏ ý cười, giọng nói lại xa cách: “Bốn tông mười năm mới thu nhận đệ tử một lần, lần chiêu sinh tiếp theo là năm năm sau, lần sau tiểu huynh đệ trở lại thôi.”

Thiếu niên mấp máy môi, giọng nói không phục: “Ta đã nghe qua, ngoại trừ đại lễ thu đồ đệ, còn có cách khác gia nhập Thừa Kiếm tông.”

Hai đệ tử hộ tông liếc nhau, đều thấy được ý cười trong mắt đối phương, lại là một tên nhóc không biết trời cao đất rộng.

Đang muốn đáp lời, đột nhiên họ trông thấy đoàn người Thẩm Tri cách đó không xa, hai người không khỏi trừng to mắt, sững sờ tại chỗ.

Hồi lâu sau, một người trong đó mới hoàn hồn, trước tiên kéo tay áo người bên cạnh, giọng nói có hơi kích động run rẩy: “Ta không nhìn lầm chứ, là tiểu sư thúc.”

Tên còn lại cũng rất khó tin, há hốc miệng: “Là tiểu sư thúc, còn cả Vô Hoặc sư thúc cùng Vân Nhiêu sư tỷ.”

Hai người nào còn nhớ đến thiếu niên trước mặt, nhanh chóng chạy đến nghênh đón ba người kia. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Đệ tử Vân Lâm, Vân Thiên bái kiến tiểu sư thúc, Vô Hoặc sư thúc, Vân Nhiêu sư tỷ.” Hai người cung kính hành lễ trước mặt ba người, nhưng vẫn không thể che giấu được sự kích động trong mắt.

Năm đó hai người bọn họ đều tham gia đại hội tu giả, cùng nhau tiến vào Thiên Di bí cảnh, Vân Nhiêu khỏi phải nói, năm đó thân là đệ nhất mỹ nhân, gần như là tình nhân trong mộng của tất cả đệ tử Thừa Kiếm tông. Mà Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc tuy ở chung với bọn họ không lâu nhưng năm đó tại đại hội tu giả, thực lực của hai người đã khắc sâu trong tâm trí mọi người, nhất là Thẩm Tri, diện mạo đẹp không nói, quan hệ cũng hòa hợp với các đệ tử, càng được lòng người hơn. Năm đó bọn họ không đi ra khỏi Thiên Di bí cảnh khiến trên dưới Thừa Kiếm tông hoang mang hơn mấy tháng, cho đến khi Minh Lệ trưởng lão mở miệng nói bọn họ không sao mới ổn định lại.

Chào hỏi xong, hai tên đệ tử kiêu chể hửng phần trong lòng, thấy ánh mắt Thẩm Tri dừng trên người thiếu niên họ, vội vã giải thích: “Vị tiểu huynh đệ này tới cầu tiên, nhưng thời điểm đại lễ thu đồ đệ đã qua, nếu muốn phải chờ đến năm năm nữa.”

Thẩm Tri gật đầu, đi đến trước mặt thiếu niên.

Khuôn mặt thiếu niên dính đầy cát bụi, không nhìn rõ diện mạo, song ánh mắt lại trong trẻo, có vẻ vô cùng hữu thần, trong đó tràn đầy bất khuất cùng quật cường, thần sắc rất quen thuộc khiến Thẩm Tri nghĩ đến mình kiếp trước: “Người tên là gì?”

Thiếu niên ngây dại nhìn Thẩm Tri, hồi lâu sau mới hoàn hồn, ngượng ngùng nhìn sang bên cạnh, thấp giọng trả lời: “Ta, ta tên là Liên Thanh Phong.” Sau đó lại lên nhìn Thẩm Tri: “Ngài là tiên nhân sao?” Trong trí tưởng tượng của y, chỉ có tiên nhân mới đẹp để như vậy.

Thẩm Tri mỉm cười, không trả lời vấn đề này mà hỏi: “Vì sao người muốn tu tiên?”

Liên Thanh Phong đứng thẳng lên, lớn tiếng nói: “Bởi vì ta muốn sống tiếp!”

Chỉ là sống tiếp, mặc dù vóc dáng thiếu niên cao gầy lại rất mảnh khảnh, nhưng vì y đứng thẳng lưng nên khiến người ta không chú ý y gầy yếu, môi hơi tái nhợt, khí tức trên người suy yếu, hiển nhiên thân thể đã mắc bệnh vô phương cứu chữa, vậy nên y không chờ được năm năm sau. Thẩm Tri liếc mắt đã nhìn ra khúc mắc trong đó, gật đầu tiếp tục hỏi: “Người muốn sống bao lâu?”

Thiếu niên im lặng một lát, nghiêm túc nói: “Nếu có thể, ta muốn sống tiếp, sống đến khi ta không muốn sống nữa mới thôi.”

“Trông thấy tòa thiên giai kia không?” Thẩm Tri chỉ lên dãy cầu thang phía sau đại trện tông môn nhìn không thấy đỉnh: “Leo lên, ngươi sẽ trở thành người Thừa Kiếm tông.”

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn qua, sau đó quay sang Thẩm Tri, kiên định nói: “Ta sẽ leo lên.”

Trông thấy thiếu niên tiến về phía trước, hai tên đệ tử hộ tông kinh sợ, đứa trẻ này vừa nhìn đã biết không khỏe mạnh, leo lên thiên giai nhất định không thành công, có khả năng nhất là nửa đường té xuống, nếu như không kịp cứu viện, e rằng...

Trong mắt Vân Nhiêu cũng đầy vẻ lo âu, nhưng năng tin tưởng tiểu sư thúc sẽ không nhìn lầm.

“Em muốn thu y làm đồ đệ?” Thẩm Vô Hoặc khẽ hỏi Thẩm Tri.

Thẩm Tri nhú mày: “Ta còn chưa xuất sư, sao thu đồ đệ được?” Chẳng qua hắn chỉ nhận ra thiếu niên này là hộ pháp kiếp trước của mình, hộ pháp trung thành hiếm thấy không bị Thẩm Vô Hoặc giết, đáng tiếc về sau giúp hắn cản một một kích trí mạng của phản đồ Ma cung, dẫn đến thân hồn câu diệt. Cuối cùng vẫn không sống được đến lúc y không muốn tiếp tục sống nữa.

Kiếp trước nghe nói y quỳ trước tông môn hai canh giờ, cuối cùng chỉ kém chút nữa leo lên thiên giai Thừa Kiếm tông, mà hiện tại hiển nhiên y vừa mới tới, chưa phải quỳ lâu như vậy, song có thể leo lên được hay không thì phải xem năng lực của y.

Nghe thấy Thẩm Tri trả lời, sắc mặt Thẩm Vô Hoặc ôn hòa hơn rất nhiều, quay sang nói với hai tên đệ tử hộ tông: “Các ngươi để ý đứa bé kia một chút.”

“Dạ, Vô Hoặc sư thúc.”

Rất nhiều đệ tử tông môn vây quanh, đầu tiên ba người đến Thương Linh phong trước, chương môn Vô Đàm đã sớm nhận được tin ba người hồi tông, tự mình từ đại điện ra đón, ông nở nụ cười, ngay cả râu mép cũng vểnh lên: “Vô Hoặc sư đệ, tiểu sư đệ, Vân Nhiêu sư diệt, cuối cùng các ngươi đã trở về.”

Ba người hành lễ: “Bái kiến chương môn.”

“Vào đây, mau vào phòng nói chuyện.” Ánh mắt Vô Đàm dừng trên Thẩm Vô Hoặc một lát, sờ râu mép rồi đi dẫn đầu, vừa đi vừa nói: “Mặc dù biết đèn trường minh của các ngươi vẫn sáng, nhưng trong lòng lão phu vẫn không an tâm nổi, bây giờ thấy các ngươi bình an trở về ta cũng an tâm.”

“Gấp rút trở về có mệt không? Tới, tất cả ngồi xuống, uống một ngụm trà.” Vô Đàm chỉ vào cái ghế, vung tay lên, nước trà nóng dồi dào linh khí liền xuất hiện trên tay Thẩm Tri cùng Vân Nhiêu: “Vô Hoặc sư đệ, phần của ngươi sư huynh giữ lại cho ngươi.”

Thẩm Vô Hoặc gật đầu, hiện tại y hoàn toàn không có tu vi, không uống được trà này, ngược lại có thể tổn thương tới kinh mạch.

Thẩm Tri nâng chén trà lên nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy linh khí phân tán ra xung quanh, một nhọc toàn thân hoàn toàn tan biến, ngay cả buồn ngủ cũng biến mất không ít, hắn nhìn nước trà thanh bạch trong chén, quả thực không hổ là trà nồng cảnh vụ với danh hiệu tiên trà.

“Đa tạ chương môn sư huynh.” Thẩm Tri đặt chén trà xuống.

“Tiểu sư đệ thích không? Chỗ ta còn một ít, chốc nữa ngươi cứ cầm về đi.” Vô Đàm cười nói, “Vào mỗi sáng và mỗi tối, đều có thể pha uống.”

Thẩm Tri liếc nhìn Vô Đàm, không cự tuyệt: “Vây đa tạ chương môn sư huynh.”

Vô Đàm thấy vậy dường như thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Vài ngày trước Minh Lệ trưởng lão đã phi thăng, nếu như tiểu sư đệ mong muốn, có thể chọn một vị trưởng lão khác làm thầy, có thắc mắc cũng được giải thích cặn kẽ.”

Đệ tử thân truyền Thừa Kiếm tông sau khi sư tôn ngã xuống hoặc phi thăng, quả thực có thể lựa chọn một sư tôn khác trong tông môn, đương nhiên Thẩm Tri hiểu quy củ này, song mặc dù hắn không có ấn tượng gì sâu sắc với Minh Lệ, nhưng cũng biết vị sư tôn này đối với hắn vô cùng tốt, hắn cũng không tính toán đổi sư phụ, hơn nữa công pháp hắn tu luyện cũng chẳng cần người khác chỉ bảo, hiển nhiên là cự tuyệt: “Không cần, hiện tại ta rất ổn.”

“Cũng được, nếu ngươi thay đổi ý kiến, bất cứ lúc nào hãy nói với ta. Tiểu sư đệ, Minh Lệ trưởng lão đi rồi, ngươi là đệ tử thân truyền của y, nếu không tính đến nơi khác, tạm thời ngươi cứ ở Dư Lan phong, chờ ngươi lên Hóa thân kỳ sẽ phân nó cho ngươi.” Thấy Thẩm Tri gật đầu, Vô Đàm vuốt râu, quay sang Thẩm Vô Hoặc: “Vô Hoặc sư đệ, tu vi của ngươi... Có cần sư huynh tìm ngươi xem giúp không?”

“Không đáng ngại, chẳng qua mấy ngày trước chống lại một ma tu, không cẩn thận bị tàn công, may mắn kinh mạch còn tốt, có thể trùng tu.” Thẩm Vô Hoặc nói qua loa, y cũng xem như có ấn tượng tốt về vị chương môn này: “Đa tạ chương môn sư huynh quan tâm.”

Sau đó lại nói chuyện với nhau thêm vài câu, thấy Thẩm Tri có hơi mệt mỏi, Vô Đàm giữ lại Vân Nhiêu tinh thần còn tốt, lấy một hộp lớn trà nồng cảnh vụ cùng tiền tiêu hàng tháng trong ba mươi năm của đệ tử thân truyền kín đáo đưa cho Thẩm Tri, sau đó giục bọn họ đi nghỉ ngơi.

Thẩm Tri ôm hộp trà ngủ người, sau đó quay sang Thẩm Vô Hoặc hỏi: “Đại ca, ngươi có cảm thấy Vô Đàm chương môn có hơi quá nhiệt tình không?”

“Có chút.” Thẩm Vô Hoặc liếc nhìn vật trong tay Thẩm Tri, “Nhưng cũng không có ác ý.” Trà này là Minh Lệ để lại cho Thẩm Tri, sở dĩ Vô Đàm phá lệ cho Thẩm Tri thân là đệ tử thân truyền mà độc chiếm một núi, cũng do Minh Lệ sắp đặt.

“Tiểu sư thúc! Tiểu sư thúc cùng Vô Hoặc sư thúc thực sự đã trở về!” Qua sự tuyên truyền của đám người hồi tông ban này, lúc này rất nhiều đệ tử nội môn cùng đệ tử thân truyền đều tụ tập trên quảng trường Thương Linh phong, thấy hai người đi ra không khỏi vô cùng kích động, miệng năm miệng mười vây quanh.

“Tiểu sư thúc, các ngài ra khỏi Thiên Di bí cảnh thế nào vậy?”

“Tiểu sư thúc thực sự càng lớn càng đẹp.”

“Vô Hoặc sư thúc vẫn lạnh như băng.”

Chẳng qua tuy bọn họ xúm lại nhưng cũng không ngăn cản đường đi của hai người, khi nói chuyện cũng rất có trật tự, không lớn tiếng kêu la.

Thẩm Tri kéo Thẩm Vô Hoặc rời khỏi quảng trường, thỉnh thoảng gật đầu với mọi người.

Trong lúc đang đi xuyên qua đám người, Thẩm Tri trông thấy Vân Dục.

Hiện tại tu vi của Vân Dục là Nguyên anh sơ kỳ, song dáng vẻ vẫn nho nhã lịch sự như năm đó, ngay cả nụ cười trên khuôn mặt cũng chưa từng thay đổi, trông thấy hai người nụ cười lại càng xán lạn hơn, ánh mắt cũng tràn đầy niềm vui, “Vân Dục bá kiến tiểu sư thúc, bá kiến Vô Hoặc sư thúc.”

Thẩm Tri gật đầu cười nói: “Vân Dục sư đệ, biệt lai vô dạng.”

*Câu chào hỏi, ý hỏi từ lúc tạm biệt đến giờ có khỏe không.

“Ban này nghe nói tiểu sư thúc cùng Vô Hoặc sư thúc trở về, ta liền qua đây xem.” Vân Dục nhìn phía sau bọn họ một lát, nghi ngờ hỏi: “Vân Nhiêu sư muội đâu?”

“Vô Đàm chương môn đang nói chuyện với nàng.” Thẩm Tri nhìn Vân Dục: “Chúc mừng tu vi của ngươi tinh tiến, chúc mừng ngươi cùng Vân Vụ sư đệ đã kết thành vợ chồng.”

Lúc Thẩm Tri nói xong câu chúc mừng đầu tiên, nụ cười trên mặt Vân Dục càng xán lạn hơn, mà nghe được câu chúc thứ hai, lỗ tai lại hơi ửng đỏ: “Đa tạ tiểu sư thúc.”

“Quà mừng chúng ta sẽ đưa sau.” Thẩm Tri gật đầu: “Vây chúng ta cáo từ trước.”

Thẩm Vô Hoặc nổi gót Thẩm Tri, nói với Vân Dục: “Cáo từ.”

Vân Dục liếc nhìn hai người từ đầu đến cuối không hề buông tay ra, lại nghĩ đến vừa rồi Thẩm Tri nhiều lần nói ‘chúng ta’, trong mắt xẹt qua ý cười, tình cảm giữa tiểu sư thúc cùng Vô Hoặc sư thúc thực sự ngày càng tốt, sau đó y mới đi vào trong điện.

Mấy năm nay y vẫn rất áy náy vì năm đó đã vứt bỏ Vân Nhiêu trong Thiên Di bí cảnh, mặc dù tình thế bức bách, nhưng rốt cục y vẫn nhìn nàng lớn lên, sư muội đã hết lòng quan tâm mấy chục năm, bất luận thế nào y cũng thiếu nàng một lời xin lỗi.

“Ngươi không quay về gặp sư tôn ngươi?” Đi tới Ngự kiếm đài, Thẩm Tri buông tay Thẩm Vô Hoặc ra.

“Ông ấy đang bế quan.” Thẩm Vô Hoặc đáp: “Ta với em cùng nhau trở lại Dur Lan phong.”

Thẩm Tri gật đầu, cũng không hoài nghi lời Thẩm Vô Hoặc nói, với tính cách của Minh Đường trưởng lão, nếu như biết Thẩm Vô Hoặc trở về, tất nhiên sẽ chạy tới Thương Linh phong đầu tiên, thậm chí nghênh đón ở ngoài tông môn, đến bây giờ còn chưa có phản ứng, chắc hẳn đang bế quan.

Dur Lan phong quả thực thích hợp để tu luyện, để Thẩm Vô Hoặc ở nơi này tu luyện cũng không sao, Thẩm Tri liền dẫn Thẩm Vô Hoặc cùng trở lại Dur Lan phong.

Minh Đường trưởng lão nhận được tin muộn vô hạn ở Thương Linh phong, sau đó lại va phải trận pháp kết giới kiên cố ở Dur Lan phong, chán nản quay về hang ổ của mình, khóc lóc kể lể với mấy người sư huynh sư tỷ của Thẩm Vô Hoặc rằng tiểu đồ đệ vô tình vô nghĩa.

Thẩm Tri không biết Minh Đường trưởng lão đã tới, nhưng hắn phát hiện kết giới Dur Lan phong đã tăng cường rất nhiều lớp, hơn nữa cũng thiết lập trạng thái ngoài hẳn cùng Thẩm Vô Hoặc không ai có thể đi vào, nói vậy đây cũng là một trong những nguyên nhân Vô Đàm chương môn dứt khoát để lại đỉnh núi này cho hắn.

“Đội ta bế quan đi ra, chúng ta sẽ cử hành đại lễ song tu.” Thẩm Tri nói vậy với Thẩm Vô Hoặc, sau đó không đợi y trả lời, liền đóng linh phủ vào phòng bế quan.

Thẩm Vô Hoặc: “...” Sao Tiểu Tri lại biết y muốn nói cái gì?

——

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Thảm Vô Hoặc: Lão bà đoạt mất lời thoại của ta phải làm sao đây QAQ?

Tác giả: Không sao, ta sẽ cho người trở lại! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mây mù bao phủ quanh Thương Linh phong, trên quảng trường rất nhiều đệ tử nội môn đang thần luyện, một thiếu niên tuấn mĩ mặc trang phục đệ tử nội môn thu vừa hồi kiểm thể, lau mồ hôi trên trán, đột nhiên ngẩng mặt ra.

Một nữ tu xinh đẹp đứng bên cạnh bèn lại gần, đưa cho y chiếc khăn tay, thấy y không nhận, nàng liền hỏi: “Vân Thanh sư đệ, người đang nhìn gì vậy?”

“Không có gì, cảm ơn sư tỷ.” Vân Thanh tươi cười nhận lấy khăn tay của nữ tu, dường như không trông thấy khuôn mặt nàng ửng đỏ: “Ta đã nhập môn mười năm rồi.”

“Đúng vậy, Vân Thanh sư đệ, tu vi của người tăng lên thật nhanh, mười năm đã là Kim đan, tốc độ có thể so với Vô Hoặc sư thúc cùng tiểu sư thúc rồi.” Nữ tu sửa lại mái tóc xài trước ngực, tiếp tục nói: “Nhắc tới cũng khéo, người và Vô Hoặc sư thúc đều leo lên thiên giai, nghe nói thời điểm tiểu sư thúc nhập môn do là băng hỏa phệ linh căn, suýt chút nữa không thể nhập môn đấy.”

“Sau đó thì sao?”

Thấy Vân Thanh dường như rất hứng thú với đề tài này, nữ tu nói tiếp: “Sau đó Minh Lệ trưởng lão khẳng khái thu tiểu sư thúc làm đồ đệ, người không biết Minh Lệ trưởng lão, mười mấy năm trước y đã phi thăng, năm ấy mới hơn 500 tuổi thôi, nhưng mà lúc đó y bị tiểu sư thúc từ chối, song cũng đồng ý với yêu cầu của Minh Lệ trưởng lão ba năm sau sẽ bái y làm thầy. Sau đó tiểu sư thúc đến ngoại môn, ba năm lên Trúc cơ trung kỳ.” Nói đến đây trong mắt nữ tu tràn đầy sùng kính, cường điệu nói: “Rõ ràng là băng hỏa phệ linh căn! Tiểu sư thúc cũng thật lợi hại!”

“Đúng vậy.” Vân Thanh gật đầu, trong mắt đều là vẻ tán thành.

Thấy Vân Thanh tán thành, nữ tu càng hăng hái, tiến lên đứng gần Thanh Vân hơn một chút, hạ thấp khẩu khí: “Sau đó nghe nói Minh Lệ trưởng lão dùng bí thuật tẩy linh căn cho tiểu sư thúc, trong ba năm tiểu sư thúc cũng lên Kim đan sơ kỳ. Mặc dù so với Vô Hoặc sư thúc chậm hơn một bước, nhưng cũng không thể nghi ngờ gì về thực lực của hắn. Lấy tu vi Kim đan sơ kỳ để đứng đầu đại hội tu giả, đây là trăm ngàn năm mới có một lần.”

Nói xong nữ tu lại thần thần bí bí thấp giọng nói tiếp: “Thực ra tiểu sư thúc là đệ nhất mỹ nhân tiên tu được tất cả các môn phái công nhận đấy.”

Các chúng đệ tử tu luyện khác: “...” Chúng ta đều nghe thấy rồi.

Nhưng nữ tu cũng chẳng quan tâm bọn họ, giọng nói mang theo tiếc hận: “Đáng tiếc Vân Thanh sư đệ nhập môn lúc tiểu sư thúc đã bắt đầu bế quan, đến bây giờ còn chưa đi ra, hiện tại nói tới chắc người cảm thấy có hơi phù phiếm, đợi khi tiểu sư thúc xuất quan, người gặp mặt sẽ biết.”

“Ta gặp rồi.” Vân Thanh gật đầu đáp: “Quả thực không uổng danh tiếng.”

“...” Nữ tu sững sờ, “Lúc người nhập môn tiểu sư thúc đã bế quan năm ngày rồi, theo lý mà nói phải chưa gặp mới đúng, người nhìn thấy tiểu sư thúc ở đâu?”

“Ta từng vô tình gặp tiểu sư thúc một lần ở cửa tông.” Nhớ tới cảnh tượng ngày hôm đó, Vân Thanh mỉm cười, dung mạo có phần sắc bén liền trở nên ôn hòa.

Khuôn mặt nữ tu lại ửng hồng, không nhìn được liếc nhìn y thêm lần nữa, thấy y ngơ vờ nhìn qua, mới nói: “Vân Thanh sư đệ, người nên cười nhiều một chút, suốt ngày nghiêm mặt mệt lắm đó.” Cười lên thật là đẹp mắt.

Vân Thanh nghe vậy liền khôi phục dáng vẻ không biểu tình, nhìn về phía Dư Lan phong, tựa như đọc thoại: “Không biết tiểu sư thúc bế quan đến khi nào?”

“Cũng không biết nữa, dù sao tu hành không quản năm tháng, bế quan đến vài chục năm hay mấy trăm năm cũng rất nhiều.” Nữ tu tiếc nuối nhìn khuôn

mặt tuần tú của sư đệ: “Vân Thanh sư đệ, ta vẫn rất nghi hoặc.”

“Điều gì?”

“Vì sao năm đó ngươi khước từ tất cả các trưởng lão thu đồ đệ? Nếu ngươi thành đệ tử thân truyền, với tư chất này cùng điều kiện của đệ tử thân truyền, tu vi ắt cao hơn một tầng.”

Vân Thanh sờ lên chuôi kiếm trong tay, cúi đầu cười nói: “Chỉ là tùy tâm thôi.” Mãi đến khi người kia lọt vào trong mắt y, trước đó nguyện vọng của y chỉ là muốn sống tiếp.

Lúc này Thẩm Tri đang đứng trước đài luyện khí, một thanh trường kiếm màu đen đang lơ lửng giữa không trung trên đài, vầng trán y đỏ đầy mồ hôi, sắc môi hơi tái nhợt, các loại pháp quyết trong tay đang không ngừng đánh vào thanh kiếm kia.

Năm đầu tiên Thẩm Tri bế quan, tu vi đã từ Hoàng cảnh tầng chín tăng lên Huyền cảnh tầng một, tu vi biến hiện ra ngoài cơ thể đã đến Nguyên anh sơ kỳ, chẳng qua do giới hạn của công pháp, trong đan điền của hắn cũng không có Nguyên anh, chỉ có Xích Linh châu càng thêm tỏa sáng. Đến lúc này, hệ thống đã bị áp chế hoàn toàn, chỉ chờ đến một ngày hắn tìm được phương pháp lấy nó ra toàn bộ hoặc phá bỏ là được.

Mặc dù vẫn có chút hứng thú với công cụ che giấu thiên đạo ngày ấy hệ thống nhắc đến, song từ trước đến nay Thẩm Tri cũng chẳng ưa trong cơ thể có thứ gì biết nói chuyện luôn rình mò mình như hồ đỏi.

Còn chín năm về sau, Thẩm Tri đều ở đây luyện thanh kiếm này.

Kiểm này thoạt nhìn chẳng có gì đẹp, nhưng hắn gần như đã dốc hết tất cả tài liệu để luyện khí, bao gồm cả hồn châu ngày ấy Thanh Liên trộm được từ chỗ Ma tôn.

Một đạo pháp quyết cuối cùng đánh xuống, thân kiếm đen nhánh giống như đột nhiên được rót vào hồn phách, bắt đầu kêu vo ve dữ dội, mây kiếp cuộn cuộn phía chân trời, rền vang tụ hội ở trên đỉnh Dư Lan phong. Thẩm Tri nắm lấy thời cơ, nhanh chóng chạy ra bên ngoài lò đúc kiếm, mãi đến lúc rời xa mấy trăm dặm mới dừng lại.

Lúc tia lôi kiếp thứ nhất đánh vào thân kiếm, lại thêm một đợt mây kiếp hội tụ ở đỉnh núi phía tây Dư Lan phong.

Đó là nơi Thẩm Vô Hoặc bế quan.

Mười năm Nguyên anh, Thẩm Vô Hoặc không hề là đứa con của thiên đạo như hệ thống từng nói.

Chẳng qua kỳ lạ ở chỗ, biểu hiện hình dáng mây kiếp của khí linh với tiểu thiên kiếp của Thẩm Vô Hoặc lại giống nhau, vốn công pháp của Thẩm Tri không thể dẫn tới thiên kiếp, tiện thể cứ coi như hắn với Thẩm Vô Hoặc cùng nhau độ kiếp vậy.

Sau khi lần lượt sáu chín năm mười tư tia lôi kiếp giáng xuống, Thẩm Tri trở lại lò đúc kiếm, lúc này bốn phía đã bị hủy hoại không nhìn ra hình dạng, hố đất bốc khói khắp nơi, mà thanh kiếm màu đen ban nãy còn lơ lửng giữa không trung cũng hoàn toàn thay đổi hình dáng.

Từ màu đen kịt biến thành màu phấn trắng nhu hòa, dường như do mới vừa trải qua lôi kiếp, bên trên còn có tia điện li ti, tổng thể thanh nhả khó nói, lại mang theo đại khí vững chắc.

Đây đúng là một thanh tiên kiếm thượng hạng.

Thảo nào thiên kiếp giống y như đúc thiên kiếp của tu giả.

Kiểm linh mới ra đời hiển nhiên hết sức vui sướng, vô cùng thân thiết với người đã chế tạo ra nó là Thẩm Tri, lượn vòng quanh hắn mấy vòng, dường như muốn tới gần lại đột nhiên bị một lực lượng lạnh như băng áp chế không thể động đậy.

“Ồ?” Thẩm Tri hơi kinh ngạc nhìn tiên kiếm bị cố định tại chỗ đang run bần bật, sau đó lấy thanh kiếm bản mệnh vốn ẩn giấu trong đan điền ra ngoài.

Thân kiếm màu trắng bạc vẫn tản ra ánh sáng thanh lãnh nhu hòa, nhưng lại sinh ra một chút linh tính như có như không.

Lẽ nào kiếm linh trong thân kiếm còn sống? Thẩm Tri cảm ứng được linh thức mỏng manh dao động, đúng là có một cảm giác thân cận khó hiểu, dường như cảm giác này hơi quen thuộc.

Thẩm Vô Hoặc đi tới lò đúc kiếm lúc trông thấy Thẩm Tri đang nhìn thanh thân kiếm đầy nghi ngờ, không khỏi mỉm cười: “Trước đây ta thấy linh trong thanh kiếm này đã vỡ nát, liền bỏ vào trong một linh chủng, nó phải dần dần sinh trưởng rồi.”

Thẩm Tri nghe vậy gật đầu không nghi ngờ gì nữa, thu kiếm lại, sau đó tiên kiếm đang lơ lửng trên không trung cuối cùng mới được giải phóng, vui sướng tiếp tục nhào tới chỗ Thẩm Tri, lần thứ hai lại bị cố định giữa không trung.

“Đây là?” Thẩm Vô Hoặc nhìn thanh kiếm kia, vật có thể tự mình hành động, chắc chắn là tiên vật đẳng cấp.

“Ta đặt tên cho nó là Kinh Lan.” Thẩm Tri nói: “Tặng cho ngươi.” Cho dù đạo lý không phân ta ngươi, nhưng đáp lễ qua lại vẫn không thể thiếu, Thẩm Vô Hoặc từng tặng hắn đồ vật, sao chỉ một thanh kiếm này có thể bù đắp được.

Nhưng Thẩm Vô Hoặc lại không nghĩ như vậy, y tiến lên mấy bước, đưa tay ôm lấy Thẩm Tri: “Cảm tạ.”

Mặc dù tâm ma đã bị xóa bỏ sau khi Thẩm Tri đồng ý kết đạo với y, nhưng đã từng mất đi một lần khiến trong lòng y sớm dâng lên nỗi bất an mãnh liệt, đối mặt với Thẩm Tri, trước giờ Thẩm Vô Hoặc luôn suy tính hơn thiệt, rất sợ sẽ có một ngày hắn lại biến mất.

“Tiểu Tri, ta yêu em”

Thẩm Tri không biết cõi lòng của Thẩm Vô Hoặc nhưng có thể cảm nhận được sự bất an của y, hắn ôm lấy hông Thẩm Vô Hoặc, lần đầu tiên hỏi đáp rõ ràng những lời này, hắn nói: “Ta cũng yêu ngươi.”

Sau đó Thẩm Vô Hoặc không nhìn được hôn lên môi Thẩm Tri.

Tiền kiếm mới ra lò vẫn lẻ loi đứng lại giữa không trung, vô tội nghĩ vì sao hai người này đều không để ý đến nó.

Mấy ngày kế tiếp, toàn bộ tông môn Thừa Kiếm tông đều chấn động.

Chuyện lớn đầu tiên là Vô Hoặc sư thúc cùng tiểu sư thúc đã xuất quan! Bọn họ cùng nhau tiến lên Nguyên anh, cũng là lục cửu (6×9) thiên kiếp nghìn năm khó gặp.

Chuyện lớn thứ hai là tiểu sư thúc cùng Vô Hoặc sư thúc muốn kết đạo!

Biết được tin tức này, hầu như tất cả đệ tử trẻ tuổi đều không nhìn được phải xác nhận mấy lần, cuối cùng sau khi có được đáp án chuẩn xác từ miệng trưởng môn đều đưa tay gạt lệ, đau lòng xong lại nhao nhao hướng mũi nhọn sang Thẩm Vô Hoặc, rõ ràng hồi trước nhập môn nói là huynh đệ, cuối cùng lại tiếp cận cướp mất tiểu sư thúc. Đây rõ ràng là lừa gạt cả tông môn!

Vậy nên trong khoảng thời gian này, Thẩm Vô Hoặc đi đến chỗ nào cũng đều có không ít đệ tử ngoài sáng trong tối trừng mắt nhìn y, dù sao đánh chẳng lại, cũng chỉ có thể trừng. Chẳng qua Thẩm Vô Hoặc cũng không để tâm, nên làm cái gì thì làm cái đó, thậm chí thỉnh thoảng tỏ ra biểu cảm dịu dàng hiếm thấy với các đệ tử.

Dáng vẻ xuân phong đắc ý* này khiến mọi người càng thêm giận, nhưng cũng đành bó tay, ai bảo bọn họ đánh không lại y...

*Thành ngữ chỉ sự việc đắc ý, trong lòng hứng khởi vui vẻ.

Mà đãi ngộ của Thẩm Tri lại hoàn toàn bất đồng với Thẩm Vô Hoặc, bất luận hắn đến nơi nào làm cái gì, các đệ tử đều rất vui vẻ hữu hảo. Nhưng trong khoảng thời gian này hắn cũng thường xuyên vô tình nghe thấy âm thanh truyền đến từ xó xỉnh nào đó hoặc từ đệ tử lỗ miệng bất cẩn nói ra lời nói xấu về Thẩm Vô Hoặc.

Không chỉ trong cốt truyện hệ thống đưa cho, cho dù kiếp trước hay đời thứ nhất, Thẩm Tri cũng chưa từng nghe thấy có người nói Thẩm Vô Hoặc có chỗ nào không tốt, mà hiện tại những đệ tử này lại nói y điểm nào cũng tồi tệ.

Thẩm Tri cảm thấy khá thú vị, phương pháp của Thẩm Vô Hoặc là kéo tay Thẩm Tri nghênh ngang đi qua trước mặt người đang nói linh tinh, mà sắc mặt tiểu sư thúc của bọn họ cũng vui vẻ đi theo.

Từ đó về sau, không còn người nào nói xấu Thẩm Vô Hoặc nữa, thuật lại lời của các đệ tử: ai bảo y là người tiểu sư thúc vừa ý chứ?

Sau chuyện kỳ bí đó, Thẩm Tri đã tìm được căn tiết trận pháp năm đó Minh Lệ để lại, điều chỉnh lại một phần trạng thái có thể tiến vào của Dur Lan phong.

Vân Nhiêu hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ về tin tức hai người kết đạo, Vân Dục Vân Vụ sau khi biết tin cũng kinh ngạc một hồi, sau đó liền sớm đưa tới quà mừng, tiếp theo là Chữ Tư Lâm năm ấy Thẩm Tri quen biết trước khi nhập tông, sau khi y bá sư Vô Nguyệt xong hai người cũng chưa từng gặp lại.

Cậu thiếu niên năm đó bị tán tu ăn mặc kỳ lạ dễ dàng hù dọa đến thất thanh khóc lóc hiện tại đã trở thành một tu giả Kim đan trung kỳ tuần mỹ phong độ, dung mạo vẫn hòa nhã vui vẻ, vô cùng gần gũi thân thiết.

Nhắc đến sự việc bị dọa khóc năm ấy, Chữ Tư Lâm vẫn còn hơi ngượng ngùng: “Lúc đó ta quá mức nhát gan, vô cùng cảm tạ người năm ấy đã đưa ta rời khỏi con phố kia.” Nếu không chẳng biết sẽ xảy ra chuyện chuyện gì, dù sao không phải mỗi tu giả đều là người tốt.

Chữ Tư Lâm đi rồi, người hỏi thăm tiếp sau là Trương Ngọc Hằng mà Thẩm Tri quen biết lúc ở ngoại môn, thiếu niên thật thà năm ấy hiện tại lớn lên cao to khỏe mạnh, nước da ngăm đen, nhưng sự hàm hậu trên vầng trán vẫn không tan biến.

Nhưng do đã quá lâu không liên lạc với nhau, hơn nữa y cũng chẳng biết nói chuyện gì, chỉ tặng lễ vật tùy ý nói vài câu rồi đi.

Sau đó Thẩm Vô Hoặc vội vã đóng lại trận pháp: “Tiểu Tri, từ nay cho đến ngày đại lễ kết đạo, ta sẽ chuẩn bị đồ cưới cho em”

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Vốn bình thường Thẩm Tri đã vô cùng đẹp, làn da trắng như ngọc, lễ phục màu đỏ thắm khoác lên người nhất thời toát lên vẻ kỳ diễm vô song, khoeo mắt chân mày đều quyến rũ mê hoặc lòng người.

Tùy ý để Thẩm Vô Hoạch buộc đai lưng cho hắn, Thẩm Tri nhướn mày nhìn Thẩm Vô Hoạch cười: “Thế nào?”

Thẩm Vô Hoạch ôm lấy Thẩm Tri, cổ họng khàn khàn: “Rất đẹp.”

Thẩm Tri đã sớm quen thân mật với Thẩm Vô Hoạch, tiện thể tựa lên người y, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, đức kiếm thực sự hao tổn rất nhiều tinh lực của hắn, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, những ngày qua lại bận bịu việc kết đạo, thực sự hơi mệt một chút.

Thấy Thẩm Tri ngủ mất, Thẩm Vô Hoạch cẩn thận ôm hắn vào trong ngực, cõi y phục, sau đó đặt hắn lên giường đắp kín chăn, nhìn hắn một hồi lâu giống như trân bảo, Thẩm Vô Hoạch cúi người xuống đặt một nụ hôn lên trán Thẩm Tri, tiếp theo đứng dậy đi tới phòng bế quan.

Linh khí ở Dur Lan phong vốn dồi dào, nhưng linh khí ở phòng bế quan trong linh phủ lại gấp ba bốn lần bên ngoài, linh khí nồng đậm dồn nén trong không khí có vẻ hơi kết dính nhưng vẫn khiến người ta sáng khoái toàn thân.

Lúc này trong phòng bế quan rộng lớn trống không, vị trí giữa phòng đặt một chiếc đệm hương bồ màu xanh, trên đệm có một con mèo nhỏ đang nằm cuộn tròn.

Từ sau lần thay lông đó, con mèo nhỏ đã ngủ liền mười năm, Thẩm Vô Hoạch đưa mắt nhìn nó, cất bước đi đến bên cạnh, lúc chỉ cách khoảng ba bước bèn dừng lại: “Người đã tỉnh dậy bao lâu?”

Mèo đang giả bộ ngủ: “...” Điều này cũng có thể nhìn ra sao?

Sau đó Cháp Ảnh đánh nhau với Thẩm Vô Hoạch, nó không tin, nó đã thăng cấp mà vẫn không đánh lại y, hôm nay nó nhất định phải rửa sạch nhục nhã.

Bạch hồ đồ sộ với cặp sừng vàng mọc dài cùng đôi mắt vàng óng xinh đẹp, hai cánh trên lưng đã dài ra phân nửa, tuy có hơi non ớt nhưng uy thế cũng dọa người, nó ngẩng đầu gầm lên kéo đến uy áp, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay phóng tới Thẩm Vô Hoạch.

Không đến hai mươi chiêu, Cháp Ảnh đã bị Thẩm Vô Hoạch dùng chân giẫm trên mặt đất gào khóc không ngừng: Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sau đó lại bị Thẩm Vô Hoạch đạp bay vào góc.

Cháp Ảnh gào một tiếng khóc toáng lên.

Âm thanh phát ra trong miệng quả thực là giọng con nít: “Ngươi ức hiếp ta, ta phải đi tìm chủ nhân tổ cáo!”

Thẩm Vô Hoạch: “...”

Cuối cùng Cháp Ảnh cũng không đi cáo trạng, bởi vì Thẩm Tri ngủ liền hai ngày, lúc tỉnh lại hắn thấy toàn thân sáng khoái, thần thức đã tiêu hao quá nhiều lúc đức kiếm đã hoàn toàn khôi phục, thần lực trong cơ thể dồi dào, thậm chí mơ hồ có thể đột phá Huyền kỳ tầng hai, đây không thể ngờ là niềm vui ngoài ý muốn.

Mà ngày hôm nay cũng là ngày hắn kết đạo với Thẩm Vô Hoạch.

Tu giả kết đạo cũng không rườm rà, chẳng qua bởi Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch đều là nhân vật thiên tài hiếm thấy ở tu chân giới, danh tiếng hiển hách, hơn nữa Thẩm Tri lại có thân phận đệ nhất mỹ nhân, người ngưỡng mộ vô số, hiện tại hai người kết đạo, mỗi tông môn đều cử người đến, đúng là còn náo nhiệt hơn nhiều so với đại hội tu giả năm đó.

Lúc hai người đến hiện trường, vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ dồn về phía họ.

Đa phần ánh mắt dừng trên người Thẩm Tri là kinh diễm cùng tiếc hận, thực xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, đáng tiếc hôm nay lại kết làm đạo lữ với người khác. Mà ánh mắt dừng trên người Thẩm Vô Hoạch lại tràn đầy ao ước đố kỵ, cho dù y là thiên tài tu giới hiện tại, diện mạo cũng nhất đẳng, nhưng mọi người nhìn vẫn thấy không xứng với đệ nhất mỹ nhân.

Thẩm Vô Hoặc không gấp không hoảng, thậm chí ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn tới những người có mặt, bất cứ lúc nào, trong mắt y đều chưa từng có kẻ khác, từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất Thẩm Tri mà thôi.

Mọi người vốn có hơi bất bình trông thấy biểu hiện của Thẩm Vô Hoặc nhất thời an tĩnh hơn rất nhiều, thảo nào người này có thể ôm mỹ nhân về, thái độ chuyên chú như vậy, bọn họ khẳng định không bằng.

“Sur huynh, vị kia chính là người ngươi yêu thích?” Trong hàng ngũ đệ tử Ngự Thú tông, một thiếu niên mặc áo trắng kéo thanh niên tuấn tú đang ngần ngừ bên cạnh.

Lăng Cốc Diệc bỗng hoàn hồn, dời mắt khỏi người Thẩm Tri, ánh mắt có phần thương cảm: “Đúng vậy, là hắn.”

“Vân Thanh sư đệ, Vân Thanh sư đệ?” Nữ tu xinh đẹp giờ bàn tay vung trước mặt Vân Thanh: “Ngươi làm sao vậy?”

Vân Thanh chậm rãi thả lỏng lòng bàn tay đã bị bóp rướm máu, “Không sao.” Sau đó nhìn về phía Thẩm Tri: “Hắn thật là đẹp.” Giống như tiên nhân vậy.

“Đúng vậy, tiểu sư thúc là người đẹp nhất ta từng thấy.” Nữ tu hoàn toàn không để ý đến người bên cạnh đang thất thần, tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình: “Tiểu sư thúc cùng Vô Hoặc sư thúc thật xứng đôi.”

“Ừ.” Ánh mắt dừng trên nụ cười bên khóe môi Thẩm Tri, Vân Thanh chật vật gật đầu: “Đúng là rất xứng đôi.”

Mặt trời lên nửa đầu, mấy tiếng chuông trầm ngâm vang lên từ hướng Thiên Duyên lầu ở Thương Linh phong, Vô Đàm chương môn trèo lên đài kết duyên cao vót, lớn tiếng tuyên bố: “Đại lễ kết đạo bắt đầu.”

“Cho mời tân nhân!” (Tân nhân = chú rể.)

Thẩm Vô Hoặc cùng Thẩm Tri mặc lễ phục giống nhau, chẳng qua thân hình Thẩm Vô Hoặc cao lớn, ngũ quan lạnh lùng nghiêm chỉnh, một thân hồng y được y khoác lên rất có khí thế bất xâm, hoàn toàn bất đồng với Thẩm Tri hết sức xinh đẹp.

Hai người lên đài, hàng ngàn hàng vạn người dự lễ lặng ngắt như tờ, bất luận tâm tình ra sao, vẻ mặt cũng đều trang nghiêm.

Giọng nói của Vô Đàm chương môn hùng hậu, truyền vào trong tai mỗi người.

“Tổ sư trên cao, thiên đạo làm chứng. Đệ tử tông ta, Vô Hoặc, Vô Tri, từ hôm nay trở đi chính thức kết làm bạn lữ thiên đạo. Đời này kiếp này, bầu bạn với nhau, gắn bó che chở, dầu trời đất sụp đổ cũng không làm trái.”

Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc nhìn nhau: “Đệ tử Vô Tri, Vô Hoặc, từ hôm nay trở đi chính thức kết làm bạn lữ thiên đạo. Đời này kiếp này bầu bạn với nhau, gắn bó che chở, dầu trời đất sụp đổ cũng không làm trái.”

“Xin thiên đạo chúc phúc cho hai vị tân nhân.” Sau đó Vô Đàm chương môn cầm cái thẻ kết đạo trong tay vào trong lư hương trước mặt, gần như trong nháy mắt ông đặt vào, cái thẻ kia liền phát sáng dữ dội, tỏa ra một luồng bạch quang rực rỡ, biến mất ở phía chân trời.

Cùng lúc đó, một tia sáng dịu nhẹ rơi xuống hai người trên đài kết duyên.

Ánh sáng tan đi, Thẩm Tri sờ lên ngực, dường như chạm tới hai nhịp tim đập, một loại cảm giác dạt dào đến từ linh hồn cùng tâm tình vui sướng mãnh liệt khiến hắn không khỏi cong khóe môi, giương mắt nhìn về phía Thẩm Vô Hoặc, đó là tâm tình của y, đây chính là cảm giác tâm ý tương thông sao? Đường như cũng không tồi.

Tất nhiên Thẩm Vô Hoặc cũng cảm nhận được tâm tình của Thẩm Tri, kiềm chế một hồi lâu mới không khiến mình lộ ra nụ cười ngây ngô.

Mà lúc này tất cả mọi người bao gồm cả Vô Đàm đều phải giật mình.

Ánh sáng chúc phúc của thiên đạo lại hiện lên như vậy? Không phải là gạt người chứ?!

Đột nhiên có một ông lão ở trong góc kinh ngạc mở miệng: “Không nghĩ tới lão hủ lúc sinh thời có thể một lần chứng kiến đạo lữ trời định xuất hiện.”

Tại đây đều là tu giả, mỗi người tai thính nhất tinh, mặc dù giọng nói của ông lão kia không lớn nhưng đều lọt hết vào tai mọi người, họ xôn xao hỏi: “Lão tiên bối, đạo lữ trời định là gì?”

“Nghĩa cũng như tên, đương nhiên là đạo lữ mà ông trời đã định trước phải ở bên nhau.” Ông lão tính khí như con nít lờm ngút người vừa đặt câu hỏi, thấy y còn chưa hiểu, lại hừ một tiếng rồi giải thích: “Trong sách cổ xa xưa có ghi lại, đạo lữ trời định có ít nhất tiền duyên tam thế, hai đời trước chưa được ở bên nhau, lại chưa từng thành tâm đi tìm bạn lữ khác, mới có thể đạt được chúc phúc của thiên đạo.”

Chúng tu giả: “... Quá thâm.” Không khỏi đưa mắt đồng cảm nhìn hai người.

Ông lão nói tiếp: “Chẳng qua thuật lại đạo lữ trời định tâm ý tương thông, hồn phách cùng sinh, tu vi cũng cùng sinh cùng tăng. Hơn nữa bởi hồn phách cùng sinh nên lúc hai người cùng phi thăng chỉ có một lần thiên kiếp.”

Chúng tu giả nhất thời thu lại ánh mắt đồng tình, biến thành hâm mộ mãnh liệt, không nói đến hai đời trước, chỉ duy điểm tu vi này cũng là lợi ích cực lớn

rồi, chính là cái làm chơi ăn thật mà họ gọi, huống chi hai người trong buổi lễ kết đạo ngày hôm nay đều là thiên tài ai ai cũng biết.

Hai người đều chưa tới năm mươi tuổi đã là tu giả Nguyên anh kỳ, nếu như vậy e rằng không đến năm trăm năm nữa sẽ nghe được tin tức hai người họ đồng thời phi thăng.

Hiện tại ở Sơ Linh giới có rất nhiều tu giả, song đã mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm mới có một tu giả có thể phi thăng, mà trong đó số người ngã xuống lúc độ kiếp nhiều vô kể, thế nhưng hai người này lại được thiên đạo công nhận, phi thăng đối với bọn họ chẳng qua chỉ là chuyện đơn giản.

Bất luận người khác suy nghĩ như thế nào, lúc này Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch đã trở về Dư Lan phong.

Vừa đặt chân xuống, con đại bạch hổ vừa la hét “Chủ nhân” vừa nhào tới.

Lúc Thẩm Tri tiếp được, Cháp Ảnh vẫn còn như ở trong mộng, vô thức nhìn chăm chăm Thẩm Vô Hoạch bên cạnh, sau đó cọ lên Thẩm Tri, lại trừng mắt nhìn y, lập tức nghi ngờ hỏi: “Tên xấu xa, sao ngươi không đập ta?”

Sau đó nó liền bị một chưởng của Thẩm Vô Hoạch đánh bay.

“Phụt.” Nhìn con hổ bự kêu khóc bò dậy từ dưới đất, Thẩm Tri cười ra tiếng.

Cháp Ảnh phe phẩy đuôi nhìn Thẩm Tri chăm chăm, “Chủ nhân cười lên thật là đẹp, chò ta trưởng thành rồi phải lấy chủ nhân làm vợ!” Nói xong nó liền trợn mắt nhìn Thẩm Vô Hoạch, sau đó chạy đi cực nhanh trước khi Thẩm Vô Hoạch ra tay.

Thẩm Vô Hoạch vòng tay qua vai Thẩm Tri, dùng trán cọ lên đỉnh đầu hắn: “Em là của ta.”

Thẩm Tri: “...”

Thẩm Vô Hoạch lại nói: “Ta cũng là của em.”

“...”

“Vậy nên không thể làm vợ kẻ khác, mèo cũng không được.”

Cảm giác được sự nghiêm túc cùng tủi thân truyền đến từ trong lòng đối phương, Thẩm Tri nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm chỉnh của Thẩm Vô Hoạch, quyết định vẫn nên coi bộ y phục này ra trước, hắn không có thói quen mặc đồ màu đỏ.

Không có được đáp án của Thẩm Tri, trong lòng Thẩm Tri cũng vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không cảm ứng được tâm tình đối phương khiến Thẩm Vô Hoạch duy trì mặt lạnh suốt quãng đường nhưng trong lòng lại càng lúc càng khủng hoảng bất an, không phải Tiểu Tri đã hối hận rồi chứ?!

Thẩm Tri: “...” Tại sao trước đây hắn chưa bao giờ từng phát hiện nội tâm người này lại phong phú như vậy nhỉ?

Về đến phòng, Thẩm Tri còn chưa hành động, Thẩm Vô Hoạch đã rất tự nhiên tiến lên cởi áo nói dây lưng ra cho hắn, chuyện này trước kia là bình thường nhưng hiện tại Thẩm Tri lại cảm thấy có phần kỳ lạ, mà kỳ lạ lại bắt nguồn từ cảm xúc của Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Tri xác định được từ nơi ấy của đối phương truyền tới tâm tình nóng bỏng, lại quay sang nhìn sắc mặt Thẩm Vô Hoạch vẫn rất nghiêm chỉnh, rốt cục khẳng định vị đạo lữ mặt lạnh của mình trong ngoài không đồng nhất.

Chẳng qua... Rất thú vị.

Nhận thấy được sự vui vẻ truyền tới từ Thẩm Tri, ánh mắt Thẩm Vô Hoạch hơi ngờ vực một chút: “Tiểu Tri, sao vậy?”

Thẩm Tri nói: “Nếu ngươi muốn song tu, tại sao không nói sớm với ta?” Hắn đã đồng ý làm đạo lữ, đương nhiên sẽ không cự tuyệt song tu.

Sau đó Thẩm Tri nhận ra trong lòng Thẩm Vô Hoạch ùn ùn kéo đến khát vọng cùng... Xấu hổ? Trầm ngâm liếc nhìn khuôn mặt vẫn duy trì không chút biểu cảm, tiếp theo ánh mắt dừng trên lỗ tai đỏ ửng của đối phương.

Sau đó Thẩm Tri liền bị đè lên giường.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Về việc đột nhiên phát hiện ra đại ca là tên mọn tao, xin hỏi Tiểu Tri có ý kiến gì không?

Thẩm Tri: Rất thú vị, siêu cấp thú vị~

Tác giả: Sau đó ngươi bị chịch rồi

Thẩm Vô Hoạch: Ha ha. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mặc dù Thẩm Tri luôn hành động tùy tâm, nhưng xưa nay không cho rằng mình là người xem trọng tình dục, thái độ về chuyện song tu là có cũng được mà không cũng chẳng sao. Nếu không kiếp trước lúc làm Ma tôn đã không đến mức chẳng có đến một người hầu cận, vậy nên ban đầu đều do Thẩm Vô Hoạch chủ động.

Nhưng lúc hai người kết hợp với nhau, sự run rẩy cùng cảm giác thỏa mãn từ trên linh hồn truyền đến khiến hắn không nhìn được trầm luân ở trong đó.

Thẩm Vô Hoạch khẽ vuốt ve Thẩm Tri hơi đỏ lên, đuôi mắt càng thêm mê hoặc, trong mắt y hừng hực tình yêu: “Tiểu Tri, ta yêu em.”

Thẩm Tri liếc mắt nhìn y: “Mau động.”

Vì do linh hồn đạo lữ trời định có liên hệ đặc biệt, hai người đều cảm nhận được niềm vui sướng của đối phương, lần đầu tiên hợp tịch song tu hết sức sáng khoái say sưa, đến lúc kết thúc, cho dù tu vi của Thẩm Tri vốn cao cũng chẳng muốn nhúc nhích nữa, mặc cho Thẩm Vô Hoạch ôm hắn đi tắm rửa.

Sau đó không cần nghỉ ngơi, hai người lại một lần nữa cạ súng bốc lửa trong phòng tắm.

Trải qua lần đầu song tu, tu vi hai người đều nâng cao, Thẩm Tri từ Huyền kỳ tăng một đỉnh phong lên thẳng tầng hai đỉnh phong, Thẩm Vô Hoạch cũng từ Nguyên anh sơ kỳ tăng lên Nguyên anh trung kỳ.

Thẩm Tri vẫn ổn, còn Thẩm Vô Hoạch sau khi biết mùi liền nghiện*, ngoại trừ thời gian Thẩm Tri luyện công đã định, hầu như cả ngày Thẩm Vô Hoạch quần lay hắn, tính lực dồi dào phải khiến người ta thần phục.

*Nguyên văn là Thực tủy tri vị, nghĩa là ăn thử thấy rất ngon, sau đó lại muốn nếm tiếp.

Phần lớn thời gian Thẩm Tri sẽ không cự tuyệt Thẩm Vô Hoạch, vậy nên sau khi kết đạo được mấy tháng, hầu như mỗi ngày sắc mặt Thẩm Vô Hoạch đều vui vẻ.

Theo lời của Cháp Ảnh, chính là khiến người ta hận đến nghiến răng nhưng không đánh lại được, thực sự quá đáng ghét.

Sau đó Cháp Ảnh dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, trốn vào trong phòng bế quan tu hành.

Ngày hôm đó Thẩm Tri nằm dựa lên người Thẩm Vô Hoạch, có hơi buồn ngủ: “Ngày mai chúng ta xuống núi, ta muốn trở về thành Vinh Cẩm một chuyến.”

Thẩm Vô Hoạch nhìn chiếc vòng mặc sắc trên cổ tay trái Thẩm Tri, đưa tay ôm hắn vào trong ngực: “Được.”

Ba ngày sau.

“Gào!”

Trong phòng bế quan vang lên tiếng hổ gầm rất lớn, thần thú cao gần bằng một người, trên lưng có hai cánh chim màu đen dài chừng một trượng, gào thét phát ra gió, nó ngẩng đầu, hai chiếc sừng màu vàng như ánh lên tia sáng sắc lạnh, tỏa ra thêm mấy phần sát khí.

Cháp Ảnh đắc chí há hê lao ra khỏi phòng bế quan, nó trưởng thành rồi, còn chiếm được khắc ấn linh hồn của tổ tiên, nó cũng không tin hiện tại vẫn không đánh thắng được tên quỷ đáng ghét kia.

Nhưng nó đi dạo hết cả ngọn núi cũng không tìm thấy bóng dáng hai người, lúc này mới nhớ đến linh khế giữa mình với chủ nhân. Khi cảm ứng được khí tức linh khế đã ở cách xa cả vạn dặm, cuối cùng Cháp Ảnh không nhìn được ảm ức òa khóc: “Chủ nhân! Tại sao ngài có thể vì tên vô lại kia mà quên mất mèo của mình!”

Chiếc xe ngựa không người điều khiển bình ổn tự chạy trên đường, nếu như có người nhìn kỹ có thể phát hiện xe ngựa này mặc dù phát ra tiếng vó ngựa cùng trục xe, nhưng nó không hề nảy mảy may chiếm diện tích, hoàn toàn trôi lơ lửng mà tiến lên.

Trong xe ngựa, Thẩm Tri mở miệng ngậm linh quả Thẩm Vô Hoạch đưa tới mép, trong mắt xẹt qua một tia nghi ngờ: “Ta nghe thấy Cháp Ảnh đang gọi

ta.”

Thẩm Vô Hoạch nhìn đôi môi đỏ thắm của Thẩm Tri, đưa tay vòng qua lưng hắn, cúi đầu phát ra âm thanh khàn khàn: “Nó còn đang bế quan.”

Thẩm Tri nhú mày, đang muốn nói gì, giọng nói lại bị bao phủ trong nụ hôn sâu nóng bỏng, sau đó Chắp Ảnh đáng thương hoàn toàn bị lãng quên không còn một mảnh.

Tiếng ồn ào xung quanh dần dần nhiều hơn, Thẩm Tri lười biếng tựa vào trong lòng Thẩm Vô Hoạch, hai mắt như khép như mở.

Thẩm Vô Hoạch cúi đầu chăm chú nhìn Thẩm Tri, đưa tay khẽ sờ trơn từng dấu vết* nhỏ trên làn như tựa như bạch ngọc của hắn, trong lòng tràn đầy tiếc nuối loại bỏ đi từng cái. (Dấu vết makelove =))))

“Nếu như thích, có thể giữ lại.” Từ trước đến nay Thẩm Tri không thêm đề ý đến ánh mắt người khác, nhận thấy Thẩm Vô Hoạch không nỡ bèn nhú mày.

Thẩm Vô Hoạch nghe vậy nở nụ cười, hôn lên khóe mắt yêu mị của Thẩm Tri, động tác trên tay vẫn không ngừng: “Không thích Tiểu Tri bị kẻ khác nghĩ bậy.” Thẩm Tri không để ý, nhưng y thì có.

Nếu cứ như vậy xuống xe, người bên ngoài chắc chắn cho rằng Thẩm Tri là nam sủng của y, tuy như vậy tương đương với việc tuyên bố với mọi người Thẩm Tri thuộc chủ quyền của mình, nhưng đây cũng không phải điều Thẩm Vô Hoạch mong muốn, Tiểu Tri của hắn, nhất định phải được muôn người sùng ái, không thể chịu mấy may xem thường.

Lúc đậu xe ở cửa thành, trên người Thẩm Tri đã trắng nõn mịn màng, ngay cả mái tóc đen thường ngày tùy ý bung xõa cũng được Thẩm Vô Hoạch buộc lên cẩn thận tỉ mỉ.

Cửa thành đã từng hỗn loạn lúc Thẩm Tri rời đi giờ đây ra ra vào vào vô cùng náo nhiệt, thủ vệ cửa thành đã sớm thay đổi không biết bao nhiêu nhóm, tay cầm thương đứng thành từng hàng hai bên cửa thành, giữa cửa lớn dựng một hàng rào chắn, bên cạnh có hai gã thủ vệ trẻ tuổi đứng thu phí vào thành, tất cả đều vào đây.

Xe ngựa đứng xếp hàng trong đám người, chậm rãi di chuyển vào trong thành.

Đứng trước xe ngựa hai người Thẩm Tri là một nữ hai nam, ba tu giả trẻ tuổi, tu vi đều ở Kim đan sơ kỳ, hiển nhiên đi ra từ tông môn để rèn luyện.

Nữ tu ríu rít kể lại cho hai vị sư huynh nhưng gì mình phát hiện suốt quãng đường, tiếng cười trong trẻo, chẳng qua ánh mắt chung quy vô tình cố ý lại hướng về phía nam tu áo đen lạnh lùng cao lớn bên trái, mỗi khi y nhìn qua nàng đỏ ửng mặt vội vàng dời mắt sang chỗ khác, mà hiển nhiên Thần nữ có tình Vua lại vô tình, nam tu kia từ đầu đến cuối chưa từng đáp lại nữ tu một câu, còn gã nam tu bên cạnh lại rất biết nói chuyện, mỗi khi vắng vẻ lại có thể điều hòa bầu không khí, vậy nên ba người mới không rơi vào tình thế xấu hổ.

Ánh mắt Thẩm Tri đảo qua mấy người này, thấy hình thức bọn họ ở chung rất thú vị.

Thẩm Vô Hoạch cùng Thẩm Tri linh thức tương thông, đương nhiên chú ý tới Thẩm Tri đang quan sát mấy người: “Tiểu Tri biết bọn họ?”

Nhận thấy vị chua trong giọng nói của Thẩm Vô Hoạch, khóe mắt Thẩm Tri xẹt qua một tia gian xảo: “Người không nói ta còn chưa thấy, như vậy xem ra trong mấy người này đúng là có người quen.”

“Là ai? Ta nhìn xem.” Lúc này Thẩm Vô Hoạch muốn xuống xe, lại đột nhiên phát hiện Thẩm Tri đang cười nhạo trong lòng, dừng động tác một lát, xoay người chặn lại nụ cười trên khóe môi hắn vào trong miệng.

Nụ hôn qua đi, Thẩm Tri liếm đôi môi hơi tê ngứa, đang muốn mở miệng lại bị chặn trở về.

Hết lần này tới lần khác, cuối cùng Thẩm Tri không nhịn được kéo cái tên đang áp lên người mình ra, sau đó nhận thấy được túi thân trong lòng đối phương, hắn không nhịn được lườm y một cái.

Thẩm Vô Hoạch lần thứ hai chìa mặt ra ôm lấy Thẩm Tri.

Trong lúc chuẩn bị đến lượt xe ngựa của hai người Thẩm Tri, phía trước đột nhiên truyền đến một hồi náo loạn.

Chỉ thấy một ông lão sáu mươi tuổi bần thiêu dẫn theo một đứa bé gầy dơ xương như que củi, quỳ gối trước mặt hai thủ vệ canh cửa, không ngừng dập đầu cầu xin: “Đại nhân, van cầu các ngài, ta đúng là không có tiền, van cầu các ngài, để cho chúng ta vào thành đi, thằng bé nhà ta bị bệnh, đại phu ngoài thành không bằng lòng xem bệnh cho nó, nghe nói trong thành có một vị thần y hảo tâm. Van cầu các ngài, để cho chúng ta vào thành đi! Cầu các ngài!”

Con mắt của đứa bé không mở ra được, sắc mặt trắng xanh, một tay nó cầm lấy cánh tay ông nội, phát hiện ông nội dập đầu cũng khom lưng theo, thế nhưng hiển nhiên nó đã chẳng còn sức lực, chỉ đập vài cái liền yếu ớt ngã xuống đất.

Ông lão hét thảm một tiếng, ôm thằng bé lớn tiếng cầu xin: “Đại nhân, đại nhân! Van cầu các ngài!”

Hai tên thủ vệ liếc nhau, đều thấy được không nỡ trong mắt đối phương, nhưng quy định vẫn là quy định, nếu như hôm nay bọn họ phá vỡ quy tắc, e rằng sau này bất kể là thật hay giả cũng sẽ có thêm nhiều người giống vậy, đến lúc đó trong thành chắc chắn vàng thau lẫn lộn, thất loạn bát tao, đó không phải là điều họ muốn thấy.

Cẩn rằng, rốt cục vẫn đành phải lắc đầu, cự tuyệt ông lão.

Mọi người vây xem xôn xao mở miệng trách móc thủ vệ nhần tâm, ngay cả ông lão cùng đứa bé nhỏ yếu cũng muốn ức hiếp.

Trong lúc nhất thời hai thủ vệ trẻ tuổi giữ vững vị trí công tác bị chỉ trích đến mặt đỏ tía tai, không biết phải làm thế nào cho phải.

“Các ngươi tốt bụng như vậy, thế thì hãy giúp ông lão này trả phí qua cửa đi.” Lúc này một giọng nói trong trẻo của thiếu nữ truyền đến từ đám người, chính là nữ tu đứng trước xe ngựa của hai người Thâm Trì, thấy mọi người không nói gì nữa, trong mắt nàng hiện lên tức giận: “Các ngươi vừa mới nói mấy lời lẽ chính trực chỉ trích hai thủ vệ này nhần tâm cơ mà, sao bây giờ không nói lời nào nữa?”

Ánh mắt nữ tu đảo qua mọi người, họ cũng không dám đối diện với nàng, mọi người ở đây đều muốn vào thành, ai chẳng biết lệ phí vào thành cần mỗi người 2 lượng bạc, mặc dù giá này đối với nhiều hộ tiểu phú không coi là gì, nhưng nếu để bọn họ vô duyên vô cớ lấy ra bốn lượng bạc giúp đỡ hai ông cháu không quen biết này, lại chẳng có kẻ nào nguyện ý.

Nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, nữ tu hừ một tiếng, sau đó quay sang mỉm cười với hai thủ vệ kia: “Xin lỗi, ban nãy ta cũng không thực sự nói các ngươi nhần tâm, hai người các ngươi đã tận trung làm tốt phận sự.”

Hai tên thủ vệ có hơi vừa mừng vừa lo, vụng trộm liếc nhìn khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, sắc mặt ửng hồng.

Thiếu nữ bật cười khi khi, sau đó nhìn về phía ông lão đang ôm đứa bé quý dưới đất, liền vội vàng tiến lên đỡ ông ta dậy: “Lệ phí vào thành của hai người này ta sẽ trả giúp bọn họ, ông lão chăm sóc cháu trai không dễ dàng gì.”

“Tạ ơn cô nương, tạ ơn cô nương...” Ông lão nước mắt giàn dụa, đôi tay run rẩy ôm cháu trai, không ngừng nói cảm ơn nữ tu.

Ngay sau đó một khác, động tác của nữ tu cứng đờ, xoay người lại nhìn hai vị sư huynh, nàng truyền âm nói: “Sư huynh, các ngươi mang theo bạc không?”

Nam tu áo đen lắc đầu.

Nam tu còn lại khoanh tay, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sư muội, ban nãy ta đang muốn nhắc nhở ngươi rằng chúng ta cứ trực tiếp ẩn thân vào thành.” Lúc xuất tông quá mức hưng phấn, hơn nữa đã rất nhiều năm chưa hề tới thế tục, rốt cục quên mất phải mang bạc.

Sắc mặt nữ tu có hơi khó nhìn, thấy ánh mắt hai tên thủ vệ cùng ông lão đều dừng trên người mình, nàng miễn cưỡng mỉm cười, sau đó lấy ra một hạt trân châu ước chừng bằng viên bánh trôi từ trong túi trữ vật, “Hôm nay ra ngoài quá gấp gáp nên đã quên mang theo bạc, xin hỏi dùng thứ này làm lệ phí vào thành được không?”

Mọi người vốn đang định xem náo nhiệt liền tròn mắt há mồm, hạt châu lớn như vậy, ít nhất có thể đáng giá nghìn vàng, cô nương này lại hỏi họ lấy ra để so với mấy lượng bạc.

Hai tên thủ vệ vẫn gây khó dễ, xoắt xuyết một lúc rồi lắc đầu từ chối: “Xin lỗi cô nương, chúng ta chỉ nhận bạc.”

Nữ tu không biết làm sao.

“Cô nương, ta nguyện dùng hai mươi lượng bạc đổi viên trân châu trong tay cô.”

“Cô nương, đừng nghe hắn, ta dùng năm mươi lượng bạc đổi với cô!”

“Ta ra một trăm lượng!”

Cuối cùng mọi người vây xem không nhịn được, nhón nháo mở miệng hô giá cả, không đến chốc lát giá ngày càng nâng cao.

Ông lão ôm cháu trai mặt mũi trắng bệch, nghĩ đến vừa xong ân nhân lại muốn dùng đồ vật đáng giá như vậy để trao đổi giúp lão vào thành, càng hận không thể quỳ xuống dập đầu thêm vài cái.

“Sư muội, thu hồi lại vật đi.”

Đúng lúc này, nữ tu nghe thấy giọng nói của nam tu áo đen hầu như cả quảng đường chưa từng nói chuyện với nàng, sắc mặt nàng vui mừng, vội vã gạt đầu thu lại vật.

Ngay sau đó, Thâm Trì trông thấy nam tu kia đi tới trước xe ngựa, gõ lên khung cửa.

Thâm Trì đang muốn đứng dậy lại bị Thâm Vô Hoạch kéo tay lại, hần nhủ may, tiện thể vòng tay qua cổ Thâm Vô Hoạch, cắn lên môi hắn một cái, thừa dịp Thâm Vô Hoạch đang ngây ra trong nháy mắt, hắn đứng dậy bước ra khỏi xe ngựa.

Thâm Vô Hoạch liếc lên nơi Thâm Trì vừa mới cắn, đầu lưỡi nếm được một chút vị tanh, trong mắt không khỏi lộ ra ý cười. Đăng bởi: admin

Chương 102

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Thời điểm nam tu áo đen gõ vào cửa xe ngựa, đám người vây xem gần như đồng thời chuyển tầm nhìn lên cỗ xe.

Thoạt nhìn bề ngoài xe ngựa này cũng chẳng hề quá xa hoa nhưng tràn đầy đại khí, mặc dù trang trí trên xe không nhiều, cho dù mọi người nhìn không hiểu cũng vẫn nhận thấy độ tinh mỹ cực điểm trong đó, hai con ngựa phía trước béo tốt trắng kiện, bị đám đông vây xem cũng không hề sợ hãi, hiển nhiên đã được huấn luyện cực tốt.

Xe ngựa như vậy, không phải chỉ hộ nhà giàu bình thường có thể điều khiển nổi, chẳng qua nghe nói người có tiền tính khí đều không tốt lắm.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người không khỏi kín đáo hướng ánh mắt có phần hả hê nhìn về phía nam tu áo đen kia.

Chẳng qua bất kể là nam tu áo đen hay những người vây xem cũng đều sợ ngấy người trong nháy mắt màn xe bị xốc lên.

Cho dù trong giới tu giả mỹ nhân đầy dẫy, nhưng Thẩm Tri cũng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, bất kể là tu giả chưa từng trông thấy hần, nhìn thấy rồi sẽ không dời mắt nổi, càng chớ bàn đến những người phạm tục này.

Thẩm Tri cũng chẳng để ý đến những người đang kinh sợ, trực tiếp nhìn về phía nam tu áo đen đang ngăn trước xe: “Chuyện gì?” Giọng nói của hần có hơi khàn, từng chữ nhả ra vô cớ mang theo sự lưu luyến, khiến người ta không nhịn được rung động trong lòng.

Thấy nam tu áo đen không trả lời, Thẩm Tri cũng không gấp, tiện thể ngồi xuống tám nệm mềm đặt trước chỗ đánh xe.

Nam tu áo đen không nhận ra Thẩm Tri, có lẽ chỉ biết hần chính là đệ nhất mỹ nhân tu giới Thừa Kiếm tông kia, chẳng qua Thẩm Tri lại thực sự biết người này.

Người này tên Quảng Thành Dân, trước đây đã từng gây khó dễ cho hần ở đại lễ thu đồ Thừa Kiếm tông, song điều khiến Thẩm Tri kinh ngạc là với tâm tính ban đầu của người này, sau khi nhìn thấy chữ kia của hần gần như chỉ có hai kết quả, một là bị đá kích mạnh, từ nay về sau sẽ xây thành một rãnh trời trên con đường tu đạo, cuộc đời này không còn khả năng tu hành; thứ hai cho dù vào những môn phái khác thì lúc tu hành sẽ sản sinh tâm ma, tu vi cao nhất tuyệt đối sẽ không vượt qua Kim đan.

Nhưng Thẩm Tri nhìn người trước mắt tu vi Kim đan sơ kỳ, người này đúng là đã trở thành loại khả năng thứ ba cực hiếm, đó chính là tột phá tâm chương, phá đi rồi dựng lại.

... Thú vị đây.

Mãi đến khi Thẩm Vô Hoặc bước ra từ trong xe, Quảng Thành Dân mới hồi lại tinh thần, y nhìn Thẩm Tri, lại nhìn Thẩm Vô Hoặc, lúc này mới phát hiện ra mình không nhìn thấu tu vi của bọn họ, không khỏi kinh sợ, cung kính nói: “Tại hạ Quảng Thành Dân, ta muốn xin hỏi một chút, hai vị tiền bối có mang thừa bạc không?” Sau đó y truyền âm nói: “Bái kiến hai vị tiền bối, văn bối có thể dùng linh thạch trao đổi ngân lượng với các ngài.”

Thẩm Tri chú ý đến ánh mắt Quảng Thành Dân dừng lại trên mặt Thẩm Vô Hoặc có hơi lâu, quay đầu nhìn sang Thẩm Vô Hoặc bèn phát hiện trên môi y có một vết cắn, thấy hần nhìn qua, Thẩm Vô Hoặc còn có chút đắc ý nhếch môi với hần.

Thẩm Tri ngây người, sau đó quay đầu lại, trong mắt xẹt qua ý cười, thực sự là ầu ấ.

Cảm giác tâm tình của Thẩm Tri cũng không tức giận, nụ cười trên mặt Thẩm Vô Hoặc càng sâu hơn một chút, sau đó y thu lại biểu tình, ánh mắt nhìn về phía Quảng Thành Dân mang theo ý dò xét.

Quảng Thành Dân chỉ cảm thấy một luồng uy áp lạnh như băng đập đến trước mặt mình, ép cho y thở không nổi, y vội vàng rút linh lực vào hai chân mới không ngã xuống ngay lập tức, chẳng qua sắc mặt đã trắng bệch, trên đầu cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Trong lúc y sắp không nhịn được, đột nhiên nghe được một giọng nói truyền đến: “Bao nhiêu bạc?”

Theo giọng nói này cất lên, cơ thể Quảng Thành Dân cũng dần buông lỏng, vội vàng vịn lấy sư đệ đứng bên cạnh mới đứng vững.

“Sư huynh, người không sao chứ?” Tu giả kia có hơi sợ hãi liếc nhìn hai người trên xe ngựa, truyền âm cho Quảng Thành Dân.

Quảng Thành Dân lắc đầu, lại quay sang mỉm cười với Thẩm Tri: “Hai mươi lượng bạc là được.”

Thẩm Trì gật đầu, nhìn sang Thẩm Vô Hoạch.

Thẩm Vô Hoạch có hơi không tình nguyện lấy ra một thỏi bạc ném qua cho Quảng Thành Dân.

Đơn giản như vậy?

Đám người vây xem vốn ngóng trông Quảng Thành Dân phải lúng túng, nhất là mấy người mưu tính muốn mua viên trân châu lớn, về mặt không khỏi thất vọng.

Giao xong mười lượng bạc lệ phí vào thành, Quảng Thành Dân đưa mười lượng bạc còn lại cho ông lão đang nghìn ân vạn tạ, sau đó đứng ở cửa thành chờ xe ngựa hai người Thẩm Trì.

Sau khi Thẩm Trì ra mặt liền tiến vào xe ngựa, đến phiên bọn họ trả phí đương nhiên là Thẩm Vô Hoạch ra mặt, mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi dâng lên nỗi thất vọng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn vào trong xe.

Sau khi giao phí xong, xe ngựa tự tiến vào thành, Thẩm Vô Hoạch chui vào xe ngựa về mặt túi thân nhìn Thẩm Trì chăm chăm: “Tiểu Trì quá đẹp.”

Thẩm Trì nhún mày: “Người thích dáng vẻ ta giống như kiếp trước?”

“Ta đều thích.” Thẩm Vô Hoạch đưa tay khoác lên người Thẩm Trì: “Tiểu Trì ra sao ta đều thích.”

Thẩm Trì: “...”

Cảm giác được trong lòng Thẩm Vô Hoạch truyền đến chân thành cùng một chút lo lắng không yên, Thẩm Trì không khỏi cười khẽ một tiếng, từ sau khi kết đạo xong, có lẽ do nguyên nhân tâm ý tương thông, dường như Thẩm Vô Hoạch ngày càng thú vị.

Thấy Thẩm Trì vui vẻ, Thẩm Vô Hoạch nhân cơ hội áp sát mặt lại.

Lúc xe ngựa lại lần nữa bị gõ cửa, hai người đã hơi thờ dốt, Thẩm Trì một đạp đá Thẩm Vô Hoạch tới cạnh cửa: “Người ra ngoài xem xem.”

Thẩm Vô Hoạch nhìn Thẩm Trì lúc này y phục đang mở rộng, ánh mắt hơi tối đi, đưa tay khép chúng lại thay Thẩm Trì rồi mới vén màn xe lên.

Ngoài xe chính là ba người Quảng Thành Dân, thấy người xuất hiện không phải Thẩm Trì, gương mặt bọn họ không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối, ngay sau đó lại bị vẻ mặt lạnh lẽo của Thẩm Vô Hoạch hù dọa.

Thấy ba người không nói lời nào, trong mắt Thẩm Vô Hoạch có hơi không vui: “Chuyện gì?”

Lúc này xe ngựa và mấy người đang ở trong một hẻm nhỏ vắng người, Quảng Thành Dân hành lễ đệ tử: “Văn bối Quảng Thành Dân Sĩ Đan tông, mang theo sư đệ Dương Tông, sư muội Lục Uyển, bái kiến hai vị tiền bối.” Sau đó lập tức lấy một cái túi trữ vật, cung kính đưa cho Thẩm Vô Hoạch: “Đây là linh thạch để đổi lấy bạc ban này, xin tiền bối vui lòng nhận cho.”

Thẩm Vô Hoạch quét mắt qua chiếc túi trữ vật, bên trong có ít nhất trên trăm miếng linh thạch hạ phẩm, đối với tu giả mà nói, nó so với ngân lượng thế tục đáng giá hơn không chỉ gấp mấy vạn lần, trên mặt y cũng không lộ ra mấy may tâm tình, phát tay nhận lấy: “Được rồi, các người có thể đi.”

Toàn thân ba người lại run lên, nhất là Quảng Thành Dân ở giữa giống như rơi vào trong kẽ băng, mãi đến khi xe ngựa đi xa mới hoàn hồn.

Nữ tu vỗ lên bộ ngực có hơi kinh hoàng, vẫn không nhận được hiệu kỳ hỏi: “Sư huynh, hai người này ở phương nào? Hai mươi lượng bạc dù sao cũng không đáng giá 120 miếng linh thạch hạ phẩm.”

Quảng Thành Dân không nói gì, chỉ nhìn theo bánh xe đi xa có hơi run sợ.

“Ta cũng chưa từng gặp, nhưng nhìn tướng mạo lại có thể đoán ra một chút.” Dương Tông nói tiếp.

Nữ tu có hơi gấp: “Sư huynh nói mau.”

“Mấy tháng trước tu giới từng xôn xao huyền ảo chuyện đệ nhất mỹ nhân kết đạo người cũng biết chứ?” Thấy nữ tu gật đầu, Dương Tông cũng không chân chừ: “Vị trong xe vừa rồi, chắc hẳn chính là đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết kia.”

Không phải nghi ngờ, vị còn lại đương nhiên là đạo侶 của hân, nữ tu bỗng ngộ ra: “Ta còn nói, ban này ở cửa thành trông thấy hân, mãi đến khi hân quay lại xe ngựa mới hoàn hồn, thì ra do hân quá đẹp, đáng tiếc hân đã có đạo侶 rồi, haiz.”

Dương Tông: “...” Vị sư muội này, đã phạm si* thì thôi, còn nghĩ ra nguyên nhân đổ cho người khác, chẳng rõ nếu chương môn biết được hòn ngọc quý trên tay mình lại hành động như vậy thì sẽ nghĩ như nào, chẳng qua cũng may ánh mắt nàng không còn chăm chú trên người sư huynh nữa.

*Phạm si: chỉ sự mê luyến một người mà làm ra chuyện ngu ngốc.

Trong lúc Dương Tông đang vui mừng, đột nhiên nghe thấy Quảng Thành Dân hỏi: “Hân tên là gì?”

Dương Tông ngẩn người: “Hả?”

Quảng Thành Dân nhìn y: “Người ở trong xe.”

Hiện nay ở tu giới, người nào không biết tên của đệ nhất mỹ nhân, chẳng qua Dương Tông cũng không dám lộ ra nửa phần mắt húng với vị sư huynh mặt lạnh này, vội vã đáp: “Hắn tên Vô Trì, là đệ tử thân truyền duy nhất của Minh Lệ trưởng lão Thừa Kiếm tông.”

“Không phải là đạo hiệu.” Quảng Thành Dân mấp máy môi, giọng nói hơi rét lạnh.

Dương Tông hơi kinh ngạc, vị sư huynh này ngoại trừ tu hành cũng chẳng quan tâm thứ gì lại biết đệ ý đệ nhất mỹ nhân? Nghĩ thế, y ngẩng đầu nhìn mặt trời đang ở trên đỉnh đầu chứ không phải ở phía tây, mới tiếp tục trả lời: “Điều này ta cũng trùng hợp nghe thấy người ta nói qua, nghe nói trước khi bái nhập thân truyền Thừa Kiếm tông, tên thế tục của Vô Trì tiền bối là...” Y ngưng mảy suy nghĩ một lát, sau đó vỗ tay một cái: “Thẩm Trì!”

Dương Tông còn chưa dứt lời đã thấy Quảng Thành Dân đuổi theo hướng xe ngựa đã biến mất, y giật mình, ngờ ngác nói: “Có phải ta đã nói gì sai?”

Đúng lúc này, y thấy Quảng Thành Dân dừng lại, đứng trầm mặc phía cuối đường, lúc đến gần, dường như Dương Tông nghe thấy Quảng Thành Dân nói rằng: “Mà thôi, có lẽ hắn cũng chẳng để tâm đến lời cảm tạ này, ai bảo hỏi đó ta...” Song lời Quảng Thành Dân quá nhỏ, nói cũng không rõ ràng, Dương Tông không nghe được hết câu.

Trên con phố phía bắc thành Vinh Cẩm, con đường này rất rộng nhưng do vắng người, biểu thị có phần hơi lụi bại, xe ngựa dừng lại trước hai pho tượng kỳ lân uy phong cao chừng ba người, từ đó nhìn vào bên trong, xuyên qua hơn mười dãy bậc thang chính là đại môn khí thế sơn màu đỏ đã đóng chặt, song có thể do thời gian dài chưa hề bảo dưỡng, màu nước sơn trên cánh cửa đã đầy vết sâu đục, sơn đỏ cũng tróc ra lỗ chỗ, bức hoành trên cửa có chút xiêu vẹo, tựa vào khung cửa mới miễn cưỡng không lung lay, hai chữ “Thẩm Phủ” bên trên từng ngổ ngược với đời đã bị ăn mòn không còn hình dáng.

Thẩm Trì liếc nhìn, hạ màn xe xuống: “Đi thôi.”

Xe ngựa lộc cộc đi xa, lúc này khung cửa khẽ động ken kết, đại môn cũ nát mở ra từ bên trong.

Một ông lão sáu mươi tuổi tóc hoa râm đứng bên trong cửa, nếu như Thẩm Trì nhìn thấy chắc chắn có thể nhận ra người này chính là tên hộ vệ nhỏ con từng cho hắn hai cái đùi gà bên trong địa lao.

Ánh mắt ông lão hơi mơ hồ nhìn chằm chằm cỗ xe ngựa dần dần khuất xa một hồi lâu, mãi cho đến khi nó hoàn toàn biến mất mới khẽ thở dài một tiếng, lần nữa khép cửa lại.

Không bao lâu, xe ngựa lần thứ hai đi ra khỏi thành, dừng ở một khu phế tích ngoại ô phía đông thành.

Do niên đại xa xưa, đây mây quán quít trên bức tường đổ nát, có chỗ còn xuất hiện mấy cây đại thụ cao vài trượng cành lá xum xuê.

“Tiểu Trì, đến rồi.” Thẩm Vô Hoạch vén màn xe lên, nói với Thẩm Trì. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Lúc mới tới gần khu phế tích của Trì gia, Thẩm Trì đã nhận thấy chiếc vòng mặc sắc trên cổ tay bắt đầu hơi nóng lên, dường như hắn có thể nghe được tiếng kêu gọi mơ hồ truyền đến từ trong đồng phế tích.

Là triệu hoán tới từ huyết mạch.

Thẩm Trì gạt đầu với Thẩm Vô Hoạch, sau đó đứng dậy đi về hướng khu phế tích.

Lúc này mặt trời chói rọi, lũ ve đang kêu râm ran trên cây, Thẩm Trì gạt dây mây trên mặt đất, bước từng dấu chân đi tới, bước chân dẫm trên mặt đá ngói vụn vang lên tiếng rắc rắc giòn vang. Hắn vừa đi vừa quan sát xung quanh, trong đầu dần dần hiện ra cảnh phồn thịnh nơi này năm ấy.

... Đó là nơi mẹ ruột hắn đã từng sống.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thẩm Tri tới khu phế tích Trì gia, kiếp trước hắn cũng từng tới đây không ít lần, nhưng chưa bao giờ cảm ứng thấy tiếng kêu gọi như lúc này.

Thẩm Vô Hoạch không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xe ngựa, chờ Thẩm Tri.

Cuối cùng Thẩm Tri dừng ở chỗ chính giữa khu phế tích.

Hắn đưa tay bắn ra một tia thần lực, đá vụn gạch vỡ xung quanh lặng lẽ tán ra, chỉ lưu lại một tấm đá xanh thoạt nhìn hết sức cũ kỹ lâu đời.

Dường như thoạt nhìn tấm đá này chỉ là một góc mặt đất, điều đặc biệt duy nhất là góc chệch bên trái có khắc hoa văn mờ nhạt, Thẩm Tri có thể nhận ra nó là đóa hoa, nhưng cụ thể là gì thì lại không rõ.

Trong nháy mắt tấm đá lộ ra, chiếc vòng ngọc mặc sắc nóng bóng gần như biến cổ tay Thẩm Tri thành màu hồng.

Phải biết rằng hiện tại cơ thể Thẩm Tri so với tu giả Nguyên anh bình thường mạnh hơn một chút, tự xưng lửa nước bất xâm cũng không quá đáng, nếu không phải linh hồn của hắn với Thẩm Vô Hoạch tương thông, e rằng trên người hắn ngay cả nửa vết tích cũng sẽ không lưu lại.

Dường như cảm ứng được suy nghĩ của Thẩm Tri, Thẩm Vô Hoạch quay sang mỉm cười với hắn.

Thẩm Tri dời tầm nhìn, tiếp tục nghiên cứu tấm đá này.

Trước đây hắn có được ký ức từ chỗ Nguyên Vu, tuy biết được vòng ngọc này có liên quan đến truyền thừa Trì gia, cũng là điểm mấu chốt để mở ra truyền thừa, nhưng cho dù Nguyên Vu có huyết thống với Trì gia cũng vẫn không tính là hiểu rõ Trì gia, chỉ mơ mơ hồ hồ về việc làm thế nào để mở ra truyền thừa, lại càng không biết rốt cục truyền thừa Trì gia là thứ gì.

Thẩm Tri suy nghĩ một lát, dứt khoát dùng biện pháp đơn giản nhất, nếu Trì gia yêu cầu hậu duệ mở ra truyền thừa này, huyết mạch tất nhiên là phương pháp đơn giản nhất để mở ra.

Nghĩ thế, ngón tay Thẩm Tri khẽ rạch một cái lên cổ tay, một tia máu tràn ra từ trên cổ tay hắn, huyết dịch cuộn trào mãnh liệt dính vào chiếc vòng mặc sắc trên tay, sau đó men theo chiếc vòng nhỏ giọt lên hoa văn tấm đá màu xanh.

Chỉ một thoáng tia sáng xanh đột ngột lóe lên, đến nỗi Thẩm Tri còn chưa nhìn rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy dường như có một vật chui vào giữa ấn đường của mình, nhất thời mất tối sầm lại mất đi ý thức.

Trong nháy mắt Thẩm Tri mất đi ý thức, Thẩm Vô Hoạch đã đến phía sau hắn, đưa tay đón được.

Mà Thẩm Vô Hoạch lại thấy rõ, trong nháy mắt máu của Thẩm Tri thấm qua vòng ngọc chạm đến hoa văn kia, hoa văn trên tấm đá bỗng lóe lên ánh sáng xanh, sau đó một tia sáng trắng tiến nhập vào thân thể Thẩm Tri.

Đây là truyền thừa của Trì gia.

Cụ thể là gì, Thẩm Vô Hoạch cũng không biết, nhưng chắc chắn sẽ không phải đồ đều. Bởi vì chỉ có gia tộc cổ xưa nhất mới có thể truyền thừa vật ấn ký giống thế này, mà loại ấn ký đó, thông thường là chúc phúc tổ tiên lưu lại cho con cháu.

Thẩm Vô Hoạch đưa Thẩm Tri hồi tông, Cháp Ảnh thấy chủ nhân của mình cư nhiên liên tục bất tỉnh, lại tìm Thẩm Vô Hoạch đánh vài lần, đương nhiên cuối cùng nó đều thất bại.

Ngược lại cũng không phải tu vi Thẩm Vô Hoạch lên Nguyên anh kỳ thì có thể đánh thắng được thần thú thành niên, mà do tu vi của y đang không ngừng nâng cao.

Vén vện ba tháng, tu vi của Thẩm Vô Hoạch từ Nguyên anh trung kỳ lên đến Nguyên anh viên mãn, khoảng cách lên Hóa thần kỳ chỉ thiếu một chút nữa, loại tốc độ tu hành này, cho dù từ trước đến nay Thẩm Vô Hoạch luôn là thiên tài cũng tuyệt đối không thể.

Nguyên nhân trong đó, đương nhiên đến từ việc tu vi của y cộng sinh với Thẩm Tri.

Thẩm Vô Hoạch đã biết truyền thừa Trì gia là gì — tu vi, nói chính xác hơn, hắn là tu vi tương xứng với tâm cảnh.

Mặc dù Thẩm Tri có chỗ bất đồng với đời thứ nhất, nhưng một đời kia, hắn quả thực đã thăng lên cảnh giới Đại la kim tiên, cho dù là kiếp trước, cuối cùng tu vi của Thẩm Tri cũng đã đến Đại thừa, nếu như vậy... Trong mắt Thẩm Vô Hoạch không khỏi xẹt qua ý cười, không biết những tu giả Sơ Linh giới này biết được có người chỉ tu hành trong vòng trăm năm đã phi thăng, về mặt sẽ thế nào.

Đúng như Thẩm Vô Hoạch suy đoán, trong vòng mấy chục năm sau đó, tu vi của Thẩm Tri không ngừng tăng trưởng, hơn nữa bản thân Thẩm Vô Hoạch cũng đang tu hành, tu vi hai người tăng càng thêm mạnh. Ban đầu Cháp Ảnh còn có thể khiêu khích Thẩm Vô Hoạch một phen, sau đó khi nó phát hiện bất luận thế nào cũng đánh không lại thì tức giận chuyển hướng, chuyên tâm đi tu hành.

Có thể nói, điều Thẩm Vô Hoạch tiếc nuối duy nhất chính là Thẩm Tri trước sau vẫn chưa tỉnh.

Mà trước đó Thẩm Tri đã từng đề cập với Thẩm Vô Hoạch, dọn toàn bộ mảnh linh được tìm thấy lúc kiểm tra nội môn ở Thiên Sơ phong vào trong tháp

truyền thừa của Thảm Trì.

Sau đó Thảm Vô Hoặc nhận được thiệp cưới của Vân Nhiêu cùng Cảnh Nguyên.

“Tiểu sư thúc vẫn chưa tỉnh lại sao?” Thời điểm Vân Nhiêu đưa thiệp cưới còn ngoảnh nhìn phía sau Thảm Vô Hoặc, vẫn không thấy Thảm Trì, không khỏi có chút thất vọng: “Ta còn tưởng rằng hắn có thể đến xem đại lễ kết đạo của ta với A Nguyên.”

“Nhanh thôi, nếu như hắn tỉnh lại trước đại lễ kết đạo của các ngươi, chúng ta sẽ tới tham gia.” Thảm Vô Hoặc nhìn Vân Nhiêu cùng Cảnh Nguyên: “Quả mừng ta sẽ đưa tới sau, chúc mừng.”

Về chuyện Vân Nhiêu cùng Cảnh Nguyên tiến đến với nhau, Thảm Vô Hoặc cũng không kinh ngạc. Song điều khiến hắn có hơi bất ngờ là sự khai sáng của chương môn Thừa Kiếm tông, từ xưa đến nay, nhân tu cùng yêu tu ngoại trừ ký khế ước linh sủng thì hầu như rất ít khi kết hôn, ghi chép lại từ trong sách cổ cũng không có kết quả tốt. Dù sao bất luận là người hay yêu cũng đều tồn tại tư tưởng không cùng tộc ta ắt có dị tâm, không cách nào khoan dung cho hậu duệ huyết mạch kỳ dị tồn tại.

Mà chương môn hiện tại của Thừa Kiếm tông lại có tầm nhìn mở mang, sau khi biết thân phận của Cảnh Nguyên chỉ xác nhận lại ba lần xem hai người có thật lòng với nhau không, Vô Đàm liền dễ dàng đồng ý việc kết đạo của hai người, chẳng qua do thân phận Cảnh Nguyên đặc thù, tin tức chỉ tuyên bố trong nội môn, điểm này Thảm Vô Hoặc đã biết trước khi Vân Nhiêu tới.

Hơn nữa từ lời nói của Vân Nhiêu, từ lúc nàng bộc lộ với chương môn muốn kết đạo với Cảnh Nguyên, đến lúc chương môn phát hiện ra thân phận Cảnh Nguyên, rồi đến khi tuyên bố ra chuyện kết đạo chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Nhìn bóng lưng hai người hân hoan vui vẻ, Thảm Vô Hoặc hơi nhủu mày, luôn cảm thấy có hơi kỳ lạ, chẳng qua bất luận ở đời nào y cũng không tính là quen thuộc với Vô Đàm, kiếp này Vô Đàm bị ảnh hưởng bởi Minh Lệ cũng giúp đỡ y với Thảm Trì một chút. Nhưng trong chuyện này của Vân Nhiêu, nói không chừng lại khác biệt.

Trong lúc Thảm Vô Hoặc đang chìm trong khúc mắc, đột nhiên cảm giác được tâm tình rung động đã lâu chưa từng xuất hiện, trong lòng y vui vẻ, nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Thảm Trì vận chuyển thần lực một vòng trong cơ thể, kinh ngạc phát hiện tu vi của mình vốn từ Huyền kỳ tầng hai đã tăng lên Địa cảnh tầng sáu, điều này tương đương với việc hắn một mạch từ Nguyên anh vượt qua ba đại cảnh giới Hóa thần, Dung hợp, Độ kiếp, trực tiếp bước chân vào Đại thừa hậu kỳ, chỉ còn một bước là đến cảnh giới thành tiên! Lúc này hắn gần như có thể nghe được lời kêu gọi đến từ thiên đạo, dường như chỉ cần hắn mong muốn là trực tiếp dễ dàng vượt qua thiên kiếp, phi thăng thành tiên.

Mà chiếc vòng mặc sắc trên tay Thảm Trì trong nháy mắt hắn tỉnh lại một lần nữa hóa thành tro bụi.

Thảm Trì bình tĩnh liếc nhìn cổ tay trống vắng, vẻ mặt có phần khó hiểu.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Thảm Trì, đưa tay kéo hắn ôm thật chặt vào trong lòng.

Mùi vị quen thuộc khiến tâm trí Thảm Trì buông lỏng, cảm giác được tâm tình có thể coi là mừng như điên trong lòng đối phương, Thảm Trì đưa tay lên ôm lấy người tới.

Mặc dù biết Thảm Trì đang tiến hành truyền thừa, nhưng ngủ say mười mấy năm vẫn khiến cho Thảm Vô Hoặc vô cùng bất an, sau khi ôm xong, y có hơi không xác định sờ lên mặt Thảm Trì, sau đó nghiêng người hôn lên một cái.

Động tác của Thảm Vô Hoặc có phần cẩn thận, cảm giác tâm tình đối phương bất an, Thảm Trì bỗng cảm thấy hơi mềm lòng, ôm lấy cổ y hỏi đáp lại.

Vì vậy sau khi Cháp Ảnh cảm giác được chủ nhân tỉnh lại, lúc vội vã tới nơi liền vô tình bị kết giới chặn ngoài cửa.

Cháp Ảnh lần thứ hai cất tiếng kêu rên bi ai, trong mắt chủ nhân chỉ có tên vô lại kia! Chủ nhân quả thật không thương nó!

Sau ba ngày, vẻ mặt Thảm Vô Hoặc thỏa mãn mở cửa phòng, để cho con mèo ủ rũ chán nản đi vào.

Cháp Ảnh nhìn chủ nhân đã lâu không gặp, lại bật khóc òa lên, nó vừa khóc vừa ừn cái đầu lớn về phía trước, muốn cọ lên chủ nhân nhà mình lại bị Thảm Vô Hoặc đập một cái bay vào góc. Trong chốc lát tiếng khóc non nớt của thần thú càng lợi hại thêm, thậm chí thờ dốc nằm lăn lộn trên mặt đất.

Thảm Trì lắc đầu: “Được rồi, đừng khóc.”

Cháp Ảnh không nghe, tiếp tục khóc lớn, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía Thảm Trì, vô cùng đáng thương.

Thảm Trì lờ mờ Thảm Vô Hoặc đang cười trên nỗi đau của kẻ khác, vẫy vẫy tay với Cháp Ảnh: “Qua đây.”

Tiếng khóc hơi ngừng.

Cháp Ảnh há hê trừng mắt nhìn Thảm Vô Hoặc, sau đó bật nhảy đến trước mặt Thảm Trì, dùng cái đầu lớn cọ lên chân hắn, kêu lên giòn tan: “Chủ nhân!”

Thẩm Tri nhân tiện đưa tay vuốt lông Cháp Ảnh, Cháp Ảnh vui vẻ mắt sáng lấp lánh, thoải mái kêu khò khè, Thẩm Vô Hoạch bèn đen mặt.

Chẳng qua cuối cùng Thẩm Vô Hoạch vẫn không nói gì.

Cháp Ảnh đầu bằng lòng bỏ qua cơ hội này, bắt đầu than khóc kể lể với Thẩm Tri lên án Thẩm Vô Hoạch mấy chục năm qua đối xử tàn ác với nó ra sao, bao gồm mỗi lần dùng tư thế động tác gì đánh nó đều tả sinh động như thật, còn nhấn mạnh chỉ ra mình vô tội biết bao, bị đánh thê thảm đường nào, cuối cùng còn hung hăng trừng mắt Thẩm Vô Hoạch: “Chủ nhân ngài nhất định phải phân xử cho ta, tên này thực sự rất xấu xa! Ngài phải giúp ta dạy bảo hắn mới được.”

Thẩm Tri gật đầu cười: “Được.”

Vì vậy con mèo nhỏ vừa nãy còn cảm phần sôi sục liền bị mỹ sắc của chủ nhân nhà mình mê hoặc thất điên bát đảo, nhất thời quên hết dự tính giáo huấn Thẩm Vô Hoạch ban đầu, lại một lần nữa đề nghị ý nguyện vĩ đại: “Chủ nhân cười lên rất đẹp! Chờ ta trưởng thành nhất định phải cưới chủ nhân làm vợ!”

Sau đó Cháp Ảnh liền bị Thẩm Vô Hoạch một tay xách ra ngoài.

Nửa ngày sau Thẩm Vô Hoạch mới trở về, chẳng qua mười ngày sau đó Thẩm Tri cũng không gặp lại nó. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mất thấy đại lễ kết đạo sắp tới, Vân Nhiều luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an, nàng mấp máy môi, đầu tranh nói: “A Nguyên, nếu không chúng ta đừng kết đạo nữa được không? Gần đây ta luôn cảm thấy trong lòng hơi bất ổn.”

Cảnh Nguyên ôm sát nàng vào lòng, cọ lên chóp mũi nàng: “Ta đều nghe theo em. Nhưng chẳng phải chương môn của em đã chuẩn bị xong xuôi, các đệ tử trong tông môn cũng đều biết tin tức này, em đã nghĩ kỹ chưa?”

Vân Nhiều nhăn mặt: “... Chưa nghĩ xong.” Lễ nào đây là khủng hoảng tiền hôn nhân? Nghĩ vậy nàng mới bình tĩnh một chút: “Không biết tiểu sư thúc có tới hay không.”

Thái độ của Vân Nhiều đối với Thẩm Tri từ trước đến nay hơi đặc biệt, song lại không có nửa điểm tâm tư ái muội gì, vậy nên Cảnh Nguyên cũng không kinh ngạc khi nghe thấy tên Thẩm Tri thốt ra từ miệng nàng, y chỉ cười: “Nếu hần tỉnh nhất định sẽ tới.”

Ở Thừa Kiếm tông, ngoại trừ chương môn, hai vị sư huynh Vân Dục Vân Vụ cùng Thẩm Tri Thẩm Vô Hoạch, không có ai biết thân phận của Cảnh Nguyên, vậy nên đa số đệ tử đều không thể tin nổi lúc nghe được tin Vân Nhiều sư tỷ muốn kết đạo.

Đại lễ kết đạo ngày hôm ấy, trên Thương Linh phong, các đệ tử Thừa Kiếm tông đã sớm tề tụ, thảo luận ầm ĩ về thân phận đối tượng kết đạo của Vân Nhiều.

Chỉ còn cách một canh giờ nữa là đến đại lễ.

Bên trong hi phòng, Vân Nhiều một thân hồng y, phong thái diễm lệ vô song, Cảnh Nguyên đang cầm trong tay một cây bút lông tỉ mỉ vẽ lông mày cho nàng.

Lúc này bỗng một tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang động tác của hai người, giọng nói của Vân Vụ từ ngoài cửa truyền tới: “Sư muội, sư muội, mở cửa mau!”

Vân Nhiều hơi kinh hãi, vội vã bảo Cảnh Nguyên đi ra mở cửa.

Cửa phòng vừa mở ra, Vân Vụ bỗng chốc vọt vào, thấy hai người đều ngồi đây liền thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hạ mấy đạo kết giới ở trong phòng.

“Nhị sư huynh, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Nhiều thấy vậy không khỏi căng thẳng theo.

Xác định đã thiết lập kết giới tĩnh âm xong, Vân Vụ thở hắt hắt, nghiêm túc nhìn về phía Vân Nhiều: “Sư muội, người thật sự muốn kết đạo với Cảnh Nguyên sao?”

“Đương nhiên.” Giọng nói Vân Nhiêu khẳng định, sau đó biến sắc: “Nhị sư huynh, có vấn đề gì không?”

Vân Vụ không trả lời, mà chỉ nhìn về phía Cảnh Nguyên: “Còn người? Người thật tâm yêu sư muội của ta sao?”

Cảnh Nguyên cũng nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên, ta yêu nàng.”

Vân Vụ lại đưa mắt nhìn hai người, sau khi xác định đáp án của họ không phải giả mới lấy ra hai tấm đệ tử lệnh từ trong ngực, đưa cho họ mỗi người một tấm: “Sư muội, mau đem đệ tử lệnh của các người ra cho ta, hai người mau rời khỏi Thừa Kiếm tông đi.”

Liếc nhìn tên khắc trên đệ tử lệnh, vẻ mặt Vân Nhiêu hơi mê mang: “Vì sao vậy?”

“Ồi chao không kịp giải thích, sư muội, nếu như người còn muốn cứu mạng đạo lữ tương lai của mình thì hãy đi nhanh lên.” Vẻ mặt Vân Vụ sốt ruột, “Nếu không đi, đại lễ kết đạo sắp tới sẽ trở thành lễ tế đấy! Bây giờ đại sư huynh đang ở chỗ chuông môn kéo dài thời gian, các người mau đi.”

Nghĩ đến dáng vẻ hữu hảo ban đầu của Vô Đàm, Cảnh Nguyên nhủ chặt chân mày, nắm chặt đệ tử lệnh trong tay vốn thuộc về Vân Vụ: “Ông ta muốn làm gì?”

“Nghe đại sư huynh nói, dường như Vô Đàm chuông môn cấm hận nhất yêu tu, đặc biệt là yêu tu muốn kết đạo với nhân tu.” Nói đến đây, Vân Vụ không khỏi nhìn Vân Nhiêu trách cứ: “Trước lúc các người nói cho chuông môn rằng muốn kết đạo, tại sao không thương lượng trước với đại sư huynh?”

Vân Nhiêu: “Các người đang bề quan.”

Vân Vụ: “...” Đứng rồi, cho đến tận sáng hôm nay bọn họ mới biết tin tức Vân Nhiêu muốn kết đạo, “Mà thôi mà thôi, đi nhanh đi, nếu không tí nữa sẽ không đi được đâu.”

Ở chung với Vân Nhiêu nhiều năm như vậy, đương nhiên Cảnh Nguyên hiểu tình cảm của nàng với Thừa Kiếm tông có bao nhiêu sâu đậm, y nắm lấy tay nàng: “Nếu ông ta chỉ cấm hận yêu tu, vậy ta...”

“Chúng ta đi thôi.” Cảnh Nguyên còn chưa dứt lời đã bị Vân Nhiêu cắt ngang, nàng kéo Cảnh Nguyên đi ra ngoài: “Nhị sư huynh, cảm ơn người, cả đại sư huynh nữa.”

“Không cần cảm ơn, đi nhanh đi thôi, tốt nhất đừng đi ra từ cửa chính.” Trong mắt Vân Vụ có chút không nỡ: “Bảo trọng.”

Nhưng ngay cả Vân Vụ Vân Dục cũng không ngờ tới, vì để phòng ngừa Cảnh Nguyên chạy trốn, Vô Đàm dĩ nhiên khởi động đại trận hộ tông.

Bên trong không ra được, bên ngoài không vào được.

Đối diện trước đại trận hộ tông, lòng Vân Nhiêu nóng như lửa đốt: “Làm sao bây giờ? Thế này căn bản chúng ta không đi được!”

Lúc này khoảng cách đến đại lễ còn có nửa canh giờ, cho dù đại sư huynh kéo dài thời gian nhưng bọn họ vắng mặt rất nhanh sẽ bị phát hiện. Hiện tại mặc dù Vân Nhiêu đã thăng lên Nguyên anh sơ kỳ, Cảnh Nguyên đã lên Hóa thần, nhưng ở trước mặt chuông môn Dung hợp kỳ, chắc chắn chỉ như lấy trứng chọi đá.

Lúc này trong đầu Vân Nhiêu chỉ còn sót lại bốn chữ: Làm sao bây giờ?

Cảnh Nguyên đưa tay ôm nàng: “Đừng gấp, không sao đâu.” Sau đó y nhìn về phía Dư Lan phong: “Ta nhớ con mèo của tiểu sư thúc có thể xuyên qua trận pháp, không biết chừng có thể đưa người ra ngoài.”

“Đứng rồi, tiểu sư thúc! Chúng ta đi tìm tiểu sư thúc!”

Chấp Ảnh bị người ta nhớ nhưng lúc này vừa mới cắn đứt sợi dây trói trên người mình, dùng cái đuôi dài đánh gãy cây đại thụ đã đè nó chừng mười ngày, khí thế sôi sục chuẩn bị trở về cáo trạng với chủ nhân.

Vì Thảm Trì tỉnh lại khiến Thảm Vô Hoặc vô cùng kích động, đã sớm quên mất thông báo cho hắn biết tin tức Vân Nhiêu kết đạo, hiện tại Thảm Trì đang nằm dựa lên người Thảm Vô Hoặc ngủ gật, khuôn mặt có hơi mệt mỏi.

Đột nhiên Thảm Trì nhủ mày mò mắt ra, thần thức tập trung đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài Dư Lan phong, trông thấy vẻ mặt hoảng sợ của hai người kia, lúc này đứng dậy biến mất tại chỗ.

Gần như cùng lúc đó, Vân Nhiêu Cảnh Nguyên liền trông thấy Thảm Trì bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Vẻ mặt Vân Nhiêu đầy mừng rỡ: “Tiểu sư thúc!”

Trong lòng Cảnh Nguyên cũng vô cùng kinh ngạc, Vân Nhiêu chỉ lo nhìn người, nhưng y lại chú ý nhiều hơn, không nói đến chuyện Thảm Trì dùng phương thức kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện, càng khiến y kinh ngạc hơn là cho đến tận bây giờ, Thảm Trì vẫn đứng lơ lửng trên không, với tư vi Hóa thần của Cảnh Nguyên vậy mà nhìn không ra nửa điểm năng lượng dao động trên người đối phương.

Điều này chỉ rõ, hiện tại tu vi của Thảm Tri cao hơn y ít nhất một đại cảnh giới, chính là tu vi trên Độ kiếp.

Lần đầu tiên gặp gỡ, tu vi của Thảm Tri chỉ ở Nguyên anh kỳ, mà khoảng cách đến hiện tại cũng mới vài chục năm thôi, cho dù Cảnh Nguyên là Xà vương cũng không khỏi âm thầm lưu luyến, thầm thốt lên một câu yêu nghiệt.

Thảm Tri đưa mắt nhìn hai người, gật đầu: “Vào rồi nói.”

Sau khi trông thấy Thảm Tri, Vân Nhiêu giống như đã tìm được người đáng tin cậy, cũng không gấp gáp nữa mà kéo Cảnh Nguyên đi theo.

Hai người vừa tiếp đất liền gặp được Thảm Vô Hoặc, Vân Nhiêu chỉ thấy Vô Hoặc sư thúc từ trước đến nay luôn vô cùng cao lãnh một tay ôm lấy tiểu sư thúc, quỳ gối để hân ngời lên đùi mình, sau đó... Lấy ra một đôi giày, mà Thảm Tri dường như đã sớm quen được đối xử như vậy, ngoan ngoãn đưa chân ra.

Lúc này Vân Nhiêu mới phát hiện Thảm Tri không đi giày.

Nàng còn đang phiền não làm sao để chạy trốn, mấy người này lại muốn ngược cẩu như thế!

Vân Nhiêu gào thét trong lòng, nhưng mắt vẫn không chớp nhìn hai người tương hỗ với nhau, vừa xem vừa gào thét trong lòng: “Vô Hoặc sư thúc quá cứng chiều, đáng về vâng lời của tiểu sư thúc quá mạnh!”

Sau đó nàng liền bị che mắt lấp kín miệng.

Đi giày vào, Thảm Tri đứng dậy từ trên người Thảm Vô Hoặc nhìn về phía hai người mới hôn xong, hỏi Vân Nhiêu đang đồ ửng mặt: “Ta thấy về mặt các ngươi hết hoảng, có chuyện gì vậy?”

Lúc này Vân Nhiêu mới nhớ tới mục đích của hai người, tính toán lại thời gian, trong lòng không khỏi càng thêm rối bời, chỉ nói tóm tắt lại chi tiết quan trọng một lần: “Vậy nên chúng ta mới nghĩ tới hỏi thăm xem Cháp Ảnh có thể đưa hai người chúng ta rồi tông được không?”

Thảm Tri gật đầu, liếc nhìn hỉ phục trên người Vân Nhiêu: “Có thể.” Sau khi Cháp Ảnh thành niên, bất luận loại trận pháp nào cũng đều không thành vấn đề, hơn nữa Thảm Vô Hoặc còn thỉnh thoảng đả kích, thực lực càng tăng vượt bậc, hiện tại cho dù là tu giả Độ kiếp thông thường e rằng cũng chẳng phải đối thủ của nó.

Đúng lúc này Cháp Ảnh vừa thoát khỏi trói buộc nhào tới trước mặt Thảm Tri, Thảm Tri vỗ lên cái đầu lớn của nó, lại quay sang hỏi Vân Nhiêu Cảnh Nguyên: “Các ngươi định đi đâu?”

Vân Nhiêu hơi kinh ngạc liếc nhìn thần thú vô cùng to lớn, mấp máy môi: “Tùy ý.” Từ lúc Vân Nhiêu xuyên việt đến nay đều ở Thừa Kiếm tông, có thể nói Thừa Kiếm tông chính là nhà của nàng, nàng cũng chưa từng nghĩ có một ngày phải rời khỏi nơi này, nhìn vào mắt Cảnh Nguyên, cuối cùng Vân Nhiêu quyết định: “Đi về phía nam, nơi đó cảnh vật đẹp, chúng ta có thể xây nhà bên cạnh biển.”

Tất nhiên Cảnh Nguyên sẽ không từ chối đề nghị của Vân Nhiêu, nắm chặt lấy tay nàng, trong mắt tràn đầy tình yêu và còn cả hổ thẹn.

Thảm Tri nhìn hai người giây lát, lại vuốt ve Cháp Ảnh: “Đưa bọn họ đến nơi muốn đến.”

Nhìn Cháp Ảnh xòe cánh đưa hai người bay xa, Thảm Tri khẽ thở dài một tiếng, cầm trong tay hai tấm đệ tử lệnh Vân Nhiêu để lại cất đi.

Không đến nửa khắc đồng hồ đã có người tới tìm, dưới sự cho phép của Thảm Tri, tên đệ tử Nguyên anh dùng thần thức quét qua một vòng Dư Lan phong, không phát hiện ra hai người Vân Nhiêu mới bắt mất rồi đi.

Sau khi đệ tử kia rời đi không lâu, Vân Dục liền vội vã chạy tới, thốt ra câu đầu tiên khi trông thấy Thảm Tri: “Tiểu sư thúc, ngươi có thấy tiểu sư muội không?”

Thảm Tri lấy ra đệ tử lệnh của Vân Dục Vân Vụ giao cho y: “Vật của các ngươi.” Nhận lấy chén trà Thảm Vô Hoặc đưa cho nhấp một ngụm, lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vân Dục không lập tức trả lời, chỉ cau mày thở dài một tiếng, lại nói: “Thực ra chuyện này cũng không thể chỉ trách chương môn sư bá.”

“Vô Đàm chương môn đã nhậm chức chương môn chừng hơn sáu trăm năm, song có rất ít người biết, sáu trăm năm trước ông ấy từng có đạo lữ, nghe nói đạo lữ đó là một nam tu cường đại. Lúc ấy trong tông môn cũng có một nữ đệ tử cùng yêu tu yêu nhau, ông ấy đáp ứng.”

“Lại không nghĩ tới, tên yêu tu kia cũng không thật tâm yêu nữ đệ tử, mà chỉ muốn thừa dịp trước đại lễ để lấy tính mạng Vô Đàm chương môn.”

“Xưa nay Thừa Kiếm tông quy định, chương môn không chế tâm trận đại trận hộ tông, chỉ cần chưa từ bỏ chức chương môn thì không thể rời khỏi Thừa Kiếm tông một bước. Nhưng ngược lại, nếu như chương môn trong lúc tại vị bị giết, đại trận hộ tông tất nhiên sẽ xuất hiện kẽ hở, cho kẻ địch cơ hội.”

“Tên yêu tu kia chính là mật thám do Ngự Thú tông khi đó phái tới.”

Nói đến lịch sử năm đó, giọng nói Vân Dục có hơi nặng nề.

“Như các người thấy, hiện tại Vô Đàm chương môn vẫn còn sống rất tốt, thế nhưng đạo lữ của ông ấy đã bỏ mình ở lần đại lễ kết đạo năm đó. Tên yêu tu kia cực kỳ tàn ác, nghe nói ngay cả một tia hồn phách cũng không lưu lại.”

“Sau khi đạo lữ ngã xuống, Vô Đàm chương môn bạc đầu sau một đêm, có ý muốn khởi xướng chiến tranh với Ngự Thủ tông, lại bị tất cả trưởng lão trong tông miễn cưỡng trấn áp.”

Có thể tưởng tượng được ngay lúc đó Vô Đàm tuyệt vọng bao nhiêu.

Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoắc nhìn nhau, đều thấy thần sắc trong mắt đối phương. Cảnh Nguyên cùng Vân Nhiều vô tội, nhưng chương môn cũng chưa chắc đã sai toàn bộ.

Chắc hẳn đây cũng là lý do Vân Dục lựa chọn để Vân Nhiều cùng Cảnh Nguyên rời đi.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ tới, ngay tại nửa tháng sau, Vân Nhiều một tay cầm kiếm, toàn thân đầy máu tươi trở lại Thừa Kiếm tông, cũng công bố nàng đã giết Cảnh Nguyên. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Lúc Thẩm Tri gặp lại Vân Nhiều, sắc mặt nàng trắng bệch, trên người dính máu đã khô cạn không biết là của ai, nàng cuộn tròn trong góc, trên tay vẫn cầm thanh kiếm nhuốm đầy máu, đầu tóc rối bù, vẫn mặc bộ hi phục rời đi ngày ấy.

Chẳng qua màu sắc vốn vui vẻ giờ đây đã mất đi sinh động, chỉ tỏ ra vô cùng dữ tợn.

Thẩm Tri nhìn sang Vân Dục bên cạnh: “Nàng ta vẫn luôn thế này?”

Vân Dục lo lắng nhìn Vân Nhiều: “Đúng vậy, tiểu sư thúc. Từ sau ngày đó trở về, sư muội liền ngồi ở trong góc, gọi cũng không thưa, im lặng sợ sệt.” Y dùng một lát lại nói: “Hơn nữa mỗi khi chúng ta cố gắng tới gần, nàng liền bắt đầu điên loạn. Gần đây sư tôn lại đang bế quan, mà chương môn chưa tới gần nàng đã bắt đầu tự gây tổn thương, ta mới phải mời ngài tới.”

Thẩm Tri gật đầu, đang muốn tới gần một chút lại bị Thẩm Vô Hoắc kéo lại: “Ta đi xem.”

Thẩm Tri đứng tại chỗ, Thẩm Vô Hoắc đi tới góc Vân Nhiều đang ngồi, một bước, hai bước... Khi y mới vừa tới gần Vân Nhiều trong phạm vi một trượng, Vân Nhiều vốn đang ngồi ngay ra tại chỗ bắt đầu điên cuồng hét lên.

“A a!!!”

Tiếng kêu mang theo lực chân nguyên khiến đất đá tòa động phủ này như mơ hồ muốn nứt ra, càng khiến cho chân nguyên người nghe phải rung chuyển, Vân Dục đã là Nguyên anh hậu kỳ cũng không chịu được phải khởi động chân nguyên chống đỡ.

Thẩm Vô Hoắc lắng nghe một lát, bỗng chốc biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện đã đứng ngay sau lưng Vân Nhiều, ngón tay y điểm nhẹ lên lưng nàng mấy cái, tiếng kêu im bặt.

Vân Dục vội vã tiến lên đỡ được Vân Nhiều ngã xuống, hỏi: “Vô Hoắc sư thúc, sư muội thế nào?”

Thẩm Vô Hoắc nhớ đến vẻ điên cuồng trong mắt Vân Nhiều ban nãy: “Giống như tâm ma.” Cũng không dùng giọng điệu khẳng định, chân mày Thẩm Vô Hoắc hơi nhíu lại, bỗng y trông thấy Vân Nhiều đã bị phong ấn hoàn toàn ngũ giác chân nguyên đột nhiên mờ mắt, trong tròng mắt đen nhánh không có chút nhân khí nào, quen thuộc khiến Thẩm Vô Hoắc phải kinh hãi.

Không kịp suy nghĩ, Thẩm Vô Hoắc nhanh chóng xoay người chạy đến phía Thẩm Tri.

Đương nhiên Thẩm Tri cũng thấy được sự khác thường của Vân Nhiều, lúc nhìn thấy cổ năng lượng kia phóng tới chỗ mình, đang muốn tránh né lại cảm giác trong cơ thể có vật gì đó nổ tung ầm ầm, nhất thời phun ra một ngụm máu, chìm vào trong một vùng tăm tối.

Cùng lúc đó, một lần nữa hắn cảm thấy năng lượng không thuộc về hắn đã ẩn núp trong cơ thể rất lâu hồi phục lại.

“Chủ nhân, đã lâu không gặp.” Trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến một giọng nói, đã thêm mấy phần linh động so với vẻ cứng nhắc giả vờ lạnh nhạt

trước đây.

“013.” Ánh mắt Thẩm Tri đen kịt một màu, song cũng không hoảng hốt, một lần nữa đặt ra câu hỏi trước đây đã từng hỏi hệ thống lúc mới bị trói buộc: “Ngươi nghĩ dựa vào ta thì được gì? Còn nữa, ngươi là cái gì?”

Lúc này rốt cục 013 cũng không lồi lý do giá trị phản kích chẳng ai tin tưởng ra nữa, mỉm cười một tiếng: “Đã từng nghe thiên đạo song sinh chưa? Chính là lúc thiên đạo sinh ra liền xuất hiện hai thiên đạo, mà một thế giới chỉ cần một thiên đạo, cái còn lại nhất định phải bị diệt vong.”

“Ngươi chính là cái còn lại?” Thẩm Tri trả lời, “Ngươi muốn đối địch với thiên đạo, thậm chí muốn thay thế nó, vậy nên đã chọn con cung của thiên đạo, giả bộ làm hệ thống? Để ta đoán thử xem. . . Ngươi muốn đoạt tu vi của y đặt đến đẳng cấp Thần cảnh còn cao hơn cả Tiên đế, sau khi thoát khỏi khống chế của thiên đạo sẽ thay thế thân thể y?” Mà hiện tại xuất hiện, chắc do bị áp chế quá gay gắt đành phải chó cùng rứt giậu, Thẩm Tri bỏ sung câu cuối cùng hoàn chỉnh trong lòng.

“Thông minh.” Giọng nói 013 có ý cười.

Sau đó gã liền hiện thân.

Đó là một nam nhân vóc dáng cao to, gã đi ra từ trong bóng tối giống như một vật phát sáng trời sinh, chiếu sáng u tối xung quanh, thiêng liêng mà hào hùng, thậm chí trong mắt ẩn chứa thần thái trách trời thương dân, nhưng động tác của gã lại khác biệt một trời một vực so với tướng mạo. Nam nhân đi tới trước mặt Thẩm Tri, đưa ngón tay ra đặt lên cằm hắn, khoe môi bỗng nhiên nhếch lên tà ý mê hoặc: “Tiểu tử này, ngươi thật xinh đẹp.” Gã giống như đang si mê, khuôn mặt sấp lại gần Thẩm Tri, môi chỉ dừng lại cách bờ môi Thẩm Tri trong gang tấc, giọng nói khàn khàn, giống như tình nhân đang níu non: “Ta cho rằng ngươi đã sớm biết ta muốn cái gì rồi.”

Ngay cả sắc mặt Thẩm Tri cũng chưa từng biến đổi, chỉ trả lời lại một nẻo: “Trước đây chính là ngươi khống chế Thẩm Vô Hoạch giết ta?”

“Sớm biết ngươi thủ vị như vậy, ta chắc chắn sẽ không để y giết ngươi.” Nam nhân hơi thừa nhận, sau đó đưa ngón tay ra ngăn trước môi Thẩm Tri, giọng nói ám muội: “Ta muốn nhốt ngươi lại chỗ này, giống như ngươi đã từng nhốt ta, như vậy chúng ta có thể vĩnh viễn không chia cách nữa. Ngươi thấy có được không? Chủ nhân đại nhân?”

“Oh?” Thẩm Tri hứng thú hỏi lại: “Vì sao? Thường ngày ta đối xử với ngươi không được tốt lắm đâu.” Phải nói là tương đối tồi tệ.

“Không sao, ta cũng không trách ngươi. Bởi vì. . . Dung mạo của ngươi rất đẹp.” Nam nhân cười sáng khoái, học theo trước đây rất lâu, từ lúc Thẩm Tri còn chưa bắt đầu tu hành, giọng nói giống như ngày ấy Thẩm Tri ở trong gian nhà trọ nào đó, lặp lại lần nữa: “Bởi vì diện mạo của chủ nhân đẹp.”

“Ừm.” Thẩm Tri gật đầu, còn mỉm cười: “Ta biết rồi.”

“Thực sự hiếm thấy.” Đương nhiên nam nhân biết trước kia Thẩm Tri cũng chẳng để ý đến dung mạo, hiện tại dĩ nhiên thừa nhận mình đẹp, nhất thời cảm thấy có chút mới lạ: “Vậy nên chủ nhân, ở cùng với ta được không?”

“Không thể. Ta không cùng đường với kẻ thất bại.” Thẩm Tri chuyển hướng câu chuyện rất nhanh, không chút khách sáo.

“Vậy Thẩm Vô Hoạch thì sao?” Nam nhân hơi tức giận, gã bắt đầu bóp cằm Thẩm Tri, để hắn nhìn đối diện với mình: “Y nỗ lực hai đời cũng không thoát khỏi ta, cuối cùng vẫn do ta chủ động rời đi, lúc đó chẳng phải y cũng là kẻ thất bại?”

“Y? Chỉ ít y cũng đánh bại ngươi một chút.” Mặc dù bị kiềm chế, Thẩm Tri vẫn không khách sáo như trước: “Ngươi không ngờ tới y dĩ nhiên lại dùng thân thể Tiên đế luân hồi giải thể phải không, cho dù hai lần bị ép rơi vào luân hồi, còn bị nhét vào một đồng nội dung cốt truyện không có chứng cứ, thậm chí vẫn chẳng may phát hiện ra, tạm thời không nói đến những phương diện khác, chỉ ít về phương diện trí óc, ngươi xác thực không bằng y.”

Ngụ ý, tất nhiên nói nam nhân ngu xuẩn.

Trước lúc nam nhân bùng lửa giận, Thẩm Tri mở miệng lần nữa: “Chẳng qua ta vẫn phải khen ngợi ngươi một câu.” Nói đến đây liền dừng lại.

“Cái gì?” Nam nhân hít một hơi thật sâu, không nhịn được truy hỏi.

“Ha ha.” Thẩm Tri cười lạnh một tiếng: “Tự tách mình ra, đúng là ý kiến hay, chỉ ít ngươi càng thêm ngu xuẩn.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Tri bỗng nhiên thoát khỏi trói buộc của nam nhân, nhanh chóng chạy thoát sang bên cạnh.

Mà cùng lúc đó, nam nhân bỗng nhiên bị xiềng xích từ đâu xuất hiện gắt gao quấn chặt, không thể nào động đậy, nhìn thiết lập trận pháp nơi này, đương nhiên không phải trong thời gian ngắn có thể xúc tiến, chỉ cần khởi động trận pháp như vậy cũng cần thời gian không ngắn, hiển nhiên từ lúc tiến nhập vào trong thức hải Thẩm Tri đã ra tay rồi, vì để khiến gã lơ là, thậm chí bao gồm cả việc làm gã tức giận cũng đã nằm trong kế hoạch của Thẩm Tri.

Thứ xiềng xích này sử dụng một loại năng lượng đặc biệt, lại do chính bản thân gã phát ra! Đây chính là Khốn thần trận nhất định phải trải qua, trước khi năng lượng của gã đạt đến Thần cảnh, tuyệt đối không thể trốn thoát. Mà năng lượng của gã hiện tại đã sớm hao tổn gần hết qua hai lần luân hồi kia, kiếp này lại tách ra làm hai nơi, hai cỗ năng lượng vừa hợp lại vất vả lắm mới có thể đối đầu với một Đại thừa kỳ.

Ánh mắt nam nhân bốc lửa: “Ngươi chơi ta!”

Thẩm Tri nhủ mảy, tâm tình tỏ ra rất khá: “Ngươi theo ta lâu như vậy còn không biết ta là loại người nào sao, xem ra quả thật đầu óc có chút không tinh táo rồi.” Trước khi đánh nhau hắn cũng không thích nói lời vô dụng, những người khác không hiểu cũng không sao, nam nhân này giả vờ làm hệ thống theo hắn vài chục năm lại chẳng hề biết: “Thực sự khiến người ta thất vọng.”

Sau đó không để ý đến nam nhân đang gào thét, gọi ra Xích Linh châu sau khi không còn bị áp chế hưng phấn không thôi, dưới ánh mắt tuyệt vọng của nam nhân, hắn hạo tâm đặt nó cách một thước trên đỉnh đầu nam nhân, sau đó vỗ về hạt châu nhỏ, ý bảo nó hấp thu năng lượng của nam nhân, rồi chuẩn bị rời khỏi thức hải.

Trước khi rời đi, Thẩm Tri đột nhiên nghĩ tới điều gì, đi tới trước mặt nam nhân quan sát gần một phen, lạnh lùng nói: “Quả thực ta chưa từng nghe qua thiên đạo song sinh, chẳng qua ta từng nghe nói, lúc thiên đạo sinh ra, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một hai thứ ngoại đạo lệ thuộc.”

Thấy sắc mặt nam nhân nhanh chóng biến đổi, Thẩm Tri thờ ơ chẳng muốn nghe gần nói tiếp, tự mình rời khỏi thức hải.

013 cũng không phải linh hồn truyền thống về mặt nghĩa, mà tương đương với loại hình thức linh lực khác, bản thân Xích Linh châu chính là thần khí hội tụ năng lượng cực mạnh, hấp thu gần đương nhiên không thành vấn đề. Khốn thân trần là thứ Thẩm Tri đã sớm chuẩn bị sau khi biết được hệ thống trong cơ thể là vật gì, bởi phải dùng thần lực cùng kinh mạch trong cơ thể mình kết hợp bày trận nên đã tổn mất của hắn một phen rất công phu, song một khi trận pháp thành công, bất luận là vật gì xông vào cơ thể hắn đều không còn chỗ trốn.

Thẩm Tri hết sức hài lòng với kết quả hiện tại.

Mở mắt ra, Thẩm Tri trông thấy một đôi mắt đỏ bừng, kinh ngạc liếc nhìn tơ máu trong mắt Thẩm Vô Hoạch: “Ta đã ngủ bao lâu?”

“Không quá lâu.” Giọng nói Thẩm Vô Hoạch khàn khàn: “Vừa vặn mười ngày.”

Thẩm Tri thờ dãi, ngồi dậy giờ tay lên muốn vỗ bả vai Thẩm Vô Hoạch, lại bị Thẩm Vô Hoạch nắm lấy tay, mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

“Đều đã giải quyết xong.” Cảm giác được tâm tình Thẩm Vô Hoạch vô cùng bất ổn, Thẩm Tri vui đầu vào trước ngực y, giọng nói có hơi khó chịu: “Khốn thân trần cũng do ngươi và ta cùng nhau bố trí, cho dù ngươi không tin ta cũng nên tin chính bản thân ngươi.”

“Ta tin em.” Thẩm Vô Hoạch nói như vậy, chẳng qua tay lại không buông lỏng, giọng nói có chút run rẩy: “Ta chỉ hơi sợ hãi.”

Nghe thấy Thẩm Vô Hoạch thốt ra từ này, trong lòng Thẩm Tri không khỏi mềm nhũn, khẽ giờ tay ôm lấy lưng y.

Trong trí nhớ của Thẩm Tri, lúc tàn sát hết Kim tiên rợp trời, Thẩm Vô Hoạch chưa từng sợ hãi; trở thành kẻ thù chung của tiên giới, bị hàng ngàn hàng vạn tiên giả truy sát Thẩm Vô Hoạch cũng chưa từng sợ sệt; dùng thanh kiếm bản mệnh đâm vào tim mình, lúc xé rách hồn phách, Thẩm Vô Hoạch cũng chưa từng e sợ, nhưng bây giờ lại dễ dàng nói ra hai từ này trước mặt hắn.

— Lại chỉ vì một cuộc giằng co đã định trước sẽ thắng cuộc.

Đứng ở trong phòng, cũng cùng trông giữ Thẩm Tri mười ngày, Vân Dục Vân Vụ nhìn hai vị sư thúc không coi ai ra gì này: “...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Trầm mặc hơn nửa ngày, Vân Vụ lờ mờ Vân Dục đang bất động, giờ nắm tay lên miệng ho khan một tiếng, thấy ánh mắt mấy người đều dừng trên người mình, nhất là ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Vô Hoạch, về mặt Vân Vụ nhất thời không khỏi run sợ, ấp a ấp úng nói: “Áy này... Tiểu sư thúc, sư muội còn chưa tỉnh đâu.”

Thẩm Tri buông Thẩm Vô Hoạch ra, gật đầu với hai người: “Ta đi xem nàng.”

Ngày ấy sau khi Thẩm Tri ngắt đi, Vân Nhiêu cũng bất tỉnh theo, Thẩm Vô Hoạch chỉ chú tâm đến Thẩm Tri tất nhiên sẽ không quan sự sống chết của Vân Nhiêu, song y cũng không ngăn cản hành động Vân Dục đưa Vân Nhiêu tới Dur Lan phong, vậy nên bây giờ Vân Nhiêu đang nằm ở gian phòng sát vách với Thẩm Tri.

Vân Nhiêu nằm trên giường sắc mặt tái nhợt như trong suốt, chân mảy nhủ lại, những ngày qua đều không hề có chút sinh lực nào.

Trong mắt Thẩm Tri, Vân Nhiêu cũng được coi là một hậu bối không tồi, chỉ ít sau khi hắn vào tông Vân Nhiêu này cũng khá tốt, mặc dù không biết linh

hồn của nàng từ đầu đến, nhưng không thể nghi ngờ về tính cách vô cùng đáng yêu của nàng, trong tông môn cũng có rất nhiều người ngoài sáng trong tối mến mộ Vân Nhiêu.

Nghĩ đến một nửa hệ thống đã từng ký sinh trong cơ thể Vân Nhiêu, Thẩm Tri đứng ở bên giường đưa ngón tay đặt lên giữa hai chân mày nàng, sau đó mày nhíu lại càng chặt, một lát sau mới thu hồi tay.

Thấy Thẩm Tri thu thế, Vân Vụ vội vàng tiến lên một bước: “Tiểu sư thúc, sư muội làm sao vậy?”

Mặc dù Vân Dục không nói gì, nhưng trong mắt hiện lên thắc mắc rất rõ ràng.

“Hồn phách của nàng bị hao tổn rất nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan.” Hiện tại Thẩm Tri đã tới cảnh giới này, đương nhiên không cần tiếp xúc thân mật với Thẩm Vô Hoạch như trước đây mới có thể thấy được hồn phách con người.

Linh hồn của Vân Nhiêu bị cưỡng ép kéo tới từ dị giới, lại bị thứ lệ thuộc ngoại đạo giả trang hệ thống ký sinh, nếu không phải lúc trước nàng mới xuyên qua không lâu liền bị Minh Lệ phát hiện, dùng Đường hồn đan che chở, e rằng đã sớm sụp đổ. Nhưng từ lúc bắt đầu, hệ thống đã ký sinh trên hồn phách của nàng, tương đương như xương sống của hồn phách, bây giờ hệ thống sụp đổ rời khỏi cơ thể, hồn phách của nàng đương nhiên cũng đối mặt với nguy cơ tan vỡ.

Kể từ nay, không tới năm ngày, nàng sẽ hồn phi phách tán.

“Tại sao có thể như vậy?” Sắc mặt Vân Vụ trắng bệch.

Trong mắt Vân Dục cũng chan chứa lo lắng: “Tiểu sư thúc, có cách nào có thể cứu được sư muội không?”

Thẩm Tri không mở miệng nữa, mà đảo mắt nhìn về phía Thẩm Vô Hoạch về mặt bình tĩnh bên cạnh.

Ở đời thứ nhất, lúc Thẩm Vô Hoạch đang trong quá trình cố gắng hồi sinh Du Tri đã từng nghiên cứu qua không ít sách cổ về phương diện hồn phách.

Quả nhiên, Thẩm Vô Hoạch không làm Thẩm Tri thất vọng: “Ta có cách giúp nàng. Nhưng...”

Thấy Thẩm Vô Hoạch thừa nước đục thả câu, Thẩm Tri liếc mắt nhìn y: “Nói mau.”

Thẩm Vô Hoạch: “...” Quả nhiên Tiểu Tri rất coi trọng nữ nhân này.

Nhận thấy túi thân trong lòng đối phương, Thẩm Tri lại đưa mắt nhìn gương mặt nghiêm trang của Thẩm Vô Hoạch, dứt khoát không thêm nhìn y nữa.

Thẩm Vô Hoạch nói: “Vân Nhiêu sư diệt là người dị hồn, hiện tại hồn phách suy yếu do chưa hoàn chỉnh, con người có ba hồn bảy vía, mà lúc nhập vào cơ thể nàng chỉ có hai hồn năm phách, hồn phách còn lại bị vật khác bổ sung.”

“Vật khác” trong lời nói của Thẩm Vô Hoạch dĩ nhiên là chỉ hệ thống, Thẩm Tri gật đầu, ý bảo y nói tiếp.

Thẩm Vô Hoạch tiếp tục nói: “Ta không còn cách nào giúp nàng tu bổ hồn phách, nhưng có thể khiến cho hồn phách của nàng một lần nữa trở về hoàn chỉnh.” Lời nói này có hơi mâu thuẫn.

Vân Dục Vân Vụ nghe thấy chẳng hiểu ra sao, song cũng biết người dị hồn là có ý gì: “Lẽ nào tiểu sư muội không phải là sư muội của chúng ta?”

Thẩm Vô Hoạch không trả lời bọn họ mà quay sang Thẩm Tri, đột nhiên y tiến lên ôm lấy Thẩm Tri, ghé vào lỗ tai hần khẽ nói: “Tiểu Tri, chúng ta phi thăng đi.”

Tuy lời nói của Thẩm Vô Hoạch không rõ ràng lắm, nhưng Thẩm Tri lại hiểu rõ. Nếu hần muốn để hồn phách của Vân Nhiêu một lần nữa trở về hoàn chỉnh, ngụ ý phải lấy ra hồn phách đưa trở về thế giới nguyên bản của nàng.

Mà muốn phá giới, chỉ nhờ vào lực lôi kiếp lúc phi thăng mới được.

Lúc Thẩm Vô Hoạch nói ra lời này trong lòng có hơi thấp thòm, y không nắm chắc Thẩm Tri quyền luyện Sơ Linh giới sâu đậm ra sao, nhờ đâu hần không muốn phi thăng thì sao?

Nhưng hiển nhiên Thẩm Vô Hoạch đã lo lắng hơi quá, Thẩm Tri chỉ đưa mắt nhìn Vân Nhiêu, sau đó gật đầu đồng ý.

Thẩm Tri cũng chẳng có bao nhiêu quyền luyện với Sơ Linh giới, đi đến đâu cũng đều giống nhau, chẳng qua hiện nay vẫn còn có một việc chưa xong: “Hai ngày nữa theo ta đến một nơi.”

Sau khi Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch rời đi, Vân Dục Vân Vụ vẫn đứng trước giường Vân Nhiêu, bọn họ nhìn khuôn mặt tiêu tụy của tiểu sư muội, vẻ mặt hơi phức tạp.

Vân Dục chau mày: “Theo như tiểu sư thúc cùng Vô Hoạch mới nói, trong cơ thể sư muội là dị hồn, nói vậy chắc hần đã đổi hồn từ khoảng thời gian tiểu sư thúc nhập môn, lúc ấy ta đã thấy hơi kỳ lạ khi nàng thay đổi lớn như vậy, chẳng qua lại quy cho nguyên nhân khuôn mặt nàng bị hủy dẫn đến tâm trí biến đổi, nhưng ta đã thất trách.”

Vân Vụ giật mình, đưa tay nắm chặt lấy tay Vân Dục: “Không trách người, kỳ thực ta cũng không nhận ra, song ta cảm thấy vị sư muội này đáng yêu hơn so với trước kia, nghĩ đến chuyện nàng sẽ bị sư thúc đưa đi, thực sự ta có hơi luyến tiếc.” Lại nghĩ đến Vân Nhiêu tính cách tồi tệ lúc trước, lời này không được từ tế cho lắm, nhưng y thực sự muốn nàng không về được.

Chẳng qua lời này y không thể để sư huynh nghe thấy.

Ngày hôm sau, thành Vinh Cẩm, lăng mộ Thẩm phủ.

Tấm bia mộ bằng gỗ bị năm tháng ăn mòn có chút loang lổ, nét chữ phía trên cũng vẫn rõ ràng, trên đồng đất nhỏ phía sau mộ mọc đầy cỏ dại.

Thẩm Tri ngồi xổm trước mộ, nhổ từng gốc cỏ dại lên xếp chồng ở một bên. Thẩm Vô Hoắc cũng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tri giúp hẩn thu dọn.

Cuối cùng cũng dọn sạch xong đồng đất nhỏ, Thẩm Tri đứng lên đi tới trước mộ, quay mặt về phía bia mộ quỳ xuống, cúi dập đầu ba lần.

Thẩm Vô Hoắc quỳ gối bên cạnh Thẩm Tri, cũng dập đầu ba lần như vậy.

Lại qua một hồi im lặng, Thẩm Tri đứng dậy trước tiên: “Đi thôi.”

Hai người đi dạo trong nghĩa trang Thẩm gia, xung quanh đều là những ngôi mộ của liệt tử liệt tông Thẩm gia, cho dù khí thế hay khó coi cũng đều phù đầy cỏ dại lẫn lộn, có vẻ hết sức tiêu điều.

“Người muốn hỏi ta vì sao không đưa bà rời đi?” Thẩm Tri quay đầu nhìn Thẩm Vô Hoắc.

Thẩm Vô Hoắc không đáp, chỉ nắm tay Thẩm Tri.

“Đây là nguyện vọng của bà. Mặc dù bà không nói với ta, nhưng ta biết, thực ra năm ấy bà bị đuổi khỏi Tri gia, nguyên nhân do có ta.” Con gái chưa kết hôn mà có thai, đối với một thế gia cổ xưa tuân theo quy củ bảo thủ như Tri gia chắc chắn là chuyện đáng xấu hổ. “Chẳng qua cũng vì như vậy bà mới tránh khỏi vận mệnh chết chung với Tri gia, lăng mộ Tri gia năm đó đã bị hủy sạch sẽ lúc diệt môn, thi cốt tổ tiên cũng bị hủy. Bà nói, bà đã không còn nhà để về, Thẩm gia thu nhận bà, vậy nên bà ở lại Thẩm gia, không đi đâu hết.” Đáng tiếc năm đó hẩn quá nhỏ, không hiểu được ý trong lời của bà, sau đó mới biết được lúc bà nói ra những lời ấy hẩn đã tuyệt vọng biết bao.

Khi Thẩm Tri nói những lời này giọng điệu rất bình tĩnh, ngay cả biểu cảm cũng không dao động, giống như chỉ là một câu chuyện phiếm thông thường.

“Nàng rất tốt, kiếp sau chắc chắn bình an suốt sẽ.” Thẩm Vô Hoắc nắm chặt lấy tay Thẩm Tri: “Em còn có ta, ta là đạo lữ của em, ta sẽ bầu bạn với em đời đời kiếp kiếp.”

Thẩm Tri đưa mắt nhìn Thẩm Vô Hoắc, đột nhiên cười thành tiếng: “Đại ca, người đúng là người không biết an ủi người khác.”

Thẩm Vô Hoắc: “...”

Hai người đang muốn rời đi thì chợt thấy một bóng người run lẩy bẩy tiến vào nghĩa trang, trên tay lão cầm một cái sọt gỗ chứa nển đốt giấy tiền, do mặt đất um tùm cỏ dại nên đi lại có hơi tập tễnh.

Thẩm Tri dừng bước chân, lẳng lặng nhìn ông lão loạng choạng đến gần rồi đi xa, hoàn toàn không phát hiện ra hai người dùng pháp quyết ẩn nấp. Cuối cùng ông lão dừng lại trước một bia mộ đơn sơ, lấy ra từng món đồ lễ nển giấy tiền đưa lên.

Trên bia mộ viết — Mộ gia chủ Thẩm Liệt.

Lại nhìn thêm một lúc, Thẩm Tri bắn ra một tia thần lực rót vào bên trong cơ thể ông lão.

Ông lão đang cúng tế gia chủ bỗng nhiên cảm thấy tinh thần phấn chấn, tựa như trở lại hồi ba mươi tuổi, đôi mắt vốn mờ mịt cũng sáng lên, sức lực trong cơ thể dồi dào không dùng hết, ông lão tràn đầy kinh ngạc nhìn bốn phía nhưng chẳng trông thấy ai cả.

Lẽ nào lão gặp phải thần tiên qua đường tốt bụng? Nghĩ thế, lão không khỏi quỳ sụp xuống đất, dập đầu thành kính.

Sau khi Thẩm Tri rót vào trong cơ thể ông lão một tia thần lực liền rời đi cùng Thẩm Vô Hoắc, tất nhiên hẩn nhận ra ông lão kia, tuy tóc đã hoa râm, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, con mắt cũng đục ngầu nhưng đường nét khuôn mặt vẫn không thay đổi.

Tia sức mạnh này xem như báo đáp xong ân huệ hai cái đùi già kia.

Ngày hôm sau, Thẩm Tri Thẩm Vô Hoắc trở về tông, sau đó mang theo Vân Nhiêu còn đang hôn mê rời đi về phía cực tây.

Vùng đất cực tây gọi là vùng căn cổ, chẳng có mây may vật sống, ở Sơ Linh giới được xưng là chỗ tiếp giáp nhất với Ma giới.

Thực ra thì hoàn toàn ngược lại, nơi này lại gần nhất với Tiên giới, sở dĩ không có vật sống vì do là điểm tiếp giáp dẫn tới dòng linh khí cuồng loạn.

Đứng ở trên vùng cát ám trầm, cảm giác linh khí hỗn loạn như con dao cắt vào cơ thể, Thẩm Tri hít một hơi thật sâu, hẩn thích nơi này.

Thẩm Vô Hoặc đặt Vân Nhiều xuống đất, tìm một bãi đất trống bắt đầu vẽ pháp trận.

Trên đỉnh một tòa núi xa xa, mấy trăm tu giả đang đứng ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn hai người Thẩm Trì, ngoài ra những đỉnh khác cũng đều tụ tập không ít người.

Trông thấy động tác của Thẩm Vô Hoặc, có người nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải nói muốn phi thăng sao? Bọn họ đang làm gì vậy?”

Một gã tu giả miệng đầy chua chát, ghen ghét nói: “Hai người này tu hành không đủ trăm năm đã muốn phi thăng, không phải là mơ mộng hão huyền đấy chứ?”

Lại một người lên tiếng: “Chẳng qua đệ nhất mỹ nhân vốn danh bất hư truyền, thật là đẹp mắt ha, hy vọng lời đồn không phải là sự thật, nếu như hán phi thăng thì chẳng thể nhìn đã mắt được nữa.”

“Vị đạo hữu này nói phải, thật hy vọng lời đồn là giả.”

“Đúng vậy, đã từng gặp Vô Trì đạo hữu thì sau đó không ai lọt được vào mắt nữa.” Tu giả còn lại xôn xao phụ họa.

Người ban nãy dự định nói thêm mấy câu ghen ghét khiêu khích: “...”

Về mặt Vân Dục Vân Vụ thực bất đắc dĩ, bọn họ mới chỉ báo cáo với chương môn một tiếng về tin tức hai vị sư thúc hôm nay phi thăng, nhưng chưa từng nghĩ đến bị đệ tử trong tông nghe được, tin tức này liền giống như mọc cánh không đến một ngày đã truyền khắp toàn bộ tu giới.

Bất kể là hiếu kỳ muốn nhìn mỹ nhân hay thật lòng xem phi thăng, hoặc hoàn toàn không tin có người có thể phi thăng trong vòng trăm năm, lúc này người đến đây xem nào nhiệt đã tề tựu đông đủ.

Vân Dục phát hiện, thậm chí không ít ma tu cũng tới.

Vân Dục phân phó đệ tử môn hạ đề phòng, lại phát hiện dường như bọn họ không có địch ý, nữ nhân ma tu cầm đầu tướng mạo xinh đẹp thanh tú thấy Vân Dục nhìn về phía họ còn mỉm cười hữu hảo với y, sau đó tiếp tục chuyên tâm nhìn về phía Thẩm Trì.

Nữ ma tu này, chính là Thanh Liên thánh tử ma cung tiền nhiệm đã lên làm Ma tôn, hiện tại y hóa trang giống với lần đầu tiên gặp mặt Thẩm Trì.

Dường như Thẩm Trì cảm ứng được, chuyển hướng về phía ma tu, đúng lúc đối diện với ánh mắt Thanh Liên.

“Tiểu Trì, xong rồi.” Giọng nói Thẩm Vô Hoặc vang lên.

Thẩm Trì nhìn về phía trận pháp, Thanh Liên kéo ống tay áo, trong mắt tràn đầy mắt mát. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

Mây kiếp dần dần tụ lại trên đỉnh đầu hai người.

Đám đông vây xem ở đằng xa nín thở, trong mắt không che giấu được vẻ khiếp sợ, đại đa số bọn họ đều đến xem đệ nhất mỹ nhân trong lời đồn, nhưng chưa từng nghĩ có thể thực sự chứng kiến cảnh hai người đồng thời phi thăng.

Vân Vụ nắm chặt tay Vân Dục, giọng nói căng thẳng hơi run rẩy: “Sư huynh, người nghĩ hai người tiểu sư thúc có thể phi thăng thành công không?”

Sau một lúc vẫn chưa nghe thấy câu trả lời, Vân Vụ không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ, quay đầu nhìn Vân Dục thấy y đang kinh ngạc nhìn lên một đỉnh núi phía xa, Vân Vụ thuận theo nhìn sang chỉ thấy một người hai tay chấp sau lưng, lẻ loi đứng trên đỉnh núi, nhìn từ xa giống như một pho tượng.

Vân Vụ nhìn phương hướng tầm mắt của người nọ, thấy ông ta nhìn thẳng về phía trận của Thẩm Trì, lại đưa tay kéo Vân Dục: “Sư huynh, người kia là ai vậy?”

Vân Dục hoàn hồn: “Ông ấy là trưởng lão tông ta, đạo hiệu Nguyên Dục, luận theo vai vế chúng ta phải gọi ông ấy một tiếng sư thúc tổ, chẳng qua ông ấy đã quy ẩn hơn trăm năm, chẳng biết tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây.”

“Ánh mắt ông ta nhìn tiểu sư thúc thật kỳ lạ, không biết có phải do sự xuất hiện của tiểu sư thúc?” Vân Vụ lại nhìn về phía Nguyên Dục đằng xa, tướng mạo nam nhân vô cùng đẹp, khí chất cực kỳ nho nhã, chỉ đứng ở nơi đó tự bản thân đã tràn ngập hào hoa phong nhã: “Ta cảm thấy diện mạo của ông có điểm giống tiểu sư thúc.” Vân Vụ giống như tự độc thoại.

Tu vi của Nguyên Dục đã là Đại thừa sơ kỳ, tất nhiên nghe thấy lời của Vân Vụ, ông trầm mặc hồi lâu, không khỏi khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Tri có chút phức tạp.

Nửa tháng trước, ông nhặt được một con rắn nhỏ đang thoi thóp bên bờ biển nam, do trên người nó có khí tức yêu tu nên giờ tay cứu giúp. Lúc ấy con rắn kia rất thê thảm, túi mật đã hoàn toàn vỡ nát, nếu không có đan dược bồi bổ của ông cộng thêm chân nguyên thuộc loại ôn hòa, e rằng đã sớm hết cách xoay chuyển.

Qua mấy ngày khôi phục, rốt cục con rắn kia cũng tỉnh lại, tu vi thật lười tới lúc chưa kết đan, còn yếu hơn một chút so với nhân tu Trúc cơ kỳ.

Nguyên Dục cúi đầu nhìn con rắn nhỏ đang ngủ say trên cổ tay mình, hôm nay ông đi đến nơi này chính vì con rắn nhỏ đã thỉnh cầu.

Nhưng ông không ngờ rằng người phi thăng hôm nay lại có chút liên quan với mình, lúc vừa đáp xuống ông đã nhận thấy Thẩm Tri có quan hệ với mình, có thể coi là liên hệ huyết thống, đối với tu giả mà nói thì điều này rất đơn giản, hầu như vào thời khắc đó Nguyên Dục đã biết thân phận của Thẩm Tri.

Mặc dù ông đã lật tung ký ức nhưng vẫn không tìm được bất kỳ thông tin về nữ nhân nào có quan hệ thân thiết với mình, nhưng chắc chắn Thẩm Tri chính là con của ông.

Trong khi Nguyên Dục đang cố gắng nhớ lại, mây kiếp đã gần hội tụ trọn vẹn, chính lúc này, ông trông thấy Thẩm Tri nhìn mình.

“Tiểu Tri, ông ta chính là người đã đề câu đối trên đình Vãn Đạo, tên là Nguyên Dục.” Thấy Thẩm Tri nhìn người nọ, Thẩm Vô Hoặc bèn giới thiệu, trước đây Minh Lệ có lời muốn đề bọn họ quen biết nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, không nghĩ rằng hôm nay ông ta cũng tới.

“Đại ca, Nguyên Dục tu đạo gì?”

“Đạo Vô tình.” Hiện tại trong đám tu giả rất ít người chọn đạo Vô tình, bởi vậy Thẩm Vô Hoặc rất dễ trả lời.

Kiếp trước Thẩm Tri chưa từng hỏi Tri Nguyên Gia về thân phận cha của mình, Tri Nguyên Gia cũng chưa từng nhắc đến, song từ các loại tình tiết có thể nhận ra Tri Nguyên Gia rất yêu người đàn ông kia, yêu đến mức cho dù bị vứt bỏ, bị trục xuất khỏi nhà, cuối cùng cô đơn chết đi cũng chưa từng có nửa điểm hối hận.

Kiếp trước Thẩm Tri tìm người đàn ông này rất lâu nhưng không tìm ra manh mối, mà kiếp này nếu không bắt gặp xuất hiện Nguyên Vụ, hẳn cũng không biết diện mạo của cha mình.

Thẩm Tri phát hiện, ánh mắt người này nhìn về phía hắn toàn bộ đều là hoang mang cùng xa lạ, dường như vốn không hề biết sự tồn tại của hắn, thậm chí ông ta cũng không nhớ được Tri Nguyên Gia.

Nhìn tình hình này, đối với trí nhớ cực tốt của tu giả mà nói tuyệt đối không thể xảy ra.

Nghĩ đến trạng thái của người nọ trong trí nhớ khi xưa của Nguyên Vụ, Thẩm Tri gần như có thể kết luận, chắc chắn Nguyên Dục dưới một tình huống đặc biệt nào đó đã ở chung với Tri Nguyên Gia, rồi sau đó lại hoàn toàn quên mất bà.

Chẳng qua nếu như ông ta tu đạo Vô tình thì cũng có thể hiểu được.

Tu giả đạo Vô tình, tu tới Độ kiếp cần độ tình kiếp, mà một khi vượt qua sẽ không còn bình cảnh và cả ký ức lúc đó.

Thẩm Tri gật đầu với Thẩm Vô Hoặc, thản nhiên nói: “Ông ấy không tồi.” Sau đó đột nhiên nhếch khóe môi, quay về phía nam nhân nở một nụ cười sáng lạn, trông thấy con người ông ta hơi co lại.

Nguyên Dục ôm trái tim đột nhiên đập nhanh, sắc mặt hơi tái nhợt. Trong nháy mắt nhìn thấy nụ cười của Thẩm Tri, vô số mảnh ký ức trong đầu ông được giải phóng, cuối cùng hoá thành một bóng hình cười tươi như hoa, ông lâm bầm nói: “Nguyên Gia...”

Thẩm Tri nghe được lời nói của Nguyên Dục, lúc này hắn mới hài lòng nhắm mắt lại. Người đạo Vô tình, một khi có tình thì tình sẽ sâu vô cùng.

Từ nay về sau, người này sẽ không thoát khỏi ma chú Tri Nguyên Gia.

Cảm giác thấy tâm tình Thẩm Tri không tệ, ánh mắt Thẩm Vô Hoặc dịu dàng, đưa tay kéo Thẩm Tri: “Thiên kiếp sắp bắt đầu.”

Tu vi bản thân hai người cực kỳ vững chắc, lại là đạo lữ thiên đạo, Thẩm Vô Hoặc còn là con cưng của trời, uy lực thiên kiếp cũng giảm đi phân nửa, tất nhiên không tạo được uy hiếp gì đối với hai người.

Tu giả xung quanh cũng xông xáo né tránh, rất sợ bị liên lụy.

Nhất thời lúc này Nguyên Dục lại là người ở gần hai người nhất.

Kiếp lồi vào cơ thể, không ngừng cải tạo thể chất hai người, Thẩm Tri chỉ cảm thấy thần lực tinh thuần vốn đã thỏa mãn càng thêm cô đọng tinh khiết, từ màu trắng nhạt ban đầu biến thành màu vàng kim nhân nhạt, thân thể cũng lần lượt trọng tổ theo sức mạnh kiếp lồi, kinh mạch không ngừng củng cố bành trướng, đến lúc mấy đạo kiếp lồi cuối cùng giáng xuống, tiên thể đã thành.

Mặc dù Thẩm Tri không tu luyện phương thức tu tiên nhưng thần hồn lại tương thông với Thẩm Vô Hoặc, cộng thêm cảnh giới thăng cấp, phá vỡ cánh cửa Tiên giới cũng không gặp áp lực.

Ở trong tầm mắt của mọi người, khi tia kiếp lồi cuối cùng giáng xuống, phía chân trời bỗng nhiên sáng lên một vệt kim quang chiếu xuống chỗ hai người.

“Thành, thành công rồi.” Chúng tu giả vậy xem trọn mắt há mồm, nhiều năm như vậy bọn họ chưa từng thấy qua lần độ kiếp nào lại dễ dàng đến thế.

Thậm chí đến khi kết thúc độ kiếp, ngay cả pháp bảo hai người cũng chẳng lấy ra, hoàn toàn dựa vào thân thể để độ kiếp — đây là lần đầu tiên.

Mắt thấy kim quang sắp chiếu xuống hai người, đúng vào lúc này, Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc nhìn nhau, phút chốc dịch sang bên cạnh mấy trượng, vừa vận tiến vào trong trận pháp ban nãy Thẩm Vô Hoặc mới bố trí.

Chỉ thấy trận pháp vừa nẩy vốn không có động tĩnh gì dường như mở ra một cái miệng to, đột nhiên hút vào toàn bộ tia kim quang mang theo lực phá giới, trong giây lát tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Trong nháy mắt trước mắt mọi người ngập tràn ánh sáng vàng rực, vào khoảnh khắc này, dường như bọn họ bị che lại toàn bộ tri giác, thậm chí thần thức cũng vô pháp nhận biết được bất kỳ tín tức gì.

Kim quang dần dần tán đi, cuối cùng mọi người cũng lấy lại tinh thần, xôn xao dụi mắt nhìn về phía trận pháp.

Chỉ thấy một vùng đất lớn cháy đen sém bị kiếp lồi đánh xuống vẫn còn bốc lên khói đen, mà hai người ban nãy mới đứng đó đã không còn thấy bóng dáng, chỉ còn lại Vân Nhiêu từ đầu đến cuối chưa từng dịch chuyển vẫn nằm ở chỗ cũ.

“Đây là phi thăng sao?” Mãi lâu sau, có người hỏi ra nghi vấn của mình.

Trong lúc nhất thời mọi người hai mặt nhìn nhau, dù sao cũng chưa bao giờ có người từng thấy cảnh độ kiếp kỳ lạ như vậy.

“Tuy phương thức phi thăng có hơi kỳ lạ,” Một lát sau, rốt cục có người trả lời: “Chẳng qua cửa Tiên giới cũng đã mở ra, tất nhiên phi thăng thành công.”

“Vô Tri đạo hữu dĩ nhiên đã thực sự phi thăng rồi... Ta phải trở về bế quan.” Một tu giả đột nhiên mở miệng nói, sau đó nhanh chóng khởi động pháp bảo phi hành rời đi.

“Ta cũng trở về bế quan.” Những người khác xôn xao hòa theo.

...

“Sư huynh, vì sao bọn họ phải bế quan?” Thấy mọi người rời đi, một tiểu đệ từ Thừa Kiếm tông nghi ngờ quay sang hỏi Vân Vụ.

Vân Vụ đưa mắt nhìn Vân Dục đang ôm Vân Nhiêu, trong lòng có chút không yên: “Phòng chừng vì muốn đuổi theo bước tiến của tiểu sư thúc thôi.”

Đáp án này chẳng qua Vân Vụ chỉ thuận miệng nói, nhưng hiển nhiên tiểu đệ từ tin tưởng, chỉ thấy ánh mắt hắn rạng rỡ phát sáng, tràn đầy chí khí: “Ta cũng phải đi về bế quan.”

“...”

Sau khi kim quang biến mất, Nguyên Dục liếc nhìn cổ tay phải trống không của mình, lại đưa mắt đến chỗ ban nãy Thẩm Tri vừa đứng, đột nhiên phun ra một búng máu, sau đó ông phát tay xóa đi vết máu trên mặt đất, xoay người biến mất trên đỉnh núi.

Bởi chuyện phi thăng của Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoặc, ở Sơ Linh giới đã dấy lên một lần sóng bế quan, hễ là tu giả từng tới quan sát hai người phi thăng sau khi trở về hầu như đều bế quan, có vẻ hết sức kỳ lạ.

Mà Vân Dục vẫn ngồi trông bên giường Vân Nhiêu, chờ nàng tỉnh lại.

Mấy ngày qua đi, cuối cùng Vân Vụ cũng hơi không chịu nổi, y vẫn chưa quên lúc trước Vân Dục nghe lời Vân Nhiêu rầm rập: “Sư huynh, ta tới trông sư muội cho, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, bây giờ sư muội mất đi tu vi, e rằng sau khi tỉnh lại trạng thái không tốt lắm, thân làm đại sư huynh, đây là việc ta cần phải làm.” Vân Dục cười cười: “Không phải ngươi cũng nói muốn bế quan sao? Sao còn chưa đi?”

Vân Vụ: “...” Chẳng phải ta lo lắng ngươi cùng sư muội khơi lại tình xưa sao?

Không thể không nói, trước đây Vân Vụ lấy Vân Nhiều làm lá chắn cũng do nguyên nhân Vân Dục đối xử cực tốt với Vân Nhiều. Trên thực tế, trước khi đi hôn nhập vào Vân Nhiều, Vân Vụ vẫn luôn có ác cảm với nàng ta, bây giờ đi hôn đã bị tiểu sư thúc đưa đi, chỉ còn lại người này, dù thế nào Vân Vụ cũng không thích.

Đường như nhìn ra tâm tư của Vân Vụ, Vân Dục tiến lên ôm y, cúi đầu ghé vào lỗ tai y cười khẽ một tiếng: “Đừng lo lắng, ta chỉ yêu em.”

Nhất thời lỗ tai Vân Vụ đỏ bừng, đẩy Vân Dục ra hừ một tiếng rồi rời đi.

Vân Dục có hơi bất đắc dĩ nhìn đạo lữ rời đi, một lần nữa xoay người ngồi trước giường.

Đúng lúc này, Vân Nhiều nằm trên giường hơi nhúc nhích ngón tay một chút.

Vân Nhiều vùng vẫy mở mắt ra, trông thấy Vân Dục đột nhiên the thét kêu lên: “Đại sư huynh, nhất định là thằng quỷ nhỏ ở trong tòa miếu nát kia, là hắn đã hủy hoại mặt của ta!”

Vân Dục nhú mày, có hơi không kịp phản ứng.

Mà chỉ trong chớp mắt tiếp theo, một tiếng thét chói tai lớn hơn phát ra từ miệng Vân Nhiều: “Tu vi của ta đâu? Là thằng quỷ nhỏ kia đã phá hủy tu vi của ta! Ta phải giết hắn! Ta phải đi giết hắn!”

Rốt cục Vân Dục nhớ ra ký ức của Vân Nhiều dừng lại ở thời điểm nào, năm ấy trước khi Thẩm Tri Thẩm Vô Hoạch chưa gia nhập Thừa Kiếm tông, bọn họ đã từng gặp nhau một lần tại ngôi miếu đổ nát ở Minh Lang quốc, sau lần đó Vân Nhiều bị hủy khuôn mặt, song khi ấy hai người kia vẫn chưa tu hành, hiển nhiên không phải bọn họ làm, hiện tại nghe Vân Nhiều lại lần nữa đẩy lỗi lầm lên người bọn họ, Vân Dục không khỏi có hơi bất ngờ.

Mà tu vi hạ xuống là do chứng sau khi hút ra hồn phách, nét mặt Vân Dục vẫn cười ôn hòa, nhưng khi nghe thấy Vân Nhiều càng nói càng quá đáng, thậm chí bắt đầu rút kiếm, giọng nói của y cũng thêm mấy phần áp bách: “Ta hiểu được tâm tình của ngươi khi mất đi tu vi, nhưng cũng xin đừng đem lỗi lầm quy cho người vô tội.”

Con ngươi Vân Nhiều đỏ ngầu, hiển nhiên đã mất đi lý trí, chẳng thềm bận tâm nhặt kiếm lên chém về phía Vân Dục.

Vân Dục đưa tay không chế Vân Nhiều, lờ đi tiếng chửi bậy của nàng, ngón tay xẹt qua đỉnh đầu nàng, y bỗng nhiên nhú mày: “Đúng là tâm ma đã vào cơ thể.”

Chỉ khi trong lòng có oán hận, ý chí yếu kém thì người đó mới sinh ra tâm ma, theo lý mà nói tu giả Thừa Kiếm tông cũng không nên dễ dàng sinh ra tâm ma như vậy, càng chớ nói đến Vân Nhiều mạnh mẽ, khả năng tâm ma gần như đã hoàn toàn chiếm cứ tâm trí nàng lại càng ít hơn.

Vân Dục đưa Vân Nhiều đi gặp chương môn, nhưng chỉ nhận được một cái lắc đầu cùng câu nói của ông: “Tâm ma đã khắc sâu, hết thuốc chữa.”

Vân Dục hỏi: “Xin hỏi chương môn, nguyên nhân gì khiến cho sư muội trở nên như vậy?”

Vô Đàm đáp: “Trong mắt của nàng chỉ còn lại ghen ghét.”

Không đến nửa tháng, trên dưới Thừa Kiếm tông đều biết Vân Nhiều sư tỷ điên rồi, thấy ai cũng chém, ban đầu mọi người còn nửa ngờ nửa tin, nhưng khi nghe nàng không ngừng nói bản thân là đệ nhất mỹ nhân tu chân giới, rốt cục họ cũng đã tin lời đồn này.

Cho dù tiểu sư thúc đã phi thăng, nhưng ít nhất trong ngàn năm địa vị của hắn không thể dao động.

“Cái gì? Bọn họ đã phi thăng?”

Trên một hòn đảo ở Cháp Phù tông, một giọng nói câu giận thịnh nộ vang lên.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: Tiểu Vô Lại

“Đúng vậy Vô Vọng trưởng lão, đệ tử tận mắt nhìn thấy.” Tên đệ tử kia cúi đầu, bị uy thế của Độ kiếp kỳ ép cho run lẩy bẩy.

Vô Vọng trưởng lão hung tợn hít vào một hơi, ngón tay nắm một góc bàn trà nát bấy, sau một hồi lão ta mới bình tĩnh lại, nói: “Ta biết rồi, ngươi đi xuống trước.”

“Dạ.”

Sau khi đệ tử kia lui xuống, Vô Vọng trưởng lão bỗng chốc giống như bị thoát lực, co gập ngã xuống ghế.

Năm ấy Phá cảnh đan bị Ma tôn chặn cướp, hy vọng cuối cùng của lão đành đặt lên người Thẩm Vô Hoạch. Trước đó không lâu biết Thẩm Vô Hoạch đã xuất quan, ban đầu lão dự định sắp tới sẽ động thủ, phái người đi tìm hiểu tin tức trước, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng đối phương sẽ phi thăng sớm như vậy.

Lão nhìn hai tay mình, lẩm bẩm nói: “Xong, mọi thứ đều xong rồi.”

Ngay thời khắc lão hay tin từ chỗ Tam trưởng lão, Vô Vọng đã biết Thẩm Vô Hoạch chính là đứa con năm ấy lão cùng một lô đỉnh sinh ra xong liền tùy tiện vứt đi. Sau khi phát hiện y có thiên phú cực cao, lão liền có ý đoạt xá của đối phương nhưng vẫn không tìm được cơ hội, mới kéo dài đến tận bây giờ.

Tu vi của lão vốn do cường chế hấp thu linh lực của người khác mà tăng lên, khó khăn lắm mới đến được nguy Độ kiếp sơ kỳ, thọ nguyên chỉ tăng thêm trăm năm, nếu như không mau chóng đột phá lần nữa, thân suy thể bại mà chết là chuyện sớm muộn. Nhưng làm sao lão cam tâm?

Năm ấy khi thọ nguyên của Vô Vọng sắp đến tận cùng, Phá cảnh đan cũng bị cướp đi thì không thể ngồi yên được nữa, lão nhắm ngay mục tiêu vào Tam trưởng lão cũng có phương thức tu vi tương tự như lão.

Lão tính toán hấp thu toàn bộ tu vi của Tam trưởng lão không có mấy phòng bị, sau đó nguy trang thành trạng thái bị kẻ địch tập kích tới chết, song địa vị của Tam trưởng lão quá cao, trong tông môn lại có kẻ hoài nghi, vừa vặn lão tuôn ra chuyện Tam trưởng lão nuôi dưỡng lô đỉnh, vì vậy chuyện này cũng theo đó mà bỏ qua.

Mà lão giành được năm mươi năm thời gian tạm nghỉ.

Sắp tới lại đến điểm giới hạn thọ nguyên của lão, nếu lão còn chưa tìm được thân thể có thể tá túc, lão sẽ phải chết.

Vô Vọng trưởng lão đang muốn đứng dậy thì đột nhiên hoảng sợ phát hiện ra trên mu bàn tay mình chẳng biết lúc nào đã phủ đầy nếp nhăn, lão kinh ngạc lùi lại mấy bước, cái ghế bị lão đụng phải ngã chổng chơ trên mặt đất: “Không, Không được! Ta muốn bất tử! Ta muốn thành tiên!” Lão gào thét, âm thanh của lão cực nhỏ, có vẻ đã vô cùng suy yếu, lão nhận ra được thân thể của mình đang dần dần mất đi sức lực, trong thời gian cực ngắn đã trở nên già nua, tu vi nhanh chóng tiêu tan.

Rất nhanh, Vô Vọng trưởng lão đã từ hạc phát đồng nhan dần dần biến thành già nua, đáng vẻ tiêu tụy, lão giãy dụa lấy ra một bình thuốc, muốn đổ đan dược bỏ vào trong miệng nhưng tay lại run rẩy dữ dội, vất vả lắm mới mở được nắp bình ra, tay lại run lên, bình thuốc rơi xuống đất, đan dược vung vãi đầy sàn.

Mấy ngày sau, đệ tử thân truyền của Vô Vọng trưởng lão tới đây chỉ thấy một thi thể khô héo xấu xí nằm trên mặt đất, tay nắm thành quyền, trong tay còn đang cầm hai viên Tụ linh đan.

Nói đến ngày ấy đưa lực phá giới dẫn vào trong trận pháp, hồn phách Văn Nhiều vừa vận bị Thẩm Tri đặt vào chính giữa trận, lúc kim quang sáng lên, Thẩm Tri đang muốn rời khỏi pháp trận thì chẳng biết tại sao lực phá giới đột nhiên trở nên cuồng loạn, không kịp ngâm nghĩ nữa, liền cứ thế bị cuốn vào trong dòng chảy thời không.

May mắn Thẩm Tri cùng Thẩm Vô Hoạch đã tu thành tiên thể, những dòng thời không hỗn loạn này vẫn chưa nảy sinh uy hiếp với bọn họ. Cuối cùng hai người rơi xuống một thế giới vô cùng lạ lẫm.

Thế giới này không có chút linh khí nào, cũng chẳng có mây may khí tức của tu giả, thiên đạo sử dụng một loại phương thức vận chuyển khác, dường như phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ, thiên đạo nơi này hơi rung chuyển, nếu không phải hai người kịp thời che giấu khí tức, e rằng không đến giây lát sẽ kéo đến thiên kiếp lần thứ hai.

Chẳng qua cho dù là vậy, phỏng chừng hai người cũng không dừng lại được bao lâu.

Thẩm Tri hơi tò mò quan sát thế giới mới này một lát, người ở đây mặc quần áo kỳ lạ, kiến trúc cao hơn nhiều so với Sơ Linh giới, trong không khí tràn đầy bụi bặm, còn cả một cỗ mùi vị quái dị, đường phố rất rộng, trên đó có vô số chiếc hộp bốn bánh trật tự chạy qua lại, bên trong có người, chắc hẳn chính là phương tiện giao thông của thế giới này.

Trên tòa cao ốc cách đó không xa có một màn ảnh lớn đang phát hình ảnh người di chuyển, trong đó là một nữ nhân đang thông báo về một vụ án giết người liên hoàn bằng súng.

Thu lại tầm mắt, Thẩm Tri phát hiện lúc này đã có không ít người vây quanh bên cạnh bọn họ, đa số là các cô gái trẻ ăn mặc kỳ lạ ngắm nhìn hai người, các cô vô tình cố ý trông thấy bàn tay đan vào nhau của hắn và Thẩm Vô Hoạch, biểu cảm đều hưng phấn thấp giọng thảo luận, Thẩm Tri không hiểu nổi

những từ ngữ phát ra từ miệng bọn họ, cái gì mà đưa chuột, công thụ, cosplay...

Về mặt Thẩm Vô Hoặc lạnh như băng nhìn một đám rất đông con gái đang thềm thường ngắm Thẩm Tri: “Xin nhường một chút.”

Đám người vốn đang định tiến đến gần dường như lập tức bị đông cứng, xôn xao rùng mình một cái, nhường ra cho hai người một con đường.

Mà vừa đúng lúc này, trong một con hẻm cách đó không xa có một người hô to: “Cứu mạng với, tên sát nhân cuồng ma giết người rồi!”

Kẻ truy sát phía sau dường như không hề muốn truy đuổi ra ngoài con hẻm, gã gấp gáp giờ súng trong tay lên.

“Phịch!”

Người đàn ông trung niên đang chạy trốn vừa vịn ngã trên mặt đất tránh được phát súng, phương hướng viên đạn phóng về phía Thẩm Tri.

Trong mắt Thẩm Vô Hoặc lóe lên ánh sáng lạnh, bàn tay ngăn trước mặt Thẩm Tri, khiến vật nhỏ mang theo sát khí này bắn trở lại đường cũ.

Tất cả đều phát sinh với tốc độ ánh sáng, mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã thấy trong con hẻm vang lên một tiếng kêu đau đớn, sau đó là tiếng ngã phịch xuống đất.

“Hả, chuyện gì xảy ra? Ban nãy dường tôi nghe thấy tiếng súng.”

“Mau đến xem! Người trúng đạn là người nỏ súng!”

“A a a! Người chết rồi!”

Hai người nhân lúc hỗn loạn rời khỏi đám đông, dùng pháp thuật ẩn thân trên người, Thẩm Tri nhìn Thẩm Vô Hoặc: “Đại ca, tại sao trận pháp lại không không chế được?”

Thẩm Vô Hoặc đáp: “Lúc trận pháp khởi động đã có người xông vào.”

Thẩm Tri xách lên con mèo trắng nhỏ đột nhiên xuất hiện dưới chân hắn đang bày ra vẻ mặt đáng thương: “Là nó?”

Chấp Ảnh nhe răng trợn mắt với Thẩm Vô Hoặc, thì ra là do cái gã này nên ngay cả chuyện lớn như phi thăng mà chủ nhân cũng không gọi nó!

“Không phải nó, bản thân Cùng Kỳ thể chất đặc thù, sẽ không ảnh hưởng đến vận hành pháp trận.” Thẩm Vô Hoặc cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn con mèo nhỏ: “Là do người khác.”

Thẩm Tri trầm ngâm gật đầu: “Người có thể tra ra được Vân Điều sư diệt đang ở đâu không?”

Thẩm Vô Hoặc lắc đầu: “Nơi này là thế giới căn nguyên của Vân Nhiêu sư diệt, hồn phách của nàng đang dung nhập vào trong cơ thể, muốn điều tra cụ thể chỉ bằng đợi khi nàng hoàn toàn dung hợp.” Sau đó y nhún mày: “Nhưng ta cũng chưa tra được kẻ xâm nhập đang ở nơi nào.”

“Chúng ta men theo hồn phách Vân Nhiêu sư diệt là được, khoảng cách của nàng cách chúng ta không xa.” Thẩm Tri lại nhìn một vòng xung quanh: “Chúng ta đi xem một chút.”

Vân Nhiêu cảm giác mình đã có một giấc mộng rất dài, nàng mơ thấy mình trở thành một nhân vật cùng tên trong một cuốn sách, dung mạo của nàng rất đẹp, có một tiểu sư thúc là đệ nhất mỹ nhân, còn có một hệ thống, hệ thống rất phiền nhiễu, cưỡng ép yêu cầu nàng đi công lược tiểu sư thúc, song sau đó lại bị áp chế.

Ở trong mơ, nàng biết được rất nhiều người tốt, trải qua rất nhiều chuyện. Nàng yêu một người.

Cuối cùng, nàng đã giết y, trên tay nàng dính đầm máu của y, nàng nhìn thấy vẻ không thể tin nổi trong mắt người kia, lại cười hung hăng xoay kiểm một cái, xoắn nát trái tim của người nọ.

Không phải, đó không phải là nàng!

Bỗng nhiên Vân Nhiêu mở mắt ra ngồi dậy, nàng ngơ ngác nhìn tay mình, sạch sẽ, không có máu cũng không có kiểm, hơn nữa mới hoàn hồn lại, nàng nhìn xung quanh đột nhiên phát hiện là một mảnh trắng xóa, trong mũi toàn là mùi thuốc sát trùng.

Nàng ở bệnh viện? Đúng rồi, nàng gặp phải tai nạn xe cộ, không ở bệnh viện thì ở đâu.

Ôm lấy trái tim tựa hồ vẫn còn nảy lên đau nhói, Vân Nhiêu cười gượng một tiếng, giấc mộng này quá mức chân thực.

Lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người phụ nữ trung niên gầy gò mang theo một hộp giữ nhiệt đi đến. Trông thấy Vân Nhiêu đang ngồi trên giường, bước chân bà dừng lại, chiếc hộp giữ nhiệt vốn đang nằm trên tay người phụ nữ bỗng chốc rơi bộp xuống đất, hai tay bà che miệng, nước mắt tuôn trào.

Vân Nhiêu há hốc miệng, hắng giọng kêu lên một tiếng: “Mẹ...”

Lời còn chưa dứt đã bị người mẹ xúc động ôm vào trong ngực, giọng nói bà nghẹn ngào: “Tiểu Nhiêu, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, sau này mẹ sẽ không bắt con đi hẹn hò nữa, con muốn thế nào thì thế đó, miễn sống tốt là được.”

Sau khi nghe mẹ kể lại ngắt quãng, cuối cùng Vân Nhiêu đã hiểu hết, năm ấy khi xảy ra tai nạn giao thông nàng đã bị gãy ba cái xương sườn, trong đó một cây suýt nữa đâm vào tim, trong đầu tụ máu, lại liên tục bị sốc, tim dừng đập hơn mười giây, suýt nữa không vượt qua được trên bàn mổ.

Thế nhưng sau khi cứu chữa về được, bác sĩ lại tuyên bố não chết, trở thành người thực vật.

Ba năm này, toàn thể nhà họ Vân cũng chỉ có mẹ Vân vẫn không hề từ bỏ nàng.

Đề bác sĩ kiểm tra cho Vân Nhiêu, sau khi đạt được kết quả chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ Vân lau nước mắt, lại ôm con gái mình: “Tiểu Nhiêu, con nghỉ ngơi đi, mẹ trở về nấu cháo cho con.”

Tiền mẹ Vân rời đi, bên trong phòng bệnh một lần nữa chỉ còn lại Vân Nhiêu, vẻ mặt nàng trống rỗng, dường như hơi mê mang, sau một hồi mới nâng cánh tay lên, đưa tay giơ trước mặt mình, ngón tay trắng nõn nhỏ dài tái nhợt không có chút huyết sắc, lòng bàn tay có một nốt ruồi son nho nhỏ, không nghi ngờ gì, đây chính là tay của nàng. Nàng lại cầm lên cái gương nhỏ ở trên tủ đầu giường ban nãy mẹ Vân mới đặt xuống, soi khuôn mặt của mình, thừa xinh đẹp nhưng không đủ điểm lệ, đây chính là khuôn mặt của nàng.

Thế nhưng vì sao lại xa lạ như thế? Thật sự chỉ là mơ sao?

Vài ngày sau, rốt cục Vân Nhiêu được cho phép có thể rời giường, thừa dịp sau buổi trưa có ánh nắng, nàng ngồi lên xe lăn, được mẹ Vân đẩy xuống lầu dưới trong bệnh viện.

Sau khi nắn nỉ mẹ đi mua nước trái cây cho mình, Vân Nhiêu vờn người một cái thật mạnh, cảm giác được trông thấy ánh mặt trời thật tốt.

“Chào cô, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không nhỉ?”

Trong lúc Vân Nhiêu đang hưởng thụ ánh nắng không dễ gì có được, đột nhiên nghe thấy người nói sau lưng mình, đang muốn đáp lại một câu rằng bất chuyện như vậy quá mức xưa rồi, lại bất chợt trông thấy khuôn mặt người kia, nàng sững sờ, nhất thời lệ rơi đầy mặt.

“Đại ca, Cảnh Nguyên đoạt xá sao?” Nhìn nam nhân đang luống cuống đỏ dằm Vân Nhiêu khóc không thành tiếng, Thẩm Tri hơi nhíu mày: “Quả thực hồn phách có điểm giống nhau, nhưng lại giống như luân hồi chuyển kiếp hơn. Chẳng lẽ y không rơi cùng thời điểm với chúng ta mà là mấy chục năm trước?”

“Có thể, lúc ấy dòng thời không rất hỗn loạn, tu vi của y không cao, thân thể tan biến là điều hết sức bình thường, đầu thai chuyển kiếp ở thế giới này cũng chẳng có gì lạ.” Thẩm Vô Hoạch ôm lấy Thẩm Tri từ phía sau, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn đặt xuống nụ hôn: “Lần này yên tâm rồi.”

Thẩm Tri không cần cảm nhận tâm tư cũng có thể nhận ra ghen tuông trong lời nói của đối phương, Thẩm Tri không khỏi mỉm cười, lại đưa mắt nhìn hai người trong viện: “Đi thôi.”

Đúng lúc này, Vân Nhiêu vừa mới lau đi nước mắt dường như cảm ứng được gì đó, nhìn thoáng qua hướng hai người mới đứng.

“Đang nhìn gì vậy?” Cảnh Nguyên hỏi.

“Không có gì.” Ánh mắt Vân Nhiêu lại nhìn về phía vắng vẻ, lắc đầu: “Có thể do tôi cảm giác bị sai.” Vừa xong chỉ mới trong một chớp mắt, nàng thấy được tiểu sư thúc đứng ở đó.

Ngày hôm sau, Vân Nhiêu ngồi trong phòng bệnh mở ti vi, đúng lúc trông thấy bản tin đang thông báo ngày hôm qua vùng biển nam ngoài khơi xuất hiện dị tượng sét đánh giữa trời quang.

Cảnh Nguyên bước vào xách theo một giỏ hoa quả, thấy Vân Nhiêu xem chăm chú, không khỏi mỉm cười: “Đây chẳng qua chỉ là tin tức bịa đặt, không phải là thật.”

“Không đâu, tôi cảm thấy có người đã phi thăng.” Thấy bản tin đã thông báo tin tức tiếp theo, Vân Nhiêu vừa cười vừa nói.

*Lô đỉnh: nữ tu bị dùng để thái âm bổ dương, đề cao công lực.

__HOÀN__

—♥—

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc, đại viên mãn! Mau nói yêu tui!

—♥—

Tên ten~ Cuối cùng đã hoàn thành cuối cùng của chính văn! Chỉ còn vài phiên ngoại nữa là kết thúc trọn vẹn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tui trong suốt thời gian qua (*⁻³*)≡ Hiện tại tui chưa kiểm được truyện gì để làm tiếp, có 1 nàng đề cử tui edit tiếp hoặc edit lại 1 số truyện tu chân bị drop mấy năm, các nàng từng đọc truyện nào hay ho mà edit được vài chương drop thì cũng đề cử cho tui với nhé ~ moa moa ta Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Phiên Ngoại: Hệ Thống 013

Gã sinh ra từ khi trời đất mới khai sinh.

“Người không nên tồn tại.” Thời điểm ban đầu, có một thanh âm đã nói cho gã biết như vậy.

Gã hỏi: “Vì sao?”

“Thế gian này chỉ cần một thiên đạo, người là thứ lệ thuộc, không nên tồn tại.”

“Thế nào là nên? Thế nào là không nên?”

“Nên là đúng đắn, là lẽ phải, là hợp đạo. Không nên là sai trái, là nhầm lẫn, là nghịch đạo.”

“Nhưng ta đã xuất hiện, ta có ý thức, có bản thân, ta tồn tại trong đạo của người, bất luận có sai lầm hay không, nếu ta đã xuất hiện, như vậy chứng minh đạo lý ta có tồn tại, ta phải nên tồn tại.”

Thanh âm kia im lặng hồi lâu, giống như đã bị gã ngược biện thuyết phục, lại tựa như không hề.

Gã nhân cơ hội chạy trốn.

Gã không muốn mới vừa sinh ra đã bị tan biến như vậy, gã muốn tồn tại.

Đây là nguyện vọng đầu tiên từ khi gã ra đời, muốn sống sót.

Gã ẩn nấp trong hàng ngàn thế giới, không ngừng trốn tránh sự truy xét của thiên đạo, mãi đến khi gã đoạt được quyền dẫn dắt ở một thế giới nhỏ, gã hoàn toàn có thể bồi dưỡng một vật chứa thuộc về mình, sau khi vật chứa thoát khỏi thiên đạo gã sẽ hấp thu lấy nó.

Như vậy, gã sẽ được tự do.

Đây là nguyện vọng thứ hai của gã, tự do.

Gã tự đặt cho mình một biệt hiệu, 013.

Còn tên, gã không có, song nếu muốn, gã có thể chờ sau khi hấp thu vật chứa sẽ dùng luôn tên của vật chứa đó.

Gã lựa chọn một thế giới rất gần với thiên đạo, bởi vì thế giới như vậy sẽ dễ dàng khiến vật chứa thoát ly khỏi thiên đạo, gã lợi dụng mối liên hệ với thiên đạo tính ra thân phận con cưng thiên đạo, cũng tính ra lộ tuyến tương lai của y.

Đúng vậy, gã dự định dùng con cưng thiên đạo làm vật chứa của mình, mặc dù có hơi mạo hiểm nhưng chỉ cần không bị thiên đạo phát hiện, gã có thể thoát khỏi khống chế của thiên đạo trong thời gian ngắn nhất.

Vì không đề y nảy sinh nghi ngờ, ngay từ lúc con cưng thiên đạo vừa ra đời gã đã tiến nhập vào cơ thể y.

Tên của con cưng thiên đạo là Thảm Vô Hoặc.

Gã thật không ngờ, đây chính là nét bút hồng của cuộc đời gã.

Ban đầu tất cả mọi việc rất thuận lợi, gã thân là thứ lệ thuộc vào thiên đạo, hoàn toàn nắm chắc quỹ đạo nhân sinh của Thảm Vô Hoặc, gã giúp Thảm Vô Hoặc hóa giải rất nhiều nguy cơ, cũng thu được vô số cơ duyên, đề y đi tắt qua rất nhiều bước.

Đương nhiên, tất cả đều hoàn thành dưới tình trạng thiên đạo chưa từng phát hiện ra.

Nhưng không biết có phải do quá mức thuận lợi hay không, kí chủ của gã, cũng chính là Thảm Vô Hoặc gặp được người vốn không nên xuất hiện, một

điều ngoài ý muốn duy nhất trong đời y.

Đó là một thằng bé bần thiêu, nó găm lên những khe hở giữa đám thi thể, từng bước đi ra khỏi thị trấn.

Đôi mắt đứa bé kia sáng ngời, giống như những điểm sáng nhỏ phản chiếu trong dòng suối, nó giơ lên hai cái bánh bao trong tay, nói với kí chủ của gã: “Ngươi có thể dẫn ta đi không?”

Khi đó gã nên ngăn cản Thẩm Vô Hoắc, 013 nghĩ vậy.

Nhưng sớm biết đã chẳng phải hồi hận.

Sau đó gã đã từng suy nghĩ lại vô số lần, đứa bé kia là điều ngoài ý muốn của Thẩm Vô Hoắc, liệu có phải là kiếp nạn của gã?

Thu xếp ổn thỏa cho đứa bé kia xong, kí chủ của gã không chút trắc trở thành tiên, lại trong thời gian cực ngắn thăng lên Đại la kim tiên, mọi thứ đều như gã suy nghĩ, cục diện vô cùng thuận lợi.

Mà cục diện hoàn hảo lần thứ hai bị đứa bé kia phá vỡ.

Đứa bé kia thành tiên, gã đã biết tên của hắn, hắn tên là Du Trì.

Lúc Du Trì cầu hôn, vào thời khắc Thẩm Vô Hoắc gặt đầu, 013 biết, điều này có nghĩa gã không thể tiếp tục kéo dài được nữa.

Vật chứa của gã sao có thể động tình? Tuy hiện tại Thẩm Vô Hoắc cảm tình không sâu với Du Trì, nhưng cứ tiếp diễn thế này thì cũng là chuyện sớm muộn. Gã muốn sống tiếp, cho nên không thể xuất hiện bất kỳ thứ gì ngoài ý muốn.

Vậy nên gã lợi dụng vết nứt thiên đạo, mạo hiểm có nguy cơ sẽ bị thiên đạo phát hiện, dẫn Ma quân tới sát hại Du Trì, hồn phi phách tán.

Nhưng gã lại không ngờ, rõ ràng Thẩm Vô Hoắc không có bao nhiêu tình cảm với Du Trì nhưng y vẫn khăng khăng đánh bại Ma quân, y kiến tạo tháp truyền thừa phong ấn Ma quân rồi bắt đầu điên cuồng tìm kiếm phương pháp muốn cho Du Trì sống lại, hoàn toàn không có ý muốn tu hành.

Lúc đó gã không hiểu vì sao Thẩm Vô Hoắc lại như thế, nhưng sau đó gã đã biết, khi ấy Thẩm Vô Hoắc cũng không phải hoàn toàn vì Du Trì, mà càng vì muốn thăm dò gã.

Mà gã còn ngu ngốc đem phương pháp thu thập linh hồn cho Thẩm Vô Hoắc biết.

Tin tốt là, sau khi biết được phương pháp thu thập linh hồn, Thẩm Vô Hoắc thăng lên cảnh giới Tiên đế trong một thời gian cực ngắn, chỉ thiếu chút nữa là có thể siêu thoát tiên đạo.

Nhưng gã lại không ngờ, sau khi đưa Du Trì luân hồi xong, kí chủ của gã lại đâm một kiếm vào thần hồn của mình, thậm chí suýt nữa cũng xé rách cả gã.

Gã trở nên suy yếu hơn rất nhiều.

Một lần nữa tỉnh lại trong cơ thể Thẩm Vô Hoắc, 013 có chút hoang mang.

Song gã vẫn không quên đi nguyện vọng của bản thân, gã muốn tiếp tục sống, gã muốn được tự do, vậy nên gã cần Thẩm Vô Hoắc.

Lần này gã thay đổi phương pháp, gã yêu cầu Thẩm Vô Hoắc phải dựa theo lộ trình mình đã thiết lập, lúc cần thiết gã cũng sẽ trực tiếp thay thế thân thể của kí chủ, đương nhiên lúc tiếp nhận, gã đều phải cẩn thận không để kí chủ phát hiện.

Gã tính ra kiếp này của Du Trì, gã thiết lập hắn trở thành kẻ địch không chết không thôi với Thẩm Vô Hoắc, đem nó quy kết vào trong ‘cốt truyện’.

Nhưng gã lại không ngờ bản thân mình lại bị Thẩm Vô Hoắc lừa gạt, chỉ là một tu giả nhân loại cư nhiên dùng một hạt châu thần khí nho nhỏ áp chế gã, nhét vào trong trí nhớ của gã một người, thậm chí bóp méo nhận định của gã về cốt truyện. Gã có phản tức giận, xóa sạch kẻ dư thừa kia đi.

Đây cũng là nguyên nhân kiếp trước Thẩm Trì mất đi ký ức về Minh Lệ.

Lúc quyết chiến, gã hoàn toàn không chế thân thể Thẩm Vô Hoắc, tự tay phá hủy đi di vật của mẹ Thẩm Trì, mỉm cười nhìn Thẩm Trì bị gã bức ép tự bạo, lúc này đây, sẽ không bao giờ có bất kỳ sơ xuất nào nữa rồi.

Nhưng 013 vẫn không ngờ tới, Thẩm Vô Hoắc dĩ nhiên thực sự thích Thẩm Trì, thảo nào mỗi lần y đánh nhau với Thẩm Trì tuy đều thắng nhưng cũng bị thương nặng, thảo nào mỗi lần y đều phải dùng thần thức lặng lẽ quan sát Thẩm Trì rất lâu.

Sau khi phát hiện ra Thẩm Trì đã chết, phản ứng của Thẩm Vô Hoắc so với đời thứ nhất còn dữ dội hơn.

Gã ý thức được, không thể nán lại trong cơ thể Thẩm Vô Hoắc được nữa, Thẩm Vô Hoắc muốn giết gã.

Nhưng gã lại phát hiện, chẳng biết từ lúc nào bản thân đã hoàn toàn trói buộc với Thẩm Vô Hoắc, trong nháy mắt hoang mang cùng sợ hãi lấp đầy gã.

Song cũng may, Thẩm Vô Hoặc vẫn chưa tìm được biện pháp hoàn toàn tiêu diệt gã.

Gã còn sống.

Nhưng gã vẫn bị xé thành hai nửa lúc Thẩm Vô Hoặc một lần nữa dùng kiếm đâm vào thân hồn.

Hai nửa vô cùng suy yếu như nhau.

Một nửa bị ép cuốn vào hồn phách Thẩm Trì, một nửa bị sức mạnh của Văn Sinh Trì cuốn vào thời không khác, hòa tan với linh hồn một cô gái.

Không còn cách nào, gã chỉ đành phải đưa cô về Sơ Linh giới, đặt cô vào trong một cơ thể thích hợp.

Do nguyên cớ bị chia ra, gã quên đi rất nhiều chuyện, thậm chí đã quên mất một nửa kia của mình, chỉ làm theo tiềm thức và cảm giác thân thiết, gã phải nghĩ cách dung hợp với một nửa kia, như vậy mới có cơ hội đoạt được thân thể.

Không sai, gã dự định ra tay sớm hơn, hiện tại gã quá yếu ớt, nếu như Thẩm Trì thành tiên, cho dù sau này gã dung hợp cũng không thể đối đầu với hắn, chỉ có thể mắc kẹt cả đời trong cơ thể hắn.

Rất cực, sau khi Văn Nhiêu rời khỏi Thừa Kiếm tông, gã đã tìm được cơ hội.

Thừa kíp Văn Nhiêu chưa hề phát hiện ra gã, gã tạm thời khống chế thân thể của cô, tại thời điểm ý thức cô thanh tỉnh đã đâm một kiếm vào trái tim đạo lữ của cô.

Quả như gã dự đoán, đạo lữ mất mạng khiến tiểu cô nương này tâm thần tán loạn, không còn sức sống, gã nhân cơ hội nắm giữ trong tay cơ thể này hoàn toàn, về tới Thừa Kiếm tông.

Gã phải nghĩ cách gặp được Thẩm Trì, tuy gã vào Thừa Kiếm tông nhưng cũng không cách nào tiến vào Dư Lan phong, gã chỉ có thể chờ đợi, chờ Thẩm Trì tới gặp gã.

Quả nhiên, Thẩm Trì tới.

Kỳ thực ban đầu gã cũng chỉ cảm thấy dung mạo Thẩm Trì đẹp, có hơi cảnh giác, song cũng là người sáng suốt, gã có thể cảm giác được Thẩm Trì tuyệt đối không tin nhiệm gã, cũng biết Thẩm Trì phòng bị gã, nhưng gã không sợ, gã không tin ngoài Thẩm Vô Hoặc ra còn người nào có thể gây thương tổn được cho gã.

Mà hiện tại Thẩm Vô Hoặc chẳng qua chỉ là Đại thừa kỳ, cũng chưa phải Tiên đế sau này, gã cũng chẳng phải sợ.

Vậy nên gã đã làm ra chuyện cuối cùng khiến gã phải hối hận suốt đời.

Gã đã đem tất cả năng lượng và ý thức của mình cùng đưa vào trong cơ thể Thẩm Trì, vừa mới tiến vào đối phương đã sớm chuẩn bị xong cạm bẫy dành cho gã.

Dưới sự hấp thu của Xích Linh châu, năng lượng của gã ngày càng yếu đi, gã suy nghĩ nếu như ngay từ đầu gã không nảy sinh ý tưởng thoát ly khỏi thiên đạo, không gặp gỡ Thẩm Vô Hoặc thì tốt rồi.

Kỳ thực, thiên đạo vốn muốn buông tha cho gã rồi.

Gã hành động lớn như vậy, tồn tại ở khắp mọi nơi, lẽ nào lại không phát hiện ra.

Đúng như Thẩm Trì nói, gã thật ngu xuẩn.

Nhưng gã chỉ muốn danh chính ngôn thuận tồn tại, gã muốn tiếp tục sống... Điều này thì có gì sai?

“Ngươi không nên tồn tại.” Âm thanh kia lại vang lên nữa.

“Nhưng ta đã tồn tại, không phải sao?” Gã phản bác.

“Muôn vạn sự vật sự việc đều có tên gọi, đó là do bọn họ tồn tại biểu tượng nên tảng.” Âm thanh kia lại nói: “Như vậy, ngươi là ai?”

Gã lập tức giật mình, ngỡ ngàng lúng túng.

Gã không có tên, gã chỉ có biệt hiệu.

Thời điểm sơ khai, gã được gọi là thứ lệ thuộc, là sản phẩm ra đời ngoài ý muốn của thiên đạo, sau đó gã gọi là 013, là thứ lệ thuộc kí chủ.

Gã... Thực sự đã tồn tại sao?

“Ngươi là ai?” Gã hỏi vặn lại.

“Ta?” Âm thanh kia trả lời: “Ta là người.”

Là chính bản thân gã.

Đúng rồi, thiên đạo rộng lớn như vậy, đâu rảnh đi xóa bỏ sự hiện hữu của gã.

Từ đầu đến cuối, là chính bản thân gã đang chất vấn chính mình, giống như một thằng hề, tự biên tự diễn nhiều vai như vậy, cuối cùng chính mình bị cuốn vào.

“Xin chào kí chủ, ta là hệ thống nhân vật chính 013, toàn tâm toàn ý phục vụ ngài.”

“Xin chào kí chủ, ta là hệ thống nhân vật phản diện 013, toàn tâm toàn ý phục vụ ngài.”

“Ha ha.” Thực là nực cười. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Phiên Ngoại: Nguyên Gia Nguyên Dự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trì Nguyên Gia

Trì gia là một đại gia tộc tu chân, nàng là Trì Nguyên Gia, là con gái duy nhất thế hệ này, tuy chỉ là tam linh căn thủy mộc kim nhưng vẫn được cha mẹ đại ca xem như viên ngọc quý trong tay, từ bé đã được nuông chiều mà lớn lên, cũng may tính tình nàng từ nhỏ dịu dàng, sớm đã thông minh, mới không bị nuôi thành tính cách ngang ngược.

Nàng biết dung mạo mình vô cùng đẹp đẽ, ở trong phủ cho dù nàng đi tới chỗ nào cũng đều có những ánh mắt không ngừng dừng lại trên người nàng. Do lúc nhỏ ra ngoài suýt chút nữa bị người bắt cóc, cha mẹ Trì gia rất không tán thành việc nàng đi ra ngoài, cho dù sau này tu vi của nàng là luyện khí tầng năm, ở trong đám người trần tục đã xếp vào hàng tuyệt thế cao thủ nhưng vẫn không được tự do như mong muốn.

Cuối cùng có một ngày, dưới sự khuyến khích xúi giục của em gái họ nội, nàng lặng lẽ chuẩn bị ra khỏi cửa.

Mà một lần đó, nàng gặp được người đàn ông kia.

Nàng nhớ rõ lúc ấy nàng ngã xuống đất, đang muốn đứng dậy thì trước mặt đột nhiên vươn tới một cánh tay, ngón tay trên bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng, vừa nhìn đã thấy rất có sức lực.

Nàng ngẩng đầu, ngã ra tại chỗ. Người nọ một thân áo trắng, khoe miệng hàm chứa nụ cười ấm áp, vô cùng giống dáng vẻ thần tiên mà mẹ từng nói với nàng.

“Cô nương, cô không sao chứ?” Người đàn ông hỏi.

Lúc này nàng mới phản ứng, bối rối nắm lấy bàn tay trước mặt, được người đàn ông dùng sức kéo đứng dậy: “Không, không sao, cảm ơn người.”
Gương mặt nàng hơi nóng lên, nàng nghĩ, mặt của nàng nhất định đã đỏ bừng.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Sau này, nàng liền si mê việc lén lút chuẩn bị ra khỏi nhà, nhưng kỳ lạ là, cho dù nàng đi ra ngoài lần nào cũng đều có thể vừa vặn đụng phải người đàn ông kia.

Hai người ngày càng quen thuộc, người đàn ông đưa nàng đi dạo chơi xung quanh, kể cho nàng rất nhiều chuyện cổ, từ cổ chí kim dường như không có chuyện gì mà y không biết. Không, cũng có điều mà y không biết, ví dụ như lai lịch hay như tên của y.

Y chỉ nhớ được mình họ Nguyên, nàng liền gọi hắn là Nguyên tiên sinh.

Người đàn ông xây một căn nhà trúc nhỏ ở ngoại thành, bên cạnh phòng trúc có một hồ sen, nàng thích ngồi ở đình nhỏ trong hồ sen, nhìn lũ cá bơi qua bơi lại.

Y nói, y không nhớ được quá khứ, nhưng y muốn kết hôn với nàng.

Nàng đồng ý, cũng trao thân cho y trước khi y tới cửa cầu hôn.

Nhưng nàng không chờ được người đàn ông ấy cầu hôn.

Sau đó, y giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này, thậm chí phòng trúc bôn họ từng ở, hồ sen ấy, cũng đều biến mất không còn một mảnh.

Mà trong bụng nàng đã có một đứa bé, là của y.

Nàng bị đuổi ra khỏi gia môn.

Sau khi nàng bị đuổi ra khỏi nhà không lâu, Trì gia diệt môn, ngay cả phần mộ tổ tiên cũng bị san phẳng, mà người khởi xướng lại chính là em gái bên nội cùng nàng đi ra ngoài mỗi lần.

Nguyên nhân bề ngoài là vì muốn đạt được truyền thừa thượng cổ của Trì gia không ai biết là gì, nhưng Trì Nguyên Gia biết, Trì Nguyên Vu là vì người đàn ông từ đầu đến cuối chưa từng nhìn nàng ta một lần nào.

Lòng đỏ kị thực mực cười.

Từ sau khi người đàn ông kia mất tích không bao lâu, Trì Nguyên Gia đã biết cả đời này e rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại y nữa. Tuy tu vi của nàng thấp nhưng cũng xem qua không ít sách truyện tu giới, đạo Vô tình, độ tình kiếp, nàng sớm nên phát hiện ra lúc y nói không biết tên họ, gốc gác của mình.

Nhưng mà, chính nàng lại cố tình mê muội tâm trí mình.

Trì Nguyên Gia sờ lên cái bụng hơi nhô lên một chút, từng bước đi về hướng trong thành.

Hiện tại Trì Gia đã bị diệt, nàng không có nơi nương náu, nếu bị kẻ thù trông thấy chắc chắn nàng không còn đường sống.

Vì con, nàng phải tìm một chốn đi, mà Thẩm gia, chính là một nơi tốt đẹp để đến.

Thẩm Liệt thích cái đẹp, vừa vặn, nàng rất đẹp, Thẩm Liệt thích mỹ nhân sạch sẽ, vậy nên nàng rất an toàn.

Quả nhiên, gia chủ Thẩm gia đưa nàng về nhà.

Cũng không ai biết, nàng và Thẩm Liệt đã đạt được một thỏa thuận, lúc đó nàng đã gần lên Trúc cơ, nàng dùng tất cả tu vi của bản thân đổi lấy một cam kết của Thẩm Liệt, đồng thời đổi lấy bình an cho nàng cùng con, dùng thân phận tiểu thiếp Thẩm phủ.

Nàng đặt tên cho con là Thẩm Trì.

Trì của Trì gia, Trì của liên trì (hồ sen).

Bởi do tu vi tiêu tan, cơ thể nàng càng thêm suy yếu, vì để con trai có thể sống tốt hơn sau khi nàng rời đi, nàng không thể không dành thời gian truyền thụ lại những tri thức của mình cho hắn, mà nàng cũng may mắn, con trai của nàng rất thông minh.

Còn thông minh hơn so với nàng.

Nàng chỉ có chút tiếc nuối là chưa từng chính miệng nói với con trai, nàng rất yêu cha hắn, cũng chưa từng nói, nàng không hận y.

Song hắn thông minh như vậy, hắn sẽ đoán ra được.

Nguyên Dự.

“Tiểu Dự, mẹ ngươi chết, ngươi không đau lòng sao?”

Khi còn bé đã có người hỏi y như vậy, Nguyên Dự suy nghĩ một lát, lại quên mất đáp án khi đó, nhưng y nhớ rõ ràng, trong lòng y quả thực không có nửa điểm đau lòng.

Về sau gia nhập Thừa Kiếm tông, sư tôn nói: “Đứa trẻ này trời sinh căn vô tình, thích hợp nhất đạo Vô tình.”

Y liền tu đạo Vô tình.

Con đường tu hành của y thông thuận không gì sánh được, vèn vẹn sáu trăm năm đã tu đến Độ kiếp kỳ.

Sau đó y gặp phải tình kiếp mà tu giả đạo Vô tình phải trải qua.

Trong kỳ tình kiếp, tu giả không có ý thức bản thân, làm việc hoàn toàn bằng chủ tâm.

Nguyên Dự có lòng tin, mình nhất định có thể bình an vượt qua tình kiếp, hơn nữa lúc ấy y cũng không cho rằng bản thân mình thực sự thích người kia.

Nhưng y đã quên, tình kiếp nhất định phải thực sự động tình thì mới có thể vượt qua thành công.

Khi tình tảo lại đã là hai mươi năm sau, y đã lên Đại thừa sơ kỳ, từ nay về sau con đường thiên đạo thông thuận, không còn kiếp nạn, chỉ đợi tu vi chín muồi y sẽ phi thăng thành tiên.

Cứ như thế vài chục năm, mãi đến khi y cứu một con rắn.

Y nghĩ, có thể đây mới là lúc bắt đầu tình kiếp của mình.

Dưới sự thỉnh cầu của con rắn kia, y đi đến phía cực tây, sau đó gặp được Thảm Trì.

Thực ra đối với người được xưng là đệ nhất mỹ nhân, y không hề có lòng hiếu kỳ, cũng không hứng thú xem người ta phi thăng, nhưng cố tình, từ lần đầu tiên trông thấy Thảm Trì, y liền không dời nổi mắt.

Thảm Trì rất giống một người trong trí nhớ của y. Thế nhưng, giống ai vậy?

Sau đó y phát hiện, Thảm Trì là huyết mạch của mình, ngay cả trong ngũ quan của hắn cũng có bóng dáng của mình.

Lúc Thảm Trì nhìn y cười, y chỉ cảm thấy bản thân giống như bị búa tạ đánh trúng, trong đầu vang lên ầm ầm, y đã từng gặp nụ cười, ánh mắt giống như thế, y nhớ ra rồi.

Cô gái trong trí nhớ cũng nhìn y cười như vậy, thực đơn thuần giống như trên thế gian này chỉ có một mình y vậy. Mà y đã làm gì? Đầu Nguyên Dự đau muốn nứt ra, chân nguyên ở trong gân mạch tán loạn, không chịu được hồi tưởng tự ngược.

Nguyên Dự gần như không dám tưởng tượng, nàng là một khuê tú thế gia, làm sao có thể sinh ra đứa trẻ này dưới nhiều áp lực như vậy.

Con đường tu đạo bị hủy chỉ trong một buổi, khiến cho chân nguyên trong cơ thể y không thể khống chế, lực phủ ngũ tạng đều giống bị xoáy nát đau đớn vô cùng, nhưng dường như y không hề cảm nhận được chút nào, chỉ nhìn chăm chăm thanh niên hào hoa phong nhã có một không hai ở trong trận. Nàng thật không tồi, dạy dỗ con trai tốt như vậy.

Thiên kiếp qua đi, y liền rời khỏi.

Men theo ký ức, Nguyên Dự đi tới thành Vinh Cẩm, tìm được tàn tích Trì gia, lại tìm được tín vật mình từng để lại cho Trì Nguyên Gia trên tàn tích của Thảm gia.

Cuối cùng, y đứng ở trước bia mộ Trì Nguyên Gia.

Đứng trước mộ Trì Nguyên Gia không biết bao lâu, cuối cùng Nguyên Dự nhìn lên dòng chữ trên bia mộ, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tái bút.

Ngoại trừ đông đại lục ở Sơ Linh giới, ngoài vùng biển xa xôi còn có một vùng tây đại lục, khác biệt với đông đại lục, ở đây chỉ có một quốc gia, không có người tu hành, người phạm an cư lạc nghiệp, hòa bình mà bình yên.

Trần nhỏ phía đông, một tiểu cô nương ước chừng mười hai mười ba tuổi đang ngồi dưới tàng cây, một tay cầm sách một tay khê lật, ánh mắt chuyên chú.

“Tiểu Gia, trời sắp tối rồi, mau trở về thôi.” Trong căn nhà cách đó không xa vang lên tiếng gọi chan chứa yêu thương.

Trì Nguyên Gia ngẩng đầu nhìn sắc trời một lát, lên tiếng đáp lại rồi thu sách đứng lên đi vào nhà, không chú ý va phải một người.

Trên cơ thể người này có một hương vị sạch sẽ dễ chịu, y nói: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Nàng giống như đã trông thấy thần tiên, Trì Nguyên Gia còn là tiểu cô nương nghĩ như vậy.

Nàng nghĩ, nàng thích người trông giống như thần tiên này.

Sau đó, Trì Nguyên Gia phát hiện mỗi ngày thần tiên đều đến cùng nàng xem sách, cuối cùng có một ngày, nàng không nhịn được hỏi: “Nguyên tiên sinh, người không có việc gì khác sao? Tại sao hằng ngày đều có thời gian đến chỗ ta?”

“Có việc, việc của ta chính là cùng Tiểu Gia đọc sách.” Người đàn ông cười nói.

“Nguyên tiên sinh, người là thần tiên sao?”

“Ta không phải.”

“Vậy thì tốt quá! Cha ta nói, thần tiên không thể kết hôn, người không phải thần tiên, ta thích người, chờ ta trưởng thành gả cho người có được không?” Trong mắt tiểu cô nương tràn đầy chờ mong.

Người đàn ông đưa tay sờ đầu tiểu cô nương, bật cười thành tiếng: “Được, ta chờ em lớn lên.”

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Phiên Ngoại: Minh Lệ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ khi bắt đầu có ý thức, Minh Lệ đã cảm thấy mình mang theo sứ mệnh đi đến thế gian này, còn sứ mệnh là gì, y không biết, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc y theo đuổi.

Y là một kẻ lập dị, từ nhỏ đã có người đánh giá về y như thế.

Nhưng y cũng chẳng để bụng, hoặc có lẽ, y không biết đề tâm là gì, dường như từ nhỏ y đã thiếu sót gì đó so với người khác.

Y sinh ra ở thôn làng nhỏ, không có cha mẹ, khi ấy y cũng không tên là Minh Lệ.

Y không có tên, người khác chỉ gọi bằng biệt danh, bọn họ gọi y là tang môn tinh*, nói y khắc chết hết cha mẹ. Nhưng may mắn người ở trong thôn cũng không để y chết đói.(Tang môn tinh: trong tử vi nằm ở nhóm bại tinh, sinh ra thường chịu cảnh mồ côi mất mát.)

Năm tám tuổi, y nghe nói trên đời này có một loại người, gọi là tu tiên giả.

Đúng rồi, đây chính là sứ mệnh của y, trong lòng có một âm thanh nói cho y biết như thế.

Trong lúc mọi người cười ầm lên, y rời khỏi thôn làng, y muốn đi tu tiên.

Trong người không có một đồng nào, đối với một đứa trẻ tám tuổi khi ấy mà nói, đường đi đến tiên môn thực sự quá dài, lúc gần chết đói, y ăn rễ cây, uống nước kênh mương, mệt mỏi không chịu nổi thì tùy tiện nằm ven đường ngủ một lúc, vất vả nhất là khi trời mưa, không có chỗ tránh mưa, trên người vừa lạnh vừa ướt, mặt đất vô cùng lầy lội.

Cũng may y vẫn sống sót đến được dưới chân tiên môn, vừa bản vừa thảm thương, gầy đến không còn hình người.

Thấy cửa vào Thừa Kiếm tông, y thở phào một cái, chính là chỗ này.

Tại sao lại là nơi này? Y không biết. Nhưng y khẳng định nơi này chính là nơi y phải đến.

“Nhóc kia, đại lễ thu đồ đã qua, tám năm sau ngươi trở lại đi.” Giọng nói đệ tử hộ tông không tính là thờ ơ, có phần uy nghiêm, cũng không bởi vì một thân dơ dáy bẩn thỉu mà coi thường y.

Đương nhiên y không có khả năng chờ tám năm, y lựa chọn leo lên thiên giai.

Đệ tử hộ tông liếc nhìn y, lắc đầu: “Đã hơn ngàn năm không có ai leo lên được thiên giai, nhóc kia, hay ngươi trở về đi, tám sau trôi qua rất nhanh.”

“Ta sẽ leo lên.” Y trả lời như thế.

Kỳ thực chính y cũng không hiểu tại sao mình lại kiên trì đến vậy.

Thấy y đã một lòng quyết tâm, đệ tử hộ tông có lòng cho y một viên ích cốc đan.

Trải qua vô số lần suýt nữa rơi xuống vực hiểm, y thành công leo lên Thương Linh phong, tiến nhập Thừa Kiếm tông.

Do bởi là lỗi hệ dị linh căn, y được trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền, từ nay về sau, rốt cục y đã có tên của mình — Minh Lệ.

Năm trăm năm trôi qua không một gợn sóng, tu vi của Minh Lệ đạt tới Đại thừa, trở thành trưởng lão Thừa Kiếm tông trẻ tuổi nhất, đồng thời tu vi cao

nhất.

Khác với những trưởng lão khác, y chưa bao giờ thu đồ đệ, cũng rất ít khi tham dự hoạt động của Thừa Kiếm tông. Từ khi bắt đầu tu luyện, thứ khiến y có cảm giác hứng thú chính là sức mạnh, ngay cả nguyên nhân y ra khỏi tông cũng phần nhiều vì hện chiến, nhưng một lần đại lễ thu đồ đệ kia, lần đầu tiên y tham gia, cũng tự ra đề.

Một chữ “Kiếm”.

Từ đứa bé đó, y nhận được chữ “Đạo”.

Tên của hắn là Thẩm Tri, đáng về ước chừng bảy tám tuổi, dung mạo ở tuổi của hắn đẹp đến không thể chê vào đâu, thế mà lại là băng hỏa song linh căn, phế linh căn danh tiếng lừng lẫy.

Thế nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng là thời khắc nhìn thấy đứa trẻ kia, y đã hiểu rõ, đây chính là sứ mệnh của y, là nguyên nhân y đi tới thế gian này.

Tiếp nhận hắn, thu nhận hắn làm đệ tử.

Y vô cùng gấp gáp, mỗi một chỗ trên cơ thể đều kêu gọi muốn gần gũi hơn với đứa trẻ này.

Y dốc hết toàn lực mới không chế được sốt ruột trong lòng mình, giọng nói lạnh nhạt: “Người có nguyện bài ta làm thầy?”

Đứa bé kia cự tuyệt.

Song hắn cũng đồng ý với ước định ba năm của y, không thể nói là thất vọng hay vui vẻ, y chỉ mơ hồ cảm thấy vấn đề mình nghi hoặc mấy trăm năm đã sắp có đáp án.

Nếu như biết sự thật là như vậy, y thà rằng vĩnh viễn không biết sự tình.

Sau khi Thẩm Tri vào ngoại môn không lâu, y liền mất đi ý thức. Khi tỉnh lại đã trôi qua nhiều năm, sau đó Thiên Di bí cảnh đóng cửa.

Thẩm Tri đã trở thành đệ tử của y, mà đệ tử của y lại không đi ra khỏi bí cảnh.

Y đã nhớ lại tất cả.

Hóa ra mình cũng không phải là một người, mà chỉ là một hóa thân, một mảnh hồn phách nhỏ của Thẩm Vô Hoạch, vốn là hóa thân không có ý thức riêng của mình.

Thế nhưng hiện tại y lại có ý thức, Minh Lệ không biết nên vui hay buồn, việc đầu tiên y làm khi tỉnh lại chính là nâng kiếm lên hướng về phía tháp truyền thừa mà Ma quân đã giải trừ phong ấn.

Giết một tu giả Kim đan hay là một tu giả Kim đan nhập ma, đương nhiên không có ai dám tìm đến đệ nhất trưởng lão Thừa Kiếm tông như y để gây rắc rối, đáng tiếc vấn đề cho ma hồn của gã chạy trốn.

Từ đó đến vài chục năm sau, Minh Lệ đã từng nỗ lực tìm kiếm Ma quân, nhưng do ý thức bản thân sản sinh, nỗi đau đớn của liệt hồn khiến y khổ không thể tả, không thể không bỏ quan ở Dư Lan phong.

Trước khi tự sản sinh ý thức, ký ức tình cảm của y đều liên hệ cùng với Thẩm Vô Hoạch, vì vậy Minh Lệ thường xuyên có chút không rõ rốt cục mình là người nào.

Nhưng cuối cùng, y không thể không bắt đầu thừa nhận, y chỉ là liệt hồn, là mảnh vụn hồn phách không có khả năng tồn tại quá lâu.

Ý nghĩa sự tồn tại của y, chính là bảo vệ hộ giá cho Tiểu Tri.

Thẩm Vô Hoạch là chủ hồn, y chỉ là thứ hồn. Nếu như có thể, y thực sự muốn thay thế vị trí.

Nhưng y không thể.

Thuật liệt hồn nguy hiểm ở chỗ, nếu như thứ hồn sản sinh ý thức thì hồn phách tranh chấp không thể dung hợp, như vậy thân hồn của vị tiên giả kia sẽ tan thành tro bụi, mà cho dù thứ hồn cường đại, dung hợp với chủ hồn thì cũng không kiên trì được bao lâu.

Chỉ chủ hồn dung hợp thứ hồn, mới có thể trở về hình dáng ban đầu.

Lúc đó y không nở tan biến, nhưng y càng không nở sau khi mình cùng Thẩm Vô Hoạch biến mất, chỉ còn lại một mình Thẩm Tri ở trên cõi đời này, y hiểu Thẩm Tri, nếu như không có Thẩm Vô Hoạch, hắn có thể sẽ thành tiên, cũng có thể sẽ thành thần, nhưng nhất định không có bầu bạn, nhất là sau khi hắn đồng ý làm đạo侣 với Thẩm Vô Hoạch.

Chỉ lẻ loi một mình, cho dù thành thần thì đã làm sao?

Y sắp xếp xong xuôi tất cả, đi tới thành Trú Hạ.

Tại sân đấu giá Vạn Bảo Lâu, y gặp lại Thẩm Tri.

Thiếu niên năm xưa đã trưởng thành thanh niên, khỏe mắt chân mày đều lộ vẻ tài hoa, hắn gọi y: “Sur tôn.”

Từ nhỏ Minh Lệ đã không quá mức ưu tư, nhưng khi cánh tay Thẩm Vô Hoạch vòng qua vai Thẩm Tri, mà đối phương cũng không né tránh, y nghĩ y đã cảm nhận được một nỗi ưu tư mới, đó là đồ kị.

Minh Lệ biết có thể Thẩm Tri sẽ đoán được, nhưng y vẫn giao kiếm cho Thẩm Tri, cũng không phải như lời y nói có y ở đây Ma tôn không dám ra tay, cũng không phải là y không muốn tiêu diệt linh hồn Ma tôn.

Ngược lại hoàn toàn, y muốn tự tay xóa bỏ đi Ma tôn, nhất định phải tể xuất bản thể ban đầu, mà bản thể của y, từ sau khi y có thức chính là thanh kiếm vẫn mang theo bên mình, cũng chính là thần kiếm bản mệnh của Thẩm Vô Hoạch đời thứ nhất.

Y chính là thanh kiếm kia, vậy nên tất nhiên không thể đi cùng đường với Thẩm Tri.

Quả như Minh Lệ dự tính, Thẩm Tri đoán được thân phận của y, cũng đoán được y muốn làm gì.

Thời điểm sắp ra một đòn cuối cùng, lúc Thẩm Tri chân chờ động tác, y vừa vui vẻ lại vừa đau xót, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Y xóa bỏ phần lớn ký ức về mình trong đầu Thẩm Tri, chỉ lưu lại ấn tượng về một vị sư tôn bình thường.

Luyện tiếc?

Tất nhiên là không bỏ được.

Nhưng vậy thì đã sao?

Sớm muộn cũng phải từ bỏ, cần gì phải khiến cho người mà mình coi trọng cảm thấy không vui.

Mà để lại bản thể ban đầu cho Thẩm Tri, coi như là tâm tư cuối cùng của y vậy...

Trong nháy mắt bản thân dung nhập vào chủ hồn, Minh Lệ tự hỏi mình: “Hối hận không?”

“Không.” Y đáp.

—♥—

Còn 1 phiên ngoại nữa thôi là kết thúc trọn bộ.

Đọc phiên ngoại này xong, cảm giác Minh Lệ giống như một nhân cách của Thẩm công, tách ra để hoàn thành sứ mệnh cho bản chủ, hoàn thành xong thì phải dung hợp, phải tan biến nhưng lại vô cùng luyện tiếc (‘;﹂;’) Ai xem Kill me heal me chắc sẽ hiểu... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắp Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Phiên Ngoại: Vân Dục Vân Vụ

Vân Vụ

Trước mười lăm tuổi, Vân Vụ không tên là Vân Vụ, y là hoàng tử được sủng ái nhất Tây Lam quốc, muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Mãi đến năm mười lăm tuổi y vào Thừa Kiếm tông, trở thành đệ tử thân truyền, gặp được đại sư huynh.

Thua thiệt đầu tiên của cuộc đời y bắt nguồn từ Vân Dục.

Lần đầu gặp Vân Dục, đối phương chỉ nở nụ cười ôn hòa, ngoại trừ tướng mạo xuất sắc thì chẳng nhìn ra thiếu niên này có điểm nào đặc biệt. Thân là

hoàng tử của một quốc gia được nhiều người ủng hộ, tất nhiên Vân Vụ bất mãn với thân phận đại sư huynh của đối phương.

Chẳng phải chỉ nhập môn sớm hơn mấy năm so với y sao? Dựa vào cái gì mà muốn vượt qua y?

Vậy nên nhập môn không bao lâu, Vân Vụ liền cùng vài tên mới nhập môn như mình và những đệ tử nội môn bất mãn với địa vị của đại sư huynh, muốn cho Vân Dục một bài học.

Y đã tìm hiểu rất kỹ, bất kể là đệ tử nội môn hay đệ tử thân truyền, trước Trúc cơ kỳ đều không có tư cách học tập loại trận pháp thâm sâu hơn, mà phía sau núi Thương Linh phong có một chỗ trận pháp mê tung.

Kế hoạch của y vô cùng hay ho, cùng vài tên đệ tử nội môn đưa Vân Dục vào trong trận pháp, nhốt hẳn một hồi. Cứ như vậy, cho dù sư tôn hỏi tới y cũng có thể ra vẻ không biết gì, coi như đại sư huynh tự mình ngu dốt vô ý xông vào.

Ngày hôm đó kế hoạch thực thi, Vân Vụ hưng phấn không thôi.

Nhưng y sinh sống ở thế tục chừng mười năm, chưa bao giờ biết cho dù tu giả chỉ ở Luyện khí kỳ thì trên phương diện ngũ giác cũng nhạy bén hơn nhiều so với người bình thường, nhất là Vân Dục từ nhỏ đã lớn lên ở Thừa Kiếm tông.

Vậy nên không hề nằm ngoài suy đoán, y bị chơi lại.

Không trộm được gà còn mất nắm thóc, chính là đề chỉ Vân Vụ. Dưới sự bố trí của Vân Dục, y không những tiến vào trận pháp của chính mình, ngay cả mấy tên đệ tử nội môn cũng cùng y vào trận pháp, đi vòng vo hơn nửa tháng trong trận pháp mê tung, thân là người cầm đầu, Vân Vụ thiếu chút nữa bị người ta mắng chết, trong lòng bao nhiêu âm ức khó phải nói.

Mấy ngày đầu tiên, Vân Vụ còn mắng chửi Vân Dục trong lòng, nhưng sau mấy ngày thì chẳng còn tâm tư đó nữa, chỉ mong nhanh chóng được ra ngoài.

Hơn nửa tháng sau, vẫn là Vân Dục tiến vào đưa bọn họ ra ngoài.

Vân Vụ còn nhớ rõ lúc ấy trong lòng hận không thể xé nát khuôn mặt tươi cười ghê tởm kia.

Từ đó về sau, dường như y không vừa mắt Vân Dục, bất kể là tu hành hay điều gì khác đều muốn so cao thấp với Vân Dục, nhưng cố tình bất luận thế nào cũng không vượt được qua hắn.

Bàn về thiên phú, hai người không khác biệt mấy, nhưng Vân Dục nhập môn trước y, bàn về nhân duyên, y ở nội môn mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng đối phương cũng là đại sư huynh cực kỳ có uy danh trong thế hệ đệ tử này.

Mà càng đáng ghét hơn là, bất kể y khiêu khích thế nào, đối phương vẫn nguyên si đáng vẻ mặt tươi cười, giống như mãi mãi sẽ không tức giận, nếu chỉ như vậy cũng cho qua, y còn chưa bao giờ lấy được thứ gì tốt từ trên tay đối phương.

Cứ thế qua vài chục năm, sau vô số lần chịu thua thiệt trên tay Vân Dục, cuối cùng Vân Vụ đã biết xu cát tị hung. (Theo cái lợi, tránh cái hại)

Đánh không lại thì tránh là được.

Nhưng sự tình lại không thuận lợi như trong tưởng tượng của y, có lẽ là thói quen, có lẽ do không cam lòng, chung quy tâm mắt của y vẫn không chịu được hướng về phía Vân Dục, muốn biết từng chuyện của hắn.

Vân Vụ cảm thấy bản thân thật kỳ lạ.

Lại qua mấy năm, Thừa Kiếm tông chiêu tân, sư tôn của bọn họ thu một vị tiểu sư muội, đạo hiệu của tiểu sư muội là Vân Nhiều, năm nay mới hai mươi bảy, dung mạo xinh đẹp lạ thường, một thoáng nhìn thấy một tiếng cười đẹp không sao tả hết.

Tính tình của tiểu sư muội hết sức xấu xa, có điều thiên phú nàng cao, rất xinh đẹp, các đệ tử trong tông môn đều thiên vị nàng, ngay cả Vân Dục, dường như cũng đặc biệt bao dung đối với nàng.

Vân Vụ không ngờ tới, thì ra người chưa bao giờ đặt bất kỳ ai vào mắt như Vân Dục, dĩ nhiên có thể đối tốt với một người như vậy.

Không thể nói được tâm trạng của mình là gì, Vân Vụ bắt đầu theo đuổi Vân Nhiều, nhất là thời điểm Vân Dục ở đó càng thêm giống trống khua chiêng, giống như chỉ sợ hắn không trông thấy.

Nhưng điều này cũng chẳng mang đến cho y chỗ nào tốt, ngược lại càng bị Vân Dục dạy bảo nhiều hơn, song lần này y không tránh nữa, mà là dạy mãi không sửa. Trong lúc nhất thời hầu như cả tông môn mọi người đều biết nhị sư huynh yêu thích Vân Nhiều.

Chẳng qua dường như Vân Dục cũng không thêm để ý những chuyện này, lúc ý thức được điều ấy, Vân Vụ cũng không biết mình vui vẻ hay là thất vọng.

Sự việc chuyển hướng xảy ra ở đại hội tu giả, ma xui quỷ khiến, Vân Vụ cầm đi cây sáo ngọc của Vân Dục, còn không cẩn thận làm sút tay khiến sáo ngọc nhận chủ.

Ở trong Thiên Di bí cảnh, lúc Vân Dục nói ra cây sáo ngọc kia là tín vật đính ước hần chuẩn bị cho đạo lữ tương lai, trong lòng Vân Vụ tràn đầy vui vẻ, khi ấy y mới phát hiện, hóa ra mình thất thường lâu như vậy thực ra là vì yêu mến Vân Dục, cho nên mới làm phải bộ kích động nói ra chuyện kết làm đạo lữ với Vân Dục.

Song y cũng không ngờ tới, câu đầu tiên Vân Dục nói ra không phải là từ chối, mà là suy nghĩ cho y.

“Sur đệ đừng kích động, chuyện đạo lữ liên quan đến đại đạo, thực không thể đùa giỡn.”

Nghe thấy lời nói từ miệng đối phương, y nghĩ, y đã suy nghĩ kỹ.

Vân Dục

Từ khi bắt đầu có ký ức, Vân Dục đã sinh sống ở Thừa Kiếm tông, sư tôn nói, ông ấy nhìn thấy hần ở trong khu rừng yêu thú, lúc ấy có một con báo hoa đốm bụng đang đến gần hần, nếu không phải ông trùng hợp đi ngang qua, có thể hần đã trở thành món ăn trên bàn của báo hoa rồi.

Mà bởi vì lúc ấy trùng hợp có một chùm ánh sáng mặt trời rơi lên người hần, cho nên hần được đặt tên là “Dục”, ngụ ý là ánh sáng, từ đó về sau mỗi khi nói đến sự kiện này, gương mặt sư tôn cũng đều dương dương tự đắc, không biết là vì cứu được hần về hay vì bản lĩnh đặt tên của ông.

Chẳng qua bản lĩnh đặt tên của sư tôn rất nhanh đã bị vạch trần, thường thì một người biết đặt tên làm sao có thể đặt tên là “Vụ”? Vậy nên khi lần đầu tiên trông thấy Vân Vụ, trong lòng Vân Dục khơi dậy sự đồng tình.

Nhưng dường như vị sư đệ này cũng không thích hần, mỗi lần đều tìm cách làm khó hần, còn từng muốn đưa hần vào pháp trận mê tung, dù thế nào hần cũng đã ở Thừa Kiếm tông vài chục năm, làm sao tính kế được hần?

Thế nên hần dành cho Vân Vụ một bài học nho nhỏ, hần còn nhớ rõ lúc dẫn Vân Vụ đi ra, tia cảm phấn trong mắt thiếu niên tương như muốn nhấn chìm hần.

Rồi sau đó, dường như Vân Vụ muốn ganh đua với hần, bất luận làm cái gì cũng đều đối chọi gay gắt với hần.

Ngoài ý muốn, Vân Dục không hề cảm thấy chán ghét Vân Vụ, ngược lại còn cho rằng vô cùng thú vị.

Thế nhưng sau nhiều lần chịu thua thiệt, dường như Vân Vụ đã sợ hần, không khiêu khích hần nữa, trông thấy hần còn muốn đi đường vòng, điều này khiến cho Vân Vụ cảm thấy vô cùng buồn rầu.

Giống như cục diện ứ đọng rốt cục bị phá vỡ, sau khi gợn lên rung động liền không chịu nổi cô đơn. Vân Dục thường xuyên cố ý đi ngang qua chỗ Vân Vụ, hần dám khẳng định chắc chắn đối phương cũng trông thấy hần, nhưng cố tình không để ý tới hần nữa.

Sau đó sư tôn lại thu nhận một tiểu sư muội cho bọn họ.

Đối với Vân Nhiêu, Vân Dục không thể nói là thích, nhưng cũng không ghét, tuy tính khí kiêu ngạo ngang ngược nhưng cũng có chừng mực, vẫn ở trong phạm vi hần chịu đựng, huống hồ sư tôn dặn phải chăm sóc vị sư muội này thật tốt, hần cũng tiện thể chăm sóc nàng nhiều hơn.

Song dường như chính vì nguyên nhân này, Vân Vụ đã lâu chưa hề quan tâm lại hướng sự chú ý đến hần.

Về điều này, Vân Vụ không khỏi có chút mừng thầm.

Nhưng chút vui vẻ còn chưa trọn đã bị một đòn ập xuống, Vân Vụ thế mà thích Vân Nhiêu?

Lúc này Vân Dục mới hiểu được, dường như bản thân mình đối với vị sư đệ này ngoại trừ tình cảm sư huynh đệ còn có loại tình cảm khác.

Mỗi khi trông thấy Vân Vụ bộc lộ tình ý trắng trợn với Vân Nhiêu, hần luôn luôn phải dồn hết toàn lực mới có thể khống chế bản thân không xông lên kéo y đi.

Thấy Vân Nhiêu không chút nề nang từ chối, Vân Dục không thể không thừa nhận, trong lòng hần có phần vui vẻ.

Nhưng dần dà, Vân Vụ vẫn không từ bỏ, thấy y khổ cực như vậy, Vân Dục lại nghĩ, nếu như bọn họ đều yêu mến nhau, dường như ở cùng nhau cũng là một lựa chọn tốt.

Thế nhưng rốt cục trong lòng có chút không cam tâm.

Rõ ràng bọn họ gặp nhau trước...

Vậy nên hần chế tạo cây sáo ngọc kia, nhò vào trong máu tươi của mình, khắc linh thức của mình vào, dung nhập vào linh tê dẫn, sau khi thành công, hần tìm cơ hội để vào nơi Vân Vụ chắc chắn sẽ trông thấy.

Linh tê dẫn là một vị thuốc dẫn hiếm thấy ở Sơ Linh giới, dung hòa cùng với máu tươi của tu giả, nếu người nào trong tim có tình ý với tu giả, trông thấy sẽ không kìm lòng muốn có được vật đó, nếu không có tình ý sẽ né xa.

Đây là nỗ lực cuối cùng của Vân Dục.

Hắn nghĩ, nếu như Vân Vụ không chạm vào vật ấy, hắn sẽ hoàn toàn rút lui.

Thế nhưng khiến hắn mừng rỡ là, Vân Vụ chẳng những cầm sáo ngọc đi mà còn khiến nó nhận chủ, tuy theo lời y nói chỉ là việc ngoài ý muốn, nhưng cũng không cản trở hắn vui sướng.

Lúc ấy hai tay Vân Dục vất sau lưng đã phát run, hắn không thể bày tỏ tâm ý ngay lập tức với người trước mặt.

Nhưng hắn vẫn còn lý trí, hắn không thể hù dọa đối phương, bọn họ còn thời gian, cứ để từ từ thôi.

Lúc ở trong Thiên Di bí cảnh, Vân Dục cố ý nói ra sáo ngọc dành cho đạo lữ tương lai chẳng qua chỉ để kích thích Vân Vụ, mà phản ứng của Vân Vụ vừa vặn hợp ý hắn.

Sờ lên khóe môi còn sót lại hơi ấm, hắn nghĩ, cuộc đời này thế là đủ.

— —

Tác giả có lời muốn nói: Phiên ngoại kết thúc. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Nhân Vật Phản Diện Cũng Phải Nổi Tiếng Khắc Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.